LUMEA O SĂ FIE SALVATĂ ȘI RECLĂDITĂ DE VISĂTORI

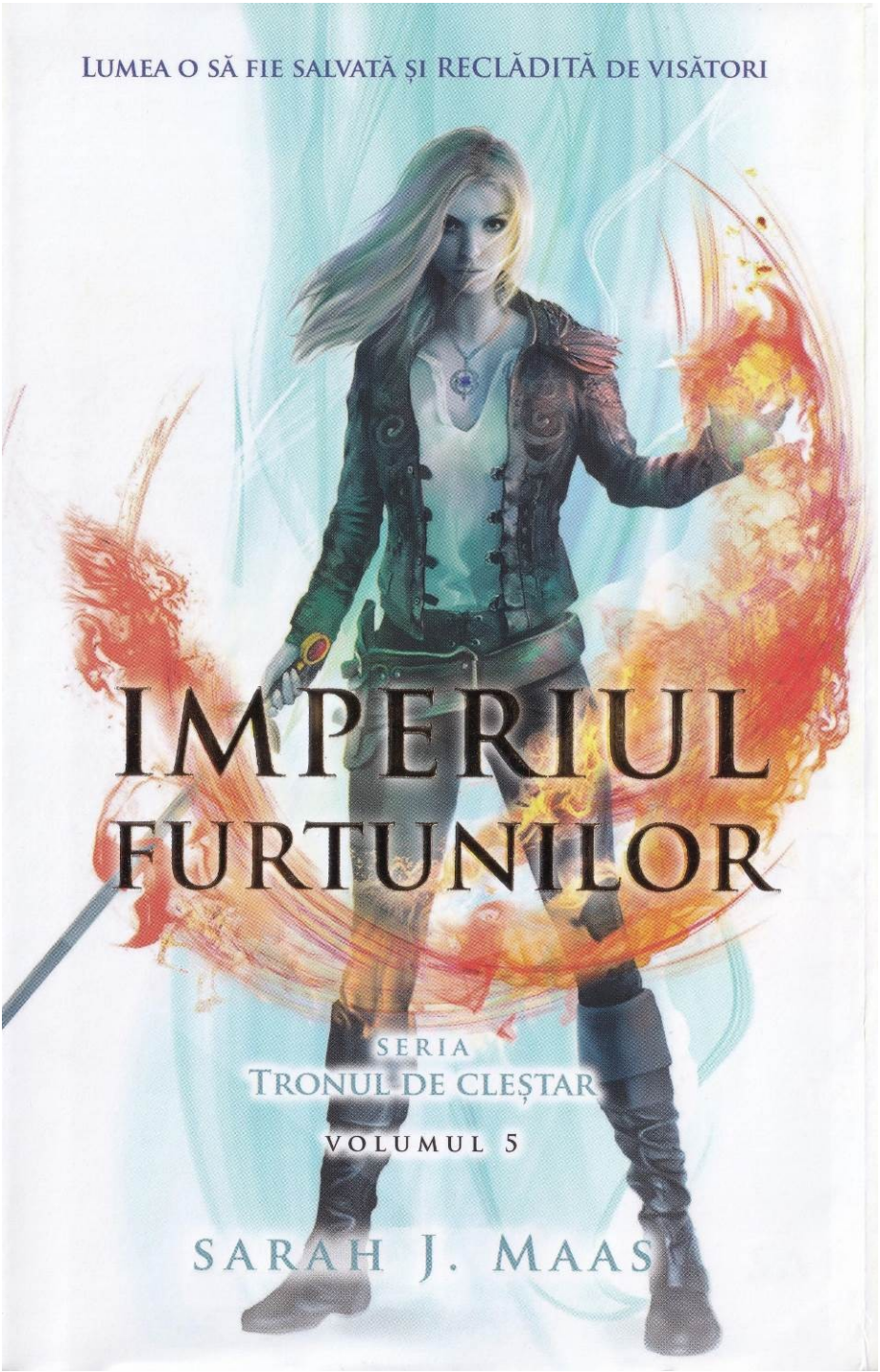

IMPERIUL FURTUNILOR

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR
VOLUMUL 5

SARAH J. MAAS

biblioteca rao

De aceeaşi autoare:

Seria *Tronul de cleştar*
Tronul de cleştar
Diamantul de la miezul nopţii
Moştenitoarea focului
Regina umbrelor

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*
Regatul spinilor şi al trandafirilor
Regatul ceţii şi al furiei

SARAH J. MAAS

IMPERIUL FURTUNILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Maas, Sarah J.
Imperiul furtunilor / Sarah J. Maas. – Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978–606–006–096–3
821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Empire of storms
Copyright © 2016 by Sarah J. Maas
Copyright Ilustraţii © Kelly de Groot 2016
Publicat prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, 2018
pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978–606–006–096–3

Cuprins

Amurg.....14
Partea întâi.....23
Aducătoarea-Focului.....23
Capitolul 1.....23
Capitolul 2.....32
Capitolul 3.....52
Capitolul 4.....68
Capitolul 5.....86
Capitolul 6.....103
Capitolul 7.....109
Capitolul 8.....120
Capitolul 9.....127
Capitolul 10.....139
Capitolul 11.....150
Capitolul 12.....162
Capitolul 13.....171
Capitolul 14.....177
Capitolul 15.....189
Capitolul 16.....199
Capitolul 17.....204
Capitolul 18.....213
Capitolul 19.....224
Capitolul 20.....246

Capitolul 21.....254
Capitolul 22.....263
Capitolul 23.....277
Capitolul 24.....284
Capitolul 25.....289
Capitolul 26.....297
Capitolul 27.....302
Capitolul 28.....310
Capitolul 29.....320
Capitolul 30.....331
Capitolul 31.....349
Capitolul 32.....359
Capitolul 33.....370
Capitolul 34.....384
Capitolul 35.....393
Capitolul 36.....405
Capitolul 37.....416
Capitolul 38.....430
Capitolul 39.....448
Partea a doua.....464
Inimă de Foc.....464
Capitolul 40.....464
Capitolul 41.....475
Capitolul 42.....485
Capitolul 43.....499

Capitolul 44.....520
Capitolul 45.....535
Capitolul 46.....547
Capitolul 47.....557
Capitolul 48.....568
Capitolul 49.....579
Capitolul 50.....584
Capitolul 51.....597
Capitolul 52.....603
Capitolul 53.....614
Capitolul 54.....630
Capitolul 55.....641
Capitolul 56.....651
Capitolul 57.....660
Capitolul 58.....680
Capitolul 59.....689
Capitolul 60.....701
Capitolul 61.....721
Capitolul 62.....726
Capitolul 63.....730
Capitolul 64.....738
Capitolul 65.....740
Capitolul 66.....751
Capitolul 67.....759
Capitolul 68.....764

Capitolul 69.....780
Capitolul 70.....784
Capitolul 71.....790
Capitolul 72.....809
Capitolul 73.....818
Capitolul 74.....821
Capitolul 75.....831
Mulţumiri.....847

Pentru Tamar,
campioana mea, zână bună şi cavaler în armură strălucitoare.
Îţi mulţumesc pentru că ai crezut în această serie

de la prima pagină.

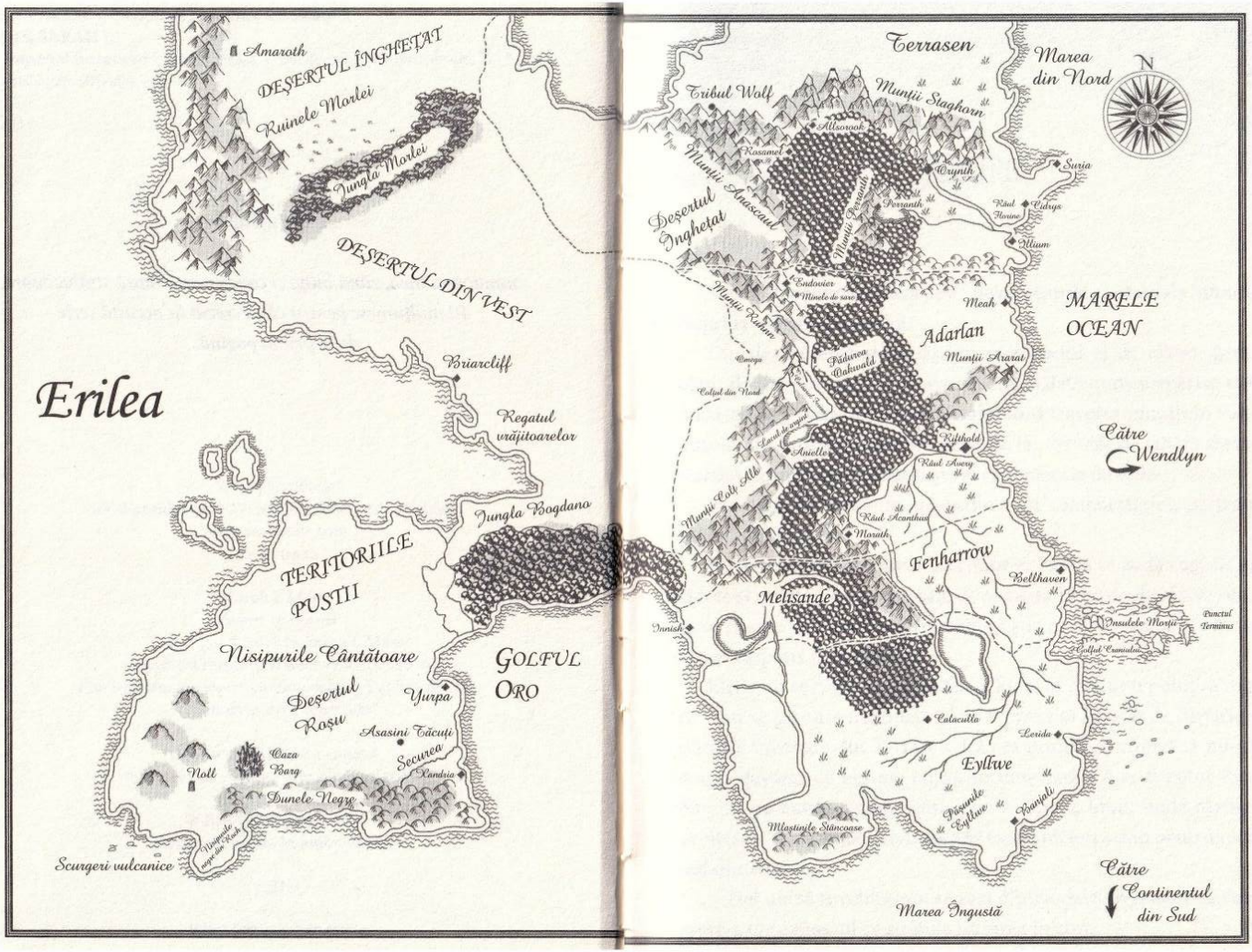
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Jungla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Briarcliff
Regatul vrăjitoarelor
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile Cântătoare
Deșertul Roșu
Yurpa
Asasini Tăcuți
Securea
Xandria
Caza Barg
Nott
Dunele Negre
Scurgeri vulcanice
GOLFUL ORO
Terrasen
Marea din Nord
Tribul Wolf
Munții Stagborn
Munții Anoscaut
Deșertul Înghețat
Munții Penumbra
Munții Rohan
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Adarlan
MARELE OCEAN
Către Wendlyn
Munții Colț Alb
Fenharrow
Melisande
Belthaven
Insulele Morții
Punctul Terminus
Golful Cranidon
Calacuilla
Loridu
Eyllwe
Mlaștinile Stâncoase
Marea Îngustă
Către Continentul din Sud

Amurg

Tobele din oase răsunară peste povârnişurile crestate ale Munţilor Negri la asfinţitul soarelui.

Din deschiderea stâncoasă în care cortul ei de război gemea bătut de un vânt uscat, prinţesa Elena Galathynius urmărise toată după-amiaza cum armata temutului lord traversa munţii în valuri întunecate. Soarele dispăruse de mult, iar focurile de tabără ale inamicilor licăreau peste munţi şi văi ca o mantie de stele.

Erau atât de multe focuri acolo – în comparaţie cu partea de vale unde se afla ea.

Nu avea nevoie de darul urechilor ei Fae ca să audă rugăciunile tăcute şi rostite ale armatei sale de oameni. În ultimele câteva ore, şi ea se rugase de câteva ori, cu toate că ştia că nu aveau să primească vreun răspuns la rugăciune.

Elena nu se gândise niciodată la locul în care ar fi putut să moară – nu se gândise niciodată că ar fi putut să fie atât de departe de stâncile înverzite din Terrasen. Că era posibil ca trupul să nu-i fie ars, ci devorat de bestiile îngrozitorului lord. Că ar fi putut foarte bine să nu existe niciun semn care să spună lumii unde căzuse o prinţesă a Terrasenului. Nu avea să existe niciun semn pentru niciunul dintre ei.

— Trebuie să te odihneşti, se auzi dintr-odată, în spatele ei, vocea aspră a unui mascul ce străjuia intrarea în cort.

Elena se uită peste umăr, păru-i argintiu şi

desfăcut agăţându-se de numeroşii solzi de piele ai armurii. Privirea întunecată a lui Gavin era îndreptată spre cele două armate care se întindeau, spre fâşia neagră de demarcaţie pe care nu puteau s-o încalce prea curând.

Cu tot discursul său despre odihnă, Gavin nu-şi scosese armura când intrase în cortul lor, acum câteva ore. În cele din urmă, cu hărţile în mâini, dar deznădăjduiţi, conducătorii lui de război ieşiseră din cort, cu doar câteva minute mai devreme. Ea le simţea frica. Disperarea.

Paşii lui Gavin abia se auziră pe pământul uscat şi pietruit când se apropie de postul ei singuratic de veghe, aproape fără zgomot, mulţumită anilor de hoinărit prin sălbăticia sudului. Elena înfrunta din nou imaginea nenumăratelor focuri inamice.

— Forţele tatălui tău ar mai avea sorţi de izbândă, spuse el cu o voce răguşită.

Speranţă deşartă. Auzul ei de nemuritoare captase fiecare cuvânt din orele de dezbateri aprinse din cortul aflat în spatele lor.

— Valea aceasta este acum o capcană a morţii, spuse Elena.

Însă ea îi condusese aici pe toţi.

Gavin nu răspunse.

— Nu-ţi mai face iluzii, continuă Elena, va fi scăldată în sânge.

Războinicul rămase tăcut. Pentru Gavin, era atât de neobişnuit să fie calm. Niciun licăr al ferocităţii necontrolate nu strălucea în ochii mari, iar părul castaniu şi zburlit îi atârna pe umeri. Ea

nu îşi amintea când vreunul dintre ei făcuse ultima oară baie.

Gavin se întoarse spre ea cu acea apreciere sinceră pe care i-o arătase din clipa în care îl întâlnise prima dată în sala tatălui ei, în urmă cu aproape un an. Parcă trecuse o eternitate de atunci.

Fusese un timp atât de diferit, o lume atât de diferită – când tărâmurile erau încă pline de cântec şi de lumină, când magia nu începuse să pâlpâie în umbrele tot mai mari ale lui Erawan şi ale soldaţilor lui demonici. Ea se întreba câtă vreme avea să mai reziste Orynthul de îndată ce măcelul de aici, din Sud, se va fi încheiat. Se întreba dacă Erawan avea să distrugă mai întâi palatul strălucitor al tatălui ei din vârful muntelui sau să incendieze biblioteca regală – să ardă sufletul şi conştiinţa unei epoci. Iar apoi să-i ardă oamenii.

— Soarele o să răsară abia peste câteva ore, spuse Gavin mişcându-şi gâtul. Ai suficient timp să încerci să fugi.

— Ne-ar sfâşia în bucăţi înainte ca noi să eliberăm trecătorile...

— Nu „noi”. Tu. Lumina focului aruncă pe faţa lui bronzată un licăr de uşurare. Tu singură.

— Nu-mi voi abandona oamenii. Degetele ei le atinseră pe ale lui. Şi nici pe tine.

Gavin nu se clinti.

— Nu ai cum să eviţi ziua de mâine. Şi nici vărsarea de sânge. Ai auzit ce a spus mesagerul – ştiu că ai auzit. E un adevărat măcel în Anielle. Aliaţii noştri din Nord au dispărut. Armata tatălui tău este prea mult în urma noastră. O să murim

toţi înainte să răsară soarele.

— Oricum, într-o bună zi o să murim toţi.

— Nu. Gavin îi strânse mâna. Eu am să mor. Oamenii de acolo – şi ei or să moară. În luptă sau de bătrâneţe. Dar tu... Se uită la urechile ei delicate şi ascuţite, moştenite de la tatăl său. Ai putea trăi secole. Milenii. Nu renunţa la asta pentru o luptă pierdută.

— Prefer să mor mâine decât să trăiesc o mie de ani ca o laşă.

Gavin fixă din nou valea cu privirea. Se uită la oamenii lui, ultima linie de apărare împotriva hoardei lui Erawan.

— Treci în spatele liniilor tatălui tău, spuse el tăios, şi continuă lupta de acolo!

Ea înghiţi în sec.

— Nu ar avea niciun rost.

Întorcând încet capul, Gavin se uită la ea. Şi, după toate aceste luni, după tot acest timp, ea mărturisi:

— Puterea tatălui meu slăbeşte. De câteva decenii se apropie de moarte. Cu fiecare zi, lumina Malei se stinge în el. Nu poate să-i facă faţă lui Erawan şi să câştige.

Ultimele cuvinte ale tatălui ei, înainte de a o trimite în această încercare sortită cu luni în urmă, fuseseră: „Soarele meu apune, Elena. Trebuie să găseşti o cale să te asiguri că al tău nu va înceta să răsară.”

Gavin se albi la faţă.

— Ai ales să-mi spui asta acum?

— Am ales să-ţi spun acum, Gavin, deoarece nici pentru mine nu mai există nicio speranţă – fie

că fug în seara asta, fie că voi lupta mâine. Continentul o să cadă.

Gavin se mişcă spre zecile de corturi de pe afloriment. Spre prietenii lui.

Prietenii ei.

— Niciunul dintre noi nu are cum să evite ziua de mâine, spuse el.

Şi felul în care rosti cuvintele, cu vocea spartă, şi strălucirea din ochii lui o făcură să îl mai ia o dată de mână. Niciodată – nici măcar o dată în toate aventurile lor, în toate ororile pe care le înduraseră împreună – nu îl văzuse plângând.

— Erawan o să câştige şi o să conducă ţinutul ăsta, ca pe toate celelalte, pentru totdeauna, şopti Gavin.

Soldaţii se agitau în tabăra de dedesubt. Bărbaţi şi femei şoptind, înjurând, plângând. Elena identifică sursa groazei lor – tocmai din cealaltă parte a văii.

Rând pe rând, ca şi când o uriaşă mână întunecată le-ar fi măturat, focurile taberei stăpânului groazei se stinseră. Tobele de oase băturăă mai tare.

În sfârşit, sosise şi el.

Erawan însuşi venise să supravegheze ultima înfruntare a armatei lui Gavin.

— Nu vor aştepta răsăritul, spuse Gavin, întinzând o mână tremurândă spre teaca în care sabia Damaris îi stătea la şold.

Însă Elena îl prinse de braţ, muşchii lui tari fiind ca granitul sub armura din piele.

Erawan sosise.

Poate că zeii erau îndurători încă. Poate că

sufletul înflăcărat al mamei ei îi convinsese.

Se uită cu atenţie la chipul sălbatic şi dur al lui Gavin – la chipul pe care ajunsese să-l preţuiască mai mult decât pe oricare altul – şi spuse:

— Nu o să câştigăm lupta asta şi nici războiul ăsta.

Corpul îi tremura abţinându-se să se ducă la generalii lui, dar o respectă, ascultând-o. Amândoi învăţaseră să se respecte, chiar dacă nu le fusese deloc uşor.

Elena îşi ridică degetele de la mâna liberă în spaţiul dintre ei. Magia brută din venele sale dansa acum, transformându-se din foc în apă, în lujeri răsuciţi de gheaţă sfârâitoare. Nu un abis ca al tatălui ei, ci o magie schimbătoare şi vioaie. Oferită în dar de mama ei.

— Nu o să câştigăm războiul ăsta, repetă Elena, chipul lui Gavin strălucind în lumina puterii ei brute. Dar putem să-i amânăm deznodământul pentru un timp. Pot să traversez valea într-o oră sau două.

Ea îşi strânse degetele în pumn şi îşi opri magia.

Gavin se încruntă.

— Elena, este o nebunie! E sinucidere! Locotenenţii lui or să te prindă înainte să apuci să te strecori printre linii.

— Exact. Or să mă ducă direct la el, acum că a venit. Or să mă considere un prizonier de valoare – nu asasina lui.

— Nu. Un ordin şi o rugăminte.

— Ucide-l pe Erawan şi bestiile lui or să intre în panică! Suficient de mult timp pentru ca forţele

tatălui meu să sosească, să se unească rapid cu ce mai rămâne din ale noastre şi să zdrobească legiunile inamice.

— Spui „ucide-l pe Erawan” ca şi când ar fi o sarcină uşoară. Este un rege Valg, Elena! Chiar dacă te duc la el, o să te subjuge voinţei lui înainte să poţi face vreo mişcare.

Inima îi bătu mai puternic, dar spuse forţat cuvintele.

— De aia... Nu-şi putea stăpâni tremurul buzelor. De aia am nevoie să vii cu mine în loc să lupţi cu oamenii tăi.

Gavin o fixă cu privirea.

— Deoarece am nevoie... Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Am nevoie să-i distragi. Trebuie să tragi de timp ca să trec de apărarea interioară.

Tot aşa cum prin lupta de a doua zi aveau să câştige timp.

Pentru că Erawan s-ar fi îndreptat mai întâi spre Gavin. Spre războinicul care fusese un bastion împotriva forţelor Stăpânului Întunericului atât de mult timp, care se luptase cu el când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o... Ura lui Erawan pentru prinţul uman rivaliza doar cu cea pentru tatăl ei.

Gavin o studie îndelung, apoi întinse mâna ca să-i şteargă lacrimile.

— Nu poate fi ucis, Elena! Ai auzit ce a şoptit oracolul tatălui tău.

Ea dădu aprobator din cap.

— Ştiu.

— Şi chiar dacă am reuşi să-l stăpânim – să-l prindem... Gavin se gândi la cuvintele ei. Ştii doar

că nu facem altceva decât să îndreptăm războiul spre altcineva – spre oricine va conduce ţinuturile astea.

— Războiul ăsta, spuse ea încet, este doar a doua mutare dintr-un joc jucat încă din vremurile antice, de dincolo de mare.

— Îl amânăm pentru ca altcineva să-l moştenească, dacă o să fie eliberat. Iar asta nu o să îi salveze pe soldaţii de acolo de la măcelul de mâine.

— Dacă nu acţionăm, nu o să aibă cine să moştenească războiul ăsta, spuse Elena. Îndoiala juca în privirea lui Gavin. Chiar şi acum, insistă ea, magia noastră scade, zeii noştri ne abandonează. Fug de noi. Nu avem aliați Fae în afară de cei din armata tatălui meu. Iar puterea lor, ca şi a lui, scade. Totuşi, poate că, atunci când se va face a treia mişcare... poate că jucătorii din jocul nostru neterminat vor fi diferiţi. Poate că o să fie un viitor în care Spiriduşii şi oamenii or să lupte împreună, unindu-şi forţele. Poate că or să găsească o cale să pună capăt războiului. Aşadar, o să pierdem bătălia asta, Gavin, spuse ea. Prietenii noştri or să moară pe câmpul de luptă, iar noi o să recurgem la o diversiune ca să-l prindem pe Erawan, aşa încât Erilea să poată avea un viitor.

El strânse din buze, cu ochi mari, ca de safir.

— Nu trebuie să ştie nimeni, spuse ea, cu vocea spartă. Chiar dacă reuşim, nimeni nu trebuie să ştie ce facem.

Îndoiala îi brăzda riduri adânci pe chip. Ea îl apucă mai strâns de mână.

— *Nimeni,* Gavin!

Agonia îi traversă faţa, însă el dădu aprobator din cap.

Ţinându-se de mână, scrutară întunericul ce învăluia munţii, tobele din oase ale stăpânului groazei auzindu-se ca nişte ciocane care băteau fierul. Prea curând, sunetele tobelor aveau să fie acoperite de ţipetele soldaţilor muribunzi. Mult prea curând, valea avea să fie traversată de râuri de sânge.

— Dacă facem asta, trebuie să plecăm acum, spuse Gavin şi îşi îndreptă din nou atenţia spre corturile din apropiere. Fără să ne luăm rămas-bun. Fără alte cuvinte. Mâine am să-i ordon lui Holdren să conducă. El o să ştie ce să le spună celorlalţi.

Ea dădu din cap, iar gestul fu o confirmare suficientă. Gavin nu o mai ţinu de mână şi se îndreptă spre cel mai apropiat cort de al lor, spre locul unde, probabil, dragul lui prieten şi cel mai loial războinic profita de ultimele sale ore cu noua soţie.

Elena îşi întoarse privirea în altă parte, înainte ca Gavin să-şi aşeze pe umeri armura grea, trecând prin clapele grele.

Se uită peste focuri, dincolo de vale, spre întunericul coborât în partea cealaltă. Ar fi putut să jure că şi el se uita la ea, că auzea miile de pietre de tocilă în timp ce bestiile stăpânului groazei îşi ascuţeau ghearele unse cu otravă.

Îşi ridică privirea spre cerul pătat de fum, fuioarele despărţindu-se pentru o clipă, ca să dezvăluie o noapte înstelată.

Stăpânul Nordului licări spre ea. Poate ultimul dar al Malei pentru ţinuturile acestea – cel puţin, în

era asta. Poate o mulţumire pentru Elena şi un fel de rămas-bun.

Deoarece, pentru Terrasen, pentru Erilea, Elena ar fi pătruns în întunericul etern ce se furişa peste vale ca să obţină o şansă pentru toţi.

Pe un fuior de fum care se ridica din vale, Elena trimise o ultimă rugă, pentru ca urmaşii nenăscuţi ai nopţii, moştenitorii poverii care aveau să condamne sau să salveze Erilea, să o ierte pentru ce urma să facă.

Partea întâi
Aducătoarea-Focului

Capitolul 1

Pe Elide Lochan o ardea gâtul de fiecare dată când inspira în timp ce urca şchiopătând dealul abrupt şi împădurit.

Sub frunzele ude ce acopereau pământul din Oakwald, pietrele gri şi mişcătoare făceau panta nesigură, iar stejarii înalţi se ridicau prea mult deasupra ei ca să se apuce de vreo creangă, dacă ar fi căzut. Asumându-şi riscul unei posibile căderi, Elide urcă în cea mai mare viteză pe buza vârfului abrupt, piciorul zvâcnindu-i de durere când se lăsă în genunchi.

Dealurile împădurite se întindeau în toate direcţiile, copacii semănând cu gratiile unei cuşti nesfârşite.

Săptămâni. Trecuseră săptămâni de când Manon Cioc-negru şi Cele Treisprezece ale sale o lăsaseră în pădure, Aripa Conducătoare

ordonându-i să se îndrepte spre nord. Să o găsească pe regina lor pierdută, acum adultă şi puternică – dar şi pe Celaena Sardothien, oricine ar fi fost ea, pentru ca Elide să îşi poată răscumpăra datoria pe viaţă pe care o avea faţă de Kaltain Rompier.

Deşi trecuseră deja câteva săptămâni, visurile îi erau încă distruse de clipele finale din Morath: de gărzile care încercaseră să o târască pentru a purta o progenitură Valg, de masacrul total al Aripii Conducătoare şi de ultima acţiune a lui Kaltain Rompier – care smulsese piatra întunecată şi ciudată din locul în care îi fusese cusută de braţ şi îi ordonase lui Elide să i-o ducă Celaenei Sardothien.

Asta se întâmplă chiar înainte ca Morathul să fie transformat de Kaltain într-o ruină fumegândă.

Elide atinse cu o mână murdară, aproape tremurândă, umflătura tare, ascunsă în buzunarul de la piept al costumului de zburat din piele, pe care încă îl purta. Ar fi putut jura că o mică zvâcnire îi răsuna în piele, o bătaie în ritmul propriei inimi.

Elide tremura în lumina apoasă a soarelui ce se strecura prin coroana verde. Vara cobora peste lume şi căldura, acum destul de chinuitoare, transformase apa în bunul cel mai de preţ al tuturor fiinţelor.

Fusese de la început – dar acum, toată ziua şi *viaţa* ei se învârteau în jurul apei.

Din fericire, ţinutul Oakwald era străbătut de o mulţime de râuri, după ce ultimele zăpezi se topiseră şi apa se scurgea din vârful munţilor. Elide

învăţase pe pielea ei din care râu să nu bea apă.

Trei zile agonizase, vomitând şi făcând febră după ce băuse apa stătută dintr-un lac. Trei zile tremurase atât de rău, încât crezuse că oasele aveau să i se rupă. Trei zile plânsese în tăcere, într-o disperare jalnică, crezând că urma să moară acolo, singură, în pădurea nesfârşită şi că nimeni nu avea să afle vreodată.

Şi, în tot acest timp, piatra din buzunarul de la piept zdrăngănea şi zvâcnea. În visele delirante, ar fi putut jura că îi şoptea, că îi cânta cântece de leagăn în limbi pe care îşi închipuia că oamenii nu ar fi putut să le rostească.

Nu le mai auzise de atunci, dar încă se întreba. Se întreba dacă majoritatea oamenilor ar fi murit. Se întreba dacă ducea cu ea un dar sau un blestem spre nord. Şi dacă această Celaena Sardothien ar fi ştiut ce are de făcut.

„Spune-i că poţi deschide orice uşă, dacă ai cheia”, spusese Kaltain. Elide studia deseori piatra neagră cu irizaţii când se oprea pentru o pauză necesară. Cu siguranţă nu semăna cu o cheie: era cioplită brut, ca şi când ar fi fost ruptă dintr-o bucată mai mare de piatră. Poate cuvintele lui Kaltain erau o ghicitoare menită doar destinatarului.

Elide luă bagajul prea uşor de pe umeri şi trase clapa din pânză, în urmă cu o săptămână, rămăsese fără mâncare şi începuse să caute fructe de pădure. Toate îi erau necunoscute, dar şoapta unei amintiri din anii petrecuţi cu bona ei, Finnula, o avertiza să le frece mai întâi de încheietura mâinii – să vadă dacă produc vreo reacţie.

Cel mai adesea, de fapt mereu, făceau asta.

Când dădea peste o tufă plină de fructe bune, se îndopa mai înainte de a-şi umple sacul. Căutând în interiorul pânzei cu pete roz şi albastre, Elide scoase ultima porţie, înfăşurată în cămaşa ei de schimb, materialul alb fiind acum pătat cu roşu şi purpuriu.

O mână de fructe – care să-i ajungă până la următoarea masă.

Foamea o rodea, dar Elide mâncă doar jumătate. Poate că avea să găsească mai multe înainte de a se opri ca să înnopteze.

Nu ştia să vâneze – şi gândul de a prinde o altă creatură vie, de a-i rupe gâtul sau de a o lovi în ţeastă cu o piatră... Nu era încă atât de disperată.

Poate că, la urma urmelor, asta nu o făcea o membră a clanului Cioc-negru, în ciuda descendenţei ascunse a mamei ei.

Elide îşi linse sucul de pe degete, cu tot cu murdărie, şi gemu când se ridică în picioare, ţeapănă şi cu dureri de picioare. Nu ar fi rezistat mult timp fără mâncare, dar nu putea risca să se aventureze într-un sat cu banii daţi de Manon sau spre oricare dintre focurile vânătorilor pe care le zărise în ultimele săptămâni.

Nu – văzuse destul din bunătatea şi mila oamenilor. Nu avea să uite niciodată cum gărzile se uitaseră lacom la trupul ei gol, motiv pentru care unchiul ei o vânduse ducelui Perrington.

Tresărind, Elide îşi aruncă raniţa peste umeri şi coborî cu grijă panta dealului, făcându-și loc printre pietre şi rădăcini.

Poate cotise în direcţia greşită. În orice caz,

cum şi-ar fi dat seama dacă traversase graniţa Terrasenului?

Şi cum avea să dea de regina ei – de regatul ei?

Elide îşi alungă gândurile, rămânând în umbrele de nepătruns şi evitând zonele luminate de soare, care n-ar fi făcut decât să-i fie mai cald şi mai sete.

Era poate mai important să găsească apă decât fructe de pădure, înainte de lăsarea întunericului.

Ajunse la poalele dealului şi îşi înăbuşi un geamăt în faţa labirintului de lemn şi piatră.

Acum, părea că stătea în albia unui râu secat, care trecea printre dealuri şi care cotea brusc, în faţă – spre nord. Ea oftă cu un tremurat. Slavă lui Anneith! Măcar Stăpâna Lucrurilor Înţelepte nu o abandonase încă.

Avea de gând să urmeze albia râului cât de mult posibil, tot spre nord, iar apoi…

Elide nu ştia exact ce simţea. Nu era un miros, sau o arătare, sau un sunet; nimic, în afară de huma putrezită, de lumina soarelui, de pietre şi de foşnetul frunzelor de la înălţime, nu era ieşit din comun.

Dar acolo… Se simţea ca şi cum nişte fire dintr-o imensă tapiserie ar fi prins-o, ţintuind-o.

După o clipă, bâzâitul şi foşnetul pădurii amuţiră.

Elide scrută dealurile şi albia râului. Rădăcinile stejarului din vârful celui mai apropiat deal ieşeau dintr-o parte a pantei înverzite, oferind un acoperiş de lemn şi muşchi albiei secate. Locul era perfect.

Ea şchiopătă într-acolo, cu piciorul distrus şi pietrele zăngănind şi forţându-i gleznele. Abia reuşi să atingă vârfurile rădăcinilor când prima *bubuitură* răsună sec.

Nu era un tunet. Nu, nu ar fi uitat niciodată sunetul distinct – pentru că şi acesta îi bântuia visele şi când dormea, şi când era trează.

Era sunetul bătăilor unor aripi puternice, de piele. De balauri.

Şi, poate, mai mortal: al vrăjitoarelor Dinţi-de-fier care îi călăreau şi ale căror simţuri erau la fel de ascuţite ca ale balaurilor.

Elide se întinse spre rădăcinile groase de deasupra când bătăile aripilor se auziră mai aproape în pădurea tăcută ca un cimitir. Pietrele şi beţele îi tăiară mâinile goale şi îşi lovi genunchii de pământul pietros când se lipi de coasta dealului şi îşi ridică privirea spre coroană, printre rădăcinile împletite.

Se auzi o singură bătaie – apoi o alta, la nici măcar o clipă după aceea. Destul de sincronizate, încât oricine din pădure ar fi crezut că era doar un ecou, însă Elide ştia: erau două vrăjitoare.

Învăţase destule în timpul petrecut în Morath ca să ştie că vrăjitoarele Dinţi-de-fier aveau ordine să-şi păstreze secret numărul. Ele zburau într-o formaţie dublă, perfect aliniate, astfel încât cine asculta, credea că era un singur balaur.

Însă acestea două, oricine ar fi fost, erau neglijente. Sau pe cât de neglijente puteau fi vrăjitoarele ucigătoare şi nemuritoare. Probabil făceau parte dintr-un sabat de rang inferior, plecate într-o misiune de cercetare.

„Sau poate că vânează pe cineva”, îi şopti în minte o voce joasă şi îngrozită.

Elide se lipi mai puternic de pământ, rădăcinile intrându-i în spate în timp ce supraveghea coroana.

Şi, *iată!* Trăsăturile nedesluşite ale unei siluete mari, care se mişca repede, alunecând chiar deasupra coroanei şi făcând frunzele să foşnească. O aripă membranoasă din piele, a cărei margine se termina cu o gheară acoperită cu venin, licări în lumina soarelui.

Ieşeau rar, mult prea rar în timpul zilei. Vânatul – indiferent ce ar fi fost – era important totuşi.

Elide nu îndrăzni să respire prea zgomotos înainte ca bătăile aripilor să se îndepărteze, plutind spre nord, spre trecătoarea Ferian – unde Manon menţionase că a doua jumătate a armatei era campată.

Elide se mişcă abia după ce bâzâiturile şi ciripiturile se auziră din nou. Din cauză că stătuse înţepenită timp îndelungat, o apucaseră crampele musculare, iar ea gemu când îşi întinse picioarele şi braţele şi îşi roti umerii.

Nesfârşită. Călătoria asta era nesfârşită. Ar fi dat orice pentru un acoperiş sigur deasupra capului. Şi pentru o masă caldă. Poate că ar fi meritat să rişte să le caute, măcar şi pentru o singură noapte.

Mergând de-a lungul albiei uscate a râului, Elide făcu doi paşi înainte să aibă din nou senzaţia aceea, ca şi când mâna caldă a unei femei ar fi apucat-o de umăr ca să o oprească.

Pădurea foşni, şi ea simţi – simţi ceva acolo.

Nu vrăjitoare, balauri sau bestii. Ca şi cum ar fi privit-o cineva.

Ca şi cum cineva ar fi urmărit-o.

Elide scoase fără grijă din teacă cuţitul pe care i-l dăduse Manon la plecarea din pădurea aia nenorocită.

Îşi dori ca vrăjitoarea să o fi învăţat să ucidă.

~

Trecuseră două zile de când Lorcan Salvaterre fugise de bestiile nenorocite.

Nu le învinovăţea. Vrăjitoarele se supăraseră când el se strecurase în tabăra lor din pădure la miezul nopţii, omorâse trei santinele fără ca ele sau balaurii lor să observe şi o târâse pe a patra în pădure, pentru interogatoriu.

Îi luase două ore să o facă pe vrăjitoarea Picioare-galbene să cedeze, într-o peşteră atât de ascunsă, încât până şi ţipetele îi fuseseră înăbuşite. După două ore, îi spusese tot.

Două armate de vrăjitoare erau pregătite să cucerească continentul: una în Morath, cealaltă în trecătoarea Ferian. Vrăjitoarele Picioare-galbene nu cunoşteau puterea ducelui Perrington – nu ştiau ce vâna Lorcan: celelalte două chei Wyrd, identice cu cea pe care o purta pe un lanţ lung, la gât. Trei bucăţi de piatră, cioplite din păcătoasa poartă Wyrd, toate cu o putere imensă şi îngrozitoare. Şi, odată unite, cele trei chei Wyrd puteau deschide poarta dintre lumi. Să distrugă lumile – sau să le cheme armatele. Şi să facă lucruri mult, mult mai groaznice.

Lorcan îi dăduse-n dar vrăjitoarei o moarte rapidă.

De atunci, surorile ei îl vânau.

Ghemuit într-un tufiş ascuns într-o parte a pantei abrupte, Lorcan o privi pe fată ieşind dintre rădăcini. El se ascunsese primul aici, ascultând vacarmul apropierii sale stângace şi o urmărise împiedicându-se şi şchiopătând când, în cele din urmă, ea desluşi ce zbura spre ei.

Era fragilă şi suficient de scundă încât să o fi crezut abia trecută de adolescenţă, dacă nu i-ar fi văzut sânii plini pe sub hainele mulate din piele.

Hainele îi atraseră imediat atenţia. Vrăjitoarele Picioare-galbene purtau haine asemănătoare. Toate vrăjitoarele le purtau. Totuşi fata asta era o fiinţă omenească.

Şi când se întoarse spre el, ochii negri scrutară pădurea cu prea multă pricepere şi antrenament ca să fi fost doar ai unei copile. Trebuia să aibă cel puţin optsprezece ani – poate era mai mare. Chipul palid îi era murdar şi supt. Probabil se afla aici de ceva vreme, luptându-se să găsească mâncare. Iar mâna în care ţinea cuţitul îi tremura destul de mult, încât să sugereze că nu ştia ce putea face cu el.

Lorcan rămase ascuns, urmărind-o cum studia dealurile, râul, coroana.

Cumva, ea ştia că el era acolo.

Era interesant. Când acesta voia să rămână ascuns, puţini îl puteau găsi.

Toţi muşchii îi erau încordaţi – dar termină de scrutat albia şi răsuflă uşor printre buzele ţuguiate, continuând să meargă, tot mai departe de el.

Şchiopăta la fiecare pas; probabil că se rănise căzând printre copaci.

Cosiţa lungă şi împletită i se lovea de raniţă; avea un păr mătăsos şi negru, ca al lui. Chiar mai negru. Negru ca o noapte fără stele.

Direcţia vântului se schimbă, purtându-i parfumul spre el, iar Lorcan îl inhală, permiţându-le simţurilor Fae – pe care le moştenise de la tatăl lui ticălos – să evalueze şi să analizeze, aşa cum se întâmpla de peste cinci sute de ani.

Om. Cu siguranţă era om, dar...

El cunoştea mirosul acela.

În ultimele câteva luni, ucisese multe creaturi care duhneau aşa.

Ei bine, chiar era convenabil! Poate că era un dar din partea zeilor: cineva pe care putea să-l interogheze. Dar asta mai târziu, după ce ar fi avut şansa de a o studia şi de a-i afla slăbiciunile.

Lorcan ieşi dintre tufe, iar mişcarea lui nu deranjă nicio frunză.

Fata posedată de demoni şchiopătă pe albia râului, cu acel cuţit inutil încă în mână, ţinându-l fără pricepere de coadă. Bun!

Şi, astfel, Lorcan îşi începu vânătoarea.

Capitolul 2

Ropotul ploii care se scurgea printre frunze şi ceaţa joasă din pădurea Oakwald aproape acoperea bolborositul râului umflat, ce trecea printre dâmburi şi văi.

Ghemuită lângă râu, cu pieile uitate pe malul plin de muşchi, Aelin Ashryver Galathynius întinse

deasupra apei repezi o mână acoperită de cicatrice şi se lăsă învăluită de sunetul furtunii de dimineaţă.

Tunetele norilor de furtună şi fulgerele violente se auziseră frenetic cu o oră înainte de răsărit – iar acum se împrăştiau, calmându-şi furia, în vreme ce Aelin îşi alina inima care-i ardea de magie.

Ea inspiră adânc aerul încărcat de ceaţa rece şi de ploaia proaspătă. Magia licări drept răspuns, ca şi când ar fi căscat şi s-ar fi întors la culcare.

Într-adevăr, în jurul taberei, tovarăşii ei încă dormeau, protejaţi de furtună de un scut invizibil făcut de Rowan şi feriţi de frigul din nord, care persista chiar şi în miezul verii, de o flacără vioaie şi rubinie pe care ea o ţinuse aprinsă toată noaptea. Era flacăra cu care-i fusese greu să lucreze – trebuia să o menţină, în timp ce invoca micul dar al apei, pe care i-l dăduse mama ei.

Aelin îşi îndoi degetele deasupra râului.

Dincolo de braţul râului, în vârful unui bolovan acoperit de muşchi, ascuns de crengile unui stejar noduros, două degeţele albe se îndoiră şi pârâiră, imitându-i mişcările.

Aelin zâmbi şi vorbi atât de încet, încât abia se auzi peste sunetul râului şi al ploii:

— Dacă ai vreun indiciu, prietene, mi-ar face plăcere să mi-l spui.

Degetele fusiforme se retraseră peste vârful pietrei care, ca multe alte pietre din pădure, fusese cioplită cu simboluri şi spirale.

Neamul Mititelelor îi urmăriseră de când traversaseră graniţa în Terrasen. Aedion pretindea că îi *escortaseră* ori de câte ori zăriseră ochii mari

şi goi clipind dintr-o încurcătură de mărăcini sau uitându-se printre frunzele vreunui copac vestit din Oakwald. Nu se apropiaseră suficient de mult ca Aelin să apuce să le vadă. Dar lăsaseră acolo mici daruri, chiar lângă graniţa scuturilor nocturne ale lui Rowan, depozitate cumva fără să-i alerteze pe cei care stăteau de pază.

Într-o dimineaţă, găsise o coroană de violete de pădure. Aelin i-o dăduse lui Evangeline, care purtase coroana pe capul blond-roşcat până ce se destrămase. În dimineaţa următoare, două coroane: una pentru Aelin şi una mai mică pentru fata cu cicatrice. Într-o altă zi, Neamul Mititelelor lăsase o replică a şoimului lui Rowan, făcută din pene adunate de la vrăbii, ghinde şi carapace de cărăbuşi. Prinţul Fae zâmbise uşor când o găsise – şi o purtase de atunci în desagă.

Şi Aelin zâmbi când îşi aduse aminte. Deşi ştia că din cauză că Neamul Mititelelor îi urmau la fiecare pas, ascultând şi privind, lucrurile deveniseră... dificile. Nu că ar fi contat cu adevărat, dar cu siguranţă era mai puţin romantic să se urce în copaci cu Rowan ştiind că aveau spectatori. Mai ales de câte ori Aedion şi Lysandra, sătui de privirile lor tăcute şi încinse, inventau scuze şubrede ca să îi facă pe Aelin şi pe Rowan să dispară şi să nu-i mai simtă o vreme: doamna îşi scăpase batista imaginară pe poteca închipuită cu mult în urmă; aveau nevoie de butuci pentru focul care nu avea nevoie de lemne ca să ardă.

Cât despre publicul prezent...

Aelin îşi depărtă degetele deasupra râului, lăsându-şi inima să se liniştească în timp ce

soarele încălzea lacul din pădure, lăsându-şi mintea să se elibereze de limitele obişnuite.

Un fir de apă se unduia în amonte, gri şi clar, iar ea îl îndreptă printre degetele-i răsfirate, ca şi când ar fi ţesut la război.

Îşi înclină încheietura mâinii, admirând felul în care-şi vedea pielea prin apă, lăsând-o să-i alunece din mână şi să-i cuprindă încheietura. Le spuse spiriduşilor care urmăreau din partea cealaltă a bolovanului:

— Nu prea aveţi ce să le transmiteţi tovarăşilor voştri, nu-i aşa?

Frunzele ude scârţâiră în spatele ei, iar Aelin ştia că asta se întâmpla doar din cauză că Rowan voia să îl audă apropiindu-se.

— Ai grijă sau data viitoare or să-ţi lase ceva ud şi rece în sacul de dormit.

Aelin eliberă apa în râu înainte de a privi peste umăr.

— Crezi că acceptă cereri? Pentru că aş renunţa la regat în schimbul unei băi fierbinţi chiar acum.

Privirea lui Rowan dansă când ea se ridică în picioare. Îşi coborî scutul pe care-l ridicase în jurul ei ca să nu se ude – aburul flăcării invizibile amestecându-se cu ceaţa din jurul lor. Prinţul Fae ridică o sprânceană.

— Ar trebui să mă îngrijoreze că eşti aşa de vorbăreaţă atât de devreme dimineaţa?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre piatra de unde spiriduşii îi urmăriseră încercările de a stăpâni apa, însă nu văzu decât frunzele ude de ploaie şi ceaţa unduitoare.

Rowan îi cuprinse talia cu mâini puternice şi o trase în căldura lui, în vreme ce o sărută pe gât, chiar sub ureche.

Aelin îşi arcui spatele spre el când îi simţi gura mişcându-i-se pe gât, încălzindu-i pielea rece din cauza ceţii.

— Bună dimineaţa şi ţie, şopti ea.

Răspunsul mârâit al lui Rowan o făcu să-şi strângă degetele de la picioare.

Nu îndrăzniseră să se oprească la un han, nici măcar după ce intraseră în Terrasen, în urmă cu trei zile; nu când atât de multe priviri inamice încă supravegheau drumurile şi cârciumile. Nu când, mulţumită decretelor lui Dorian, şirurile de soldaţi adarlanieni încă părăseau, mărşăluind, teritoriul ei nenorocit.

Mai ales când soldaţii ar fi putut foarte bine să se întoarcă aici şi să aleagă să se alieze cu monstrul care se ascundea în Morath, şi nu cu adevăratul lor rege.

— Dacă îţi doreşti atât de mult să faci o baie, îi şopti Rowan aproape de gât, am zărit o baltă cam la patru sute de metri în urmă. Ai putea să o încălzeşti – pentru amândoi.

Ea îşi trecu unghiile peste dosul mâinilor lui, spre antebraţe.

— Aş fierbe toţi peştii şi broaştele. În cazul ăsta, nu cred că ar fi foarte plăcut.

— Măcar am avea pregătit micul dejun.

Ea râse uşor, iar caninii lui Rowan zgâriară punctul sensibil dintre gât şi umăr. Aelin îşi înfipse degetele în muşchii puternici ai antebraţelor lui, savurându-le forţa.

— Lorzii nu vor ajunge înainte de apus. Avem timp.

Cuvintele ei abia se auziră.

La traversarea graniţei, Aedion trimisese mesaje celor câţiva lorzi în care avea încredere, coordonând întâlnirea care trebuia să aibă loc astăzi – în poiana asta, pe care chiar Aedion o folosise pentru întâlnirile secrete ale rebelilor.

Ei sosiseră devreme ca să studieze terenul, capcanele şi avantajele. Nu era nici urmă de oameni: Aedion şi legiunea Bane se asiguraseră întotdeauna să nu lase dovezi inamicilor. Verişorul ei şi legiunea lui legendară făcuseră deja atât de multe ca să asigure siguranţa Terrasenului în ultimii zece ani. Dar încă nu îşi asumau riscuri, nici măcar cu lorzii care, cândva, fuseseră conduşi de unchiul ei.

— Oricât ar fi de tentant, spuse Rowan, muşcându-i urechea într-un fel care-i îngreuna gândirea, trebuie să plec peste o oră.

Ca să cerceteze terenul dinainte, să vadă dacă existau ameninţări. Uşor, o sărută pe maxilar şi pe obraz.

— Şi ce-am spus rămâne valabil. N-aş vrea ca prima dată să fii lipită de un copac.

— N-am face-o sprijiniţi de un copac, ci într-o baltă.

Un râset întunecat îi atinse pielea care îi ardea acum. Era un efort să se abţină să-i ia una dintre mâini şi să i-o ridice spre sânii ei, să îl implore să o atingă, să o apuce, să o guste.

— Ştii, încep să cred că eşti sadică.

— Crede-mă, nici mie nu mi se pare uşor.

O trase un pic mai mult spre el, lăsând-o să simtă dovada care o împingea în spate cu o nevoie impresionantă. Şi asta aproape o făcu să geamă.

Apoi Rowan se retrase, iar ea se încruntă când nu-i mai simţi căldura, mâinile, trupul şi gura. Ea se întoarse şi, când văzu că o ţintuia cu ochii de un verde ca pinul, un fior îi străbătu sângele mai puternic decât orice magie.

— Cum de *eşti* atât de lucidă dimineaţa? o întrebă el, în schimb.

Şi ea scoase limba.

— Stau de pază în locul lui Aedion, de vreme ce Lysandra şi Fleetfoot sforăiau suficient de tare, cât să trezească şi morţii. Rowan zâmbi, dar Aelin ridică din umeri. Oricum nu puteam să dorm.

Maxilarul i se încordă când aruncă o privire spre locul în care amuleta era ascunsă sub cămaşa ei şi pe sub jacheta din piele neagră de deasupra.

— Te deranjează cheia Wyrd?

— Nu, nu e asta.

Ea începuse să poarte amuleta după ce Evangeline îi căutase printre lucruri şi-i luase colierul. Descoperiseră fapta doar pentru că fata se întorsese de la baie cu amuleta din Orynth expusă mândru peste hainele-i de călătorie. Slavă zeilor că atunci se aflaseră în adâncul pădurii Oakwald! Oricum, Aelin nu mai voia să rişte.

Mai ales că Lorcan încă mai credea că deţinea obiectul veritabil.

Ei nu mai auziseră de războinicul nemuritor de când plecase din Rifthold, iar Aelin se întreba deseori cât de departe ajunsese în sud – dacă încă

nu-şi dăduse seama că purta o cheie Wyrd falsă, cu o amuletă din Orynth la fel de falsă. Dacă descoperise unde regele Adarlanului şi ducele Perrington le ascunseseră pe celelalte două.

Nu Perrington, ci Erawan.

Simţi un fior pe şira spinării, ca şi când umbra Morathului ar fi venit în spatele ei şi i-ar fi atins cu o gheară coloana vertebrală.

— Este... întâlnirea asta, spuse Aelin, fluturând o mână. Ar fi trebuit să o organizăm în Orynth? Aşa, în pădure, pare pur şi simplu... conspirativă.

Rowan îşi îndreptă din nou privirea spre orizontul nordic. Cel puţin încă o săptămână îi despărţea de oraş – de inima, cândva glorioasă, a regatului. A acestui continent. Şi, odată ajunşi acolo, avea să se transforme într-un şir nesfârşit de consilii şi pregătiri şi decizii pe care doar ea putea să le ia. Întâlnirea aranjată de Aedion ar fi fost numai începutul.

— Este mai bine să intri în oraş cu aliaţii stabiliţi, decât să intri fără să ştii ce ai putea să găseşti, spuse Rowan în cele din urmă. El schiţă un zâmbet strâmb şi aruncă o privire spre sabia Goldryn, aflată în teacă pe spatele ei, şi spre diversele cuţite prinse de ea. În plus, credeam că îţi plac lucrurile conspirative.

Ea îi răspunse cu un gest vulgar.

Aedion fusese foarte atent cu mesajele lui în timp ce aranjase întâlnirea – alesese locul acesta cât mai departe de posibilele victime sau de privirile indiscrete. Şi, cu toate că el avea încredere în lorzi, cu care o familiarizase în ultimele săptămâni, Aedion încă nu le spusese câţi erau în

grupul lor – şi ce talente aveau. Pentru orice eventualitate.

Nu conta că Aelin purta o armă capabilă să distrugă toată valea, împreună cu Staghorns, munţii cenuşii de deasupra. Şi asta numai cu magia ei.

Rowan se jucă absent cu o şuviţă din părul ei – care-i ajungea din nou până aproape de sâni.

— Eşti îngrijorată pentru că Erawan nu a făcut încă nicio mişcare.

Ea ţâţâi.

— Ce e în capul lui? Ne ia de proşti că aşteptăm o invitaţie să mărşăluim spre el? Sau ne lasă să ne adunăm forţele, *permiţându-mi* să mă întorc împreună cu Aedion ca să iau legiunea Bane şi să adun o armată mai mare în jurul ei, doar ca să poată savura crunta disperare când o să eşuăm?

Lui Rowan îi încremeniră degetele în părul ei.

— L-ai auzit pe mesagerul lui Aedion. Explozia a zburat o bună bucată din Morath. Poate că şi el se reorganizează.

— Nimeni nu a pretins că explozia a fost cauzată de ei. Eu nu cred aşa ceva.

— Tu nu crezi nimic.

Ea îi întâlni privirea.

— Cred în tine.

Rowan îi atinse obrazul cu un deget. Ploaia se înteţi din nou, ropotul blând fiind singurul sunet pe o rază de câţiva kilometri.

Aelin se ridică pe vârfuri. Îi simţi privirea lui Rowan tot timpul; simţi cum înlemni şi se concentră ca un prădător când îi sărută un colţ al gurii, buzele şi celălalt colţ.

Săruturi uşoare, de tachinare. Menite să afle care din ei avea să cedeze primul.

Rowan cedă.

Inspirând brusc, o apucă de şolduri şi o trase către el, sărutând-o pasional, până ce genunchii ei ameninţară să cedeze. Îi atinse limba cu a lui – mişcări lente şi abile, care îi spuneau exact cum ar fi fost în stare s-o atingă în altă parte.

Ei i se înfierbântă sângele, iar muşchiul de sub picioarele lor sfârâi când ploaia se transformă în aburi.

Aelin se îndepărtă, respirând sacadat, satisfăcută să-l vadă şi pe Rowan cum respira greoi. Atât de nouă – situaţia asta dintre ei era atât de nouă, atât de... brută. Extrem de epuizantă. Şi dorinţa era doar începutul.

Rowan îi făcea magia să cânte. Şi poate că asta era legătura *carranam* dintre ei, dar... magia ei voia să danseze cu a lui. Şi, judecând după gheaţa ce licărea în ochii lui, îşi dădu seama că şi a lui cerea acelaşi lucru.

Rowan se aplecă în faţă până ce frunţile li se uniră.

— Curând, îi promise el cu o voce răguşită şi înceată. Hai să mergem într-un loc sigur – undeva unde să ne putem apăra.

Deoarece siguranţa ei era mereu pe primul loc. Să o protejeze şi să o ţină în viaţă avea să fie mereu o prioritate. Învăţase asta pe pielea lui.

Inima i se strânse, iar ea se retrase ca să ridice o mână spre faţa lui. Rowan citi blândeţea din ochii şi din trupul ei, iar propria-i ferocitate înnăscută se transformă într-o blândeţe pe care atât de puţini ar

fi văzut-o vreodată. Gâtul o durea din cauza cuvintelor pe care se străduia să nu le rostească.

Era îndrăgostită de el de ceva vreme. De mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască.

Încercă să nu se gândească dacă şi el simţea la fel. Lucrurile alea – dorinţele – erau, oricum, în coada unei liste de priorităţi foarte lungi şi însângerate.

Aşadar, Aelin îl sărută uşor pe Rowan, iar el îi cuprinse din nou soldurile.

— Inimă de Foc, spuse el pe buzele ei.

— Vulturule, şopti ea pe ale lui.

Rowan râse, vuietul răsunând în pieptul ei.

Din tabără, vocea dulce a lui Evangheline se auzi prin ploaie:

— Este timpul pentru micul dejun?

Aelin pufni. Cu siguranţă, Fleetfoot şi Evangeline o înghionteau acum pe biata Lysandra, întinsă în forma-i de leopard-fantomă lângă focul nemuritor. Aedion, de partea cealaltă a focului, stătea nemişcat ca un bolovan. Era foarte probabil ca el să fie următorul pe care avea să sară Fleetfoot.

— Asta n-are cum să se termine cu bine, mormăi Rowan.

Evangeline strigă „Mâncareee!” După o clipă, se auzi lătratul lui Fleetfoot, în semn de răspuns.

Apoi mârâitul Lysandrei se undui spre ei, reducându-i la tăcere pe câine şi pe fată.

Rowan râse din nou, iar Aelin gândi că nu s-ar fi putut sătura vreodată de râsul acela. De zâmbetul lui.

— Ar trebui să pregătim micul dejun, spuse el,

întorcându-se spre tabără, înainte ca Evangheline şi Fleetfoot să cotrobăie peste tot.

Aelin chicoti, dar aruncă o privire peste umăr spre pădurea care se întindea către Staghorns. Spre lorzii care se îndreptau către sud, nădăjduia ea – ca să decidă cum să procedeze cu războiul... şi să-şi reconstruiască regatul distrus.

Când privi înapoi, Rowan era la jumătatea drumului spre tabără, părul blond-roşcat al lui Evangeline licărind când se plecă printre copacii uzi, implorându-l pe prinţ să îi dea pâine prăjită şi ouă.

Familia şi regatul ei, totodată.

Două vise pe care le crezuse de mult pierdute, îşi dădu ea seama când vântul nordic îi zburli părul. Pentru care ar fi făcut orice – s-ar fi distrus, s-ar fi vândut ca să le protejeze.

Aelin voia să se îndrepte spre tabără ca să o scutească pe Evangeline de gătitul lui Rowan, când observă obiectul din vârful bolovanului de dincolo de râu.

Traversă râul dintr-o săritură şi studie cu atenţie ce lăsase spiriduşul.

Din ramuri, pânze de păianjen şi solzi de peşte, micuţul balaur era enervant de bine făcut, cu aripile larg întinse şi cu botul deschis.

Aelin lăsă balaurul unde era, dar îşi îndreptă privirea spre sud, spre izvorul antic din Oakwald şi către Morath, care se ivea în spatele lui. Spre Erawan cel renăscut, care o aştepta cu oastea lui de vrăjitoare Dinţi-de-fier şi soldaţi Valg.

Iar Aelin Galathynius, Regina Terrasenului, ştiu că, în curând, avea să sosească momentul în care

trebuia să arate cât de mult s-ar fi sacrificat pentru Erilea.

~

Era util, gândi Aedion Ashryver, să călătorească împreună cu doi maeştri ai magiei. Mai ales pe vreme nefavorabilă.

Ploile zăboviră întreaga zi cât se pregătiră pentru întâlnire. Rowan zburase deja de două ori spre nord ca să urmărească progresul lorzilor, însă nu îi văzuse şi nici nu-i simţise.

Nimeni nu se încumeta să pornească pe faimoasele drumuri noroioase din Terrasen pe o vreme ca asta. Dar însoţiţi de Ren Allsbrook, Aedion era aproape sigur că aveau să rămână ascunşi până la apusul soarelui. Doar dacă nu aveau să întârzie din cauza vremii, ceea ce era foarte probabil.

Tunetul bubui atât de aproape, încât copacii tremurară. Fulgerul licări rapid, zugrăvind frunzele cu argintiu şi luminând lumea atât de strălucitor, încât simţurile Fae îi fură orbite. Dar măcar era uscat. Şi îi era cald.

Evitaseră atât de mult civilizaţia, că Aedion abia reuşise să urmărească sau să vadă câţi stăpâni ai magiei ieşiseră din ascunzători – sau cine se bucura acum de darurile recăpătate. El văzuse doar o fată, nu mai mare de nouă ani, care împletea fire de apă deasupra singurei fântâni din satul ei, spre distracţia şi încântarea unui grup de copii.

Adulţii cu chipuri împietrite şi pline de cicatrice

priviseră din umbre, dar niciunul nu intervenise în niciun fel. Mesagerii lui Aedion deja confirmaseră că majoritatea oamenilor ştiau că regele Adarlanului îşi folosise puterile întunecate ca să reprime magia în ultimii zece ani. Dar, chiar şi aşa, el se îndoia că cei care-şi pierduseră magia şi apoi neamul aveau să-şi dezvăluie, cu ușurință, puterile prea curând.

Cel puţin până când oamenii ca tovarăşii lui şi ca fata din piaţă ar fi arătat lumii că nu era niciun pericol de a o face. Că o fată cu darul apei putea să se asigure că satul natal şi terenurile agricole prosperă.

Aedion se încruntă la cerul care se întuneca, răsucind leneş sabia din Orynth între palme. Chiar înainte de dispariţia magiei, existase o specie mai temută decât toate celelalte, purtătorii acesteia fiind, în cel mai bun caz, proscrişi şi, în cel mai rău, morţi. Timp de secole, regatele de pretutindeni îi căutaseră ca spioni şi asasini. În afară de regatul *lui...*

Un tors încântat şi gutural vui prin mica tabără, iar Aedion îşi mută privirea spre subiectul gândurilor lui. Evangeline era în genunchi pe salteaua ei de dormit şi fredona uşurel în timp ce-i netezea blana Lysandrei cu o perie pentru cai.

Îi luase câteva zile ca să se familiarizeze cu leopardul-fantomă. Anii petrecuţi în Staghorns îi înrădăcinaseră o groază puternică de aceasta. Dar, iat-o pe Lysandra, cu ghearele ascunse şi întinsă pe burtă, în timp ce stăpâna ei o îngrijea.

Într-adevăr, o spioană şi o asasină. Ochii de un verde-deschis, copleşiţi de plăcere, îl făcură să

zâmbească. Ar fi fost frumos ca lorzii să o vadă la sosire.

Creatura metamorfică folosise săptămânile de călătorie ca să încerce noi forme: de păsări, animale şi insecte care aveau tendinţa să-i bâzâie în ureche sau să-l muşte. Rar, mult prea rar, revenise Lysandra la forma umană în care o întâlnise. Având în vedere toate lucrurile care i se făcuseră şi tot ce fusese obligată să facă în forma ei de om, Aedion nu o condamna.

Totuşi trebuia curând să revină la forma ei umană, când avea să fie prezentată ca doamnă la curtea lui Aelin. El se întreba dacă urma să-şi afişeze chipul minunat sau dacă va găsi o altă înfăţişare care să i se potrivească.

Mai mult de atât, se întreba deseori cum era să poată să-şi schimbe oasele, pielea şi culoarea – deşi nu o întrebase. În mare parte deoarece Lysandra nu rămăsese suficient de mult timp în forma-i umană ca să o facă.

Aedion se uită la Aelin, care stătea în partea cealaltă a focului cu Fleetfoot în poala ei, jucându-se cu urechile lungi ale câinelui şi aşteptând, ca toţi ceilalţi. Totuşi verişoara lui se uita cu atenţie la sabia antică – la sabia tatălui ei – pe care Aedion o rotea şi-o arunca atât de relaxat dintr-o mână în cealaltă, fiecare centimetru al mânerului din metal şi măciulia din os crăpat fiindu-i la fel de cunoscute ca propriul chip. În ochii ei, tristeţea licări la fel de repede ca fulgerele de deasupra, iar apoi dispăru.

Ea îi returnase sabia la plecarea din Rifthold, alegând în schimb să o poarte pe Goldryn. El încercase să o convingă să păstreze sabia sacră

din Terrasen, dar ea insistase că era mai bine să o ţină el, că merita onoarea mai mult decât oricine altcineva, chiar şi decât ea.

Călătorind tot mai mult spre nord, ea devenise din ce în ce mai tăcută. Poate că săptămânile petrecute pe drum o slăbiseră.

După seara asta, în funcţie de rapoartele lorzilor, se gândea să încerce să îi găsească un loc liniştit de odihnă pentru o zi sau două, înainte să continue călătoria spre Orynth.

Aedion se ridică în picioare, băgă sabia în teacă lângă cuţitul pe care i-l dăruise Rowan şi se îndreptă spre ea. Fleetfoot îl întâmpină dând din coadă atunci când acesta se aşeză lângă regina lui.

— Ar trebui să te tunzi, îi spuse ea.

Într-adevăr, părul îi crescuse mai lung decât de obicei.

— E aproape la fel de lung ca al meu. Ea se încruntă. Parcă ne-am fi vorbit să avem părul de aceeaşi lungime.

Aedion pufni şi mângâie câinele pe cap.

— Şi dacă am fi făcut-o?

Aelin ridică din umeri.

— Dacă vrei să începem să purtăm şi ţinute asortate, n-am nimic împotrivă.

El zâmbi.

— Legiunea Bane nu m-ar lăsa să fac asta.

Cei din legiunea lui erau acum campaţi chiar în afara Orynthului, unde le ordonase să stea lângă meterezele oraşului şi să aştepte. Să aştepte să ucidă şi să moară pentru ea.

Şi, cu banii şterpeliţi de Aelin de la fostul ei stăpân în primăvara asta, ar fi putut să-şi cumpere

şi ei o armată ca să urmeze legiunea Bane. Poate şi mercenari.

Scânteia din ochii lui Aelin se domoli uşor, ca şi când şi ea s-ar fi gândit la toate lucrurile pe care le implica faptul că el era la conducerea legiunii. La riscuri şi costuri. Nu la aur, ci la vieţi. Aedion ar fi putut să jure că şi focul de tabără pâlpâi.

Măcelărise şi luptase şi aproape murise de nenumărate ori în ultimii zece ani. Totuşi el ştia că ea avea să evite să trimită soldaţi – să *îl* trimită – să lupte.

Aceasta, mai presus decât orice altceva, ar fi fost prima ei încercare ca regină.

Dar, înainte de asta... întâlnirea.

— Îţi aminteşti tot ce ţi-am spus despre ei?

Aelin îi aruncă o privire inexpresivă.

— Da, îmi amintesc tot, vere.

Ea îl împunse cu putere în coaste, chiar îl locul în care tatuajul făcut de Rowan în urmă cu trei zile încă se vindeca. Tatuajul era reprezentat de toate numele lor, împletite într-un nod complex din Terrasen, chiar lângă inima lui. Aedion tresări când ea îl împunse în carnea inflamată, iar el îi îndepărtă mâna în timp ce ea recită:

— Murtaugh era fiul unui fermier, dar s-a căsătorit cu bunica lui Ren. Chiar dacă nu se trage din familia Allsbrook, este încă la conducere, în ciuda insistenţelor lui ca Ren să preia titlul. Ea privi spre cer. Darrow este cel mai bogat proprietar de pământuri după mine şi, mai mult decât atât, are o foarte mare influenţă asupra puţinilor lorzi care au supravieţuit, în mare parte datorită anilor în care l-a avut în grijă pe Adarlan, în timpul ocupaţiei.

Ea îi aruncă o privire suficient de tăioasă încât să-i sfâşie pielea.

Aedion ridică mâinile.

— Poţi să mă condamni că vreau să mă asigur că n-o să avem niciun fel de probleme?

Ea ridică din umeri, dar nu îi dădu nicio replică.

— Darrow a fost amantul unchiului tău, adăugă el, întinzându-şi picioarele în faţă. Zeci de ani. Nu mi-a vorbit niciodată despre unchiul tău, dar... au fost foarte apropiaţi, Aelin. Darrow nu l-a jelit în public pe Orlon mai mult decât era necesar după moartea unui rege, dar s-a schimbat după aceea. Acum este un ticălos dur, dar tot corect. Multe dintre lucrurile pe care le-a înfăptuit au fost din dragostea nepieritoare pentru Orlon – şi pentru Terrasen. Uneltirile lui ne-au ferit de foame şi sărăcie. Să nu uiţi asta.

Într-adevăr, Darrow cochetase multă vreme cu indecizia de a-l servi sau de a-l submina pe regele Adarlanului.

— Ştiu, spuse ea ferm.

Insista prea mult – foarte probabil, tonul era primul şi ultimul ei avertisment că începea să o enerveze. În ultimele zile de călătorie, el îi povestise pe parcursul multor kilometri despre Ren, Murtaugh şi Darrow. Aedion ştia că, probabil, acum ea putea să le enumere proprietăţile, culturile şi animalele şi alte bunuri, strămoşii şi membrii familiei, morţi sau în viaţă, din ultimii zece ani. Dar faptul că mai insista o ultimă dată, asigurându-se că ea ştia... Nu putea să se abţină din a căuta asigurări că totul avea să decurgă bine. Nu când în joc erau atât de multe.

Din locul în care se cocoţase pe o creangă înaltă ca să supravegheze pădurea, Rowan plescăi din cioc şi zbură în ploaie, trecând prin scutul lui, ca şi când acesta s-ar fi deschis pentru el.

Aedion se ridică în picioare, scrută pădurea şi ascultă. Doar ropotul ploii pe frunze îi umplu urechile. Lysandra se întinse şi-şi dezgoli colţii, ghearele-i aidoma unor ace ieşind şi strălucind în lumina focului.

Până când Rowan nu le dădea undă verde – până când nu erau doar lorzii şi nimeni altcineva – protocoalele de siguranţă pe care le stabiliseră rămâneau în vigoare.

Evangeline, aşa cum fusese învăţată, se strecură spre foc. Flăcările se depărtară ca nişte draperii trase ca să le permită ei şi lui Fleetfoot – simţind teama copilului care rămânea aproape – să treacă printr-un cerc interior, fără să se ardă. Dar care ar fi topit oasele inamicilor.

Aelin nu făcu decât să-i arunce o privire lui Aedion, fără să spună nimic, iar el se îndreptă spre partea vestică a focului, Lysandra ocupând locul dinspre sud. Aelin merse spre nord, continuând să se uite în vest – spre locul în care zburase Rowan.

O briză uscată şi fierbinte suflă prin mica lor bulă, iar scânteile dansară ca nişte licurici în vârfurile degetelor lui Aelin, mâna atârnându-i nonşalant pe lângă corp. Cu cealaltă o apucă pe Goldryn, al cărei rubin de pe mâner era la fel de strălucitor ca un tăciune.

Frunzele foşniră şi crengile pocniră, iar sabia din Orynth licări auriu şi roşu în lumina flăcărilor lui Aelin atunci când el o scoase din teacă. El înclină

vechiul pumnal pe care i-l dăruise Rowan în cealaltă mână. Rowan îl învăţase pe Aedion – de fapt, îi învăţase pe toţi – Vechile Orânduiri în ultimele săptămâni. Le spusese despre tradiţiile de mult uitate şi despre codurile spiriduşilor, abandonate, în mare parte, chiar şi în regatul lui Maeve. Dar renăscute aici şi adoptate acum, deoarece ei îşi asumau rolurile şi îndatoririle alese şi hotărau în dreptul lor.

Rowan ieşi din ploaie în forma lui Fae, cu părul argintiu lipit de cap şi cu tatuajul rigid pe chipul bronzat. Nici urmă de lorzi.

Însă Rowan îşi ţinu cuţitul de vânătoare la gâtul dezgolit al unui tânăr cu nasul subţire şi îl escortă spre foc. Hainele murdare şi ude ale acestuia purtau blazonul lui Darrow, un viezure care atacă.

— Un mesager, mormăi Rowan.

~

Aelin hotărî imediat că nu îi plăceau surprizele în mod deosebit.

Ochii albaştri ai mesagerului erau mari, dar faţa udă de ploaie şi pistruiată îi era calmă. Nemişcată. Chiar şi atunci când o studie pe Lysandra, ale cărei gheare străluceau în lumina focului. Chiar şi când Rowan îl înghionti înainte, cu acel cuţit dur încă îndreptat spre gâtul lui.

Aedion îi făcu lui Rowan semn din bărbie.

— Nu poate să transmită mesajul foarte bine dacă-i ţii cuţitul la gât.

Rowan îşi coborî arma, dar prinţul Fae nu băgă

cuţitul în teacă. Nu se îndepărtă niciun pas de bărbat.

— Unde sunt ei? ceru Aedion să i se spună.

Bărbatul făcu repede o plecăciune spre verişorul ei.

— La o tavernă, la şase kilometri de aici, generale...

El amuţi când, în cele din urmă, Aelin ocoli cercul de foc. Ea îl menţinea aprins, îi ţinea pe Evangeline şi pe Fleetfoot în interiorul lui. Mesagerul scoase încet un zgomot.

Ştia. După cum se tot uita între ea şi Aedion, văzând aceiaşi ochi, aceeaşi culoare a părului... ştia. Şi, ca şi când i-ar fi venit o idee, mesagerul făcu o plecăciune.

Aelin urmări cum bărbatul îşi coborî privirea, se uită la spatele şi la gâtul expus, la pielea-i udă care strălucea. Magia ei clocoti drept răspuns. Iar chestia aceea – puterea hidoasă care-i atârna între sâni – păru să deschidă un ochi antic în faţa agitaţiei.

Mesagerul înţepeni, uitându-se cu ochi mari la Lysandra, care se apropie în tăcere şi ale cărei mustăţi zvâcniră când îi adulmecă hainele ude. El fu destul de isteţ să rămână nemişcat.

— S-a anulat întâlnirea? spuse ferm Aedion, scrutând din nou pădurea.

Bărbatul tresări.

— Nu, generale – dar ei vor să vii la taverna unde stau. Din cauza ploii.

Aedion îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te şi spune-i lui Darrow să-şi mişte hoitul până aici. Nu o să moară din cauza apei.

— Nu e lordul Darrow, spuse repede bărbatul. Cu tot respectul, lordul Murtaugh s-a cam şubrezit vara asta. Lordul Ren nu a vrut ca el să iasă pe întuneric şi prin ploaie.

Aelin îşi aminti că bătrânul traversase regatele ca un demon din iad în primăvara asta. Poate că faptul în sine îl afectase. Aedion oftă.

— Ştii că mai întâi o să fim nevoiţi să cercetăm taverna. Întâlnirea o să aibă loc mai târziu decât vor ei.

— Bineînţeles, generale! Or să se aştepte la asta.

Mesagerul se retrase când, în cele din urmă, îi zări pe Evangeline şi pe Fleetfoot în inelul de foc protector. Şi, în ciuda prinţului Fae înarmat de lângă el, în ciuda leopardului-fantomă care îl adulmeca având ghearele scoase, focul lui Aelin îl făcu să se albească la faţă.

— Dar ei aşteaptă, iar lordul Darrow este nerăbdător. Îl îngrijorează faptul că se află în afara zidurilor Orynthului. Pe toţi ne îngrijorează, în zilele de azi.

Aelin pufni încet. „Într-adevăr.”

Capitolul 3

Manon Cioc-negru stătea în poziţie de drepţi la capătul unui pod lung şi întunecat de la intrarea în Morath şi urmărea cum sabatul bunicii ei cobora din norii gri.

În ciuda fuioarelor şi a coloanelor de fum din nenumăratele forje, robele negre şi voluminoase ale Marii Vrăjitoare a Clanului Cioc-negru erau

inconfundabile. Nimeni nu se îmbrăca aşa cum o făcea Matroana. Sabatul ei coborî din norii grei, păstrând o distanţă respectabilă faţă de Matroană şi de călăreaţa care-i flanca masculul masiv.

Manon, urmată de Cele Treisprezece, nu făcu nicio mişcare când balaurii şi călăreţele lor aterizară pe pietrele negre din curtea de peste pod. Mult dedesubt, răsuna vuietul unui râu tulbure, al cărui zgomot se împletea cu scrâşnetul de gheare pe piatra umedă şi cu foşnetul de aripi care se opreau din zbor.

Bunica ei venise în Morath.

Sau în ce mai rămase din el, de vreme ce o treime era deja ruină. Asterin trase aer în piept şuierând, când bunica lui Manon descălecă cu o mişcare lină, încruntându-se la fortăreaţa neagră ce se contura deasupra lui Manon şi a Celor Treisprezece. Ducele Perrington aştepta deja în sala lui de consiliu, iar Manon n-avea nicio îndoială că animalul lui de companie, lordul Vernon, avea să-şi dea silinţa să îi submineze orice mişcare. Dacă Vernon ar fi încercat să scape de Manon, ar fi făcut-o acum – când bunica vedea singură ce realizase Manon.

Şi ce nu reuşise să facă.

Manon îşi ţinu spatele drept când bunica ei traversă podul lat din piatră, sunetul paşilor săi fiind acoperit de iureşul râului, de bătaia aripilor întinse larg şi de forjele care funcţionau zi şi noapte ca să le echipeze armata. Când văzu albul ochilor bunicii ei, Manon făcu o plecăciune.

Scârţâitul pielii hainelor de zbor îi spuse că Cele Treisprezece îi urmaseră exemplul.

Când Manon îşi ridică fruntea, bunica era în faţa ei.

Moartea, crudă şi vicleană, aştepta în ochii negri cu pete aurii.

— Du-mă la duce! spuse Matroana în loc de salut.

Manon simţi cum Cele Treisprezece ale sale înţepeniră. Nu din cauza cuvintelor, ci a sabatului Marii Vrăjitoare care o urma acum. Rar – atât de rar se întâmpla să o urmeze, să o păzească.

Însă aceasta era o citadelă a oamenilor – şi a demonilor. Şi şederea avea să fie una prelungită, dacă nu permanentă, judecând după faptul că bunica ei adusese şi o tânără vrăjitoare frumoasă, cu păr negru care, momentan, îi încălzea patul. Matroana ar fi fost proastă să nu îşi ia măsuri suplimentare de precauţie. Chiar dacă Cele Treisprezece fuseseră dintotdeauna suficiente. Sau ar fi trebuit să fie de ajuns.

Făcu un efort să nu îşi scoată ghearele din fier în faţa ameninţării închipuite.

Manon se înclină din nou în semn de plecăciune şi se întoarse spre uşile înalte şi deschise spre Morath. Cele Treisprezece se dădură la o parte când Manon şi Matroana trecură, apoi se adunară în formaţie, ca un văl mortal. Nu trebuiau să îşi asume riscuri – nu în ceea ce le privea pe moştenitoare şi pe Matroană.

Manon păşi fără să scoată aproape niciun zgomot când o conduse pe bunica ei pe holurile întunecate, Cele Treisprezece şi sabatul Matroanei urmându-le îndeaproape. Servitorii, fie că spionau, fie din cine ştie ce instinct uman, dispăruseră.

Matroana vorbi când urcară prima dintre multele scări spiralate spre noua sală de consiliu a ducelui.

— Ai ceva să-mi raportezi?

— Nu, bunico.

Manon evită impulsul de a se uita chiorâş la vrăjitoare – la părul ei negru cu şuviţe argintii, la trăsăturile palide adâncite de o ură antică, la dinţii ruginiţi din cauza expunerii permanente. La faţa Marii Vrăjitoare care o însemnase pe aghiotanta lui Manon. La cea care-i aruncase copilul lui Asterin, născut mort, în foc, negându-i dreptul de a-l ţine o dată în braţe. Care apoi o bătuse şi o distrusese pe aghiotanta ei, care o aruncase în zăpadă ca să moară şi o minţise în legătură cu asta vreme de aproape un secol.

Manon se întrebă ce gânduri îi treceau acum prin minte lui Asterin, în vreme ce mergeau. Se întrebă ce le trecuse prin minte lui Sorrel şi lui Vesta, care o găsiseră pe Asterin în zăpadă şi apoi o vindecaseră.

Şi nici ele nu îi spuseseră lui Manon despre asta.

Creatura bunicii ei – asta era Manon. Nu păruse niciodată o chestie odioasă.

— Ai descoperit cine a cauzat explozia?

Robele Matroanei se rotiră în urma ei când intrară pe holul lung şi îngust care ducea spre sala de consiliu a ducelui.

— Nu, bunico.

Ochii negri cu pete aurii se îndreptară spre ea.

— Ce convenabil, Aripă Conducătoare, că te plângi de experimentele de înmulţire ale ducelui –

doar ca vrăjitoarele Picioare-galbene să fie incinerate două zile mai târziu.

„Călătorie sprâncenată”, aproape spuse Manon. În ciuda sabaturilor pierdute în explozie, era o bucurie că procesul de procreare a vrăjitoarelor Picioare-galbene-Valg se oprise. Dar Manon simţi, mai mult decât văzu sau auzi, cum Cele Treisprezece îşi fixară atenţia asupra spatelui bunicii sale.

Şi poate că pe Manon o străbătu un fior asemănător fricii.

La acuzaţia Matroanei – şi la limita pe care o trasau Cele Treisprezece, de ceva vreme.

Sfidare. Asta fusese în ultimele luni. Dacă Marea Vrăjitoare ar fi aflat, ar fi legat-o pe Manon de un stâlp şi i-ar fi biciuit spatele până ce pielea i-ar fi atârnat fâşii. Le-ar fi obligat pe Cele Treisprezece să se uite, ca să le dovedească neputinţa de a-şi apăra moştenitoarea, iar apoi le-ar fi aplicat acelaşi tratament. Poate le-ar fi udat cu apă sărată la final. Apoi ar fi procedat la fel din nou, zile la rând.

— Am auzit un zvon cum că a fost animalul de companie al ducelui – femeia umană, spuse Manon calmă. Dar, de vreme ce a ars în incendiu, nimeni nu poate confirma. Nu am vrut să te fac să-ţi pierzi timpul cu bârfe şi teorii.

— Ea era legată de el.

— Se pare că focul-umbră nu era.

Focul-umbră – puterea imensă care le-ar fi topit inamicii în câteva clipe în combinaţie cu turnurile vrăjitoarelor, acoperite de oglinzi, pe care cele trei Matroane le clădiseră în trecătoarea

Ferian. Dar, fără Kaltain... ameninţarea anihilării totale dispăruse.

Chiar dacă ducele nu suporta alt stăpân, acum că regele lui era mort, respinsese revendicarea tronului de către Prinţul Moştenitor.

Bunica ei nu spuse nimic cât timp înaintară.

Cealaltă piesă de pe tablă era prinţul cu ochi de safir care, cândva, fusese sclavul unui prinţ Valg, acum liber şi aliat cu tânăra regină cu păr auriu.

Ajunseră la uşile sălii de consiliu, iar Manon alungă toate gândurile când gărzile cu feţe inexpresive deschiseră stânca neagră pentru ele.

Simţurile lui Manon se ascuţiră într-un calm ucigaş în clipa în care văzu cine stătea la masa neagră din sticlă.

Vernon: înalt, slab, mereu rânjind superior, îmbrăcat în verdele de Terrasen.

Şi un bărbat blond, cu pielea albă ca sideful.

Nici urmă de duce. Străinul se întoarse spre ele. Până şi bunica ei se opri.

Nu din cauza frumuseţii bărbatului, a puterii trupului său sculptat sau a hainelor negre şi elegante pe care le purta. Ci din cauza ochilor aurii. La fel ca ai lui Manon.

Ochii regilor Valg.

~

Manon cercetă ieşirile, ferestrele, armele pe care le-ar fi folosit când s-ar fi luptat să plece. Instinctul o făcu să păşească în faţa bunicii ei, iar antrenamentul să apuce două cuţite înainte ca

bărbatul cu ochi aurii să clipească.

Însă bărbatul o fixă cu ochii lui de Valg şi îi zâmbi.

— Aripă Conducătoare. Se uită la bunica ei şi îşi înclină capul. Matroană!

Vocea era senzuală, minunată şi crudă. Dar tonul vehement...

Rânjetul lui Vernon părea prea încordat, iar pielea-i bronzată prea palidă.

— Cine eşti tu? i se adresă Manon străinului, iar vorbele păreau mai mult un ordin decât o întrebare.

Bărbatul făcu semn din bărbie spre scaunele libere de la masă.

— Ştii foarte bine cine sunt, Manon Cioc-negru!

Perrington. Într-un alt corp, cumva. Deoarece...

Deoarece creatura nepământeană şi urâtă pe care o zărise din când în când holbându-se prin ochii lui... Iat-o, materializată.

Chipul încordat al Matroanei îi spuse ce ea deja presupusese.

— M-am săturat să port carnea aia lăsată, spuse el, aşezându-se cu graţia unei feline pe un scaun lângă Vernon. Flutură o mână cu degete lungi şi puternice. Inamicii mei ştiu cine sunt. S-ar putea să ştie şi aliaţii mei.

Vernon plecă uşor capul şi şopti:

— Stăpâne Erawan, dacă vrei, permite-mi să aduc nişte gustări Matroanei. A călătorit mult.

Manon îl evaluă pe bărbatul înalt şi subţire. Le oferise două daruri: respect faţă de bunica ei şi adevăratul nume al ducelui. Erawan.

Ea se întrebă ce ştia despre el Ghislaine, care

stătea de pază pe hol.

Regele Valg dădu aprobator din cap. Lordul Perranthului se grăbi spre mica masă de bufet de lângă perete, luând o cană când Manon şi Matroana se aşezară în faţa regelui demon.

Respect – ceva ce Vernon nu oferise niciodată fără un rânjet batjocoritor. Dar, acum...

Poate că acum că Lordul Perranthului îşi dădea seama ce fel de monstru îl ţinea în lesă, era disperat să aibă aliaţi. Ştia, poate, că Manon... chiar ar fi putut să joace un rol în acea explozie.

Manon acceptă paharele cu apă din corn sculptat pe care Vernon le puse în faţa lor, dar nu bău, aşa cum nu bău nici bunica ei.

De partea cealaltă a mesei, Erawan schiţă un zâmbet. Din el nu emana nici întuneric, nici depravare – ca şi când ar fi fost destul de puternic să le ţină sub control, neobservate, cu excepţia ochilor. A ochilor ei.

În spatele lui, restul Celor Treisprezece şi sabatul bunicii ei rămaseră pe hol, numai Aghiotantele zăbovind în cameră când uşile fură închise din nou.

Prinzându-le pe toate împreună cu regele Valg.

— Aşadar, spuse Erawan, măsurându-le din priviri într-un fel care o făcu pe Manon să strângă din buze ca să nu îşi arate dinţii, forţele din trecătoarea Ferian sunt pregătite?

Bunica ei dădu rapid din bărbie.

— Vor pleca la apus. Vor ajunge în Rifthold peste două zile.

Manon nu îndrăzni să se mişte pe scaun.

— Trimiţi armata în Rifthold?

Regele demon îi aruncă o privire mijită.

— Te trimit *pe tine* în Rifthold, ca să-mi recucereşti oraşul. După ce ai să-ţi îndeplineşti sarcina, Legiunea Feriană va rămâne postată acolo, sub comanda Iskrei Picioare-galbene.

În Rifthold. Ca să lupte *în cele din urmă,* ca să vadă ce puteau face balaurii lor în luptă.

— Suspectează atacul?

El afişă un zâmbet lipsit de viaţă.

— Forţele noastre se vor mişca prea repede ca ei să prindă de veste.

Cu siguranţă ăsta era motivul pentru care informaţia nu fusese dezvăluită până acum.

Manon bătu cu un picior podeaua placată, dorindu-şi deja să se mişte, să dea ordine celorlalte să se pregătească.

— Câte sabaturi din Morath aduc în nord?

— Iskra zboară cu a doua jumătate a legiunii noastre aeriene. Cred că doar câteva sabaturi din Morath sunt necesare.

O provocare şi un test, totodată.

Manon se gândi.

— Am să zbor cu Cele Treisprezece ale mele şi am să fiu însoţită de două sabaturi.

Nu era nevoie ca inamicii lor să ştie exact câte sabaturi zburau în legiunea aeriană – sau să se ducă toate când ea ar fi pariat că şi Cele Treisprezece ar fi fost suficiente să devasteze capitala.

Erawan nu făcu decât să-şi încline aprobator capul. Bunica ei abia dădu din cap – singura confirmare pe care ar fi obţinut-o vreodată.

Dar Manon întrebă:

— Şi prinţul?

Regele. Regele Dorian.

Bunica ei îi aruncă o privire, dar demonul spuse:

— Vreau să mi-l aduci personal. Dacă supravieţuieşte atacului.

Şi cu regina fioroasă acum dispărută, Dorian Havilliard şi oraşul lui erau fără apărare.

Nu conta aproape deloc pentru ea. Era război.

Să lupte în războiul ăsta şi, la final, să se ducă acasă, în Pustiuri. Chiar dacă bărbatul, regele demon, ar fi putut foarte bine să nu se ţină de cuvânt.

Avea să se ocupe mai târziu de asta. Dar, mai întâi... să deschidă lupta. Deja îi auzea cântecul sălbatic în sânge.

Regele demon şi bunica ei vorbeau din nou, iar Manon alungă muzica scuturilor lovite şi a săbiilor scăpărânde suficient de mult, încât să le înţeleagă cuvintele.

— De îndată ce capitala va fi ferită de primejdii, am să vreau bărcile pe râul Avery.

— Oamenii Lacului Argintiu au fost de acord?

Bunica ei studie harta întinsă pe masa din sticlă cu pietre netede. Manon urmări privirea Matroanei spre Lacul Argintiu, în celălalt capăt al lui Avery şi spre oraşul acestuia, cuibărit lângă Colţii Albi: Anielle.

Perrington – Erawan – ridică din umerii lui largi.

— Lordul lui nu şi-a declarat încă supunerea faţă de mine sau de regele-băiat. Îmi imaginez că, atunci când o să afle de căderea Riftholdului, o să-i găsim mesagerii ploconindu-se pe pragul uşii

noastre. El schiţă un zâmbet. Breasla lor de lângă Cascadele Vestice ale lacului încă poartă cicatricele ultimului marş al armatelor mele. Am văzut nenumăratele monumente din Anielle din timpul războiului – lordul va afla cât de uşor îi pot transforma din nou oraşul într-un osuar.

Manon studie din nou harta, ignorând întrebările.

Bătrân. Regele Valg era atât de bătrân, încât o făcea să se simtă tânără. O făcea şi pe bunica ei să pară un copil.

Şi nebună – poate că bunica ei fusese nebună să le vândă într-o alianţă nedorită cu această creatură. Îşi impuse să-i întâlnească privirea lui Erawan.

— Cu fortăreţe în Morath, Rifthold şi Anielle, acoperim doar jumătatea sudică a Adarlanului. Cum rămâne cu nordul trecătoarei Ferian? Sau cu sudul Adarlanului?

— Bellhaven rămâne sub controlul meu – stăpânilor şi comercianţilor de acolo le place prea mult aurul. Melisande...

Regele demon fixă cu ochii aurii tărâmul vestic de dincolo de munţi.

— Eyllwe este distrus dedesubt, Fenharrow este în ruine spre est. Pentru binele său, Melisande trebuie să continue să-şi alieze forţele cu ale mele, mai ales când Terrasenul nu are niciun ban.

Privirea concentrată a regelui se mută spre nord.

— Aelin Galathynius a ajuns la locul ei între timp. Şi, după dispariţia Riftholdului, va afla şi ea cât de singură este în nord. Moştenitorul lui

Brannon nu are aliaţi pe continentul acesta. Nu mai are.

Însă Manon observă felul în care regele demon se uită rapid spre Eyllwe – doar pentru o secundă.

Ea se uită la bunica ei, care încă tăcea şi-o urmărea pe Manon cu o expresie care-i promitea moartea, dacă insista prea mult. Dar Manon îi spuse lui Erawan:

— Capitala ta este inima comerţului. Dacă am să-mi dezlănţui legiunea asupra ei, vei rămâne cu puţini aliaţi umani...

— Ultima dată când m-am interesat, Manon Cioc-negru, era legiunea *mea.*

Manon se uită în ochii arzători ai lui Erawan, chiar dacă erau nemiloşi.

— Transformă Riftholdul în ruine, spuse ea categoric, şi conducătorilor ca Lordul din Anielle, sau Regina din Melisande, sau Lorzii din Fenharrow ar putea să li se pară că merită să rişte să se adune împotriva ta. Dacă ai să-ţi distrugi capitala, de ce ar crede că vrei să te aliezi cu ei? Trimite un decret înaintea noastră prin care să anunţi că regele şi regina sunt inamicii continentului. Declară-ne eliberatori ai Riftholdului, nu cuceritori, şi ai să-i determini pe ceilalţi conducători să gândească de două ori înainte să se alieze cu Terrasenul. Am să devastez oraşul pentru tine suficient cât să ne arătăm puterea pe care o deţinem şi să împiedic armata Dinţi-de-fier să îl transforme în ruine.

El miji gânditor ochii aurii.

Ea ştia că bunica ei mai avea un pic până să-şi înfigă unghiile în obrazul lui Manon, dar se abţinu.

Ei nu îi păsa de oraş şi de oamenii lui. Însă războiul acesta chiar ar fi putut să se întoarcă împotriva lor, dacă anihilarea Riftholdului i-ar fi unit pe inamicii lor împrăştiaţi şi le-ar fi întârziat Ciocurilor-Negre întoarcerea în Pustiuri.

Vernon se întoarse ca să-i întâlnească privirea. Frică – şi calcul. El îi şopti lui Erawan:

— Aripa Conducătoare are dreptate, stăpâne.

Ce ştia Vernon şi nu ştia ea?

Dar Erawan îşi înclină capul, părul auriu alunecându-i peste frunte.

— De aceea eşti Aripa mea Conducătoare, Manon Cioc-negru, şi de aceea Iskra Picioare-galbene nu a obţinut poziţia.

Dezgustul şi mândria se luptară în sinea ei, dar ea dădu aprobator din cap.

— Încă un lucru.

Ea rămase nemişcată, aşteptând.

Regele demon se întinse pe scaun.

— În Rifthold este un zid din sticlă. Nu ai cum să-l ratezi.

Ea ştia – se cocoţase pe el.

— Distruge oraşul suficient cât să insufli frica, să ne arăţi puterea! Dar zidul... Dărâmă-l!

— De ce? fură singurele cuvinte pe care le rosti ea.

Ochii aurii se aprinseră ca nişte tăciuni.

— Pentru că distrugerea unui simbol poate să nimicească spiritul oamenilor la fel de mult ca un măcel.

Zidul acela din sticlă – puterea lui Aelin Galathynius şi mila. Manon îl privi suficient de mult în ochi, încât să dea din cap. Regele făcu semn din

bărbie spre uşile închise, sugerându-i să plece.

Manon ieşi din cameră înainte ca el să se întoarcă spre Vernon. Abia mult mai târziu după plecare îşi dădu seama că ar fi trebuit să rămână, ca să o protejeze pe Matroană.

~

Cele Treisprezece nu vorbiră înainte să aterizeze în arsenalul lor personal din tabăra armatei de dedesubt şi nu riscaseră să o facă nici măcar în timp ce puseseră şeile pe balauri în noul cuib.

Trecând prin fumul şi bezna care acoperea întotdeauna Morathul, cele două sabaturi însoţitoare pe care le alesese Manon – ambele Cioc-negru – se îndreptară spre propriile arsenale. Ăsta era un lucru bun.

Stând acum în noroiul văii din faţa labirintului înghesuit de forje şi corturi, Manon le spuse Celor Treisprezece ale sale:

— Zburăm în treizeci de minute!

În spatele lor, fierarii şi manipulanţii se grăbeau deja să ridice armura pe balaurii înlănţuiţi.

Dacă erau inteligenţi sau rapizi, nu sfârşeau între fălcile lor. Femela albastră a lui Asterin îl prinsese deja pe bărbatul cel mai apropiat de ea.

Manon fu tentată să vadă dacă avea să-l muşte, dar spuse sabatului:

— Dacă o să avem noroc, o să sosim înaintea Iskrei şi-o să dăm tonul devastării. Dacă nu, la sosire, o să o căutăm pe Iskra şi sabatul ei şi o să oprim măcelul. Lăsaţi-l pe prinţ în seama mea. Nu

îndrăzni să se uite la Asterin când o spuse. Nu am nicio îndoială că Picioare-galbene vor încerca să-i revendice capul. Să opriţi pe oricine îndrăzneşte să îl ia.

Şi, probabil, să-i pună capăt şi Iskrei. În luptă, aveau mereu loc accidente.

Cele Treisprezece îşi plecară cu supunere capetele. Manon făcu semn din cap peste umăr, spre arsenalul de sub pânza prost lucrată a corturilor.

— Armură completă. Ea le rânji tăios. Vrem să ne facem apariţia arătând cât mai bine posibil.

Cele douăsprezece îi zâmbiră şi plecară, îndreptându-se spre mesele şi manechinele unde armurile lor fuseseră atent şi meticulos confecţionate în ultimele luni.

Numai Asterin rămase lângă ea atunci când Manon o apucă pe Ghislaine de braţ, când santinela cu păr creţ trecu pe lângă ele.

Ea murmură peste zăngănitul forjelor şi răgetele balaurilor:

— Spune-ne ce ştii despre Erawan.

Ghislane deschise gura şi se albi la faţă, dar Manon izbucni:

— Pe scurt!

Ghislaine înghiţi cu greu, dând din cap când Cele Treisprezece se pregătiră în spatele lor. Cărturarul-războinic şopti aşa încât doar Manon şi Asterin să poată auzi.

— A fost unul dintre cei trei regi Valg care au invadat lumea asta la începutul veacurilor. Ceilalţi doi au fost ori ucişi, ori trimişi înapoi în lumea lor întunecată. El a rămas aici, cu o mică armată. A

fugit spre continentul acesta după ce Maeve şi Brannon i-au distrus armata şi şi-a petrecut o mie de ani reconstruindu-şi în secret armata, departe de Colţii Albi. Când a fost gata, când a observat că flacăra regelui Brannon scade, Erawan a lansat atacul ca să revendice continentul. Legenda spune că a fost înfrânt de fiica lui Brannon şi de partenerul ei uman.

Asterin pufni.

— Se pare că legenda a greşit.

Manon dădu drumul braţului lui Ghislaine.

— Pregăteşte-te! Spune-le şi celorlalte când poţi!

Ghislaine îşi plecă privirea şi intră în arsenal.

Manon ignoră privirea fixă şi mijită a lui Asterin. Nu era momentul potrivit să poarte conversaţia asta.

Ea îl găsi pe fierarul mut lângă forja lui obişnuită, transpiraţia curgându-i pe fruntea murdară de funingine. Însă privirea îi fu calmă şi serioasă când trase prelata din pânză de pe masa de lucru, ca să îi dezvăluie armura lustruită, pregătită.

Costumul din metal negru fusese făurit în forma unor solzi complicaţi de balaur. Manon îşi trecu un deget peste plăcile suprapuse şi ridică o mănuşă, perfectă pentru mâna ei.

— Este frumoasă.

Îngrozitoare, dar frumoasă. Ea se întrebă ce părere avea el despre faptul că făcuse armura pe care avea să o poarte cât le-ar fi curmat vieţile compatrioţilor lui. Pe faţa lui roşie nu se citea nimic.

Îşi scoase mantia roşie şi începu să îşi pună armura, bucată cu bucată. Aceasta alunecă peste ea ca o a doua piele, flexibilă şi elastică acolo unde trebuia să fie, de nepătruns în locurile în care viaţa ei depindea de asta.

După ce termină, fierarul o măsură din priviri şi dădu aprobator din cap, apoi se întinse sub masă ca să pună un alt obiect pe suprafaţa ei. Pentru o clipă, Manon fixă cu privirea casca încoronată.

Fusese făurită din acelaşi metal negru, apărătorile pentru nas şi frunte fiind fasonate astfel încât să-i ascundă o mare parte din faţă – în afară de gură. Şi de dinţii ei din fier. Cele şase suliţe ale coroanei se înălţau ca nişte mici săbii.

Era casca unui cuceritor. A unui demon.

Manon simţi privirea Celor Treisprezece ale sale, acum înarmate, când îşi băgă coada împletită în armură şi înălţă casca deasupra capului.

Şi-o puse cu uşurinţă şi-i simţi interiorul rece pe pielea-i fierbinte, în ciuda umbrelor care-i ascundeau o mare parte din faţă, văzu clar cum fierarul dădu aprobator din cap.

Nu înţelese de ce se deranjă, dar Manon se trezi spunând „Mulţumesc”.

El mai dădu o dată din cap înainte ca ea să plece de la masa lui.

Soldaţii se dădură la o parte când ea le făcu semn Celor Treisprezece şi urcă pe Abraxos, balaurul fiind dichisit cu noua armură.

Ea nu aruncă nicio privire înapoi spre Morath când se înălţară spre cerul gri.

Capitolul 4

Aedion şi Rowan nu îl lăsară pe mesagerul lui Darrow să meargă înainte ca să-i avertizeze pe lorzi de sosirea lor. Dacă asta era vreo manevră ca să-i prindă pe picior greşit, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Murtaugh şi Ren le făcuseră pentru ei în primăvara asta, atunci aveau să folosească avantajul în orice mod posibil.

Aelin se gândea că poate ar fi trebuit să considere semn rău vremea ploioasă. Sau probabil că vârsta lui Murtaugh era o scuză convenabilă ca Darrow să o pună la încercare. Gândul o enerva.

Taverna se înălţa la răscruce de drumuri, chiar în inima Oakwaldului. Odată cu ploaia şi cu lăsarea serii, era aglomerată, iar ei fură nevoiţi să plătească dublu ca să lase caii în grajd. Aelin era destul de sigură că un cuvânt din partea ei, un licăr al focului sugestiv ar fi distrus nu doar grajdurile, ci şi taverna.

Lysandra mersese înainte la o distanţă de opt sute de metri, iar când ajunseră, ieşi pe furiş din tufe şi dădu din capul zburlit şi ud spre Aelin. Drumul era liber.

În han, nu se găseau camere de închiriat, iar barul era plin ochi de călători, vânători şi de alţii care fugeau de ploaie. Unii stăteau chiar lipiţi de perete – iar Aelin presupuse că aşa avea să-şi petreacă seara cu prietenii ei, după terminarea întâlnirii.

Câteva capete se întoarseră spre ei când intrară. Glugile ude şi mantiile le ascundeau feţele şi armele, iar mesenii se întoarseră repede la

băuturi, la jocul de cărţi sau la cântecele de beţie.

Lysandra se transformase în sfârşit în om – şi, respectându-şi jurământul din urmă cu mai multe luni, sânii ei cândva plini erau acum mai mici. În ciuda lucrurilor care îi aşteptau în sala privată de mese din spatele hanului, Aelin zări privirea creaturii metamorfice şi zâmbi superior.

— Este mai bine? şopti ea peste capul lui Evangeline, în timp ce mesagerul lui Darrow, însoţit de Aedion, merse prin mulţime.

Rânjetul Lysandrei fu pe jumătate feroce.

— O, habar n-ai!

În spatele lor, Aelin ar fi putut să jure că Rowan chicotise.

Mesagerul şi Aedion cotiră pe un hol, lumina slabă a lumânărilor licărind printre picăturile de ploaie care încă alunecau de pe scutul rotund şi zgâriat, prins în curele pe spatele verişorului ei. Lupul Nordului care, deşi câştigase lupte cu viteza şi puterea lui Fae, se bucura respectul şi loialitatea legiunii sale ca bărbat, ca orice om. Aelin, încă Fae, se întreba dacă ar fi trebuit să se transforme.

Ren Allsbrook aştepta înăuntru – Ren, alt prieten din copilărie, pe care aproape îl ucisese, adică *încercase* să îl ucidă iarna trecută, şi care nu ştia cine era ea cu adevărat. Care rămăsese în apartamentul ei, fără să-şi dea seama că aparţinea reginei lui pierdute. Iar Murtaugh... Îşi aducea aminte vag de bărbat, în mare parte ca fiind prezent la masa unchiului ei şi dându-i pe furiş tarte cu mure.

Tot binele rămas şi orice urmă de siguranţă erau meritul lui Aedion, adânciturile şi zgârieturile

de pe scutul lui fiind dovada vie a acestui fapt, şi al celor trei bărbaţi care o aşteptau.

Aelin începu să se cocoşeze, dar Aedion şi mesagerul se opriră în faţa uşii din lemn, bătând o singură dată. Fleetfoot îi atinse gamba, dând din coadă, iar Aelin îi zâmbi câinelui, care se scutură din nou, aruncând picături de apă. Lysandra pufni. Să aducă un câine ud la o întâlnire secretă, asta era foarte nobil din partea ei.

Însă, cu multe luni în urmă, Aelin îşi promisese că nu avea să pretindă a fi altcineva decât era. Se târâse prin întuneric, şi sânge, şi disperare şi supravieţuise. Şi chiar dacă lordul Darrow putea să îi ofere oameni şi bani pentru un război... avea şi ea. Ar fi fost mai bine să aibă mai mulţi, dar – ea nu era cu mâna goală. Făcuse asta pentru ea însăşi. Pentru ei toţi.

Aelin îşi îndreptă umerii în timp ce Aedion intră în cameră, vorbindu-le deja celor dinăuntru:

— Ticăloşilor, ne-aţi făcut să mergem prin ploaie pentru că nu aţi vrut să vă udaţi. Ren, pari obosit, ca de obicei. Murtaugh, întotdeauna o încântare. Darrow – părul tău arată la fel de rău ca al meu.

Cineva spuse cu o voce uscată şi rece:

— Având în vedere discreţia cu care ai aranjat întâlnirea asta, s-ar putea crede că tu te strecori prin propriul regat, Aedion.

Aelin ajunse la uşa întredeschisă, gândindu-se dacă merita să deschidă conversaţia prin a le spune proştilor dinăuntru să vorbească mai încet, dar...

O făceau. Cu urechile ei Fae, auzea mai multe

sunete decât un om obişnuit. Păşi înaintea Lysandrei şi a lui Evangeline, lăsându-le să intre după ea, şi se opri în pragul uşii, ca să examineze sala de mese privată.

Singura fereastră era întredeschisă ca să domolească arşiţa din han. O masă mare şi dreptunghiulară era în faţa şemineului aprins, presărată cu farfurii goale, firimituri şi tăvi murdare. Doi bătrâni stăteau la masă; mesagerul îi şopti ceva la ureche unuia din ei, prea încet pentru auzul ei Fae, înainte de a face o plecăciune în faţa tuturor şi de a ieşi. Ambii bătrâni îşi îndreptară privirea dincolo de locul în care Aedion stătea în picioare în faţa mesei – la ea.

Dar Aelin se concentră la tânărul brunet de lângă şemineu, cu un braţ sprijinit de margine, pe al cărui chip bronzat şi cu cicatrice se citea nepăsarea.

Ea îşi aminti de cele două săbii de pe spatele lui. De ochii arzători şi negri.

Gura i se uscase un pic înainte să îşi dea gluga pe spate. Ren Allsbrook tresări.

Însă bătrânii se ridicaseră în picioare. Ea îl cunoştea pe unul din ei.

Aelin nu înţelegea cum de nu îl recunoscuse pe Murtaugh în noaptea în care plecase spre depozit ca să-i ucidă pe mulţi dintre ei. Mai ales că el fusese cel care îi oprise măcelul.

Celălalt bătrân, cu toate că avea riduri, chipul îi era ferm – dur. Fără să emane amuzament, sau bucurie, sau căldură. Era un bărbat obişnuit să facă ce voia şi să fie ascultat, fără întrebări. Corpul lui era subţire şi vânjos şi încă se ţinea drept. Arma lui

nu era sabia, ci mintea.

Unchiul ei, Orlon, fusese la război cu ambele. Şi bun – nu auzise niciodată un cuvânt aspru sau plin de mânie din gura lui Orlon. Acest bărbat, totuşi... Aelin se uită în ochii gri ai lui Darrow, ca un prădător care-l recunoaşte pe un altul.

— Lord Darrow, spuse ea, înclinându-şi capul. Nu se putu abţine să nu zâmbească strâmb. Pari încălzit.

Chipul urât al lui Darrow rămase nemişcat. Neimpresionat.

Prea bine, atunci.

Aelin îl privi pe Darrow, aşteptând – refuzând să îşi mute privirea înainte ca el să facă o plecăciune.

O plecăciune fu tot ce-i oferi el.

— Un pic mai adâncă, spuse ea mieros.

Aedion îi aruncă o privire plină de avertismente.

Darrow nu făcu aşa ceva.

Murtaugh fu cel care făcu o plecăciune mai adâncă, îndoindu-se de la mijloc şi spuse:

— Maiestate! Ne cerem scuze că am trimis mesagerul să vă aducă – dar nepotul meu îşi face griji pentru sănătatea mea. El schiţă un zâmbet. Spre mâhnirea mea.

Ren îşi ignoră bunicul şi se îndepărtă de lângă poliţă, sunetul cizmelor lui fiind singurul zgomot care se auzi când ocoli masa.

— Ai ştiut, îi şopti el lui Aedion.

Lysandra, înţeleaptă, închise uşa şi o îndemnă pe Evangeline să stea cu Fleetfoot lângă fereastră – să urmărească privirile indiscrete. Aedion îi zâmbi

uşor lui Ren.

Surpriză.

Înainte ca tânărul lord să-i poată răspunde, Rowan veni lângă Aelin şi îşi scoase gluga.

Bărbatul înţepeni când războinicul Fae i se arătă în toată gloria – violenţa citindu-i-se în ochi. Era deja concentrat asupra lordului Darrow.

— Ei, aşa ceva n-am mai văzut de mult, murmură Darrow.

Murtaugh îşi stăpâni şocul – şi poate şi dramul de frică – suficient cât să întindă o mână spre scaunele goale din faţa lor.

— Luaţi loc, vă rog. Scuze pentru deranj. Nu ne-am dat seama că mesagerul ar putea să vă aducă atât de repede.

Aelin nu făcu nicio mişcare ca să se aşeze. Nici însoţitorii ei.

Murtaugh adăugă:

— Putem comanda mâncare proaspătă dacă vreţi. Probabil sunteţi lihniţi.

Ren îi aruncă bunicului său o privire neîncrezătoare, care o făcu să înţeleagă tot ce trebuia să ştie despre părerea rebelului în ceea ce-o privea.

Lordul Darrow o privea din nou. O evalua.

Modestie – recunoştinţă. Trebuia să încerce; *putea* să încerce, la naiba! Darrow se sacrificase pentru regatul ei; el avea oameni şi bani de oferit în viitoarea luptă cu Erawan. *Ea* programase întâlnirea asta, *ea* le ceruse lorzilor întrevederea cu ei. Cui îi păsa dacă era în alt loc? Erau prezenţi toţi. Era suficient.

Aelin se forţă să meargă spre masă. Ca să

revendice scaunul din faţa lui Darrow şi a lui Murtaugh.

Ren rămase în picioare, monitorizând-o cu o flacără întunecată în priviri.

Ea îi spuse încet lui Ren:

— Mulţumesc pentru că l-ai ajutat pe căpitanul Westfall în primăvara asta.

Lui Ren îi zvâcni maxilarul, dar spuse:

— Cum îi merge? Aedion mi-a spus despre rănile lui într-o scrisoare.

— Din câte am auzit, se îndrepta spre vindecătoarele din Antica. Spre Torre Cesme.

— Bun.

— Vrei să-mi spui cum se face că vă cunoaşteţi deja sau va trebui să presupun? întrebă lordul Darrow.

Tonul vocii o făcu pe Aelin să numere până la zece. Dar Aedion fu cel care spuse în timp ce se aşează:

— Ai grijă, Darrow!

Darrow îşi împreună degetele noduroase, dar îngrijite, şi le lăsă pe masă.

— Sau ce? Ai să mă faci scrum, prinţesă? Ai să-mi topeşti oasele?

Lysandra se aşează pe un scaun lângă Aedion şi întrebă cu politeţea neamenințătoare cu care fusese învăţată:

— A mai rămas nişte apă în ulciorul ăla? M-a cam epuizat călătoria prin furtună.

Aelin ar fi putut să o sărute pe prietena ei pentru încercarea de a domoli tensiunea.

— Ei bine, spune-mi, te rog, ai s-o faci?

Darrow se încruntă la frumuseţea rafinată, la

ochii oblici care nu se feriră de ai lui, în ciuda cuvintelor ei blânde. Clar – el nu ştiuse cine călătorea cu ea şi cu Aedion. Sau ce puteri aveau.

— Lysandra, răspunse Aedion, desfăcându-și scutul şi punându-l pe podea în spatele lor, cu un zgomot puternic. Lady din Caraverre.

— Nu există Caraverre, spuse Darrow.

Aelin ridică din umeri.

— Acum există.

Lysandra alesese numele acesta în urmă cu o săptămână, orice ar fi însemnat, ridicându-se în picioare în miezul nopţii şi, practic, strigându-i-l lui Aelin de îndată ce se stăpânise suficient de mult încât să se transforme din nou în om. Aelin se îndoia că avea să uite curând imaginea leopardului-fantomă cu ochi mari, care încerca să vorbească. Ea îi zâmbi uşor lui Ren, care încă o urmărea ca un uliu.

— Mi-am permis să cumpăr pământul cedat de familia ta. Se pare că veţi fi vecini.

— Şi din ce familie se trage Lady Lysandra? întrebă Darrow şi strânse din buze când zări semnul de pe tatuajul Lysandrei, care se vedea indiferent în ce s-ar fi transformat.

— Nu am programat întâlnirea asta ca să discutăm despre familii şi moşteniri, replică Aelin calmă.

Ea se uită la Rowan, care îi confirmă printr-un semn din cap că personalul hanului nu se afla în apropierea camerei şi că nu îi auzea nimeni.

Prinţul ei Fae merse spre masa de servit de lângă perete ca să ia apa pe care o ceruse Lysandra. O adulmecă, iar ea ştiu că magia lui o

încerca, testând apa să vadă dacă fusese otrăvită, în timp ce el trimise spre ei patru pahare pe un vânt fantomă.

Cei trei lorzi priviră tăcuţi şi cu ochii mari. Rowan se aşeză şi turnă nonşalant apa, apoi invocă un al cincilea pahar, îl umplu şi îl făcu să plutească spre Evangeline. Magia o făcu pe fată să radieze şi ea se întoarse ca să se uite la fereastra stropită de ploaie. Continuă să asculte în timp ce pretindea că era drăguţă, inutilă şi neînsemnată, aşa cum o învăţase Lysandra.

— Măcar războinicul tău Fae se pricepe şi la altceva, nu doar la a fi atât de violent, spuse Lordul Darrow.

— Dacă întâlnirea asta o să fie întreruptă de forţe neprietenoase, spuse calmă Aelin, ai să fii recunoscător pentru violenţa brută, Lordule Darrow.

— Şi cum rămâne cu abilităţile tale? Ar trebui să fiu recunoscător şi pentru ele?

Ei nu-i păsa cum aflase el. Aelin îşi înclină capul, alegându-şi fiecare cuvânt, forţându-se să gândească înainte de a vorbi.

— Există vreo putere pe care ai prefera să o am?

Darrow zâmbi, însă nu şi din priviri.

— Ceva control i-ar prinde bine Înălţimii Tale.

De-o parte şi de alta a ei, Rowan şi Aedion erau tensionaţi ca nişte coarde de arc. Dar, dacă *ea* putea să-şi controleze temperamentul, atunci ei ar putea…

„Înălţimea Ta, nu *Maiestate.”*

— Am să mă gândesc la asta, spuse ea

schiţând un zâmbet. În ceea ce priveşte motivul pentru care regatul meu şi cu mine am dorit să ne întâlnim azi...

— Regat?

Lordul Darrow ridică din sprâncenele argintii. O măsură din priviri pe Lysandra, apoi pe Aedion şi, în cele din urmă, pe Rowan. Ren se uita cu gura căscată la toţi, afişând o expresie pofticioasă – şi îngrozită.

— Pe ăştia îi consideri un regat?

— În mod evident, regatul o să se extindă de îndată ce-o să ajungem în Orynth...

— Şi, chiar şi aşa, nu văd cum ar putea *să existe* un regat, de vreme ce nu eşti încă regină.

Ea îşi ţinu capul ridicat.

— Nu cred că înţeleg la ce te referi.

Darrow sorbi din halba-i cu bere. Sunetul pe care îl făcu când o lăsă pe masă răsună prin cameră. Lângă el, Murtaugh rămase ţeapăn.

— Orice conducător al Terrasenului trebuie să primească aprobarea familiilor conducătoare din fiecare teritoriu.

Gheaţa, rece şi antică, îi pârâi prin vene. Aelin îşi dori să fi putut da vina pe obiectul care-i atârna la gât.

— Îmi spui că, deşi sunt ultima supravieţuitoare din neamul Galathynius, tronul meu încă nu-mi aparţine? rosti ea prea încet, focul licărindu-i în burtă şi dansându-i pe limbă.

Simţi că Rowan o fixa cu privirea, dar continuă să se uite la Lordul Darrow.

— Prinţesă, îţi spun că, deşi eşti ultima descendentă directă a lui Brannon, există şi alte

posibilităţi, alte direcţii care pot fi urmate, dacă vei fi considerată nepotrivită.

— Weylan, te rog, interveni Murtaugh. Nu pentru asta am acceptat ca să ne întâlnim. Am făcut-o ca să discutăm despre restaurare, ca să o *ajutăm* şi să colaborăm cu ea.

Toţi îl ignorară.

— Te referi la tine? îl întrebă Aelin pe Darrow.

Fumul i se undui în gură. Ea înghiţi, aproape înecându-se cu el. Darrow nici măcar nu tresări.

— Nu prea poţi să te aștepți să permitem unei asasine de nouăsprezece ani să intre defilând în regatul nostru şi să înceapă să dea ordine, indiferent de familia din care se trage.

„Gândeşte-te bine, respiră adânc. Oameni, bani, sprijin de la poporul tău deja distrus. Asta-ţi oferă Darrow, ceea ce vrei să câştigi, dacă ai putea să-ţi controlezi temperamentul.”

Ea îşi înăbuşi focul din vene în tăciuni sfârâitori.

— Înţeleg că trecutul meu ar putea fi considerat problematic…

— Consider că tot ce are legătură cu tine, prinţesă, este problematic, cea mai mică problemă fiind prietenii pe care ţi i-ai ales şi membrii *regatului.* Poţi să-mi explici de ce te însoţeşte o curvă ordinară şi este prezentată ca o lady? Sau de ce unul dintre lingăii lui Maeve stă acum lângă tine? El îi zâmbi dispreţuitor lui Rowan. Prinţul Rowan, nu-i aşa?

Probabil că pusese cap la cap lucrurile pe care i le şoptise mesagerul la ureche când sosiseră.

— O, da, am auzit de tine. Ar fi interesant de

aflat de ce, atunci când regatul nostru este mai slab ca niciodată şi moştenitorul său atât de tânăr, unul dintre cei mai de încredere războinici ai lui Maeve reuşeşte să câştige un avanpost, după ce atât de mulţi ani a tânjit după regatul nostru. Sau, poate că întrebarea mai potrivită ar fi următoarea: de ce să serveşti la picioarele lui Maeve, când poţi conduce lângă prinţesa Aelin?

Fu nevoie de un efort considerabil ca ea să nu-şi încleşteze pumnii.

— Prinţul Rowan este *carranamul* meu. Prezenţa lui nu se pune la îndoială.

— *Carranam.* Un termen de mult uitat. Ce altceva te-a mai învăţat Maeve în Doranelle, în primăvara asta?

Ea îşi înghiţi cuvintele când mâna lui Rowan o atinse pe a ei pe sub masă – chipul lui afişând plictis şi lipsă de interes. Calmul unei furtuni îngheţate şi feroce. „Îmi permiţi să vorbesc, Maiestate?”

Ea avea sentimentul că lui Rowan i-ar fi făcut mare plăcere să-l sfâşie în bucăţi foarte mici pe Darrow. Şi că i-ar fi făcut mare plăcere să i se alăture.

Aelin dădu rapid din cap, rămânând fără cuvinte în timp ce se luptă să-şi alunge flăcările.

Sincer, îi păru un pic rău de Darrow când prinţul Fae îi aruncă o privire dantelată cu trei sute de ani de violenţă rece.

— Mă acuzi că am făcut jurământul de sânge faţă de regina mea fără onoare?

Cuvintele rostite nu fură nici omeneşti, nici pline de milă.

Spre meritul lui, Darrow nu se făcu mic. Mai degrabă, ridică din sprâncene spre Aedion, apoi se întoarse şi scutură din cap către Aelin.

— I-ai dăruit jurământul sacru acestui... mascul?

Ren rămase cu gura uşor căscată în timp ce se uită cu atenţie la Aedion, la cicatricea vizibilă pe pielea-i bronzată. Ea nu fusese acolo ca să-l protejeze. Sau să le protejeze pe surorile lui Ren când academia lor de magie se transformase într-un abator, în timpul invaziei Adarlanului. Aedion văzu că Ren era surprins şi scutură subtil din cap, ca şi când i-ar fi spus: „Am să-ţi explic mai târziu”.

Dar Rowan se rezemă de spătar, schiţând un zâmbet – iar ăsta fu un lucru îngrozitor.

— Am cunoscut multe prinţese cu regate de moştenit, Lord Darrow, şi pot să-ţi spun că absolut niciuna dintre ele nu a fost suficient de proastă încât să-i permită unui mascul să o manipuleze în sensul acela, cu atât mai puţin regina mea. Dar, dacă aş fi vrut să-mi fac rost de un tron, aş fi ales un regat mult mai paşnic şi mai prosper. El ridică din umeri. Nu cred însă că fratele şi sora mea din această cameră mi-ar fi permis să trăiesc mult timp, dacă ar fi bănuit că îi doresc răul reginei – sau regatului lor.

Aedion dădu aprig din cap, dar, lângă el, Lysandra se îndreptă – nu mânioasă sau surprinsă, ci mândră. Aelin se simţi alinată şi tristă în acelaşi timp.

Aelin îi zâmbi uşor lui Darrow, controlând flăcările.

— Cât timp ţi-a luat să născoceşti o listă cu

toate lucrurile cu care ai putea să mă insulţi şi să mă acuzi în timpul acestei întâlniri?

Darrow o ignoră şi făcu semn din bărbie spre Aedion.

— Eşti cam tăcut în seara asta.

— Nu cred că-ţi doreşti în mod deosebit să-mi auzi gândurile chiar acum, Darrow, îi răspunse Aedion.

— Jurământul de sânge îţi este furat de un prinţ străin, regina ta este o asasină care numeşte curve ordinare ca să o servească şi, totuşi, nu ai nimic de spus?

Scaunul lui Aedion scârţâi, iar Aelin aruncă o privire – ca să-l vadă apucându-i laturile atât de puternic, încât monturile i se albiră.

Lysandra, în ciuda spatelui ţeapăn, nu îi făcu lui Darrow plăcerea de a roşi ruşinându-se.

Şi ea termină. Scânteile îi dansară în vârfurile degetelor, sub masă.

Dar Darrow continuă înainte ca Aelin să poată să vorbească sau să incendieze camera.

— Aedion, dacă încă mai speri să capeţi o poziţie oficială în Terrasen, ai putea să vezi dacă rudele tale din Wendlyn s-au răzgândit în ceea ce priveşte logodna de acum mulţi ani. Vezi dacă te vor recunoaşte ca făcând parte din familie. Cât de diferită ar fi fost situaţia, dacă tu şi iubita noastră prinţesă Aelin aţi fi fost logodiţi – dacă Wendlyn nu ţi-ar fi respins oferta de a ne uni formal regatele, şi asta, foarte probabil, la porunca lui Maeve.

El îi zâmbi lui Rowan.

Lumea ei se clătină un pic. Până şi Aedion se albise la faţă. Nimeni nu dăduse vreodată de

înţeles că se încercase oficial să fie logodiţi. Sau că familia Ashryver chiar lăsase Terrasenul în război şi ruină.

— Oare ce vor spune masele adoratoare prinţesei lor salvatoare, zise gânditor Darrow, punându-şi palmele pe masă, când vor auzi cum şi-a petrecut ea timpul atunci când au suferit? Vorbele lui fură nişte palme peste faţă, una după alta. Dar, adăugă Darrow, mereu te-ai priceput să te prostituezi, Aedion. Deşi mă întreb dacă prinţesa Aelin ştie ce...

Aelin atacă.

Nu cu flăcări, ci cu oţel.

Pumnalul tremurând dintre degetele lui Darrow străluci în lumina şemineului aprins.

Ea mârâi în faţa bătrânului, Rowan şi Aedion se ridicară pe jumătate de pe scaune, iar Ren întinse mâna după o armă, dar păru bolnav – bolnav când văzu leopardul-fantomă în locul în care, în urmă cu o clipă, stătuse Lysandra.

Murtaugh rămase cu gura căscată în faţa creaturii metamorfice, iar Darrow se uită urât la Aelin, cu faţa albă de mânie.

— Darrow, dacă vrei să mă insulţi, atunci n-ai decât, spuse printre dinţi Aelin, aproape atingându-i nasul cu al ei. Dar dacă ai să-mi mai insulţi oamenii, nu am să mai ratez data viitoare.

Ea îşi îndreptă privirea spre pumnalul dintre degetele răsfirate ale bătrânului, un milimetru separându-i lama de carnea lui pătată.

— Văd că ai moştenit temperamentul tatălui tău, spuse zeflemitor Darrow. Aşa plănuieşti să conduci? Când nu-ţi place de cineva, ameninţi?

El lăsă lamă şi se retrase suficient de mult cât să-şi încrucişeze braţele.

— Ce părere ar avea Orlon de comportamentul ăsta, de intimidarea asta?

— Alege-ţi cu grijă cuvintele, Darrow! îl avertiză Aedion.

Darrow ridică din sprâncene.

— Toată munca depusă şi toate sacrificiile din ultimi zece ani au fost în numele lui Orlon, ca să-l onorez şi să-i salvez regatul – regatul *meu.* Nu am de gând să las un copil răsfăţat şi arogant să distrugă asta cu toanele lui. Te-ai bucurat de bogăţiile din Rifthold în aceşti ani, prinţesă? Ţi-a fost foarte uşor să ne uiţi în nord, când cumpărai haine şi îl serveai pe monstrul care ţi-a măcelărit familia şi prietenii?

„Oameni, şi bani, şi un Terrasen unit."

— Până şi verişorul tău, în ciuda destrăbălării lui, ne-a ajutat în Nord. Şi Ren Allsbrook – flutură o mână spre Ren... Cât ai trăit în lux, ai ştiut că Ren şi bunicul lui au economisit tot ce s-a putut ca să găsească o cale de a păstra viu efortul rebelilor? Că au stat în bordeie şi au dormit sub cai?

— Suficient, spuse Aedion.

— Lasă-l să continue, spuse Aelin, aşezându-se din nou pe scaun şi încrucişându-şi braţele.

— Ce mai este de spus, prinţesă? Crezi că oamenii din Terrasen se vor bucura să aibă o regină care l-a servit pe inamicul lor? Care a împărţit un pat cu fiul duşmanului?

Lysandra mârâi încet, făcând paharele să se clatine.

Darrow era netulburat.

— Şi o regină care acum, fără îndoială, împarte patul cu un prinţ Fae care l-a servit pe celălalt inamic din spatele nostru – ce crezi că va înţelege din *asta* poporul nostru?

Ea nu voia să ştie cum de ghicise Darrow, ce înţelesese printre rânduri.

— Nu te priveşte cu cine-mi împart patul, spuse ea.

— Uite şi de asta nu eşti potrivită să conduci. E treaba *tuturor* cu cine-şi împarte regina patul. Ai să-ţi minţi poporul în legătură cu trecutul tău, ai să negi că l-ai servit pe regele detronat – şi că i-ai servit şi fiul, în alt mod?

Sub masă, Rowan întinse mâna ca să o apuce pe a ei, degetele fiindu-i acoperite de gheaţă ca să domolească focul ce începea să-i danseze în vârfurile unghiilor. Nu ca să o avertizeze sau ca să o dojenească – doar ca să-i spună că şi el se lupta să se abţină din a folosi farfuria din cositor ca să-l lovească peste faţă pe Darrow.

Ea nu îşi mută privirea de la Darrow, chiar dacă îşi împleti degetele cu ale lui Rowan.

— Am să-i spun poporului *meu* tot adevărul, zise încet Aelin, dar nu fără putere. Am să le arăt oamenilor cicatricele de pe spate de la Endovier, cicatricele din anii în care am fost Celaena Sardothien şi am să le spun că noul rege din Adarlan nu este un monstru. Am să le spun că avem un singur inamic: bastardul din Morath. Şi că Dorian Havilliard este singura noastră şansă ca să supravieţuim – şi să fie pace între cele două regate, pe viitor.

— Şi dacă nu este aşa? Ai să-i distrugi castelul

din piatră aşa cum l-ai distrus pe cel din sticlă?

Chaol îi menţionase asta – cu luni în urmă. Ea ar fi trebuit să se gândească mai mult la faptul că oamenii obişnuiţi ar fi putut să-i ceară să-şi limiteze puterile ei şi ale regatului adunat în jurul ei. Dar era mai bine să-l lase pe Darrow să creadă că ea distrusese castelul din sticlă; şi că ea îl ucisese pe rege. Era o variantă mai bună decât adevărul potenţial dezastruos.

— Dacă ai să mai vrei să faci parte din Terrasen, continuă Darrow când nimeni nu răspunse, sunt sigur că Aedion poate să-ţi găsească ceva de făcut în legiunea Bane. Dar eu nu voi avea nevoie de tine în Orynth.

Ea ridică din sprâncene.

— Mai vrei să-mi spui şi altceva?

Ochii lui gri deveniră albicioşi.

— Nu-ţi recunosc dreptul de a conduce; nu te recunosc drept regina legitimă a Terrasenului. Nici lorzii Sloane, Ironwood şi Gunnar, care formează majoritatea supravieţuitorilor din ce-a fost cândva regatul unchiului tău. Chiar dacă familia Allsbrook o să ţi se alăture, este doar un vot împotriva celor patru. Generalul Ashryver nu are pământuri sau titluri aici – şi, prin urmare, niciun cuvânt de spus. În ceea ce o priveşte pe *Lady* Lysandra, Caraverre nu este un teritoriu recunoscut şi nu recunoaştem nici descendenţa ei, nici faptul că ai *cumpărat* acele terenuri.

Vorbe goale, pentru o declaraţie formală.

— Dacă ai să te întorci în Orynth şi ai să-ţi ocupi tronul fără invitaţia noastră, acţiunile tale vor fi considerate un act de război şi trădare.

Darrow scoase o bucată de hârtie din jachetă – cu multe rânduri scrise sofisticat şi patru semnături diferite în partea de jos.

— Din acest moment, până când o să se decidă altfel, ai să rămâi prinţesă prin descendenţă – dar nu regină.

Capitolul 5

Aelin fixă cu privirea bucata de hârtie, numele care fuseseră semnate cu mult timp înainte de seara aceasta, bărbaţii care hotărâseră împotriva ei fără să o întâlnească, bărbaţii care schimbaseră viitorul ei şi al regatului său doar cu semnăturile lor.

Poate că ar fi trebuit să aştepte să ceară întâlnirea asta până ar fi ajuns în Orynth – până când oamenii ei ar fi văzut-o întorcându-se şi ar fi fost mai greu să o alunge de la palat.

— Osânda noastră se adună la sud de Adarlan – şi, totuşi, asta-i preocuparea ta? şopti Aelin.

Darrow spuse zeflemitor:

— Când o să avem nevoie de... abilităţile tale, o să-ţi dăm de ştire.

Niciun foc nu arse în ea, nici măcar un tăciune. Ca şi când Darrow l-ar fi strâns în pumn şi l-ar fi stins.

— Legiunea Bane, spuse Aedion cu o urmă a acelei impertinenţe legendare, nu o să răspundă decât în faţa lui Aelin Galathynius.

— Legiunea Bane, spuse Darrow, este sub comanda noastră. În cazul în care tronul nu este ocupat de un conducător potrivit, lorzii controlează

armatele Terrasenului.

El o studie din nou pe Aelin, ca şi când i-ar fi simţit planul vag de a se întoarce public în oraşul ei, ca să-i fie şi mai greu să o alunge, licărind în timp ce lua formă.

— Ai să plăteşti dacă ai să calci în Orynth, fato!

— E o ameninţare? mârâi Aedion, întinzând o mână spre mânerul sabiei din Orynth din teaca de lângă el.

— E legea, spuse simplu Darrow. O generaţie de conducători Galathynius au onorat-o.

În mintea ei se auzea aşa un vuiet, şi o linişte neclintită în lumea de dincolo.

— Valgii mărşăluiesc spre noi – un *rege* Valg mărşăluieşte spre noi, insistă Aedion, generalul încarnat. Iar regina *voastră,* Darrow, ar putea fi singura persoană capabilă să îi ţină la distanţă.

— Războiul este un joc al numerelor, nu al magiei. Ştii asta, Aedion. Ai luptat la Theralis.

Marea câmpie din faţa Orynthului, gazda ultimei bătălii pierdute când imperiul năvălise peste ei. Majoritatea forţelor din Terrasen şi comandanţii nu fugiseră de baia de sânge, aşadar râurile curseseră roşii patru zile după aceea. Dacă Aedion ar fi luptat atunci... Pe toţi zeii, trebuie să fi avut abia paisprezece ani! Ei i se întoarse stomacul pe dos.

— Magia a mai eşuat, concluzionă Darrow. Nu o să mai avem încredere în ea.

— Vom avea nevoie de aliaţi... izbucni Aedion.

— Nu există aliaţi, spuse Darrow. Dacă nu cumva Înălţimea Sa decide să se facă utilă şi să ne aducă oameni şi arme prin căsătorie – aruncă o

privire tăioasă spre Rowan – suntem singuri.

Aelin se gândi dacă să dezvăluie ce ştia, banii pe care îi obţinuse prin înşelăciune şi crimă, dar...

Ceva rece şi uleios zăngăni prin ea. Căsătoria cu un rege străin, prinţ sau împărat.

Acesta avea să fie preţul? Nu doar sângele vărsat, ci şi renunţarea la vise? Să rămână o prinţesă eternă, dar niciodată regină? Să lupte nu doar cu magie, ci cu cealaltă putere din sângele ei: regalitatea.

Nu putea să se uite la Rowan, nu putea să înfrunte ochii verzi fără să i se facă rău.

Ea râsese cândva de Dorian – râsese şi îl mustrase pentru că recunoscuse că gândul de a se căsători cu oricine în afară de perechea lui de suflet era respingător. Îl mustrase pentru că alesese dragostea în locul păcii regatului său.

Poate că zeii o urau cu adevărat. Poate că aceasta era încercarea ei. Să scape de o formă de robie doar ca să dea peste o alta. Poate că aceasta era pedeapsa pentru anii petrecuţi în bogăţiile Riftholdului.

Satisfăcut, Darrow îi zâmbi uşor.

— Găseşte-mi aliaţi, Aelin Galathynius, şi poate că ne vom gândi la rolul tău în viitorul Terrasenului. Gândeşte-te la asta! Mulţumesc pentru că ne-ai cerut să ne întâlnim.

Tăcută, Aelin se ridică în picioare. Ceilalţi îi urmară exemplul. Mai puţin Darrow.

Aelin luă bucata de hârtie pe care o semnase el şi examină cuvintele condamnabile, semnăturile mâzgălite. Pârâitul focului era singurul sunet.

Aelin îl înăbuşi.

Stinse şi lumânările. Şi candelabrul din fier forjat de pe masă.

Se lăsă întunericul, spintecat doar de două respiraţii bruşte – ale lui Murtaugh şi Ren. Răpăitul ploii umplu camera întunecată.

Aelin vorbi în întuneric, spre locul în care era aşezat Darrow.

— Lord Darrow, îţi sugerez să te obişnuieşti cu asta. Pentru că, dacă o să pierdem războiul, întunericul va domni pentru totdeauna.

Se auzi un scârţâit şi apoi un şuierat – după aceea, un chibrit care aprinse o lumânare de pe masă. Chipul ridat şi plin de ură al lui Darrow se zări.

— Oamenii pot să-şi facă propria lumină, Moştenitoare a lui Brannon.

Aelin se holbă la singura flacără pe care o aprinsese Darrow. Hârtia din mâinile ei se prefăcu în scrum.

Înainte ca ea să vorbească, Darrow spuse:

— E legea noastră – dreptul nostru. Dacă ignori decretul, prinţesă, necinsteşti toate lucrurile pe care le-au apărat şi pentru care au murit ai tăi. Lorzii din Terrasen au decis.

Mâna lui Rowan era rigidă pe spatele ei. Dar Aelin se uită la Ren, al cărui chip e încordat. Şi, peste vuietul din mintea ei, ea spuse:

— Fie că votezi sau nu în favoarea mea, ai un loc în regatul acesta. Pentru ajutorul dat lui Aedion şi căpitanului. Pentru Nehemia.

Pentru Nehemia, care lucrase cu Ren, luptase împreună cu el. Ceva asemănător durerii licări în ochii lui Ren, iar el deschise gura ca să vorbească,

dar Darrow îl întrerupse.

— Ce viaţă trăită în zadar! spuse Darrow. O prinţesă care chiar i s-a dedicat poporului ei, care a luptat până la ultima suflare pentru...

— Dacă mai spui un cuvânt, rosti încet Rowan, nu o să-mi mai pese câţi lorzi te susţin sau care sunt legile voastre. Încă un cuvânt în legătură cu asta şi am să te spintec înainte să te ridici de pe scaun. Ai înţeles?

Pentru prima dată, Darrow se uită în ochii lui Rowan şi albi în faţa morţii pe care o văzu aşteptând acolo. Dar cuvintele lordului îşi găsiseră ţinta, lăsând un soi de amorţeală în urma lor.

Aedion înşfăcă pumnalul lui Aelin de pe masă.

— O să ne gândim la ce ne-ai spus.

El îşi luă scutul şi puse o mână pe umărul lui Aelin ca să o conducă afară din cameră. Numai imaginea scutului îndoit şi zgâriat al sabiei antice care-i atârna pe lângă corp o făcu să se mişte, spintecând amorţeala densă.

Ren se mişcă să deschidă uşa, ieşind pe hol ca să îl examineze, făcându-i loc Lysandrei când trecu pe lângă el, urmată de Evangeline şi Fleetfoot cu coada-i pufoasă. La naiba cu secretele!

Aelin întâlni privirea tânărului lord şi inspiră ca să spună ceva, când Lysandra mârâi pe hol.

Aelin apucă imediat un pumnal, înclinat şi pregătit.

Însă mesagerul lui Darrow era cel care fugea spre ei.

— Rifthold, gâfâi el când se opri, acoperindu-i cu stropi de ploaie. Una dintre iscoadele din trecătoarea Ferian tocmai a trecut în fugă. Armata

Dinţi-de-fier zboară spre Rifthold. Vor să devasteze oraşul.

~

Aelin rămase într-o poiană chiar dincolo de lumina hanului, ploaia rece lipindu-i părul şi făcându-i pielea de găină. Făcându-i leoarcă pe toţi, pentru că acum Rowan îşi prindea săbiile suplimentare pe care i le dăduse ea, păstrându-şi fiecare picătură de magie pentru ce urma să facă.

Ei îl lăsaseră pe mesager să le dea informaţiile primite – mai nimic.

Armata Dinți-de-fier care zăbovea în trecătoarea Ferian zbura acum spre Rifthold. Dorian Havilliard avea să fie ţinta lor. Viu sau mort.

Urmau să ajungă în oraş a doua zi, până la căderea nopţii şi, odată cucerit Riftholdul... reţeaua lui Erawan din centrul continentului ar fi fost completă. Nicio armată din Melisande, Fenharrow sau Eyllwe nu ar fi putut să ajungă la ei – şi niciuna dintre forţele Terrasenului. Nu fără să piardă luni înconjurând munţii.

— Nu se poate face nimic pentru oraş, spuse Aedion, vocea lui spintecând ploaia.

Zăboviră toţi trei sub coroana unui stejar mare, urmărindu-i pe Ren şi pe Murtaugh, care vorbeau cu Evangeline şi Lysandra, acum în forma ei umană. Verişorul ei continuă să meargă, ploaia bâzâind pe scutul de pe spatele lui.

— Dacă vrăjitoarele zboară spre Rifthold, atunci Riftholdul este deja pierdut.

Aelin se întrebă dacă Manon Cioc-negru avea

să conducă atacul – dacă ar fi fost o binecuvântare. Aripa Conducătoare îi mai salvase o dată, dar, doar ca o răsplată a unei datorii de viaţă. Ea se îndoia că vrăjitoarea s-ar fi simţit obligată să le mai facă prea curând vreo favoare.

Aedion întâlni privirea lui Rowan.

— Dorian trebuie salvat cu orice preţ. Îi ştiu stilul lui Perrington – şi al lui Erawan. Să nu crezi în nicio promisiune şi să nu le permiţi să-l ia pe Dorian din nou.

Aedion îşi trecu o mână prin părul udat de ploaie şi adăugă:

— Sau pe tine, Rowan.

Fură cele mai hidoase cuvinte pe care le auzise ea vreodată. Încuviinţarea din cap a lui Rowan îi făcu genunchii să se înmoaie. Încercă să nu se gândească la cele două fiole din sticlă pe care Aedion i le dăduse prinţului cu câteva clipe înainte. La conţinutul lor. Nici măcar nu ştia când sau de unde le obţinuse el.

Orice, în afară de asta. Orice, în afară de...

Mâna lui Rowan o atinse pe a ei.

— Am să-l salvez, şopti el.

— Nu ţi-aş cere asta dacă n-ar fi fost... Dorian este important. Dacă-l pierzi, pierdem orice sprijin din Adarlan.

Şi pe unul dintre puţinii stăpâni ai magiei care ar fi putut să înfrunte Morathul.

Rowan dădu îndârjit din cap.

— Sunt în slujba ta, Aelin. Nu-ţi cere scuze pentru că mă foloseşti.

Pentru că numai Rowan, care călătorea pe vânturi cu magia lui, putea ajunge în Rifthold la

timp. Chiar şi acum, era posibil să ajungă prea târziu. Aelin înghiţi cu greu, luptându-se cu sentimentul că lumea i se destrăma la picioare.

O mişcare uşoară din apropierea pădurii îi atrase atenţia, iar Aelin îşi impuse să nu afişeze nicio emoţie când se uită cu atenţie la ce lăsaseră mâinile mici şi fusiforme la baza unui stejar noduros. Niciunul din ei nu clipi într-acolo.

Rowan termină cu armele lui, aruncând o privire între ea şi Aedion cu sinceritatea unui războinic.

— Unde o să ne întâlnim după ce prinţul o să fie în siguranţă?

— Aleargă spre nord! spuse Aedion. Fereşte-te de trecătoarea Ferian!

Darrow apăru în celălalt capăt al poienii, ordonându-i lui Murtaugh să vină la el.

— Nu, spuse Aelin.

Ambii războinici se întoarseră.

Ea se holbă spre nord, în furtună.

Nu avea să calce în Orynth; să îşi vadă casa.

„Găseşte-mi aliaţi”, spusese zeflemitor Darrow.

Nu îndrăzni să privească la ce lăsase Neamul Mititelelor în umbra copacului biciuit de ploaie, la doar câţiva paşi distanţă.

Aelin îi spuse lui Aedion:

— Dacă putem avea încredere în Ren, spune-i să ajungă la legiunea Bane şi să fie pregătit să mărşăluiască şi să se grăbească spre Nord. Dacă nu îi conducem noi, atunci vor trebui să-i evite ordinele lui Darrow cât mai bine cu putinţă.

Aedion ridică din sprâncene.

— La ce te gândeşti?

Aelin făcu semn din bărbie spre Rowan.

— Ia o barcă şi călătoreşte spre sud cu Dorian. Pe uscat e prea riscant, dar vântul tău de pe mare poate să te ducă acolo în câteva zile. În Golful Craniului.

— Rahat! şopti Aedion.

Însă Aelin arătă cu degetul mare peste umăr spre Ren şi Murtaugh când îi spuse verişorului ei:

— Mi-ai spus că ei comunică des cu căpitanul Rolfe. Pune-l pe unul din ei să ne scrie o scrisoare de recomandare. Chiar acum.

— Credeam că *tu* îl cunoşti pe Rolfe, spuse Aedion.

Aelin zâmbi sever.

— Ne-am despărţit în... condiţii neplăcute, ca să nu spun mai mult. Dar dacă Rolfe poate fi convins să ni se alăture...

— Atunci am avea o mică flotă care ar putea uni Nordul şi Sudul – ca să înfrunte blocada, termină Aedion în locul ei.

Şi făcuse bine că luase tot aurul de la Arobynn ca să plătească pentru asta.

— E posibil ca Golful Craniului să fie singurul loc sigur în care să ne putem ascunde – ca să contactăm celelalte regate.

Ea nu îndrăzni să le spună că, probabil, Rolfe avea mai mult de o flotă de contrabandişti de oferit, dacă şi-ar fi jucat corect cartea.

— Aşteptaţi-ne aici! îi spuse lui Rowan. În seara asta o să plecăm spre coastă şi o să navigăm spre Insulele Moarte. O să fim la două săptămâni în urma voastră.

Aedion îl apucă pe Rowan de umăr în semn de

rămas-bun şi se îndreptă spre Ren şi Murtaugh. O clipă mai târziu, bătrânul intră şchiopătând în han, urmat de Darrow, care căuta răspunsuri.

Câtă vreme Murtaugh îi scria lui Rolfe, ei nu-i păsa.

Singură cu Rowan, Aelin spuse:

— Darrow se aşteaptă să-i ascult ordinul fără să crâcnesc. Dar, dacă putem să adunăm o armată în sud, putem să-l împingem pe Erawan direct în săbiile legiunii Bane.

— Tot s-ar putea să nu-i convingă pe Darrow şi pe ceilalţi...

— Am să mă ocup mai târziu de asta, spuse ea, împroşcând cu apă când îşi scutură capul. Pentru moment, n-am de gând să pierd războiul din cauza unui ticălos bătrân care a aflat că îi place să se joace de-a regele.

Rânjetul lui Rowan era feroce, viclean. El se aplecă, atingându-şi gura de a ei.

— Nici eu nu intenţionez să-l las să păstreze tronul, Aelin.

— Întoarce-te la mine! fu tot ce-i şopti ea.

Gândul la ce îl aştepta în Rifthold o lovi din nou. Zeilor – o, zeilor! Dacă i s-ar fi întâmplat ceva...

El îi atinse uşor obrazul umed cu un mont, conturându-i gura cu degetul mare. Ea îi atinse pieptul musculos cu o mână, chiar în locul în care erau ascunse cele două fiole cu otravă. Pentru o clipă, ea se gândi să transforme lichidul mortal în aburi.

Dar dacă Rowan ar fi fost prins, dacă Dorian ar fi fost prins...

— Nu pot – nu te pot lăsa să pleci...

— Poţi, spuse el fără să se lase contrazis. Era vocea prinţului ei comandant. Şi ai s-o faci. Rowan îi contură din nou gura. Când ai să mă găseşti din nou, o s-avem noaptea noastră. Nu-mi pasă unde sau cine o să fie prin preajmă.

El o sărută pe gât şi-i spuse pe pielea udă:

— Tu eşti Inima mea de Foc.

Ea îi apucă faţa cu ambele mâini, trăgându-l în jos ca să o sărute.

Rowan o cuprinse în braţe şi o strivi de el, mişcându-şi mâinile ca şi când ar fi vrut să-i reţină în palme moliciunea pielii. Sărutul lui fu sălbatic – împletirea gheţii şi a focului. Până şi ploaia păru să se oprească atunci când se îndepărtară, gâfâind.

Şi prin ploaie, foc şi gheaţă, prin întuneric, fulgere şi tunete, un cuvânt licări în mintea ei, un răspuns şi o provocare şi un adevăr pe care ea îl negă imediat, îl ignoră. Nu pentru sine, ci pentru el – pentru *el...*

Rowan se transformă într-o sclipire mai strălucitoare decât fulgerul.

Când ea nu mai clipi, un uliu imens bătea din aripi printre copaci şi în noaptea ploioasă. Rowan ţipă când se aplecă spre dreapta – spre coastă – era sunetul unui rămas-bun, al unei promisiuni şi un strigăt de luptă.

Aelin îşi înghiţi nodul din gât când Aedion se apropie şi o apucă de umăr.

— Lysandra vrea ca Murtaugh să o ia pe Evangeline. Ca să fie „instruită ca o doamnă”. Fata refuză să plece. S-ar putea să trebuiască să... dai o mână de ajutor.

Fata se ţinea într-adevăr de stăpâna ei, umerii tremurându-i din cauza suspinelor. Murtaugh privi neputincios, întors acum de la han.

Aelin merse prin noroi, pământul lipăindu-i sub tălpi. Cât de departe, cât de demult părea acum dimineaţa lor fericită.

Atinse părul ud al lui Evangeline, iar fata se retrase suficient de mult, încât Aelin să-i spună:

— Eşti o membră a regatului meu. Şi, prin urmare, răspunzi în faţa mea. Eşti înţeleaptă, şi curajoasă, şi o bucurie – dar ne îndreptăm spre locuri întunecate şi oribile, unde şi mie îmi este frică să merg.

Lui Evangeline îi tremură buza. Ceva se strânse în pieptul lui Aelin, dar ea fluieră încet, iar Fleetfoot, care se ascunsese de ploaie sub caii lor, veni spre ele.

— Trebuie să ai grijă de Fleetfoot, spuse Aelin, mângâind capul ud al câinelui şi urechile-i lungi. Pentru că în locurile alea întunecate şi oribile, un câine ar fi în pericol. Tu eşti singura în care am încredere. Poţi să ai grijă de ea pentru mine?

Ar fi trebuit să preţuiască mai mult momentele plicticoase, calme şi fericite de pe drum. Ar fi trebuit să savureze fiecare secundă în care fuseseră toţi împreună, în siguranţă.

Deasupra fetei, chipul Lysandrei era încordat şi în ochii ei nu strălucea doar ploaia. Însă domnişoara dădu din cap spre Aelin, în timp ce ea îl mai studie o dată pe Murtaugh cu atenţia unui prădător.

— Rămâi cu Lordul Murtaugh, află cum merg lucrurile în regatul lui şi protejează-mi prietena, îi

spuse Aelin lui Evangeline, lăsându-se pe vine ca să o sărute pe Fleetfoot pe capul ud. O dată. De două ori. Căţeaua îşi linse absentă ploaia de pe faţă. Poţi face asta? repetă Aelin.

Evangeline se holbă la câine, la stăpâna ei. Şi dădu aprobator din cap.

Aelin o sărută pe fată pe obraz şi îi şopti la ureche:

— Foloseşte-ţi farmecele pe bătrânul mizerabil, dacă tot ai să fii acolo. Ea se retrase şi îi făcu semn din ochi fetei. Recuperează-mi regatul, Evangeline!

Dar fata nu zâmbi şi dădu din cap.

Aelin o sărută pentru ultima dată pe Fleetfoot şi se întoarse spre verişorul ei care o aştepta, în timp ce Lysandra îngenunche în noroi, în faţa fetei, dându-i părul ud pe spate şi vorbind prea încet pentru urechile ei Fae.

Aedion strânse din buze când îşi dezlipi privirea de la Lysandra şi de la fată şi îşi înclină capul spre Ren şi Murtaugh. Aelin îl ajunse din urmă, oprindu-se la câţiva paşi de lorzii Allsbrook.

— Scrisoarea ta, Maiestate, spuse Murtaugh şi îi întinse un tub sigilat cu ceară.

Aelin îl luă, plecându-se în semn de mulţumire.

— Dacă nu vrei să schimbi un tiran cu altul, îţi sugerez să pregăteşti legiunea Bane şi pe toţi ceilalţi să plece din Nord, îi spuse Aedion lui Ren.

Murtaugh răspunse în locul nepotului său:

— Darrow are intenţii bune...

— Darrow, îl întrerupse Aedion, este un om cu zile numărate.

Toţi priviră spre ea. Dar Aelin se uită la hanul care se zărea printre copaci şi la bătrânul care se

grăbea din nou spre ei, ca o forţă a naturii în toată regula.

— Nu ne atingem de Darrow, spuse ea.

— Ce? izbucni Aedion.

— Mi-aş paria toţi banii că a luat deja măsuri ca să se asigure că, dacă moare înainte de vreme, nu vom mai călca niciodată în Orynth, zise Aelin.

Murtaugh îi zâmbi, dând afirmativ din cap. Aelin ridică din umeri.

— Deci nu ne atingem de el. Îi facem jocul – jucăm după reguli, legi şi jurăminte.

La câţiva paşi distanţă, Lysandra şi Evangeline încă vorbeau încet; fata plângea acum în braţele stăpânei sale, iar Fleetfoot îşi freca agitată botul de şoldul ei.

Aelin îi întâlni privirea lui Murtaugh.

— Nu te cunosc, domnule, dar multă vreme i-ai fost loial unchiului meu – familiei mele.

Ea scoase pumnalul dintr-o teacă ascunsă de-a lungul coapsei. Ei tresăriră când îşi tăie palma. Până şi Aedion tresări. Aelin îşi strânse palma însângerată în pumn, ţinându-l în aerul dintre ei.

— Datorită loialităţii, ai să-nţelegi ce înseamnă pentru *mine* promisiunile de sânge când spun că, dacă fata aia păţeşte ceva, fizic sau altfel, nu o să-mi pese ce legi şi ce reguli am să încalc.

Lysandra se întorsese acum spre ei, simţurile ei de creatură metamorfică detectând sânge.

— Dacă Evangeline o să fie rănită, ai să arzi. *Toţi* o să ardeţi.

— Îţi ameninţi regatul loial? se auzi o voce rece şi zeflemitoare când Darrow se opri la câţiva paşi distanţă.

Aelin îl ignoră. Murtaugh avea ochii mari – la fel şi Ren.

Sângele ei se prelinse în pământul sacru.

— Să fie ăsta testul tău.

Aedion înjură. El înţelegea. Dacă lorzii din Terrasen nu puteau ţine un copil în siguranţă în regatul lor, dacă nu erau în stare să o salveze pe Evangeline, să aibă grijă de cineva care nu le era de niciun folos, care nu putea să le câştige bogăţii sau ranguri... meritau să moară.

Murtaugh făcu din nou o plecăciune.

— Dorinţa ta este şi a mea, Maiestate. Mi-am pierdut nepoatele, adăugă el repede. Nu vreau să mai pierd încă una.

Cu asta, bătrânul merse spre locul în care aştepta Darrow şi-l trase deoparte pe lord.

Inima i se strânse, dar Aelin îi spuse lui Ren, cu cicatricea ascunsă de umbrele glugii lui ude de ploaie:

— Mi-aş dori să fi avut timp să vorbim. Să am timp să-ţi explic.

— Te pricepi să pleci din regatul ăsta. Nu văd de ce acum ar fi altfel.

Aedion mârâi, dar Aelin îl întrerupse.

— Judecă-mă cât vrei, Ren Allsbrook. Dar nu dezamăgi regatul.

Citi replica nerostită în ochii lui Ren. „Aşa cum ai făcut-o tu vreme de zece ani.”

Lovitura o atinse profund, dar ea se întoarse. Când făcu asta, observă cum Ren se uită la fetiţă – la cicatricele brutale de pe chipul lui Evangeline. Aproape identice cu cele de pe chipul său. Ceva din privirea lui se domoli, doar un pic.

Însă Darrow venea acum mânios spre Aelin, dându-l la o parte pe Murtaugh, cu faţa albă de furie.

— Tu... începu el.

Aelin ridică o mână, flăcările sărindu-i din vârfurile degetelor, ploaia transformându-se în aburi deasupra lor. Sângele îi şiroia pe încheietura mâinii din tăietura adâncă, asemănătoare cu cealaltă de la mâna dreaptă, strălucitor ca rubinul lui Goldryn, care i se ivea deasupra umărului.

— Am să mai fac o promisiune, spuse ea, strângând mâna însângerată în pumn, în timp ce o coborî în faţa lor.

Darrow se încordă.

Sângele îi picură pe pământul sacru al Terrasenului, iar zâmbetul ei deveni mortal. Până şi Aedion îşi ţinu respiraţia lângă ea.

— Îţi promit că, indiferent cât de departe aş ajunge, indiferent de costuri, când ai să mă chemi în ajutor, am să vin, spuse Aelin. Îţi promit pe sângele meu şi pe numele familiei mele că nu am să mai întorc spatele Terrasenului aşa cum mi l-ai întors tu. Îţi promit, Darrow, că atunci când o să vină momentul şi ai să te târâi cerşindu-mi ajutorul, am să-mi pun regatul înaintea orgoliului şi nu am să te ucid pentru asta. Cred că adevărata pedeapsă va fi să mă vezi pe tron pentru restul vieţii tale mizerabile.

Chipul său alb căpătă o nuanţă mov. Ea se întoarse.

— Unde crezi că pleci? întrebă Darrow.

Aşadar, Murtaugh nu îl informase despre planul ei de a merge spre Insulele Moarte. Interesant.

Ea privi peste umăr.

— Să pretind vechi datorii şi promisiuni. Să adun o armată de asasini, hoţi, exilaţi şi oameni de rând. Să termin ce a fost început cu mult timp în urmă.

Liniştea fu răspunsul lui.

Aşadar, Aelin şi Aedion se îndreptară spre locul în care Lysandra îi supraveghea acum, serioasă, în ploaie, Evangeline cuibărindu-i-se în braţe când Fleetfoot se rezemă de fata care plângea în tăcere.

Aelin le vorbi creaturii metamorfice şi generalului, alungându-şi tristeţea din inimă, alungându-şi durerea şi îngrijorarea din minte:

— Acum o să plecăm.

Şi după ce ei se împrăştiară să adune caii, Aedion o sărută pe Evangeline pe capul ud, înainte ca Murtaugh şi Ren să o conducă înapoi la han cu o blândeţe considerabilă. Darrow merse înainte fără să-şi ia rămas-bun, iar Aelin, rămasă singură, se apropie, în sfârşit, de copacul noduros şi umbrit.

Neamul Mititelelor ştiuse despre atacul balaurilor din dimineaţa asta.

Aşadar, presupuse că mica figurină, care se destrăma deja în ploaia torenţială, era încă un soi de mesaj. Unul doar pentru ea.

Templul lui Brannon de pe coastă fusese făcut cu grijă – o mică invenţie din crengi şi pietre ca să formeze stâlpii şi altarul... Şi, pe piatra sacră din mijloc, creaseră un cerb alb din lână brută de oaie, coarnele-i puternice fiind doar nişte spini răsuciţi.

Era un ordin care-i spunea unde să meargă, ce trebuia să obţină. Ea era dispusă să asculte, să le facă jocul, chiar dacă asta însemnase să le spună

celorlalţi adevărul doar pe jumătate.

Aelin distruse micul templu, dar ţinu cerbul în palmă, iar lâna se înmuie în ploaie.

Caii nechezară când Aedion şi Lysandra îi traseră mai aproape, dar Aelin îl simţi cu o clipă înainte de a ieşi dintre copacii din depărtare, învăluiţi în întuneric. Prea departe în pădure, ca să fie orice altceva în afară de o fantomă, o născocire a visului unui zeu antic.

Abia respirând, îl privi cât de mult îndrăzni, iar când Aelin încălecă, se întrebă dacă însoţitorii ei îşi dădeau seama că nu stropii de ploaie erau cei care-i străluceau pe faţă când îşi puse din nou gluga neagră.

Se întrebă dacă şi ei îl zăriseră pe Regele Nordului care stătea de pază în adâncul pădurii, strălucirea nemuritoare a cerbului alb fiind acoperită de sunetul ploii, şi care venise să îşi ia rămas-bun de la Aelin Galathynius.

Capitolul 6

Dorian Havilliard, Regele Adarlanului, ura liniştea care-i devenise tovarăş, însoţindu-l pe holurile aproape goale ale castelului său din piatră, ghemuindu-se noaptea în colţul camerei sale dezordonate din turn, stând la masă în faţa lui de fiecare dată.

El ştiuse dintotdeauna că avea să fie rege într-o zi.

Nu se aşteptase să moştenească un tron distrus şi o fortăreaţă goală.

Mama şi fratele mai mic se ascundeau încă în

reşedinţa lor de pe muntele Ararat. Nu trimisese după ei. De fapt, dăduse ordin ca ei să rămână acolo.

Fie şi numai pentru că asta ar fi însemnat revenirea curţii mândre a mamei lui, iar el ar fi îmbrăţişat cu bucurie liniştea în locul chicotelor lor. Fie şi numai pentru că asta ar fi însemnat să-i privească în faţă pe mama şi pe fratele lui şi să învăluie în minciună identitatea celui care distrusese castelul din sticlă, care-i măcelărise pe aproape toţi curtenii lor şi care îl ucisese pe tatăl lor. Să mintă în legătura cu *natura* tatălui lui – cu demonul care locuise în el.

Un demon care se reprodusese cu mama lui – nu o dată, ci de două ori.

Stând pe micul balcon din piatră de deasupra turnului său privat, Dorian se uită la întinderea strălucitoare a Riftholdului de sub soarele care apunea, la panglica scânteietoare a râului Avery care curgea încet dinspre mare, şerpuind împrejurul oraşului, pentru ca mai apoi să se verse chiar prin inima continentului.

El îşi ridică mâinile în faţa priveliştii, palmele-i fiind pline de bătături de la exerciţiile şi antrenamentele cu sabia pe care îşi impusese să le reia. Gărzile lui preferate – oamenii lui Chaol – erau morţi cu toţii.

Torturaţi şi ucişi.

Amintirile timpului în care purtase colierul din piatră Wyrd erau vagi şi înceţoşate. Dar în coşmarurile lui se afla uneori într-o temniţă din adâncul castelului, cu mâinile pătate de sânge care nu era al lui, auzind ţipete care nu-i aparţineau,

implorându-i mila.

Nu lui, îşi spunea el. Prinţul Valg o făcuse. *Tatăl* lui o făcuse.

Încă-i era greu să îl privească în ochi pe noul căpitan al gărzii, un prieten de-al lui Nesryn Faliq când îi cerea bărbatului să-i arate cum să lupte, cum să devină mai puternic, mai rapid.

Niciodată. Niciodată nu avea să mai fie slab, inutil şi speriat.

Dorian privi spre sud, ca şi când ar fi putut să vadă tocmai până în Antica. El se întrebă dacă Nesryn şi Chaol ajunseseră acolo – dacă prietenul lui era deja în Torre Cesme şi dacă vindecătoarele pline de har îi tămăduiau trupul distrus.

Demonul din tatăl său făcuse şi asta – îi rupsese coloana lui Chaol.

Bărbatul care se lupta în tatăl său făcuse lovitura să nu fie fatală.

Dorian nu avusese un asemenea control, o asemenea putere, când îl urmărise pe demon folosindu-i corpul – când demonul torturase şi ucisese şi luase ce voia. Poate că, până la urmă, tatăl său fusese un bărbat mai puternic. Un bărbat mai bun.

Nu că ar fi avut vreodată șansa de a-l cunoaşte ca bărbat. Ca om.

Dorian îşi îndoi degetele, gheaţa strălucindu-i în palmă. Magie brută – totuşi nu era nimeni aici ca să-l înveţe. Nimeni căruia să îndrăznească să-i ceară îndrumare.

El se rezemă de zidul din piatră de lângă uşa balconului.

Îşi ridică mâna spre semnul palid care îi marca

gâtul. În ciuda orelor pe care şi le petrecuse în afara antrenamentului, pielea peste care fusese cândva gulerul nu se închisese la culoare, într-o nuanţă aurie. Poate că avea să rămână mereu palidă.

Poate că visele aveau să-i fie mereu bântuite de vocea şuierătoare a prinţului demon. Poate că avea să se trezească mereu transpirat şi simţindu-i sângele lui Sorscha, aşa ca pe sângele lui Aelin atunci când o înjunghiase.

Aelin. Nicio veste de la ea – sau de la nimeni altcineva în privinţa întoarcerii reginei în regatul ei. El încercă să nu se îngrijoreze, să nu se gândească de ce era atât de linişte.

Atât de linişte, când iscoadele lui Nesryn şi Chaol îi dădeau de veste că Morathul se agita.

Dorian aruncă o privire înăuntru, spre grămada de hârtii de pe biroul lui dezordonat, şi tresări. Încă avea o mulţime dezgustătoare de hârtii de făcut înainte de a merge la culcare: scrisori de semnat, planuri de citit...

Tunetul murmură deasupra oraşului.

Poate că era un semn că trebuia să se apuce de lucru, dacă nu voia să stea treaz până se făcea din nou dimineaţă. Dorian se întoarse înăuntru, oftând pe nas, iar tunetul bubui din nou.

Prea curând, iar sunetul fu prea scurt.

Dorian scrută orizontul. Nu erau nori – nu era nimic în afară de un cer roşu, cu roz şi auriu.

Dar oraşul care se întindea la poalele dealului castelului păru să încremenească. Chiar şi noroiosul Avery păru să se oprească din şerpuit când o bubuitură se auzi din nou.

El mai auzise sunetul acela.

Magia îi clocoti în vene, iar el se întrebă ce a simţit când gheaţa îi acoperi balconul fără voia lui, atât de repede şi rece, încât pietrele scârţâiră.

El încercă să o strângă din nou – ca şi când ar fi fost un ghem de aţă care i se rostogolise din mâini – dar aceasta îl ignoră, acoperind mai bine şi mai repede pietrele. De-a lungul bolţii pragului uşii din spatele lui, pe faţada încovoiată a turnului...

Un corn se auzi din vest. Un ton ascuţit, ca un behăit, care fu întrerupt înainte să se termine.

Din cauza poziţiei balconului, nu reuşea să-şi dea seama de unde venea. Intră grăbit în cameră, lăsându-şi magia pietrelor şi se repezi să deschidă fereastra dinspre vest. Era la jumătatea mormanelor de cărţi şi hârtii când se uită la orizont. Când oraşul lui începu să strige.

În depărtare, acoperind soarele ca o furtună de lilieci, zbura o legiune de balauri.

Fiecare purta vrăjitoare înarmate, care-şi urlau cuvintele de luptă pe cerul pătat de culoare.

~

Manon şi Cele Treisprezece ale sale zburaseră fără să se oprească, fără să doarmă. În ziua precedentă, lăsaseră în urmă cele două sabaturi de escortă, balaurii lor fiind prea extenuaţi ca să ţină ritmul. Mai ales că Cele Treisprezece făcuseră luni în şir toate acele drumuri în plus, şi patrule, îşi adunaseră puterile încet şi temeinic.

Ele zburau la înălţime ca să rămână ascunse şi, prin golurile dintre nori, continentul licărise

dedesubt în diverse nuanţe de verde-închis, gălbui şi albastru scânteietor. Ziua fusese suficient de senină încât niciun nor nu le ascunse când se grăbiră spre Rifthold, soarele începându-şi apusul spre vest.

Spre patria ei pierdută.

De la înălţimea şi distanţa aceea, Manon văzu pe deplin carnagiul, când orizontul dezvălui, în cele din urmă, întinderea oraşului capitală.

Atacul începuse fără ea. Legiunea Iskrei ataca încă, îndreptându-se spre palat şi spre zidul de sticlă care se ridica peste oraş la marginea estică.

Ea îl înghionti pe Abraxos cu genunchii, o comandă tăcută să zboare mai repede.

El se supuse, dar nu îndeajuns. Era epuizat. Cu toţii erau.

Iskra îşi dorea victoria pentru sine. Manon nu se îndoia că moştenitoarea Picioarelor-Galbene primise ordin să se retragă... dar numai după sosirea lui Manon. Era o ticăloasă. *Ticăloasă* pentru că ajunsese prima aici, pentru că nu aşteptase...

Ele zburară tot mai aproape de oraş.

Curând, auziră ţipetele. Mânia ei se transformă într-o povară.

Manon îl îndreptă pe Abraxos spre castelul de piatră din vârful dealului, care abia se înălţa deasupra zidului strălucitor din sticlă – era zidul pe care primise ordin să-l distrugă – şi nădăjduia că nu ajunsese prea târziu pentru asta.

Şi că ştia ce naiba făcea.

Capitolul 7

Dorian dăduse alarma, dar gărzile ştiau deja. Iar când coborâse repede pe scări, îi blocară calea, spunându-i să rămână în turn. El încercă din nou să iasă, să ajute, dar gărzile îl implorară să rămână, îl *implorară,* ca să nu-l piardă din nou.

Disperarea şi vocile lor *tinere* îl făcură să rămână în turn. Dar nu degeaba.

Dorian rămase pe balconul său, cu o mână ridicată în faţă.

De la distanţă, nu putu face nimic atunci când balaurii dezlănţuiră iadul dincolo de zidul din sticlă. Distrugeau clădirile, smulgeau acoperişurile cu ghearele, înșfăcau oamenii – oamenii *lui* – de pe stradă.

Acopereau cerul ca o pătură de colţi şi gheare şi, chiar dacă săgeţile gărzilor oraşului îi atingeau, balaurii nu se opreau.

Dorian îşi adună magia, impunându-i să îl asculte, invocând gheaţa şi vântul în palma sa, lăsând-o să se adune.

Ar fi trebuit să se antreneze, ar fi trebuit să o roage pe Aelin să îl înveţe *ceva* când fusese aici.

Balaurii zburară mai aproape de castel şi de zidul de sticlă care încă-l înconjura, ca şi când ar fi vrut să-i arate exact cât de neputincios era înainte de a veni după el.

Să vină. Să se apropie suficient de mult pentru magia lui.

Poate că raza lui de acţiune nu era la fel de lungă ca a lui Aelin, poate că nu putea să înconjoare oraşul cu puterea lui, dar, dacă se

apropiau destul de mult...

Nu avea de gând să mai fie slab sau fricos.

Primii balauri ajunseră în vârful zidului de sticlă. Erau imenşi – mult mai mari decât vrăjitoarea cu păr alb şi balaurul ei cu cicatrice. Şase zburară spre castelul său, spre turnul său. Spre rege.

Avea să le dea un rege.

El îi lăsă să se apropie, strângându-şi degetele în pumn şi magia. Multe vrăjitoare zăboveau lângă zidul din sticlă, lovind cu cozile balaurilor în el, crăpând sticla opacă puţin câte puţin. De parcă cele şase care zburau spre castel ar fi fost suficient de multe, încât să-l distrugă.

Acum le vedea siluetele – costumele din piele cu ţinte din fier, soarele care apunea lucind pe platoşele mari ale balaurilor când se grăbiră spre domeniile castelului încă în reparaţii.

Iar când Dorian le văzu dinţii din fier, când ele rânjiră, când strigătele gărzilor care trăgeau cu vitejie săgeţile din uşile şi ferestrele castelului se transformară într-un vuiet în urechile lui, întinse mâna spre vrăjitoare.

Gheaţa şi vântul le spintecară, sfâşiind bestia şi călăreţul.

Gărzile strigară alarmate, apoi tăcură uimite.

Dorian gâfâi, suspină ca să-şi aducă aminte propriul nume şi ce era, în timp ce magia se scurgea din el. Ucisese şi în timpul robiei sale, dar niciodată din voia lui.

Iar când leşurile căzură, izbindu-se cu un zgomot surd de pământul castelului, când sângele lor aburi aerul... „Mai mult”, gemu magia lui,

căzând şi urcând în acelaşi timp în spirală, trăgându-l din nou spre vârtejurile ei îngheţate.

Dincolo de zidul crăpat din sticlă, oraşul lui sângera. Ţipa de groază.

Alţi patru balauri traversară zidul din sticlă care se sfărâma acum, înclinându-se, în timp ce călăreţele îşi priviră surorile sfâşiate. Strigătele li se zdruncinară din gâturile nemuritoare, iar fuioarele din benzile galbene de pe frunţi se rupseră în vânt. Ele îşi îndreptară balaurii spre cer, ca şi când ar fi intenţionat să se tot înalţe, iar apoi să plonjeze chiar deasupra lui.

Un zâmbet flutură pe buzele lui Dorian când îşi eliberă din nou magia, un bici bifurcat care pocni spre balaurii care urcau.

Mai mult sânge şi mai multe bucăţi de balauri şi vrăjitoare căzură la pământ, toate acoperite cu o gheaţă atât de groasă, încât se sparseră pe dalele de piatră din curte.

Dorian se concentră mai mult. Dacă ar fi reuşit să intre în oraş, poate ar fi putut să arunce o plasă mai lată...

Atunci se dădu un alt atac. Nu din faţă, sau de deasupra, sau de dedesubt.

Din spate.

Turnul lui se clătină într-o parte, iar Dorian fu aruncat înainte, lovindu-se de balconul din piatră, abia evitând să cadă peste margine.

Pietrele crăpară, lemnul sări în aşchii, iar el fu cruţat de o bucată de piatră doar datorită magiei pe care şi-o aruncase în jur, când îşi acoperise capul.

El se întoarse către interiorul dormitorului său.

O gaură imensă fusese făcută în partea laterală şi în acoperiş. Şi, cocoţată pe piatra ruptă, o vrăjitoare bine făcută îi zâmbea acum cu dinţi din fier sfâşietori, cu o bandă de piele galbenă şi decolorată pe frunte.

El încercă să-şi adune magia, dar aceasta pâlpâi.

Era prea curând, prea repede, îşi dădu el seama. Prea necontrolată. Nu avea suficient timp să-şi adune toată puterea. Capul balaurului intră şerpuind în turn.

În spatele lui, alţi şase balauri se urcară pe zid, ridicându-se spre spatele lui expus. Iar zidul... zidul lui Aelin... sub ghearele şi cozile frenetice şi furioase... se prăbuşi cu totul.

Dorian se uită la uşa care dădea spre scările turnului, pe unde gărzile ar fi trebuit deja să dea buzna. Îl aştepta doar liniştea.

Era atât de aproape, dar, ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă pe lângă botul balaurului. De aceea zâmbea vrăjitoarea.

O singură şansă – avea o singură şansă să facă asta.

Dorian îşi încleştă degetele, fără să-i dea vrăjitoarei timp să îl mai studieze.

Întinse o mână, gheaţa spărgându-se din palma lui şi intrându-i balaurului în ochi. Acesta ţipă şi se retrase, iar el fugi.

Ceva ascuţit îi crestă urechea şi se înfipse în peretele din faţa lui. Un pumnal.

El continuă să alerge spre uşă...

Coada îi trecu prin faţa ochilor cu o clipă înainte să îl izbească într-o parte.

Magia era ca o peliculă în jurul lui, protejându-i oasele şi ţeasta când fu aruncat în zidul de piatră. Destul de puternic, încât pietrele crăpară. Destul de tare, încât majoritatea oamenilor ar fi murit.

Stelele şi întunericul dansară în faţa lui. Uşa era atât de aproape.

Dorian încercă să se ridice, dar membrele nu-l ascultau.

Năucit; năucit de...

Căldura umedă i se prelinse chiar sub coaste. Nu era o tăietură adâncă, ci suficient cât să-l doară, din cauza unui spin din coadă. Spini acoperiţi de o strălucire verde.

Era venin. Un fel de venin care îl slăbea şi paraliza înainte de a-l ucide...

El nu avea să mai fie luat, nu în Morath, nu la duce şi la colierele lui...

Magia lui se zbătu împotriva sărutului paralizant şi mortal al veninului. Magia de vindecare. Dar încet, slăbită de momentele de risipă de dinainte.

Dorian încercă să se târâie spre uşă, gâfâind printre dinţii încleştaţi.

Vrăjitoarea îi dădu un ordin balaurului ei, iar Dorian se adună suficient cât să-şi ridice capul. Ca să o vadă scoţându-şi sabia şi începând să descalece.

Nu, nu, *nu...*

Vrăjitoarea nu atinse pământul cu picioarele.

Într-o clipă, fu cocoţată în şa, balansându-şi un picior de partea cealaltă a balaurului.

În clipa următoare, capul îi dispăru, sângele ei stropindu-i balaurul în timp ce acesta ţipă şi se

întoarse…

Şi fu doborât din turn de un alt balaur, mai mic. Cu cicatrice şi rău, cu aripi strălucitoare.

Dorian nu aşteptă să vadă ce se întâmpla, nu se întrebă.

El se târî spre uşă, magia lui devorând veninul care ar fi trebuit să-l ucidă, un torent puternic de lumină luptând cu toată forţa-i considerabilă împotriva întunericului verzui.

Pielea tăiată, muşchii şi oasele îl furnicară când se lipiră încet – iar scânteia pâlpâi şi îi curse prin vene.

Dorian întindea mâna spre mânerul uşii, când micul balaur ateriză în gaura făcută în turnul lui, din colţii lui imenşi picurând sânge pe hârtiile împrăştiate, de care se plânsese în urmă cu doar câteva minute. Călăreaţa lui sprintenă şi acoperită de armură descălecă dintr-o săritură, săgeţile din tolba de pe spate lovindu-se de mânerul sabiei mari, legate de-a lungul ei.

Ea îşi scoase casca încoronată cu lame subţiri, ca de lance.

Îi recunoscu faţa înainte să-şi amintească numele ei.

Îi recunoscu părul alb, ca lumina lunii pe apă, care i se revărsa peste armura neagră cu solzi; recunoscu ochii de un auriu aprins.

Recunoscu chipul imposibil de frumos, plin de răceala însetată de sânge şi de viclenie.

— Ridică-te! mârâi Manon Cioc-negru.

~

„Rahat.”

Cuvântul răsună monoton şi constant în mintea lui Manon când se plimbă prin turnul distrus al regelui, armura bubuind pe pietrele căzute, hârtii fluturânde şi cărţi împrăştiate.

„Rahat, rahat, rahat.”

Iskra dispăruse – cel puţin nu era lângă castel. Dar sabatul ei era.

Iar când Manon o zărise pe santinela Picioare-galbene cocoţată în turn, pregătindu-se să revendice victima pentru ea... un secol de antrenament şi de instincte se treziseră în Manon.

Nu fusese nevoie decât să balanseze o dată Spintecă-Vânt când Abraxos zbură pe lângă, iar santinela Iskrei fu moartă.

„Rahat, rahat, rahat.”

Apoi Abraxos atacă balaurul rămas, un mascul cu ochi înceţoşaţi, care nu avu nici măcar şansa să ţipe înainte ca dinţii lui Abraxos să îi apuce gâtul lat şi ca sângele şi carnea să zboare când se rostogoliră prin aer.

Ea nu avea timp să se minuneze că Abraxos nu evitase lupta, că nu cedase. Balaurul ei cu inimă de războinic. Îi promise în gând o porţie suplimentară de carne.

Jacheta neagră şi însângerată a tânărului rege era acoperită de praf şi de mizerie. Însă ochii lui albaştri erau limpezi, dacă nu mari, când ea strigă din nou, acoperind ţipetele oraşului:

— Ridică-te!

Întinse o mână spre mânerul din fier al uşii. Nu ca să cheme ajutoare sau ca să fugă, îşi dădu ea seama, acum la un pas de el, ci ca să se ridice.

Manon îi studie picioarele lungi, mai musculoase decât ultima dată când îl văzuse. Apoi observă rana ce se zărea prin partea laterală a jachetei lui sfâşiate. Nu era adâncă şi nu curgea sânge, dar...

„Rahat, rahat, rahat.”

Veninul din coada balaurului era cel mai rău şi mortal, paralizant în cel mai bun caz. Te paraliza doar cu o zgârietură. Ar fi trebuit să fie mort. Sau pe moarte.

— Ce vrei? spuse el răguşit, uitându-se între ea şi Abraxos, care supraveghea cerul în căutarea altor atacatori, cu aripile foşnindu-i de nerăbdare.

Regele trăgea de timp – în vreme ce rana i se vindeca.

Magie. Doar cea mai puternică magie i-ar fi putut împiedica moartea. Manon izbucni:

— Linişte!

Şi îl ridică în picioare.

Atingerea ei sau unghiile din fier care îi intrară prin jachetă nu-l făcură să tresară. Era mai greu decât estimase ea – ca şi când ar fi avut muşchi şi mai puternici pe sub haine. Dar, cu puterea ei de nemuritoare, nu avea nevoie de multă energie ca să-l ridice în picioare.

Ea uitase totuşi cât de înalt era. Faţă în faţă, Dorian gâfâi şi o fixă cu privirea când şopti:

— Bună, pui de vrăjitoare.

O parte antică şi prădătoare din ea se trezi la zâmbetul schiţat. Se ridică, înclinându-şi urechile spre el. Nici urmă de frică. Interesant.

— Bună, prinţişorule, răspunse Manon mieros.

Abraxos o avertiză mârâind, iar Manon întoarse

capul ca să descopere un alt balaur venind în viteză spre ei.

— Pleacă, spuse ea, lăsându-l să se sprijine singur când deschise uşa turnului.

Ţipetele oamenilor de la etajele inferioare se ridicară ca să-i întâmpine. Dorian se rezemă de zid, ca şi când şi-ar fi folosit toată puterea de concentrare ca să stea în picioare.

— Există o altă ieşire? Altă cale de scăpare?

Regele o evaluă cu o sinceritate care o făcu să mârâie.

În spatele lor, ca şi când Mama şi-ar fi întins mâna, un vânt puternic îi lovi pe balaur şi pe călăreaţa lui din turn, trimiţându-i de-a rostogolul în oraş. Până şi Avraxos urlă, agăţându-se de pietrele turnului atât de puternic, încât rocile dure crăpară sub ghearele lui.

— Există coridoare, spuse regele. Dar tu...

— Atunci, găseşte-le! Ieşi!

El nu se mişcă din locul de lângă perete.

— De ce?

Linia palidă încă-i înconjura gâtul, atât de evidentă pe pielea lui bronzată şi aurie. Dar ea nu accepta întrebări de la muritori. Nici măcar de la regi. Nu mai accepta.

Aşa că îi ignoră întrebarea şi spuse:

— Perrington nu este ceea ce pare. Este un demon în corpul unui muritor şi a renunţat la vechea piele ca să îmbrace o alta. E un bărbat cu păr auriu. În Morath, creşte lucruri malefice pe care plănuieşte să le dezlănţuie în orice clipă. Asta e numai o fărâmă.

Ea agită o mână cu unghii din fier spre

dezastrul din jurul lor.

— E un mod de a vă demoraliza şi de a câştiga favoruri din partea celorlalte regate, prin faptul că spune că tu eşti inamicul. Adună-ţi forţele înainte să i se dea şansa să îşi sporească numărul, până devine de necucerit. Nu vrea să ia doar continentul, ci toată Erilea.

— De ce mi-ar spune asta călăreaţa lui încoronată?

— Motivele mele nu te privesc. Fugi!

Din nou, vântul puternic lovi castelul, alungând forţele care se apropiau, făcând pietrele să scârţâie. Un vânt care mirosea a pin şi a zăpadă – era un miros cunoscut, ciudat. Antic, şi iscusit, şi crud.

— Ai ucis-o pe vrăjitoarea aia.

Într-adevăr, sângele santinelei împestriţa pietrele. Acoperea Spintecă-Vânt şi casca aruncată.

„Ucigaşă de vrăjitoare.”

Manon alungă gândul, împreună cu întrebarea insinuată de el.

— Îmi rămâi dator, Rege al Adarlanului. Pregăteşte-te pentru ziua în care am să vin să-ţi cer să-mi plăteşti datoria!

Gura lui senzuală se încordă.

— Luptă cu noi! Acum! Luptă cu noi *acum,* împotriva lui!

Prin uşă, ţipetele şi strigătele de luptă spintecară aerul. Vrăjitoarele reuşiseră să aterizeze undeva – se infiltraseră în castel. Să-i găsească ar fi fost o chestiune de doar câteva momente. Iar dacă regele nu pleca... Ea îl smuci de lângă perete

şi îl împinse pe scări.

Picioarele îi cedară, iar el îşi sprijini o mână bronzată de zidul vechi din piatră în timp ce aruncă o privire încruntată peste umărul larg. O *încruntare.*

— Nu recunoşti moartea când o vezi? spuse ea printre dinţi, pe un ton jos şi malefic.

— Am văzut moartea şi lucruri chiar mai rele, spuse el, cu ochii albaştri îngheţaţi, când o studie din cap până în vârful metalic al cizmelor şi invers. Moartea pe care ai oferi-o este bună în comparaţie cu asta.

Vorbele lui îi atinseră o coardă sensibilă, dar regele şchiopăta deja pe scări, cu o mână sprijinită de zid. Se mişca atât de lent în timp ce otrava ieşea din el, magia lui luptându-se, cu siguranţă, cu toată puterea, ca să-l ţină în viaţă.

Uşa de la baza turnului se sfărâmă.

Dorian se opri în faţa celor patru santinele Picioare-galbene care intrară repede, mârâind în mijlocul turnului gol. Vrăjitoarele se opriră, clipind la Aripa lor Conducătoare.

Spintecă-Vânt tremură în mâna ei. Să-l ucidă – să-l ucidă acum, înainte ca ele să poată da de veste că fusese reperată cu el... „Rahat, rahat, rahat.”

Manon nu trebui să decidă. Într-un vârtej de oţel, vrăjitoarele Picioare-galbene muriră înainte să se poată întoarce spre războinicul care intră exploziv pe uşă.

Cu părul argintiu, tatuat pe faţă şi gât, şi cu urechile uşor ascuţite. Sursa vântului.

Dorian înjură şi coborî o treaptă clătinându-se,

dar războinicul Fae se uita la ea. În ochii lui licărea doar o furie mortală.

Manon rămase fără suflare.

Ea scoase un sunet gâtuit şi se retrase clătinându-se, apucându-se de gât ca şi când ar fi tânjit după aer. Dar magia bărbatului nu dădu înapoi.

Ar fi ucis-o pentru ce încercase să-i facă reginei lui. Pentru săgeata pe care o trăsese Asterin, intenţionând să nimerească inima reginei. O săgeată în faţa căreia sărise el.

Manon se prăbuşi în genunchi. Regele fu imediat lângă ea, studiind-o pentru o clipă, înainte de a striga pe scări:

— NU!

De atât fu nevoie. Aerul îi inundă din nou gura, plămânii, iar Manon suspină, arcuindu-şi spatele în timp ce trase aer în piept.

Cei din neamul ei nu aveau scuturi magice împotriva unor astfel de atacuri. Doar când era extrem de disperată şi de furioasă putea o vrăjitoare să invoce inima magiei în ea – cu consecinţe devastatoare. Nici cele mai însetate de sânge şi mai lipsite de suflet dintre ele nu îndrăzneau să discute cu voce tare despre asta: despre Supunere.

Nu-l vedea bine pe Dorian, din cauza privirii înceţoşate. Manon încă gâfâia după aerul proaspăt şi salvator când acesta spuse:

— Să mă cauţi când ai să te răzgândeşti, Cioc-negru.

Apoi regele dispăru.

Capitolul 8

Rowan Whitethorn zburase fără mâncare, apă sau odihnă timp de două zile.

Ajunsese în Rifthold prea târziu.

Capitala era în haos, sub ghearele vrăjitoarelor şi ale balaurilor lor. Văzuse destule oraşe căzând de-a lungul secolelor, ca să ştie că acesta era terminat.

Chiar dacă oamenii s-ar fi adunat, ar fi făcut-o doar ca să-şi vadă moartea cu ochii. Vrăjitoarele dărâmaseră deja zidul de sticlă al lui Aelin. Altă mişcare calculată de-a lui Erawan.

Fusese un efort să-i lase pe nevinovaţi să lupte singuri, să alerge repede spre castelul din piatră şi turnul regelui. Avusese un singur ordin, dat de regina lui.

Tot ajunsese prea târziu – dar nu fără un licăr de speranţă.

Dorian Havilliard se clătină în timp ce se grăbiră pe holurile castelului, auzul şi mirosul fin al lui Rowan ferindu-i de zonele în care se dădeau lupte. Dacă tunelurile secrete erau supravegheate, dacă nu puteau ajunge în canalizare... Rowan făcu tot soiul de planuri. Niciunul nu se termina bine.

— Pe aici! gâfâi regele.

Era primul lucru pe care îl spusese Dorian de când coborâseră în grabă scările. Ei erau în partea rezidenţială a palatului, pe care Rowan o văzuse doar de afară – în forma lui de uliu. Camerele reginei.

— Există o ieşire secretă din dormitorul mamei mele.

Uşile albe ale apartamentului reginei erau încuiate.

Rowan trecu imediat prin ele, aşchii din lemn sărind şi înfigându-se în mobila luxoasă, în tablourile de pe pereţi. Bibelourile şi alte bunuri se sparseră.

— Îmi pare rău, îi spuse Rowan regelui – fără să pară sincer.

Magia lui pâlpâi, o vibraţie distantă ca să-i dea de ştire că se consuma. Cele două zile de zbor cu o viteză ameţitoare şi apoi lupta cu balaurii de afară îşi spuseseră cuvântul.

Dorian se uită cu atenţie la stricăciuni.

— Cineva oricum ar fi făcut-o.

Rosti cuvintele fără sentimente, fără tristeţe. El se grăbi prin cameră, şchiopătând un pic. Dacă regele ar fi posedat o magie cu o fărâmă mai slabă, ar fi putut muri din cauza cozii veninoase a balaurului.

Dorian ajunse în dreptul unui portret mare şi aurit al unei tinere cu păr castaniu, care ţinea în braţe un copil cu ochi albaştri.

Regele se uită la el cu o clipă mai mult decât era necesar, suficient încât să-i spună totul lui Rowan. Dar Dorian trase tabloul spre el, ca să dezvăluie o mică trapă.

Rowan avu grijă ca regele să intre primul, cu lumânarea în mână, înainte să îşi folosească magia ca să facă tabloul să plutească la locul lui; apoi închise uşa în urma lui.

Holul era înghesuit, iar pietrele prăfuite. Dar vântul din faţă sugera spaţii deschise, umezeală şi mucegai. Rowan trimise un fuior de magie să

încerce scările pe care coborau acum şi mulţimea de holuri din faţă. Nici urmă de surpare de când distruseseră turnul cu ceas. Nici urmă de inamici care aşteptau sau de mirosul urât al Valgilor şi al bestiilor lor. O mică binecuvântare.

Urechile lui Fae auziră ţipetele înăbuşite şi strigătele celor care mureau deasupra lor.

— Ar trebui să rămân, spuse încet Dorian.

Un dar al magiei regelui, apoi – auzul îmbunătăţit. Magia brută care îi putea oferi orice dar: al gheţii, al focului, al vindecării, simţuri ascuţite şi putere. Poate şi al metamorfozării, dacă ar fi încercat.

— Poporului tău îi eşti mai util viu, spuse Rowan, vocea lui răsunând dur din pietre. Extenuarea îl sâcâi, dar el o alungă. Avea să se odihnească odată ce ar fi fost în siguranţă.

Regele nu răspunse.

— Am văzut cum au căzut multe oraşe, spuse Rowan. Am văzut cum au căzut regate întregi. Şi distrugerea pe care am văzut-o când am venit în zbor este atât de gravă, încât nici măcar cu darurile tale considerabile nu ai fi putut face nimic.

Nu prea ştia ce ar fi făcut dacă distrugerea aceea ar fi ajuns în pragul Orynthului. Sau de ce se aştepta Erawan să facă. Urma să se gândească mai târziu la asta.

— Ar trebui să mor odată cu ei, fu răspunsul regelui.

Ei ajunseră la baza scărilor, coridorul lăţindu-se acum în camere mai mari. Rowan îşi undui din nou magia prin mulţimea de tuneluri şi scări. Cel din dreapta indica o intrare în canalizare la capătul lui.

Bun.

— Am fost trimis aici ca să te împiedic să faci asta, spuse în cele din urmă Rowan.

Regele îi aruncă o privire peste umăr, tresărind uşor când mişcarea îi întinse pielea care încă se vindeca. Unde Rowan se aştepta la o rană deschisă în urmă cu câteva minute, acum se ivea doar o cicatrice roşie prin jacheta sfâşiată.

— Aveai de gând să o ucizi, zise Dorian.

El ştia la cine se referea regele.

— De ce mi-ai cerut să nu o fac?

Aşadar, regele îi povesti despre întâlnire în timp ce coborâră mai adânc în măruntaiele castelului.

— Eu n-aş avea încredere în ea, spuse Rowan după ce termină Dorian, dar poate că zeii ne vor favoriza. Poate că moştenitoarea Cioc-negru se va alătura cauzei noastre.

Dacă nu i s-ar fi descoperit crimele mai înainte de toate. Dar, chiar dacă ar fi avut doar treisprezece vrăjitoare şi balaurii lor, dacă sabatul acela era cel mai priceput din tot neamul Dinţi-de-Fier... asta ar fi putut însemna diferenţa dintre căderea Orynthului şi înfruntarea lui Erawan.

Ei ajunseră în canalizarea castelului. Până şi şobolanii fugeau prin mica intrare, ca şi când strigătele balaurilor ar fi prevestit moartea.

Se opriră la bolta astupată de pietrele căzute – fără îndoială, din cauza erupţiei focului iadului de astă vară.

Era culoarul lui Aelin, după cum îşi dădu seama Rowan simţind o smucitură în adâncul pieptului. Şi, la câţiva paşi în faţă, o baltă veche de sânge uscat

păta pietrele de-a lungul marginii apei. Duhoarea unui om zăbovea în preajma ei.

— Ea l-a spintecat pe Archer Finn chiar acolo, spuse Dorian, urmărindu-i privirea.

Rowan nu îşi permise să se gândească la asta sau la faptul că proştii, fără voia lor, oferiseră unui asasin o cameră care făcea legătura cu încăperile reginei.

De un stâlp din piatră era ancorată o barcă destul de solidă, deşi carena era aproape complet putrezită. Iar grilajul spre micul râu care şerpuia dincolo de castel rămânea deschis.

Rowan îşi trimise din nou magia în lume, adulmecând aerul de dincolo de canalizare. Nicio aripă nu-l spinteca, nu se simţea niciun miros de sânge în calea lui. Era linişte şi pace în partea de est a castelului. Dacă vrăjitoarele ar fi fost inteligente, ar fi avut santinele care să supravegheze fiecare centimetru.

Dar, după ţipetele şi rugăminţile de deasupra, Rowan ştia că vrăjitoarele erau prea pierdute în setea lor de sânge ca să mai gândească normal. Cel puţin pentru câteva minute.

Rowan făcu semn din bărbie spre barcă.

— Urcă!

Mucegaiul şi putreziciunea îl făcură pe Dorian să se încrunte.

— O să avem noroc dacă nu o să se destrame în jurul nostru.

— În jurul tău, îl corectă Rowan. În jurul tău, nu al meu. Urcă!

Dorian îi auzi tonul şi, cu înţelepciune, alese să urce.

— Ce faci...

Rowan îşi scoase mantia şi o aruncă peste rege.

— Întinde-te şi acoperă-te cu asta!

Un pic palid la faţă, Dorian se supuse. Rowan rupse funiile rapid cu cuţitul.

Se transformă, aripile bătând destul de zgomotos cât să-i transmită lui Dorian ce se întâmplase. Magia lui Rowan gemu şi se tensionă când el împinse vasul, aparent gol şi în derivă, afară din canalizare, ca şi când cineva l-ar fi eliberat accidental.

Zburând prin gura canalizării, protejă barca folosind un zid din aer dur – ascunzând mirosul regelui şi împiedicând săgeţile rătăcite să îl străpungă.

Rowan privi înapoi doar o dată când zbură de-a lungul micului râu, mult deasupra bărcii.

Doar o dată se uită spre oraşul care-i făurise, distrusese şi adăpostise regina.

Din zidul ei de sticlă nu mai rămăseseră decât bucăţi şi cioburi care străluceau pe străzi şi în iarbă.

Ultimele săptămâni de călătorie fuseseră un chin – nevoia de a o avea şi de a o gusta înnebunindu-l. Şi, având în vedere spusele lui Darrow... poate, în ciuda promisiunii făcute la plecare, fusese un lucru bun că nu făcuseră acel ultim pas.

Se gândise la asta cu mult înainte de Darrow şi decretele lui de rahat: el era un prinţ, însă doar cu numele.

El nu avea nici armată, nici bani. Fondurile

substanţiale pe care le poseda erau în Doranelle – iar Maeve nu i-ar fi permis niciodată să le revendice. Era foarte probabil să fi fost deja împărţite între verişorii lui băgăcioşi, împreună cu pământurile şi reşedinţele lui. Nu ar fi contat dacă o parte din ei – verişorii alături de care crescuse – ar fi refuzat să accepte din loialitatea şi încăpăţânarea tipică familiei Whitethorn. Acum, Rowan nu putea să-i ofere reginei lui decât puterea sabiei, profunzimea magiei şi loialitatea inimii lui.

Cu asemenea lucruri nu câştigau războaie.

Când vorbise Darrow, îi simţi disperarea ei, deşi chipul i-o ascunsese. Iar el îi cunoştea sufletul înflăcărat: ea ar fi făcut-o. Să se gândească la mariajul cu un prinţ sau cu un lord străin. Chiar dacă relaţia asta dintre ei... chiar dacă el ştia că nu era doar poftă trupească sau poate dragoste.

Forţa pe care o genera relaţia dintre ei, ar fi putut devora lumea.

Şi, dacă ar fi ales-o, dacă *s-ar fi ales,* la fel de bine ar fi putut să-i aducă sfârşitul.

De aceea nu rostise cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună de ceva timp, chiar dacă toate instinctele vuiau ca el să o facă la despărţire. Şi poate că a o avea pe Aelin doar ca să o piardă era pedeapsa lui pentru că îşi lăsase partenera să moară; pedeapsa pentru că, în sfârşit, renunţase la tristeţe şi dezgust.

Valurile abia se auzeau în vuietul balaurilor şi al ţipetelor celor nevinovaţi după ajutorul care nu avea să vină niciodată. El îşi alungă durerea din piept, impulsul de a se întoarce.

Era război. Pământurile astea urmau să îndure

lucruri mult mai rele în zilele şi lunile următoare. Regina lui, indiferent de cât încerca să o protejeze, avea să îndure lucruri mult mai rele.

Înainte ca barca să plutească pe râuleţul care şerpuia spre delta râului Avery, însoţită la înălţime de un uliu cu coadă albă, zidurile castelului de piatră erau deja scăldate în sânge.

Capitolul 9

Elide Lochan ştia că era vânată.

Timp de trei zile, încercase să scape de tot ce o urmărea prin întinderea nesfârşită a Oakwaldului. Şi, între timp, se rătăcise.

De trei zile nu prea dormise şi abia dacă se oprise suficient de mult cât să caute mâncare şi apă.

Ea se întorsese o dată spre sud – ca să meargă pe acelaşi drum şi să îşi piardă urma. Mersese o zi în direcţia aceea. Apoi spre vest, spre munţi. Apoi, spre sud, probabil spre est; nu-şi dădea seama. Fugise, pădurea Oakwald era atât de densă, încât abia reuşise să urmărească soarele. Şi, fără să vadă clar stelele, neîndrăznind să se oprească şi să găsească un copac în care să se caţăre uşor, nu reuşi să-l găsească pe Lordul Nordului – călăuza ei spre casă.

Până la amiaza celei de-a treia zile, aproape plângea. De extenuare, de furie, de frica adâncă. Indiferent cine ar fi fost, dacă nu se grăbea să o vâneze, cu siguranţă nu avea să se grăbească să o ucidă.

Cuţitul îi tremură în mână când se opri într-o

poiană traversată de un izvor care curgea repede. Piciorul o durea – piciorul ei distrus, inutil. I-ar fi oferit zeului întunecat sufletul ei pentru câteva ore de linişte şi de siguranţă.

Elide scăpă cuţitul în iarbă chiar lângă ea, când se lăsă în genunchi la malul râului ca să bea apă, repede şi cu nesaţ. Apa îi umplu golul din stomac lăsat de fructele de pădure şi de rădăcini. Ea îşi reumplu plosca, mâinile tremurându-i incontrolabil.

Îi tremurară atât de tare, încât scăpă capacul de metal în râu.

Ea înjură şi plonjă în apa rece până la coate scotocind după capac, atingând pietrele şi cârceii alunecoşi ai ierbii râului, implorând să aibă măcar o *pauză...*

Degetele ei apucară capacul când primul urlet se auzi prin pădure.

Elide şi pădurea rămaseră nemişcate.

Auzise lătratul câinilor şi ascultase corurile nepământene ale lupilor când fusese târâtă din Perranth până în Morath.

Dar acesta nu semăna cu niciunul din cele două. Era...

În Morath, trecuseră nopţi când fusese trezită din somn de astfel de urlete. Urlete despre care crezuse că şi le imaginase când nu se mai auziră. Nimeni nu le menţiona vreodată.

Dar se auzi sunetul. *Acel* sunet.

„Vom crea minuni care vor face lumea să tremure.”

O, zeilor! Elide înşurubă orbeşte capacul. Orice ar fi fost, se apropia repede. Poate într-un copac – sus într-un copac – ar fi putut să scape. Să se

ascundă. Poate.

Elide se întoarse ca să bage plosca în sac.

Dar un războinic stătea ghemuit de cealaltă parte a râului, cu un cuţit lung şi ameninţător pus pe genunchi.

Ochii lui negri o devorau, iar chipul era dur sub părul la fel de întunecat şi lung până la umeri; cu o voce ca granitul îi spuse:

— Dacă nu vrei te transformi în masa de prânz, fato, îţi sugerez să vii cu mine.

O voce joasă şi antică îşi şopti la ureche că îşi găsise, în sfârşit, vânătorul neînduplecat.

Şi că, acum, ei deveniseră prada altcuiva.

~

Lorcan Salvaterre ascultă mârâiturile tot mai puternice din vechea pădure şi ştiu că era destul de probabil ca ei să moară.

Ei bine, fata era pe cale să moară. Ori de ghearele fiinţei care-i urmărea, ori de capătul sabiei lui Lorcan. Încă nu luase nicio hotărâre.

Era om – mirosul de scorţişoară şi soc era clar al unui om – şi totuşi *celălalt* miros persista, izul acela de beznă care flutura în jurul ei ca aripile unei păsări colibri.

Probabil că s-ar fi gândit că ea invocase bestiile, dacă frica n-ar fi umplut aerul. Şi pentru că o urmărise deja de trei zile, lăsând-o liberă în labirintul încâlcit al Oakwaldului şi aflase puţine lucruri care să indice că ea era sub controlul Valgilor.

Lorcan se ridică în picioare, iar ea căscă ochii

negri când văzu cât era de înalt. Rămase în genunchi lângă râu, întinzând o mână murdară spre pumnalul pe care îl aruncase prosteşte în iarbă. Nu era destul de proastă sau de disperată ca să-l ridice împotriva lui.

— Cine eşti?

Vocea ei răguşită era joasă – nu era tonul dulce şi înalt la care se aşteptase el din partea trupului delicat şi feminin. Profund, rece şi egal.

— Dacă vrei să mori, spuse Lorcan, atunci n-ai decât: continuă să pui întrebări.

El se întoarse spre nord.

Şi atunci începu să se audă a doua serie de mârâituri. Din direcţia opusă.

Erau două haite care se apropiau. Iarba şi hainele foşniră, iar când el privi, fata era în picioare, cu pumnalul înclinat, cu faţa palidă când îşi dădu seama ce se întâmpla: erau încolţiţi.

— Est sau vest, spuse Lorcan.

În cele cinci secole de când îşi făcuse loc prin lume ucigând, nu auzise niciodată astfel de mârâituri din partea niciunui animal. El îşi scoase toporul din locul în care era prins pe lângă corp.

— Est, şopti fata, uitându-se în ambele direcţii. Mi... Mi s-a spus să stau departe de munţi. Balaurii – bestii mari, înaripate – patrulează pe acolo.

— Ştiu ce este un balaur, spuse el.

Mânia izbucni în ochii ei negri când îi auzi tonul, dar frica o alungă. Ea începu să se retragă spre direcţia pe care o alesese. Una dintre creaturi ţipă ascuţit. Nu era un sunet canin. Nu, era un sunet înalt – un ţipăt. Dar mai profund. Mai flămând.

— Fugi, spuse el.

Ea fugi.

Lorcan trebuia să recunoască meritele fetei: în ciuda piciorului încă rănit, în ciuda extenuării care o încetinise în ultimele zile, fugea ca o căprioară printre copaci, groaza ei alungând probabil orice durere. Lorcan sări peste râul lat cu o mişcare uşoară, micşorând distanţa dintre ei în câteva clipe. Lenţi – oamenii erau atât de lenţi. Ea respira deja sacadat când urcă dealul, făcând suficient zgomot, încât să îi alerteze pe urmăritorii lor.

Care veneau din tufele din spatele lor – dinspre sud. Doi sau trei, după cum părea. Mari, după crengile rupte şi zgomotul paşilor.

Fata ajunse în vârful dealului, clătinându-se. Rămase în picioare, iar Lorcan se uită din nou la piciorul ei.

Nu avea niciun sens să o fi urmărit atât de mult timp, dacă ar fi murit acum. Pentru o clipă, el se gândi la ce atârna greu în jacheta lui – la cheia Wyrd ascunsă. Magia lui era puternică, mai puternică decât a oricărui mascul semi-Fae din orice regat, din orice ţinut. Dar, dacă ar fi folosit cheia...

Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi meritat osânda pe care şi-ar fi atras-o asupra lui.

Aşadar, Lorcan aruncă în spate o plasă din puterea lui, o barieră invizibilă care flutura fâşii negre de vânt. Fata înţepeni şi-şi întoarse capul spre el când puterea se îndepărtă într-un val. Pielea i se albi mai mult, dar ea continuă, căzând şi alergând pe deal.

Impactul a patru corpuri masive cu magia lui

se auzi o clipă mai târziu.

Mirosul sângelui ei când se tăiase de pietre şi rădăcini îi intră în nări. Ea nu era nici pe departe suficient de rapidă.

Lorcan deschise gura ca să îi ordone să se grăbească, când zidul invizibil se rupse.

De fapt, nu se rupse, ci se *crăpase,* ca şi când bestiile l-ar fi tăiat.

Imposibil. Nimeni nu putea trece de scuturile acelea. Nici măcar Rowan Whitethorn.

Dar destul de sigur, magia fusese întreruptă.

Fata ajunse la viroaga de la poalele dealului, aproape suspinând când văzu întinderea de pădure din faţă. Ea alergă, coada brunetă şi împletită mişcându-se dintr-o parte în alta, sacul sărindu-i pe spatele subţire. Lorcan plecă după ea, uitându-se la copacii de pe ambele părţi când mârâiturile şi foşnetele se auziră din nou.

Ei erau mânaţi, dar spre ce? Şi, dacă aceste creaturi îi spulberaseră magia...

Trecuse foarte mult timp de când nu mai avusese un inamic pe care să-l studieze, să-l distrugă.

— Nu te opri, mormăi el, iar fata nici măcar nu se uită peste umăr când Lorcan făcu o pauză între doi stejari înalţi.

De zile întregi îşi conservase magia, plănuind să o folosească pe fata care era şi nu era om, când s-ar fi plictisit să o urmărească. Acum trupul îi era saturat şi puterea voia să iasă.

Lorcan îşi roti toporul în mână – o dată, de două ori, metalul şuierând prin pădurea deasă. Un vânt rece, mărginit de o ceaţă neagră, dansă între

degetele celeilalte mâini.

Nu era un vânt ca al lui Whitethorn şi nu era luminos şi aprins ca al reginei ticăloase a lui Whitethorn. Nu era nici măcar magie brută, ca a noului rege al Adarlanului.

Nu, magia lui Lorcan era cea a voinţei – a morţii, şi a gândului, şi a distrugerii. Nu avea o denumire.

Nici măcar regina lui nu ştiuse ce era, de unde venise. Un dar de la un zeu întunecat, din Hellas, gândise Maeve – un dar întunecat, pentru războinicul ei întunecat. Şi lăsase lucrurile aşa.

Un zâmbet sălbatic fremăta pe buzele lui Lorcan când îşi lăsă magia să se ridice la suprafaţă, când îi lăsă răgetul întunecat să-i umple venele.

Distrusese oraşe cu puterea lui.

El nu credea că bestiile astea, oricât de fioroase ar fi fost ele, s-ar fi descurcat mai bine.

Acestea încetiniră când se apropiară, simţind că le aştepta un prădător – şi îl evaluară.

Pentru prima dată într-o perioadă al naibii de lungă, Lorcan rămase fără cuvinte.

Poate că ar fi trebuit să ucidă fata. Omorând-o cu mâna lui ar fi fost un act de caritate în comparaţie cu ce i-ar fi putut face fiarele ameninţătoare ce mârâiau în faţa lui, ghemuite pe gheare mari şi sfâşietoare. Nu erau câini Wyrd. Nu, creaturile astea erau mult mai îngrozitoare.

Pielea lor albastră şi pătată era atât de întunecată, încât era aproape neagră. Fiecare membru lung şi nu prea musculos fusese creat fără milă. Iar ghearele lungi ale mâinilor – mâini cu cinci degete – erau acum strânse, anticipând o lovitură.

Dar nu trupurile lor îl uimeau, ci felul în care se opriseră aceste creaturi, zâmbind pe sub nasurile turtite ca de liliac, ca să dezvăluie două rânduri de dinţi ca acele, pentru ca mai apoi să se ridice pe picioarele din spate.

Se ridicară de tot, cum s-ar fi ridicat un om care se târâia. Îl depăşeau cu cel puţin treizeci de centimetri în înălţime.

Şi însuşirile fizice care-i păreau descurajant de cunoscute fură confirmate când creatura cea mai aproape de el deschise gura hidoasă şi spuse:

— Încă nu am mâncat unul ca tine.

Toporul lui Lorcan zvâcni în sus.

— Nici eu nu pot spune că am avut plăcerea.

Bestiile care puteau vorbi pe limba muritorilor şi pe cea a fiinţelor Fae erau foarte, foarte rare. Majoritatea îşi dezvoltaseră abilitatea prin magie, necinstit obţinută sau binecuvântată.

Dar acolo, mijiţi de plăcere anticipând violenţa, licăreau nişte ochi întunecaţi de om.

Whitethorn trimisese avertismente despre ce se întâmpla în Morath – spusese că dulăii Wyrd ar putea fi primii din mulţimea de lucruri îngrozitoare ce urmau să fie dezlănţuite. Lorcan nu-şi dăduse seama că fiinţele alea aveau să fie înalte de aproape trei metri şi pe jumătate umane, pe jumătate orice ar fi făcut Erawan ca să le transforme în *aşa ceva.*

Creatura aflată cel mai aproape îndrăzni să facă un pas, dar şuieră – şuieră la linia invizibilă pe care o trăsese el. Puterea lui Lorcan pâlpâi şi zvâcni la vârful otrăvit al ghearelor creaturii când aceasta împunse scutul.

Patru împotriva unuia. De obicei, nu era o problemă pentru el.

De obicei.

Dar el purta cheia Wyrd pe care o căutau şi inelul de aur furat de la Maeve, şi dăruit mai apoi lui Aelin Galathynius, pentru ca după aceea să-l fure. Inelul lui Athril. Şi dacă fiinţele astea i-ar fi dus oricare dintre obiecte stăpânului lor...

Atunci Erawan ar fi avut toate cheile Wyrd. Şi ar fi putut deschide uşa dintre lumi ca să-şi dezlănţuie hoardele de Valgi care aşteptau, asupra tuturor. Cât despre inelul de aur al lui Athril... Lorcan nu avea nicio îndoială că Erawan ar fi distrus inelul făurit chiar de Mala – singurul obiect din Erilea care garanta purtătorului imunitatea împotriva pietrei Wyrd... şi a Valgilor.

Aşadar, Lorcan se mişcă. Mai repede decât puteau creaturile să detecteze, aruncă toporul spre cea aflată cel mai departe de el, concentrându-se asupra tovarăşului acesteia, când cel din urmă împunse scutul.

Toate se întoarseră spre tovarăşul lor, când toporul îi lovi gâtul, adânc şi mortal şi-l văzură căzând. Deşi lăsase impresia că ar fi putut omorî pe oricine, lipsa de antrenament îşi spuse cuvântul.

Atenţia bestiilor fiind deviată o clipă, Lorcan aruncă două cuţite.

Ambele lame se înfipseră până la mâner în frunţile lor ridate, făcându-le să-şi dea capetele pe spate când lovitura le făcu să cadă în genunchi cu un zăngănit.

Cea din mijloc, cea cu care vorbise, scoase un

ţipăt primitiv care îi făcu urechile lui Lorcan să țiuie. Creatura atacă scutul. Acesta îl respinse, magia fiind mai densă de data asta. Lorcan scoase sabia lungă şi un cuţit.

Şi nu putu decât să urmărească atunci când creatura urlă în faţa scutului şi-l lovi cu ambele mâini distruse, cu ghearele... Şi magia, şi scutul lui se *topiră* la atingerea ei.

Creatura păşi prin scutul lui ca şi când ar fi fost pragul unei uşi.

— Acum o să ne jucăm.

Lorcan se ghemui într-o poziţie defensivă, întrebându-se cât de departe ajunsese fata, dacă se întorsese măcar să se uite la ce îi urmărea. Sunetele fugii ei nu se mai auzeau.

În spatele creaturii, tovarăşii ei se agitau.

Nu – reînviau.

Toţi ridicară câte o mână încordată cu gheare spre pumnalele din ţeastă şi le scoaseră. Metalul scârţâi pe os.

Numai cel cu capul atârnând acum de doar câteva tendoane rămăsese jos. Aşadar, decapitare.

Chiar dacă asta însemna să se apropie suficient de mult, încât să o facă.

Creatura din faţa lui zâmbi cu o încântare sălbatică.

— Ce eşti? spuse Lorcan.

Celelalte două fiinţe erau acum în picioare, cu rănile deja vindecate, părând ameninţătoare.

— Suntem vânători aflaţi în slujba Maiestăţii Sale întunecate, spuse liderul mimând o plecăciune. Suntem ilkeni. Şi am fost trimişi să recuperăm prada.

Vrăjitoarele trimiseseră bestiile astea după el? Laşe, ca să nu vâneze singure.

Ilkenul continuă, mergând spre el, pe picioare care se îndoiau spre spate.

— Aveam de gând să te ucidem repede – să-ţi facem un dar. Cu nările largi şi umflate mirosi pădurea tăcută. Dar, cum stai între noi şi prada noastră... o să-ţi savurăm îndelung sfârşitul.

Nu pe el. Nu pe el îl căutaseră balaurii în ultimele zile şi nu pe el veniseră să-l revendice creaturile astea. Nu ştiau ce purta el – cine era.

— Ce vreţi de la ea? întrebă el, supraveghind apropierea lentă a celor trei.

— Nu este treaba ta, spuse liderul.

— Dacă se dă vreo recompensă, am să vă ajut.

Ochi negri şi lipsiţi de suflet licăriră spre el.

— Nu o protejezi pe fată?

Lorcan ridică din umeri şi se rugă să nu-i simtă cacealmaua în vreme ce trăgea de timp pentru ea, cât trăgea de timp pentru el, ca să le dezlege misterul puterii.

— Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

Cei trei ilkeni se uitară unul la celălalt, aruncându-şi o privire întrebătoare ca să ia o hotărâre. Liderul lor spuse:

— Ea este importantă pentru regele nostru. Dacă i-o aduci, o să-ţi ofere o putere mult mai mare decât scuturile tale slabe.

Acela era preţul pentru oamenii care fuseseră cândva – magia care, cumva, era imună la ce curgea natural în lumea asta? Sau fuseseră lipsiţi de dreptul de a alege de vreme ce, cu siguranţă, li se furaseră şi sufletele?

— De ce este importantă?

Ei erau acum foarte aproape. El se întrebă cât ar fi durat să-şi refacă rezerva de putere ce-i mai rămăsese şi care le permitea să spulbere magia. Poate că şi ei trăgeau de timp.

— Ea este o hoaţă şi o criminală, spuse ilkenul. Trebuie adusă la regele nostru pentru dreptate.

Lorcan ar fi putut jura că o mână invizibilă îl atinse pe umăr.

Cunoştea acea atingere – avusese încredere în ea toată viaţa. Îl ţinuse în viaţă până acum.

O atingere pe spate ca să înainteze, să lupte, şi să ucidă, şi să inspire moartea. O atingere pe umăr care să-l facă, mai degrabă, să fugă. Să ştie că în faţă-l aştepta doar iadul, iar viaţa rămânea în urmă.

Ilkenul mai zâmbi o dată, dinţii strălucindu-i în bezna pădurii.

Ca şi când ar fi primit un răspuns, un ţipăt se auzi din pădurea din spatele lui.

Capitolul 10

Elide Lochan stătea în faţa unei creaturi născute din coşmarurile unui zeu întunecat.

Dincolo de poiană, aceasta se înălţa deasupra ei, ghearele intrându-i în humă.

— Iată-te, spuse printre dinţii mai ascuţiţi ca ai unui peşte. Vino cu mine, fato, şi am să-ţi garantez o moarte rapidă!

Minciuni. Vedea cum o evalua, cum ghearele i se strângeau ca şi când ar fi simţit cum îi sfâşie burta moale. Creatura îi apăruse în cale de parcă

un nor de întuneric ar fi coborât acolo şi râsese când ea ţipase. Cuţitul îi tremură când ea îl ridică.

Creatura stătea în picioare ca un om şi vorbea ca unul. Iar ochii... lipsiţi de suflet şi, totuşi, forma lor... Şi aceştia ca ai unui om. Monstruoşi – ce minte îngrozitoare visase o asemenea creatură?

Ea cunoştea răspunsul.

Ajutor. Avea nevoie de ajutor. Dar probabil că bărbatul de la râu fusese ucis de ghearele celorlalte bestii. Se întrebă cât timp rezistase magia lui.

Creatura păşi spre ea, picioarele-i musculoase micşorând distanţa prea repede. Ea se retrase spre copaci, în direcţia din care venise.

— Sângele-ţi este la fel de dulce ca faţa, fato?

Limba gri gustă aerul dintre ei.

„Gândeşte, gândeşte, gândeşte.”

Ce ar fi făcut Manon în faţa unei asemenea creaturi?

Îşi aduse aminte că şi Manon avea gheare şi colţi.

Însă o voce joasă îi şopti la ureche: „Şi tu ai. Foloseşte ce ai.”

Mai existau şi alte arme în afară de cele făcute din fier şi oţel.

Chiar dacă îi tremurau genunchii, Elide îşi ridică bărbia şi întâlni ochii negri şi umani ai creaturii.

— Ai grijă, spuse ea, vorbindu-i şoptit, aşa cum vorbea Manon deseori ca să sperie pe oricine.

Elide băgă mâna în buzunarul hainei, scoase bucata de piatră şi o strânse în pumn, dorindu-şi ca prezenţa nepământeană să umple poiana, lumea.

Ea se rugă ca fiinţa să nu se uite mai întâi la pumnul ei, să nu întrebe ce ţinea când spuse tărăgănat:

— Crezi că Regele Întunecat o să fie mulţumit dacă mă răneşti?

Se uită de-a lungul nasului la ea. Sau cât de bine putea, de vreme ce era mai scundă cu câţiva zeci de centimetri.

— Am fost trimis să caut o fată. Nu te băga.

Creatura păru atunci să recunoască hainele de luptă din piele.

Păru să simtă izul *ciudat* care înconjura piatra.

Şi ezită.

Elide afişă o expresie rece şi dezgustată.

— Dispari din calea mea.

Ea aproape vomită când începu să meargă spre creatură, spre moartea sigură. Dar călcă apăsat, aşa cum făcuse deseori Manon. Elide se forţă să îşi ridice privirea spre faţa hidoasă ca de liliac, atunci când trecu pe lângă aceea fiinţă.

— Spune-le fraţilor tăi că, dacă mai interveniţi, am să mă ocup personal de plăcerile de care o să aveţi parte la mesele din Morath.

Îndoiala încă dansa în ochii creaturii – împreună cu o frică reală. Avusese noroc cu vorbele şi expresiile, pe baza celor auzite. Nu-şi permise să se gândească la ce făcuse ca să determine o astfel de creatură să tremure la menţionarea acestui fapt.

Elide era la cinci paşi de creatură, foarte conştientă că spatele-i era acum vulnerabil în faţa ghearelor şi a dinţilor ascuţiţi când creatura întrebă:

— De ce ai fugit când ne-am apropiat?

Ea spuse fără a se întoarce, cu vocea rece şi răutăcioasă a lui Manon Cioc-negru:

— Nu tolerez întrebările creaturilor inferioare. Deja mi-ai întrerupt vânătoarea şi m-ai făcut să mă rănesc la gleznă cu atacul tău inutil. Roagă-te să nu-mi amintesc faţa ta când am să mă întorc la Breaslă.

Ea îşi recunoscu greşeala în clipa în care creatura inspiră şuierând.

Totuşi continuă să meargă, cu spatele drept.

— Ce coincidenţă că prada noastră are aceeaşi rană! spuse gânditoare creatura.

Anneith să o salveze! Poate că nu îi observase şchiopătatul până atunci. Proasta. „Proasta.”

Fuga nu i-ar fi folosit la nimic – fuga ar fi declarat că fiinţa avea dreptate. Ea se opri ca şi când s-ar fi enervat şi se întoarse cu faţa la creatură.

— Despre ce vorbeşti? zise cu o totală convingere şi cu mânie.

Din nou, creatura se opri. O singură şansă – doar o şansă. Curând avea să afle că fusese păcălită.

Elide se uită în ochii ei. Era ca şi când s-ar fi holbat în ochii unui şarpe mort.

Ea vorbi şoptit şi mortal, cum le plăcea vrăjitoarelor:

— Nu mă face să-ţi spun ce a pus Maiestatea Sa Întunecată în *mine* pe masa aia.

Ca şi când i-ar fi răspuns, piatra din mâna ei zvâcni, iar ea ar fi putut să jure că întunericul licări.

Creatura tremură, retrăgându-se un pas.

Elide nu se gândi la ce ţinuse în mână când rânji dispreţuitor pentru ultima dată şi plecă.

Merse aproape un kilometru înainte ca pădurea să fie din nou plină de viaţă.

Căzu în genunchi şi vomită: doar fiere şi apă. Era atât de ocupată să-şi golească stomacul de frică şi să se uşureze, încât nu observă apropierea nimănui decât când fu prea târziu.

O mână latră o prinse de umăr, întorcând-o.

Ea scoase pumnalul, dar prea încet. Aceeaşi mână o eliberă ca să arunce lama în iarbă.

Elide se trezi uitându-se la faţa stropită de noroi a bărbatului de la râu. Nu, nu era noroi. Ci sânge care mirosea urât – sânge negru.

— Cum? spuse ea, clătinându-se înapoi un pas.

— *Tu prima,* spuse el, dar îşi întoarse capul spre pădurea din spatele lor.

Ea îi urmări privirea. Nu văzu nimic.

Când se uită la chipul lui dur, se trezi cu o sabie la gât.

Ea încercă să se retragă, dar el o apucă de braţ, ţinând-o în timp ce oţelul îi intră în piele.

— De ce miroşi ca unul dintre ei? De ce te urmăresc?

Ea ascunsese piatra în buzunar, ca să nu i-o vadă. Dar mişcarea l-ar fi putut face să lovească – iar o voce joasă îi spuse să ţină ascunsă piatra.

Îi oferi un alt adevăr.

— Deoarece mi-am petrecut ultimele câteva luni în Morath, în mirosul acela. Mă caută pentru că am reuşit să mă eliberez. Fug spre nord – spre siguranţă.

Mai repede decât putu ea vedea, el îşi coborî

sabia – doar ca să o taie pe braţ. O zgârietură, aproape nedureroasă.

Amândoi priviră cum sângele ei roşu se scurse.

El păru mulţumit de răspuns.

— Poţi să-mi spui Lorcan, zise el, deşi ea nu-l întrebase.

Şi, cu asta, o aruncă peste umerii lui laţi ca pe un sac de cartofi şi fugi.

Elide află două lucruri în câteva secunde:

Că fiinţele rămase – oricât de multe ar fi fost – trebuiau să fie pe urmele lor şi se apropiau repede. Probabil că el îşi dăduse seama că scăpase cu o cacealma.

Şi că bărbatul care se mişca repede ca vântul printre stejari era semi-Fae.

~

Lorcan continuă să alerge, inspirând din greu aerul sufocant al pădurii. Aruncată pe umărul lui, fata nici măcar nu scânci o dată de-a lungul kilometrilor parcurşi. El cărase pachete mai grele decât ea prin toate lanţurile muntoase.

În cele din urmă, Lorcan încetini când puterea începu să-i slăbească, secată şi mai repede din cauza magiei pe care o folosise ca să le reţină pe cele trei bestii, trecând peste imunitatea lor înnăscută, pentru ca mai apoi să ucidă două, în timp ce o ţintuise pe cealaltă suficient de mult, încât să fugă după fată.

El fusese norocos.

Părea că fata fusese isteaţă.

El se opri şi o lăsă jos destul de brutal, încât ea

se crispă – se crispă şi şchiopătă puţin pe glezna rănită. Sângele ei cursese roşu şi nu negru şi mirositor, lucru care ar fi lăsat să se creadă că aparţinea unui Valg, dar tot nu era o explicaţie pentru modul în care reuşise să-l intimideze pe ilken, ca să-l controleze.

— Unde mergem? spuse ea, luând sacul ca să scoată plosca.

El aşteptă lacrimile, rugăminţile şi imploratul. Ea nu făcu decât să scoată capacul ploştii acoperite cu piele şi să bea cu nesaţ. Apoi, spre surprinderea sa, îi oferi şi lui.

Lorcan nu o luă. Ea bău din nou.

— Ne îndreptăm spre marginea pădurii – spre râul Acanthus.

— Unde... unde suntem?

Ezitarea spuse suficient: ea calculase riscul de a dezvălui cât de vulnerabilă era cu acea întrebare... şi decise că era prea disperată după un răspuns.

— Cum te cheamă?

— Marion. Ea se uită în ochii lui cu un fel de duritate de neclintit care îl făcu să-şi încline capul.

Un răspuns pentru altul.

— Suntem în mijlocul Adarlanului, spuse el. Erai cam la o zi distanţă de râul Avery.

Marion clipi. El se întrebă dacă ea ştia asta – sau dacă se gândise la cum ar fi traversat râul lat care revendicase nave conduse de cei mai experimentaţi bărbaţi şi de cele mai pricepute femei.

— Fugim sau putem sta o clipă? întrebă ea.

El ascultă sunetele pădurii după orice urmă de

pericol şi apoi făcu semn din bărbie.

Marion oftă când se aşeză pe muşchi şi rădăcini. Ea îl studie.

— Credeam că toţi Fae sunt morţi. Chiar şi fiinţele semi-Fae.

— Eu sunt din Wendlyn. Iar tu, spuse el, ridicând uşor o sprânceană, eşti din Morath.

— Nu de acolo. De acolo *am evadat.*

— De ce... şi cum?

Ochii ei mijiţi îi spuseră suficient: ea ştia că el încă nu o credea, nu sută la sută, fie că avea sânge roşu sau nu. Totuşi nu-i răspunse, rezemându-se în schimb pe picioare ca să-şi desfacă şireturile. Degetele îi tremurară puţin, dar reuşi să le dezlege, scoţând cizma, ciorapul şi suflecând cracul pantalonilor de piele ca să dezvăluie...

La naiba. Văzuse destule corpuri distruse la vremea lui, distrusese şi el destule, dar rareori erau lăsate netratate. Piciorul lui Marion era un amestec de ţesut cicatrizat şi os răsucit. Şi, chiar deasupra gleznei distruse, acolo unde fuseseră inconfundabilele cătuşe, avea răni care încă se vindecau.

Ea spuse încet:

— De obicei, aliaţii Morathului sunt întregi. Magia lor întunecată ar putea cu siguranţă să vindece un olog – iar ei cu siguranţă nu ar avea nevoie de unul.

De aceea se descurcase atât de bine cu șchiopătatul. Avusese ani ca să-l stăpânească, judecând după culoarea ţesutului cicatrizat.

Marion trase în jos cracul pantalonilor, dar îşi lăsă laba piciorului goală şi şi-o masă. Ea şuieră

printre dinţi.

Lorcan luă loc pe un buştean căzut la câţiva metri distanţă, scoţându-şi bagajul ca să scotocească prin el.

— Spune-mi ce ştii despre Morath, spuse el, şi îi aruncă o cutie cu alifie chiar din Doranelle.

Fata se holbă la ea, ochii ageri înţelegând ce era el, de unde venise şi ce conţinea cutia. Când îşi ridică privirea spre el, îi acceptă oferta dând tăcută din cap: uşurarea durerii în schimbul răspunsurilor. Ea deşurubă capacul, iar el văzu cum deschise gura când inhală mirosul înţepător al ierburilor.

Durerea şi plăcerea dansară pe chipul ei când începu să-şi frece vechile răni cu alifia, vorbindu-i între timp.

Marion îi spuse de armata Dinţi-de-fier, de Aripa Conducătoare şi de Cele Treisprezece, de armatele campate în jurul Breslei de pe munte, de locurile în care doar ţipetele răsunau, de nenumăratele forje şi fierari. Îi descrise propria evadare: fără avertisment, nu ştia cum, castelul explodase, iar ea văzuse în asta o şansă; aşa că se deghizase într-o vrăjitoare, luase unul dintre bagajele lor şi fugise. În haos, nimeni nu o urmărise.

— Alerg de câteva săptămâni, spuse ea. Se pare că am parcurs abia jumătate din distanţă.

— Încotro?

Marion se uită spre nord.

— Terrasen.

Lorcan îşi înăbuşi un mârâit.

— Nu pierzi multe.

— Ai noutăți?

Îngrijorarea i se citi în ochi.

— Nu, spuse el, ridicând din umeri.

Ea termină să-şi maseze piciorul şi glezna.

— Cine este în Terrasen? Familia ta?

El nu întrebase de ce fusese adusă în Morath. Nu ţinea în mod special să-i audă povestea tristă. Toată lumea avea una, descoperise el.

Chipul fetei se încordă.

— Am o datorie faţă de un prieten – faţă de cineva care m-a ajutat să ies din Morath. Mi-a spus să caut pe cineva cu numele de Celaena Sardothien. Aşadar, asta este prima mea misiune: să aflu cine este ea şi unde este. Terrasenul pare un loc mai bun din care să încep, decât Adarlanul.

Nimic nu indica faptul că întâlnirea asta fusese doar o întâmplare.

— Iar apoi, continuă fata, cu ochii mai strălucitori, trebuie să o găsesc pe Aelin Galathynius, Regina Terrasenului.

El făcu un efort să nu apuce sabia.

— De ce?

Marion îi aruncă o privire ca şi când, cumva, ar fi uitat că el era acolo.

— Am auzit un zvon cum că adună o armată ca să o oprească pe cea din Morath. Plănuiesc să-mi ofer serviciile.

— De ce? întrebă el din nou. În afară de inteligenţa care o ţinuse departe de ghearele ilkenului, nu vedea nici un alt motiv pentru care regina ticăloasă să aibă nevoie de fată.

Marion strânse din buzele pline.

— Pentru că sunt din Terrasen şi credeam că regina mea este moartă. Iar acum, este vie şi

luptă, aşadar voi lupta împreună cu ea. Pentru ca nici o altă fată să nu mai fie luată din casa ei, dusă în Morath şi uitată.

Lorcan se gândi dacă să-i spună ce ştia: că cele două misiuni ale ei erau una şi aceeaşi. Dar asta ar fi făcut-o să-i pună întrebări, iar el nu avea chef...

— De ce vrei să te duci în Morah? Toţi ceilalţi se feresc.

— Am fost trimis de stăpâna mea ca să opresc ameninţarea pe care o prezintă.

— Eşti un singur om – bărbat.

Nu era o insultă, dar Lorcan o fixă oricum cu privirea.

— Am multe abilităţi, aşa cum ai şi tu.

Privirea i se îndreptă spre mâinile lui, acum acoperite cu sânge negru şi uscat. El se întrebă totuşi dacă ea îşi imagina magia care izvorâse de acolo.

El aşteptă ca Marion să-i mai adreseze întrebări, dar ea îşi puse ciorapul, apoi cizma şi îşi legă şireturile.

— Nu avem prea mult timp de odihnă.

Într-adevăr.

Ea se ridică în picioare, crispându-se un pic, dar se încruntă recunoscătoare spre piciorul ei. Lorcan îi interpretă privirea ca pe un răspuns suficient în privinţa eficienţei alifiei. Ea se aplecă să ia cutia, părul negru acoperindu-i faţa. La un moment dat, coada împletită i se desfăcuse.

Se ridică şi îi aruncă apoi cutia, pe care el o prinse cu o mână.

— După ce ajungem la Acanthus, ce urmează?

El puse cutia în buzunarul de la mantie.

— Sunt nenumărate caravane comerciale şi carnavaluri de sezon care hoinăresc pe câmpuri – am trecut pe lângă multe când am venit aici. Unele chiar s-ar putea să încerce să traverseze râul. Vom intra cu una dintre ele. Ascunşi. Odată traversaţi şi ajunşi destul de departe pe câmpii, tu ai să te duci spre nord, iar eu spre sud.

Ea miji un pic ochii şi îl întrebă:

— De ce vrei să călătoreşti cu mine?

— Sunt mai multe detalii despre interiorul Morathului pe care vreau să mi le dai. Am să te feresc de pericol, iar tu ai să-mi povesteşti.

Soarele începu să apună, scăldând pădurea în auriu. Marion se încruntă uşor.

— Juri că mă vei proteja?

— Nu te-am lăsat pradă ilkenilor azi, nu-i aşa?

Ea îl privi cu o claritate şi sinceritate care îl făcură să se oprească.

— Jură!

El îşi dădu ochii peste cap.

— Promit!

Fata habar nu avea că în ultimii cinci sute de ani, promisiunile erau singura monedă cu care încheia un târg.

— Nu am să te abandonez.

Ea dădu din cap, aparent satisfăcută.

— Atunci, am să-ţi spun ce ştiu.

El porni spre est, aruncându-şi sacul peste umăr.

— Or să ne vâneze la toate răscrucile şi or să caute prin căruţe, spuse atunci Marion. Dacă au putut să mă găsească, or să mă găsească pe orice

drum principal.

Şi pe el, dacă vrăjitoarele încă-i mai voiau sângele.

— Şi ai vreo idee cum să eviţi asta? întrebă Lorcan.

Un zâmbet slab îi înflori în jurul gurii ca un boboc de trandafir, în ciuda ororilor de care scăpaseră, de suferinţa ei din pădure.

— S-ar putea să am.

Capitolul 11

Manon Cioc-negru ateriză în Morath, mai mult decât pregătită să înceapă să taie gâturi.

Totul se dusese naibii.

Totul.

O ucisese pe ticăloasa Picioare-galbene, îi omorâse balaurul, îl salvase pe regele cu ochi de safir şi îl văzuse pe prinţul Fae ucigându-le pe cele patru santinele Picioare-galbene.

Cinci. Cinci vrăjitoare Picioare-galbene muriseră fie de mâna ei, fie pentru că nu reacţionaseră. Cinci membre ale sabatului Iskrei.

Până la urmă, nu prea participase la distrugerea Riftholdului, lăsându-le pe celelalte să o facă. Dar îşi pusese din nou casca încoronată, apoi îi ordonase lui Abraxos să zboare spre cel mai înalt stâlp al castelului de piatră şi să urle victoria – şi dominaţia.

Chiar la îndepărtatele ziduri albe ale oraşului, sfâşiind gărzile şi oamenii care fugeau, balaurii se opriseră la ordinul lui de retragere. Niciun sabat nu îl ignorase.

Cele Treisprezece o găsiseră câteva clipe mai târziu. Ea nu le spuse ce se întâmplase, dar Sorrel şi Asterin o fixară atente cu privirea: prima ca să vadă dacă fusese tăiată sau rănită în timpul „atacului” despre care pretindea Manon că se petrecuse, iar cea de-a doua pentru că o însoţise pe Manon în ziua în care zburaseră spre Rifthold şi scrisese un mesaj reginei din Terrasen cu sânge Valg.

Cu Cele Treisprezece cocoţate pe turnurile castelului, unele stând de-a lungul lor ca pisicile sau şerpii, Manon le aşteptase pe vrăjitoarele Picioare-galbene ale Iskrei.

Când Manon merse pe holurile slab luminate şi urât mirositoare din Morath, cu acea cască încoronată sub braţ, urmată de Asterin şi de Sorel, rememoră conversaţia.

Iskra aterizase în singurul loc rămas liber: puţin mai jos de acoperişul de sub Manon. Poziţia fusese aleasă intenţionat.

Părul castaniu al Iskrei se despletise din coada-i strâns împletită, iar faţa ei arogantă era stropită cu sânge uman când îi mârâise lui Manon: „Asta era victoria mea”.

Cu faţa ascunsă în umbra căştii, Manon îi spusese „Oraşul este al meu”.

— Eu trebuia să cuceresc Riftholdul – tu erai acolo doar ca să supraveghezi.

Ea îşi arătă dinţii din fier. Pe stâlpul din dreapta lui Manon, Asterin mârâi în semn de avertisment. Iskra îşi aruncă privirea întunecată spre santinela blondă şi mârâi din nou.

— Scoate-ţi haita de căţele din oraşul meu!

Manon îl evaluă din priviri pe Fendir, balaurul mascul al Iskrei.

— Ţi-ai lăsat suficient amprenta. Munca ta este luată în considerare.

Iskra tremura de furie. Nu din cauza cuvintelor.

Vântul îşi schimbase direcţia, suflând spre Iskra şi ducând mirosul lui Manon spre ea.

— Pe cine? spuse furioasă Iskra. Pe care dintre vrăjitoarele mele ai omorât-o?

Manon nu cedă, nu permisese să se vadă nici urmă de regret sau de îngrijorare.

— De ce ar trebui să ştiu cum le cheamă? Ea m-a atacat când m-am apropiat de pradă; a vrut să-l ia pe rege şi era în stare să lovească o moştenitoare pentru asta. Şi-a meritat pedeapsa. Mai ales pentru că prada mea a fugit cât m-am ocupat de ea.

„Mincinoasă, mincinoasă, mincinoasă."

Manon îşi arătă dinţii din fier, singura parte a feţei care se vedea de sub casca încoronată.

— Alte patru zac în castel – ucise de prinţul Fae care a venit să-l salveze pe rege, în timp ce *eu* m-am ocupat de căţeaua ta indisciplinată. Consideră-te norocoasă, Iskra Picioare-galbene, că nu pun pierderea şi pe seama ta.

Chipul bronzat al Iskrei devenise palid. Ea se uită cu atenţie la Manon şi la toate Cele Treisprezece. Apoi spuse:

— Fă ce vrei cu oraşul. Îţi aparţine.

Ea schiţă un zâmbet când ridică mâna şi arătă spre Manon. Cele Treisprezece se încordară în jurul ei, pregătind în linişte arcurile şi îndreptându-le spre moştenitoarea sabatului Picioare-galbene.

— Dar *tu,* Aripă Conducătoare... Zâmbi şi mai mult şi îşi struni balaurul, pregătindu-se să se înalţe spre cer. Eşti o mincinoasă, *Ucigaşo de vrăjitoare!*

Apoi plecă.

Plutind nu spre oraş, ci spre cer.

În câteva minute, dispăru din raza vizuală – zburând spre Morath.

Spre bunica lui Manon.

Manon se uită la Asterin şi apoi la Sorel, când ele se opriră înainte de a coti spre camera de consiliu a lui Erawan. Unde ştia că Iskra, şi bunica ei, şi celelalte Matroane aveau să o aştepte. Într-adevăr, o privire după colţ le dezvălui pe subalternele câtorva sabaturi stând de strajă şi privindu-se una pe cealaltă cu la fel de multă suspiciune ca şi bărbaţii cu chipuri inexpresive postaţi lângă uşile duble.

Manon le spuse Aghiotantei şi Locţiitoarei ei:

— O să iasă urât.

Sorrel spuse încet:

— O să ne descurcăm.

Manon strânse un pic mai mult casca.

— Dacă lucrurile merg rău, le iei pe Cele Treisprezece şi pleci.

— Manon, nu poţi să intri acolo şi să accepţi înfrângerea, şopti Asterin. Neagă până la ultima ta suflare.

Sorel nu lăsă să se înţeleagă că-şi dăduse seama că Manon o ucisese pe vrăjitoare ca să îl salveze pe inamicul lor.

— Şi unde o să ne ducem? întrebă Asterin.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă, zise Manon. Dar, după

moartea mea, Cele Treisprezece vor fi vânate de oricine vrea să se răzbune.

Lista era foarte, foarte lungă. Ea se uită în ochii Aghiotantei.

— Ai să le iei de aici! Cu orice preţ!

Ele se uitară una la cealaltă.

— Vom face cum ne spui, Aripă Conducătoare, rosti Sorrel.

Manon aşteptă – aşteptă o obiecţie din partea Aghiotantei, dar ochii negri ai lui Asterin străluciră când făcu o plecăciune şi-i confirmă în şoaptă.

Un nod din pieptul lui Manon se destinse, iar ea îşi roti încă o dată umerii înainte de a se întoarce. Dar Asterin o apucă de mână.

— Ai grijă!

Manon se gândi dacă să izbucnească, spunându-i să nu fie o proastă laşă, dar... ea văzuse de ce era capabilă bunica ei. Faptele ei erau incrustate în carnea lui Asterin.

Nu avea să se implice părând vinovată sau mincinoasă. Nu – urma să o facă pe Iskra să se târâie până la sfârşit.

Aşadar, Manon inspiră adânc înainte să îşi reia ritmul furios şi obişnuit, mantia roşie fluturând în urma ei pe urma unui vânt.

Toată lumea se holbă când ele se apropiară. Dar era de aşteptat.

Manon nu catadicsi să le bage în seamă pe subalternele adunate, deşi le studie cu coada ochiului. Două dintre tinere erau din sabatul Iskrei. Şase dintre cele bătrâne, cu dinţii din fier pătaţi de rugină, erau din sabaturile Matroanelor. Şi...

Mai erau două santinele tinere pe hol, cu

panglici împletite din piele vopsită în albastru pe frunte.

Venise Petrah Sânge-albastru.

Dacă moştenitoarele şi Matroanele lor erau toate adunate...

Nu mai era loc pentru frică în inima ei uscată.

Manon deschise uşile, cu Asterin în urma ei, Sorrel retrăgându-se ca să li se alăture celorlalte de pe hol.

Zece vrăjitoare se întoarseră spre Manon când aceasta intră. Erawan nu se vedea pe nicăieri.

Şi chiar dacă bunica ei era în mijlocul camerei, unde stăteau toate, Aghiotanta sa fiind rezemată de zidul din piatră din spatele lui Manon, în rând cu celelalte patru Aghiotante adunate, atenţia lui Manon se îndreptă spre moştenitoarea cu părul auriu.

Spre Perath.

Ea nu o văzuse pe moştenitoarea Sânge-albastru din ziua Jocurilor Războinice, când Manon îi salvase viaţa de la o cădere cu siguranţă mortală. Îi salvase viaţa, dar nu reuşise să salveze viaţa balaurului lui Perath – al cărui gât fusese sfâşiat de masculul Iskrei.

Moştenitoarea Sânge-albastru stătea lângă mama ei, Cresseida, ambele înalte şi slabe. O coroană din stele de fier stătea pe fruntea palidă a Matroanei, chipul fiindu-i de necitit.

Spre deosebire de cel al lui Petrah. Precauția – avertismentul strălucea în ochii ei profund albaştri. Ea purta hainele de zbor din piele, o mantie de un albastru-închis atârnându-i de încheietoarele din bronz de pe umeri, iar părul blond îi şerpuia pe

piept. Petrah fusese mereu ciudată, cu capul în nori, dar aşa erau cei din familia Sânge-albastru. *Mistici, fanatici, entuziaşti* erau câţiva din termenii mai plăcuţi folosiţi pentru a-i descrie pe ei şi adoraţia faţă de Zeiţa-cu-trei-feţe.

Însă pe chipul lui Petrah se citea o deznădejde pe care nu o afişase în urmă cu câteva luni. Se zvonise că pierderea balaurului o distrusese pe moştenitoare – că nu se ridicase din pat câteva săptămâni.

Vrăjitoarele nu jeleau pentru că nu iubeau suficient, încât să permită iubirii să le distrugă. Chiar dacă Asterin, care-şi ocupa acum locul lângă Aghiotanta Matroanei Cioc-negru, dovedise contrariul.

Petrah dădu din cap, plecându-şi uşor bărbia – era mai mult decât o recunoaştere a unei moştenitoare de către o alta. Manon se întoarse spre bunica ei înainte să observe cineva.

Bunica ei stătea în robele-i negre şi voluminoase, cu părul negru împletit peste coroana de pe cap. Precum coroana pe care bunica o voia pentru ele – pentru ea şi Manon. „Marea Regină a Pustiurilor”, îi promisese ea cândva lui Manon. Chiar dacă asta însemna să trădeze toate vrăjitoarele din cameră.

Manon făcu o plecăciune spre bunica ei, spre celelalte două Matroane adunate.

Iskra mârâi de lângă Matroana Picioare-galbene, o cotoroanţă bătrână şi cocoşată cu bucăţi de carne rămasă între dinţi, de la prânz. Manon o fixă pe moştenitoare cu o privire rece în timp ce se îndreptă.

— S-au adunat cele trei, începu bunica ei, iar toate oasele din corpul lui Manon înţepeniră. Trei Matroane, ca să onoreze cele trei chipuri ale Mamei noastre.

Fecioara, Mama şi Bătrâna. De aceea Matroana Picioare-galbene era mereu bătrână, de aceea Cioc-negru era mereu vrăjitoarea tânără şi de aceea Cresseida, Matroana Sânge-albastru, părea încă tânără şi energică.

Dar lui Manon nu-i păsa de asta. Nu când erau rostite cuvintele.

— Coasa Bătrânei atârnă deasupra noastră, intonă Cresseida. Să se facă dreptate cu sabia Mamei.

Asta nu era o întâlnire.

Era o judecată.

Iskra începu să zâmbească.

Ca şi când un fir s-ar fi ţesut între ele, Manon simţi cum Asterin se îndreptă în spatele ei, o simţi pe Aghiotantă pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Sângele cere sânge, spuse cu o voce răguşită baba Picioare-galbene. Vom decide cât de mult este datorat.

Manon rămase nemişcată, neîndrăznind să arate un strop de frică, de agitaţie.

Procesele vrăjitoarelor erau brutale, precise. De obicei, problemele se rezolvau cu trei lovituri în faţă, coaste şi stomac. Arareori, doar în cele mai grave circumstanţe, se adunau cele trei Matroane ca să facă dreptate.

Bunica lui Manon spuse:

— Eşti acuzată, Manon Cioc-negru, de uciderea unei santinele Picioare-galbene fără să te fi

provocat şi doar din cauza propriului tău orgoliu.

Ochii Iskrei ardeau.

— Şi, de vreme ce santinela făcea parte din sabatul moştenitoarei Picioare-galbene, este de asemenea o crimă împotriva Iskrei.

Chipul bunicii ei era încordat de furie – nu din cauza a ceea ce făcuse Manon, ci pentru că fusese prinsă.

— Prin neglijenţa sau planurile tale greşite, vieţile altor patru membre ale sabatului s-au sfârşit. Şi sângele lor îţi pătează mâinile.

Dinţii din fier ai bunicii ei străluciră în lumina lumânării.

— Negi aceste acuzaţii?

Manon îşi păstră spatele drept şi le privi pe fiecare în ochi.

— Nu neg că am ucis-o pe santinela Iskrei, când a încercat să revendice prada care mi se cuvenea. Nu neg că prinţul Fae le-a ucis pe celelalte patru. Dar neg că sunt vinovată.

Iskra spuse printre dinţi:

— Mirosul sângelui lui Zelta se simte asupra ei – mirosul fricii şi al *durerii.*

— Miroşi asta, Picioare-galbene, deoarece santinela ta a fost laşă şi a atacat o altă tovarăşă de arme, spuse Manon zeflemitor. A fost prea târziu pentru ea când şi-a dat seama că nu va câştiga lupta.

Faţa Iskrei se strâmbă de mânie.

— *Mincinoaso...*

— Spune-ne, moştenitoare Cioc-negru, zise Cresseida, ce s-a întâmplat în Rifthold în ultimele trei zile.

Aşadar, Manon le spuse.

Şi, pentru prima dată în secolul ei de existenţă mizerabilă, le minţi pe bătrâne. Ea ţesu o tapiserie de minciuni, *crezând* până şi ea poveştile spuse. Când termină, gesticulă spre Iskra Picioare-galbene.

— Toată lumea ştie că moştenitoarea Picioare-galbene râvneşte la poziţia mea de multă vreme. Poate că s-a grăbit să se întoarcă aici ca să arunce cu acuzaţii, astfel încât să îmi poată fura locul ca Aripă Conducătoare, la fel cum santinela ei a încercat să-mi fure prada.

Iskra se enervă, dar tăcu. Cu toate acestea, Petrah făcu un pas înainte, şi spuse:

— Am întrebări pentru moştenitoarea Cioc-negru, dacă nu ar fi o impertinenţă din partea mea.

Bunica lui Manon părea că ar fi preferat să i se smulgă unghiile, dar celelalte două dădură aprobator din cap.

Manon se îndreptă de spate, pregătindu-se pentru orice credea Petrah că făcea.

Ochii albaştri ai lui Petrah erau calmi când întâlniră privirea lui Manon.

— M-ai considera inamica sau rivala ta?

Era primul lucru adevărat pe care îl spusese Manon.

— Şi totuşi m-ai salvat de la o moarte sigură la Jocurile Războinice. De ce?

Celelalte Matroane se uitară una la cealaltă, cu chipuri inexpresive.

Manon își ridică bărbia.

— Deoarece Keelie a luptat pentru tine când a murit. Nu aş fi permis ca moartea ei să fie în zadar.

Nu puteam să-i ofer ceva mai puţin demn unei războinice.

La auzul numelui balaurului ei mort, durerea licări pe chipul lui Petrah.

— Îţi aminteşti numele ei?

Manon ştia că nu era o întrebare ticluită. Dar ea dădu oricum din cap.

Petrah se întoarse spre Matroane.

— În ziua aceea, Iskra Picioare-galbene aproape m-a ucis, iar balaurul ei l-a sfâşiat pe al meu.

— Ne-am ocupat de asta, interveni Iskra, dezgolindu-şi dinţii, şi s-a considerat un accident...

Petrah ridică o mână.

— Nu am terminat, Iskra Picioare-galbene.

Cuvintele îi fură reci ca oţelul când se adresă celorlalte moştenitoare. O mică parte din Manon se bucura să nu fie ea cea mustrată.

Iskra intui treburile neterminate din tonul ei şi se retrase.

Petrah coborî mâna.

— Manon Cioc-negru a avut şansa să mă lase să mor în ziua aceea. Cea mai uşoară alegere ar fi fost să mă lase să mor şi nu ar fi fost acuzată acum. Dar şi-a riscat propria viaţă şi viaţa balaurului ei ca să o salveze pe a mea.

O datorie de viaţă – asta era între ele. Credea Petrah că avea să şi-o plătească acum, vorbind în favoarea ei? Manon îşi stăpâni rânjetul superior.

Petrah continuă:

— Nu înţeleg de ce Manon Cioc-negru m-ar fi salvat doar ca mai târziu să se întoarcă împotriva surorilor ei Picioare-galbene. Aţi încoronat-o ca

Aripă Conducătoare pentru supunerea, disciplina şi brutalitatea ei – nu lăsaţi mânia Iskrei Picioare-galbene să păteze calităţile pe care le-aţi văzut atunci în ea şi care strălucesc încă şi astăzi. Nu vă pierdeţi Aripa Conducătoare din cauza unei neînţelegeri!

Matroanele se uitară din nou una la cealaltă când Petrah făcu o plecăciune, retrăgându-se la locul ei din dreapta mamei sale. Dar cele trei vrăjitoare continuară discuţia nerostită dintre ele. Până ce bunica lui Manon înaintă, celelalte două retrăgându-se – cedându-i decizia. Manon aproape răsuflă uşurată.

Avea să o încolţească pe Petrah data viitoare, când moştenitoarea ar fi fost destul de proastă să iasă singură, să o facă să recunoască motivul pentru care vorbise în favoarea lui Manon.

Privirea întunecată şi aurie a bunicii ei era dură. Neiertătoare.

— Petrah Sânge-albastru a spus adevărul.

Şi legătura încordată dintre Manon şi Asterin se relaxă.

— Ar fi o risipă să ne pierdem supusa şi *credincioasa* Aripă Conducătoare.

Manon mai fusese bătută. Putea să îndure din nou pumnii bunicii sale.

— De ce ar trebui moştenitoarea clanului vrăjitoarelor Cioc-negru să renunţe la viaţa ei pentru o biată santinelă? Fie că este sau nu Aripa Conducătoare, tot e cuvântul unei moştenitoare împotriva cuvântului alteia în această chestiune. Dar sângele trebuie să fie vărsat. Şi sângele trebuie plătit.

Manon apucă din nou casca. Bunica ei schiţă un zâmbet.

— Sângele vărsat trebuie să fie egal, intonă bunica. Atenţia ei se îndreptă peste umărul lui Manon. Deci tu, nepoată, nu vei muri pentru asta. Ci doar una dintre Cele Treisprezece ale tale.

Pentru prima dată după mult timp, Manon înţelese frica şi neajutorarea oamenilor când bunica ei spuse, cu o privire triumfătoare:

— Secunda ta, Asterin Cioc-negru, va plăti cu sânge datoria dintre clanurile noastre. Va muri mâine, la răsărit.

Capitolul 12

Fără Evangeline care să-i încetinească, Aelin, Aedion şi Lysandra călătoriră cu puţine pauze în drumul lor către coastă.

Aelin rămase în forma ei Fae ca să ţină ritmul cu Aedion, pe care-l recunoscu cu invidie ca fiind un călăreţ mult mai bun, în timp ce Lysandra se transformă de multe ori în diverse păsări în căutarea pericolelor din vecinătate. Rowan o instruise cum să o facă, ce lucruri să observe şi ce să evite sau la ce să se uite cu atenţie, cât fuseseră pe drum în ultimele săptămâni. Dar Lysandra nu avu multe de raportat din aer, iar Aelin şi Aedion întâlniră puţine pericole la sol când traversară văile şi câmpiile din Terrasen.

Atât de puţine lucruri rămăseseră în teritoriul cândva bogat!

Aelin încercă să nu se gândească prea mult la asta – la proprietăţile uzate, la fermele

abandonate, la feţele sfrijite ale oamenilor ori de câte ori se aventurau în oraş, cu mantii şi deghizaţi, pentru proviziile de care aveau nevoie cu disperare. Chiar dacă ea înfruntase întunericul şi ieşise plină de lumină, o voce îi şoptea în minte: „Tu ai făcut asta, tu ai făcut asta, tu ai făcut asta”.

Deseori, vocea rece semăna cu a lui Weylan Darrow.

Aelin lăsa monede din aur în urma ei – ascunse sub o cană de ceai diluat oferit ei şi lui Aedion într-o dimineaţă furtunoasă; aruncate în cutia de pâine a unui fermier care le dăduse câteva felii şi puţină carne pentru şoimul Lysandra; strecurate în sertarul de monede al unui hangiu care le oferise un bol în plus de tocană, văzând cât de repede îşi devorau prânzul.

Dar aurul nu-i uşura inima frântă – nu îmblânzea vocea hidoasă care îi bântuia gândurile când era trează sau visa.

Înainte să ajungă la vechiul oraş-port Ilium, o săptămână mai târziu, ea încetase să mai lase în urmă aurul.

Începuse să i se pară mai mult o mită. Nu pentru oamenii săi, care nu aveau nicio bănuială că fusese printre ei, ci pentru propria conştiinţă.

În cele din urmă, câmpiile verzi se transformară într-o coastă aridă şi pietroasă de câţiva kilometri, înainte ca oraşul cu ziduri albe să se ridice între marea agitată de culoarea turcoazului şi deschiderea largă a râului Florine care şerpuia spre uscat, tocmai până în Orynth. Oraşul Ilium era la fel de vechi ca Terrasenul şi, probabil, ar fi fost uitat de comercianţi şi de istorie

dacă nu ar fi fost templele dărăpănate de la marginea nord-estică a oraşului, care atrăgeau suficienţi pelerini ca să îl menţină prosper.

Templul Pietrei, aşa cum era numit, fusese construit în jurul aceleiaşi pietre pe care Brannon pusese prima dată piciorul pe continent, înainte să navigheze pe Florine spre izvorul lui de la baza munţilor Staghorns. Habar nu avea cum de ştiuse Neamul Mititelelor să ridice un templu pentru ea.

Templul rezistent şi vast din Ilium fusese ridicat pe o rocă galbenă cu vederi impunătoare spre oraşul drăguţ, bătut de furtuni din spatele lui şi oceanul nesfârşit de dincolo – atât de albastru încât îi amintea lui Aelin de apele liniştite ale sudului.

Apele spre care Rowan şi Dorian ar fi trebuit să se îndrepte acum, dacă aveau noroc. Aelin încercă să nu se gândească nici la asta. Fără prinţul Fae lângă ea, era o linişte îngrozitoare şi nesfârşită.

Aproape la fel de tăcută ca zidurile albe ale oraşului şi ca oamenii dinăuntru. Cu glugile ridicate şi înarmaţi până în dinţi sub mantia grea, Aelin şi Aedion intrară pe porţile deschise, la fel ca doi pelerini precauţi în drumul spre templu. Deghizaţi pentru siguranţă şi pentru că Ilium se afla acum sub ocupaţia Adarlanului.

Lysandra adusese ştirea în dimineaţa în care zburase înainte, zăbovind în formă umană doar cât să-i informeze.

— Ar fi trebuit să ne îndreptăm spre nord, către Eldrys, şopti Aedion când trecură de santinelele cu chipuri dure care purtau armurile Adarlanului, soldaţii uitându-se la ei doar cât să observe uliul cu

ochi ageri şi cioc ascuţit, cocoţat pe umărul lui Aelin.

Nimeni nu văzu scutul ascuns printre desagii lui Aedion, atent ferit de faldurile mantiei lui. Sau săbiile pe care ambii le ascunseră foarte bine. Damaris rămase unde o lăsase ea în ultimele săptămâni, pe drum: legată sub sacii grei în care se afla vechea carte de vrăji pe care o *împrumutase* din biblioteca regală a lui Dorian din Rifthold.

— Încă mai putem să ne întoarcem.

Aelin se uită urât pe sub umbrele glugii ei.

— Dacă tu crezi, chiar şi pentru o clipă, că am să las oraşul ăsta în mâinile Adarlanului, poţi să te duci naibii!

Lysandra cârâi afirmativ.

Neamul Mititelelor nu greşiseră să le transmită să vină aici, miniatura templului lor fiind aproape perfectă. Cu ajutorul magiei lor, oricare ar fi fost, prevăzuseră ştirea cu mult înainte ca Aelin să afle: Riftholdul într-adevăr căzuse, regele dispăruse, iar oraşul fusese devastat de vrăjitoare. Încurajat de asta şi de zvonul că *ea* nu avea să-şi recapete tronul, alegând să fugă, Lordul din Meah, tatăl lui Roland Havilliard şi unul dintre cei mai puternici lorzi din Adarlan, îşi adusese garnizoana de soldaţi chiar peste graniţa spre Terrasen. Şi revendicase acest port pentru el.

— Aici sunt campaţi cincizeci de soldaţi, le avertiză Aedion pe ea şi pe Lysandra.

Creatura metamorfică se umflă în pene ca şi când ar fi spus: „Şi?” El își încleștă maxilarul.

— Crede-mă, şi eu vreau să-i distrug. Dar...

— Eu nu mă ascund în regatul meu, interveni Aelin. Şi nu voi pleca fără să le aduc aminte cui aparţine pământul acesta.

Aedion rămase tăcut când cotiră, îndreptându-se spre micul han de lângă mare, pe care Lysandra îl cercetase în acea dimineaţă, în partea cealaltă a oraşului dinspre templu.

Templul pe care soldaţii avuseseră *tupeul* să-l folosească drept baracă.

— Are legătură cu faptul că vrei să transmiţi un mesaj Adarlanului sau lui Darrow? întrebă în cele din urmă Aedion.

— Are legătură cu eliberarea oamenilor mei, care au avut de-a face prea mult timp cu rahaţii ăştia de adarlanieni, izbucni Aelin, oprindu-şi iapa în faţa curţii hanului.

Ghearele Lysandrei îi intrară în umăr ca o confirmare tăcută. La doar câţiva paşi de zidul uzat al curţii, marea strălucea în culoarea safirului.

— O să plecăm la căderea nopţii.

Aedion rămase tăcut, chipul fiindu-i parţial ascuns când proprietarul hanului ieşi repede, iar ei îşi asigurară o cameră pentru noapte. Aelin îl lăsă pe verişorul ei să se pregătească un pic, luptându-se să-şi controleze magia. Ea nu eliberase niciun strop în această dimineaţă, dorindu-şi să fie în deplinătatea forţelor pentru ce urmau să facă la venirea serii, dar efortul o smuci – era o mâncărime care nu-i dădea pace, o latură pe care nu o putea domoli.

Abia după ce se instalară confortabil în camera lor minusculă cu două paturi şi cu Lysandra cocoţată pe pervazul geamului, Aedion spuse:

— Aelin, ştii că am să te ajut – ştii că-i vreau plecaţi pe ticăloşii ăia. Dar oamenii din Ilium trăiesc aici de secole, conştienţi că, în vreme de război, sunt primii atacaţi.

Nu fu nevoit să adauge că soldaţii aceia ar fi putut să se întoarcă imediat ce ei ar fi plecat.

Lysandra lovi fereastra – o cerere tăcută. Aelin merse spre ea şi deschise fereastra ca să lase briza mării să intre.

— Simbolurile au putere, Aedion, spuse ea, urmărind cum creatura metamorfică îşi întinde aripile pătate. Ea citise multe cărţi în timpul competiţiei ridicole din Rifthold.

El pufni.

— Ştiu. Crede-mă... Le-am folosit în avantajul meu cât de des am putut.

El atinse măciulia din os a sabiei din Orynth ca să se facă înţeles.

— Acum că mă gândesc la asta, cândva le-am spus exact acelaşi lucru lui Dorian şi lui Chaol.

Scutură din cap când îşi aduse aminte.

Aelin se rezemă de pervazul ferestrei.

— Ilium era o fortăreaţă a mycenienilor.

— Mycenienii nu sunt decât un mit – au fost alungaţi în urmă cu trei sute de ani. Dacă te uiţi după simboluri, sunt cam depăşite şi dezbinate.

Ea ştia asta. Mycenienii stăpâniseră cândva Iliumul, nu ca nobili, ci drept lorzi ai crimei. Şi, în timpul unui război de acum foarte mult timp, flota lor mortală jucase un rol atât de important în victorie, încât fuseseră declaraţi legitimi de regele de atunci, până la exilul de câteva secole mai târziu, pentru refuzul de a veni în Terrasen ca să

ajute în alt război.

Ea întâlni ochii verzi ai Lysandrei când îşi coborî aripile, răcorită suficient. Fusese distantă pe drum, săptămâna asta, preferând penele sau blana în locul pielii. Poate era din cauză că o parte din inima ei călătorea acum spre Orynth, cu Ren şi Murtaugh. Aelin mângâie capul mătăsos al prietenei sale.

— Mycenienii au abandonat Terrasenul ca să nu moară într-un război în care nu credeau.

— Şi s-au destrămat şi au dispărut curând după aceea, fără să mai fie văzuţi vreodată, replică Aedion. Ce vrei să spui? Crezi că, dacă eliberezi Iliumul, ai să-i chemi din nou? Au dispărut de mult, Aelin, împreună cu dragonii lor de mare.

Într-adevăr, în oraş nu era nici urmă de legendara flotă şi de războinicii care navigaseră spre războaie peste mări îndepărtate şi violente, care apăraseră graniţele cu propriul sânge vărsat în valurile de dincolo de ferestre. Şi cu sângele dragonilor lor de mare, pe care-i folosiseră drept aliaţi şi ca arme. Abia după moartea ultimului dragon, care suferise că fusese alungat din apele Terrasenului, mycenienii fuseseră cu adevărat pierduţi. Şi abia atunci când dragonii de mare aveau să se întoarcă, urmau şi mycenienii să revină acasă. Sau aşa spunea profeţia lor antică.

Aedion începu să scoată săbiile suplimentare ascunse în desagile lor, în afară de Damaris, şi le legă, una câte una. El se asigură că-i era bine prins pe lângă corp cuţitul lui Rowan înainte de a le spune lui Aelin şi Lysandrei, care încă stăteau lângă fereastră:

— Ştiu că voi două credeţi că noi, bărbaţii, suntem aici ca să vă oferim o privelişte frumoasă şi hrană, dar eu sunt un general al Terrasenului. Trebuie să găsim o armată adevărată – nu să ne pierdem timpul urmărind fantome. Dacă nu obţinem o armată spre nord până la mijlocul toamnei, furtunile iernii ne vor ţine departe de uscat şi mare.

— Dacă te pricepi atât de bine la simbolurile care deţin o asemenea putere, Aedion, spuse ea, atunci ştii de ce este important Iliumul. Nu putem lăsa Adarlanul să-l deţină. Dintr-o mulţime de motive. Ea era sigură că verişorul ei se gândise deja la toate.

— Aşadar, să recucerim oraşul, le provocă Aedion. Dar trebuie să navigăm până la răsărit.

Verişorul ei miji ochii. Templul.

— Are legătură cu faptul că ţi-au luat şi templul, nu-i aşa?

— Templul acela este dreptul meu din naştere, spuse Aelin. Nu pot să las nepedepsită insulta asta.

Îşi roti umerii. Să le dezvăluie planurile, să le explice motivele... Ar fi trebuit să-i pregătească. Dar ea promisese că avea să încerce să fie mai... deschisă cu planurile ei. Şi măcar pentru chestiunea de faţă putea să o facă.

— Pentru Adarlan şi pentru Darrow. Nu şi dacă într-o zi am să-mi revendic tronul.

Aedion se gândi. Apoi pufni, schiţând un zâmbet.

— O regină necontestată nu doar de sânge, ci şi de legende. Rămase pe gânduri. Vei fi regina necontestată dacă vei face flacăra regilor să

strălucească din nou.

— Păcat că Lysandra nu poate să transforme şi obiecte, mormăi Aelin.

Lysandra cârâi aprobator, umflându-şi penele.

— Se spune că flacăra regilor a înflorit o dată în timpul domniei lui Orlon, spuse gânditor Aedion. Doar o singură floare, găsită în Oakwald.

— Ştiu, spuse încet Aelin. A păstrat-o presată în sticlă, pe biroul lui.

Ea îşi mai aducea încă aminte de micuţa floare roşie cu portocaliu, atât de simplă, dar atât de vibrantă, încât mereu o lăsa fără suflare. Înflorise pe câmpiile şi pe munţii din regat în ziua în care Brannon păşise pe acest continent. Şi, timp de secole după aceea, dacă se găsea măcar o singură floare, suveranul de atunci era considerat binecuvântat, iar regatul cu adevărat paşnic.

Înainte ca floarea să fie găsită în a doua decadă a domniei lui Orlon, ultima fusese văzută cu nouăzeci şi cinci de ani în urmă. Aelin înghiţi cu greu.

— Nu cumva Adarlanul...

— Darrow o are, spuse Aedion. A fost singurul obiect de-al lui Orlon pe care a reuşit să-l ia înainte ca soldaţii să cucerească palatul.

Aelin dădu din cap, magia ei licărind drept răspuns. Până şi sabia din Orynth căzuse în mâinile Adarlanului – până să o recupereze Aedion. Da, probabil că verişorul ei înţelegea mai mult decât oricine altcineva ce putere putea avea un singur simbol. Cum pierderea sau recuperarea unuia putea distruge sau aduna o armată, un popor.

Destule – regatul ei îndurase *destule* dureri şi

stricăciuni.

— Haideţi! le îndemnă ea pe Lysandra şi pe Aedion, îndreptându-se spre uşă. Am face bine să mâncăm înainte să dezlănţuim iadul.

Capitolul 13

De mult nu mai văzuse Dorian atât de multe stele.

Mult în spatele lor, fumul încă păta cerul, fuioarele fiind luminate de semiluna de deasupra. Măcar strigătele încetaseră să se mai audă cu câţiva kilometri în urmă. Împreună cu sunetul surd al aripilor puternice.

Aşezat în spatele lui în barca străjuită de un singur catarg, prinţul Rowan Whitethorn privi peste întinderea calmă şi întunecată a mării. Ei navigaseră spre sud, împinşi de magia prinţului, către Insulele Moarte. Războinicul Fae îi adusese repede spre coastă, unde nu avusese nicio remuşcare să fure barca în timp ce proprietarul ei se concentra asupra oraşului care intra în panică spre vest. Şi în tot acest timp, Dorian fusese tăcut, inutil. Ca atunci când oraşul îi fusese distrus, iar poporul, ucis.

— Ar trebui să mănânci, spuse Rowan din celălalt capăt al bărcii mici.

Dorian se uită la sacul cu provizii pe care îl furase Rowan. Pâine, brânză, mere, peşte uscat... Lui Dorian i se întoarse stomacul pe dos.

— Ai fost împuns de un spin otrăvit, spuse Rowan, cu vocea la fel de domoală ca valurile care se loveau de barca lor când un vânt rapid îi

împingea din spate. Magia ta s-a consumat pentru că te-a ţinut în viaţă şi te-a ajutat să mergi. Trebuie să mănânci, altfel nu ai să-ţi revii. Făcu o pauză. Aelin nu te-a avertizat în privinţa asta?

Dorian înghiţi.

— Nu. Ea nu prea a avut timp să mă înveţe despre magie.

Se uită în spatele bărcii, unde Rowan ţinea cârma cu o mână. Urechile ascuţite încă îl şocau, chiar şi la câteva luni după ce-l cunoscuse pe mascul. Iar părul argintiu...

Nu era ca părul lui Manon, de un alb imaculat ca al luminii lunii sau al zăpezii.

Se întrebă ce se întâmplase cu Aripa Conducătoare – care ucisese pentru el, care îl cruţase.

De fapt, nu îl cruţase. Îl salvase.

Nu era un prost. Ştia că ea o făcuse pentru că, din cine ştie ce motiv, i se păruse util. Ea îi era la fel de străină ca războinicul care stătea în celălalt capăt al bărcii – ba chiar mai străină.

Şi totuşi, întunericul, violenţa şi modul dezolant şi sincer de a privi lumea... Cu ea, nu se punea problema secretelor. Sau a minciunilor.

— Trebuie să mănânci ca să-ţi păstrezi puterea, continuă Rowan. Magia ta se hrăneşte din energia ta – din *tine.* Cu cât eşti mai odihnit, cu atât puterea este mai mare. Şi, mai important, cu atât ai mai mult control. Puterea ta este de sine stătătoare, dar este şi o parte din tine. Dacă este lăsată la întâmplare, o să te consume, o să *te* folosească drept unealtă. Rowan îşi dezgoli dinţii când zâmbi. Unei anumite persoane pe care o

cunoaştem îi place să îşi elibereze puterea, să o folosească pe fleacuri, ca să o domolească.

Dorian simţea ca pe o lovitură fizică privirea pătrunzătoare a lui Rowan.

— Tu alegi cât îi permiţi să facă parte din viaţa ta, cum să o foloseşti – dar dacă mai continui fără să o controlezi, Maiestate, o să te distrugă.

Dorian simţi un fior pe şira spinării.

Şi, poate din cauză că se aflau în largul oceanului sau din cauza stelelor nenumărate de deasupra, Dorian spuse:

— Nu a fost suficientă. În ziua aia... în ziua în care a murit Sorscha, nu a fost suficientă ca să o salvez. El îşi întinse mâinile în poală. Vrea doar să distrugă.

Se aşternu tăcerea, iar Dorian se întrebă dacă nu cumva Rowan adormise. Nu îndrăznise să întrebe când dormise prinţul ultima dată; cu siguranţă mâncase destul pentru un om lihnit.

— Nici eu nu am fost acolo ca să-mi salvez parteneră când a fost ucisă, spuse în cele din urmă Rowan.

Dorian se ridică în picioare. Aelin îi spusese destule despre trecutul prinţului, dar nu asta. El presupunea că nu era secretul sau necazul ei ca să îl împărtăşească.

— Îmi pare rău, zise Dorian.

Magia lui simţise legătura dintre Aelin şi Rowan – legătura care îi unea mai mult decât sângele, decât magia lor, iar el presupusese că se datora faptului că erau parteneri şi că nu spuseseră asta nimănui. Dar dacă Rowan avea deja o parteneră, pe care o pierduse...

— Ai să urăşti lumea, Dorian, rosti Rowan. Ai să te urăşti. Ai să-ţi urăşti magia şi fiecare moment de pace sau de fericire. Eu am avut luxul unui regat paşnic şi nimeni nu a depins de mine. Tu nu eşti în aceeaşi situaţie.

Rowan întoarse cârma, urmând cursul apei mai departe spre mare, pe lângă ţărmul înclinat, asemenea unui zid abrupt de roci. El ştiuse că navigaseră repede, dar trebuia să fie la jumătatea drumului spre graniţa sudică – şi că plutiseră mult mai rapid decât îşi dăduse seama la adăpostul întunericului.

Dorian spuse în cele din urmă:

— Sunt suveranul unui regat distrus. Pe oamenii mei nu ştiu cine îi conduce. Iar acum că fug... El scutură din cap, extenuarea chinuindu-i oasele. Mi-am cedat regatul lui Erawan? Ce... ce mai pot *să fac* de acum încolo?

Scârţâitul bărcii şi susurul apei erau singurele sunete.

— Între timp, oamenii tăi au aflat că nu te numeri printre cei morţi. De tine depinde să le spui cum să interpreteze asta – dacă să creadă că i-ai abandonat sau dacă să te vadă ca pe un bărbat care pleacă să găsească ajutor, ca să-i salveze. Trebuie să clarifici chestiunea.

— Ducându-mă în Insulele Moarte.

El dădu din cap.

— Aelin, în mod nesurprinzător, are un trecut plin cu Lordul Pirat. Tu nu ai. Este în interesul tău să îl faci să te vadă ca pe un aliat util. Aedion mi-a spus că, mai demult, Insulele Moarte au fost invadate de generalul Narrok şi de câteva dintre

armatele lui Erawan. Rolfe şi flota lui au fugit şi, cu toate că Rolfe este acum din nou conducătorul golfului Craniului, ai putea să te foloseşti de dizgraţia aceea ca să-l convingi. Convinge-l că nu eşti la fel ca tatăl tău şi că nu ai să le acorzi privilegii lui Rolfe şi piraţilor săi.

— Adică să îi transform în corsari.

— Ai aur, avem aur. Dacă a-i promite bani lui Rolfe şi a-i da mână liberă să prade navele lui Erawan înseamnă să ne asigurăm o flotă în Sud, am fi proşti să nu profităm de ocazie.

Dorian se gândi la cuvintele prinţului.

— Nu am întâlnit niciodată un pirat.

— Ai întâlnit-o pe Aelin când încă pretindea că este Celaena, spuse sec Rowan. Îţi promit că Rolfe nu o să fie cu mult mai groaznic.

— Asta nu mă linişteşte.

El râse. Liniştea se lăsă din nou între ei. În cele din urmă, Rowan zise:

— Îmi pare rău pentru Sorscha.

Dorian ridică din umeri şi urî gestul, de parcă acesta i-ar fi ştirbit însemnătatea lui Sorscha, curajul ei – locul special din inima lui.

— Ştii, spuse el, uneori îmi doresc să fi fost Chaol aici – să mă ajute. Şi alteori mă bucur că nu este, ca să nu mai fie supus riscului. Mă bucur că este cu Nesryn, în Antica.

El se uită cu atenţie la prinţ, la liniile mortale ale trupului său, la liniştea de prădător care-l caracteriza chiar şi acum, când conducea barca.

— Ai putea... ai putea să mă înveţi despre magie? Nu totul, vreau să spun, dar... ce poţi, când poţi.

Rowan se gândi pentru o clipă, iar apoi spuse:

— Am cunoscut mulţi regi la viaţa mea, Dorian Havilliard. Şi doar un om cu adevărat rar putea să-mi ceară ajutorul la nevoie, să-şi lase mândria deoparte.

Dorian era destul de sigur că mândria îi fusese sfâşiată de ghearele prinţului Valg.

— Am să te învăţ cât de multe pot înainte de a ajunge în golful Craniului, spuse Rowan. Acolo s-ar putea să găsim pe cineva care a scăpat de măcelari – pe cineva care să te înveţe mai multe decât pot eu.

— Ai învăţat-o pe Aelin.

Liniştea se lăsă din nou.

— Aelin este inima mea. Am învăţat-o tot ce ştiu şi a funcţionat deoarece magiile noastre s-au înţeles profund una pe cealaltă – la fel ca sufletele noastre. Tu eşti... diferit. Magia ta este o raritate. Ai nevoie de cineva care o înţelege sau care măcar să te instruiască. Dar pot să te învăţ să o controlezi; pot să te învăţ să te cufunzi în puterea ta şi să ai grijă de tine.

Dorian îi mulţumi dând din cap.

— Prima dată când ai întâlnit-o pe Aelin, ai ştiut...?

El pufni.

— Nu. Pe toţi zeii, nu! Voiam să ne ucidem unul pe celălalt.

Amuzamentul îi licări pe chip.

— Ea era... într-un loc foarte întunecat. Amândoi eram. Dar ne-am scos reciproc de sub influenţa lui. Am găsit o cale împreună.

Pentru o clipă, Dorian nu făcu decât să se

holbeze. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Rowan spuse:

— Şi tu ai să-ţi găseşti calea, Dorian. Ai să-ţi găseşti scăparea.

El nu ştiu ce să spună ca să exprime ce simţea, aşa că oftă şi-şi ridică privirea spre cerul nesfârşit şi înstelat.

— Spre Golful Craniului, aşadar!

Zâmbetul lui Rowan fu o dungă albă în întuneric.

— Spre Golful Craniului!

Capitolul 14

Îmbrăcată în hainele negre de luptă din cap până în picioare, Aelin Ashryver rămase în umbrele străzii din faţa templului şi îşi urmări verişorul căţărându-se pe clădirea de lângă el.

Ei îşi asiguraseră deja îmbarcarea pentru a doua zi dimineaţă şi încă o altă navă mesager care să navigheze spre Wendlyn, cu scrisori în care cereau ajutor familiei Ashryver, semnate de Aelin şi de Aedion. Pentru că ceea ce aflaseră astăzi...

În ultimii zece ani, el fusese în Ilium de suficiente ori, încât să se descurce. De obicei, el şi legiunea Bane campau în afara zidurilor oraşului şi se distrau atât de bine la taverne, că ajungea să vomite în propria-i cască în dimineaţa următoare. Era o situaţie deloc asemănătoare cu liniştea copleşitoare din timpul plimbării cu Aelin pe străzile galbene şi prăfuite, ambii deghizaţi şi antisociali.

În toate vizitele în oraş, nu se imaginase

niciodată traversând străzile alături de regina lui şi nici nu se gândise că ea avea să afişeze o expresie atât de serioasă, uitându-se la oamenii speriaţi şi nefericiţi, la urmele războiului.

Nimeni nu arunca flori în calea lor, nicio trompetă nu le cânta întoarcerea. Nu se auzeau decât vuietul mării şi şuieratul vântului şi se vedea doar soarele arzător de deasupra. Şi furia care undui din Aelin când văzu soldaţii postaţi prin oraş...

Toţi străinii erau suficient de supravegheaţi, încât fuseseră nevoiţi să fie atenţi cu asigurarea transportului. În faţa oraşului şi a lumii, aveau să se îmbarce pe *Summer Lady,* la mijlocul dimineţii, şi să se îndrepte spre Suria. Însă, în schimb, urmau să se strecoare pe *Wind-Singer,* chiar înainte de răsărit, ca să navigheze spre sud. Plătiseră cu aur tăcerea căpitanului.

Şi pentru informaţiile lui. Fuseseră pe cale să iasă din cabina căpitanului când acesta spusese: „Fratele meu este comerciant. Aduce mărfuri de pe tărâmuri îndepărtate. Săptămâna trecută mi-a dat de ştire că au fost zărite nave care se adunau pe coasta vestică a teritoriului Fae”.

„Ca să navigheze aici?”, întrebase Aelin în acelaşi timp cu Aedion, care ceruse să afle „Câte nave?”

„Cincizeci – toate nave de război”, spusese căpitanul, uitându-se precaut la ei şi presupunând că, fără îndoială, erau agenţii unuia dintre multele regate implicate în război. „O armată de războinici Fae au campat pe plaja de dincolo. Par să aştepte ordinul de plecare.”

Era foarte probabil ca ştirea să se răspândească repede. Să-i facă pe oameni să intre în panică. Aedion scrisese un bilet prin care-l avertizase pe Aghiotantul său să pregătească legiunea Bane şi să contracareze toate zvonurile.

Aelin se albise un pic la faţă, iar el îşi sprijinise o mână între omoplaţii ei ca să o echilibreze. Însă ea nu făcuse decât să se îndrepte uşor la atingerea lui şi să îl întrebe pe căpitan:

— Fratele tău crede că Regina Maeve s-a aliat cu Morathul sau că vine să dea o mână de ajutor în Terassen?

— Niciuna din variante, interveni căpitanul. Era doar în trecere pe acolo; deşi, dacă flota a ieşit aşa, mă îndoiesc de faptul că este secret. Nu ştim altceva – poate că navele erau pentru un alt război.

Regina sa nu afişă nicio expresie din întunericul glugii. Aedion făcu la fel.

Doar că faţa îi rămăsese aşa pe tot drumul la întoarcere şi în orele de după aceea, când îşi ascuţiseră armele, iar apoi se strecuraseră din nou pe străzi, la adăpostul întunericului. Dacă Maeve chiar strângea o armată ca să îi înfrunte...

Aelin se opri pe acoperiş, cu mânerul strălucitor al lui Goldryn înfăşurat în material ca să-i ascundă strălucirea, iar Aedion aruncă o privire între silueta ei umbrită şi garda din Adarlan, care patrula pe lângă zidurile templului, la doar câţiva metri dedesubt.

Însă verişorul ei întoarse capul spre oceanul din apropiere, ca şi când ar fi văzut tocmai până la Maeve şi flota ei în aşteptare. Dacă ticăloasa

nemuritoare se alia cu Morathul... Cu siguranţă Maeve nu ar fi fost atât de proastă. Poate că cei doi conducători întunecaţi aveau să se distrugă unul pe celălalt în lupta lor pentru putere. Şi, foarte probabil, şi continentul între timp.

Dar un Rege Întunecat şi o Regină Întunecată uniţi împotriva Aducătoarei-Focului...

Ei trebuiau să acţioneze rapid. Să taie unul din capetele şarpelui înainte să se ocupe de celălalt.

Materialul fâşâi pe piele, iar Aedion se uită spre locul în care Lysandra aştepta în spatele lui, foarte atentă la semnalul lui Aelin. Ea era în hainele de călătorie – cam uzate şi murdare. Toată după-amiaza citise o carte care părea veche. *Creaturile Uitate din adâncuri* sau cum s-o fi numit. El schiţă un zâmbet când se întrebă dacă o împrumutase sau dacă o furase.

Lady se uită spre locul în care Aelin încă stătea pe acoperiş, părând doar o umbră. Lysandra îşi drese un pic vocea şi spuse prea încet ca să audă cineva, regina sau soldaţii de pe stradă:

— Ea a acceptat decretul lui Darrow prea calmă.

— N-aş prea crede că este aşa.

Dar el ştia la ce se referea creatura metamorfică. De când plecase Rowan, de când auziseră de căderea Riftholdului, Aelin fusese distrasă. Distantă.

Ochii verzi deschis ai Lysandrei îl ţintuiră.

— Este calmul dinaintea furtunii, Aedion.

Toate instinctele lui de prădător se treziră.

Privirea Lysandrei se îndreptă din nou spre silueta suplă a lui Aelin.

— Vine o furtună. Una mare.

Nu armata ce pândea în Morath, nu Darrow care complota în Orynth sau Maeve care-şi aduna armada, ci femeia de pe acoperişul acela, cu mâinile fixate de margine, în timp ce stătea ghemuită.

— Nu-ţi este frică de...?

El nu reuşi să spună şi restul. Cumva, se obişnuise ca Lysandra să îi păzească spatele lui Aelin – ideea i se păruse foarte interesantă. Rowan în dreapta ei, Aedion în stânga, Lysandra în spate: nimic şi nimeni nu ar fi ajuns la regina lor.

— Nu... nu, niciodată, spuse creatura metamorfică.

Ceva se relaxă în pieptul lui.

— Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât... pare că totul a fost plănuit cu mult timp în urmă. Erawan a avut zeci de ani la dispoziţie să atace înainte ca Aelin să se nască – zeci de ani în care nimeni cu puterile ei sau ale lui Dorian nu a existat ca să-l provoace. Totuşi soarta vrea ca el să acţioneze acum. Într-un moment în care Aducătoarea-Focului păşeşte pe pământ.

— Unde vrei să ajungi?

El se mai gândise la toate astea, în timpul lungilor ore de veghe de pe drum. Totul era îngrozitor, imposibil, dar... atât de multe lucruri din vieţile lor sfidau logica sau normalitatea. Creatura metamorfică de lângă el dovedea asta.

— Morathul îşi dezlănţuie ororile, spuse Lysandra. Maeve se agită pe mare. Două zeiţe merg mână în mână cu Aelin. Mai mult decât atât, Mala şi Deanna au avut grijă de ea toată viaţa ei.

Dar poate că nu au vegheat-o. Poate că au... format-o. Aşadar, şi ele ar putea să o dezlănţuie într-o zi. Şi mă întreb dacă zeii s-au gândit la costurile acelei furtuni. Şi dacă au considerat că nenorocirile merită.

El simţi un fior pe şira spinării.

Lysandra continuă atât de încet, încât Aedion se întrebă dacă se temea mai mult de urechile zeilor decât de ale reginei.

— Mai rămâne să vedem cât de întunecat este Erawan. Şi cât de puternic e focul lui Aelin.

— Ea nu este un pion neştiutor.

El i-ar fi sfidat pe zei, ar fi găsit o cale să îi ucidă, dacă ar fi ameninţat-o pe Aelin, dacă ar fi considerat că ţinuturile meritau să fie sacrificate pentru înfrângerea Regelui Întunecat.

— Îţi este *chiar* atât de greu să fii de acord cu mine, măcar o dată?

— Nu te *contrazic.*

— Mereu ai un răspuns pentru toate. Ea scutură din cap. Eşti nesuferit.

Aedion râni.

— Este bine de ştiut că, în sfârşit, îţi intru pe sub piele. Sau ar trebui să spun „piei”?

Chipul uluitor de frumos se transformă într-unul viclean.

— Ai grijă, Aedion! Muşc.

Aedion se apropie mai mult. Ştia că trebuia să respecte nişte limite cu Lysandra – că erau graniţe pe care nu le-ar fi încălcat şi chestiuni asupra cărora nu ar fi insistat. Nu după tot ce îndurase ea încă din copilărie, nu după ce îşi recâştigase libertatea. Nici după încercările prin care trecuse şi

el.

Chiar dacă încă nu îi spusese lui Aelin despre asta. Cum ar fi putut să o facă? Cum ar fi putut să îi explice ce i se făcuse, ce fusese obligat să facă în primii ani ai cuceririi?

Dar flirtul cu Lysandra era inofensiv – pentru amândoi. Şi, pe toţi zeii, era bine să îi vorbească mai mult de un minut între transformări. Aşadar, el rânji şi spuse:

— Bine că mă pricep să le fac pe femei să toarcă.

Ea râse uşor, dar amuţi când se uită din nou spre regina lor, briza mării fluturându-i părul negru şi mătăsos.

— Cât de curând, îl avertiză ea.

Lui Aedion nu-i păsa de ce credea Darrow, de ce insinuase batjocoritor. Lysandra îi salvase viaţa – luptase pentru regina lor şi riscase totul, inclusiv la protejata ei, ca să îl salveze de la execuţie şi să îl reunească cu Aelin. El văzuse cât de des se uitase în spatele lor în primele câteva zile – ca şi când ar fi putut să o vadă pe Evangeline cu Murtaugh şi Ren. Ştia că şi acum o parte din ea se gândea la fată, tot aşa cum o parte din Aelin se gândea la Rowan. Se întrebă dacă avea şi el să simtă vreodată o astfel de iubire.

Pentru Aelin, – dar... făcea parte din el, la fel ca membrele lui. Nu fusese niciodată o alegere, aşa cum fusese altruismul Lysandrei faţă de fetiţă, aşa cum Rowan şi Aelin se aleseseră unul pe celălalt. Poate că era o prostie să se gândească, având în vedere ceea ce fusese instruit să facă şi ce îi aştepta în Morath, dar... El nu i-ar fi spus asta nici

într-o mie de ani, dar, uitându-se la Aelin şi Rowan, uneori îi invidia.

Nici măcar nu voia să se gândească la ce altceva insinuase Darrow – că, acum mai bine de zece ani, se încercase o uniune între Wendlyn şi Terrasen, preţul cerut fiind mariajul dintre el şi Aelin, doar ca să fie refuzată de rudele lor de dincolo de mare.

Îşi iubea verişoara, dar gândul de a o atinge astfel îi făcea stomacul să se-ntoarcă pe dos. Avea senzaţia că sentimentul era reciproc.

Ea nu îi arătase scrisoarea pe care o scrisese pentru Wendlyn. Nu se gândise până acum să îi ceară să o vadă. Aedion îşi ridică privirea spre silueta singuratică din faţa mării vaste şi întunecate.

Şi îşi dădu seama că nu voia să ştie.

Era un general, un războinic călit de sânge, de furie şi de pierderi; văzuse şi făcuse lucruri care încă îl trezeau din somn, nopţi în şir, dar... Nu voia să ştie. Nu încă.

— Ar trebui să plecăm înainte de răsărit, spuse Lysandra. Nu-mi place cum miroase locul ăsta.

El îşi înclină capul spre cei cincizeci de soldaţi campaţi între zidurile templului.

— Evident.

Dar, înainte ca ea să poată vorbi, flăcări albastre scânteiară în vârfurile degetelor lui Aelin. Semnalul.

Lysandra se transformă într-un leopard-fantomă, iar Aedion dispăru în umbre când ea scoase un răget care trezi căminele din apropiere. Oamenii ieşiră din case chiar în momentul în care

soldaţii deschiseră porţile templului ca să vadă despre ce era vorba.

Aelin coborî de pe acoperiş din câteva mişcări agile, aterizând cu graţia unei feline când soldaţii ieşiră pe stradă, cu armele scoase şi ochii mari.

Ei căscară şi mai mult ochii când Lysandra se strecură lângă Aelin, mârâind. În timp ce Aedion o ajunse din urmă, în partea cealaltă. Împreună, îşi scoaseră glugile. Cineva suspină în spatele lor. Nu din cauza părului blond sau al chipurilor lor. Ci a mâinii încununate de flăcări albastre, când Aelin o ridică deasupra capului şi le spuse soldaţilor care îndreptau arbaletele spre ei:

— Ieșiți naibii din templul meu!

Soldaţii clipiră. Unul dintre locuitorii oraşului din spatele lor începu să plângă atunci când o coroană de foc apăru deasupra capului lui Aelin, când materialul care acoperea sabia Goldryn arse, iar rubinul străluci într-un roşu sângeriu.

Aedion le zâmbi ticăloşilor adarlanieni, îşi scoase scutul de pe spate şi spuse:

— Doamna mea vă lasă să alegeţi: fie plecaţi acum... fie nu veţi mai pleca deloc.

Soldaţii se priviră reciproc. Flacăra din jurul capului lui Aelin arse mai strălucitor, ca un far în întuneric. „Simbolurile chiar au putere.”

Iat-o, încoronată cu flăcări, un bastion împotriva întunericului. Aşadar, Aedion scoase sabia din Orynth, din teaca de pe spate. Cineva strigă când văzu sabia mare şi veche.

Tot mai mulţi soldaţi umplură curtea deschisă a templului, de dincolo de poartă. Şi unii îşi scăpară armele, ridicând mâinile. Retrăgându-se.

— Laşilor! mârâi un soldat, ieşind în faţă.

Era un comandant, după decoraţiile de pe uniforma-i roşie cu auriu. Un om. Fără inele negre. Strâmbă din buze când se uită la Aedion, la scutul şi sabia pe care el le ţinea înclinate şi pregătite pentru a vărsa sânge.

— Lupul Nordului. Rânji şi mai mult. Şi ticăloasa care scuipă foc.

Aelin, spre meritul ei, păru plictisită şi le spuse o ultimă dată soldaţilor umani, adunaţi acolo, care se agitau pe loc:

— Trăiţi sau muriţi; este alegerea voastră. Dar alegeţi acum.

— Nu o ascultaţi pe căţea! izbucni comandantul. Sunt doar scamatorii, spuse Lordul Meah.

Dar alţi cinci soldaţi îşi aruncară armele şi fugiră. Fugiră brusc pe străzi.

— Altcineva? întrebă încet Aelin.

Rămaseră treizeci şi cinci de soldaţi, cu armele scoase şi feţele împietrite. Aedion luptase împotriva unor asemenea oameni, dar şi de partea lor. Aelin se uită întrebătoare la el. Aedion dădu aprobator din cap. Comandantul îi avea sub control – aveau să se retragă numai odată cu bărbatul.

— Haideţi, atunci! Să vedem ce ai de oferit, spuse comandantul zeflemitor. Am fiica minunată a unui fermier pe care vreau să o termin...

Ca şi când ar fi stins o lumânare, Aelin suflă spre bărbat.

Pentru prima dată, comandantul tăcu. Ca şi când toate gândurile şi toate sentimentele i-ar fi încremenit. Apoi corpul păru să-i înţepenească, de

parcă s-ar fi transformat în piatră.

Şi, pentru o clipă, Aedion crezu că bărbatul chiar *se transformase* în piatră când pielea lui şi uniforma adarlaniană căpătară diverse nuanţe de gri.

Dar, când briza mării suflă pe lângă el şi din bărbat nu mai rămase decât cenuşă, Aedion îşi dădu şocat seama de ceea ce făcuse ea.

Îl arsese de viu. Din interior. Cineva ţipă.

— V-am avertizat, fu tot ce spuse Aelin.

Câţiva soldaţi fugiră.

Dar cei mai mulţi rămaseră pe loc, ura şi dezgustul strălucindu-le în ochi când văzură magia; când se uitară la regina lui – la el.

Şi Aedion zâmbi ca lupul care era când ridică sabia din Orynth şi se dezlănţui asupra rândului de soldaţi care-şi ridicau armele spre stânga, Lysandra sărind spre dreapta cu un mârâit gutural, iar Aelin vărsă flăcări aurii şi rubinii asupra lumii.

~

Recuceriră templul în doar douăzeci de minute.

Trecură numai zece înainte să preia controlul, soldaţii fiind ori morţi, ori, dacă se predaseră, duşi în temniţa oraşului de bărbaţii şi femeile care se alăturaseră luptei. Celelalte zece minute fură risipite în căutarea soldaţilor ascunşi. Nu le mai găsiră decât lucrurile, şi gunoaiele, şi templul dărăpănat, numele brutelor adarlaniene scrijelite pe zidurile sacre şi anticele urne cu foc etern, stinse sau folosite ca oale de noapte…

Aelin le permisese tuturor să vadă cum trimite

un foc nimicitor peste tot, mistuind orice urmă a soldaţilor acelora, îndepărtând mizeria, praful şi găinaţul de pescăruş de ani de zile, ca să dezvăluie sculpturile antice şi glorioase de dedesubt, din fiecare stâlp, treaptă şi zid.

Complexul templului era format din trei clădiri în jurul unei mari curţi: arhivele, reşedinţa preoteselor moarte de mult şi templul propriu-zis, unde se afla Piatra antică. În arhive, de departe cel mai uşor de apărat, îi lăsă pe Aedion şi pe Lysandra să găsească un loc potrivit pentru odihnă, un zid de flăcări înconjurând acum întregul loc.

Lui Aedion încă-i străluceau ochii de fiorul luptei, când ea pretinse că voia să rămână singură pentru o clipă lângă Piatră. El luptase frumos – iar ea se asigurase că-i lasă în viaţă câţiva oameni pe care să-i doboare. În seara asta, ea nu era singurul simbol de aici, nu era singura privită.

Cât despre creatura care îi sfâşiase pe soldaţi cu o sălbăticie feroce... Aelin o lăsă din nou în forma ei de uliu, cocoţat pe o grindă putrezită din arhivele cavernoase, fixând cu privirea reprezentarea imensă a unui dragon de mare sculptat în podea, dezvăluit în sfârşit de focul nimicitor. Una dintre multele sculpturi asemănătoare, moştenirea unui popor de mult exilat.

Din toate locurile din templu, se auzeau valurile care se spărgeau mult dedesubt. Nu era nimic care să absoarbă sunetul, să îl diminueze. Camerele şi curţile imense şi frumoase, unde ar fi trebuit să fie altarele, statuile şi grădinile de

meditaţie, erau complet goale, învăluite încă de fumul focului ei.

Era mulţumită, pentru că focul putea să distrugă, dar să şi purifice.

Ea traversă pământurile întunecate din complexul templului, spre cel mai tainic şi sfânt sanctuar, care se întindea spre buza mării. Lumina aurie pătrundea pe terenul stâncos din faţa treptelor locului sacru – era lumina din cazanele cu flăcări, acum eterne, în onoarea darului lui Brannon.

Încă îmbrăcată în negru, Aelin fu doar o umbră când domoli focurile în tăciuni sfârâitori şi intră în inima templului.

Un zid mare din piatră fusese construit spre mare ca să împiedice furia furtunilor, dar, chiar şi aşa, spaţiul era umed, iar aerul foarte sărat.

Aelin trecu de anticamera imensă şi păşi printre cei doi stâlpi groşi, care încadrau altarul interior. În capătul îndepărtat, deschis spre furia mării de dincolo, se ridică masiva Piatră neagră.

Era netedă ca sticla, fără îndoială datorită mâinilor smerite care o atinseseră de-a lungul mileniilor, şi poate la fel de mare ca taraba unui fermier. Aceasta se ridica şi atârna spre mare, iar lumina stelelor se reflectă de pe suprafaţa crăpată când Aelin stinse toate flăcările, mai puţin singura lumânare albă ce pâlpâia în mijlocul Pietrei.

Sculpturile templului nu dezvăluiau niciun semn Wyrd sau alte mesaje de la Neamul Mititelelor. Doar spirale şi cerbi.

Aşadar, trebuia să apeleze la vechile metode.

Aelin urcă micile trepte care le permiteau

pelerinilor să privească Piatra sacră – apoi păşi pe ea.

Capitolul 15

Marea părea nemişcată.

Aelin scoase cheia Wyrd din jachetă, lăsând-o să-i stea între sâni când se aşeză pe buza pietrei şi privi marea acoperită de întuneric.

Şi aşteptă.

Semiluna argintie începea să coboare, când o voce masculină şi profundă se auzi în spatele ei:

— Pari mai tânără decât credeam.

Aelin fixă marea cu privirea, chiar dacă stomacul i se strânse.

— Dar la fel de atrăgătoare, nu?

Nu auzi paşi, dar vocea fu cu siguranţă mai aproape când el spuse:

— Măcar fiica mea a avut dreptate în privinţa modestiei tale.

— Ciudat, ea n-a insinuat niciodată că ai simţul umorului.

Vântul adia uşor. Nişte picioare lungi şi musculoase ieşind de sub armura veche apărură lângă ale ei, cu sandale, atârnând în valuri. În cele din urmă, ea îndrăzni să-şi întoarcă privirea şi văzu că armura se continua spre trupul masiv al unui bărbat, cu un chip frumos, cu oase puternice. El ar fi putut să facă pe oricine să creadă că era real – dacă lumina albastră n-ar fi lucit palid în jurul lui.

Aelin îşi plecă uşor capul spre Brannon.

Zâmbetul schiţat de el fu singurul răspuns, părul auriu-roşcat mişcându-i-se în lumina lunii.

— O luptă brutală, dar eficientă, spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Mi s-a spus să vin la templul ăsta. L-am găsit ocupat. Aşadar, l-am eliberat. Cu plăcere.

El zâmbi.

— Nu pot să rămân mult timp.

— Dar ai să reuşeşti să-mi transmiţi cât mai multe avertismente codate posibil, nu?

Brannon ridică din sprâncene şi amuzamentul i se citi în ochii căprui.

— Le-am rugat pe prietenele mele să-ţi transmită să vii pentru un motiv. Ştii asta.

— O, sunt sigură. Altfel, nu ar fi riscat să revendice templul. Dar, mai întâi, spune-mi despre Maeve. Se săturase să aştepte să primească mesaje de la *ele.* Avea propriile-i întrebări.

Brannon strânse din buze.

— Spune-mi ce anume vrei să ştii.

— Poate fi ucisă?

Regele întoarse capul spre ea.

— Este bătrână, moştenitoarea Terrasenului. Era bătrână când eu eram copil. Are planuri pe termen lung...

— Ştiu, ştiu. Dar o să moară dacă am să-i înfig o sabie în inimă? Dacă am să-i tai capul?

El făcu o pauză.

— Nu ştiu.

— Ce?

Brannon scutură din cap.

— Nu ştiu. Toate creaturile Fae pot fi ucise, şi totuşi, ea a depăşit cu mult speranţa noastră extinsă de viaţă, iar puterea ei... nimeni nu-i înţelege cu adevărat puterea.

— Dar ai călătorit cu ea ca să recuperezi cheile...

— Nu ştiu, ce să zic, dar ea se teme de mult timp de flacăra mea. Şi de a ta.

— Nu este Valg, nu-i aşa?

El râse încet.

— Nu. E la fel de rece ca unul, dar nu este.

Conturul siluetei lui Brannon începu să se înceţoşeze un pic.

Însă el îi citi întrebarea în privire şi-i făcu semn din cap să continue.

Aelin înghiţi, încleştându-şi uşor maxilarul când expiră forţat.

— O să-mi fie vreodată mai uşor să-mi controlez puterea?

Privirea lui Brannon se îmblânzi o clipă.

— Da şi nu. Felul în care îţi influenţează relaţia cu cei din jurul tău devine mai greu de gestionat decât puterea în sine – totuşi are legătură şi cu asta. Magia, sub orice formă ar fi ea, nu este un simplu dar; totuşi focul... Ardem nu doar în magia noastră, ci şi în sufletele noastre. La bine şi la rău. Atenţia i se îndreptă spre Goldryn, care se zărea peste umărul ei şi râse surprins. A murit bestia din peşteră?

— Nu, dar mi-a spus că îi este dor de tine şi că ar trebui să-i faci o vizită. Este singur acolo.

Brannon chicoti din nou.

— Noi doi ne-am fi distrat împreună.

— Încep să-mi doresc să te fi trimis pe tine să te ocupi de mine, nu pe fiica ta. Probabil că simţul umorului sare peste o generaţie.

Poate că greşise spunând asta. Pentru că

umorul dispăru imediat de pe chipul bronzat, ochii căprui devenind reci şi duri. Brannon o apucă de mână, dar degetele îi trecură prin ale ei – chiar spre piatră.

— Lacătul, Moştenitoarea Terrasenului. Pentru el te-am chemat aici. În Mlaştinile Stâncoase, zace oraşul scufundat – Lacătul este ascuns acolo. Ai nevoie de el ca să potriveşti din nou cheile în poarta Wyrd distrusă. Este *singura* cale de a o plasa acolo şi de a o sigila permanent. Fiica mea te imploră...

— Ce Lacăt?

— Găsește Lacătul.

— Unde anume în Mlaştinile Stâncoase? Nu este un loc tocmai mic...

Brannon dispăru.

Aelin se încruntă şi băgă Amuleta din Orynth înapoi în cămaşă.

— Bineînţeles că există un nenorocit de lacăt, mormăi ea.

Gemu uşor când se ridică în picioare şi se încruntă la marea întunecată, ale cărei valuri se spărgeau doar la câţiva metri distanţă. La regina antică din partea cealaltă, care-şi pregătea flota.

Aelin scoase limba.

— Ei bine, dacă Maeve n-ar fi vrut deja să atace, asta cu siguranţă o s-o convingă, spuse tărăgănat Aedion din umbrele din apropierea stâlpului.

Aelin înţepeni, şuierând.

Verişorul ei îi zâmbi, dinţii fiindu-i albi ca luna.

— Crezi că nu ştiam că mai există un motiv pentru care ai vrut să recucerim templul? Sau că

primăvara asta în Rifthold nu m-a învăţat nimic despre tendinţa ta de a plănui mai multe lucruri deodată?

Ea îşi dădu ochii peste cap, coborând de pe piatra sacră şi păşind pe scări.

— Presupun că ai auzit totul.

— Brannon chiar mi-a făcut semn cu ochiul când a dispărut.

Ea îşi încleştă maxilarul.

Aedion îşi rezemă umărul de stâlpul sculptat.

— Un lacăt, ei? Şi când, mai exact, aveai de gând să ne spui despre noul plan?

Ea veni spre el.

— Când aş fi avut chef. Atunci. Şi nu este un plan nou – nu încă. Aliaţii rămân ţelul nostru, nu ordinele criptice din partea unui rege mort.

Aedion zâmbi. O mişcare din umbrele întunecate ale templului îi atrase atenţia, iar Aelin oftă.

— Voi doi chiar sunteţi nesuferiţi.

Lysandra zbură pe o statuie din apropiere şi cârâi cam obraznic.

Aedion îşi strecură un braţ în jurul umerilor lui Aelin, conducând-o înapoi spre reşedinţa dărăpănată din complex.

— Regat nou, tradiţii noi, ai spus. Chiar şi pentru tine. Începi cu câteva intrigi şi secrete care-mi iau ani buni din viaţă, de fiecare dată când faci o mare dezvăluire. Deşi trucul nou cu cenuşa chiar mi-a plăcut. Foarte artistic.

Aelin îl lovi în coaste.

— Nu...

Ea amuţi când nişte paşi scârţâiră pe pământul

uscat din curtea alăturată. Vântul suflă pe lângă ei, purtând mirosul pe care îl cunoşteau prea bine.

De Valg. Era unul puternic, dacă trecuse prin zidul ei de flăcări.

Aelin o scoase pe Goldryn în timp ce lama lui Aedion şuieră încet, sabia din Orynth licărind ca oţelul proaspăt forjat în lumina lunii. Lysandra rămase la înălţime, ascunzându-se mai mult în umbre.

— Am fost vânduţi sau doar avem ghinion? şopti Aedion.

— Probabil ambele, mormăi Aelin când silueta apăru printre doi stâlpi.

El era îndesat, un pic supraponderal – nu poseda deloc frumuseţea imposibilă pe care prinţii Valg o preferau când ocupau un corp uman. Dar duhoarea nepământeană, în ciuda colierului de la gâtul gros... Era mult mai puternică decât de obicei.

Bineînţeles că Brannon nu s-ar fi deranjat să o avertizeze.

Valgul păşi în lumina torţelor sacre.

Gândurile o părăsiră când îi văzu chipul.

Şi Aelin ştiu că Aedion avusese dreptate: acţiunile ei din seara asta *trimiseseră* un mesaj. O precizare clară a locului în care se afla. Erawan aşteptase întâlnirea mai mult de câteva ore. Iar regele Valg îi ştia trecutul, din ambele perspective.

Pentru că Supraveghetorul-şef din Endovier era cel care le rânjea acum.

~

Ea încă mai avea coşmaruri cu el.

Coşmaruri în care-i apărea cu faţa rumenă şi obişnuită, uitându-se chiorâş la ea şi la celelalte femei din Endovier. Cu râsul lui, când fusese dezbrăcată până în talie şi biciuită în văzul lumii, apoi lăsată să atârne de cătuşe în frig sau în soarele arzător. Cu zâmbetul lui, când fusese aruncată în puţurile întunecate; cu rânjetul încă larg când o scoseseră de acolo, după câteva zile sau săptămâni.

Mânerul sabiei Goldryn deveni lipicios în mâna ei. Flăcările se aprinseră instantaneu de-a lungul degetelor de la cealaltă mână. Ea îl înjură pe Lorcan pentru că recuperase inelul de aur, pentru că furase singura parte imună, salvatoare.

Aedion se uita când la unul când la altul şi înţelese că ea îl recunoştea.

Supraveghetorul din Endovier rânji dispreţuitor:

— Nu ne faci cunoştinţă, sclavo?

Calmul pe care-l afişa verişorul ei îi spuse destule despre ce înţelesese – ca şi micile cicatrice de pe încheieturile mâinilor ei, unde fuseseră cătuşele.

Aedion păşi între ei, analizând fără îndoială toate sunetele şi umbrele, şi mirosurile, ca să vadă dacă bărbatul era singur, estimând cât de greu şi cât de mult timp ar fi trebuit să lupte ca să scape de aici. Lysandra zbură pe un alt stâlp, pregătită să se transforme şi să lovească, la un singur cuvânt.

Aelin încercă să-şi adune mândria care o apărase şi o ajutase să scape de toate, jucând la cacealma. Însă nu-l văzu decât pe bărbatul care le

târâia pe femeile acelea în spatele clădirilor; nu auzi decât sunetul porţii din fier izbite deasupra ei, în puţul întunecat; nu simţi decât mirosul sării, al sângelui şi al corpurilor nespălate; nu-şi simţi decât sângele fierbinte, alunecându-i pe spatele distrus...

„Nu o să-mi fie teamă, nu o să-mi fie teamă...

— Prin regate nu mai sunt băieţi chipeşi cărora să le iei trupul? spuse tărăgănat Aedion, trăgând de timp ca să-şi calculeze şansele.

— Vino un pic mai aproape, rânji supraveghetorul, şi-o să vedem dacă eşti mai bun, generale!

Aedion chicoti încet, sabia din Orynth ridicându-se un pic mai sus.

— Nu cred că m-ai lăsa deoparte.

Şi imaginea acelei săbii, a sabiei tatălui ei, a poporului ei...

Aelin îşi ridică bărbia, iar flăcările care îi încercuiau mâna stângă pâlpâiră mai puternic.

Supraveghetorul îşi îndreptă privirea albastră şi apoasă către a ei şi miji ochii, amuzat.

— Păcat că n-ai avut micul dar şi când te-am aruncat în puţurile alea. Sau când am pictat pământul cu sângele tău.

Răspunsul fu mârâitul încet al lui Aedion.

Dar Aelin se forţă să zâmbească.

— Este târziu. Tocmai ţi-am învins soldaţii. Hai să nu mai discutăm, ca să mă pot odihni.

Supraveghetorul rânji uşor.

— Ai să înveţi destul de curând să te porţi frumos, fato! Cu toţii o să învăţaţi!

Amuleta dintre sânii ei păru să bâzâie – un licăr de putere brută, antică.

Aelin o ignoră şi nu se mai gândi la ea. Dacă valgul, dacă Erawan ar fi simţit dintr-o singură adulmecare că poseda ceea ce căuta cu disperare...

Supraveghetorul deschise din nou gura. Ea atacă.

Focul îl izbi în cel mai apropiat zid şi-i curse pe gât, prin urechi, pe nas. Era o flacără care nu ardea, care era doar lumină, orbitor de albă...

Supraveghetorul urlă şi se agită când magia ei îl pătrunse şi se contopi cu el.

Dar, înăuntru, nu era nimic de care să se prindă. Niciun întuneric de luminat, niciun tăciune rămas pe care să-l aprindă. Doar...

Aelin se clătină înapoi, magia dispăru şi genunchii i se clătinară ca şi când ar fi fost loviţi. Capul îi zvâcni o dată, iar greaţa i se agită în stomac. Cunoştea senzaţia – gustul.

De fier. Ca şi când inima bărbatului ar fi fost de fier. Şi gustul, uleios şi hidos... de piatră Wyrd.

Demonul din supraveghetor râse gâtuit.

— Ce sunt colierele şi inelele, în comparaţie cu o inimă solidă? O inimă de fier şi piatră Wyrd, ca să înlocuiască inima laşă care bătea înăuntru.

— De ce? şopti ea.

— Am fost adus aici ca să-ţi arăt ce vă aşteaptă dacă tu şi curtenii tăi o să vizitaţi Morathul.

Aelin îşi izbi focul în el, arzându-i măruntaiele, lovindu-i inima de întuneric pur. De nenumărate ori. Supraveghetorul continuă să urle, dar Aelin îl tot atacă, până când...

Vomită pe toate pietrele dintre ei. Aedion o

trase în picioare.

Aelin îşi ridică fruntea. Îşi arsese hainele, dar fără să-şi atingă pielea.

Şi acolo – pulsându-i între coaste ca şi cum ar fi fost lovitura unui pumn – era inima lui.

Îi bătea în piele, întinzându-i oasele şi carnea.

Aelin se retrase tresărind. Aedion îi aruncă o mână în cale când supraveghetorul se arcui în agonie, cu gura deschisă într-un strigăt mut.

Lysandra coborî de pe căpriori, se transformă în leopard lângă ei şi mârâi.

Din nou, pumnul lovi înăuntru. Iar apoi, oasele se rupseră şi ieşiră în afară, sfâşiind muşchii şi pielea, ca şi când cavitatea-i toracică era o floare care se deschidea. Nu era nimic înăuntru. Nici sânge, nici organe.

Doar un întuneric veşnic şi puternic – şi doi tăciuni aurii în mijloc.

Nu tăciuni. Ochi. Care fierbeau cu o răutate antică. Ochii mijiră a recunoaştere şi plăcere.

Ea avu nevoie de fiecare gram din focul ei ca să stea dreaptă, să îşi încline capul într-un unghi elegant şi să spună tărăgănat:

— Măcar ştii să-ţi faci apariţia, Erawan.

Capitolul 16

Supraveghetorul vorbi, dar vocea nu era a lui. Şi nici a lui Perrington.

Era o voce nouă, o voce veche, o voce dintr-o altă lume şi epocă, o voce care se hrănea cu ţipete, sânge şi durere. Sunetul îi făcu magia să se agite şi până şi Aedion înjură încet, încă încercând

să o împingă în spatele lui.

Însă Aelin rămase pe loc împotriva întunericului care îi privea din pieptul deschis al bărbatului. Şi ea ştia că, deşi corpul nu-i fusese distrus definitiv, oricum nu mai avea ce să salveze. Nimic nu merita salvat, în primul rând.

Ea îşi îndoi degetele pe lângă corp, adunându-şi magia împotriva întunericului care se răsucea şi se rotea în pieptul sfâşiat al bărbatului.

— Cred că s-ar cuveni să-mi fii recunoscătoare, Moştenitoare a lui Brannon, spuse Erawan.

Ea ridică din sprâncene şi gustă fumul din gură. „Uşurel”, îi şopti magiei. Trebuia să fie extrem de precaută ca el să nu-i vadă amuleta de la gât, să nu simtă prezenţa ultimei chei Wyrd dinăuntru. Avându-le deja pe primele două, dacă Erawan ar fi bănuit că a treia cheie era în acest templu şi că era atât de aproape să stăpânească în totalitate tărâmul acesta şi pe toate celelalte... Ea trebuia să îi distragă atenţia.

Aşadar, Aelin pufni.

— Şi de ce ar trebui să-ţi mulţumesc, mai exact?

Ochii de tăciune alunecară în sus, ca şi când ar fi studiat trupul golit al supraveghetorului.

— Pentru micul avertisment. Pentru că mai scap lumea de o scursură.

„Şi pentru că te-am făcut să-ţi dai seama că e inutil să încerci să-mi rezişti”, şopti vocea direct în ţeasta ei.

Ea aruncă focul în afară cu o mişcare oarbă, clătinându-se înapoi către Aedion la auzul vocii frumoase şi respingătoare în acelaşi timp. După

chipul palid al verişorului ei, ea îşi dădu seama că şi el auzise asta şi că simţise atingerea forţată.

Erawan chicoti.

— Sunt surprins că mai întâi ai încercat să-l salvezi. Având în vedere ce ţi-a făcut în Endovier. Prinţul meu abia a suportat să fie în mintea lui, aşa era de ticălos. Îţi face plăcere să hotărăşti cine o să fie salvat şi cine nu? Este atât de uşor să te transformi într-un mic zeu nimicitor.

Greaţa, adevărată şi rece, o lovi.

Dar Aedion fu cel care spuse zeflemitor:

— Credeam că ai lucruri mai bune de făcut, Erawan, decât să ne chinuieşti dimineaţa devreme. Sau o faci doar ca să nu te mai simţi vinovat că Dorian Havilliard ţi-a scăpat printre degete?

Întunericul şuieră. Aedion o strânse de umeri, avertizând-o în tăcere. Să-i pună capăt acum. Înainte ca Erawan să poată lovi. Înainte să simtă că acea cheie Wyrd pe care o căuta era la doar câţiva metri distanţă.

Aşadar, Aelin îşi înclină capul spre forţa care se holba la ei prin carne şi oase.

— Îţi sugerez să te odihneşti şi să-ţi aduni puterile, Erawan, spuse ea mieros, făcându-i semn din ochi cu tot curajul rămas. Ai să ai nevoie.

El râse încet când flăcările începură să-i pâlpâie în privire, înfierbântându-i sângele cu o căldură delicioasă, bine-venită.

— Într-adevăr. Mai ales când mă gândesc la planurile pe care le am pentru viitorul rege al Adarlanului.

Inima lui Aelin se opri.

— Poate ar fi trebuit să-i spui iubitului tău să se

deghizeze mai bine înainte să-l scoată pe Dorian Havilliard din Rifthold. El miji şi mai mult ochii. Cum îl chema... O, da, spuse uşor Erawan, ca şi când i-ar fi şoptit cineva. Prinţul Rowan Whitethorn din Doranelle. Ce pradă o să fie!

Aelin se scufundă în foc şi întuneric, refuzând să cedeze un centimetru în faţa groazei care o cuprindea.

Erawan spuse încet:

— Vânătorii mei deja îi urmăresc. Iar eu am să-i rănesc, Aelin Galathynius. Am să-i transform în cei mai loiali generali. Începând cu prinţul tău Fae...

Un berbec din cel mai fierbinte, albastru, se izbi în golul din cavitatea toracică a bărbatului, în ochii arzători.

Aelin îşi concentră magia asupra pieptului, a oaselor şi a cărnii care se topeau, lăsând neatinse numai inima de fier şi piatra Wyrd. Magia pluti în jurul ei ca un râu care trecea pe lângă o piatră, arzându-i corpul şi *creatura* din el...

— Nu te deranja să mai salvezi ceva, îi spuse încet Aedion.

Când magia vui din ea, Aelin privi peste umăr. Acum în forma ei umană, Lysandra era lângă Aedion, scrâşnind din dinţi la supraveghetor...

Privirea o costă.

Ea auzi strigătul lui Aedion înainte de a simţi lovitura întunecată a lui Erawan izbind-o în piept.

Simţi aerul lovind-o, când fu aruncată înapoi, îşi simţi corpul urlând în zidul din piatră înainte ca agonia întunericului să o cuprindă. Respiraţia i se opri, sângele nu-i mai curse...

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te.”

Erawan râse uşor când Aedion ajunse imediat lângă ea şi o ridică în picioare, în timp ce mintea şi corpul ei încercau să-şi revină...

Aelin îşi aruncă din nou puterea, lăsându-l pe Aedion să creadă că îi permitea să o ţină dreaptă doar pentru că uitase să se ferească, nu pentru că genunchii îi tremurau atât de violent, încât nu era sigură că *ar fi putut* sta în picioare.

Dar măcar mâna îi rămase nemişcată când o întinse.

Templul din jurul lor se cutremură din cauza forţei puterii pe care o aruncă din ea. Praful şi bucăţile de resturi căzură din tavanul înalt; coloanele se legănară ca nişte prieteni beţi.

În lumina albastră a flăcării ei, chipul lui Aedion şi cel al Lysandrei străluciră, cu ochi mari, dar plini de hotărâre şi de furie. Ea se aplecă mai mult spre Aedion, în timp ce magia vui din ea, iar el o strânse mai puternic de mijloc.

Fiecare clipă era o eternitate; fiecare respiraţie o durea.

Dar, în cele din urmă, corpul supraveghetorului se nărui sub puterea ei – scuturile întunecate din jurul lui cedând în faţa sa.

Şi o mică parte din ea îşi dădu seama că făcu asta doar când Erawan catadicsise să plece, ochii scânteietori ca nişte tăciuni dispărând în neant.

Când din trupul bărbatului rămase doar cenuşa, Aelin îşi retrase magia şi-şi înveli inima cu ea. Îl luă de braţ pe Aedion şi încercă să nu respire prea zgomotos, ca el să nu-i audă scârţâitul plămânilor obosiţi, ca să nu-şi dea seama de cât de

tare lovise fuiorul de întuneric.

Un zgomot *surd* răsună prin templul liniştit când bucata de fier şi piatră Wyrd căzură.

Acela era preţul – planul lui Erawan. Să-şi dea seama că singura îndurare pe care ar fi putut ea să i-o ofere regatului său era moartea.

Dacă ar fi fost prinşi vreodată... ar fi obligat-o să privească în timp ce i-ar fi sfârtecat şi umplut pe toţi cu puterea lui. Ar fi obligat-o să le privească feţele după ce-ar fi terminat şi nu ar fi văzut nicio urmă a sufletelor lor înăuntru. Apoi s-ar fi ocupat de ea.

Şi Rowan şi Dorian... Dacă Erawan îi vâna chiar acum, dacă ar fi aflat că ei erau în golful Craniului şi cât de puternic o lovise el, de fapt...

Flăcările lui Aelin se domoliră şi, în cele din urmă, ea îşi simţi picioarele suficient de puternice, încât să se elibereze din prinsoarea lui Aedion.

— Aelin, trebuie să ajungem pe nava aia înainte de răsărit, spuse el. Dacă Erawan a vorbit serios...

Aelin nu făcu decât să dea aprobator din cap. Trebuiau să ajungă în Golful Craniului cât de repede îi puteau duce vânturile şi curenţii.

Dar, când se întoarse spre ieşirea boltită a templului, îndreptându-se spre arhive, se uită la pieptul ei – neatins, deşi puterea lui Erawan o lovise ca o suliţă aruncată.

El ratase. Cu şapte centimetri, Erawan ratase să lovească amuleta. Şi, probabil, să simtă cheia Wyrd dinăuntru.

Totuşi lovitura încă-i răsuna prin oase, în unduiri brutale.

Un memento al faptului că era Moştenitoarea Focului... dar că Erawan era Regele întunericului.

Capitolul 17

Manon Cioc-negru urmări cum cerul negru de deasupra Morathului se colora într-un gri putred în ultima dimineaţă din viaţa lui Asterin.

Ea nu dormise toată noaptea; nu mâncase şi nu băuse; nu făcuse nimic în afară de a ascuţi sabia Spintecă-Vânt în deschizătura rece a cuibului balaurilor. Îşi ascuţise lama de nenumărate ori, rezemându-se de coastele calde ale lui Abraxos, până când degetele îi fură prea ţepene de frig ca să mai apuce sabia sau piatra.

Bunica ei ordonase ca Asterin să fie în cea mai adâncă temniţă din Breaslă, care era atât de bine păzită, încât evadarea ar fi fost imposibilă. Sau salvarea.

Manon cochetase cu ideea asta în primele câteva ore de după sentinţă. Dar să o salveze pe Asterin ar fi însemnat să îşi trădeze Matroana, Clanul. Greşeala ei – greşeala *ei* şi alegerile ei blestemate făcuseră să se ajungă aici.

Şi, dacă ar fi întrecut din nou limita, restul Celor Treisprezece ar fi fost ucise. Era norocoasă că nu i se luase titlul de Aripă Conducătoare. Cel puţin mai putea să-şi conducă oamenii, să-i protejeze. Era mai bine decât să permită uneia ca Iskra să preia comanda.

Atacul legiunii din trecătoarea Ferian asupra Riftholdului sub comanda Iskrei fusese neglijent, haotic, şi nu devastarea sistematică şi atentă pe

care ar fi plănuit-o Manon, dacă ei i s-ar fi cerut asta. Acum nici nu mai conta dacă oraşul era complet distrus sau doar pe jumătate. Nu îi schimba soarta lui Asterin.

Aşadar, nu putea face prea multe lucruri, în afară de a-şi ascuţi sabia antică şi de a-şi aminti Cuvintele Cererii. Manon trebuia să le rostească la momentul potrivit. Era ultimul dar pe care ar fi putut să i-l ofere verişoarei ei. Singurul ei dar.

Nu tortura lungă şi lentă şi decapitarea tipică execuţiei unei vrăjitoare.

Ci indulgenţa rapidă a sabiei lui Manon.

Cizmele scârţâiră pe piatră şi striviră fânul împrăştiat pe podeaua cuibului. Manon cunoştea pasul – la fel de bine ca mersul lui Asterin.

— Ce? îi spuse ea lui Sorrel, fără să se uite înapoi.

— Se apropie răsăritul, îi spuse Locţiitoarea.

Curând, Aghiotanta. Vesta urma să devină Locţiitoare şi... şi poate Asterin avea să-şi vadă în sfârşit vânătorul şi copilul mort la naştere, pe care îl avuseseră împreună.

Asterin nu avea să mai zboare sau să-şi călărească vreodată balaurul albastru precum cerul. Manon se uită la femela balaur din cealaltă parte a cuibului – care se agita pe cele două picioare, trează când ceilalţi nu erau.

Ca şi când ar fi simţit că sfârşitul stăpânei ei se apropia cu fiecare moment.

Ce urma să se întâmple cu balaurul, după moartea lui Asterin?

Manon se ridică în picioare, Abraxos împingându-şi botul în spatele coapselor ei. Ea se

aplecă şi-i mângâie capul acoperit de solzi. Nu ştia pe cine trebuia să aline. Mantia roşie, la fel de însângerată şi de murdară ca ea, îi era încă prinsă de claviculă.

Cele Treisprezece aveau să rămână douăsprezece.

Manon îi întâlni privirea lui Sorrel. Dar Locţiitoarea ei era atentă la Spintecă-Vânt, goală în mâna lui Manon.

Locţiitoarea spuse:

— Vrei să rosteşti Cuvintele Cererii?

Manon încercă să vorbească. Dar nu reuşi să deschidă gura. Aşadar, nu făcu decât să dea aprobator din cap.

Sorrel merse către bolta deschisă de dincolo de Abraxos.

— Îmi doresc să fi avut șansa să vadă Pustiurile. Măcar o dată.

Manon se forţă să-şi ridice bărbia.

— Noi nu ne dorim. Noi nu sperăm, îi spuse viitoarei ei Aghiotante.

Sorrel se uită la ea, cu o urmă de suferinţă în privire. Manon primi lovitura în sinea ei.

— O să mergem mai departe, o să ne adaptăm, rosti ea.

Sorrel spuse încet, dar nu cu slăbiciune:

— Ea preferă moartea, doar ca să îţi păstreze secretele.

Era pentru prima dată când Sorrel rostea nişte cuvinte care păreau o provocare. Prima dată când îşi afişa indignarea.

Manon puse Spintecă-Vânt în teaca de la şold şi merse spre scări, incapabilă să întâlnească

privirea curioasă a lui Abraxos.

— Atunci, mă va fi servit bine ca Aghiotantă, şi n-am să uit asta.

Sorrel nu spuse nimic.

Aşadar, Manon coborî în obscuritatea Morathului ca să îşi ucidă verişoara.

~

Execuţia nu urma să aibă loc în temniță.

În schimb, bunica ei alesese o verandă lată, a cărei privelişte dădea spre prăpăstiile fără fund din jurul Morathului. Vrăjitoarele erau înghesuite în balcon, bâzâind, practic, cu sete de sânge.

Matroanele stăteau în faţa grupului adunat, Cresseida şi Matroana Picioare-galbene flancate de fiecare dintre moştenitoare, toate cu faţa spre uşile deschise prin care Manon şi Cele Treisprezece ieşiră din turn.

Manon nu auzi murmurul mulţimii; nu auzi vântul şuierător suflând printre turnurile înalte, nu auzi loviturile ciocanelor în forjele din valea de dedesubt.

Nu când atenţia ei era îndreptată spre Asterin, care stătea în genunchi în faţa Matroanelor. Şi ea era cu faţa la Manon, încă îmbrăcată cu hainele de zbor din piele, părul blond fiindu-i încâlcit, lipsit de viaţă şi stropit cu sânge. Ea îşi înălţă capul…

— A fost corect, spuse tărăgănat bunica lui Manon, în vreme ce mulţimea amuţi, ca Iskra Picioare-galbene să se răzbune şi pentru cele patru santinele ucise în straja ta. Trei lovituri pentru fiecare santinelă ucisă.

În total, douăsprezece lovituri. Dar, după tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui Asterin, după buza crăpată şi felul în care îşi legăna corpul când se apleca peste genunchi... Fuseseră mult mai multe.

Încet, Manon se uită la Iskra. Tăieturile îi pătau monturile – încă roşii de la bătaia pe care i-o dăduse lui Asterin în temniţă.

În timp ce Manon fusese sus, meditând.

Manon deschise gura, simţindu-şi furia ca pe o vietate care i se zbătea în stomac, în sângele ei. Dar, în schimb, vorbi Asterin.

— Manon, ai să te bucuri să afli, spuse Aghiotanta cu o voce răguşită şi schiţând un zâmbet trufaş, că a trebuit să mă înlănţuie ca să mă bată.

Ochii Iskrei licăriră.

— Tot ai ţipat, căţea, când te-am biciuit.

— Destul, interveni bunica lui Manon, fluturând o mână.

Manon abia auzi ordinul.

Ele o *biciuiseră* pe santinela ei ca pe vreo fiinţă inferioară, ca pe vreun animal muritor...

Cineva mârâi, pe un ton jos şi răutăcios, în dreapta ei.

Rămase fără suflare când o văzu pe Sorrel – piatra neclintită şi fără sentimente – dezgolindu-şi dinţii în faţa Iskrei şi a celor adunate acolo.

Bunica lui Manon înaintă, plină de indignare. În spatele lui Manon, Cele Treisprezece erau ca un zid tăcut, indestructibil.

Asterin începu să le studieze chipurile, iar Manon îşi dădu seama că Aghiotanta ei înţelegea

că era ultima dată când făcea asta.

— Sângele va fi plătit cu sânge, spuseră bunica lui Manon şi Matroana Picioare-galbene la unison, recitând din cele mai vechi ritualuri.

Manon îşi încordă spatele, aşteptând momentul potrivit.

— Şi cine doreşte să verse sânge în numele lui Zelta Picioare-galbene poate să înainteze.

Ghearele de fier ieşiră din mâinile întregului sabat Picioare-galbene.

Asterin nu făcu decât să le fixeze cu privirea pe Cele Treisprezece, cu faţa însângerată nemişcată şi cu ochi limpezi.

Matroana Picioare-galbene ordonă:

— Formaţi rândul!

Manon sări brusc.

— Invoc dreptul de execuţie!

Toată lumea îngheţă.

Chipul bunicii lui Manon păli de furie. Dar celelalte două Matroane şi până şi vrăjitoarele Picioare-galbene aşteptară.

Manon spuse, cu capul sus:

— Revendic dreptul asupra capului Aghiotantei mele. Sângele va fi plătit cu sânge – dar de muchia sabiei mele. Ea îmi aparţine, tot aşa cum îmi va aparţine şi moartea ei.

Pentru prima dată, Asterin strânse din buze, iar ochii îi licăriră. Da, înţelegea singurul dar pe care putea să i-l dea Manon, singura onoare rămasă.

Cresseida Sânge-albastru fu cea care interveni înainte de a vorbi celelalte două Matroane.

— Pentru că i-ai salvat viaţa fiicei mele, Aripă Conducătoare, îţi va fi acordat.

Matroana Picioare-galbene întoarse capul spre Cresseida, cu un răspuns pe buze, dar era prea târziu. Cuvintele fuseseră rostite, iar regulile trebuiau respectate cu orice preţ. Când mantia roşie a lui Crochan flutură în spatele ei în vânt, Manon aruncă o privire spre bunica ei. Numai ura strălucea în ochii bătrâni – ura şi un licăr de satisfacţie că Asterin avea să fie ucisă după zeci de ani în care fusese considerată o Aghiotantă nepotrivită.

Dar cel puţin avea să moară de mâna ei.

Şi în est, alunecând peste munţi ca aurul topit, soarele începu să răsară.

O sută de ani o avusese pe Asterin. Mereu crezuse că urmau să mai treacă încă o sută.

Manon îi spuse încet lui Sorrel:

— Întoarce-o! Aghiotanta mea o să vadă răsăritul pentru ultima dată.

Sorrel înaintă ascultătoare, întorcând-o pe Asterin cu faţa către Marile Vrăjitoare, spre mulţimea de lângă balustradă – şi spre răsăritul rar care străpungea întunecimea din Morath.

Sângele trecea prin spatele hainelor de piele ale Aghiotantei.

Şi totuşi, Asterin îngenunche, cu umerii drepţi şi capul ridicat când se uită nu la răsărit, ci la Manon, cât îşi ocoli aghiotanta ca să ocupe un loc la câţiva metri în faţa Matroanelor.

— Cândva, înainte de micul dejun, Manon, spuse bunica ei de la câţiva metri în spate.

Manon scoase Spintecă-Vânt, lama şuierând uşor când ieşi din teacă.

Lumina soarelui polei balconul când Asterin

şopti atât de încet, încât doar Manon putea să audă:

— Să-mi duci trupul înapoi în baracă.

Ceva se rupse în pieptul lui Manon – atât de violent, că se întrebă dacă era posibil să nu fi auzit cineva.

Manon ridică sabia.

Un singur cuvânt din partea lui Asterin, şi ar fi putut să-şi salveze pielea. Să spună secretele lui Manon şi să fie liberă să plece. Totuşi, aghiotanta ei nu rosti niciun cuvânt.

Şi, în clipa aceea, Manon înţelese că existau forţe mai mari decât obedienţa, disciplina şi brutalitatea. Înţelese că ea nu se născuse fără suflet; că nu se născuse fără inimă.

Pentru că ambele o implorau să nu lovească nicicum cu sabia.

Manon se uită la Cele Treisprezece, care stăteau în jurul lui Asterin în semicerc.

Rând pe rând, ele ridicară două degete la frunte.

Un murmur se auzi din mulţime. Nu era gestul cu care să onorezi o Mare Vrăjitoare.

Ci o Regină-Vrăjitoare.

De cinci sute de ani, nu existase o Regină a Vrăjitoarelor nici în sabatul Crochan, nici în cel al vrăjitoarelor Dinţi-de-fier. Nici măcar una.

Iertarea strălucea pe chipurile Celor Treisprezece ale ei. Iertarea, înţelegerea şi loialitatea care nu era o obedienţă oarbă, ci făurită în durere şi luptă, în victorii împărtăşite şi în înfrângeri. Forjată în speranţa unei vieţi mai bune – a unei lumi mai bune.

În cele din urmă, Manon întâlni privirea lui Asterin, lacrimile curgând acum pe chipul Aghiotantei. Nu de frică sau de durere, ci în semn de rămas-bun. O sută de ani – şi totuşi, Manon îşi dori să fi avut mai mult timp.

Pentru o clipă, ea se gândi la femela balaur din cuib, albastră precum cerul, care avea să aştepte la nesfârşit o călăreaţă care urma să se mai întoarcă. Se gândi la un tărâm stâncos şi verde, care se întindea spre marea vestică.

Cu mâna tremurândă, Asterin îşi lipi degetele de frunte şi le întinse.

— Adu-i acasă pe oamenii noştri, Manon, şopti ea.

Manon înclină Spintecă-Vânt, pregătindu-se pentru lovitură.

— Termină odată, Manon! izbucni Matroana Cioc-negru.

Manon întâlni privirea lui Sorrel, apoi pe cea a lui Asterin. Şi Manon le dădu Celor Treisprezece ordinul final.

— *Fugiţi!*

Apoi Manon Cioc-negru se roti şi o lovi pe bunica sa cu Spintecă-Vânt.

Capitolul 18

Manon văzu doar licărul dinţilor ruginiţi ai bunicii şi strălucirea unghiilor ei din fier când le ridică pentru a se feri de sabie – dar era prea târziu.

Manon o sfâşie cu Spintecă-Vânt – era o lovitură care i-ar fi tăiat pe cei mai mulţi oameni în

două.

Totuşi, bunica ei sări înapoi destul de repede, încât sabia îi tăie doar trunchiul, sfâşiind materialul şi pielea dintre sâni când trasă o linie superficială. Sângele albastru ţâşni, dar Matroana se mişca, blocând următoarea lovitură cu unghiile-i din fier – dintr-un fier atât de dur, că Spintecă-Vânt ricoşă.

Manon nu se uită să vadă dacă Cele Treisprezece o ascultaseră. Dar Asterin ţipa; urla să se *oprească.* Strigătele deveniră mai distante, apoi răsunară ca şi când acum ar fi fost pe hol, târâită departe.

Niciun sunet că ar fi fost urmărită – ca şi când privitoarele ar fi fost prea uluite. Bun.

Iskra şi Petrah îşi scoseseră săbiile, dezgolindu-şi dinţii de fier când păşiră între Matroane şi Manon, izgonindu-le pe cele două Mari Vrăjitoare.

Sabatul Matroanei Cioc-negru atacă, doar ca să fie oprit de o mână.

— Rămâneţi pe loc! ordonă bunica ei gâfâind, în timp ce Manon îi dădu târcoale. Sângele albastru curgea pe faţa bunicii. Un centimetru mai aproape, şi ar fi fost moartă.

Moartă.

Bunica ei îşi dezgoli dinţii ruginiţi.

— Este a mea.

Ea făcu semn din bărbie spre Manon.

— O s-o facem ca în timpurile străvechi.

Manon îşi simţi stomacul agitându-se, dar băgă sabia în teacă.

Îşi scoase unghiile dintr-o mişcare a încheieturii mâinii şi, strângându-şi maxilarul o dată, îşi încleştă dinţii.

— Să vedem cât de bună eşti, Aripă Conducătoare! spuse printre dinţi bunica ei, şi atacă.

Manon nu o văzuse niciodată pe bunica ei luptând, nu se antrenase niciodată cu ea.

Şi o mică parte din Manon se întrebă dacă era din cauză că bunica ei nu voia ca alţii să ştie cât de pricepută era.

Manon reuşi să se mişte destul de repede ca să evite unghiile îndreptate spre faţa, gâtul şi burta ei, retrăgându-se pas după pas.

Trebuia să facă asta doar cât să câştige timp pentru Cele Treisprezece ca să se poată înălţă spre cer.

Bunica intenţionă să-i sfâşie obrazul, dar Manon îi blocă lovitura cu un cot, izbindu-şi puternic încheietura în antebraţul bunicii. Vrăjitoarea ţipă de durere, iar Manon ieşi din raza ei de acţiune, dându-i din nou târcoale.

— Acum nu mai este atât de uşor să loveşti, nu-i aşa, Manon Cioc-negru? spuse gâfâind bunica ei când se studiară reciproc.

Nimeni din jurul lor nu îndrăznea să se mişte; Cele Treisprezece dispăruseră – până la ultima. Ea expiră uşurată. Acum trebuia să o ţină ocupată pe bunica ei suficient de mult, ca să evite să le ordone privitoarelor să plece în urmărire.

— Este mult mai uşor cu o sabie, arma oamenilor laşi, spuse furioasă bunica ei. Cu dinţii, cu unghiile... Trebuie să fii *motivată.*

Fandară una spre cealaltă, o parte fundamentală cedând cu fiecare zgârietură, lovitură şi blocaj. Ele se despărţiră din nou.

— La fel de jalnică precum mama ta, zise bunica ei. Poate că ai să şi mori ca ea – cu dinţii mei în gâtul tău.

Mama ei, pe care o ucisese ieşind din ea, care murise dându-i naştere...

— Ani la rând am încercat să te dezvăţ de slăbiciunea ei. Bunica ei scuipă sânge albastru pe pietre. Pentru binele sabatului Dinţi-de-fier, te-am făcut o forţă a naturii, o războinică fără egal! Şi aşa mă răsplăteşti...

Manon nu se lăsă descurajată de cuvinte. Se îndreptă spre gâtul ei, doar ca să o fenteze şi să o taie.

Bunica ei ţipă de durere – *durere* adevărată – când ghearele lui Manon îi sfâşiară umărul.

Sângele îi udă mâna, carnea rămânându-i agăţată de unghii...

Manon se retrase clătinându-se, fierea arzându-i gâtul.

Ea văzu lovitura venind, dar tot nu avu timp să o oprească atunci când bunica o lovi în burtă cu mâna dreaptă.

Haina de piele, pânza şi pielea i se rupseră. Manon ţipă.

Sângele fierbinte şi albastru ţâşni din ea înainte ca bunica ei să se retragă.

Cu o mână, Manon îşi apăsă abdomenul, pe pielea sfâşiată. Sângele îi picură printre degete, stropind pietrele.

Mult deasupra, un balaur urlă.

Era Abraxos.

Matroana Cioc-negru râse, scuturându-şi unghiile de sângele lui Manon.

— Am să-ţi tai balaurul în bucăţele şi-am să-l dau la câini!

În ciuda agoniei resimţite din burtă, vederea lui Manon se ascuţi.

— Nu şi dacă te ucid eu prima!

Bunica ei chicoti, încă dându-i târcoale, evaluând situaţia.

— Ai pierdut titlul de Aripă Conducătoare. Ţi-ai pierdut titlul de moştenitoare.

Pas după pas, tot mai aproape, ca o viperă care-şi încolţea prada.

— De azi înainte, eşti Manon Ucigaşa de Vrăjitoare. Manon Ucigaşa de Neam.

Cuvintele o loviră ca pietrele. Manon se retrase spre balustrada balconului, apăsându-şi rana din dreptul stomacului pentru a împiedica sângele să curgă. Mulţimea se dădu la o parte ca apa în jurul lor. Încă puţin – încă un minut sau două.

Bunica ei se opri şi clipi spre uşile deschise ca şi când îşi dădea seama că Cele Treisprezece dispăruseră. Manon atacă din nou, înainte să poată da ordinul de urmărire.

Lovitură, fandare, tăiere, aplecare – se mişcau într-un vârtej de fier, şi sânge, şi piele.

Dar când Manon se învârti, rănile de pe abdomen cedară mai mult şi se împiedică.

Bunica ei nu ezită şi lovi.

Nu cu ghearele sau cu dinţii, ci cu piciorul.

Lovitura de picior în stomac o făcu pe Manon să ţipe, un urlet căruia Abraxos îi răspunse de la înălţime. Mort în curând, ca şi ea. Se ruga ca toate Cele Treisprezece să-l cruţe, să-l lase să li se alăture, oriunde ar fi zburat.

Manon se izbi de balustrada de piatră a balconului şi se prăbuşi pe dalele negre. Sângele albastru ţâşni, pătându-i pantalonii în dreptul coapselor.

Bunica ei se apropie încet, gâfâind.

Manon apucă balustrada balconului şi se ridică în picioare pentru o ultimă dată.

— Vrei să ştii un secret, Ucigaşă de Neam? îi şopti bunica.

Manon se rezemă de balustrada balconului, prăpastia de dedesubt fiind nesfârşită şi o uşurare. Urma să fie dusă în temniţă – unde, fie aveau să o folosească în experimentul de împerechere al lui Erawan, fie să o tortureze până şi-ar fi implorat moartea. Sau poate ambele.

Bunica îi vorbi atât de încet, că Manon abia o auzi peste gâfâiturile ei.

— Când mama ta s-a chinuit să te nască, a mărturisit cine este tatăl tău. A spus că tu... *tu* ai să fii cea care rupe blestemul, care o să ne salveze. A spus că tatăl tău este un prinţ Crochan rar. Şi a spus că sângele tău amestecat o să fie cheia.

Bunica îşi duse unghiile la gură şi linse sângele albastru al lui Manon.

Nu.

Nu.

— Aşadar, toată viaţa ai fost o Ucigaşă de Neam, spuse mieros bunica ei. Le-ai vânat pe vrăjitoarele Crochan – pe *rudele* tale. Când erai mică, tatăl tău te-a căutat. Niciodată nu a încetat să o iubească pe mama ta. Să o *iubească,* scuipă ea. Şi să te iubească pe tine. Aşa că l-am ucis.

Manon se uită la prăpastia de dedesubt, la moartea care îi făcea semn.

— A fost delicios de disperat când i-am spus ce i-am făcut ei. În ce-am să te transform. Nu într-un copil al păcii, ci al războiului.

Transformată.

Transformată.

Transformată.

Unghiile din fier ale lui Manon ţăcăniră pe balustrada din piatră neagră a balconului. Şi, apoi, bunica rosti cuvintele care o distruseră.

— Ştii de vrăjitoarea aia Crochan, care spiona în trecătoarea Ferian în primăvara asta? A fost trimisă să te găsească. După o sută şaisprezece ani de căutări, au aflat, în sfârşit, cine este copilul pierdut al prinţului lor mort.

Triumfătoare, bunica zâmbi hidos. Manon îşi adună puterea în braţe, în picioare.

— Numele ei era Rhiannon, după ultima regină Crochan. Şi era sora ta vitregă. A mărturisit asta, pe mesele noastre. Credea că aşa o să-şi salveze viaţa. Şi când a văzut ce ai devenit, a ales să moară odată cu secretul.

— Eu sunt o vrăjitoare Cioc-negru, spuse răguşit Manon, sângele gâtuindu-i cuvintele.

Bunica ei făcu un pas şi zâmbi când şopti:

— Eşti o Crochan. Ultima din linia lor regală, odată ce ţi-ai omorât sora. Eşti o regină Crochan.

Vrăjitoarele adunate nu scoaseră niciun cuvânt.

Bunica se întinse spre ea.

— Şi, când am să termin cu tine, ai să mori ca una dintre ele!

Manon nu lăsă unghiile bunicii să o atingă.

În apropiere, se auzi un bubuit.

Manon folosi puterea pe care şi-o adunase în braţe şi picioare ca să se arunce pe marginea din piatră a balconului.

Şi să se rostogolească în aer.

~

Aer, pietre, vânt şi sânge...

Manon se izbi într-o piele caldă şi tare, ţipând când durerea cauzată de răni îi întunecă vederea.

Deasupra, undeva departe, bunica ei striga ordine...

Manon îşi băgă unghiile în pielea tare, înfigându-şi adânc ghearele. Sub ea, recunoscu un ţipăt de disconfort. Era Abraxos.

Dar ea se ţinu cu putere, iar el acceptă durerea când se înclină într-o parte, ieşind din umbra Morathului...

Ea le simţea în jurul ei.

Manon reuşi să deschidă ochii, fluturându-şi pleoapa transparentă în vânt.

Edda şi Briar, Umbrele ei, o flancau acum. Ea ştia că ele fuseseră acolo, aşteptând în umbre cu balaurii lor, că auziseră toate cuvintele condamnabile.

— Celelalte au zburat înainte. Am fost trimise să te recuperăm, Edda, strigă peste vuietul vântului cea mai mare dintre surori. Rana ta...

— Este superficială! se răsti Manon, forţându-se să ignore durerea ca să se concentreze asupra a ceea ce trebuia să facă.

Ea era pe gâtul lui Abraxos, şaua fiind la câţiva metri în spatele ei. Rând pe rând şi respirând greoi, îşi scoase unghiile din pielea lui şi alunecă spre şa. El zbură în linie dreaptă, oferindu-i aer lin ca să se prindă cu hamul.

Sângele îi curgea din rănile de la burtă şi, curând, şaua era udă de sânge.

În spatele lor, câteva urlete făcură muntele să tremure.

— Nu le putem lăsa să ajungă la celelalte, reuşi Manon să spună.

Briar, cu părul negru fluturându-i în spate, se apropie.

— Şase Picioare-galbene sunt pe urma noastră. Din sabatul personal al Iskrei. Se apropie repede.

Cu o treabă de terminat, cu siguranţă li se dăduse mână liberă să le ucidă.

Manon studie piscurile şi râpele munţilor din jurul lor.

— Doi de fiecare, ordonă ea. Balaurii negri ai Umbrelor erau imenşi – ştiau să se facă nevăzuţi, dar devastatori într-o luptă. Edda, tu ai să te duci cu doi spre vest; Briar, tu ai să-i duci pe ceilalţi doi spre est. Lăsaţi-mi-i mie pe ultimii doi.

Nici urmă de restul Celor Treisprezece în norii gri sau în munţi.

Deci – scăpaseră. Asta era suficient.

— Le ucideţi şi apoi le găsiţi pe celelalte, le ordonă Manon, cu un braţ pe rana ei.

— Dar, Aripă Conducătoare...

Titlul aproape îi slăbi voinţa. Dar Manon strigă:

— Este un ordin!

Umbrele îşi plecară capetele. Apoi, ca şi când

ar fi avut o singură minte, o singură inimă, se înclinară în ambele direcţii, îndepărtându-se de Manon ca petalele în vânt.

Ca nişte câini de vânătoare adulmecând o urmă, patru Picioare-galbene se despărţiră de grupul lor ca să se ocupe de fiecare Umbră.

Cele două din mijloc zburară mai repede, mai puternic, îndepărtându-se ca să se apropie de Manon. Vederea i se înceţoşă.

Nu era un semn bun – nu era deloc un semn bun.

Ea îi şopti lui Abraxos:

— Hai să dăm un ultim spectacol demn de un cântec.

El îşi strigă răspunsul.

Picioarele-galbene se apropiară suficient de mult, încât Manon să le numere armele. Cea din dreapta ei strigă un ţipăt de luptă.

Manon îşi înfipse călcâiul stâng în coastele lui Abraxos.

Ca o stea căzătoare, se avântă spre piscurile munţilor cenuşii. Picioarele-galbene plonjară împreună cu ei.

Manon se îndreptă spre o prăpastie din mijlocul lanţului muntos, iar vederea îi licări în alb, negru şi gri. Un fior i se strecură în oase.

Pereţii râpei se închideau în jurul lor ca botul unei bestii mari, iar ea trase o dată de frâie.

Abraxos îşi întinse aripile şi ocoli de-a lungul râpei înainte de a prinde un curent şi de a se echilibra, bătând puternic din aripi prin mijlocul crevasei, stâlpii din piatră înălţându-se de pe fundul râpei ca lăncile.

Picioarele-galbene, prea fascinate de setea lor de sânge, şi balaurii lor, prea mari şi greoi, se opriră în râpă – la virajul brusc...

Un bubuit şi un ţipăt se auziră şi toată râpa se cutremură.

Manon îşi înghiţi ţipătul de agonie, ca să privească înapoi. Unul din balauri intrase în panică, fiind prea mare pentru spaţiul acela, şi se izbi în coloana de piatră. Oase rupte şi sânge căzură de sus.

Dar celălalt balaur reuşise să se încline, iar acum zbura spre ei, cu aripile atât de mari, încât aproape atingea ambele părţi ale râpei.

Manon gâfâi printre dinţii însângeraţi:

— Zboară, Abraxos!

Iar balaurul ei blând, cu inimă de războinic, zbură.

Manon se concentră să rămână în şa, să-şi apese braţul pe rană ca să împiedice sângerarea, să ţină la distanţă răceala mortală. Căpătase suficiente răni ca să ştie că bunica ei o lovise puternic.

Râpa se abătea spre dreapta, iar Abraxos coti ca un expert. Ea se rugă ca bubuitul şi urletul balaurului ce-i urmărea să lovească pereţii, dar nu se auzi nimic.

Dar Manon cunoştea canioanele mortale. Zburase pe ruta aceasta de nenumărate ori în patrulele nesfârşite şi nebune din ultimele luni. Picioarele-galbene, sechestrate în trecătoarea Ferian, nu zburaseră.

— Până la capăt, Abraxos! ordonă ea. Urletul lui fu singura confirmare.

O singură ocazie. Avea doar o singură ocazie. Apoi putea muri bucuroasă, ştiind că Cele Treisprezece nu aveau să fie urmărite. Cel puţin, nu astăzi.

Viraj după viraj, Abraxos se grăbi prin râpă, lovindu-şi coada de roci ca să arunce resturi în santinela Picioare-galbene.

Călăreaţa se feri de roci, balaurul ei ridicându-se în vânt. Mai aproape – Manon voia ca ea să fie mai aproape. Trase de frâiele lui Abraxos, iar el îşi reduse viteza.

La fiecare curbă, roca neagră pe lângă care treceau repede se înceţoşa ca vederea ei slăbită.

Vrăjitoarea Picioare-galbene era destul de aproape ca să arunce un pumnal.

Cu vederea slăbită, Manon se uită peste umăr la timp ca să o vadă făcând chiar asta.

Nu un pumnal, ci două, iar metalul licări în lumina slabă a canionului.

Manon se pregăti de impactul metalului în carne şi os.

Abraxos luă curba finală când santinela îşi aruncă pumnalele spre Manon. Un zid înalt şi impenetrabil din piatră neagră se ridica la doar câţiva metri distanţă.

Dar Abraxos se înălţă, prinse curentul ascendent şi ieşi din mijlocul râpei, atât de aproape, încât Manon putea atinge zidul din capăt.

Cele două pumnale loviră roca în locul în care Manon fusese cu câteva clipe înainte.

Iar santinela Picioare-galbene, călare pe balaurul ei masiv şi greoi, făcu la fel.

Roca gemu atunci când balaurul şi călăreaţa lui

se izbiră în el. Şi căzură pe fundul râpei.

Gâfâind, cu respiraţia udă şi însângerată, Manon îl mângâie pe Abraxos pe coaste. Până şi mişcarea era slabă.

— Prea bine! reuşi ea să spună.

Munţii deveniră din nou mici. Pădurea Oakwald se întindea în faţa ei. Copacii – coroanele copacilor ar fi putut să o ascundă...

— Oak... spuse ea răguşit.

Manon nu termină de rostit ordinul înainte ca întunericul să apară şi să o revendice.

Capitolul 19

Elide Lochan rămase tăcută în cele două zile cât călători împreună cu Lorcan pe marginea estică a Oakwaldului, îndreptându-se spre câmpiile de dincolo.

Nu îi pusese întrebările care păreau să conteze cel mai mult, lăsându-l s-o creadă o fată proastă, orbită de recunoştinţă că o salvase.

El uitase repede că, deşi o dusese în braţe, fata se salvase singură. Şi îi acceptase numele – numele *mamei* ei – fără întrebări. Dacă Vernon era pe urmele ei... Fusese o greşeală prostească, dar nu o putea repara, nu fără să-l facă pe Lorcan să devină suspicios.

Aşadar, îşi ţinu gura şi îşi înghiţi întrebările: de ce o vânase? Cine era stăpâna lui, de-i dădea ordine unui războinic atât de puternic? De ce voia să intre în Morath? De ce tot atingea un obiect de sub jacheta-i neagră? Şi de ce păruse atât de surprins – chiar dacă încercase să ascundă asta –

când îi spusese de Celaena Sardothien şi Aelin Galathynius.

Elide era sigură că şi războinicul avea secretele lui şi că, în ciuda promisiunii de a o proteja, în clipa în care ar fi primit toate răspunsurile pe care le voia, ar fi renunţat să o mai protejeze.

Însă dormi bine în ultimele două nopţi – mulţumită burţii pline de carne, graţie vânătorii lui Lorcan. El prinsese doi iepuri şi după ce ea îl devorase pe al ei în câteva minute, îi dăduse jumătate din al lui. Fata nu se deranjase să fie politicoasă refuzând.

Era mijlocul dimineţii, când lumina din pădure deveni şi mai strălucitoare, iar aerul mai proaspăt. Iar apoi, se auzi vuietul apelor repezi – râul Acanthus.

Lorcan merse înainte, iar Elide ar fi putut jura că până şi copacii se dăduseră din calea lui, când ridicase tăcut o mână, făcându-i semn să aştepte.

Ea se supuse, zăbovind în obscuritatea copacilor, rugându-se să nu fie nevoiţi să se întoarcă în desişul din Oakwald, să nu i se nege acest pas în lumea strălucitoare şi deschisă...

Lorcan îi făcu semn din nou să înainteze. Drumul era liber.

Elide păşi în linişte şi clipi în faţa potopului de lumină solară, care venea dinspre ultimul şir de copaci, ca să stea lângă Lorcan pe malul înalt şi stâncos al râului.

Râul era imens, umbre grăbite de gri şi maro – ultimul gheţar topit din munţi. Era aşa de lat şi de agitat, încât ea îşi dădu seama că nu putea înota şi că trebuiau să traverseze prin altă parte. Dar,

dincolo de râu, ca şi când apa ar fi fost o graniţă între cele două lumi...

Dealuri şi pajişti cu ierburi înalte ca de smarald se unduiau de cealaltă parte a râului Acanthus, ca şuieratul mării sub un cer senin, întinzându-se la nesfârşit spre orizont.

— Nu-mi amintesc, şopti ea, cuvintele abia auzindu-se peste vuietul râului, ultima dată când am văzut...

În Perranth, închisă în turn, văzuse doar oraşul, poate lacul, dacă ziua era destul de senină. Apoi, fusese în furgonul-închisoare şi în Morath, unde văzuse numai munţii, cenuşa şi armatele. Şi, cât zburase cu Manon şi Abraxos, fusese prea îngrozită şi îndurerată ca să mai observe ceva. Dar acum... Nu-şi aducea aminte când văzuse ultima dată lumina soarelui dansând pe o pajişte sau mici păsări maronii ridicându-se şi năpustindu-se în briza caldă de deasupra ei.

— Drumul este cam la doi kilometri în amonte, spuse Lorcan, fără să se lase impresionat de Acanthus sau de ierburile unduitoare de dincolo de el. Dacă vrei să-ţi meargă planul, acum ar fi timpul să te pregăteşti.

Ea îi aruncă o privire.

— Tu trebuie să munceşti cel mai mult. El ridică din sprâncene. Ca să-ţi reuşească şiretlicul, trebuie cel puţin să pari... să pretinzi că eşti om, îl lămuri Elide.

Totuşi bărbatul nu aducea deloc a om.

— Ascunde-ţi mai multe arme, continuă ea. Păstrează numai sabia la vedere.

Până şi sabia imensă l-ar fi trădat pe Lorcan ca

nefiind un călător obişnuit.

Din buzunarul de la jachetă, ea scoase încă o curea de piele.

— Leagă-ţi părul la spate! Ai să arăţi mai puţin... Se opri când, în ochii lui, văzu uşoară urmă de amuzament, însoţită de un avertisment. Sălbatic, se obligă ea să spună, legănând cureaua din piele între ei.

Lorcan o luă cu degetele-i groase, strâmbând din buze în timp ce se supuse.

— Şi descheie-ţi jacheta, spuse ea şi se gândi la aspectele care îi păruseră mai puţin ameninţătoare, mai puţin intimidante.

Lorcan se supuse şi acelui ordin şi, curând, bluza de un gri-închis de sub jacheta strâmtă de luptă se văzu, dezvăluind un piept lat şi musculos. Măcar semăna mai mult cu un muncitor robust, şi nu cu un războinic.

— Şi tu? spuse el, cu sprâncenele încă ridicate.

Elide se studie şi lăsă jos sacul. Mai întâi, îşi scoase jacheta din piele, chiar dacă asta o făcu să se simtă ca şi când ar fi renunţat la un rând de piele, apoi îşi suflecă mânecile bluzei albe. Dar, fără haina mulată din piele, i se vedeau sânii plini – care indicau că e femeie, şi nu fata pe care o credeau oamenii. Apoi se ocupă de păr, despletindu-l şi rearanjându-l într-un coc în vârful capului. Era coafura unei femei măritate, nu buclele libere ale unei copile.

Îşi îndesă apoi jacheta în sac şi se uită către Lorcan.

El o măsură din priviri şi se încruntă din nou.

— Nişte sâni mai mari nici n-or să dovedească,

nici n-or să ascundă nimic.

Ea roși.

— Poate că au să-i distragă pe bărbaţi suficient de mult, încât să nu pună întrebări.

Cu asta, ea începu să urce în amonte, încercând să nu se gândească la bărbaţii care o atinseseră şi rânjiseră dispreţuitor în celula aceea. Dar, dacă el ar fi dus-o în siguranţă de partea cealaltă a râului, şi-ar fi folosit corpul în avantajul ei. Bărbaţii ar fi văzut ce voiau să vadă: o tânără drăguţă pe care nu o enerva atenţia lor şi care vorbea cu blândeţe. O persoană de încredere, drăguţă, şi totuşi obişnuită.

Lorcan merse greoi şi, pentru ultima jumătate de kilometru în jurul cotului râului, o ajunse din urmă şi merse lângă ea ca un adevărat tovarăş de drum, şi nu ca vreun însoţitor obligat de-o promisiune.

Caii, căruţele şi strigătele îi întâmpinară înaintea priveliştii.

Dar, iată: un pod lat din piatră uzată, căruţe şi cărucioare şi călăreţi aliniaţi în grupuri, de amândouă părţile. Şi vreo douăzeci de gărzi în culori adarlaniene, care supravegheau ambele maluri, adunau taxe şi...

Verificau căruţele, uitându-se cu atenţie la feţele tuturor.

Ilkenul ştiuse de şchiopătatul ei.

Elide încetini şi rămase lângă Lorcan când se apropiară de barăcile părăsite cu două etaje, aflate pe fiecare parte a râului. De-a lungul drumului, flancate de copaci, în câteva clădiri la fel de jalnice era mare agitaţie. Un han şi o tavernă, pentru ca

aceia care călătoreau să nu aştepte la rând pentru băutură sau mâncare sau să poată închiria o cameră pe vreme rea.

Erau atât de multe persoane – atât de mulţi oameni. Nimeni nu părea panicat, rănit sau bolnav. Iar gărzile, în ciuda uniformelor lor, se mişcau ca oamenii când percheziţionau căruţele care treceau pe lângă barăcile care serveau drept post de vamă şi dormitoare.

Ea îi spuse încet lui Lorcan când se îndreptară spre drumul de pământ şi capătul rândului:

— Nu ştiu ce magie ai, dar, dacă poţi să faci să nu fie atât de evident că şchiopătez...

Înainte să poată termina, o forţă ca vântul unei nopţi reci îi suflă pe gleznă şi gambă, pe care apoi i le prinse bine. Ca o atelă.

Ea păşi normal şi fu nevoită să se abţină din a se mira că merge drept şi sigur. Nu îşi permise să se bucure de asta, nu când era probabil să dureze doar până ce ar fi traversat râul.

Căruţele negustorilor stăteau pe loc, pline ochi cu bunuri de la cei care nu doriseră să rişte să traverseze râul Avery spre nord, căruţaşii crispându-se în aşteptarea inspecţiilor iminente. Elide se uită cu atenţie la feţele căruţaşilor, negustorilor, ale celorlalţi călători. Toţi îi făceau instinctele să strige că aveau să fie trădaţi în secunda în care le-ar fi cerut să îi ducă sau le-ar fi oferit o monedă ca să tacă.

Dacă ar fi trecut peste rând, le-ar fi atras atenţia gărzilor, aşa că Elide se folosi de fiecare pas ca să îl studieze, în timp ce părea să se îndrepte spre partea din spate. Însă ajunse la

capătul rândului, fără să rezolve nimic.

Totuşi Lorcan aruncă o privire în spatele ei – spre tavernă, văruită ca să ascundă, fără îndoială, pietrele aproape sfărâmate.

— Să mâncăm cât timp aşteptăm, spuse el suficient de tare, încât cei din căruţa din faţă să audă şi să-i ignore.

Ea dădu aprobator din cap. Înăuntru ar fi putut să fie altcineva, iar stomacul îi chiorăia. Doar că...

— Nu am bani, şopti ea când se apropiară de uşa galbenă din lemn.

Era o minciună. Avea aur şi argint de la Manon. Dar nu voia ca Lorcan să vadă, în ciuda promisiunii.

— Am eu destui, spuse el încordat, iar ea îşi drese delicat vocea.

El ridică din sprâncene.

— N-ai să-ţi câştigi niciun aliat dacă arăţi aşa, îi spuse ea şi îi zâmbi uşor. Intră acolo ca un războinic şi ai să fii observat.

— Şi ce ar trebui să fiu, atunci?

— Orice e nevoie să fii, la momentul potrivit. Dar... nu te încrunta.

El deschise uşa şi, înainte ca ochii ei să se acomodeze cu strălucirea candelabrelor din fier forjat, faţa lui Lorcan *chiar se schimbase.* Poate că n-avea o privire blândă, zâmbea binevoitor şi umerii îi erau relaxaţi – ca şi când ar fi fost un pic nemulţumit că trebuia să aştepte, dar nerăbdător să mănânce ceva bun.

Părea aproape uman.

Taverna era aglomerată, iar zgomotul atât de asurzitor, încât ea abia reuşi să-i vorbească

suficient de tare celei mai apropiate servitoare ca să comande prânzul. Ei se strecurară printre mesele aglomerate, iar Elide observă că mai mulţi se uitau mai degrabă la pieptul, decât la chipul ei, şi o fixau cu privirea.

Ea îşi alungă senzaţia neplăcută şi continuă să păşească fără grabă în timp ce se îndreptă spre o masă lipită de zidul din spate, de la care tocmai se ridicase un cuplu ce părea obosit.

Opt oameni gălăgioşi se înghesuiau în jurul mesei la câţiva metri distanţă, o femeie de vârstă mijlocie cu un râs zgomotos distingându-se ca lidera lor. Ceilalţi de la masă – o femeie frumoasă cu părul negru; un bărbat cu barbă şi piept lat, ale cărui mâini erau la fel de mari ca farfuriile; şi câţiva oameni care păreau nişte scandalagii – continuau să se uite la femeia mai în vârstă, evaluându-i răspunsurile şi ascultând cu atenţie ce avea de spus.

Elide se aşeză pe scaunul din lemn uzat, iar Lorcan pe cel din faţa ei – statura lui atrăgând o privire din partea bărbatului cu barbă şi a femeii de vârstă mijlocie de la masă.

Elide cântări privirea aceea.

De evaluare. Nu ca să se lupte; nu ca pe o ameninţare. Ci de evaluare şi apreciere.

Elide se întrebă pentru o clipă dacă Anneith îi înghiontise pe cei doi să plece – ca să elibereze masa aceea pentru ei. Pentru privirea aceea.

Elide îşi întinse mâna pe masă, cu palma în sus, şi îi aruncă lui Lorcan un zâmbet adormit, aşa cum o văzuse o dată pe o servitoare din bucătărie zâmbindu-i bucătarului din Morath.

— Bărbate, spuse ea dulce, dând din degete.

Lorcan strâmbă din buze, dar o luă de mână – degetele ei părând mult mai mici printre ale lui.

Bătăturile lui se zgâriară de ale ei. El observă lucrul acesta odată cu ea şi întinse mâna ca să o cuprindă pe a ei, ca să-i inspecteze palma. Ea îşi strânse degetele şi-şi întoarse mâna ca să o apuce din nou pe a lui.

— Frate, şopti Lorcan astfel încât să nu audă nimeni altcineva. Sunt fratele tău.

— Tu eşti soţul meu, spuse ea la fel de încet. Suntem căsătoriţi de trei luni. Intră în joc.

El privi împrejur, fără să observe că fuseseră fixaţi cu privirea. Îndoiala încă-i dansa în ochi, împreună cu o întrebare tăcută.

Ea spuse simplu:

— Bărbaţii nu se vor simţi ameninţaţi de un frate. Aş fi liberă – încă disponibilă pentru... invitaţii. Am văzut cât de puţin respectă bărbaţii ceea ce cred că sunt îndreptăţiţi să aibă. Aşadar, până când voi hotărî altfel, eşti soţul meu, şopti ea.

O umbră licări în ochii lui Lorcan, împreună cu o altă întrebare. Una pe care ea nu voia să i-o adreseze şi căreia nu îi putea răspunde. O strânse de mână, cerându-i să se uite la el. Ea refuză.

Din fericire, mâncarea le fu adusă înainte ca Lorcan să o întrebe.

Tocană – de rădăcinoase şi carne iepure. Ea începu să mănânce, simţind cum bucatele i se topesc în gură de la prima muşcătură.

Grupul din spatele lor începu din nou să vorbească, iar ea ascultă cât mâncă, ciugulind bucăţelele ca şi când ar fi fost nişte scoici de pe

plajă.

— Poate o să le oferim un spectacol şi-or să ne reducă taxa la jumătate, spuse blondul bărbos.

— Puţin probabil, spuse lidera. Ticăloşii ăia ne-ar taxa doar ca să dăm un spectacol. Mai rău, or să se bucure de spectacolul nostru şi-or să ne ceară să mai rămânem o vreme. Nu ne permitem să aşteptăm. Nu când celelalte trupe sunt deja în mişcare. Nu vrem să ajungem ultimii în toate oraşele de câmpie.

Elide era cât pe ce să se înece cu tocană. Aşadar, Anneith *trebuie* să fi eliberat masa asta. Planul ei fusese ca ei să găsească o trupă sau un carnaval în care să intre, să se deghizeze în muncitori, iar asta...

— Dacă o să plătim toată taxa, spuse femeia frumoasă, s-ar putea să ajungem în primul oraş pe jumătate lihniţi de foame şi cam obosiţi să dăm spectacolul.

Elide îşi ridică privirea spre Lorcan, iar el dădu aprobator din cap.

Ea luă o gură din tocană şi se îmbărbătă, gândindu-se la Asterin Cioc-negru. Era fermecătoare, încrezătoare, neînfricată. Mereu îşi ţinea capul înclinat, era relaxată şi afişa un zâmbet uşor. Elide inspiră, lăsând amintirile să-i pătrundă în muşchi, carne şi oase.

Apoi se roti pe scaun, cu un braţ pus în jurul spătarului când se aplecă spre masa lor şi spuse cu un rânjet:

— Îmi pare rău că vă întrerup de la masă, dar, din întâmplare, v-am auzit conversaţia.

Ei toţi se întoarseră spre ea, cu sprâncenele

ridicate, iar conducătoarea o privi direct în ochi. Văzu cum o evalua: tânără, drăguţă, ocolită de viaţa grea. Elide afişă o expresie plăcută şi îşi impuse să pară veselă.

— Sunteţi un fel de trupă de artişti? Îşi înclină capul către Lorcan. Soţul meu şi cu mine încercăm să fim acceptaţi într-o formaţie de câteva săptămâni, dar fără succes – toate poziţiile sunt ocupate.

— Şi noi la fel, spuse lidera.

— Corect, răspunse veselă Elide. Dar taxa este mare – pentru oricine. Şi, dacă ar fi să ne asociem, poate doar temporar... Lorcan îi atinse uşor genunchiul cu al lui, în semn de avertisment. Ea îl ignoră. Ne-am bucura să contribuim – să plătim cât ar fi diferenţa.

Femeia începu să se uite la ea cu suspiciune.

— Într-adevăr, facem parte dintr-un carnaval. Dar nu avem nevoie de noi membri.

Bărbatul cu barbă şi femeia frumoasă îi aruncară femeii priviri mustrătoare.

Elide ridică din umeri.

— Bine, atunci. Dar dacă te răzgândeşti înainte să plecaţi, soţul meu – gesticulă spre Lorcan, care se străduia să schiţeze un zâmbet – este un expert în aruncatul cu săbiile. Şi în fosta noastră trupă a făcut bani frumoşi concurând cu bărbaţi care au încercat să îşi măsoare forţele cu el.

Lidera îşi întoarse privirea ageră spre Lorcan – spre statura, muşchii şi postura lui.

Elide ştiu că ghicise care erau locurile libere pe care ar fi putut să le ocupe, când femeia o întrebă:

— Şi tu ce ai făcut pentru ei?

— Am lucrat ca ghicitoare – spuneau că sunt oracolul lor. Ea ridică din umeri. În mare parte, stăteam în umbre şi făceam presupuneri.

Aşa trebuia să fi fost, având în vedere faptul că ea nu ştia să citească.

Femeia nu fu impresionată.

— Şi cum se numea trupa voastră?

Era foarte probabil să-i cunoască – să cunoască toate trupele care cutreierau câmpiile.

Ea se strădui să-şi aducă aminte ceva util, orice...

Picioare-galbene. Vrăjitoarele din Morath îi spuseseră odată de Baba Picioare-galbene, care călătorise cu un carnaval ca să nu fie descoperită şi care murise în Rifthold în iarna asta, fără nicio explicaţie... Încetul cu încetul, îşi aminti toate detaliile.

— Noi făceam parte din Carnavalul Oglinzilor, spuse Elide. Recunoaşterea, surpriza şi respectul scânteiară în ochii liderei. Până când Baba Picioare-galbene, patroana noastră, a fost ucisă în Rifthold iarna trecută. Am plecat şi de atunci căutăm de lucru.

— Aşadar, voi de unde aţi venit? întrebă bărbatul cu barbă.

— Familia mea locuieşte în partea vestică a Colţilor, fu răspunsul lui Lorcan. Ne-am petrecut ultimele câteva luni cu ai mei – am aşteptat până când s-a topit zăpada, pentru că trecătoarea este foarte periculoasă. Se întâmplă lucruri ciudate în munţi, adăugă el, în ziua de azi.

Trupa rămase nemişcată.

— Într-adevăr, spuse femeia cu părul negru şi

se uită la conducătoarea lor. Molly ar putea să ne ajute să plătim taxa. Şi, de vreme ce Saul a plecat şi nimeni nu i-a luat locul...

Probabil era aruncătorul lor de săbii.

— Aşa cum am spus, zise Elide cu zâmbetul drăguţ al lui Asterin, o să rămânem un pic pe aici; aşa că, dacă vă răzgândiţi... anunţaţi-ne. Dacă nu... Îi salută cu lingura îndoită. Drum bun!

Ceva licări în ochii lui Molly, dar femeia îi măsură încă o dată din priviri.

— Drum bun! şopti ea.

Elide şi Lorcan se întoarseră la mâncarea lor.

Iar când servitoarea veni să le ia banii, Elide băgă mâna în buzunarul interior şi scoase o monedă din argint.

Servitoarea făcu ochii mari, dar Elide observă privirea ageră a lui Molly şi a celorlalţi de la masă când fata plecă şi se întoarse cu restul lor.

Lorcan nu spuse nimic atunci când Elide lăsă un bacşiş mare pe masă, dar amândoi le zâmbiră amabil celor din trupă când se ridicară de la masă şi părăsiră taverna.

Elide îşi ocupă din nou locul de la capătul rândului, cu spatele încă drept şi zâmbind.

Lorcan se apropie timid, deloc remarcabil pentru faţada pe care o afişau.

— Nu ai bani, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Păi... Se pare că m-am înşelat.

El îşi dezgoli dinţii când zâmbi – de data asta, cu adevărat.

— Ai face bine să speri că avem destui, Marion, pentru că Molly urmează să-ți facă o ofertă.

Elide se întoarse când auzi scârţâitul pământului de sub cizmele negre şi o găsi pe Molly în faţa lor şi pe ceilalţi zăbovind – unii strecurându-se după colţul tavernei ca să recupereze, fără îndoială, căruţele.

Chipul dur al lui Molly era roşu – ca şi când ei s-ar fi certat. Dar ea ţâţâi şi spuse:

— Înţelegerea e temporară. Dacă sunteţi de rahat, plecaţi, şi nu o să vă înapoiem banii de taxă.

Elide zâmbi fără să se prefacă.

— Marion şi Lorcan la dispoziţia dumneavoastră, doamnă!

~

Soţia lui. Pe toţii zeii!

El avea peste cinci sute de ani – iar această... această fată, tânără femeie, o împieliţată, orice ar fi fost, tocmai jucase la cacealma şi minţise ca să capete o slujbă. O adevărată jucătoare.

Lorcan zăbovi în faţa tavernei, cu Marion lângă el. Trupa era mică – prin urmare, nu aveau fonduri –, dar avusese şi zile mai bune, îşi dădu el seama când cele două căruţe vopsite în galben apărură zăngănind şi clătinându-se, trase de patru gloabe.

Marion observă cu atenţie cum Molly urcă pe scaunul vizitiului lângă frumuseţea cu păr negru, care nu îl băgă deloc în seamă pe Lorcan.

Ei bine, cu Marion drept nenorocita lui de *nevastă,* cu siguranţă nu putea să mai facă altceva în afara de a o aprecia pe splendida femeie.

Făcu un efort să nu mârâie. Nu mai fusese cu o femeie de câteva luni. Şi, bineînţeles – *bineînţeles*

– că ar fi avut timp şi l-ar fi interesat una... doar ca să fie legat de minciunile alteia.

Ale soţiei lui.

Nu că Marion ar fi fost vreo urâtă, după cum observă singur când ea se supuse ordinului lui Molly de a urca în spatele celei de-a doua căruţe. Câţiva dintre membrii grupului îi urmară călare pe gloabe.

Marion luă mâna întinsă a bărbatului cu barbă, care o trase cu uşurinţă în căruţă. Lorcan veni din urmă, evaluându-i pe toţi din grup şi din micul oraş improvizat. Câţiva bărbaţi şi câteva femei o observaseră pe Marion în trecere.

Chipul frumos şi rotunjimile păcătoase – şi, fără şchiopătat, cu părul dat de pe faţă... Ea ştia exact ce făcea. Ştia că oamenii aveau să observe şi să se gândească la lucrurile acestea, şi nu la şiretenia şi la minciunile spuse de ea.

Lorcan ignoră mâna oferită de bărbatul cu barbă şi sări în spatele căruţei, amintindu-şi să stea aproape de Marion, să-i cuprindă cu un braţ umerii osoşi şi să pară uşurat şi fericit să aibă din nou o trupă.

Proviziile umplură căruţa, împreună cu alţi cinci oameni care-i zâmbiră lui Marion – iar apoi îşi întoarseră repede privirea de la el.

Marion îi atinse genunchiul cu mâna, iar Lorcan evită impulsul de a tresări. Mai devreme, asprimea mâinilor delicate îl şocase.

Nu fusese doar o prizonieră în Morath, ci o sclavă.

Bătăturile erau vechi şi destul de numeroase întrucât, probabil, ea lucrase foarte mulţi ani.

Muncă grea, după cum părea – şi cu piciorul distrus...

El încercă să nu se gândească la gustul fricii şi al durerii pe care îl simţise când ea îi spusese cât de puţin credea în bunătatea şi decenţa bărbaţilor. Nu îşi lăsă imaginaţia să cerceteze motivul pentru care ea simţea asta.

Căruţa era fierbinte, iar aerul îmbibat cu transpiraţia oamenilor, cu fânul şi balega de cal aliniate în faţa lor şi cu izul de fier al armelor.

— Nu aveţi multe bunuri? întrebă bărbatul cu barbă, care-şi spusese Nik.

Rahat. Uitase că oamenii călătoreau cu bagaje ca şi când s-ar fi mutat undeva...

— Am pierdut o parte din ele într-o călătorie în munţi. *Soţul* meu, spuse Marion cu un farmec enervant, a insistat să traversăm un râu rapid. Sunt norocoasă că s-a deranjat să *mă* ajute să ies, de vreme ce nu s-a dus după proviziile noastre.

Nik chicoti încet.

— Presupun că s-a concentrat să te salveze pe tine, nu bagajele.

Marion dădu ochii peste cap, mângâindu-l pe Lorcan pe genunchi. El se crispă aproape la fiecare atingere.

Chiar şi cu iubitele lui, în afara patului, nu îi plăceau atingerile neglijente, întâmplătoare. Unora li se părea ceva intolerabil. Altele credeau că puteau să-l transforme într-un bărbat cumsecade, care-şi doreşte un cămin şi o femeie bună care să lucreze lângă el. Niciuna dintre ele nu reuşise.

— Puteam să mă salvez şi singură, spuse vioaie Marion. Dar săbiile lui de aruncat,

ustensilele de gătit, *hainele* mele... Ea scutură din cap. Până când nu o să găsim un loc din care să cumpărăm mai multe, s-ar putea să nu mai dea cine ştie ce spectacol.

Nik îi întâlni privirea lui Lorcan şi se uită la el mai mult decât ar fi îndrăznit majoritatea bărbaţilor. Lorcan nu ştia ce făcea el pentru carnaval. Poate că uneori era artist, dar securitatea era, cu siguranţă, treaba lui. Zâmbetul lui Nik se estompă uşor.

— Tărâmul de dincolo de Colţi nu este blând. Oamenii voştri trebuie să fie duri ca să locuiască acolo.

Lorcan dădu aprobator din cap.

— E o viaţă mai dură decât mi-aş fi dorit pentru soţia mea, spuse el.

— Viaţa pe drum nu este cu mult mai bună, îi răspunse Nik.

— A, interveni Marion, cum aşa? O viaţă sub cerul liber şi cu drumuri pe care poţi să hoinăreşti încotro te poartă vântul, fără să dai socoteală nimănui şi pentru nimic? O viaţă liberă... Ea scutură din cap. Ce mi-aş putea dori mai mult, decât o viaţă fără restricţii?

Lorcan ştia că nu era o minciună. Îi văzuse faţa când zăriră câmpia înverzită.

— Ai vorbit ca o persoană care şi-a petrecut mult timp pe drum, spuse Nik. Cei ca noi au mereu două variante: ne stabilim şi nu mai călătorim niciodată sau hoinărim pentru totdeauna.

— Vreau să văd viaţa – să văd lumea, spuse Marion cu o voce mai blândă. Vreau să văd tot.

Lorcan se întrebă dacă Marion avea să

reuşească s-o facă, dacă ar fi eşuat în misiunea lui, în cazul în care cheia Wyrd pe care o purta ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia.

— Este mai bine să nu călătoreşti prea departe, spuse Nik încruntându-se, dacă e să ţinem cont de ce s-a întâmplat în Rifthold sau ce se pregăteşte în Morath.

— Ce s-a întâmplat în Rifthold? interveni Lorcan destul de brusc, încât Marion îi strânse genunchiul.

Nik îşi scărpină leneş barba de culoarea grâului.

— Se spune că tot oraşul a fost devastat – invadat de terori zburătoare şi de călăreţele lor, femeile-demon. De vrăjitoare, dacă ar fi să dai crezare zvonurilor. Dinţi-de-fier, ca din legendă.

El se înfioră.

Pe toţii zeii! Distrugerea ar fi fost un spectacol demn de urmărit. Lorcan se forţă să asculte, să se concentreze, şi să nu înceapă să calculeze pierderile şi ce ar fi însemnat asta pentru un război, atunci când Nik continuă:

— Nu se ştie nimic despre tânărul rege. Dar oraşul le aparţine vrăjitoarelor şi bestiilor lor. Se spune că, dacă te îndrepţi acum spre nord înseamnă să înfrunţi o capcană mortală; că, dacă mergi spre sud, dai peste o alta... Deci – el ridică din umeri – o să călătorim spre est. Poate o să reuşim să găsim o metodă să ocolim ce ne aşteaptă din ambele direcţii. Poate că o să vină războiul şi o să ne împrăştiem cu toţii în cele patru zări. Nik îl măsură din priviri. Bărbaţi ca tine şi ca mine ar putea fi recrutaţi.

Lorcan îşi înăbuşi un chicot întunecat. Nimeni nu putea să-l forţeze să facă nimic – în afară de o singură persoană, iar ea... Pieptul i se încordă. Era mai bine să nu se gândească la regina lui.

— Crezi că vreuna din tabere i-ar forţa pe bărbaţi să lupte?

Marion rosti vorbele cu respiraţia tăiată.

— Nu ştiu, spuse Nik, mirosul şi sunetele râului fiind acum destul de copleşitoare, încât Lorcan îşi dădu seama că erau aproape de locul de taxare.

El băgă mâna în jachetă după banii ceruţi de Molly. Mult mai mulţi decât partea lor, dar lui nu-i păsa. Oamenii aceştia puteau să se ducă naibii, odată ce s-ar fi ascuns în siguranţă în adâncul câmpiilor nesfârşite.

— Armata Ducelui Perrington ar putea chiar să nu ne vrea, dacă au vrăjitoare şi bestii de partea lor.

Şi fiinţe mult mai rele, voi Lorcan să spună. Câini Wyrd, şi ilkeni, şi zeii mai ştiau ce.

— Dar Aelin Galathynius... spuse gânditor Nik. Mâna lui Marion se înmuie pe genunchiul lui Lorcan. Cine ştie ce-o să facă? Nu a cerut ajutor, nu le-a cerut soldaţilor să vină la ea. Totuşi a ţinut Riftholdul sub control – l-a ucis pe rege, i-a distrus castelul. În schimb, oraşul a dat înapoi.

Banca de sub ei scârţâi când Marion se aplecă înainte.

— Ce ai auzit de Aelin?

— Zvonuri, de ici şi de colo, spuse Nik ridicând din umeri. Se spune că este incredibil de frumoasă – şi mai rece decât gheaţa. Se spune că este o tirană, o laşă, o curvă. Se spune că este

binecuvântată sau blestemată de zei. Cine ştie? La nouăsprezece ani pare mult prea tânără să fie atât de împovărată... Totuşi se zvoneşte că are curteni puternici. O creatură metamorfică îi păzeşte spatele şi, de-o parte şi de alta, are doi prinţi-războinici.

Lorcan se gândi la creatura care vomitase brusc pe el nu doar o dată, ci de două ori; se gândi la cei doi prinţi-războinici... Unul din ei era fiul lui Gavriel.

— O să ne salveze sau o să ne condamne pe toţi? gândi Nik, supraveghind acum rândul şerpuit din spatele căruţei lor. Nu ştiu dacă îmi place ideea că totul e în mâinile ei, dar... dacă ea câştigă, poate că tărâmul o să-şi revină – poate că viaţa o să fie mai bună. Şi, dacă dă greş... poate că, oricum, ne meritǎm cu toţii osânda.

— O să câştige, spuse Marion cu o putere tăcută.

Nik ridică din sprâncene.

Bărbaţii strigară, iar Lorcan spuse:

— Eu aş lăsa discuţia asta pe altă dată.

Cizmele scârţâiră, iar apoi bărbaţii în uniforme se uitau în spatele căruţei.

— Afară! ordonă unul. Aliniaţi-vă!

Privirea bărbatului se opri asupra lui Marion.

Lorcan îi cuprinse mai bine mijlocul atunci când o lumină urâtă şi prea familiară apăru în ochii soldaţilor.

Lorcan îşi reprimă mârâitul când îi spuse:

— Vino, nevastă!

Apoi soldatul îl observă. Bărbatul se retrase un pas, un pic palid, şi ordonă ca proviziile să fie

percheziţionate.

Lorcan sări primul şi o apucă de mijloc pe Marion când o ajută să coboare din căruţă. Când ea voi să se îndepărteze, îşi trecu braţul peste abdomenul ei şi o trase către el. Lorcan întâlni privirea fiecărui soldat când toţi trecură şi se întrebară cine avea grijă de frumuseţea brunetă din faţă.

După o clipă, ea şi Molly veniră. Frumoasa purta o pălărie neagră cu boruri, care-i ascundea jumătate din faţa-i măslinie, şi o haină groasă, care nu atrăgea atenţia asupra rotunjimilor sale feminine. Până şi forma gurii era neplăcută – ca şi când femeia ar fi intrat cu totul în pielea altei persoane.

Totuşi Molly o înghionti pe femeie între Lorcan şi Nik. Apoi luă punga cu bani din mâna liberă a lui Lorcan, fără să mulţumească.

Frumuseţea brunetă se aplecă înainte ca să-i şoptească lui Marion:

— Nu te uita în ochii lor şi nu le răspunde.

Marion dădu din cap şi-şi plecă bărbia când se uită cu atenţie în pământ. Lipită de el, îi simţi inima lui Lorcan bătând repede – frenetic, în ciuda supunerii calme pe care o inspira trupul ei.

— Şi tu, îi şopti frumuseţea în timp ce soldaţii le percheziţionară marfa şi luară ce voiră. Molly spune că, dacă te iei la bătaie, ai să pleci, iar noi nu o să te scoatem din închisoare. Deci lasă-i să vorbească şi să râdă, nu te băga.

Lorcan se gândi să-i spună că ar fi putut să ucidă toată garnizoana dacă ar fi vrut, însă dădu aprobator din cap.

După cinci minute, un alt ordin fu strigat. Molly dădu banii lui Lorcan şi pe ai ei ca să plătească taxa şi ceva în plus pentru „trecere rapidă”. Apoi se urcară toţi înapoi în căruţă, niciunul neîndrăznind să vadă ce fusese furat. Trupul lui Marion fremăta uşor în locul în care el o ţinea lipită de coastele lui, dar chipul îi era inexpresiv, plictisit.

Gărzile nici măcar nu le puseseră întrebări – nu întrebaseră de o femeie care şchiopăta.

Râul Achantus vui sub ei când traversară râul, roţile căruţei zăngănind pe pietrele vechi. Marion tremura în continuare.

Lorcan se uită din nou atent la chipul ei – la nuanţa de roşu de pe pometii înalţi, la gura încordată.

Nu tremura de frică, îşi dădu el seama când îi simţi mirosul. Probabil că era un slab iz de teamă, dar, în mare parte, era ceva fierbinte, ceva sălbatic, şi furios, şi...

Mânie. Mânia care fierbea o făcea să tremure. La inspecţie, la privirile pofticioase ale gărzilor.

O idealistă – asta era Marion. Cineva care voia să lupte pentru regina ei şi care, ca şi Nik, era de părere că lumea asta putea fi mai bună.

După ce traversară podul, soldaţii lăsându-i să treacă fără zarvă, când şerpuiră dincolo de linia din partea *cealaltă* şi ieşiră în câmpii, Lorcan se gândi la mânia aceea – la credinţa într-o lume mai bună.

Nu avea chef să-i spună lui Marion sau lui Nik despre faptul că visul lor era unul prostesc.

Marion se relaxă suficient, încât să arunce o privire în spatele căruţei – la iarba care flanca drumul lat de pământ, la cerul albastru, la râul

agitat şi la pădurea Oakwald care se întindea în urma lor. Şi, în ciuda furiei, un fel de mirare – pe care el o ignoră – se ivi în ochii ei negri.

În cinci sute de ani, Lorcan văzuse, deopotrivă, ce era mai rău şi mai bun în oameni.

Nu exista o lume mai bună – nu exista un sfârşit fericit.

Pentru că nu existau sfârşituri.

Iar în războiul acesta, nu avea să-i aştepte nimic; nimic n-avea să aştepte o sclavă evadată, în afară de un mormânt nu prea adânc.

Capitolul 20

Rowan Whitethorn avea nevoie doar de un loc de odihnă. Nu-i păsa dacă dormea într-un pat, într-o claie de fân sau chiar sub un cal, într-un grajd. Nu-i păsa, câtă vreme era linişte şi avea deasupra capului un acoperiş care să-l ferească de ploaia torenţială.

Golful Craniului se ridica la înălţimea aşteptărilor lui şi-l dezamăgea în acelaşi timp. Clădirile dărăpănate, vopsite în toate culorile, dar în paragină în mare parte, fremătară când locuitorii închiseră ferestrele şi traseră sforile de întins rufele din cauza furtunii care îi fugărise pe Rowan şi pe Dorian în port, acum câteva minute.

Cu mantii şi cu glugile ridicate, nimeni nu îi întrebase nimic de îndată ce Rowan îi aruncase o monedă de cupru şefului docului. Banul era suficient, cât să-l facă să-şi ţină gura, dar nu cât să le garanteze că vreunul dintre hoţii care supravegheau docurile nu ar fi venit după ei.

Dorian spusese deja de două ori că nu ştia cum de mai rezista Rowan. Ca să fie sincer, nici Rowan nu ştia. În ultimele câteva zile, el îşi permisese să aţipească doar câteva ore. Epuizarea îl făcea să piardă încet controlul asupra magiei şi asupra concentrării.

Rowan nu stârnise încă vântul ca să le propulseze barca în apele calde şi vibrante ale arhipelagului Insulelor Moarte, dar zburase la înălţime ca să urmărească apropierea inamicilor. Nu văzuse niciunul. Numai oceanul turcoaz şi nisipurile albe, împestriţate cu pietre negre vulcanice. Toate încercuiau insulele muntoase cu păduri dense de smarald, care se întindeau cât puteau vedea ochii lui de uliu.

Tunetul vui peste golful Craniului, iar marea de turcoaz de dincolo de port păru să strălucească mai intens, ca şi când un fulger îndepărtat ar fi luminat întregul ocean. De-a lungul docurilor, o tavernă vopsită în alb-argintiu rămăsese slab păzită, în ciuda furtunii care venea peste ei.

Dragonul de Mare. Sediul lui Rolfe, numit după nava lui, după cum reieşea din raporturile lui Aelin. Rowan se gândi dacă să se-ndrepte într-acolo, ca doi călători rătăciţi care căutau să se adăpostească de furtună.

Dar el şi tânărul rege aleseseră altă cale în multele ore în care se ţinuse de cuvânt şi-l învăţase pe Dorian despre magie. Lucraseră doar câteva minute de fiecare dată – pentru că n-ar fi avut niciun rost ca regele să distrugă mica barcă, în cazul în care puterea i-ar fi scăpat de sub control. Aşadar, exersase cu gheaţă: invocase o

sferă de gheaţă în palma lui şi o lăsase să se topească. De nenumărate ori.

Chiar şi acum, stând ca o piatră în mijlocul mulţimii de oameni care cărau mărfuri din calea furiei furtunii, regele îşi îndoia şi îşi relaxa degetele, lăsându-l pe Rowan să aleagă direcţia, în timp ce privea peste golful în formă de potcoavă, spre lanţul imens care se întindea peste gura acestuia – în adâncuri, pentru moment.

Lanţului i se spunea Distrugătorul-de-nave. Acoperit cu crustacee şi fâşii de iarbă marină, era legat de un turn de pază de ambele părţi ale golfului, unde gărzile ridicau şi coborau lanţul ca să le permită navelor să iasă. Sau să le oprească până şi-ar fi plătit taxele grase. Ei fuseseră norocoşi că lanţul fusese deja coborât, în aşteptarea furtunii.

De vreme ce planul lor de a se prezenta avea să fie... calm. Diplomatic.

Şi aşa trebuia să fie, având în vedere că ultima dată când Aelin ajunsese în golful Craniului, în urmă cu doi ani, distrusese lanţul şi unul din cele două turnuri de veghe acum reconstruite (părea că, de atunci, Rolfe adăugase încă un turn în cealaltă parte a golfului), plus jumătate de oraş. Şi nimicise cârmele tuturor navelor din port, inclusiv pe cea a preţioasei lui Rolfe, *Dragonul de Mare.*

Rowan nu era prost, dar văzând *scopul* iadului pe care îl dezlănțuise ea... Pe toți zeii!

Aşadar, anunţul sosirii lui Dorian avea să fie tocmai opusul. Urmau să închirieze camere la un han respectabil, iar apoi să ceară o audienţă cu Rolfe. Într-o manieră adecvată şi demnă.

Fulgerul licări, iar Rowan scrută repede strada

din faţă, ţinându-şi gluga cu o mână, pentru ca vântul să nu-i dezvăluie trăsăturile Fae.

În celălalt capăt al străzii era un han vopsit în culoarea smaraldului şi al cărui semn auriu se bălăngănea în vântul puternic. Trandafirul Oceanului.

Cel mai frumos han din oraş, după cum pretinsese şeful docului când îl întrebaseră. De vreme ce ei trebuiau măcar să pară că aveau banii pe care urmau să-i ofere lui Rolfe.

Şi să se odihnească, chiar dacă numai pentru câteva ore. Rowan se îndreptă către clădire, aproape cocoşat de uşurare, şi se uită peste umăr ca să îi facă semn regelui să-l urmeze.

Dar, ca şi când zeii înşişi ar fi vrut să-l încerce, o rafală de vânt rece de ploaie le stropi feţele şi ceva se schimbă în urma ei. În aer. Ca şi când o mare putere se apropia, făcându-le semn.

Cu mâna udă, apucă imediat cuţitul dintr-o parte când cercetă acoperişurile, care dezvăluiau doar fuioare de ploaie. Rowan îşi linişti mintea, ascultând oraşul şi furtuna din jurul lor.

Dorian îşi dădu părul ud de pe faţă şi deschise gura să vorbească – până ce observă cuţitul.

— Şi tu simţi asta?

Rowan dădu aprobator din cap şi ploaia îi alunecă pe nas.

— Ce simţi?

Puterea brută a regelui putea să identifice alte senzaţii şi indicii faţă de gheaţa, vântul şi instinctul lui. Dar, în lipsa exerciţiului, era posibil să nu simtă ceva clar.

— Pare... vechi. Dorian se crispă şi spuse peste

furtună: feroce. Nemilos. Nu mai simt altceva.

— Îţi aduce aminte de Valgi?

Dacă exista o persoană care să fi ştiut, aceasta era regele din faţa lui.

— Nu, spuse Dorian, clipind. Pentru magia mea, erau respingători. Chestia asta de acolo... îi trezeşte curiozitatea magiei mele. Precaută, dar curioasă. Dar este ascunsă – cumva.

Rowan băgă cuţitul în teacă.

— Atunci, rămâi pe aproape şi fii atent!

~

Dorian nu fusese niciodată într-un loc precum golful Craniului.

În ciuda ploii torenţiale care îi biciuia în timp ce căutau sursa acelei puteri pe strada principală, fusese mirat de felul în care nelegiuirile şi ordinea desăvârşită din oraşul-insulă se împleteau. Acesta nu se supunea niciunui rege cu sânge albastru – totuşi era condus de un Lord al Piraţilor care îşi făcuse loc la putere mulţumită mâinilor tatuate cu o hartă a oceanelor lumii.

Se zvonea că era o hartă care-i dezvăluise unde îl aşteptau inamicii, comorile şi furtunile. Costul: sufletul lui etern.

Aelin confirmase o dată că Rolfe era, într-adevăr, lipsit de suflet *şi* tatuat. În ceea ce privea harta... Ea ridicase din umeri, spunând că Rolfe pretindea că înceta să se mişte odată cu dispariţia magiei. Dorian se întrebă dacă harta indica acum că el şi Rowan mergeau prin oraşul său – dacă îi însemna ca inamici.

Poate că sosirea lui Aelin ar fi fost cunoscută cu mult înainte ca ea să păşească pe insulă.

Cu mantii şi glugi şi uzi leoarcă, Dorian şi Rowan străbătuseră străzile înconjurătoare. Oamenii dispăruseră rapid, iar navele din port se clătinau puternic în valurile care treceau peste marginea cheiului şi pe drumul pietruit. Palmierii se legănau şuierând şi până şi pescăruşii amuţiseră.

Magia lui rămase latentă, vuind când el înţepenise auzind zgomotul puternic din tavernele, hanurile, casele şi magazinele pe lângă care treceau. Lângă el, Rowan se avântă prin furtună, ploaia şi vântul părând să se dea la o parte din calea lui.

Ei ajunseră la chei, iar nava imensă a lui Rolfe se ivi în apele ridicate, cu pânzele strânse din cauza furtunii.

Bine că măcar Rolfe era aici.

Dorian era atât de ocupat să se uite la navă, încât aproape se izbi în spatele lui Rowan când prinţul-războinic se opri.

El se clătină înapoi – din fericire, Rowan nu spuse nimic – şi apoi studie clădirea care-i atrăsese atenţia prinţului.

Magia lui tresări ca o căprioară speriată.

— Nici măcar nu ar trebui să fiu surprins, mormăi Rowan, iar semnul vopsit în albastru zăngăni în vânt, deasupra intrării tavernei. Dragonul de Mare.

Două gărzi stăteau la jumătatea străzii – nu că ar fi avut uniformă, ci pentru că stăteau în furtuna asta, cu mâinile pe săbii.

Rowan îşi înclină capul într-un fel care îi spuse lui Dorian că, probabil, prinţul se gândea dacă merita să îi arunce pe bărbaţi în portul agitat. Însă nimeni nu îi opri când Rowan îl avertiză pe Dorian dintr-o privire şi deschise uşa tavernei personale a Lordului Piraţilor. Îi întâmpinară lumina aurie, mirodeniile, podelele lustruite şi pereţii din lemn.

Era goală, în ciuda furtunii. Complet goală, în afara celor aproximativ zece mese.

Rowan închise uşa în urma lui Dorian, scrutând camera şi scara mică din spate. De unde stăteau ei, Dorian vedea literele care acopereau multe mese.

Vânătorul-de-furtuni. Lady Ann. Steaua-Tigru.

Toate mesele erau făcute din pupele navelor.

Nu fuseseră luate din resturi. Nu, era o cameră pentru trofee – un memento pentru ca oamenii care-l întâlneau pe Lordul Pirat să nu uite cum anume îşi câştigase coroana.

Toate mesele păreau centrate în jurul uneia din spate, care era mai mare şi mai uzată decât celelalte. *Treierătoarea.* Şipcile imense erau pătate cu semne de arsuri şi scobituri – dar scrisul era clar. Ca şi când Rolfe nu şi-ar fi dorit niciodată să uite din ce navă era făcută masa lui personală.

Cât despre bărbat şi puterea pe care o simţiseră... Nici urmă de aşa ceva.

În spatele barului se deschise o uşă şi o tânără şatenă şi zveltă îşi făcu apariţia. Şorţul pe care îl purta dădu de înţeles că era chelneriţă, dar îşi ţinu umerii drepţi şi capul sus cât se uită la ei cu ochii, gri, ageri şi limpezi şi rămase neimpresionată.

— Se întreba când o să vă băgaţi nasul, spuse

ea cu un accent pronunţat – ca al lui Aedion.

— Ă? rosti Rowan.

Chelneriţă făcu semn din bărbia-i delicată spre scările înguste din lemn, din spate.

— Căpitanul vrea să vă vadă – în biroul lui. Urcaţi un rând de scări, a doua uşă de pe hol.

— De ce?

Până şi Dorian îşi dădu seama că nu trebuia să ignore tonul. Dar fata luă un pahar, îl ţinu spre lumina lumânării ca să vadă dacă era murdar şi scoase o cârpă din şorţ. Două tatuaje identice, reprezentând doi dragoni gri, îi înconjurau antebraţele bronzate, bestiile părând să şerpuiască odată cu mişcările muşchilor.

Solzii lor, îşi dădu el seama, se potriveau perfect cu ochii ei când mai aruncă o privire spre Dorian şi Rowan şi spuse cu un aer degajat:

— Nu-l faceţi să vă aştepte.

~

Dorian îi şopti lui Rowan când urcară pe scările slab luminate care scârțâiau:

— Ar putea fi o capcană.

— Posibil, spuse Rowan la fel de încet. Dar gândeşte-te că ni se permite să-l întâlnim. Dacă ar fi fost o capcană, mişcarea mai inteligentă ar fi fost să ne prindă nepregătiţi.

Dorian dădu din cap şi ceva din pieptul lui se relaxă.

— Şi tu... magia ta... şi-a mai revenit?

Chipul dur nu exprimă nimic.

— Am să mă descurc.

Nu era un răspuns.

De-a lungul holului de la al doilea nivel, fuseseră postaţi patru tineri cu priviri reci, înarmaţi cu săbii elegante ale căror mânere erau făurite după imaginea dragonilor de mare care atacau – cu siguranţă, simbolul căpitanului lor. Niciunul nu se deranjă să vorbească în timp ce el şi Rowan se îndreptară spre uşa indicată.

Prinţul Fae bătu o dată. Un mormăit fu singurul răspuns.

Dorian nu ştia ce aştepta din partea Lordului Piraţilor.

Dar nu se aşteptase la un bărbat brunet, de vreo treizeci de ani, care stătea întins pe un scaun roşu din catifea, în faţa ferestrelor stropite de ploaie.

Capitolul 21

Lordul Pirat din golful Craniului nu se întoarse din locul în care era întins pe scaun, teancurile de hârtii fiind împrăştiate pe covorul uzat de culoarea cobaltului de sub acesta. De la coloanele simple, pe care Dorian abia le vedea de unde el şi Rowan stăteau la câţiva metri de intrarea în biroul bărbatului, hârtiile păreau pline cu însemnări ale bunurilor sau cheltuielilor – obţinute pe căi nu tocmai cinstite.

Dar Rolfe continuă să supravegheze navele care se înclinau şi se înălţau în port, umbra încovoiată a Distrugătorului-de-nave despărţind lumea lovită de furtună de dincolo de ei.

Era foarte probabil ca Rolfe să fi aflat de

sosirea lor nu datorită vreunei hărţi magice, ci stând acolo. Într-adevăr, mănuşile de piele neagră îi împodobeau mâinile – materialul era zgâriat şi crăpat de uzură. Nicio urmă a legendarelor tatuaje nu se vedea pe dedesubt.

Rowan nu se mişcă; abia clipi când se uită cu atenţie la căpitan şi la birou. Dorian luase parte la suficiente manevre politice ca să cunoască atât avantajele tăcerii, cât şi puterea celui care vorbea primul. Puterea de a face pe cineva să aştepte.

Ploaia care lovea în ferestre şi picuratul înăbuşit al hainelor lor ude pe covorul ros umplură tăcerea.

Căpitanul Rolfe bătu cu un deget înmănuşat pe cotiera scaunului, urmărind portul încă o clipă – ca şi când ar fi vrut să se asigure că *Dragonul de Mare* mai plutea – şi, în cele din urmă, se întoarse către ei.

— Daţi-vă jos glugile! Vreau să văd cu cine vorbesc.

Dorian înţepeni când auzi ordinul, dar Rowan spuse:

— Chelneriţa ta a insinuat că ştii foarte bine cine suntem.

Un zâmbet strâmb îi mişcă buzele lui Rolfe, colţul din stânga sus având o mică cicatrice. Ei sperau că nu i-o făcuse Aelin.

— Chelneriţa mea vorbeşte prea mult.

— Atunci, de ce o păstrezi?

— Este frumoasă – e greu să găseşti o femeie frumoasă pe aici, spuse Rolfe şi se ridică.

Era cam cât Dorian de înalt şi purta haine simple şi negre, dar bine croite. O sabie elegantă îi

atârna pe lângă corp, împreună cu două cuţite de apărare.

Rowan pufni, dar, spre surprinderea lui Dorian, îşi scoase gluga.

Rolfe căscă ochii verzi ca marea, uimit, fără îndoială, de părul argintiu, urechile ascuţite şi caninii uşor alungiţi. Sau de tatuaj.

— Un bărbat căruia îi plac tatuajele la fel de mult ca şi mie, spuse Rolfe dând laudativ din cap. Cred că noi doi o să ne înţelegem foarte bine, prinţe!

— Mascul, îl corectă Rowan. Masculii Fae nu sunt bărbaţi din specia umană.

— E o chestiune de semantică, spuse Rolfe, îndreptându-şi atenţia spre Dorian. Deci tu eşti regele pentru care se agită toată lumea.

Dorian îşi trase în cele din urmă gluga de pe cap.

— Şi ce dacă?

Cu mâna înmănuşată, Rolfe le arătă biroul plin de hârtii şi cele două scaune tapiţate din faţa lui. Ca şi bărbatul, era elegant, dar uzat – fie de vechime, fie de muncă şi de lupte trecute. Iar mănuşile acelea... Trebuiau să acopere hărţile tatuate acolo?

Rowan îi făcu semn din cap lui Dorian să se aşeze. Flăcările lumânărilor arse pâlpâiră când ei trecură şi se aşezară.

Rolfe ocoli teancurile de hârtii de pe podea şi îşi ocupă locul la birou. Scaunul lui sculptat, cu spătar înalt, putea foarte bine să fi fost un tron din vreun regat îndepărtat.

— Eşti surprinzător de calm pentru un rege

care tocmai a fost declarat trădător faţă de propria coroană şi lăsat fără tron.

Dorian se bucură că se aşează.

Rowan ridică o sprânceană.

— Conform cui?

— Conform mesagerilor care au sosit ieri, spuse Rolfe, rezemându-se de spătar şi încrucişându-şi braţele. Ducele Perrington – sau ar trebui să-i spun regele Perrington acum? – a dat un decret, semnat de majoritatea lorzilor şi a doamnelor din Adarlan prin care, Maiestate, *te* declară inamic al regatului tău şi prin care pretinde că el a eliberat Riftholdul din ghearele *tale,* după ce tu şi Regina Terrasenului aţi măcelărit atât de mulţi nevinovaţi în primăvara asta. În plus, afirmă şi că orice aliat – dădu din cap spre Rowan – este un inamic. Şi că ai să fii strivit de armatele lui dacă nu ai să te supui.

Liniştea îi umplu mintea. Rolfe continuă, poate un pic mai blând:

— Fratele tău a fost numit moştenitorul lui Perrington şi Prinţ Moştenitor.

Pe toţi zeii! Hollin era un copil, dar totuşi... ceva îl stricase, îl infestase...

El îi lăsase acolo. În loc să se ocupe de mama şi de fratele lui, le spusese să rămână în munţii aceia. Unde erau acum la fel ca nişte miei înconjuraţi de o haită de lupi.

Îşi dori să fi fost Chaol cu el. Pentru prima dată, îşi dori ca timpul să... se *oprească,* astfel încât să se ocupe de toate bucăţile rupte din el şi să le aranjeze cumva, dacă nu să le găsească locul potrivit.

— După expresia feţei tale, presupun că sosirea ta chiar are legătură cu faptul că Riftholdul zace acum în ruine şi că oamenii lui fug unde pot, spuse Rolfe.

Dorian alungă gândurile perfide şi spuse tărăgănat:

— Căpitane, am venit să aflu de partea cui eşti în ceea ce priveşte conflictul acesta.

Rolfe se înclină, rezemându-şi antebraţele de birou.

— Atunci, înseamnă că eşti cu adevărat disperat. El îi aruncă o privire lui Rowan. Şi regina ta este la fel de disperată după ajutorul meu?

— Regina mea nu are ce căuta în discuţia asta, spuse Rowan.

Rolfe îi rânji lui Dorian.

— Vrei să ştii de partea cui sunt? Sunt de partea care ţine iadul departe de teritoriul meu.

— Se zvoneşte că estul îndepărtat al arhipelagului nu-ţi mai aparţine, spuse calm Rowan.

Rolfe se uită în ochii lui Rowan. Trecu o clipă. Apoi alta. Lui Rolfe îi tremură uşor un muşchi de pe maxilar.

Apoi îşi scoase mănuşile ca să-şi dezvăluie mâinile tatuate, din vârfurile degetelor şi până la încheieturi. Îşi întoarse palmele în sus, arătându-le o hartă a arhipelagului, când atenţia îi fu distrasă de Dorian şi Rowan, care se aplecară înainte când apele albastre chiar curseră, micile puncte dintre ele mişcându-se. Şi, în punctul estic al arhipelagului, se unduiră către mare...

Apele acelea erau gri, iar insulele maronii-

roşiatice. Dar nimic nu se mişca – niciun punct nu indica nave. Ca şi când harta ar fi îngheţat.

— Au o magie care le ascunde – chiar şi împotriva hărţii mele, spuse Rolfe. Nu pot să le număr navele, oamenii sau bestiile. Cercetaşii nu se mai întorc. În iarna asta, am auzit vuiete dinspre insule – unele aproape umane, altele cu siguranţă nu. Deseori, am văzut... chestii pe pietrele acelea. Parcă nişte oameni. Prea multă vreme nu le-am verificat şi am plătit pentru asta.

— Bestii, spuse Dorian. Ce fel de bestii?

El zâmbi macabru, iar cicatricea i se întinse.

— Bestii care te fac să te gândeşti să părăseşti continentul, Maiestate.

Condescendenţa îl făcu pe Dorian să reacţioneze.

— Am trecut prin mai multe coşmaruri decât îţi închipui, căpitane.

Rolfe pufni, dar privirea i se îndreptă spre linia palidă de pe gâtul lui Dorian.

Rowan se rezemă din nou pe scaun cu o graţie leneşă. Era întruchiparea comandantului de război.

— Atunci, înseamnă că armistiţiul e unul solid, dacă încă eşti campat aici, cu un număr minim de nave în port.

Rolfe îşi puse mănuşile ponosite.

— Flota mea e nevoită să facă puţină piraterie, din când în când. Am facturi de plătit şi tot aşa.

— Sunt sigur. Mai ales când numeşti patru gărzi să îţi păzească holul.

Dorian înţelese la ce se gândise Rowan şi spuse prinţului Fae:

— Nu am simţit miros de Valg în oraş.

Nu, orice ar fi fost puterea aceea... dispăruse acum.

— Asta pentru că, spuse tărăgănat Rolfe, întrerupându-i, i-am ucis pe cei mai mulţi dintre ei.

Vântul făcu ferestrele să huruie şi ploaia să le păteze.

— Iar în ceea ce îi priveşte pe cei patru bărbaţi de pe hol – sunt singurii care mi-au mai rămas din echipaj. Din cauza luptei la care am participat la începutul primăverii ca să revendicăm insula asta, după ce generalul lui Perrington ne-a furat-o.

Dorian înjură încet şi urât. Căpitanul dădu aprobator din cap.

— Dar sunt din nou Lordul Pirat din golful Craniului, iar dacă insulele estice sunt ceea ce plănuieşte Morathul să fie, apoi Perrington şi bestiile lui pot să le aibă. Oricum Fundacul e doar o adunătură de peşteri şi de pietre.

— Ce fel de bestii? insistă Dorian.

Ochii de un verde-deschis ai lui Rolfe se întunecară.

— Balauri de mare. Vrăjitoarele stăpânesc cerul cu balaurii lor – dar apele acestea sunt acum stăpânite de bestii făcute pentru lupte navale, denaturări urâte ale unui vechi „şablon”. Imaginează-ţi o creatură măsurând cât jumătate dintr-o navă de primă clasă – mai rapidă decât un delfin – şi stricăciunile pe care poate să le cauzeze cu dinţii, ghearele şi o coadă otrăvită, mare cât un catarg. Mai rău, dacă le ucizi un pui, adulţii au să te vâneze până la capătul pământului. Rolfe ridică din umeri. Aşadar, Maiestate, află că nu mă interesează să tulbur insulele de est, dacă nu mă

mai deranjează. Nu mă interesează să fac nimic altceva în afară de a continua să profit de eforturile mele.

El flutură slab o mână spre hârtiile împrăştiate peste tot.

Dorian îşi ţinu gura. Oferta pe care plănuise să o facă... Acum, cuferele lui erau în posesia Morathului. El se îndoia că piraţii aveau să se ofere voluntari bazându-se pe încredere.

Rowan îi aruncă o privire care spunea acelaşi lucru. Aşadar, trebuiau să găsească altă cale de a-l face pe Rolfe să se alăture cauzei lor. Dorian se uită cu atenţie la birou, gustul proprietarului înclinând spre lux şi totuşi erau prea multe vechituri. În jurul lor, oraşul era pe jumătate distrus. Se gândi, mai apoi, la cei patru membri supravieţuitori ai echipajului şi la felul în care se uitase Rolfe la banda albă de pe gâtul lui.

Rowan deschise gura, dar Dorian spuse:

— Cei din echipajul tău nu au fost doar ucişi. Unii au fost luaţi ostatici, nu-i aşa?

Ochii verzi ca marea ai lui Rolfe deveniră reci.

Dorian făcu o pauză.

— Au fost prinşi, împreună cu ceilalţi, şi duşi în Insulele Moarte. Folosiţi ca să afle cum şi unde să te lovească. Singura cale de a-i elibera, când ţi-au fost trimişi înapoi, cu trupurile posedate de demoni, a fost să-i decapitezi. Să-i arzi.

Rowan întrebă răguşit:

— Purtau inele sau coliere, căpitane?

Rolfe înghiţi o dată. După un moment lung de tăcere, el spuse:

— Inele. Au spus că au fost eliberaţi. Dar nu

erau oamenii care... Scutură din cap. Demoni, şopti ca şi când asta ar fi explicat ceva. Demoni a băgat în ei.

Aşadar, Rowan îi povesti. Despre Valgi, prinţii lor şi despre Erawan, ultimul rege Valg.

Până şi Rolfe avu înţelepciunea să pară descurajat în timp ce Rowan concluzionă:

— El a renunţat să se mai deghizeze în Perrington. Acum este doar Erawan – regele Erawan, din câte se pare.

Privirea lui Rolfe alunecă din nou spre gâtul lui Dorian şi făcu un efort să nu atingă cicatricea de acolo.

— Cum ai supravieţuit? Am tăiat până şi inelele... dar oamenii mei... nu mai erau.

Dorian scutură din cap.

— Nu ştiu.

Niciun răspuns nu îi făcea pe oamenii lui Rolfe să pară... mai puţin importanţi pentru că nu supravieţuiseră. Poate că el fusese infestat de un prinţ Valg căruia nu-i plăcuse să se grăbească.

Rolfe întoarse o bucată de hârtie de pe birou, citind-o din nou pentru o clipă – ca şi când ar fi fost o simplă distracţie cât se gândea. În cele din urmă, spuse:

— Uciderea celor care au mai rămas în Insulele Moarte n-o să aibă niciun efect împotriva puterii Morathului.

— Nu, replică Rowan, dar dacă păstrăm arhipelagul, putem să folosim insulele ca să ducem o luptă pe mare, în timp ce atacăm de pe uscat. Putem folosi insulele ca să adăpostim flotele din alte regate, de pe alte continente.

— În momentul de faţă, adăugă Dorian, Mâna mea este pe continentul sudic – în Antica. El o să-i convingă să trimită o flotă. Chaol ar fi făcut asta pentru el, pentru Adarlan.

— Nu o să vină nimeni, spuse Rolfe. Cum n-au venit în urmă cu zece ani, cu siguranţă, nu au să vină nici acum.

El îl studie pe Rowan şi adăugă schiţând un rânjet superior:

— Mai ales având în vedere ultimele veşti.

Asta n-avea cum să se termine cu bine, decise Dorian când Rowan întrebă cu glas egal:

— Ce veşti?

Rolfe nu îi răspunse, urmărind, în schimb, golful furtunos sau orice îl făcea să se uite într-acolo. Dorian se gândi că fuseseră câteva luni dure pentru un bărbat. Mai ales pentru cineva care se agăţa de locul acesta prin aroganţă pură şi voinţă. Şi toate mesele acelea de dedesubt, montate din rămăşiţele navelor cucerite... Câţi inamici îi dădeau târcoale, aşteptând o şansă să se răzbune?

Rowan deschise gura, ca să ceară un răspuns, fără îndoială, când Rolfe lovi de trei ori cu cizma duşumeaua veche. Din perete, se auzi răspunsul – o altă lovitură.

Se lăsă liniştea. Având în vedere ura lui Rolfe pentru Valg, Dorian se îndoia că Morathul era pe cale să închidă cursa, dar... el alunecă în profunzimea magiei sale când paşii se auziră pe hol. După expresia încordată de pe chipul tatuat al lui Rowan, el ştiu că prinţul făcuse acelaşi lucru. Mai ales când Dorian îşi simţise magia întinzându-se spre prinţul Fae, aşa cum se întinsese şi în ziua

aceea spre Aelin, în vârful castelului de cleştar.

Paşii se opriră în faţa uşii biroului şi plusul de magie străină şi puternică se simţi încă o dată. Mâna lui Rowan alunecă nonşalant spre cuţitul de vânătoare de pe coapsă.

Dorian se concentră să respire, să-şi adune magia. Gheaţa îi înţepă palmele când uşa biroului se deschise.

Doi bărbaţi cu păr auriu apărură în pragul uşii.

Mârâitul lui Rowan răsună prin duşumea şi prin picioarele lui Dorian, în timp ce el studie muşchii, urechile ascuţite, gurile căscate care dezvăluiau caninii alungiţi...

Cei doi străini, sursa puterii... Erau Fae.

Cel cu ochi negri şi un rânjet tăios îl măsură din priviri pe Rowan şi spuse tărăgănat:

— Îmi plăceai mai mult cu părul lung.

Un pumnal care se înfipse în zid, la mai puţin de doi centimetri de urechea masculului, fu singurul răspuns al lui Rowan.

Capitolul 22

Dorian nu-l văzu pe prinţul Fae aruncând pumnalul, până când lama nu lovi peretele din lemn, mânerul încă mişcându-se din cauza impactului.

Dar masculul bronzat cu ochi negri – atât de chipeş, încât Dorian clipi – rânji superior la pumnalul care-i tremura lângă cap.

— La fel de rău ai nimerit şi când ţi-ai tăiat părul?

Celălalt mascul de lângă el – bronzat, cu ochi

roşiatici şi care emana un soi de calm constant – îşi ridică mâinile late şi tatuate.

— Rowan, lasă cuţitele! Nu am venit aici pentru tine.

Rowan ţinea deja mai multe arme. Dorian nu-l auzise ridicându-se în picioare şi nici scoţându-şi sabia sau barda frumos şlefuită din cealaltă mână.

Dorian simţi magia răscolindu-i-se în vene când îi studie pe cei doi străini. „Iată-te”, îi cântă ea.

Singur cu Rowan, magia lui se obişnuise cu abisul de putere a prinţului, dar toţi cei trei masculi vârstnici, puternici şi primitivi... Îşi aveau propriul vârtej. Ar fi putut să distrugă oraşul fără prea mult efort. El se întrebă dacă Rolfe îşi dădea seama de asta.

— Să înţeleg că vă cunoaşteţi, rosti sec Lordul Pirat.

Cel solemn, cu ochi aurii, dădu aprobator din cap, hainele-i deschise la culoare semănând atât de bine cu cele preferate de Rowan: erau în straturi, dintr-un material eficient, potrivite pentru câmpul de luptă. Un şir de tatuaje negre încercuiau gâtul musculos al masculului. Dorian îşi simţi stomacul mişcându-se. De la distanţă, ar fi putut la fel de bine să fie un soi de colier negru.

Rowan spuse încordat:

— Cândva, Gavriel şi Fenrys au lucrat... cu mine.

Cu ochii verzi ca marea, Rolfe se uită între ei, evaluându-i şi cântărindu-i.

Fenrys – Gavriel. Dorian cunoştea numele acestea. Rowan le menţionase în timpul călătoriei lor aici... Erau doi membri din grupul lui Rowan.

Rowan îi explică lui Dorian:

— Sunt legaţi de Maeve prin jurămintele de sânge. Aşa cum am fost şi eu.

Ceea ce însemna că erau aici din ordinele ei. Iar dacă Maeve îşi trimisese nu unul, ci *doi* dintre locotenenţi pe acest continent, când Lorcan era deja aici...

Rowan spuse printre dinţi, dar îşi puse armele în teci:

— Ce treabă aveţi cu Rolfe?

Dorian îşi eliberă magia în adâncul lui şi aceasta se cuibări în sufletul său ca o bucată de panglică aruncată.

Rolfe flutură o mână spre cei doi masculi.

— Sunt cei care-mi aduc ştirile pe care ţi le-am promis – printre alte lucruri.

— Şi tocmai voiam să mâncăm de prânz, spuse Fenrys, cu o privire jucăuşă. Mergem?

Fenrys nu îi aşteptă când ieşi din nou pe hol şi plecă.

Cel tatuat – Gavriel – oftă încet.

— Este o poveste lungă, Rowan, şi una pe care tu şi regele Adarlanului – îşi îndreptă ochii roşiatici în direcţia lui – trebuie să o auziţi. El gesticulă spre hol şi spuse cu faţa împietrită: ştii cât de irascibil devine Fenrys când nu mănâncă.

— Te-am auzit, se auzi de pe hol vocea profundă a masculului.

Dorian îşi reprimă zâmbetul şi, în schimb, se uită la Rowan ca să-i vadă reacţia. Însă prinţul Fae îi ordonă lui Gavriel să îi conducă făcându-i semn din cap.

Niciunul dintre ei, nici măcar Rolfe, nu vorbi

când coborâră în camera principală. Chelneriţa dispăruse, doar paharele strălucitoare din spatele barului indicând că fusese acolo. Şi, într-adevăr, servindu-se din castronul aburind care mirosea a tocană de peşte, Fenrys îi aştepta acum la masa din spate.

Gavriel se aşeză pe scaunul de lângă războinic, mâncarea din castronul său aproape plin clipocind uşor când masa se mişcă, şi îi spuse lui Rowan când prinţul se opri în mijlocul camerei:

— Cumva... războinicul Fae se opri, ca şi când ar fi cântărit cuvintele şi modul în care ar fi putut Rowan să reacţioneze dacă i-ar fi adresat greşit întrebarea şi Dorian află de ce în momentul următor. Aelin Galathynius este cu voi?

Dorian nu ştia unde să se uite: la războinicii care erau acum la masă, la Rowan de lângă el sau la Rolfe, care ridică din sprâncene, în timp ce se rezemă de balustrada scării, fără să ştie că regina era marea lui inamică.

Rowan scutură o dată din cap, rapid şi tăios.

— Regina mea nu ne însoţeşte.

Fenrys ridică din sprâncene, dar continuă să-şi devoreze mâncarea, jacheta descheiată dezvăluindu-i pieptul bronzat şi musculos care se ivea din gulerul în *V* al cămăşii albe. Broderia aurie se răsucea de-a lungul reverelor jachetei – singurul semn al bogăţiei printre ei.

Dorian nu prea ştia ce se întâmplase în primăvara trecută cu grupul lui Rowan, dar... în mod evident, ei nu se despărţiseră în termeni buni. Cel puţin, nu din partea lui Rowan.

Gavriel se ridică pentru a aduce două scaune –

pe cele mai aproape de ieşire, observă Dorian. Poate că Gavriel era cel care păstra pacea în grup.

Rowan nu se mişcă spre ele. Era atât de uşor să uite că prinţul avea secole de experienţă în gestionarea regatelor străine, doar fusese la război şi se întorsese, cu masculii aceştia.

Totuşi Rowan nu se deranjă să fie diplomat atunci când zise:

— Spuneţi-mi care naiba este ştirea!

Fenrys şi Gavriel se uitară unul la celălalt. Cel din urmă îşi dădu ochii peste cap şi-i făcu semn cu lingura lui Gavriel să vorbească.

— Flota lui Maeve se îndreaptă spre continent.

Dorian se bucură că nu mâncase nimic.

Cuvintele lui Rowan fură guturale când întrebă:

— Căţeaua aia se aliază cu Morathul? Îi aruncă lui Rolfe ceea ce Dorian consideră a fi definiţia unei priviri de gheaţă. *Tu* te aliezi cu ea?

— Nu, spuse Gavriel pe un ton indiferent.

Rolfe, spre meritul lui, ridică pur şi simplu din umeri.

— Ţi-am spus că nu vreau să mă implic în războiul ăsta!

— Maeve nu este genul care să împartă puterea, interveni calm Gavriel. Dar, înainte să plecăm, îşi pregătea flota de plecare – spre Eyllwe.

Dorian răsuflă.

— De ce Eyllwe? Este posibil să trimită ajutor?

După expresia chipului lui Rowan, Dorian îşi dădu seama că prinţul deja analiza ce ştia despre fosta lui regină, despre Eyllwe, şi ce legătură aveau informaţiile cu restul lucrurilor.

Dorian încercă să-şi controleze inima care-i

bătea cu putere, ştiind că ei ar fi putut să audă schimbarea ritmului.

Fenrys îşi lăsă lingura jos.

— Mă îndoiesc de faptul că trimite ajutor cuiva – cel puţin, nu în ceea ce priveşte continentul. Şi, din nou, nu ne-a spus motivele ei exacte.

— Ea ne spune mereu, replică Rowan. Niciodată nu a păstrat secrete asemenea informaţii.

Ochii negri ai lui Fenrys clipiră.

— Asta înainte să o umileşti părăsind-o pentru Aelin a Focului-Sălbatic. Şi înainte să o abandonezi şi Lorcan. Acum, nu mai are încredere în niciunul dintre noi.

Eyllwe... Maeve ştia cât de drag îi era regatul lui Aelin. Dar să lanseze o flotă... Trebuia să fie ceva acolo, ceva demn de efortul ei. Dorian se gândi la toate lecţiile învăţate, la fiecare carte pe care o citise despre regat. Dar nu observă nimic deosebit.

— E imposibil ca Maeve să creadă că poate cuceri Eyllwe – cel puţin nu pentru mult timp, nu fără să-şi atragă toate armatele aici şi să-şi lase ţinutul nepăzit, spuse Rowan.

Dar poate asta avea să-l epuizeze pe Erawan, chiar dacă preţul invaziei lui Maeve ar fi fost mare...

— *Repet,* spuse tărăgănat Fenrys, nu ştim detalii. I-am spus doar lui – făcu semn din bărbie spre locul în care Rolfe se rezema încă de balustradă, cu braţele încrucişate – ca să-l avertizăm din curtoazie – printre alte lucruri.

Dorian observă că Rowan nu întrebă dacă ar fi

procedat la fel şi în cazul lor, dacă nu ar fi fost aici. Sau ce, mai exact, erau celelalte *lucruri.* Prinţul îi spuse lui Rolfe:

— Trebuie să trimit mesaje. Imediat.

Rolfe îşi studie mâinile înmănuşate.

— De ce să te deranjezi? Destinatarul nu o să sosească în curând?

— Ce?

Dorian îşi adună curajul în faţa nervozităţii din tonul lui Rowan.

Rolfe zâmbi.

— Se zvoneşte că Aelin Galathynius i-a distrus pe generalul Narrok şi pe locotenenţii lui în Wendlyn. Şi că a reuşit asta alături de un prinţ Fae. Impresionant.

Rowan îşi arătă caninii.

— Şi ce vrei să spui, căpitane?

— Vreau doar să ştiu dacă Maiestatea Sa, Regina Focului, aşteaptă o mare paradă la sosire.

Dorian se îndoia că lui Rolfe i-ar fi plăcut celălalt titlu al ei – Asasina din Adarlan.

Rowan mârâi încet.

— Repet, nu are de gând să vină aici.

— O? Vrei să-mi spui că iubitul ei se duce să-l salveze pe Regele Adarlanului şi că, în loc să îl ducă în nord, îl aduce *aici?* Asta nu înseamnă cumva că, în curând, am să fac pe gazda pentru ea?

Auzind cuvântul *iubit,* Rowan îi aruncă o privire nimicitoare lui Fenrys. Masculul frumos – serios, era imposibil să-l descrii altfel – ridică pur şi simplu din umeri.

Dar Rowan îi spuse lui Rolfe:

— Ea mi-a cerut să-l aduc pe Regele Dorian ca să te convingă să te alături cauzei noastre. Dar, de vreme ce nu te interesează decât planurile tale, se pare că am venit degeaba. Aşadar, nu mai avem nevoie de tine la masa asta, mai ales dacă nu poţi să transmiţi mesaje. Rowan îşi îndreptă privirea spre scările din spatele lui Rolfe. Poţi să pleci.

Fenrys se înecă cu un rânjet malefic, dar Gavriel se îndreptă când Rolfe spuse printre dinţi:

— Nu-mi pasă cine eşti şi ce puteri ai. Nu vii tu să-mi dai ordine pe teritoriul meu.

— Ai face bine să te obişnuieşti să le primeşti, spuse Rowan şi calmul din vocea lui îi făcu toate instinctele lui Dorian să-l pregătească de fugă. Pentru că, dacă cei din Morath o să câştige războiul, nu o să se mulţumească să te lase să umbli prin insulele astea, pretinzând că eşti rege. O să te alunge din toate porturile şi de pe toate râurile şi o să-ţi interzică să faci comerţ cu oraşele de care ai ajuns să depinzi. Cine o să fie clienţii tăi, când nu o să mai rămână nimeni care să îţi cumpere bunurile? Mă îndoiesc de faptul că lui Maeve o să-i pese – sau că o să-şi aducă aminte de tine.

Rolfe se răsti:

— Dacă insulele astea or să fie devastate, o să navigăm spre altele – şi altele. Mările sunt paradisul meu. Pe valuri, vom fi mereu liberi.

— N-aş prea spune că eşti liber dacă te ascunzi în taverna ta, de frica asasinilor Valgi.

Rolfe îşi îndoi şi-şi întinse degetele înmănuşate, iar Dorian se întrebă dacă avea să apuce sabia de lângă el. Lordul Pirat le spuse lui

Fenrys şi lui Gavriel:

— O să ne întâlnim aici mâine, la unsprezece. Privirea îi deveni mai dură când se uită la Rowan. Trimite câte mesaje nenorocite vrei. Poţi să rămâi până la sosirea reginei tale, de care *nu* mă îndoiesc. Atunci, am să aud ce are de spus legendara Aelin Galathynius. Până atunci, *ieşiţi naibii afară!* El făcu semn din bărbie spre Gavriel şi Fenrys. Puteţi să staţi de vorbă cu prinţii în camerele lor blestemate.

Rolfe merse spre uşa de la intrare şi o deschise ca să descopere un zid de ploaie şi pe cei patru tineri care păreau duri şi care zăboveau pe cheiul ud. Ei îşi îndreptară mâinile spre arme, dar Rolfe nu făcu nicio mişcare ca să-i cheme. Pur şi simplu, le arătă uşa.

Rowan îl fixă pe bărbat, pentru o clipă, cu privirea, apoi le spuse foştilor lui tovarăşi:

— Să mergem!

Ei nu erau atât de proşti ca să-l contrazică.

~

Situaţia era incontestabil nefavorabilă.

Magia lui Rowan se destrămă când se chinui să păstreze intacte scuturile din jurul lui şi al lui Dorian. Dar nu îi lăsă pe Fenrys şi pe Gavriel să simtă extenuarea, nu le dezvălui nicio fărâmă din efortul necesar ca să menţină magia *şi* să se concentreze.

Rolfe ar fi putut foarte bine să fie o cauză pierdută împotriva lui Erawan sau a lui Maeve – mai ales de îndată ce ar fi văzut-o pe Aelin. Rowan

avea sentimentul că, dacă Aelin s-ar fi alăturat discuţiilor, *Dragonul de Mare* – atât hanul, cât şi nava ancorată în port – ar fi sfârşit în flăcări. Dar balaurii de mare... Şi flota lui Maeve... Avea să se gândească mai târziu la asta. Oricum, totul era de rahat. Pur şi simplu de *rahat.*

Hangiţa de la Trandafirul Oceanului, o femeie dintr-o bucată, nu puse nicio întrebare când Rowan închirie două camere – cele mai bune pe care le avea de oferit hanul, pentru că îi lăsă o monedă de aur pe tejghea. Aruncând o privire plină de înţeles la hainele lui, ea se oferi să primească moneda pentru chiria pe două săptămâni, toate mesele, adăpost pentru cai, dacă îi avea, şi spălatul rufelor – ori de câte ori ar fi fost nevoie.

Şi putea să aibă ce musafiri dorea, adăugă ea. Rowan fluieră brusc, iar Dorian, Fenrys şi Gavriel traversară curtea pietruită, cu glugile trase şi ocoliră fântâna care clipocea. Ploaia răpăia pe palmierii din ghivece, foşnind florile de bougainvillea care se căţărau pe ziduri spre balcoanele vopsite în alb, cu obloanele încă trase împotriva furtunii.

Rowan îi ceru femeii să trimită, la etaj, probabil, suficientă mâncare pentru opt persoane, apoi se îndreptă către scările lustruite din spatele sălii de mese slab luminate, ceilalţi ajungându-l din urmă. Din fericire, Fenrys tăcu până ce ajunseră în camera lui Rowan, îşi scoaseră mantiile, iar Rowan aprinse câteva lumânări. Simplul gest îl făcu să simtă un gol în piept.

Fenrys se aşează pe unul din fotoliile din faţa şemineului negru, trecându-şi un deget pe braţul

tatuat.

— Ce camere luxoase! Deci care din nobili plăteşte?

Dorian, care intenţionase să ocupe locul de lângă micul birou din faţa ferestrelor cu obloane trase, înţepeni. Gavriel îi aruncă lui Fenrys o privire care spunea: „Te rog, fără zarvă”.

— Are vreo importanţă? întrebă Rowan când merse de la un perete la altul, ridicând tablourile înrămate cu floră luxuriantă, în căutarea găurilor de spionat sau a punctelor de acces.

Apoi se uită sub patul cu cearşafuri albe şi stâlpi din lemn negru răsucit, atinşi de lumina lumânării, încercând să nu se gândească la faptul că, pentru toate hotărârile lui... ea ar împărţit camera cu el şi chiar patul acela.

Spaţiul era sigur – liniştit, în ciuda ploii care bătea în curte şi pe acoperiş, şi a mirosului puternic şi dulce de fructe în aer.

— Cineva trebuie să aibă bani ca să finanţeze războiul ăsta, spuse mieros Fenrys, urmărindu-l pe Rowan care, în cele din urmă, se rezemă de măsuţa joasă de toaletă de lângă uşă. Deşi, având în vedere decretul de ieri din Morath, poate ai să te muţi în nişte camere mai... puţin pretenţioase.

Ei bine, asta spunea destule despre ce ştiau Fenrys şi Gavriel în legătură cu decretul lui Erawan în ceea ce-i privea pe Dorian şi pe aliaţii lui.

— Vezi-ţi de ale tale, Fenrys! spuse Gavriel.

Fenrys pufni, jucându-se cu o mică buclă din părul auriu de la ceafă.

— Mereu a fost un mister pentru mine cum de reuşeşti să te mişti cu atâta oţel pe tine,

Whitethorn.

— Şi pe mine m-a mirat dintotdeauna cum de nu ţi-a tăiat nimeni limba doar ca să te facă să taci, spuse calm Rowan.

El chicoti încet.

— Mi s-a spus că este cel mai de preţ bun al meu. Cel puţin aşa cred femeile.

Dorian râse uşor – era primul astfel de sunet pe care Rowan îl auzise din partea regelui.

Rowan îşi sprijini mâinile pe măsuţa de toaletă.

— Cum v-aţi mascat mirosurile?

Ochii roşiatici ai lui Gavriel se întunecară.

— Este un nou truc de-al lui Maeve – ca să ne facă aproape invizibili într-un tărâm care nu îi primeşte călduros pe cei ca noi. El făcu semn din bărbie spre Dorian şi Rowan. Deşi se pare că nu este tocmai eficient.

— Voi doi aţi face bine să aveţi un motiv al naibii de bun pentru care vă aflaţi aici – şi pentru care l-aţi băgat pe Rolfe în chestia asta, cu orice preţ, rosti Rowan.

Fenrys spuse tărăgănat:

— Rowan, primeşti tot ce vrei, şi totuşi eşti un ticălos rece. Lorcan ar fi mândru.

— Unde este Connall? întrebă Rowan în bătaie de joc, pronunţând numele fratelui geamăn al lui Fenrys.

Fenrys se încordă.

— Unde crezi? Unul din noi este mereu ancora.

— Dacă nu ţi-ai mai arăta atât de vădit nemulţumirea, ea nu l-ar mai ţine ca garanţie.

Fenrys fusese mereu o pacoste pentru el. Iar Rowan nu uitase că Fenrys era cel care ceruse să

se ocupe de Aelin Galathynius în primăvara trecută. Lui Fenrys îi plăcea tot ce era sălbatic şi frumos şi, mai ales, să-l momească cu Aelin... Maeve ştiuse că era un chin.

Poate că şi pentru Fenrys era o tortură să fie atât de departe de puterea lui Maeve – şi, mai cu seamă, să ştie că geamănul lui era din nou în Doranelle şi că, dacă el nu se mai întorcea niciodată... Connall avea să fie pedepsit în moduri de nedescris. Aşa îi ademenise regina de la bun început: copiii erau rari printre Fae – darămite gemenii? Şi mai rari. Iar pentru ca gemenii să se nască puternici, să ajungă masculi a căror dominaţie rivaliza cu cea a războinicilor mai în vârstă decât ei cu secole bune...

Maeve şi-i dorise cu înfocare. Fenrys refuzase să o servească. Aşadar, se dusese după Connall – brunet, nu blond ca Fenrys; tăcut, spre deosebire de zgomotosul Fenrys; gânditor, şi nu nesăbuit ca Fenrys.

Fenrys obţinuse ce-şi dorea: femei, glorie, bogăţie. Connall, cu toate priceperea lui, era mereu în umbra fratelui său. Aşadar, când regina îl abordase în legătură cu jurământul de sânge, într-o vreme când Fenrys, nu Connall, fusese ales să lupte în război cu akkadienii... Connall depusese jurământul.

Şi când Fenrys se întorsese ca să-şi găsească fratele legat de regină şi aflase ce îl forţase Maeve să facă în spatele uşilor închise... Fenrys se târguise: ar fi depus jurământul, însă numai dacă Maeve l-ar fi lăsat în pace pe fratele său. De mai bine de un secol, Fenrys o servise pe regină în

dormitor şi rămăsese înlănţuit de nişte cătuşe invizibile lângă tronul ei întunecat.

Poate că Rowan l-ar fi plăcut pe mascul. L-ar fi respectat. Dacă nu ar fi avut gura aia afurisită.

— Deci, spuse Fenrys, pe deplin conştient că nu-i răspunsese lui Rowan la întrebare, Rowan, în curând o să-ţi spunem regele Rowan?

— Pe toţi zeii, Fenrys! şopti Gavriel.

El oftă profund şi adăugă înainte ca Fenrys să aibă şansa să-şi deschidă gura stupidă:

— Sosirea ta, Rowan, a fost o întâmplare fericită.

Rowan se întoarse către masculul de lângă el – adjunctul lui Maeve, acum că Rowan nu mai deţinea titlul. Ca şi când războinicul blond i-ar fi citit numele în privire, Gavriel întrebă:

— Unde este Lorcan?

Rowan se gândise cum să răspundă la acea întrebare de când îi văzuse. Pe care i-o adresase Gavriel... De ce *veniseră* ei în golful Craniului?

— Nu ştiu unde este Lorcan, spuse Rowan.

Nu era o minciună. Dacă erau norocoşi, fostul lui comandant avea să ia celelalte două chei Wyrd, să-şi dea seama că Aelin îl păcălise şi să vină alergând – dându-i cele două chei lui Aelin să le distrugă.

Dacă erau norocoşi.

— Nu ştii unde este, dar l-ai văzut, spuse Gavriel.

Rowan dădu aprobator din cap.

Fenrys pufni.

— Chiar o să jucăm adevăr şi provocare? Spune-ne odată, ticălosule!

Rowan îl ţintui pe Fenrys cu privirea. Lupul Alb din Doranelle îi zâmbi.

Zeii să îi ajute pe toţi, dacă Fenrys şi Aedion aveau să stea vreodată în aceeaşi cameră.

— Aţi venit la ordinul lui Maeve – înaintea flotei? întrebă Rowan.

Gavriel scutură din cap.

— Prezenţa noastră aici nu are nicio legătură cu venirea flotei. Ea ne-a trimis să-l vânăm. Ştii deja ce nelegiuire a comis.

Un act de iubire – deşi numai în modul sucit în care Lorcan putea iubi lucrurile. Numai în felul ciudat în care o iubea pe Maeve.

— El pretinde că a făcut-o în interesul ei, spuse nonşalant Rowan, conştient că regele stătea lângă el.

Rowan ştia că cei mai mulţi subestimau inteligenţa care se ascundea în spatele zâmbetului dezarmant. Ştiau că valoarea lui Dorian nu stă în magia lui de zeu, ci în mintea lui. El se legase de frica şi de traumele lui Rolfe de pe urma valgilor şi pusese baza – una de care urma să se asigure că avea să-i fie de folos lui Aelin.

— Din punctul ăsta de vedere, Lorcan a fost mereu arogant, spuse tărăgănat Fenrys. De data asta, a întrecut limita.

— Deci aţi fost trimişi să-l aduceţi înapoi pe Lorcan?

Tatuajele de pe gâtul lui Gavriel – făcute de însuşi Rowan – se mişcară cu fiecare cuvânt când el spuse: „Am fost trimişi ca să-l ucidem”.

Capitolul 23

Pe toți zeii!

Rowan îngheţă.

— Atunci, asta explică de ce aţi venit amândoi.

Fenrys îşi dădu la o parte părul din ochii negri.

— Suntem trei, de fapt. Ieri după-amiază, Vaughan a zburat spre nord – în timp ce noi am venit în sud.

Vaughan, în forma lui de vultur pescar, putea acoperi cu mai multă uşurinţă terenul mult mai aspru.

— Am aterizat în rahatul ăsta de oraş ca să vedem dacă Rolfe face afaceri cu Lorcan – să-l mituim să ne spună dacă Lorcan o să mai vină pe aici, ca să închirieze o barcă.

Golful Craniului ar fi fost unul dintre puţinele porturi în care Lorcan ar fi putut face aşa ceva fără să fie luat la întrebări.

— Să-l avertizăm pe Rolfe în privinţa flotei lui Maeve a făcut parte din planul nostru de a-l convinge pe ticălos să ne ajute. De aici, o să ne croim drum spre continent – să ne începem vânătoarea în Sud. Şi, de vreme ce teritoriile astea sunt cam vaste... El îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet feroce. Am aprecia orice indiciu în legătură cu locaţia generalului, *Prinţe.*

Rowan se gândi la asta. Dar, dacă l-ar fi prins pe Lorcan, iar comandantul ar fi avut măcar una din cheile Wyrd... Dacă i-ar fi dus comandantul şi cheile lui Maeve, mai ales că ea deja naviga spre Eyllwe din motive personale...

Rowan ridică din umeri.

— M-am separat de voi toţi în primăvara asta. Treaba lui Lorcan îl priveşte.

— *Ticălosule!* mârâi Fenrys.

— Am putea să negociem? interveni Gavriel.

În ochii lui Gavriel se citea ceva asemănător durerii – şi regretului. Dintre toţi, Gavriel fusese probabil singurul lui prieten.

Rowan se gândi dacă trebuia să-i spună despre fiul care se îndrepta spre locul acesta. Se gândi dacă lui Aedion i-ar fi plăcut să aibă şansa de a-şi cunoaşte tatăl... poate înainte ca războiul să-i nimicească pe toţi.

— Ţi-a dat Maeve voie să negociezi în numele ei? spuse Rowan.

— Noi doar ne-am primit ordinele, spuse tărăgănat Fenrys, şi permisiunea de a folosi toate mijloacele necesare ca să-l ucidem pe Lorcan. Nu a spus nimic despre regina ta. Deci asta înseamnă că *da.*

Rowan îşi încrucişă braţele.

— Dacă-mi trimiţi o armată de războinici din Doranelle, am să-ţi spun unde este Lorcan şi încotro plănuieşte să meargă.

Fenrys râse răguşit.

— Pe sânii Mamei, Rowan! Chiar dacă am putea, flota este deja în folosinţă.

— Atunci, presupun că va trebui să mă descurc cu voi doi.

Dorian avu bunul-simţ să nu pară la fel de surprins ca fostul tovarăş de arme al lui Rowan.

Fenrys izbucni în râs.

— Ce? Să lucrez pentru regina ta? Să lupt în bătălia voastră?

— Nu asta vrei, Fenrys? Rowan îl fixă cu privirea. Să îmi serveşti regina? Tragi de lesă de câteva luni. Ei bine, iată-ţi şansa!

Tot amuzamentul dispăru de pe chipul frumos al lui Fenrys.

— Eşti un ticălos, Rowan!

Rowan se întoarse spre Gavriel.

— Presupun că Maeve nu a specificat când trebuie să faci asta.

Uşoara mişcare a capului fu singura lui confirmare.

— Iar tu, tehnic vorbind, ai să-i îndeplineşti ordinul.

Legământul de sânge funcţiona cu cereri specifice, clare. Şi se baza pe contact fizic apropiat, ca să activeze *smucitura* care făcea trupul să se supună. Atât de departe... ei trebuiau să se supună ordinelor lui Maeve – dar se puteau folosi de orice „scăpare” a limbajului în propriul avantaj.

— Lorcan ar putea foarte bine să dispară până ai să consideri că ne-am ţinut de cuvânt, replică Fenrys.

Rowan schiţă un zâmbet.

— A, dar chestia este că... în cele din urmă, drumul o să-l conducă pe Lorcan înapoi la mine. La regina mea. Nu ştiu cât o să dureze, dar o să ne găsească din nou. Şi, atunci, o să fie al vostru.

El îşi atinse uşor bicepsul cu un deget.

— Oamenii au să vorbească despre războiul ăsta o mie de ani. Ba mai mult. Rowan făcu semn din bărbie spre Fenrys. Tu nu te-ai dat niciodată în lături de la o luptă.

— Asta dacă o să supravieţuim, spuse Fenrys. Şi cum rămâne cu darurile lui Brannon? Cât timp o să ardă o singură flacără în întunericul care se adună? Maeve şi-a ascuns motivele în ceea ce priveşte flota şi Eyllwe, dar măcar ne-a spus cine conduce cu adevărat Morathul.

Când Rowan intrase pe uşile *dragonul de mare,* se întrebase ce zeu trimisese furtuna care îi împinsese să sosească în Golful Craniului în această zi, în acest moment.

Împreună, el şi cei din grup învinseseră o legiune din armata Adarlanului în primăvara asta şi câştigaseră cu uşurinţă.

Şi, chiar dacă Lorcan, Vaughan şi Connall nu erau cu ei... Un singur războinic Fae era la fel de bun ca o sută de soldaţi muritori, dacă nu şi mai mulţi.

Terrasenul avea nevoie de mai mulţi soldaţi. Ei bine, iată o armată formată din trei masculi.

Şi, împotriva legiunilor aeriene Dinţi-de-fier, aveau nevoie de viteza, puterea şi secolele de experienţă ale unor Fae.

Împreună, devastaseră oraşe şi regate pentru Maeve; împreună, începuseră şi puseseră capăt războiului.

— Acum zece ani, nu am făcut nimic să oprim asta, spuse Rowan. Dacă Maeve ar fi trimis o armată, poate că am fi reuşit să ţinem lucrurile sub control. Fraţii noştri au fost vânaţi, ucişi şi torturaţi. Maeve a lăsat să se întâmple asta de ciudă, pentru că mama lui Aelin nu a vrut să cedeze în faţa ei. Deci, da – Inima mea de Foc este o singură flacără în marea de întuneric. Dar ea este dispusă să

lupte, Fenrys. Este dispusă să se lupte cu Erawan, cu Maeve şi chiar cu zeii, dacă asta înseamnă că poate să obţină pacea.

În cealaltă parte a camerei, Dorian închisese ochii. Rowan ştia că regele avea să lupte – şi că ar fi căzut glorios –, că darul lui putea face diferenţa între victorie şi înfrângere. Totuşi... nu era instruit. Era încă neîncercat, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le îndurase.

— Însă Aelin este una singură, continuă Rowan. Şi s-ar putea ca nici măcar darurile ei să nu fie suficiente să câştige. Singură, şopti el, întâlnind mai întâi privirea lui Fenrys, apoi pe cea a lui Gavriel, o să moară. Şi, odată stinsă flacăra, se termină tot. Nu o să mai avem o a doua şansă. După ce-o să se stingă flacăra, toţi o să fim condamnați – toţi, din toate ţinuturile şi lumile.

Cuvintele îi otrăveau limba, iar gândul la acea moarte – la ce ar fi făcut dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva – îl făcu să simtă o durere în oase.

Gavriel şi Fenrys se uitară unul la celălalt, vorbind în tăcere, aşa cum obişnuia şi el. Ca să-i convingă, Rowan trebuia să joace o singură carte – să-l convingă pe Gavriel.

Chiar dacă formularea ordinelor lui Maeve le-ar fi permis să o facă, ea ar fi putut foarte bine să-i pedepsească pentru neascultarea lor *întocmai.* O mai făcuse; cu toţii aveau cicatrice din cauza asta. Ei cunoşteau riscul la fel de bine ca Rowan. Gavriel scutură uşor din cap spre Fenrys.

Înainte ca ei să se poată întoarce să-l refuze, Rowan îi spuse lui Gavriel:

— Dacă nu lupţi în războiul ăsta, Gavriel, atunci

ai să-ţi condamni fiul la moarte.

Gavriel îngheţă.

— Pe naiba! spuse Fenrys.

Până şi Dorian suspina uşor.

Rowan se întrebă cam cât de supărat avea să fie Aedion atunci când spuse:

— Gândeşte-te la propunerea mea. Dar să ştii că fiul tău se îndreaptă spre golful Craniului. S-ar putea să vrei să aştepţi ca să iei o hotărâre până ce ai să îl întâlneşti.

— Cine... Rowan nu era sigur că Gavriel respira normal. Războinicul îşi încleştă mâinile atât de strâns, încât cicatricele de pe monturi se făcură albe ca luna. Am un fiu?

Parţial, Rowan simţi că era ticălosul care pretinsese Fenrys că era, şi nu masculul pe care-l credea Aelin, când dădu din cap.

Informaţia s-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

Dacă Maeve ar fi aflat prima, ar fi putut plănui să îl ademenească pe Aedion – ar fi putut trimite grupul să-l ucidă sau să-l răpească. Dar acum, presupuse Rowan, chiar el ademenise grupul. Totul depindea doar de cât de disperat era Gavriel să-şi cunoască fiul... şi de cât de mult se temeau să o dezamăgească pe Maeve, dacă nu l-ar fi găsit pe Lorcan.

Aşadar, Rowan spuse cu răceală:

— Să nu ne staţi în cale până la sosirea lor, iar noi nu o să stăm în calea voastră.

Ideea de a-i respinge se împotrivea tuturor instinctelor lui, dar Rowan îşi menţinu scuturile strânse, iar magia lui se întinse ca să-i dea de ştire

dacă oricare din ei ar fi respirat cum nu trebuia când se întoarse să deschidă uşa dormitorului şi să plece în tăcere. El avea multe de făcut. Începând cu scrierea unui avertisment pentru nobilii din Eyllwe şi pentru forţele din Terrasen şi sfârşind cu încercarea de a-şi da seama cum naiba ar fi putut să lupte în două războaie în acelaşi timp.

Pleoştit şi palid, Gavriel se ridică, iar ceva care aducea cu devastarea i se citea pe chip.

În ochii lui Dorian, Rowan văzu că regele îşi dăduse seama, înainte ca el să-şi mascheze expresia. Da – la prima vedere, Aedion şi Aelin păreau fraţi, dar zâmbetul lui Aedion îi trăda moştenirea. Gavriel şi-ar fi dat seama într-o clipă... dacă mirosul lui Aedion nu l-ar fi dat primul de gol.

Fenrys se apropie de mascul, cu o mână pe umărul lui, când ieşiră pe hol. Pentru Rowan şi Fenrys, Gavriel fusese mereu un sprijin. Niciodată unul pentru celălalt – nu, lui şi lui Fenrys... le era mai uşor să se sugrume reciproc.

Rowan le spuse ambilor foşti tovarăşi:

— Dacă o să-i oferiţi lui Maeve cel mai mic indiciu despre fiul lui Gavriel, o să se aleagă praful de înţelegerea noastră. Nu o să-l găsiţi niciodată pe Lorcan. Şi, dacă Lorcan o să-şi facă apariţia... Am să-l ajut cu bucurie să vă ucidă.

Rowan se ruga să nu se ajungă la asta – la o luptă atât de brutală şi de nimicitoare.

Totuşi era război. Şi nu avea de gând să-l piardă.

Capitolul 24

Cântăreaţa-Vântului plecă din Ilium la răsărit, echipajul şi căpitanul acesteia neştiind că cei doi indivizi cu glugi – şi uliul lor – care plătiseră cu aur, nu intenţionau să călătorească tocmai până-n Leriba. Nu dădeau de bănuit că ar fi înţeles deja că ei erau generalul şi regina care, cu o noapte în urmă, le eliberaseră oraşul.

Era considerată o călătorie uşoară pe coasta continentului, deşi Aelin se întreba dacă rostirea cu voce tare a afirmaţiei i-ar fi garantat că *nu* era aşa. În primul rând, trebuiau să navigheze prin apele Adarlanului – în apropiere de Rifthold, mai exact. Dacă vrăjitoarele patrulau atât de departe spre mare...

Dar nu aveau de ales, nu cu plasa întinsă de Erawan peste continent. Nu cu ameninţarea lui de a-i găsi şi de a-i prinde pe Rowan şi pe Dorian, încă vie în mintea ei şi cu rana adâncă şi roşie care-i zvâcnea pe piept, chiar deasupra inimii.

Stând pe puntea navei, cu soarele care se ridica pătând golful turcoaz al oraşului Ilium în auriu şi roz, Aelin se întrebă dacă apele acestea aveau să fie roşii când urma să le mai vadă, data viitoare. Se întrebă cât timp aveau să rămână soldaţii adarlanieni pe partea lor de graniţă.

Aedion veni lângă ea, terminându-şi a *treia* inspecţie.

— Totul pare în regulă.

— Lysandra a spus că totul e în ordine.

Într-adevăr, de la înălţimea catargului principal al navei, ochii de uliu ai Lysandrei nu ratau nimic.

Aedion se încruntă.

— Ştiţi, voi, domnişoarelor, aţi putea să ne mai lăsaţi şi pe noi, masculii, să facem unele lucruri din când în când.

Aelin ridică o sprânceană.

— Şi ce-ar mai fi amuzant, atunci?

Dar ştia că s-ar fi contrazis la nesfârşit în privinţa faptului că trebuia să se retragă pentru ca alţii, pentru ca Aedion, să poată lupta pentru ea. Fusese destul de rău în Rifthold, destul de rău, pentru că ştia că inelele şi colierele acelea ar fi putut să-i înrobească – dar ce-i făcuse Erawan supraveghetorului... ca *experiment...*

Aelin se uită la membri agitaţi ai echipajului şi se abţinu să le ceară să se *grăbească.* Fiecare minut de întârziere putea fi unul în care Erawan se apropia de Rowan şi de Dorian. Era doar o chestiune de timp ca el să primească un raport privind locul în care fuseseră zăriţi. Aelin lovi uşor puntea cu piciorul.

Clătinatul navei pe valurile calme îi răspunse bătăii piciorului ei. Dintotdeauna îi plăcuse să simtă şi să miroasă marea. Dar acum... până şi plescăitul valurilor părea să spună: „Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă!”

— Regele Adarlanului – şi Perrington, presupun – m-au controlat mulţi ani, spuse Aedion.

Vorbi destul de încordat, aşa încât Aelin îşi întoarse privirea dinspre mare ca să stea cu faţa la el. Acesta apucă balustrada de lemn, arsurile de pe mâini contrastând cu pielea lui bronzată.

— S-au întâlnit cu mine în Terrasen, în Adarlan. El m-a ţinut în *temniţa* lui nenorocită, pe toţi zeii!

Şi totuşi, nu mi-a făcut *asta.* Mi-a oferit inelul, dar nu a observat că, în schimb, am purtat unul fals. De ce nu m-a despicat şi nu m-a denaturat? Cred că a ştiut – *sigur* a ştiut că ai să vii după mine.

— Regele l-a lăsat în pace pe Dorian cât de mult timp a putut – poate că ţi-a arătat şi ţie acea bunătate. Poate că ştia că, dacă ai fi dispărut, aş fi putut foarte bine să decid să las lumea asta să se ducă naibii şi să nu-l eliberez niciodată, de ciudă.

— Ai fi făcut asta?

„Oamenii pe care îi iubeşti sunt doar arme care vor fi folosite împotriva ta”, îi spusese cândva Rowan.

— Nu-ţi risipi energia făcându-ți griji în legătură cu ce ar fi putut să se întâmple.

Ştia că nu îi răspunsese la întrebare.

Aedion nu se uită la ea când îi spuse:

— Ştiu ce s-a întâmplat în Endovier, Aelin, dar când l-am văzut pe supraveghetor, când am auzit ce a spus... El înghiţi în sec. Am fost atât de aproape de minele de sare. În anul ăla – am campat cu legiunea Bane chiar dincolo de graniţă, vreme de trei luni.

Ea întoarse capul spre el.

— Nu începe. Erawan l-a trimis pe bărbat cu un scop – din motivul *ăsta*. Îmi cunoaşte trecutul – *vrea* să ştiu că îl cunoaşte – şi că o să-l folosească împotriva mea. Împotriva noastră. O să-i folosească pe toţi cei pe care îi cunoaştem, dacă o să fie nevoit să o facă.

Aedion oftă.

— Mi-ai fi spus ce s-a întâmplat aseară, dacă nu aş fi fost acolo?

— Nu ştiu. Pariez că te-ai fi trezit de îndată ce mi-aş fi dezlănţuit puterea asupra lui.

El pufni.

— Este greu să ratezi aşa ceva.

Pescăruşii care ţipau şi zburau umplură liniştea care se aşternuse, în ciuda declaraţiei ei de a nu zăbovi în trecut, Aelin spuse cu grijă:

— Darrow a pretins că ai luptat la Theralis. De câteva săptămâni îşi dorise să-l întrebe, dar nu avusese curajul.

Aedion fixă cu privirea apa agitată.

— S-a întâmplat acum mult timp.

Ea îşi înghiţi arsura din gât.

— Aveai doar paisprezece ani.

— Da. Maxilarul i se încordă. Ea nu putea decât să-şi imagineze măcelul. Şi groaza – nu doar a unui băiat care ucidea şi lupta, ci a unuia care-şi vedea murind oamenii la care ţinea. Unul câte unul.

— Îmi pare rău, şopti ea, că a trebuit să înduri asta.

Aedion se întoarse spre ea. Nici urmă de aroganţă şi insolenţă.

— Theralis este câmpul de luptă pe care îl văd cel mai mult în visele mele. El zgârie o fărâmă de pe balustradă. Darrow s-a asigurat că rămân departe de mijlocul acţiunii, dar am fost copleşiţi. Era inevitabil.

El nu îi spusese niciodată că Darrow încercase să-l protejeze. Ea îi acoperi mâna lui Aedion cu a ei şi o strânse.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou. Nu reuşi să-l întrebe mai multe.

El ridică un umăr.

— Viaţa mea de războinic a fost aleasă cu mult înaintea acelei bătălii.

Într-adevăr, ea nu şi-l putea imagina fără sabie şi scut – ambele prinse acum de spatele lui. Nu reuşea să-şi dea seama dacă asta era un lucru bun.

Liniştea se lăsă între ei, densă, veche şi obositoare.

— Nu îl condamn, spuse în cele din urmă Aelin. Nu-l condamn pe Darrow pentru că m-a ţinut departe de Terrasen. Aş fi procedat şi judecat la fel, dacă aş fi fost în locul lui.

Aedion se încruntă.

— Credeam că o să ne împotrivim decretului său.

— Asta fac, jură ea. Dar... înţeleg de ce a făcut-o Darrow.

Aedion o studie înainte de a da din cap şi apoi făcu gestul cu seriozitate, ca de la un soldat la altul.

Ea îşi acoperi cu mâna amuleta de sub haine. Puterea antică şi nepământeană se frecă de ea şi un fior îi coborî pe şira spinării. „Găseşte Lacătul.”

Ce bine că Golful Craniului era în drumul lor spre Mlaştinile Stâncoase din Eyllwe.

Şi bine că liderul ei avea o hartă magică tatuată pe mâini. O hartă care dezvăluia inamicii, furtunile... şi comorile ascunse. O hartă pentru a găsi lucruri care nu voiau să fie găsite.

Aelin îşi coborî mâna, sprijinindu-le pe amândouă pe balustradă şi studiind cicatricea de pe ambele palme. Atât de multe promisiuni şi jurăminte făcute! Atât de multe datorii şi favoruri

de răscumpărat!

Aelin se întrebă ce răspunsuri şi jurăminte ar fi putut să o aştepte în Golful Craniului dacă ar fi ajuns acolo înaintea lui Erawan.

Capitolul 25

Foşnetul frunzelor, ţipătul îndepărtat al păsărilor precaute, mirosul urât de lut şi de lemn vechi o treziră pe Manon Cioc-negru.

Ea gemu când deschise ochii şi se uită mijit la lumina acoperită cu picăţele a soarelui prin coroana densă a copacilor.

Cunoştea copacii. Era în Oakwald.

Încă era prinsă în şa, iar Abraxos stătea lăţit sub ea, cu gâtul întins, astfel încât să îi poată supraveghea respiraţia. El căscă ochii fiind cuprins de panică atunci când ea gemu, încercând să se ridice. Manon căzuse pe spate şi, fără îndoială, zăcea acolo de ceva timp, judecând după sângele albastru care-i acoperea coastele lui Abraxos.

Manon îşi înălţă capul ca să-şi privească abdomenul şi îşi înăbuşi un ţipăt când muşchii i se încordară.

Căldura umedă i se prelinse din abdomen. Deci rănile abia se prinseseră, dacă se rupeau atât de uşor.

Capul îi bubuia ca o mie de forje. Iar gura îi era atât de uscată, încât abia îşi mişca limba.

Primul lucru de făcut: să coboare din şa. Apoi să încerce să se evalueze. Apoi să găsească apă.

Un râu bolborosea în apropiere, destul de aproape, încât se întrebă dacă Abraxos alesese

locul tocmai din acest motiv.

El pufăi şi se agită îngrijorat, iar ea şuieră când muşchii stomacului i se desprinseră şi mai mult.

— Încetează, spuse ea răguşit. Sunt... bine.

Nu era bine, nici pe departe.

Dar nu era moartă.

Iar ăsta era un început bun.

Celălalt rahat – bunica ei, Cele Treisprezece, afirmaţia privind clanul Crochan... Avea să se ocupe de asta, de îndată ce s-ar fi simţit mai bine.

Manon zăcu acolo câteva minute lungi, respirând în durere.

Trebuia să-şi cureţe rana; să oprească sângerarea.

Nu era îmbrăcată decât cu hainele de piele – şi cămaşa ei... Nu avea puterea să fiarbă mai întâi pânza.

Trebuia să se roage ca nemurirea care îi curgea prin vene să o ferească de infecţii.

Sângele Crochan din ea...

Manon se ridică dintr-o smucitură bruscă, fără să-şi dea timp să ezite, şi se forţă atât de tare să-şi înghită ţipătul, încât buza îi sângeră, iar un iz de cupru îi umplu gura.

Măcar era în picioare. Sângele îi picura de sub haina de zbor croită din piele, dar ea se concentra să desfacă armura de protecţie, cataramă cu cataramă.

Nu era moartă.

Mama încă mai avea nevoie de ea.

Fără armură, Manon se holbă, măsurând cu privirea la distanţa de la Abraxos la pământul acoperit de muşchi.

Întunericul să o salveze! Avea s-o doară.

Chiar şi mişcarea uşoară a corpului, ca să-şi poată balansa piciorul într-o parte, o făcu să-şi încleşteze dinţii ca să nu suspine. Dacă unghiile bunicii ar fi fost otrăvite, ar fi murit.

Dar fuseseră zimţate – zimţate, şi nu ascuţite şi pline de rugină.

Un cap imens se împinse în genunchiul ei, iar ea îl găsi pe Abraxos acolo, cu gâtul întins – capul fiindu-i chiar sub tălpi, iar propunerea i se citea în privire.

Fără să creadă că ar mai fi rămas mult timp conştientă, Manon alunecă pe capul lat al balaurului şi respiră printre valurile de durere puternică. Respiraţia lui îi încălzi pielea rece, când o coborî încet în poiana înverzită.

Ea se întinse pe spate, lăsându-l pe Abraxos, care scânci uşor, să o miroasă.

— Bine, şopti ea. Sunt...

~

Manon se trezi la amurg.

Abraxos era încolăcit în jurul ei, cu aripile înclinate, ca să formeze un acoperiş improvizat.

Măcar îi era cald. Şi sete...

Manon gemu, iar aripa se retrase imediat, dezvăluind un cap pielos şi ochi îngrijoraţi.

— Tu... cloşcă, suspină şi-şi strecură braţele sub ea, ridicându-se.

O, pe toţi zeii, o, pe toţi zeii!

Dar stătea în fund.

Abraxos era prea mare ca să ajungă printre

copaci – dar ea avea nevoie de apă. Curând. Câte zile trecuseră? Cât sânge pierduse?

— Ajutor! şopti ea.

Maxilarele puternice o apucară de gulerului tunicii, ridicând-o cu o asemenea blândeţe, încât pieptul lui Manon se strânse. Ea se legănă, sprijinindu-şi o mână de coasta lui pieloasă, dar rămase dreaptă.

Apă... apoi, mai putea să doarmă.

— Aşteaptă aici, spuse ea, clătinându-se spre cel mai apropiat arbore, cu o mână pe abdomen, Spintecă-Vânt fiindu-i o greutate pe spate.

Se gândi să lase sabia în urmă, dar orice mişcare în plus, până şi desfăcutul centurii de pe pieptul ei, era de neconceput.

Se clătină de la un copac la altul, înfigându-şi unghiile în fiecare trunchi ca să rămână în picioare, respiraţia ei sacadată umplând pădurea liniştită.

Era vie; era vie...

Râul nu era mai mult decât un firicel printre nişte bolovani acoperiţi de muşchi. Dar era limpede, rapid şi cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Manon studie apa. Dacă ar fi îngenuncheat, ar mai fi putut să se ridice?

Dacă ar fi fost nevoită, ar fi dormit aici. După ce şi-ar fi astâmpărat setea.

Cu grijă şi cu muşchii tremurând, îngenunche pe mal. Îşi înghiţi ţipătul când se aplecă peste râu şi-i curse şi mai mult sânge. Bău primele câteva guri fără oprire şi apoi sorbi mai încet, simţind acum durerea şi în stomac, şi-n afara lui.

O ramură se rupse, iar Manon se ridică în

picioare, instinctul controlând durerea atât de repede, încât agonia o lovi o secundă mai târziu. Dar ea scrută copacii, pietrele, coroana şi micile dealuri.

Vocea rece a unei femei se auzi din partea cealaltă a râului:

— Se pare că ai căzut departe de cuibul tău, Cioc-negru.

Manon nu reuşi să-şi dea seama cine-i vorbea, ce vrăjitoare întâlnise...

Din spatele umbrelor unui copac, apăru o tânără superbă.

Era suplă şi mlădioasă, iar părul roşcat şi liber îi acoperea parţial goliciunea. Nicio haină nu acoperea pielea albă. Nicio cicatrice şi niciun semn nu-i pătau carnea la fel de pură ca zăpada. Părul mătăsos al femeii se mişcă odată cu ea, când se apropie.

Dar femeia nu era vrăjitoare. Şi ochii ei albaştri...

Fugi! *Fugi!*

Ochii ei albaştri ca de gheaţă licăreau chiar şi în pădurea umbrită. Şi buzele-i provocatoare, pline şi roşii, se despărţiră într-un zâmbet prea alb, când se uită cu atenţie la Manon, la sânge şi la răni. Abraxos urlă în semn de avertisment, scuturând pământul, copacii, frunzele.

— Cine eşti? spuse Manon răguşită.

Tânăra femeie îşi înclină capul – ca un măcăleandru care cerceta un vierme zvârcolindu-se.

— Regele Întunecat spune că sunt Copoiul său.

Manon făcu să merite fiecare respiraţie când îşi

adună puterea.

— N-am auzit de tine, spuse Manon.

Ceva prea întunecat ca să fie sânge şerpui pe sub pielea albă de pe abdomenul femeii şi apoi dispăru. Ea îşi trecu o mână mică şi frumoasă peste locul în care zvârcolise, pe rotunjimea abdomenului ferm.

— N-ai fi avut de unde să auzi de mine. Până la trădarea ta, am fost ţinută sub munţii aceştia. Dar când el mi-a rafinat puterea din sânge... În ochii albaştri ce o străpunseră, Manon văzu nebunia licărind. Poate să facă multe cu tine, Cioc-negru. Atât de multe. M-a trimis să îi aduc din nou călăreaţa încoronată lângă el...

Manon se retrase un pas – doar unul.

— Nu ai unde să fugi. Nu cu maţele care stau să-ţi iasă pe afară. Ea îşi aruncă părul roşcat peste un umăr. O, ce-o să ne distrăm acum că te-am găsit, Cioc-negru! Cu toţii!

Manon se pregăti şi scoase Spintecă-Vânt, când silueta femeii străluci ca un soare negru şi apoi se undui, conturul mărindu-se şi transformându-se, până când...

Femeia fusese o iluzie. O vrajă. Creatura care stătea în faţa ei fusese născută în întuneric şi era atât de albă, încât ea se îndoia că simţise vreodată atingerea soarelui, până acum. Iar mintea care o inventase... Era imaginaţia cuiva născut într-o altă lume – una în care coşmarurile bântuiau pământul rece şi întunecat.

Corpul şi faţa erau vag umane. Dar... Copoiul. Da, numele i se potrivea. Nările erau imense, ochii atât de mari şi lipsiţi de pleoape, că se întrebă

dacă însuşi Erawan i le îndepărtase, iar gura ei... Dinţii erau cioturi negre şi limba, groasă şi roşie – ca să guste aerul. Şi, din corpul alb, se întindeau aripile – modalitatea de transport al lui Manon.

— Vezi? spuse mieros Copoiul. Vezi ce poate să-ţi dăruiască? Acum pot gusta vântul; îi pot mirosi măduva. Aşa cum te-am mirosit pe tine, din cealaltă parte a tărâmului.

Manon îşi duse un braţ în jurul stomacului, iar celălalt îi tremură când ridică Spintecă-Vânt.

Copoiul râse încet şi blând.

— Cred că o să-mi facă plăcere, spuse ea şi se năpusti.

Vie – era *vie* şi avea să rămână astfel.

Manon sări înapoi şi se strecură printre doi copaci, atât de aproape, încât creatura lovi zidul de lemn din calea ei. Ochii de viţel se micşorară de furie, iar mâinile albe – ale căror degete aveau gheare de săpat pământul – intrară în lemn când ea se retrase...

Doar ca să rămână înţepenită.

Poate că Mama o proteja.

Din cauza aripilor, fiinţa se blocase între cei doi copaci, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, lemnul strângând-o...

Manon fugi. Durerea o chinuia la fiecare pas, iar ea suspină scrâşnind din dinţi când alergă printre copaci. Din spate, se auziră un pocnet, un lemn prăbuşit şi nişte frunze.

Manon se forţă, apăsând puternic rana cu o mână şi ţinând suficient de strâns Spintecă-Vânt, încât sabia tremură. Dar iată-l pe Abraxos, cu ochi sălbatici şi deja bătând din aripi, pregătindu-se de

zbor.

— *Pleacă!* spuse ea răguşit, aruncându-se spre el, când lemnul scârţâi în spatele ei.

Abraxos se avântă către ea când Manon sări spre el – nu pe el, ci în ghearele lui, în ghearele puternice care o apucară de sub sâni, stomacul rupându-i-se încă un pic atunci când balaurul o ridică tot mai sus, printre copaci, şi frunze, şi cuiburi.

Aerul pocni sub cizmele ei, iar Manon, cu ochii în lacrimi, se uită în jos ca să vadă cum Copoiul îşi întindea ghearele frenetic. Dar era prea târziu.

Cu un ţipăt de furie, Copoiul se retrase câţiva paşi spre marginea poienii, pregătindu-se să sară în aer din fugă, în timp ce aripile lui Abraxos băturã spasmodic.

Ei ieşiră dintre coroanele copacilor, aripile lui rupând crengile şi făcându-le să cadă peste Copoi.

Vântul bătu spre Manon în vreme ce Abraxos zbură cu ea, tot mai sus, îndreptându-se spre est, spre câmpii – în est şi sud...

Creatura nu avea să întârzie prea mult timp. Şi Abraxos îşi dădea seama de asta.

O plănuise.

Ceva alb licări printre coroanele copacilor de sub ei.

Abraxos atacă într-un plonjon rapid şi mortal, urletul lui furios făcându-i capul lui Manon să bâzâie.

Copoiul nu avu timp să se ferească atunci când coada puternică a lui Abraxos o izbi, spinii din oţel acoperiţi cu otravă lovind ţinta.

Sângele negru şi stricat ţâşni; aripile

membranoase şi sidefii se sfâșiară.

Apoi, ei se înălţară din nou, iar Copoiul căzu rostogolindu-se prin coroanele copacilor. Lui Manon nu-i păsa dacă fiinţa era rănită sau pe moarte.

— Am să te găsesc, ţipă Copoiul căzut la pământ.

Parcurseră câţiva kilometri înainte ca vorbele strigate să se stingă.

Manon şi Abraxos se opriră doar cât ea să se caţăre pe spatele lui şi să se prindă bine. Nici urmă de alţi balauri pe cer, nici urmă de Copoi care să-i urmărească. Poate că otrava avea s-o ţină la sol pentru o vreme – dacă nu pentru totdeauna.

— Spre coastă! spuse Manon în vânt, când cerul sângeră stacojiu în întunericul final. Undeva unde să fim în siguranţă.

Sângele îi picură printre degete – mai repede şi mai gros decât înainte – doar o clipă înainte ca întunericul să o revendice din nou.

Capitolul 26

Nici după două săptămâni în Golful Craniului, timp în care Rolfe îi ignorase în ciuda cererilor lor de a se întâlni cu el, Dorian încă nu se obişnuise cu umiditatea şi căldura. Îl urmăreau zi şi noapte, trezindu-l din somn, ud de transpiraţie, făcându-l să intre în Trandafirul Oceanului, de îndată ce soarele era pe cer.

Şi, de vreme ce Rolfe refuza să-i vadă, Dorian încerca să-şi ocupe zilele şi cu altceva, fără să se mai plângă de căldură. Dimineţile erau dedicate practicării magiei într-o poiană din junglă, la câţiva

kilometri distanţă. Mai rău, Rowan îl făcea să alerge până acolo şi înapoi; iar când ei se întorceau la prânz, putea „să aleagă” să mănânce înainte sau după antrenamentele istovitoare ale lui Rowan.

Sincer, Dorian nu ştia cum de Aelin supravieţuise luni întregi aşa – ca să nu mai vorbim de cum se îndrăgostise de războinic între timp. Deşi el presupunea că regina şi prinţul împărtăşeau un sadism care îi făcea compatibili.

În unele zile, Fenrys şi Gavriel se întâlneau cu ei în curtea hanului, fie pentru antrenament, fie să le dea sfaturi nedorite în legătură cu tehnica lui Dorian, cu sabia şi pumnalul. În unele zile, Rowan îi lăsa să rămână; în altele, îi alunga mârâind.

Dorian îşi dădu seama că, de obicei, îi alunga atunci când nici măcar căldura şi soarele nu puteau să împrăştie umbrele ultimelor câteva luni – când el se trezea cu o transpiraţie care părea a fi sângele lui Sorscha, când nu putea suporta nici măcar atingerea tunicii pe gât.

El nu ştia sigur dacă să-i mulţumească prinţului Fae pentru că observase sau să-l urască pentru bunătatea lui.

În timpul după-amiezilor, el şi Rowan se plimbau prin oraş după zvonuri şi noutăţi, urmărindu-i pe oamenii lui Rolfe cu aceeaşi atenţie cu care erau şi ei urmăriţi. Doar şapte căpitani ai flotei sărăcite a lui Rolfe erau pe insulă – opt şi cu Rolfe –, cu mai puţine nave ancorate în golf. Unii fugiseră după atacul valg; alţii se odihneau printre peşti, pe fundul apei din port, împreună cu navele lor.

Rapoartele veneau din Rifthold: despre oraşul, în mare parte ruinat, aflat sub comanda vrăjitoarelor, despre nobilii şi comercianţii care fugeau spre proprietăţile rurale, lăsându-i pe săraci să se apere singuri. Vrăjitoarele controlau porţile oraşului şi docul – nimic şi nimeni nu intra fără ştirea lor. Mai rău, navele din trecătoarea Ferian navigau pe Avery spre Rifthold, transportau soldaţi ciudaţi şi bestii care transformau oraşul în propriul teren de vânătoare.

Erawan nu se jucase cu plănuirea războiului. Ambarcaţiunile care navigau pe Avery erau prea mici, pretinsese Rowan, şi era imposibil ca armata din Fundac să fie toată flota lui Erawan. Aşadar, unde fusese flota Adarlanului în tot acest timp?

Rowan descoperi răspunsul la cinci zile după sosirea lor: în Golful din Oro. O parte din flotă fusese poziţionată în apropiere de coasta nord-estică a regatului Eyllwe, o parte ascunsă în porturile din Melisande, unde se zvonea că regina lor le permitea soldaţilor din Morath să intre din orice direcţie voiau. Erawan îşi împărţise cu pricepere flota, plasând-o în suficiente locaţii-cheie, aşa încât Rowan îl informă pe Dorian că ar fi trebuit să sacrifice pământul, aliaţii şi avantajele geografice ca să păstreze altele.

Dorian urâse să recunoască în faţa războinicului Fae că nu auzise de niciunul dintre planurile acestea în ultimii ani – întâlnirile lui de consiliu fuseseră despre politică, despre comerţ şi sclavi. Fuseseră o diversiune, îşi dădu el seama – un mod de a le capta atenţia lorzilor şi conducătorilor continentului concentrată asupra

unui lucru, în timp ce alte planuri erau puse în practică. Iar acum... dacă Erawan şi-ar fi chemat flota din golf, era foarte probabil ca navele să navigheze în jurul coastei sudice a regatului Eyllwe şi să devasteze toate oraşele, până ce ar fi ajuns în Orynth.

Cu puţin noroc, flota lui Erawan urma a se ciocni cu cea a lui Maeve. Nu că auziseră ceva despre cea din urmă. Nici măcar un zvon despre direcţia şi rapiditatea navelor ei. Sau o şoaptă despre locul în care plecase Aelin Galathynius. Dorian ştia că, pe străzile oraşului, Rowan vâna ştiri despre ea.

Aşa că Dorian şi Rowan adunau informaţii incomplete şi se întorceau la han în fiecare seară ca să le analizeze, în timp ce mâncau creveţi condimentaţi, din apele calde ale arhipelagului, şi orez fierbinte de la comercianţii din continentul sudic, paharele cu apă cu portocale stând pe hărţile terestre şi maritime pe care le cumpăraseră din oraş. În mare parte, informaţiile erau de la a doua sau a treia mână; până şi o curvă de rând de pe stradă părea să ştie mai multe decât marinarii care munceau la docuri.

Dar niciuna dintre curve şi niciun marinar sau negustor nu aveau veşti despre soarta prinţului Hollin sau a reginei Georgina. Războiul se apropia şi se părea că soarta unui copil şi a unei regine frivole, care nu se deranjase niciodată să ia puterea, nu interesa pe nimeni, în afară de Dorian.

Într-o după-amiază deosebit de umedă, care acum se răcorea mulţumită unei furtuni aprige, Dorian îşi lăsă furculiţa lângă farfuria cu peşte fiert

şi îi spuse lui Rowan:

— Cred că m-am săturat să aştept ca Rolfe să se vadă cu noi.

Furculiţa lui Rowan zornăi de farfurie când o coborî şi aşteptă cu o linişte nefirească. Nu-i păsa unde erau Gavriel şi Fenrys în după-amiaza asta. De fapt, Dorian fu recunoscător pentru absenţa lor când spuse:

— Am nevoie de nişte hârtie şi de un mesager.

~

Trei ore mai târziu, Rolfe îi chemă pe cei din grup la taverna Dragonul de Mare.

În ultimele zile, Rowan îl învăţase cum să se protejeze, iar Dorian înălţă un scut în jurul său. Rolfe îi conduse pe ei patru de-a lungul holului de la etajul tavernei, îndreptându-se spre biroul său.

Planul lui se desfășurase lin – perfect.

Nimeni nu observase că scrisoarea trimisă de Rowan după prânz era aceeaşi pe care Dorian o primise mai târziu, la han.

Dar spionii lui Rolfe observară şocul de pe chipul lui Dorian când o citi – groază, frică şi furie în faţa veştilor primite. Rowan, aşa cum era el, păşise şi mârâise la aflarea *noutăţilor.* Ei se asigurară că servitorul care spăla holul auzise informaţiile care schimbau războiul, că Rolfe însuşi ar fi putut câştiga mult pe seama lor – sau că ar fi putut pierde tot.

Iar acum, mergând cu paşi mari spre biroul bărbatului, Dorian nu-şi dădea seama dacă îl mulţumea sau îl descuraja faptul că erau atât de

atent observaţi, acum că planul său funcţionase. Gavriel şi Fenrys, din fericire, nu îi adresară nicio întrebare.

Lordul Pirat, îmbrăcat cu o jachetă albastră cu auriu, ponosită, se opri în faţa uşii din stejar de la biroul său. Purta mănuşi şi era un pic palid. Se îndoia că avea să arate mai bine după ce Rolfe şi-ar fi dat seama că nu exista absolut nicio ştire şi că participa la întâlnire, fie că voia sau nu asta.

Dorian îi surprinse pe cei trei masculi Fae evaluând fiecare respiraţie a lui Rolfe şi postura lui, ascultând sunetele ofiţerului secund şi ale intendentului de la nivelul inferior. Toţi trei dădură imperceptibil din cap. Erau aliați – cel puţin până când Rolfe i-ar fi ascultat.

Rolfe descuie uşa, mormăind: „Ar fi bine să nu mă faceţi să-mi pierd timpul” şi păşi în obscuritatea care îi aştepta dincolo. Apoi se opri brusc.

Chiar şi în lumina apoasă, Dorian vedea perfect femeia care stătea la biroul lui Rolfe, cu hainele-i negre şi murdare, cu armele-i licărind şi cu picioarele sprijinite pe suprafaţa din lemn negru.

Aelin Galathynius, cu mâinile împreunate la ceafă, le rânji şi spuse:

— Biroul ăsta îmi place mai mult decât celălalt, Rolfe.

Capitolul 27

Dorian nu îndrăzni să se mişte când Rolfe mârâi.

— Celaena Sardothien, îmi aduc perfect aminte

că ţi-am spus că, dacă ai să mai calci pe teritoriul meu, ai să mori.

— A, spuse Aelin, coborându-şi mâinile, dar cu picioarele încă pe biroul lui Rolfe, însă unde ar mai fi distracţia?

Lângă el, Rowan era nemişcat ca moartea. Rânjetul lui Aelin se transformă în cel al unei feline când, în cele din urmă, îşi coborî picioarele şi îşi trecu mâinile de-a lungul laturilor biroului, evaluând netezimea lemnului ca şi când ar fi fost un cal valoros. Ea îşi înclină capul spre Dorian.

— Bună, Maiestate!

— Bună, Celaena, spuse el cât de calm reuşi, conştient că cei doi masculi Fae din spatele lui îi auzeau inima bătând cu putere.

Rolfe întoarse rapid capul spre el.

Deoarece Celaena era cea care stătea acolo – din cine ştie ce motiv, în camera aceea se afla Celaena Sardothien.

Ea făcu semn din bărbie spre Rolfe.

— Ai avut zile mai bune, dar, având în vedere că jumătate din flota ta te-a abandonat, aş spune că arăţi destul de bine.

— Ridică-te de pe scaunul meu! spuse Rolfe prea încet.

Aelin nu făcu aşa ceva. Pur şi simplu, îl măsură pe Rowan cu privirea din cap până în picioare. Rowan continuă să afişeze o expresie de necitit, cu ochi atenți – aproape strălucitori. Iar apoi, Aelin îi spuse lui Rowan cu un zâmbet discret:

— Pe tine nu te cunosc. Dar mi-ar plăcea.

Rowan zâmbi uşor.

— Din fericire, nu sunt disponibil.

— Păcat, spuse Aelin, înclinându-şi capul când observă un bol cu smaralde mici pe biroul lui Rolfe. „Nu o face, nu o face...”

Aelin luă smaraldele cu o mână, alegându-le în timp ce se uită pe sub gene la Rowan.

— Cred că-i de o frumuseţe rară dacă-i eşti atât de fidel.

Zeii să-i salveze pe toţi! El ar fi putut jura că Fenrys tuşi în spatele lui.

Aelin aruncă smaraldele în farfuria din metal ca şi când ar fi fost bucăţi de cupru, zăngănitul lor fiind singurul sunet care se auzi.

— Sigur este isteaţă – *poc* – şi fascinantă – *poc* – şi foarte, foarte talentată. *Poc, poc, poc* se auziră smaraldele. Se uită cu atenţie la cele patru pietre rămase în mână. Trebuie să fie cea mai minunată persoană care a existat vreodată.

Cineva tuşi din nou în spatele lui – Gavriel de data asta. Dar Aelin avea ochi doar pentru războinicul Rowan, care îi spuse:

— Într-adevăr, aşa este. Şi chiar mai mult decât atât.

— Hmm, spuse Aelin, învârtind smaraldele cu uşurinţa unui expert în palma-i cu cicatrice.

— Ce cauţi aici? mârâi Rolfe.

Aelin aruncă smaraldele în farfurie.

— Aşa se vorbeşte cu un vechi prieten?

Rolfe merse spre birou, iar Rowan tremură de încordare când Lordul Pirat îşi sprijini palmele pe suprafaţa din lemn.

— Din câte am auzit, stăpânul tău a murit, iar tu ai vândut Breasla subalternilor lui. Eşti o femeie liberă. Ce cauţi în oraşul *meu?*

Aelin îi întâlni ochii verzi ca marea cu o lipsă de respect care-l făcu pe Dorian să se întrebe dacă se născuse cu ea sau şi-o formase cu pricepere, sânge şi aventuri.

— Vine războiul, Rolfe. Nu am voie să-mi cântăresc opţiunile? M-am gândit să văd ce ai pus *tu* la cale.

Rolfe se uită peste umărul lui lat la Dorian.

— Se zvoneşte că ea a fost Campionul tău toamna trecută. Vrei să te ocupi de *asta?*

— Rolfe, ai să afli că nimeni nu se *ocupă* de Celaena Sardothien, ci doar îi supravieţuieşte.

Aelin schiţă un zâmbet. Rolfe îşi dădu ochii peste cap şi-i spuse reginei-asasine:

— Prin urmare, care este planul? Ai făcut o înţelegere să ieşi din Endovier, să devii Campionul Regelui, şi acum, că el este mort, vrei să vezi cum ai putea profita de situaţie?

Dorian încercă să nu tresară. Mort – tatăl lui era mort, de propriile-i mâini.

— Ştii ce-mi place, spuse Aelin. Chiar şi cu averea lui Arobynn şi vânzarea Breslei... Războiul poate fi o perioadă profitabilă pentru oamenii care ştiu să-şi conducă afacerile.

— Şi unde este răzgâiata fariseică de şaisprezece ani care mi-a distrus şase nave, mi-a furat două dintre ele şi mi-a distrus oraşul, toate de dragul celor două sute de sclavi?

În ochii lui Aelin licări o umbră care-l făcu pe Dorian să simtă un fior pe şira spinării.

— Rolfe, dacă-ţi petreci un an în Endovier, înveţi repede cum să joci un alt joc.

— Ţi-am spus – Rolfe fierbea tăcut şi înveninat

– că într-o zi ai să plăteşti pentru aroganţa ta.

Zâmbetul lui Aelin deveni mortal.

— Am plătit. Cum a plătit şi Arobynn Hamel.

Rolfe clipi – doar o dată, apoi se îndreptă.

— Ridică-te de pe scaunul meu! Şi pune la loc smaraldul pe care l-ai strecurat în mânecă.

Aelin pufni şi, cu o mişcare rapidă a degetelor, un smarald – al patrulea, de care Dorian uitase – apăru între degetele ei.

— Bun. Măcar, odată cu bătrâneţea, nu te lasă vederea.

— Şi pe celălalt, spuse Rolfe printre dinţii încleştaţi.

Aelin zâmbi din nou. Şi apoi se lăsă pe spate în scaunul lui Rolfe, îşi înălţă capul şi scuipă smaraldul pe care, cumva, îl ascunsese sub limbă. Dorian văzu piatra descriind o boltă perfectă în aer.

Pocnetul din farfurie fu singurul sunet.

Dorian se uită la Rowan. Dar în ochii prinţului străluceau încântarea, mândria şi o poftă aprinsă. Dorian îşi mută repede privirea.

— Am două întrebări pentru tine, îi spuse Aelin Lordului Piraţilor.

Mâna lui Rolfe zvâcni spre sabie.

— Poziţia în care te găseşti nu-ţi permite să pui întrebări.

— Nu? La urma urmelor, acum doi ani şi jumătate ţi-am făcut o promisiune. Una pe care ai semnat-o.

Rolfe mârâi.

Aelin îşi sprijini bărbia în pumn.

— Tu sau vreuna dintre navele tale aţi mai cumpărat, vândut sau transportat sclavi din acea

zi... nefericită?

— Nu.

Ea dădu uşor din cap, satisfăcută.

— Şi le-ai oferit adăpost aici?

— Nu ne-am schimbat obiceiurile, dar, dacă au sosit unii, da.

Fiecare cuvânt era mai încordat decât ultimul, un arc pe cale să sară înainte şi să o gâtuie pe regină. Dorian se rugă ca omul să nu fie destul de prost, încât să o atace. Nu cu Rowan care îi urmărea fiecare respiraţie.

— Bun şi bun, spuse Aelin. Eşti inteligent că nu mă minţi. Pentru că în dimineaţa asta, când am sosit, m-am dus personal să mă uit în depozitele tale, să pun întrebări prin piaţă. Iar apoi, am venit aici... Ea îşi trecu mâinile peste hârtiile şi registrele de pe birou. Ca să-ţi văd registrele contabile cu ochii mei. Cu un deget, atinse o pagină cu diverse coloane şi numere. Textile, mirodenii, veselă din porţelan, orez de pe continentul sudic şi diverse lucruri de contrabandă, dar... niciun sclav. Trebuie să spun că sunt impresionată. Şi de faptul că te ţii de cuvânt şi de cât de bine îţi ţii contabilitatea.

El mârâi încet.

— Ştii cât m-a costat isprava ta?

Aelin îşi îndreptă privirea spre o bucată de pergament de pe perete în care erau înfipte diverse pumnale, săbii şi chiar foarfeci – părea că Rolfe exersa aruncatul la ţintă.

— Ei bine, la bar am o datorie pe care nu am plătit-o... spuse ea despre documentul care, într-adevăr, conţinea multe şi – pe toţi zeii – suma de bani era imensă.

Rolfe se întoarse spre Rowan, Fenrys şi Gavriel.

— Vreţi să vă ajut în războiul ăsta? Uitaţi preţul: ucideţi-o! Acum. Apoi navele şi oamenii mei vă vor aparţine.

Ochii negri ai lui Fenrys licăriră, dar nu la Rolfe, în timp ce Aelin se ridică în picioare. Hainele-i negre erau uzate de călătorie şi părul auriu îi lucea în lumina gri. Şi, chiar şi într-o cameră cu ucigaşi de profesie, avea aerul unei leoaice.

— O, nu cred că au să o facă, spuse ea. Sau că o pot face.

Rolfe se întoarse spre ea.

— Ai să afli că nu eşti atât de pricepută în faţa războinicilor Fae.

Ea arătă spre unul dintre scaunele din faţa biroului.

— Poate vrei să te aşezi.

— Ieşi *naibii* din...

Aelin fluieră încet.

— Căpitane Rolfe, dă-mi voie să ţi-o prezint pe incomparabila, frumoasa şi perfecta Regină din Terrasen.

Dorian se miră. Dar se auziră paşi, iar apoi...

Masculii se întoarseră când Aelin Galathynius intră într-adevăr în cameră, îmbrăcată cu o tunică de un verde-închis, la fel de murdară, cu părul blond desfăcut, şi cu ochii turcoaz-aurii râzându-i când trecu pe lângă Rolfe, care era cu gura căscată şi cocoţat pe cotiera scaunului lui Aelin.

Dorian nu-şi dădea seama – fără mirosul unui Fae, nu-şi dădea seama.

— Ce... ce vrăjitorie e asta? spuse printre dinţi Rolfe, făcând un singur pas.

Aelin şi sosia ei se uitară una la cealaltă. Cea în negru îi zâmbi nou-venitei.

— O, *eşti* superbă!

Cea în verde schiţă un zâmbet încântător şi viclean în acelaşi timp... Era zâmbetul unei fiinţe obişnuite mai degrabă să mârâie şi să spună lucruri oribile. Lysandra, prin urmare.

Cele două regine se întoarseră către Rolfe.

— Aelin Galathynius nu a avut o soră geamănă, mârâi el, cu o mână pe sabie.

Aelin, cea îmbrăcată în negru – adevărata Aelin, care fusese tot timpul printre ei – îşi dădu ochii peste cap.

— Uf, Rolfe, îmi strici distracţia! *Bineînţeles* că nu am o soră geamănă.

Ea îi făcu un semn din bărbie Lysandrei, iar carnea creaturii metamorfice străluci şi se topi, părul transformându-se într-o cortină dreaptă şi grea de şuviţe negre, pielea căpătând un bronz uşor, iar ochii oblici deveniră de un verde izbitor.

Rolfe ţipă alarmat şi se clătină înapoi – doar ca Fenrys să-l echilibreze cu o mână pe umăr când războinicul Fae înaintă, cu ochii mari.

— O creatură metamorfică, şopti Fenrys.

Aelin şi Lysandra îl fixară pe războinic cu o privire indiferentă, care i-ar fi făcut pe oamenii mai slabi să fugă.

Până şi chipul calm al lui Gavriel se pleoşti la vederea creaturii metamorfice – tatuajele lui mişcându-se când înghiţi. Tatăl lui Aedion. Iar dacă Aedion era aici, cu Aelin...

— Pe cât de mult mă intrigă să văd că sunteţi toţi prezenţi, spuse Aelin, vreţi să îi confirmaţi

marelui pirat că sunt cine spun că sunt şi să trecem mai departe, la lucruri mai importante?

Rolfe se albi de furie când îşi dădu seama că ei ştiuseră de la bun început cine stătea în faţa lor.

— Ea este Aelin Galathynius. Şi Celaena Sardothien totodată, spuse Dorian.

Dar Rolfe se întoarse spre Fenrys şi Gavriel, care erau imparţiali. Gavriel dădu aprobator din cap, Fenrys fixând-o acum pe regină cu privirea.

— Este cine spune că este.

Rolfe se întoarse spre Aelin, dar regina se încruntă la Lysandra când aceasta îi dădu un tub sigilat cu ceară.

— Te-ai mai tuns.

— Încearcă tu să ai părul atât de lung şi vezi dacă rezişti mai mult de o zi, spuse Lysandra, trecându-şi degetele prin părul care îi atingea clavicula.

Rolfe se uită cu gura căscată la ele. Aelin îi zâmbi însoţitoarei sale şi se întoarse spre Lordul Pirat.

— Deci, Rolfe, spuse tărăgănat regina, aruncând tubul dintr-o mână în alta, să vedem ce-i cu refuzul tău – de ce nu vrei să te alături cauzei mele.

Capitolul 28

Aelin Galathynius nu se deranjă să îşi ascundă înfumurarea când Rolfe îi arătă masa mare din dreapta biroului său – mult mai mare decât vechiul birou unde, cândva, se întâlnise cu ea şi cu Sam.

Reuşi să facă doar un pas spre scaunul ei

înainte ca Rowan să fie lângă ea, ţinând-o de braţ.

Chipul lui – o, pe toţi zeii, îi lipsise chipul neîndurător – îi era încordat când se apropie ca să-i murmure cu blândeţea unui Fae:

— Grupul lucrează cu noi, cu condiţia ca noi să-i conducem spre Lorcan, de vreme ce Maeve i-a trimis ca să-l ucidă. Am refuzat să divulg locul în care se află. O mare parte din flota adarlaniană este în Golful din Oro mulţumită unei înţelegeri murdare cu Melisande ca să le folosească porturile, iar flota lui Maeve navighează spre Eyllwe – nu ştim dacă să o atace sau să o ajute.

Ei, era bine să ştie că iadul absolut îi aştepta şi că informaţia despre flota lui Maeve era corectă.

— Şi mi-ai lipsit al naibii de mult, adăugă Rowan.

Ea zâmbi în ciuda spuselor lui, retrăgându-se ca să-l privească. Era întreg şi fără răni.

Era mai mult decât sperase ea. În ciuda veştilor pe care i le dăduse.

Aelin decise că nu-i păsa în mod special de cine privea şi se ridică pe vârfuri ca să-şi atingă gura de a lui. Fusese nevoită să-şi folosească toată agerimea şi îndemânarea ca să evite ca el să-i detecteze mirosul astăzi – iar încântarea încremenită de pe chipul său meritase efortul.

Rowan îi strânse braţul când ea se retrase.

— Sentimentul, prinţe, este reciproc, şopti ea.

Ceilalţi se străduiau să nu se uite la ei – în afară de Rolfe, care încă fierbea.

— O, nu te arăta atât de iritat, căpitane, spuse ea întorcându-se dinspre Rowan şi aşezându-se pe scaunul din faţa lui Rolfe. Mă urăşti, te urăsc,

amândoi urâm ca imperiile băgăreţe şi dominante să ne spună ce să facem – ne potrivim perfect.

— Mi-ai distrus aproape toate lucrurile pentru care am muncit. Cuvintele tale pricepute şi aroganţa nu au cum să te ajute în chestiunea asta.

Doar de-a naibii, ea îi zâmbi şi scoase limba. Nu una reală –, ci una bifurcată, de foc argintiu, care se zvârcoli în aer ca a unui şarpe.

Fenrys se înecă râzând malefic. Ea îl ignoră. Urma să se ocupe mai târziu de prezenţa *lor.* Tocmai se rugă să îl poată avertiza pe Aedion înainte să dea de tatăl său – care stătea acum la două scaune distanţă şi se holba la ea de parcă ar fi avut zece capete.

Pe toţi zeii, până şi expresia semăna cu a lui Aedion. Cum de nu observase primăvara asta, în Wendlyn? Aedion era un băiat ultima dată când îl văzuse ea – dar, ca bărbat... Cu nemurirea lui Gavriel, păreau să aibă chiar şi aceeaşi vârstă. Erau diferiţi în multe feluri, dar privirea aceea... era o reflexie.

Rolfe nu zâmbea.

— O regină care se joacă întotdeauna cu focul nu este un aliat puternic.

— Iar un pirat ai cărui oameni l-au abandonat la primul test de credinţă este un comandant de rahat; totuşi iată-mă la masa asta.

— Ai grijă, fato! Ai nevoie de mine mai mult decât am eu de tine.

— Aşa o fi?

Un dans – asta era. Fusese un dans cu mult înainte să ajungă pe insula asta îngrozitoare, iar acum ea trebuia să facă a doua mişcare.

Aelin lăsă scrisoarea de recomandare sigilată a lui Murtaugh pe masa dintre ei.

— După cum văd eu lucrurile, am aur şi pot să te transform dintr-un infractor de rând într-un respectabil om de afaceri. Fenharrow poate să-l conteste pe proprietarul insulelor, dar... dacă eu te-aş susţine? Dacă ar fi să te fac nu un Lord al Piraţilor, ci un Rege al Piraţilor?

— Şi cine ar confirma cuvântul unei prinţese de nouăsprezece ani? Ea făcu un semn din bărbie spre tubul sigilat cu ceară.

— Murtaugh Allsbrook ar face-o. Ţi-a scris o scrisoare lungă şi frumoasă pe tema asta.

Rolfe luă tubul, îl studie şi îl aruncă cu boltă – direct în coşul de gunoi. Sunetul surd răsună prin birou.

— Şi eu aş face-o, spuse Dorian, aplecându-se în faţă, înainte ca Aelin să poată mârâi la scrisoarea ignorată. O să câştigăm războiul şi două dintre cele mai mari regate de pe continent au să te proclame regele incontestabil al tuturor Piraţilor. Golful Craniului şi Insulele Moarte au să devină nu o ascunzătoare pentru oamenii tăi, ci un adevărat cămin. Un nou regat.

Rolfe râse încet.

— Astea-s vorbele unor tineri idealişti şi visători.

— Lumea, spuse Aelin, o să fie salvată şi refăcută de visători, Rolfe.

— Lumea o să fie salvată de războinici, de bărbaţii şi de femeile care au să-şi verse sângele pentru asta. Nu pentru promisiuni goale şi vise frumoase.

Aelin îşi sprijini palmele pe masă.

— Probabil. Dar, dacă o să câştigăm războiul, o să fie o lume nouă – o lume liberă. Asta e promisiunea mea – faţă de tine, faţă de oricine o să mărşăluiască sub stindardul meu. O lume mai bună. Iar tu va trebui să te decizi unde îți va fi locul.

— Asta e promisiunea unei fetiţe care încă nu ştie cum funcţionează cu adevărat lumea, spuse Rolfe. Stăpânii sunt necesari pentru menţinerea ordinii – pentru ca lucrurile să fie funcţionale şi profitabile în continuare. Nu o să se termine bine pentru cei care caută să o răstoarne.

— Vrei aur, Rolfe? spuse mieros Aelin. Vrei un titlu? Vrei glorie, femei sau pământ? Sau doar setea de sânge te stimulează? Ea aruncă o privire spre mâinile lui înmănuşate. Cât te-a costat harta asta? Care era scopul final, dacă sacrificiul trebuia făcut?

— Aelin Galathynius, pot să obţin şi singur ce-mi oferi sau spui. El zâmbi şiret. Doar dacă nu plănuieşti să-mi oferi mâna şi să mă faci regele teritoriului tău... Ar putea fi o propunere interesantă.

Ticălosul. Ticălos îngrozitor şi egoist. O văzuse cu Rowan. Se delecta cu încremenirea amândurora, cu moartea din ochii lui Rowan.

— Se pare că nu ai pariat pe calul potrivit, şopti Rolfe. El îşi îndreptă privirea spre Dorian. Ce veşti ai primit?

Dar calul nepotrivit interveni cu blândeţe:

— Niciuna. Dar ai să te bucuri să afli că spionii tăi de la Trandafirul Oceanului îşi fac treaba. Şi că

Maiestatea Sa chiar este un actor desăvârşit.

Aelin îşi reprimă râsul.

Rolfe se întunecă la faţă.

— Ieșiți din biroul meu!

Dorian spuse cu răceală:

— Refuzi să te gândeşti să te aliezi cu noi din cauza unei duşmănii minore?

Aelin pufni:

— N-aş putea să spun că distrugerea oraşului său sărac şi a navelor e o „duşmănie minoră”.

— Aveţi la dispoziţie două zile ca să plecaţi de pe insulă, spuse Rolfe, dezgolindu-şi dinţii. După asta, promisiunea mea de acum doi ani şi jumătate rămâne valabilă. El le rânji superior însoţitorilor ei. Ia-ţi... menajeria cu tine.

Fumul i se roti în gură. Ea se aşteptase la o discuţie, dar... Era timpul să se regrupeze – să vadă ce făcuseră Rowan şi Dorian şi să plănuiască următorii paşi.

Să-l lase pe Rolfe să creadă că, pentru moment, nu mai dansa.

~

Aelin porni pe holul îngust, cu un zid de muşchi în spate şi lângă ea, şi înfruntă o altă dilemă: Aedion.

El zăbovea în faţa hanului, ca să supravegheze forţele inamice. Dacă s-ar fi grăbit spre el, l-ar fi adus faţă în faţă cu tatăl său neştiutor, de mult pierdut.

Aelin făcu trei paşi pe hol când Gavriel spuse în spatele ei:

— Unde este el?

Încet, ea se uită înapoi. Faţa bronzată a războinicului era încordată, iar ochii, plini de tristeţe şi duritate.

Ea rânji.

— Dacă te referi la dragul de Lorcan...

— Ştii la cine mă refer.

Rowan făcu un pas între ei, dar chipul lui dur nu afişa nicio expresie. Fenrys se strecură pe hol, închise uşa de la biroul lui Rolfe şi îi privi cu un zâmbet diabolic. O, Rowan îi spusese ei multe despre el! Avea un chip şi un corp pentru care femeile şi bărbaţii ar fi ucis ca să le aibă. Ce îl obligase Maeve să facă, ce dăduse pentru geamănul lui?

Dar Aelin ţâţâi şi îi spuse lui Gavriel:

— „Cine este el?” nu e întrebarea mai potrivită?

Gavriel nu zâmbi. Nu se mişcă. Aelin trăgea de timp pentru ea şi pentru Aedion...

— Nu tu hotărăşti când, unde şi cum ai să-l întâlneşti, spuse Aelin.

— Este fiul meu, la naiba! Cred că eu decid.

Aelin ridică din umeri.

— Nici măcar nu ai dreptul să decizi dacă ai voie să-i spui aşa.

Ochii roşiatici licăriră; mâinile tatuate se strânseră în pumni. Dar Rowan spuse:

— Gavriel, nu intenţionează să te ţină departe de el.

— Spune-mi unde este fiul meu! *Acum!*

A – iată-l! Chipul Leului. Războinicul care doborâse armate şi a cărui reputaţie îi făcea pe

soldaţi să tremure. Ai cărui soldaţi căzuţi îi erau tatuaţi pe tot corpul.

Dar Aelin îşi curăţă unghiile şi se încruntă la holul acum gol din spatele ei.

— A naibii să fiu dacă ştiu unde a plecat!

Ei clipiră şi apoi tresăriră când văzură locul unde fusese cândva Lysandra. Direcţia spre care dispăruse pe fereastra deschisă, zburând, şerpuindu-se sau târâindu-se, ca să-l ducă pe Aedion.

Aelin îi spuse lui Gavriel cu o voce monotonă şi rece:

— Să nu-mi mai dai niciodată ordine!

~

Aedion şi Lysandra aşteptau deja la Trandafirul Oceanului, iar când intrară în curtea frumoasă, Aelin abia avu puterea să-i transmită lui Rowan că era şocată că el nu alesese un loc mai mizerabil.

Dorian, la câţiva paşi în spate, râse încet – ceea ce era bine, presupuse ea. Era bine că râdea. Nu râsese ultima dată când îl văzuse.

Şi trecuseră săptămâni bune de când râsese şi ea cu poftă.

Ea îi aruncă lui Rowan o privire care îi spuse să se întâlnească la etaj, şi se opri la jumătatea curţii. Dorian, simţind ce avea de gând, se opri şi el.

Aerul serii era încărcat cu mirosul dulce al fructelor şi al florilor căţărătoare, iar fântâna din mijloc susura lin. Ea se întrebă dacă proprietarul hanului era din Deşertul Roşu – dacă ei văzuseră cum erau folosite apa, pietrele şi verdeaţa de la

Fortăreaţa Asasinilor Tăcuţi.

— Îmi pare rău. Pentru Rifthold, îi şopti Aelin lui Dorian.

Chipul bronzat al regelui se încordă.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Aelin ridică din umeri.

— Rowan caută mereu o scuză ca să se dea mare. Salvările dramatice dau un scop şi o împlinire vieţii lui plicticoase de nemuritor.

Rowan tuşi intenţionat de la uşile deschise ale balconului de deasupra lor, suficient de clar, încât să o informeze că auzise şi că nu avea să uite remarca, odată rămaşi singuri.

Ea se abţinu să zâmbească. Presupunea că fusese o surpriză şi o încântare faptul că, pe drumul până aici, între Rowan şi Dorian plutise un calm plin de respect.

Îi făcu semn regelui să o însoţească şi spuse încet, conştientă de câţi spioni avea Rolfe în clădire.

— Se pare că, în prezent, din cauza unor porcării de hârtii, noi doi nu avem coroane.

Dorian nu îi zâmbi. Scările scârţâiră sub ei când se îndreptară spre al doilea etaj. Erau aproape de camera pe care i-o indicase Dorian, când el spuse:

— Poate că este un lucru bun.

Ea deschise şi închise gura şi, pentru prima dată, alese să nu spună nimic, scuturând uşor din cap când intră în cameră.

Întâlnirea lor fu tăcută şi meticuloasă. Rowan şi Dorian povestiră în detaliu ce li se întâmplase, Aedion insistând să i se spună mai multe despre

vrăjitoare şi armura lor, despre modul în care zburau şi ce formaţii foloseau. Orice, ca să-i informeze pe cei din legiunea Bane, ca să îşi sporească apărarea nordică, indiferent de cine îi comanda. Generalul Nordului – care avea să preia informaţiile şi să le construiască rezistenţa. Dar uşurinţa cu care legiunea Dinţi-de-fier cucerise oraşul...

— Manon Cioc-negru, spuse gânditor Aedion, ar fi o aliată de valoare, dacă am putea s-o convingem să treacă de partea noastră.

Aelin se uită la umărul lui Rowan – unde o mică cicatrice îi păta acum pielea aurie de sub haine.

— Poate că, dacă o convingem pe Manon să se întoarcă împotriva alor ei, am stârni o luptă între vrăjitoare, spuse ea. Poate că au să ne scutească de sarcina de a le ucide şi au să se distrugă unele pe celelalte.

Dorian se îndreptă pe scaun, însă numai calcule reci i se citeau în ochi atunci când replică:

— Dar ce-şi doresc? Adică, în afară de capetele noastre. De ce ar vrea să se alieze cu Erawan?

Şi, atunci, toţi se uitară la colierul de cicatrice subţiri care pătau pielea de la baza gâtului lui Aelin – unde mirosul o marca permanent ca pe o Ucigaşă de Vrăjitoare. Baba Picioare-galbene vizitase castelul iarna trecută pentru acea alianţă, dar se mai petrecuse şi altceva?

— Putem să ne gândim mai târziu la metodele şi motivele lor, afirmă Aelin. Dacă o să ne întâlnim cu vrăjitoarele, o să le prindem vii. Vreau să-mi răspundă la nişte întrebări.

Apoi, ea le explică ce văzuseră în Ilium. Ordinul

pe care i-l dăduse Brannon: să găsească Lacătul. Ei bine, el şi mica lui expediţie puteau să aştepte.

Povara şi ameninţările erau nesfârşite, presupuse ea în seara aceea când, la cină, mâncaseră crab piperat şi orez condimentat.

Zeci de ani îşi petrecuse Erawan făcând planuri. Poate câteva secole, cât dormise. Şi ea nu avea decât să primească ordine neprecise din partea unor regi morţi de mult ca să găsească un mod de a-l opri; doar nişte *luni* nenorocite să adune o armată împotriva lui.

Nu credea că era o coincidenţă că Maeve naviga spre Eyllwe în acelaşi moment în care Brannon îi ordonase să se ducă în Mlaştinile Stâncoase, în peninsula sud-vestică. Sau că nenorocita de flotă din Morath se ascundea în Golful din Oro – chiar de partea cealaltă.

Nu avea suficient timp, nu avea suficient *timp* să facă ceea ce trebuia să facă, să *îndrepte* situaţia.

Dar... cu paşi mărunţi...

Trebuia să se ocupe de Rolfe. Să-şi asigure alianţa oamenilor lui. Şi avea nevoie de hartă, pe care încă trebuia să îl convingă să o folosească, pentru a o ajuta să găsească Lacătul.

Mai întâi, însă, trebuia să se asigure că harta infernală chiar era de folos.

Capitolul 29

Prea multe animale hoinărind pe străzi la ora aceasta ar fi atras asupra lor o atenţie nedorită.

Cât despre Aedion, creatura metamorfică, şi-ar

fi dorit să fi avut blană sau pene, şi nu să arate... aşa.

Nu că ar fi fost urâtă ca tânără cu păr roşcat şi ochii verzi. Cu acele culori, ar fi putut trece drept una dintre fecioarele minunate din muntele din nordul Terrasenului. Lysandra era *cine* trebuia să fie, când ei aşteptară chiar pe alee. Ca şi *el.*

Lysandra se rezemă de zidul din cărămidă, cu un picior sprijinit ca să-şi dezvăluie o coapsă de un alb cremos. Şi Aedion, cu mâna pe zid lângă capul ei, era doar un client obişnuit.

Pe alee nu se auzeau decât şoarecii agitaţi, care mâncau fructele stricate şi aruncate. Cu tot cu Lordul Pirat, Golful Craniului era întocmai haznaua la care se aştepta el.

Cel care, acum, ţinea fără să ştie singura hartă spre Lacătul pe care Aelin primise ordin să-l găsească. Atunci când Aedion se plânsese că, *bineînţeles,* că era o hartă pe care nu o putea fura, Rowan fusese cel care le sugerase... planul. Capcana. Orice ar fi fost.

El aruncă o privire spre lanţul delicat de aur care atârna la gâtul alb al Lysandrei, urmărindu-i lungimea până în faţa corsajului ei, spre locul unde Amuleta din Orynth era ascunsă dedesubt.

— Admiri priveliştea?

Aedion îşi ridică privirea de la sânii ei generoşi.

— Scuze.

Dar, cumva, creatura metamorfică îi citi gândurile agitate.

— Crezi că nu o să funcţioneze?

— Cred că sunt destule lucruri valoroase pe insulă – de ce s-ar deranja Rolfe să o vrea pe asta?

Furtuni, inamici şi comori – asta indica harta. Şi, de vreme ce el şi Lysandra nu erau primii doi... părea că numai unul ar fi putut apărea pe harta tatuată pe mâinile lui Rolfe.

— Rowan a afirmat că amuleta o să i se pară destul de interesantă lui Rolfe, cât să şi-o dorească.

— Rowan şi Aelin au tendinţa de a spune un lucru şi de a se referi la cu totul altceva. Aedion expiră pe nas. A trecut deja o oră de când suntem aici.

Ea ridică o sprânceană roşcată.

— Trebuia să fii în altă parte?

— Eşti obosită.

— Toţi suntem obosiţi, spuse ea brusc.

El închise gura, deoarece nu voia să-i zboare deocamdată capul.

Fiecare transformare îi răpea ceva Lysandrei. Cu cât erau mai mari schimbarea şi animalul, cu atât mai piperat era preţul. Aedion o văzuse transformându-se din fluture în bondar, în pasăre colibri şi-n liliac, în decurs de câteva minute. Dar transformarea din om în leopard-fantomă, în urs, în elan sau în cal, aşa cum îi demonstrase o dată, dura mai mult între etape, magia fiind nevoită să adune puterea ca să *devină* acea mărime, ca să umple corpul cu toate puterile înnăscute.

Se auziră paşi lejeri, însoţiţi de un fluierat pe două note. Din cauza sunetului, îi simţi suflarea Lysandrei pe maxilar. Totuşi Aedion încremeni uşor când paşii se apropiară şi se trezi holbându-se la fiul marelui său inamic. Rege, acum.

Dar tot era faţa pe care o urâse, căreia îi

zâmbise dispreţuitor şi pe care se gândise ani la rând să o taie în bucăţele. O faţă pe care o văzuse beată până peste poate la petreceri, în urmă cu doar câteva anotimpuri; o faţă pe care o văzuse îngropată în gâturile femeilor ale căror nume nici măcar nu se deranjase să le afle; o faţă care îl chinuise în celula din temniță.

Faţa îi era acum acoperită de o glugă şi părea că se afla aici ca să se intereseze de serviciile Lysandrei – de îndată ce Aedion ar fi terminat cu ea. Generalul îşi încleştă dinţii.

— Ce?

Dorian se uită la Lysandra, ca şi când ar fi studiat marfa, iar Aedion se luptă cu impulsul de a se burzului.

— Rowan m-a trimis să văd dacă aţi făcut vreun progres.

Prinţul şi Aelin erau din nou la han, bând în sala de mese, unde toţi spionii lui Rolfe ar fi putut să-i vadă şi să-i raporteze. Dorian se uită la creatura metamorfică, tresărind.

— Şi, pe toţi zeii, tu chiar *poţi* să iei orice formă umană!

Lysandra ridică din umeri, aidoma unei curve lipsite de respect, gândindu-se la preţul ei.

— Nu este pe atât de interesant pe cât ai crede. Mi-ar plăcea să văd dacă aş putea să mă transform într-o plantă. Sau într-o rafală de vânt.

— Poţi… *face* asta?

— Bineînţeles că poate, spuse Aedion, sprijinindu-se de zid şi încrucişându-şi braţele.

— Nu, rosti Lysandra, încruntându-se spre Aedion. Şi nu avem nimic de raportat. Nici urmă de

Rolfe sau de oamenii lui.

Dorian dădu aprobator din cap, băgându-şi mâinile în buzunare. Linişte.

Pe Aedion îl duru glezna groaznic, atunci când Lysandra îl lovi subtil cu piciorul.

El îşi ţinu în frâu zâmbetul dispreţuitor când îi spuse regelui:

— Deci tu şi Whitethorn nu v-aţi ucis unul pe celălalt.

Dorian ridică din sprâncene.

— Mi-a salvat viaţa, aproape s-a epuizat ca să o facă. De ce aş fi altfel decât recunoscător?

Lysandra îi zâmbi înfumurat lui Aedion.

— Ai de gând să-ţi vezi tatăl? îl întrebă regele.

Aedion se retrase. Se bucurase de aventura lor din seara aceea, ca să evite să ia o hotărâre. Aelin nu deschisese subiectul, iar el fusese mulţumit să vină aici, chiar dacă risca să dea peste un mascul.

— Bineînţeles că am să-l văd, spuse încordat Aedion.

Chipul alb ca luna al Lysandrei era calm şi inexpresiv când îl privi; era chipul unei femei instruite să-i asculte pe bărbaţi, să nu se arate niciodată surprinsă...

Pe el nu-l ofensa fosta ei ocupaţie şi ce întruchipa acum; îi displăceau numai monştrii care văzuseră cât de frumoasă avea să fie copila şi o duseseră în bordelul acela. Aelin îi spusese ce îi făcuse Arobynn bărbatului pe care îl iubise ea. Era un miracol că creatura metamorfică reuşea să zâmbească.

Aedion făcu semn din bărbie spre Dorian.

— Du-te şi spune-le lui Aelin şi lui Rowan că nu

avem nevoie să ne supravegheze. Ne descurcăm şi singuri.

Dorian înţepeni, dar se retrase pe alee, ca un potenţial client nemulţumit.

Lysandra îl împinse-n piept pe Aedion şi şopti:

— Omul ăla a îndurat *destule,* Aedion! N-ai muri dacă ai fi un pic mai bun.

— A *înjunghiat-o* pe Aelin. Dacă l-ai cunoaşte cum îl cunosc eu, nu ai fi atât de dispusă să îi ţii partea...

— Nimeni nu se aşteaptă ca tu să i-o ţii. Dar un cuvânt blând, puţin *respect...*

El îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbeşte mai încet!

Ea aşa făcu – dar continuă:

— A fost înrobit; a fost *torturat* luni întregi. Nu doar de tatăl lui, ci şi de *creatura* din el. A fost *violat* şi, chiar dacă nu poţi să-l ierţi pentru că a înjunghiat-o pe Aelin împotriva voinţei lui, atunci încearcă să fii mai milos.

Lui Aedion i se poticni inima când văzu furia şi durerea de pe chipul ei. Iar cuvântul pe care îl folosise...

El înghiţi cu greu, verificând strada din spatele lor. Nici urmă de cineva care să caute comoara pe care o aveau asupra lor.

— L-am cunoscut pe Dorian drept un arogant nesăbuit...

— Şi eu, pe regina ta. Eram copii atunci. Avem voie să facem greşeli, să aflăm cine vrem să fim. Dacă ai să-i oferi lui Aelin darul acceptării tale...

— Nu-mi pasă dacă a fost la fel de arogant şi de vanitos ca Aelin, nu-mi *pasă* dacă a fost înrobit

de un demon care i-a luat minţile. Mă uit la el şi îmi văd familia *măcelărită,* văd urmele spre râu şi îl aud pe Quinn cum îmi spune că Aelin a fost înecată şi că *a murit.*

Respira sacadat şi gâtul îi ardea, dar nu îi păsa.

— Aelin l-a iertat, zise Lysandra. Aelin nu i-a reproşat niciodată asta.

Aedion mârâi la ea. Lysandra mârâi la rândul ei şi se uită în ochii lui nu cu expresia instruită sau potrivită pentru dormitoare, ci cu cea adevărată, nevăzută – sălbatică, puternică şi neîmblânzită. Indiferent de trupul pe care-l avea, era întruparea munţilor Staghorns, inima Oakwaldului.

— Am să încerc, spuse răguşit Aedion.

— Străduieşte-te mai mult! Mai bine!

Aedion se sprijini din nou cu palmele de zid şi se aplecă să-i arunce o privire urâtă. Ea nu cedă niciun centimetru.

— În regatul nostru, există ordine şi o ierarhie, domnişoară, şi, ultima dată când am verificat, tu *nu* erai a treia. Nu-mi dai ordine!

— Nu suntem pe un câmp de luptă, şopti Lysandra. Gradele sunt pur formale. Şi ultima dată când *eu* am verificat... Îl împunse în piept, chiar între pectorali, iar el ar fi putut jura că vârful unei gheare îi străpunsese pielea de sub haine. *Tu* nu ai fost suficient de impresionant, încât să invoci gradul ca să-ţi ascunzi greşeala.

Sângele îi scânteie şi-i zvâcni. Aedion se trezi studiindu-i conturul senzual al buzelor, acum strânse de mânie.

Furia din privirea ei se stinse, iar când îşi retrase degetul ca şi când s-ar fi ars, el îngheţă

când îi văzu chipul cuprins de panică. Rahat! *Rahat!...*

Lysandra făcu un pas înapoi, prea nonşalant ca să nu fie o mişcare calculată. Dar Aedion încercă – de dragul ei, încercă să nu se mai gândească la buzele Lysandrei...

— Chiar vrei să te întâlneşti cu tatăl tău? spuse ea calm, mult prea calm.

El dădu din cap, înghiţind cu greu. Era prea devreme – nu ar fi vrut să simtă atingerea unui bărbat prea curând. Poate niciodată. Şi ar fi fost nepoliticos dacă ar fi insistat să o facă înainte ca ea să şi-o dorească. Şi, pe toţii zeii, dacă Lysandra s-ar fi uitat vreodată la *vreun* bărbat cu un astfel de interes... s-ar fi bucurat pentru ea. S-ar fi bucurat că alegea pentru sine, chiar dacă nu el ar fi fost alegerea ei...

— Eu... Aedion înghiţi, forţându-se să îşi aducă aminte ce îl întrebase ea. Despre tatăl lui. Corect. A vrut să mă vadă? fu singura întrebare pe care se gândi să o adreseze.

Ea îşi înclină capul într-o parte, mişcarea fiind atât de specifică unei feline, încât el se întrebă dacă nu-şi petrecea prea mult timp în blana de leopard-fantomă.

— Aproape că i-a sărit în cap lui Aelin când a refuzat să-i spună unde şi cine eşti.

Gheaţa îi cuprinse venele. Dacă tatăl lui fusese nepoliticos cu ea...

— Dar mi s-a părut, îl lămuri repede Lysandra când el se încordă, că este genul de mascul care ţi-ar respecta dorinţele, dacă ai alege să nu-l vezi. Totuşi în oraşul ăsta mic, cu compania pe care o

avem... s-ar putea să fie imposibil.

— Ţi s-a părut şi că ar putea fi convins să ne ajute, dacă m-ar cunoaşte?

— Nu cred că Aelin ţi-ar cere asta vreodată, spuse Lysandra, punându-şi o mână pe braţul încă sprijinit lângă capul ei.

— Ce să-i spun? şopti Aedion. Am auzit atâtea poveşti despre el – despre Leul din Doranelle. Este un afurisit de cavaler alb. Nu cred că ar accepta un fiu cărora mulţi îi spun Târfa din Adarlan. Ea ţâţâi, dar Aedion o ţintui cu privirea. Tu ce-ai face?

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta. Tatăl meu...

Ea scutură din cap.

El ştia povestea – ştia de tatăl metamorfic, care fie o abandonase pe mama ei, fie nici măcar nu avusese habar că era însărcinată. Apoi mama o aruncase pe Lysandra în stradă când îi descoperise moştenirea.

— Aedion, *tu ce* vrei să faci? Nu pentru noi, nu pentru Terrasen, ci pentru *tine.*

El îşi plecă uşor capul, uitându-se din nou de-a lungul străzii liniştite.

— Viaţa mea nu a avut... legătură cu ce-mi doresc. Nu ştiu cum să aleg lucrurile astea.

Nu, din clipa în care sosise în Terrasen la vârsta de cinci ani, fusese antrenat – calea îi fusese aleasă. Iar când Terrasenul arsese sub torţele adarlaniene, o altă mână îi apucase lesa sorţii. Chiar şi acum, cu războiul iminent... Chiar nu îşi dorise niciodată ceva pentru el? Tot ce îşi dorise fusese jurământul de sânge. Iar Aelin i-l dăruise lui Rowan. Nu o dispreţuia din cauza asta, nu acum,

dar... Nu îşi dăduse seama de cât de puţine ceruse.

— Ştiu. Ştiu exact cum te simţi, spuse Lysandra încet.

El îşi ridică fruntea şi-i văzu din nou ochii verzi în întuneric. Uneori, îşi dorea ca Arobynn Hamel să mai fi fost în viaţă – doar ca să îl poată ucide cu mâna lui pe regele-asasinilor.

— Mâine-dimineaţă, şopti el. Ai să vii cu mine? Ca să-l văd.

Ea tăcu pentru o clipă înainte să spună:

— Chiar vrei să merg cu tine?

Chiar îşi dorea asta. Nu îşi putea explica de ce, dar voia ca ea să fie acolo. Îi intrase pe sub piele al naibii de repede, dar... Lysandra îl liniştea. Poate pentru că era o noutate. Ceva ce el nu mai întâlnise şi o fiinţă în care nu-şi pusese toate speranţele, durerea şi dorinţele. Cel puţin, nu prea multe.

— Dacă nu te-ar deranja... da. Vreau să fii acolo.

Ea nu-i răspunse. Vru să spună ceva, dar amuţi la auzul unor paşi.

Se văzu o lumină. Prea dintr-odată.

Ei se ascunseră şi mai mult în umbrele aleii, zidul fundacului ivindu-se în spatele lor. Dacă schema nu avea să funcţioneze cum trebuia...

Dacă mergea prost, avea lângă el o creatură capabilă să sfâşie un grup de bărbaţi. Aedion îi zâmbi Lysandrei când se apropie din nou de ea şi aproape că-i atinse gâtul cu nasul.

Paşii se apropiară, iar Lysandra expiră, devenind flexibilă.

Din întunericul glugii, el se uită cu atenţie la

aleea din faţă, la umbrele şi razele luminii lunii, pregătindu-se. Ei aleseseră fundătura aceea cu un motiv.

Fata îşi dădu seama de greşeala ei un pic prea târziu.

— O!

Aedion îşi ridică privirea, gluga ascunzându-i trăsăturile, când Lysandra îi spuse mieros tinerei care se potrivea perfect descrierii chelneriţei lui Rolfe, făcute de Rowan:

— Termin în două minute, dacă vrei să-ţi aştepţi rândul.

Fata roşi, dar le aruncă o privire dură, studiindu-i din cap până în picioare.

— Am cotit greşit, spuse ea.

— Eşti sigură? întrebă Lysandra. Este cam târzior pentru o plimbare de seară.

Chelneriţa lui Rolfe îi fixă cu privirea tăioasă şi se întoarse din nou pe stradă.

Ei aşteptară. Un minut. Cinci. Zece. Nu mai apăru nimeni.

În cele din urmă, Aedion se îndepărtă, iar Lysandra urmări intrarea pe alee. Creatura metamorfică îşi înfăşură o buclă roşcată pe deget.

— Nu pare o hoaţă.

— Unii ar spune lucruri asemănătoare despre tine şi Aelin.

Lysandra îşi murmură confirmarea. Aedion se gândi:

— Poate că era doar o iscoadă – ochii lui Rolfe.

— De ce s-ar fi deranjat? De ce nu a venit să ia obiectul, pur şi simplu?

Aedion se uită din nou la amuleta care

dispărea sub corsajul Lysandrei.

— Poate că a crezut că trebuie să caute altceva.

Înţeleaptă, Lysandra nu scoase Amuleta din Orynth din rochie. Dar cuvintele lui plutiră între ei când îşi aleseră cu grijă drumul de întoarcere spre *Trandafirul Oceanului.*

Capitolul 30

După două săptămâni de traversat lent câmpiile întinse şi noroioase, Elide se săturase să folosească numele mamei ei.

Se săturase să fie mereu atentă să se audă strigată aşa de Molly, ca să cureţe după fiecare masă (fără îndoială, fusese o greşeală să îi spună femeii că avea ceva experienţă la spălatul vaselor în bucătării aglomerate), se săturase să o audă pe Ombriel – frumuseţea brunetă, care nu era artistă, ci nepoata lui Molly şi vistiernicul lor – întrebând-o cum îşi rănise piciorul, de unde era familia ei şi cum învăţase să-i observe pe ceilalţi atât de atent, încât putea face un ban ca ghicitoare.

Măcar Lorcan nu-l folosea mai deloc, de vreme ce abia îşi vorbeau în timp ce carnavalul înainta cu greu prin câmpiile noroioase. Pământul era atât de îmbibat cu ploaia zilnică de după-amiază, încât căruţele se împotmoleau deseori. Nu prea înaintaseră şi, când Ombriel o surprindea pe Elide privind spre nord, întreba – în repetate rânduri – ce era în Nord, de-i atrăgea atenţia atât de des. Elide minţea şi se eschiva mereu. Din fericire, problema dormitului cu *soţul* ei era mai uşor de evitat.

Pământul fiind umed, era aproape imposibil să doarmă pe jos. Aşadar, femeile se întindeau oriunde puteau în cele două căruţe, lăsându-i pe bărbaţi să tragă la sorţi în fiecare noapte pentru locurile rămase libere şi pentru a vedea cine dormea pe pământ, pe o podea improvizată din păpuriş. Cumva, Lorcan pierdea mereu – ori intenţionat, ori din cauza vreunei scamatorii de-ale lui Nik, care se ocupa cu siguranţa şi tragerea la sorţi ori, pur şi simplu, pentru că avea ghinion.

Dar măcar asta-l ţinea pe Lorcan departe, foarte departe de ea, şi îi făcea să interacţioneze cât mai puţin posibil.

Cele câteva conversaţii pe care le purtau – când el o însoţea ca să aducă apă din râul umflat sau să adune lemne de foc găsite pe câmp – nu prea o deranjau. El insista ca ea să-i dea mai multe detalii despre Morath, mai multe informaţii despre hainele gărzilor, despre armatele campate în jurul lui, servitori şi vrăjitoare.

Ea începuse din vârful Fortăreţei – cu balaurii, cuiburile şi vrăjitoarele. Apoi coborî, etaj cu etaj. Avuseseră nevoie de două săptămâni ca să ajungă până la nivelurile subterane, iar însoţitorii lor nu ştiau că tinerii căsătoriţi, care se furişau să aducă mai multe lemne pentru foc, nu se gândeau să-şi şoptească dulcegării neînsemnate.

Când caravana se opri în noaptea aceea, Elide se îndreptă spre o dumbravă din mijlocul câmpiei, ca să vadă ce ar putea folosi pentru focul imens de tabără. Lorcan merse încet pe lângă ea, la fel de tăcut ca foşnetul ierbii din jurul lor. Nechezatul cailor şi vuietul însoţitorilor lor, care se pregăteau

pentru cină, rămaseră în urmă, iar Elide se încruntă când cizma i se afundă adânc într-o băltoacă noroioasă. Ea trase de cizmă, glezna durând-o din cauza greutăţii pe care o susţinea, şi scrâşni din dinţi până când...

Magia lui Lorcan îi împinse piciorul, o mână invizibilă eliberându-i cizma, iar ea se împinse în el. Braţele şi coastele îi erau la fel de dure şi de ferme ca magia pe care o folosise, iar fata ricoşă, iarba înaltă strivindu-se sub ea.

— Mulţumesc, îi şopti Elide.

Lorcan merse înainte şi spuse fără să se uite înapoi:

— Aseară am rămas la cele trei temniţe. Spune-mi ce e înăuntru.

Gura i se uscă un pic atunci când îşi aminti de celula în care stătuse ghemuită, de întuneric şi de aerul sufocant...

— Nu ştiu ce este înăuntru, minţi ea şi-l urmă. Oameni care suferă, fără îndoială.

Lorcan se aplecă făcând să-i dispară capul brunet sub un val de iarbă. Când se ridică, rupse fără efort cele două beţe din mâinile-i imense.

— Mi-ai descris fără nicio problemă toate celelalte lucruri. Totuşi mirosul tocmai ţi s-a schimbat. De ce?

Ea trecu pe lângă el, aplecându-se de nenumărate ori ca să adune lemnele împrăştiate pe care le găsea.

— Făceau lucruri oribile acolo, spuse ea peste umăr. Uneori, îi auzeam pe oameni cum ţipă.

Se rugă, în sinea ei, ca în Terrasen să fie mai bine. *Trebuia* să fie.

— Pe cine ţineau acolo? Pe soldaţii inamici? Fără îndoială, potenţiali aliaţi pentru planul său.

— Pe oricine voiau să tortureze. Mâinile gărzilor, rânjetele lor dispreţuitoare... Presupun că ai să pleci de îndată ce-am să-ţi descriu şi ultimul puţ din Morath. Adună beţele rând pe rând, glezna durând-o de fiecare dată când îşi schimba centrul de greutate.

— Este vreo problemă dacă o fac? Asta a fost înţelegerea noastră. Am rămas mai mult timp decât am intenţionat.

Când se întoarse, îl văzu cu un braţ de beţe mai mari, pe care el i le aruncă brusc în mica grămadă pe care o ţinea ea; apoi, îşi scoase barda dintr-o parte, înainte să se îndrepte către creanga încovoiată, căzută în spatele lui.

— Deci am să fiu nevoită să joc rolul soţiei abandonate?

— Deja te joci de-a oracolul; ce mai contează un rol? Lorcan lovi cu putere creanga cu barda. Lama se înfipse adânc, iar lemnul scârţâi. Descrie-mi temniţele!

Era corect şi, la urma urmelor, asta le fusese înţelegerea: protecţia şi ajutorul lui în faţa pericolelor, în schimbul lucrurilor pe care le ştia. Şi nu avusese nimic de obiectat în privinţa minciunilor pe care ea le spusese însoţitorilor lor – tăcuse, dar îi făcuse jocul.

— Temniţele nu mai există, reuşi Elide să spună. Sau cele mai multe nu ar trebui să mai existe. Laolaltă cu catacombele.

Poc, poc, poc. Lorcan tăie creanga, lemnul cedând zgomotos. El începu să taie o altă bucată.

— Au fost distruse de explozie? El ridică toporul, muşchii de pe spatele-i puternic mişcându-se pe sub bluza neagră, dar se opri. Ai spus că erai aproape de curte când a avut loc explozia – cum de ştii că temniţele nu mai există?

Bine. Minţise în legătură cu asta. Dar...

— Explozia a ieşit din catacombe şi a distrus o parte din turnuri. Am presupus că şi temniţele i-au stat în cale.

— Eu nu fac planuri pe baza unor presupuneri. Se apucă să despice creanga, iar Elide dădu ochii peste cap în spatele lui. Descrie-mi planul temniţei nordice!

Elide se întoarse spre soarele care apunea, colorând câmpiile în portocaliu şi auriu dincolo de ei.

— Află singur!

Zgomotul metalului pe lemn nu se mai auzi. Nici măcar vântul din iarbă nu mai bătu.

Dar ea îndurase moartea, disperarea şi groaza şi îi spusese destule – întorsese fiecare piatră îngrozitoare, se uitase după fiecare colţ întunecat din Morath pentru el. Insolenţa şi aroganţa lui... Putea să se ducă naibii.

Abia păşise în iarba care se legăna când Lorcan ajunse în faţa ei, ca o umbră mortală. Până şi soarele părea să-i evite faţa imensă şi bronzată, deşi vântul îndrăzni să-i zburlească şuviţele mătăsoase şi negre peste chip.

— Avem o înţelegere, fato!

Elide îi întâlni privirea pătrunzătoare.

— Nu mi-ai precizat când trebuie să-ţi spun. Aşa că pot să mă gândesc la detalii cât timp

doresc, dacă vrei să le afli pe toate.

El îşi dezgoli dinţii.

— Cu mine *nu* te juca!

— Sau ce?

Îl înconjură ca şi când ar fi fost o piatră într-un râu. Evident, îi era cam greu să meargă apăsat când şchiopăta la fiecare al doilea pas, dar îşi ţinu bărbia ridicată.

— Tot n-ai să capeţi răspunsuri dacă mă ucizi sau mă răneşti.

Mai repede decât văzu ea, el întinse un braţ şi o apucă de cot.

— Marion! mârâi el.

Numele acela. Ea îşi ridică privirea spre chipul lui dur şi sălbatic – un chip născut într-o altă epocă, într-o altă lume.

— Ia-ţi mâna de pe mine!

Lorcan, spre surprinderea ei, se supuse imediat.

Dar chipul nu i se schimbă – câtuşi de puţin – atunci când zise:

— Ai să-mi spui ce vreau să ştiu…

Obiectul din buzunarul ei începu să zvâcnească şi să pulseze, o urmă a bătăilor inimii sale în oase.

Lorcan făcu un pas înapoi, iar nările i se umflară delicat. Ca şi când ar fi simţit piatra trezindu-se.

— Ce eşti tu? spuse el încet.

— Nu sunt nimic, îi răspunse ea sec.

Poate că, odată ce ar fi dat de Aelin şi de Aedion, avea să găsească un scop, o cale să fie utilă lumii. Deocamdată, era un mesager, un curier care-i ducea piatra – Celaenei Sardothien.

Indiferent cum ar fi putut Elide să găsească o persoană într-o lume atât de mare, de nesfârşită. Trebuia să ajungă în nord – şi repede.

— De ce te duci la Aelin Galathynius?

Întrebarea era prea încordată ca să fie întâmplătoare. Nu, Lorcan părea să se abţină din răsputeri să-şi înăbuşe furia şi instinctele de prădător.

— O cunoşti pe regină, şopti ea.

El clipi. Nu surprins, ci ca să tragă de timp.

O cunoştea şi se gândea ce să-i spună şi cum să-i spună...

— Celaena Sardothien este în serviciul reginei, spuse el. Nu trebuie să faci două drumuri. Dacă o găseşti pe una, o găseşti şi pe cealaltă.

El se opri, aşteptând.

Aşadar, avea să fie viaţa ei? Una plină de oameni ticăloşi, care-şi vedeau mereu de interesele lor şi în care orice favoare costa? Oare regina ei avea măcar să se uite la ea cu blândeţe? Oare Aelin avea să-şi aducă aminte de ea?

— Marion, mârâi Lorcan din nou.

Numele mamei ei. Mama şi tatăl ei fuseseră ultimii oameni care se uitaseră la ea cu dragoste. Până şi Finnula, în toţi anii pe care îi petrecuse închisă în turn, o privise mereu cu un amestec de milă şi frică.

Nu-şi amintea ultima dată când fusese îmbrăţişată. Sau alinată. Sau în care i se zâmbise, din dragoste pentru cine era ea.

Deodată, cuvintele deveniră dure, energia de care avea nevoie pentru a născoci o minciună sau de a-i da o replică fiind prea multă ca să se

deranjeze. Aşadar, Elide ignoră ordinul lui Lorcan şi se întoarse spre grupul de căruţe vopsite.

Manon venise după ea, îşi aminti la fiecare pas. Manon, Asterin şi Sorrel. Dar până şi ele o lăsaseră singură în pădure.

Mila, îşi aminti ea, mila de sine nu avea s-o ajute cu nimic. Nu cu atât de mulţi kilometri între ea şi ce fărâmă de viitor ar fi putut să aibă. Dar, chiar şi după ce ar fi sosit şi i-ar fi înmânat şi ar fi găsit-o pe Aelin... ce ar fi putut ea să-i ofere? Nici măcar nu ştia să citească, pe toţi zeii! Simplul gând de a-i explica lui Aelin, oricui...

Avea să se gândească mai târziu la asta. I-ar fi spălat hainele reginei, dacă ar fi fost nevoită. Măcar nu trebuia să ştie să citească pentru aşa ceva.

Elide nu îl auzi pe Lorcan când se apropie de data asta, cu braţele pline cu buşteni mari.

— Ai să-mi spui ce ştii, zise el printre dinţi.

Ea oftă, iar el adăugă:

— De îndată ce ai să te simţi... mai bine.

Elide presupuse că, pentru el, tristeţea şi disperarea erau un soi de boală.

— Bine.

— Bine, spuse şi el.

Însoţitorii ei zâmbeau când ea şi Lorcan se întoarseră. Găsiseră pământ uscat de partea cealaltă a căruţelor – destul de tare, încât să le susţină corturile.

Elide aruncă o privire la cel care fusese ridicat pentru ea şi Lorcan şi îşi dori să plouă.

~

Lorcan antrenase destui războinici ca să ştie când să nu insiste. Torturase destui inamici ca să ştie când erau la un milimetru de a se distruge în moduri care i-ar fi făcut inutili.

Aşadar, când lui Marion i se schimbase mirosul, când el îi simţise până şi puterea ciudată şi nepământeană ascunsă în sânge, transformându-se în tristeţe... mai rău, în disperare...

Îşi dorise să-i spună să nu se deranjeze să mai spere.

Dar încă nu era o femeie în toată regula. Poate că speranţa, cât de prostească ar fi fost, o ajutase să plece din Morath. Măcar isteţimea ei o ajutase, cu minciuni şi alte lucruri.

Avusese de-a face cu destui oameni; ucisese, împărţise aşternuturile şi luptase alături de mulţi oameni ca să ştie că Marion nu era vicleană, intrigantă sau pe deplin egoistă. Îşi dorea să fi fost pentru că i-ar fi făcut misiunea mai uşoară.

Dar, dacă urma să-i povestească despre Morath, dacă avea să o distrugă insistând prea mult... El avea nevoie de toate avantajele pentru a se strecura în şi din Fortăreaţa aceea.

Ea o făcuse o dată. Poate că Marion era singura persoană în viaţă care reuşise să evadeze.

Tocmai voia să-i explice asta, când văzu la ce se holba ea – la cort.

La cortul lor.

Ombriel înaintă, aruncându-i obişnuita privire circumspectă, şi o informă pe Elide că, în sfârşit, ei doi aveau să-şi petreacă o noapte *împreună.*

Cu braţele pline de buşteni, Lorcan putu numai

să sesizeze cum fata, palidă, tristă şi disperată, se afişă tânără şi neastâmpărată, roşind instant, la fel de uşor, ca şi când Marion şi-ar fi scos o mască. Ba chiar flirtă aruncându-i o privire înainte de a radia spre Ombriel şi de a se grăbi să arunce braţul de beţe şi crengi în groapa pe care o făcuseră pentru focul de peste noapte.

El avu măcar bunul-simţ să-i zâmbească femeii care se presupunea a-i fi soţie, dar, înainte să-şi arunce propriile lemne în groapa pentru foc, ea plecase către cortul aflat suficient de departe de celelalte.

Era mic, îşi dădu el seama îngrozit. Probabil menit pentru aruncătorul de săbii care îl folosise ultima dată. Zveltă, Marion se strecură printre reverele hainei din pânză albă, abia făcându-le să se unduiască uşor. Lorcan se încruntă uşor înainte să intre, aplecându-se.

Şi rămase un pic aplecat. Capul i-ar fi ieşit direct prin pânză dacă ar fi stat drept. Împletiturile din papură de deasupra acopereau interiorul înghesuit, iar Marion stătea în cealaltă parte a cortului, strâmbându-se la salteaua de dormit de pe podeaua improvizată.

Cortul avea probabil suficient spaţiu pentru o masă şi un pat adecvat, la nevoie, dar, dacă nu stăteau mai mult de o noapte, el se îndoia că aveau să primească lucrurile acelea.

— Am să dorm pe pământ, se oferi el prietenos. Ia tu salteaua.

— Dar dacă o să intre cineva?

— Atunci ai să spui că ne-am certat.

— În fiecare seară?

Marion se întoarse, ochii ei profunzi întâlnindu-i pe ai lui. Era din nou rece şi obosită.

Lorcan se gândi la cuvintele ei.

— Dacă în seara asta o să intre cineva în cortul nostru fără să i se dea voie, nimeni nu o să mai repete greşeala.

În taberele lui de război, pedepsise bărbaţi pentru lucruri mai puţin grave.

Însă ochii fetei erau tot obosiţi şi deloc impresionaţi.

— Bine, spuse ea din nou.

Prea aproape – era mult prea aproape ca să se ruineze.

— Aş putea să găsesc nişte găleţi şi să încălzesc apă şi, dacă vrei, poţi să te speli aici. Am să stau de pază, afară.

Îi oferea confort – ca să o facă să aibă încredere în el, să îi fie recunoscătoare, să vrea să-l ajute. Să nu mai fie atât de periculos de fragilă.

Într-adevăr, Marion se uită la ea. Bluza albă era acum pătată de noroi, pantalonii maro din piele erau murdari, cizmele...

— Am să-i ofer lui Ombriel o monedă ca să spele tot pentru tine în seara asta.

— Nu am alte haine pe care să le port.

— Poţi să dormi dezbrăcată.

Oboseala dispăru cu un licăr de spaimă.

— Cu tine aici?

El evită impulsul de a-şi da ochii peste cap.

— Şi hainele tale? spuse ea fără să gândească.

— Ce e cu ele?

— Şi ele... sunt murdare.

— Pot să mai aştept o seară.

Probabil că l-ar fi implorat să o lase să doarmă în căruţă dacă el ar fi fost gol aici...

— De ce ar trebui să fiu singura goală? Nu ar funcţiona mai bine şiretlicul dacă am profita amândoi de ocazie?

— Eşti foarte tânără, spuse el precaut. Iar eu sunt foarte bătrân.

— Cât de bătrân?

Nu-l întrebase asta niciodată.

— Bătrân.

Ea ridică din umeri.

— Un corp este un corp. Duhneşti la fel de rău ca mine. Du-te şi dormi afară, dacă n-ai de gând să te speli.

Era un test – nu impus de vreo dorinţă sau logică, ci... ca să vadă dacă ar fi ascultat de ea. Ca să afle cine deţinea controlul. Să vadă dacă i-ar fi adus apă pentru baie, dacă ar fi făcut ce îi ceruse...

Avea s-o lase să aibă senzaţia că deţinea controlul asupra situaţiei. El îi schiţă un zâmbet.

— Bine, spuse el.

Când Lorcan intră din nou în cort, cu apa, o văzu pe Marion aşezată pe sacul de dormit, cu cizmele scoase şi cu piciorul rănit întins în faţa ei. Îşi sprijinea mâinile mici pe carnea sfârtecată şi decolorată, ca şi când s-ar fi masat ca să-şi aline durerea.

— Cât de mult te doare în fiecare zi?

Uneori, îşi folosea magia ca să-i susţină glezna. *Când* îşi amintea. Ceea ce nu se întâmpla des.

Totuşi Marion îşi îndreptă privirea spre cazanul aburind pe care el îl lăsă pe podea, apoi spre găleata pe care o cărase pe umăr, tot pentru ea.

— Mă doare de când eram mică, spuse ea distantă, ca şi când apa curată ar fi hipnotizat-o. Se ridică şchiopătând, piciorul distrus făcând-o să se crispeze. Am învăţat să trăiesc cu asta.

— Ăsta nu e un răspuns.

— De ce îţi pasă?

Cuvintele abia se auziră când îşi despleti părul des, încă atentă la baie.

El era curios; voia să ştie cum, şi când, şi de ce. Marion era frumoasă – cu siguranţă că persoana care-i distrusese glezna o făcuse cu intenţii rele. Sau ca să prevină ceva mai rău.

În cele din urmă, ea îi aruncă o privire.

— Ai spus că ai stat de pază. Credeam că *afară.*

El pufni. Într-adevăr, la asta se referise.

— Simte-te bine! îi spuse el şi ieşi din nou din cort.

Lorcan rămase în picioare în iarbă, supraveghind tabăra activă şi cupola cerului care se întuneca. Ura câmpiile. Prea mult spaţiu deschis; vizibilitate prea mare.

În spatele lui, auzi fâşâitul pantalonilor alunecând pe piele, foşnetul hainei scoase, din pânză brută. Apoi auzi sunetele mai slabe ale unui material mai delicat alunecând. După aceea, se lăsă liniştea – urmată de un fâşâit foarte uşor. Fânul scârţâi. Apoi auzi salteaua ridicându-se şi căzând...

Mica vrăjitoare ascundea ceva. Fânul scârţâi din nou când ea se întoarse la cazan.

Ascundea ceva sub saltea – ceva ce purtase cu ea şi despre care nu voia ca el să afle. Apa plescăi,

iar Marion surprinse cu un geamăt profund şi sincer. El ignoră sunetul.

Cu toate astea, Lorcan se gândi la Rowan şi la regina lui ticăloasă.

Marion şi regina erau cam de aceeaşi vârstă – una brunetă, cealaltă blondă. Avea regina să se deranjeze pentru Marion, odată ce ar fi sosit? Probabil că da, ar fi fost curioasă s-o vadă pe Celaena Sardothien, dar... ce s-ar fi întâmplat după aceea?

Nu era problema lui. El îşi lăsase conştiinţa pe străzile pietruite şi lăturalnice din Doranelle, în urmă cu cinci secole. Ucisese oameni care-l imploraseră să-i lase în viaţă, distrusese oraşe întregi şi nu se uitase niciodată în urmă, la dărâmăturile fumegând.

Şi Rowan făcuse la fel. Secole la rând, nenorocitul de Whitethorn îi fusese cel mai eficient general, asasin şi călău. Nimiciseră regate, iar apoi se îmbătaseră şi se culcaseră amorţiţi pe ruine, la următoarele petreceri cât ziua de lungă.

Iarna asta, avusese un comandant al naibii de bun la dispoziţie – brutal, rău şi dispus să facă aproape orice îi ordona Lorcan.

Următoarea dată când îl văzuse pe Rowan, prinţul urlase, disperat să se arunce în întunericul mortal ca să salveze viaţa unei prinţese fără tron. Lorcan ştiuse – în momentul acela.

Lorcan ştiuse, când îl ţintuise pe Rowan în iarba din afara fortului Mistward, prinţul agitându-se şi strigând după Aelin Galathynius, că totul era pe cale să se schimbe. Ştiuse că liderul pe care îl apreciase se schimbase irevocabil; că nu aveau să

se mai desfete cu vin şi femei; că Rowan nu avea să mai privească spre orizont fără vreun licăr de dorinţă în ochi.

Dragostea distrusese o unealtă perfectă de ucis. Lorcan se întreba dacă şi peste mai multe secole ar mai fi fost atât de supărat din cauza asta.

Iar regina... prinţesa, oricum îşi spunea Aelin... Era o proastă. Ar fi putut schimba inelul lui Athril cu armatele lui Maeve pentru o alianţă, ca să şteargă Morathul de pe faţa pământului. Chiar şi fără să ştie ce era inelul, l-ar fi putut folosi în avantajul ei.

Dar ea îl alesese pe Rowan. Un prinţ fără coroană, fără armată, fără aliați.

Meritau să piară împreună.

Capul ud al lui Marion ieşi din cort, iar Lorcan se răsuci ca să vadă pătura groasă din lână, înfăşurată în jurul ei ca o rochie.

— Poţi să aduci hainele acum?

Ea aruncă grămada afară. Îşi adunase lenjeria de corp în cămaşa albă, iar pantalonii de piele... Nu s-ar fi uscat până dimineaţă şi probabil s-ar fi micşorat prea mult, dacă ar fi fost spălaţi necorespunzător.

Lorcan se aplecă, luând grămada de haine şi încercând să nu se uite în cort, ca să afle ce ascunsese sub saltea.

— Cum rămâne cu statul de pază?

Părul lipit de cap îi scotea în evidenţă liniile ascuţite ale pometţilor şi ale nasului fin. Dar ochii îi erau din nou luminoşi şi buzele pline ca un boboc de trandafir, când spuse:

— Te rog, du-le la spălat! Repede!

Lorcan nu se deranjă să-i răspundă când luă hainele de lângă cort, lăsând-o să stea parţial dezbrăcată înăuntru. Ombriel gătea orice se afla în oala de pe foc. Probabil tocană de iepure. Din nou. Lorcan se uită cu atenţie la hainele din mâinile lui.

După jumătate de oră, se întoarse la cort cu o farfurie de mâncare în mână. Marion era pe saltea, cu picioarele întinse şi cu pătura strânsă sub umeri.

Pielea ei era atât de albă! El nu mai văzuse niciodată o piele atât de albă şi fără pete.

Ca şi când ea ar fi fost întotdeauna acoperită!

Se încruntă la farfurie şi, apoi, la grămada de sub braţul lui.

— Ombriel era ocupată, aşa că ţi-am spălat eu hainele.

Ea roşi.

— Un corp este un corp, îi repetă el simplu. La fel şi lenjeriile.

Ea se încruntă, dar atenţia i se îndreptă din nou la farfuria pe care el i-o lăsă pe jos, în faţa ei.

— Ţi-am adus cina, de vreme ce am presupus că nu vrei să stai cu toţi ceilalţi în pătură. El îi aruncă grămada de haine pe saltea. Şi ţi-am adus haine de la Molly. Contra cost, desigur. Dar măcar nu ai să dormi goală.

Ea mâncă tocana fără să-i mulţumească.

Când Lorcan era pe cale să plece, ea spuse:

— Unchiul meu... Este comandant în Morath.

Lorcan îngheţă. Şi se uită direct spre saltea.

Dar Marion continuă să vorbească printre înghiţituri:

— El... m-a încuiat o dată în temniţă.

Vântul se opri; focul de tabără de dincolo de cort licări, oamenii înghesuindu-se în jurul lui când insectele nocturne tăcură şi creaturile mici şi blănoase de câmpie fugiră în vizuini.

Marion fie nu observă valul de putere întunecată, magia atinsă de însăşi Moartea, fie nu-i păsa.

— Numele lui este Vernon şi este inteligent şi crud şi, probabil, o să încerce să te ţină în viaţă dacă ai să fii prins, spuse ea. Îi manipulează pe oameni ca să câştige putere pentru el. Este nemilos, lipsit de suflet. Nu se ghidează după niciun cod moral.

Ea se întoarse la mâncare, terminând pentru seara asta.

— Ai vrea să-l ucid pentru tine? întrebă încet Lorcan.

Ochii limpezi şi negri se ridicară spre chipul lui. Şi, pentru o clipă, el văzu femeia care avea să devină – care devenise. Văzu persoana pe care orice regină ar fi preţuit-o lângă ea, indiferent unde s-ar fi născut.

— M-ar costa?

Lorcan îşi ascunse zâmbetul. Mica vrăjitoare era isteaţă şi şireată.

— Nu, spuse el, şi vorbea serios. De ce te-a închis în temniţă?

Gâtul alb al lui Marion se mişcă atunci când înghiţi. De două ori. Părea că voinţa şi refuzul de a renunţa nu la propunerea lui, ci la propriile frici, o ajutau să se uite în ochii lui.

— Pentru că a vrut să vadă dacă cei din neamul lui puteau fi împerecheaţi cu un Valg. De

aceea am fost adusă în Morath. Pe post de iapă valoroasă, de prăsilă.

Mintea lui Lorcan se goli de gânduri.

El văzuse şi îndurase şi făcuse multe, multe lucruri de nedescris, dar asta...

— A avut succes? reuşi el să întrebe.

— Nu cu mine. Au fost altele înaintea mea care... Ajutorul a venit prea târziu pentru ele.

— Explozia aia nu a fost o întâmplare, nu-i aşa?

Ea scutură încet din cap.

— Tu ai produs-o?

El se uită spre saltea, spre orice ascunsese ea dedesubt.

Din nou, fata scutură din cap.

— N-am să spun cine sau cum. Nu fără să risc vieţile oamenilor care m-au salvat.

— Ilkenii sunt...

— Nu. Ilkenii nu sunt creaturile care au fost create în catacombe. Acelea... acelea au venit din munţii din jurul Morathului. Pe căi mult mai întunecate.

Maeve trebuia să ştie. Trebuia să afle ce făceau ei în Morath; de ororile cărora li se dădea naştere acolo, de armata de demoni şi bestii care puteau rivaliza cu oricare altele din legende. Nu s-ar fi aliat niciodată cu un asemenea rău – nu ar fi fost niciodată suficient de proastă să se alieze cu Valgii. Nu când se luptase cu ei în urmă cu milenii. Dar, dacă nu lupta... Cât ar mai fi durat până când bestiile ar fi urlat pe lângă Doranelle? Până când propriul continent ar fi fost asediat?

Doranelle putea rezista. Dar, mai mult ca sigur, el avea să moară de îndată ce ar fi găsit o cale să

distrugă cheile şi Maeve l-ar fi pedepsit. Şi, odată mort, cu Whitethorn foarte probabil mort şi el... cât timp ar mai fi rezistat Doranelle? Zeci de ani? Ani?

O întrebare se născu în mintea lui Lorcan, trăgându-l în prezent, în micul cort înghesuit.

— Totuşi piciorul e distrus de ani de zile. Aşa de mult te-a ţinut închisă în temniță?

— Nu, spuse ea, fără să tresară la descrierea dură. Am stat în temniţă doar o săptămână. Glezna, lanţul... El mi-a făcut asta cu mult timp înainte.

— Ce lanţ?

Ea clipi. Iar el îşi dădu seama că fata intenţionase să evite să-i spună acel detaliu.

Dar, acum că el se uita... putea să vadă, prin mulţimea de cicatrice, o dungă albă. Şi acolo, în jurul celeilalte glezne perfecte şi minunate, era cealaltă dungă.

Un vânt însoţit de praful şi răceala unui mormânt traversă câmpia.

— Să-l întrebi chiar tu pe unchiul meu când ai să-l ucizi, spuse Marion simplu.

Capitolul 31

Ei bine, pe de o parte, cel puţin harta lui Rolfe funcţiona.

De fapt, fusese ideea lui Rowan. Şi poate că se simţise un pic vinovată că îi lăsase pe Aedion şi pe Lysandra să creadă că Lordul Pirat plecase doar după Amuleta din Orynth, dar... măcar acum ştiau că harta lui demonică funcţiona. Şi că Lordul Pirat chiar trăia cu teroarea întoarcerii Valgilor în portul

acesta.

Ea se întrebă ce înţelesese Rolfe – ce îi arătase harta despre cheia Wyrd. Dacă îi dezvăluia diferenţa dintre cheie şi inelele din piatră Wyrd cu care fuseseră înrobiţi oamenii lui. Dintr-un motiv oarecare, Lordul Pirat îşi trimisese chelneriţa în recunoaşterea Valgilor, fără să-şi dea seama că Rowan alesese acea alee-fundac tocmai pentru a se asigura că numai cineva trimis de Rolfe s-ar fi aventurat atât de departe. Şi, de vreme ce Aelin nu avea nicio îndoială că Aedion şi Lysandra se strecuraseră neobservaţi pe străzi... Ei bine, măcar partea aceea a serii ei decursese bine.

Cât despre restul... Era abia trecut de miezul nopţii când Aelin se întrebă cum naiba ar fi revenit ea şi Rowan la normalitate, dacă ar fi supravieţuit războiului. Dacă avea să fie o zi în care să nu-i fie uşor să sară peste acoperişuri ca şi când ar fi fost pietre într-un râu, să intre în camera cuiva şi să ţină o sabie la gâtul locatarului.

Ei făcură primele două lucruri în cincisprezece minute.

Şi, când îi găsiră pe Gavriel şi pe Fenrys aşteptându-i în camera lor comună din hanul Dragonul de Mare, Aelin presupuse că nu trebuia să se deranjeze cu al treilea. Chiar dacă ea şi Rowan îşi ţinură mâinile aproape de pumnale când se rezemară de peretele de lângă fereastra acum închisă. Ei o descuiaseră cu vântul lui Rowan – doar ca o lumânare să se aprindă în clipa în care fereastra se deschise, dezvăluind doi războinici Fae îmbrăcaţi şi înarmaţi, cu chipuri împietrite.

— Aţi fi putut să folosiţi uşa, spuse Fenrys, cu

braţele încrucişate – un pic prea nonşalant.

— De ce să ne deranjăm, când o intrare dramatică ar putea fi mult mai amuzantă? răspunse Aelin.

Chipul frumos al lui Fenrys tresări cu un zâmbet abia perceptibil în ochii negri.

— Ce păcat ar fi să pierzi aşa ceva!

Ea îi zâmbi, şi el făcu la fel.

Aelin presupuse că ambele zâmbete nu erau un simplu rânjet, ci mai mult o... dezgolire a dinţilor.

Ea pufni.

— Pare că v-aţi bucurat de vara petrecută în Doranelle. Ce mai face draga mătuşă Maeve?

Gavriel îşi încleştă uşor mâinile tatuate.

— Îmi negi dreptul de a-mi vedea fiul, şi totuşi dai buzna în camera noastră în mijlocul nopţii ca să ne ceri să-ţi divulgăm informaţii despre regina noastră, căreia i-am jurat credinţă cu sânge.

— În primul rând, *eu* nu-ţi neg nimic, pisoiule!

Fenrys scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Este decizia fiului tău, nu a mea. Nu am destul timp să-l supraveghez sau să-mi pese.

Minţea, desigur.

— Cred că-ţi este greu să găseşti timp să-ţi pese, interveni Fenrys, când te aşteaptă o viaţă de muritor. Îi aruncă o privire tăioasă şi şireată lui Rowan. Sau urmează să se Stabilească în curând?

O, el era un ticălos! Un ticălos dur şi ursuz, perechea amuzantă a morocănosului şi gânditorului Lorcan. Lui Maeve cu siguranţă îi plăcea un anumit gen de mascul.

Chipul lui Rowan nu exprimă nimic.

— Problema Stabilirii lui Aelin nu te priveşte.

— Nu? Faptul că ştie că este nemuritoare schimbă lucrurile. Multe lucruri.

— Fenrys! îl avertiză Gavriel.

Ea ştia suficiente despre transformarea creaturilor Fae pursânge şi a unora semi-Fae, care se petrecea imediat ce trupurile lor s-ar fi ales cu tinereţea eternă. Era un proces dur, corpurile şi magia lor având nevoie de câteva luni ca să se acomodeze cu oprirea şi reordonarea bruscă a procesului de îmbătrânire. Unii Fae nu aveau niciun control asupra puterii lor – unii îl pierdeau de tot în perioada necesară Stabilirii.

Iar cei semi-Fae... unii puteau să trăiască mult, unii puteau căpăta adevăratul dar al nemuririi. Ca Lorcan. Şi, probabil, şi ca Aedion. Ei aveau să afle în următorii câţiva ani dacă el o moştenise pe mama lui... sau pe masculul din partea cealaltă a camerei. Dacă ar fi supravieţuit războiului.

Iar în ceea ce o privea pe ea... Aelin nu-şi permise să se gândească la asta, tocmai din motivele pretinse de Fenrys.

— Nu văd ce s-ar schimba, îi spuse ea. Există deja o regină nemuritoare. Cu siguranţă o a doua nu ar fi o noutate.

— Şi ai să le oferi jurăminte de sânge masculilor care te atrag sau numai Whitethorn o să-ţi fie alături?

Ea simţi agresiunea care emana din Rowan şi fu pe jumătate tentată să mormăie: „Sunt prietenii tăi. Ocupă-te de ei!” Dar el rămase tăcut, reţinându-se, când ea spuse:

— Nu păreai deloc interesat de mine în ziua

aia, în Mistward.

— Crede-mă, el a fost, mormăi Gavriel.

Aelin ridică o sprânceană. Dar Fenrys îi aruncă lui Gavriel o privire care îi promitea o moarte lentă.

— Fenrys a fost cel care... s-a oferit voluntar să te antreneze, când Maeve ne-a spus că ai să vii în Wendlyn, explică Rowan.

Serios? Interesant.

— De ce?

Rowan deschise gura, dar Fenrys îl întrerupse.

— Aş fi ieşit din Doranelle. Şi probabil ne-am fi distrat mai mult. Ştiu ce ticălos poate să fie Whitethorn când vine vorba de antrenamente!

— Voi doi aţi fi rămas pe acoperişul din Varese şi aţi fi băut până aţi fi murit, spuse Rowan. Iar în ceea ce priveşte antrenamentul... Băiete, astăzi trăieşti datorită acelui antrenament.

Fenrys îşi dădu ochii peste cap. Era mai tânăr, constată ea. Tot bătrân după standardele umane, dar Fenrys era şi se simţea mai tânăr. Mai sălbatic.

— Apropo de Varese, rosti Aelin amuzată. Şi Doranelle...

— Te avertizez, spuse încet Gavriel, că nu ştim multe despre planurile lui Maeve şi că, din cauza condiţiilor legământului de sânge, nici să-ţi spunem prea multe nu putem.

— Cum face asta? întrebă Aelin făţiş. Cu Rowan, nu este... Ordinele pe care i le dau, chiar şi cele obişnuite, rămân la alegerea lui. Doar când trag de legătură îl pot face să... asculte. Şi, chiar şi atunci, mai mult îi sugerez ce să facă.

— Cu ea este diferit, spuse încet Gavriel. Depinde de conducătorul căruia i-ai jurat. Voi doi

aţi depus jurământul cu dragoste. Nu ţi-ai dorit să-l conduci sau să-l stăpâneşti.

Aelin încercă să nu tresară la adevărul din acel cuvânt – *dragoste*. În ziua aceea... când Rowan se uitase în ochii ei în timp ce ea sorbea sângele... începuse să-şi dea seama ce era. Că sentimentul ce începea să-i lege devenea atât de puternic, încât era de nedescris... Nu era o simplă prietenie, ci ceva născut şi întărit de jurământ.

— Maeve, adăugă Fenrys, îi controlează mintea. Şi, astfel, legătura se naşte din ascultare faţă de ea – indiferent de ce se întâmplă. Ea ne dă ordine, noi ne supunem. Facem ce vrea ea.

Umbrele dansară în acei ochi, iar Aelin îşi strânse degetele în pumni. Faptul că Maeve simţea nevoia să forţeze pe oricare dintre ei să se culce cu ea... Rowan îi spusese că, deşi legăturile lor de rudenie erau îndepărtate, erau suficient de apropiate, încât să o împiedice pe Maeve să îl caute, dar ceilalţi...

— Deci nu aţi putut să-l încălcaţi.

— Niciodată – dacă am fi făcut-o, magia care ne leagă de ea ne-ar fi ucis între timp, spuse Fenrys. Ea se întrebă dacă el încercase şi de câte ori. El îşi înclină capul într-o parte, ca un lup. De ce întrebi?

„Pentru că, dacă Maeve poate cumva să pretindă că viaţa lui Aedion îi aparţine, din cauza familiei lui, nu pot face nimic să îl ajut.”

Aelin ridică din umeri.

— Deoarece mi-ai distras atenția.

Ştia că zâmbetul pe care îl schiţă îi înnebunea pe Rowan şi pe Aedion şi... da. Părea că era un

mod sigur de a enerva *orice* mascul Fae, deoarece furia licări pe chipul perfect al lui Fenrys.

Ea îşi curăţă unghiile.

— Ştiu că voi doi sunteţi bătrâni şi că ora voastră de culcare a trecut, aşa că n-am să mă lungesc: flota lui Maeve navighează spre Eyllwe. Acum suntem aliaţi. Dar e posibil ca drumul meu să mă conducă într-un conflict direct cu flota aceea, poate cu ea, fie că vreau sau nu.

Rowan se încordase un pic, iar ea îşi dori să nu pară slabă ca să-i arunce o privire, să încerce să citească licărirea din reacţia lui.

Fenrys se uită la Rowan – parcă din obişnuinţă.

— Cred că problema care trebuie să ne îngrijoreze mai mult este dacă Maeve navighează ca să i se alăture lui Erawan. Ea ar putea face orice.

— Reţeaua noastră – a ei – de informaţii este prea mare, replică Rowan. Nu există nicio şansă să nu fi aflat deja că flota imperiului este campată în golful din Oro.

Aelin se întrebă cât de des trebuia prinţul Fae să se corecteze în tăcere în privinţa termenilor folosiţi. *A noastră, a ei...* Se întrebă dacă îi lipseau vreodată cei doi masculi care se încruntau la ei.

— Maeve ar putea să se ducă să o intercepteze, spuse gânditor Gavriel. Să învingă flota Morathului ca dovadă a intenţiei sale de a te ajuta şi apoi... să se folosească de asta pentru ce planuri mai are.

Aelin țâțâi.

— Chiar şi cu soldaţi Fae pe nave, nu poate să fie atât de proastă, încât să rişte asemenea

pierderi catastrofice, doar ca să îmi intre din nou în graţii. Nu conta că Aelin ştia că ea ar fi acceptat orice ofertă sau ajutor din partea lui Maeve, cu sau fără riscuri.

Fenrys zâmbi.

— O, pierderile vieţilor Fae nu ar interesa-o prea mult. Probabil i-ar spori entuziasmul.

— Ai grijă, spuse Gavriel.

Pe toţi zeii, vorbea la fel ca Aedion pe tonul acela.

— Fie ce-o fi! continuă Aelin. Voi doi ştiţi ce înfruntăm cu Erawan; ştiţi ce a vrut Maeve de la mine în Doranelle. Ce a plecat Lorcan să facă. Afişându-şi din nou calmul de războinici, nici măcar nu zvâcniră când ea întrebă: Maeve v-a ordonat să-i luaţi şi cheile lui Lorcan? Şi inelul? Sau o să-i luaţi numai viaţa?

— Dacă-ţi spunem că ne-a ordonat să luăm totul, rosti tărăgănat Fenrys, sprijinindu-şi mâinile la spate, pe pat, ai să ne omori, Moştenitoare a Focului?

— Asta o să depindă de cât de utili o să vă dovediţi ca aliaţi, spuse simplu Aelin.

Greutatea care-i atârna între sâni, pe sub bluză, hurui ca şi când i-ar fi răspuns.

— Rolfe are arme, spuse încet Gavriel. Sau o să primească.

Aelin ridică o sprânceană.

— Şi-o să mă coste dacă aud aşa ceva?

Gavriel nu era destul de prost să întrebe de Aedion. Războinicul spuse doar atât:

— Se numesc lănci de foc. Alchimiştii de pe continentul sudic le-au creat pentru propriile

războaie teritoriale. Nu ştim mai multe, dar dispozitivul poate fi controlat de un singur om – cu efecte devastatoare.

Şi cu posesorii magiei care-şi recăpătaseră darurile atât de recent sau care, în mare parte, erau morţi din cauza Adarlanului...

Nu avea să fie singură. Nu avea să fie singura mânuitoare a focului pe câmpul de luptă.

Dar numai dacă flota lui Rolfe ar fi devenit a ei. Dacă ar fi făcut ceea ce ea îl ghida cu mare atenţie să facă. Să ceară ajutor de pe continentul sudic ar fi putut dura câteva luni pe care nu le avea. Dar, dacă Rolfe comandase deja proviziile... Aelin dădu iar din cap spre Rowan, iar ei se desprinseră de zid.

— Asta e tot? întrebă Fenrys. O să ne spui ce plănuieşti să faci cu informaţiile astea sau suntem doar slugile tale?

— Nu aveţi încredere în mine, iar eu nu am în voi, spuse Aelin. Este mai uşor aşa. Ea deschise fereastra cu cotul. Dar mulţumesc pentru informaţii.

Fenrys ridică suficient de mult din sprânceană, încât să o facă să se întrebe dacă Maeve rostise cuvintele în apropierea lui. Şi îşi dori sincer să o fi topit pe mătuşa ei în ziua aceea, în Doranelle.

Ea şi Rowan săriră şi se căţărară pe acoperişurile din Golful Craniului, ţiglele vechi fiind încă alunecoase din cauza ploii de peste zi.

Când Trandafirul Oceanului licări ca o bijuterie spălăcită o stradă mai în faţă, Aelin se opri în umbre, lângă un coş şi şopti:

— Nu trebuie să facem nicio greşeală.

Rowan puse o mână pe umărul ei.

— Ştiu. Vom face să merite.

Ei îi ardeau ochii.

— Jucăm un joc împotriva a doi monarhi care conduc şi urzesc planuri de mai mult timp decât există multe dintre regate. Şi, chiar şi pentru ea, şansele de a-i păcăli şi de a-i manipula... Când văd cum Maeve îi controlează... Ea aproape ne-a despărţit primăvara trecută. A fost atât de aproape!

Rowan îşi trecu degetul mare peste buzele ei.

— Chiar dacă Maeve m-ar fi ţinut în robie, m-aş fi luptat cu ea. În fiecare zi, în fiecare oră, cu fiecare respiraţie.

El o sărută uşor şi-i spuse pe buze:

— M-aş fi luptat tot restul vieţii mele ca să găsesc o cale de a mă întoarce din nou la tine. Am ştiut asta din clipa în care ai ieşit din întunericul Valgilor şi mi-ai zâmbit printre flăcările tale.

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi ridică o sprânceană.

— Erai dispus să o faci înainte de toate lucrurile astea? Pe atunci nu aveai prea multe beneficii.

Amuzamentul şi ceva mai profund dansară în ochii lui.

— Ce am simţit pentru tine în Doranelle simt şi acum. Doar că nu am crezut că voi avea vreodată şansa să acţionez.

Amândoi ştiau de ce ea avea nevoie să audă asta. Cuvintele lui Darrow şi ale lui Rolfe dansau în mintea ei, un cor nesfârşit de ameninţări amare. Dar Aelin îi zâmbi superior.

— Atunci, acţionează, Prinţe!

Rowan râse încet şi nu mai spuse nimic în timp ce o sărută, lipind-o cu spatele de coşul dărăpănat. El îşi strecură lent limba în gura ei.

O, zeilor! Asta o scotea din minţi – focul dintre ei.

Cu el, ar fi putut transforma întreaga lume în scrum. Îşi aparţineau unul celuilalt şi se găsiseră peste secole de vărsare de sânge şi pierderi, peste oceane, regate şi război.

Rowan se retrase, respirând sacadat şi-i şopti pe buze:

— Chiar şi atunci când eşti în alt regat, Aelin, tot îţi simt focul în sânge şi în gură.

Ea gemu uşor, arcuindu-se spre el în timp ce mâna lui îi atinse spatele, fără să-i pese dacă îi zărea cineva de pe străzile de dedesubt.

— Ai spus că n-ai să mă ai lipită de un copac pentru prima dată, şopti ea, trecându-şi mâinile peste braţele lui, peste muşchii sculptaţi ai pieptului său lat. Ce spui de un coş?

Rowan râse din nou şi îi muşcă buza de jos.

— Amintește-mi din nou de ce mi-a fost dor de tine.

Aelin chicoti, dar sunetul fu repede înecat atunci când Rowan o sărută încă o dată mai profund, în lumina lunii.

Capitolul 32

Aedion stătuse treaz jumătate de noapte, gândindu-se la avantajele tuturor locurilor posibile în care să-şi întâlnească tatăl. Pe plajă, i se părea

că i-ar fi cerut să poarte o conversaţie privată, pe care nu era sigur că şi-o dorea; sediul lui Rolfe i se părea prea public, iar curtea hanului prea formală... Se agitase şi se întorsese în patul lui, aproape adormit când îi auzi pe Aelin şi Rowan *întorcându-se* mult după miezul nopţii. În mod deloc surprinzător, se furişaseră afară fără să spună cuiva. Dar măcar fusese cu prinţul Fae.

Lysandra, care dormea buştean, nu se, agitase când paşii lor scârţâiseră pe holul de afară. Intrase pe uşă doar cu câteva ore mai devreme, iar Dorian deja dormea în patul lui, înainte ca ea să-şi reia trupul obişnuit şi să se legene pe picioare.

Aedion abia îi observase goliciunea – nu când ea se clătinase, iar el se aruncase să o prindă înainte să cadă pe covor.

Ea clipise zăpăcită, uitându-se către el, devenind livid㠠. Aşadar, el o lăsase pe marginea patului şi o învelise cu pătura.

— Ai văzut destule femei goale, spuse ea, fără să se deranjeze să o ţină. Este prea cald pentru lână.

Aşa că pătura îi alunecă de pe spate când se aplecă înainte, sprijinindu-şi antebraţele pe genunchi şi inspirând profund.

— Pe toţi zeii, mă ameţeşte atât de mult!

Aedion îi atinse spatele gol cu o mână şi o mângâie uşor. Atingerea o făcu să înţepenească, dar el descrise cercuri largi şi uşoare pe pielea-i moale precum catifeaua. După o clipă, ea scoase un sunet care ar fi putut fi un tors.

Liniştea pluti suficient de mult, încât Aedion îşi dădu seama că ea adormise cumva. Şi nu era un

somn obişnuit, ci somnul în care cădeau uneori Aelin şi Rowan ca să îşi lase magia să-şi revină. Era atât de profund, încât niciun antrenament nu putea să-l deranjeze şi niciun instinct nu putea să-l întrerupă. Corpul îşi luase ce-i trebuia, cu orice preţ, şi asumându-şi orice vulnerabilitate.

Luând-o uşor în braţe înainte să cadă în faţă, Aedion o ridică pe un umăr şi o duse spre capul patului. Dădu la o parte cearşafurile curate din bumbac cu o mână, iar apoi o lăsă jos, părul din nou lung acoperindu-i sânii fermi. Erau mult mai mici decât cei pe care îi văzuse prima dată. Lui nu-i păsa de mărimea lor – erau frumoşi oricum.

Ea nu se mai trezise, iar el se retrăsese în patul lui. Adormise doar după transformarea luminii într-un gri apos, înainte de răsărit, apoi se trezise chiar după răsărit şi renunțase să mai doarmă. Se îndoia că avea să se mai odihnească înainte de întâlnire.

Aşa că Aedion se spălă şi se îmbrăcă, gândindu-se dacă ar fi fost o prostie să se pieptene pentru tatăl lui.

Lysandra era trează când el se întoarse în cameră şi, din fericire, era din nou roşie în obraji, iar regele încă dormea în patul lui.

Dar creatura metamorfică îl măsură din priviri pe Aedion şi spuse:

— *Cu asta* te îmbraci?

Lysandra îl făcu să se schimbe de hainele murdare de pe drum, dădu buzna în camera lui Aelin şi a lui Rowan înfăşurată doar într-un cearşaf şi luă ce avea nevoie din dulapul prinţului Fae.

Probabil că Aelin se auzi de dincolo de golf când strigă „Ieşi afară”, iar Lysandra zâmbi cu o

şiretenie de felină când se întoarse, aruncându-i jacheta verde şi pantalonii.

Când el ieşi din baie, şi ea era îmbrăcată – nu ştia de unde luase hainele simple: pantaloni negri strâmţi, cizme înalte până la genunchi şi o cămaşă albă, băgată în pantaloni. Ea îşi lăsase părul mătăsos pe jumătate ridicat şi jumătate pe spate, iar acum îl răsuci pe un umăr. Lysandra îl studie cu un zâmbet aprobator.

— Mult mai bine! Semeni mai mult cu un prinţ şi mai puţin cu un... vagabond.

Aedion făcu o plecăciune în bătaie de joc.

Dorian se agită, o briză rece fluturând înăuntru, ca şi când şi magia lui s-ar fi trezit, miji ochii la amândoi, apoi la ceasul de pe prichici. El îşi trase perna peste ochi şi se întoarse la somn.

— Ce gest regesc! îi spuse Aedion îndreptându-se spre uşă şi alese să nu audă ce mormăi Dorian prin pernă.

El şi Lysandra luară în linişte micul dejun în sala de mese – deşi el mâncase pe jumătate forţat. Fie din respect, fie pentru că era atât de ocupată să se îndoape cu tot ce era pe masă, creatura metamorfică nu-i adresă nicio întrebare.

Pe toţi zeii, femelele din regatul lui mâncau mai mult decât el! Presupunea că magia le consuma rezervele de energie atât de repede, încât era un miracol că nu îl atacau constant.

Tot în linişte se îndreptară şi spre taverna lui Rolfe, santinelele din faţă dându-se la o parte fără să pună vreo întrebare. El întinse mâna spre mâner, când Lysandra spuse în cele din urmă:

— Eşti sigur?

El dădu aprobator din cap. Şi asta fu tot.

Aedion deschise uşa, găsindu-i pe cei din grup exact unde presupusese că ar fi fost la acea oră: la bar, luând micul dejun. Cei doi masculi se opriră când ei intrară.

Iar Aedion îşi îndreptă privirea direct spre bărbatul blond – spre unul din cei doi, dar... nu era nicio îndoială care din ei era... al lui.

Gavriel îşi lăsă furculiţa pe farfuria aproape goală.

El purta haine ca ale lui Rowan şi, ca prinţul Fae, era bine înarmat, chiar şi la micul dejun.

Aelin era total opusul lui, dar Gavriel era o reflexie întunecată. Trăsăturile pronunţate şi ascuţite, gura rigidă – de la el le moştenise. Părul blond tuns era diferit şi mai deschis decât cel ca mierea şi lung până la umeri al lui Aedion. Şi pielea lui Aedion era aurie ca a celor din familia Ashryver – nu foarte bronzată.

Încet, Gavriel se ridică. Aedion se întrebă dacă moştenise şi graţia, calmul de prădător, chipul inexpresiv şi încordat – sau dacă amândoi primiseră aceeaşi instruire.

Leul încarnat.

Îşi dorise să-l întâlnească aşa, cam ca într-o ambuscadă, ca tatăl său să nu aibă timp să pregătească discursuri frumoase. Voia să vadă ce ar fi făcut tatăl său când l-ar fi confruntat, ce fel de mascul era, cum reacţiona la *orice...*

Celălalt războinic, Fenrys, se uita între ei, cu furculiţa încă ridicată spre gura deschisă.

Aedion se forţă să meargă, cu genunchii surprinzător de siguri, chiar dacă i se părea că

trupul îi aparţine altcuiva. Lysandra rămase lângă el, puternică şi cu ochi strălucitori. Cu fiecare pas pe care îl făcu, tatăl lui îl studie fără să afişeze vreo expresie, până când...

— Semeni... şopti Gavriel, aşezându-se pe scaun. Semeni atât de mult cu ea!

Aedion ştia că Gavriel nu se referea la Aelin. Până şi Fenrys se uită acum la Leu, la suferinţa care se unduia în ochii roşiatici.

Însă Aedion nu prea îşi aducea aminte de mama lui. Abia dacă-şi amintea chipul ei distrus, pe moarte.

Aşa că spuse:

— Ea a murit ca *regina* ta să nu pună ghearele pe mine.

El nu era sigur că tatăl său respira. Lysandra se apropie, ca o piatră neclintită în marea agitată a furiei lui.

Aedion îşi ţintui tatăl cu privirea, neştiind de unde veneau cuvintele şi furia, dar, iată-le zvâcnindu-i de pe buze ca nişte bice.

— Ar fi putut să o vindece în complexele Fae, dar ea nu s-ar fi apropiat de ele, nu le-ar fi lăsat să vină de frica lui Maeve – el îi scuipă numele – ştiind că eu exist. De frică să nu devin robul ei, ca *tine.*

Chipul bronzat al tatălui se albise. Lui Aedion nu-i păsa de ce îşi imaginase Gavriel până acum. Lupul mârâi la Leu:

— Avea douăzeci şi trei de ani. Nu s-a căsătorit niciodată, iar ai ei au evitat-o. A refuzat să spună cuiva cine este tatăl meu şi le-a acceptat dispreţul şi umilinţa fără să se văicărească. A făcut-o pentru că mă iubea *pe mine,* nu pe tine.

Şi, brusc, îşi dori să îi fi cerut lui Aelin să vină, ca să îi spună să îl transforme în cenuşă pe acest războinic ca pe comandantul din Ilium, deoarece, uitându-se la faţa aceea – *la faţa lui...* îl ura. Îl ura pentru cei douăzeci şi trei de ani pe care îi avusese mama lui, care murise mai tânără decât era el acum, singură şi tristă.

— Dacă ticăloasa ta regină o să încerce să mă ia, am să-i tai gâtul, mârâi Aedion. Dacă o să-mi rănească familia mai mult decât a făcut-o, am să ţi-l tai şi pe al tău.

— Aedion, spuse răguşit tatăl său.

Sunetul numelui dat de mama sa pe buzele lui...

— Nu vreau nimic de la tine. Asta dacă nu cumva ai de gând să ne ajuţi, caz în care nu am să mă opun... ajutorului. Dar, în afară de asta, nu vreau nimic de la tine.

— Îmi pare rău, spuse tatăl său cu ochii de leu atât de îndureraţi, încât Aedion se întrebă dacă tocmai lovise un mascul deja doborât.

— Nu faţă de mine trebuie să-ţi ceri scuze, spuse el, întorcându-se spre uşă.

Scaunul tatălui său scârţâi pe podea.

— Aedion!

Aedion continuă să meargă, iar Lysandra veni lângă el.

— Te rog! spuse tatăl său când Aedion apucă mânerul uşii.

— Du-te naibii! spuse Aedion şi plecă.

El nu se întoarse la Trandafirul Oceanului. Şi nu suporta să fie în preajma oamenilor, a sunetelor şi mirosurilor lor. Aşa că se îndreptă spre munţii

imenşi de deasupra golfului, pierzându-se în jungla de frunze, umbre şi sol umed. Lysandra rămase cu un pas în urma lui, la fel de tăcută.

Se opri abia după ce găsi un afloriment care ieşea dintr-o parte a muntelui care dădea spre golf, spre oraş şi spre apele curate de dincolo. Acolo se aşează şi respiră.

Lysandra luă loc lângă el, pe piatra plată, încrucişându-şi picioarele sub ea.

— Nu mă aşteptam să spun nimic din toate acele lucruri, spuse el.

Ea se uita spre turnul de veghe din apropiere, de la baza muntelui. El văzu cum ea supraveghea cu atenţie nivelul inferior, unde Distrugătorul-de-nave era înfăşurat în jurul unei roţi imense, scara exterioară în spirală a turnului, tocmai până la nivelurile superioare, unde o catapultă şi un harpon mare montat pe o turelă – sau era o arbaletă gigantică? – erau fixate, scaunul arcaşului şi săgeata fiind îndreptate spre un inamic invizibil din golful de dedesubt. Cu dimensiunea armei şi maşinăria care fusese aranjată să o lanseze în golf, el nu avea nicio îndoială că putea străpunge o carenă şi să nimicească o navă. Sau să străpungă trei oameni.

Lysandra spuse simplu:

— Ai vorbit din inimă. Poate că e bine că te-a auzit.

— Avem nevoie ca ei să lucreze cu noi. E posibil să-l fi transformat într-un duşman.

Ea îşi aranjă părul peste un umăr.

— Crede-mă, Aedion, nu l-ai transformat! Dacă i-ai fi spus să se târască pe cărbuni încinşi, ar fi

făcut-o.

— O să-şi seama destul de curând cine sunt eu mai exact şi poate că nu o să mai fie atât de disperat.

— Cine, mai exact, crezi că eşti? Ea se încruntă la el. Curva Adarlanului? Asta crezi tu despre tine? Generalul care şi-a ţinut unit regatul, care şi-a salvat oamenii când au fost uitaţi până şi de propria lor regină – ăsta e bărbatul pe care îl cunosc. Ea mârâi încet, şi nu la el. Şi, dacă o să înceapă să arate cu degetul, am să-i aduc aminte că a servit-o pe căţeaua din Doranelle secole la rând, fără nicio problemă.

Aedion pufni.

— Aş plăti bani buni ca să te văd înfruntându-l pe el. Şi pe Fenrys.

Ea îl înghionti cu cotul.

— E de ajuns să-mi spui, generale, şi am să mă transform în coşmarul lor.

— Şi ce creatură e asta?

Ea îi zâmbi cu subînţeles.

— Ceva la care lucrez.

— Nu trebuie să ştiu, nu?

Ea îşi dezgoli dinţii.

— Nu, chiar nu trebuie.

El râse, surprins că putea să facă asta.

— Este un ticălos frumos, trebuie să recunosc asta.

— Cred că lui Maeve îi place să adune bărbaţi simpatici.

Aedion pufni zgomotos.

— De ce nu? Are de-a face cu ei o veşnicie. Măcar să-i facă plăcere să se uite la ei.

Ea râse din nou, iar sunetul îi luă lui Aedion o greutate de pe umeri.

~

Cu Goldryn şi Damaris pentru prima dată asupra ei, Aelin intră în Dragonul de Mare după două ore şi tânji după vremurile în care putea să doarmă fără să simtă groaza sau stringenţa unui lucru.

Tânji după vremurile în care ar fi putut avea timp să se culce cu afurisitul ei de iubit şi, în schimb, să nu aleagă să doarmă câteva ore.

Voise asta. Seara trecută, ei se întorseseră la han, iar ea făcuse baie mai repede ca niciodată. Ba chiar ieşise goală din baie şi îl găsise pe prinţul ei Fae adormit pe patul alb şi strălucitor, încă îmbrăcat, părând că-şi dorise doar să închidă ochii cât timp s-ar fi spălat ea.

Iar extenuarea lui... Îl lăsase pe Rowan să se odihnească. Se ghemuise lângă el pe pătură, încă goală, şi adormise înainte să-şi pună capul pe pieptul lui. Ştia că avea să fie o vreme când nu ar mai fi putut dormi în atâta siguranţă, atât de profund.

Cu cinci minute înainte ca Lysandra să dea buzna, Rowan se trezise şi începuse să o trezească şi pe ea. Încet, cu mângâieri chinuitoare pe trunchiul şi coapsele ei, cu mici săruturi şi muşcături pe gura, urechea şi gâtul ei.

Dar, după ce Lysandra intrase valvârtej în cameră ca să fure haine pentru Aedion, după ce le explicase *unde* se ducea Aedion... timpul de

aşteptare se prelungise. O făcuse să-şi amintească ce trebuia să rezolve azi. Cu un bărbat momentan tentat să o ucidă şi cu o flotă împrăştiată şi speriată.

Gavriel şi Fenrys stăteau acum cu Rolfe la masa din spatele barului, fără Aedion, ambii cu ochii cam mari de uimire când ea intră.

Poate că privirea aceea ar fi făcut-o să se simtă mândră, dacă Rowan nu ar fi mers chiar în spatele ei, pregătit deja să le taie gâturile.

Rolfe se ridică în picioare.

— Ce cauţi aici?

— Căpitane, eu aş avea mare grijă cum i-aş vorbi azi, spuse Fenrys cu mai multă precauţie şi consideraţie decât îi arătase în seara precedentă. Privirea îi era aţintită asupra lui Rowan, care chiar se uita la Rolfe, ca şi când ar fi fost cina. Alege-ţi atent cuvintele!

Rolfe îi aruncă o privire lui Rowan, îi văzu faţa şi păru să înţeleagă.

Poate că acea precauţie avea să-l tenteze mai mult astăzi pe Rolfe să fie de acord cu cererea ei. Dacă ea făcea ceea ce trebuia. Dacă făcea tot ceea ce trebuia.

Aelin schiţă un zâmbet lui Rolfe şi se rezemă de masa goală de lângă a lor, literele aurii şi ciobite de pe şipci formând numele *Tăietoarea-Ceţii.* Rowan ocupă un loc alături de ea, atingându-şi genunchiul de al ei. Ca şi cum până şi o distanţă de câţiva zeci de centimetri era de nesuportat.

Dar ea îi zâmbi un pic mai mult lui Rolfe.

— Am venit să văd dacă te-ai răzgândit. În legătură cu alianţa.

Rolfe bătu cu degetele tatuate pe masă, chiar peste nişte litere aurite care alcătuiau cuvântul *Treierătoarea.* Iar lângă nume... o hartă a continentului fusese întinsă între Rolfe şi războinicii Fae.

Nu harta de care avea cu adevărat nevoie să ştie că funcţiona, ci... Ceea ce văzu o făcu pe Aelin să înţepenească.

— Ce este aia? spuse ea, observând statuetele argintii campate în mijlocul continentului, o linie impenetrabilă dinspre trecătoarea Ferian până la gura râului Avery. Şi statuetele suplimentare din golful din Oro. Şi din Melisande şi Fenharrow şi în apropiere de graniţa nordică a regatului Eyllwe.

Gavriel, care arăta de parcă cineva l-ar fi lovit în cap – pe toţi zeii, cum decursese întâlnirea cu Aedion? – spuse înainte ca Rowan să îi rupă gâtul lui Rolfe din cauza oricărui răspuns pe care îl clocise:

— Căpitanul Rolfe a primit veşti în dimineaţa asta. A vrut să îl sfătuim.

— Ce *este* asta? spuse ea, arătând cu degetul aproape de linia principală de statuete întinse în mijlocul continentului.

— Este cel mai recent raport despre locul armatelor Morathului, spuse tărăgănat Rolfe. Şi-au ocupat poziţiile. Acum e imposibil să trimitem ajutor în Nord. Şi sunt pregătite să atace Eyllwe.

Capitolul 33

— Eyllwe nu are armată, spuse Aelin şi simţi cum sângele i se scurse din obraji. După primăvara

trecută, nu mai are cine să lupte – în afară de bandele de rebeli.

— Ai un număr exact? îl întrebă Rowan pe Rolfe.

— Nu, spuse căpitanul. Ştirea mi s-a transmis doar ca un avertisment – ca să nu trimit nicio încărcătură în apropiere de Avery. Am vrut să le aflu părerea – făcu semn cu bărbia spre cei doi războinici – în legătură cu ceea ce trebuie să fac. Deşi presupun că ar fi trebuit să vă invit şi pe voi, de vreme ce ei par că vor să vă spună ce fac.

Niciunul din ei nu catadicsi să răspundă. Aelin studie linia – linia de *armate.*

— Cât de repede se mişcă? întrebă Rowan.

— Au trecut aproape trei săptămâni de când legiunile au plecat din Morath, spuse Gavriel. Se mişcă mai repede ca orice armată pe care am văzut-o vreodată.

Sincronizarea evenimentului...

Nu. Nu – nu, nu putea fi din cauza a ceea ce se întâmplase în Ilium, din cauză că ea îl chinuise pe el...

— Este o exterminare, spuse deschis Rolfe.

Ea închise ochii, înghiţind cu greu. Nici măcar căpitanul nu îndrăzni să vorbească.

Rowan îi atinse mijlocul cu o mână, consolând-o în tăcere. Ştia – înţelegea şi el.

Ea deschise ochii, linia aceea arzându-i vederea şi inima şi spuse:

— Este un mesaj. Pentru mine.

Îşi desfăcu pumnul şi se uită la cicatricea de acolo.

— Totuşi de ce să atace regatul Eyllwe? întrebă

Fenrys. Şi de ce iau poziţie, dar nu îl devastează?

Nu reuşi să spună cu voce tare că ea atrăsese lucrul acesta asupra regatului Eyllwe pentru că-şi bătuse joc de Erawan, deoarece el ştia la cine ţinuse Celaena Sardothien, şi voia să îi distrugă spiritul şi inima, arătându-i de ce erau în stare armatele lui. Ce *ar fi făcut,* când ar fi avut el chef. Nu Terrasenului... ci regatului prietenului pe care ea îl iubise atât de mult.

Regatul pe care jurase să-l protejeze, să-l salveze.

— Avem legături personale în Eyllwe, spuse Rowan. Ştie că regatul contează pentru ea.

Fenrys continuă să se uite la ea, studiind-o. Dar Gavriel spuse pe un ton egal:

— Erawan deţine acum tot ce e la sud de Avery. Mai puţin arhipelagul acesta. Şi, chiar şi aici, are un avanpost în Fundac.

Aelin se holbă la hartă, la spaţiul care acum părea atât de mic spre nord.

În vest, Pustiurile se întindeau mult dincolo de munţii care separau continentul. Iar privirea ei se îndreptă spre un mic nume de-a lungul coastei vestice.

Briarcliff.

Numele răsună prin ea, făcând-o să se trezească, şi îşi dădu seama că ei discutaseră şi se gândiseră la cum o asemenea armată ar fi putut să traverseze terenul atât de repede.

Ea îşi masă tâmpla, holbându-se la punctul de pe hartă.

Gândindu-se la datoria de viață care i se cuvenea.

Privirea îi coborî spre sud. Spre Deşertul Roşu. Unde multe datorii de viaţă aşteptau să le revendice.

Aelin îşi dădu seama că ei o întrebaseră ceva, dar nu se obosi să desluşească întrebarea când îi spuse încet lui Rolfe:

— Ai să-mi dai flota ta. Ai să o înarmezi cu lăncile de foc pe care ştiu că le-ai comandat şi pe cele în plus ai să le trimiţi flotei myceniene, când o să sosească.

Linişte.

Rolfe râse şi se aşeză din nou.

— Pe naiba!

El îşi flutură mâna tatuată peste hartă şi apele se agitară şi se schimbară într-un tipar care o făcu să se întrebe dacă numai Rolfe putea să-l descifreze. Ea avea *nevoie* ca el să-l poată citi, ca să găsească Lacătul.

— Asta îţi arată doar cât de depăşită numeric eşti. El se gândi la cuvintele ei. Flota myceniană este doar un mit. Un basm.

Aelin se uită la mânerul sabiei lui Rolfe, la han şi la nava ancorată în apropiere.

— Tu eşti urmaşul poporului mycenian, spuse Aelin. Iar eu am venit să cer şi datoria pe care o ai faţă de neamul meu.

Rolfe nu se mişcă şi nu clipi.

— Sau toate referinţele la dragonii de mare sunt vreun fetiş personal? întrebă Aelin.

— Mycenienii au dispărut, spuse categoric Rolfe.

— Nu cred. Cred că se ascund aici, în Insulele Moarte, de foarte mult timp. Şi, cumva, ai reuşit să

fii din nou la putere.

Cei trei masculi Fae se priveau reciproc.

Aelin îi spuse lui Rolfe:

— Am eliberat Iliumul de Adarlan. Am recucerit oraşul – căminul tău antic – pentru tine. Pentru mycenieni. Este al tău, dacă îndrăzneşti să revendici moştenirea poporului tău.

Lui Rolfe mâna îi tremură uşor. El strânse pumnul, ascunzându-l sub masă.

Atunci, ea îi permise unui licăr al magiei să iasă la suprafaţă, îi permise auriului din ochii ei să strălucească precum o flacără puternică. Gavriel şi Fenrys se îndreptară când puterea ei umplu camera şi oraşul. Cheia Wyrd dintre sânii ei începu să zvâcnească, să susure.

Ştia că faţa ei nu afişa nicio trăsătură umană, de muritoare.

Ştia asta pentru că pielea de un maro-auriu a lui Rolfe căpătase o nuanţă bolnăvicioasă.

Ea închise ochii şi expiră.

Fuiorul de putere pe care îl adunase se undui într-o linie invizibilă. Lumea tremură în urma lui şi forţa ei făcu un clopot din oraş să sune de două ori. Chiar şi apele din golf tremurară când trecu pe lângă ele şi se duse în larg, spre arhipelag.

Când Aelin deschise ochii, mortalitatea se întorsese.

— Ce naiba a fost asta? întrebă în cele din urmă Rolfe.

Fenrys şi Gavriel deveniră *foarte* interesaţi de harta din faţa lor.

— Doamna mea trebuie să se elibereze în fiecare zi de nişte fărâme din puterea ei, ca să nu o

mistuie, spuse calm Rowan.

Fără să vrea, în ciuda a ceea ce făcuse, ea decise că voia ca Rowan să îi spună *doamna mea* măcar o dată pe zi.

Rowan continuă, insistând ca Rolfe să-i spună mai multe despre armata în mişcare. Lordul Pirat, pe care Lysandra îl identificase în urmă cu câteva săptămâni ca *fiind* mycenian mulţumită spionajului lui Arobynn şi a partenerilor lui de afaceri, nu prea părea în stare vorbească, tocmai din cauza ofertei pe care ea i-o făcuse. Dar Aelin aşteptă.

Aedion şi Lysandra sosiră după ceva timp – iar verişorul ei doar îi aruncă în trecere o privire lui Gavriel când el se aplecă deasupra hărţii şi începu să gândească precum un general, cerând tot soiul de detalii.

Însă Gavriel se holbă în linişte la fiul său, urmărind cum verişorul ei îşi îndreptă privirea spre hartă, ascultând sunetele vocii lui ca şi când ar fi fost un cântec pe care încerca să-l memoreze.

Lysandra merse spre fereastră, supraveghind golful.

Ca şi când ar fi putut să vadă unduirea pe care Aelin o trimisese în lume.

Între timp, creatura metamorfică îi spusese lui Aedion adevăratul motiv pentru care se duseseră în Ilium. Nu doar ca să-l vadă pe Brannon, nu doar ca să-i salveze poporul... ci pentru asta. Ea şi creatura metamorfică născociseră planul în timpul gărzilor lungi de noapte de pe drum, gândindu-se la toate capcanele şi beneficiile.

Dorian intră după zece minute, privirea lui îndreptându-se direct spre Aelin. Şi el îi simţise

puterea.

Regele îl salută politicos pe Rolfe, apoi rămase tăcut cât fu pus la curent cu poziţionarea armatelor lui Erawan. Apoi se aşează pe un scaun lângă ea în timp ce ceilalţi masculi continuară să discute despre rutele de aprovizionare şi arme, Rowan explicându-le tot.

Dorian îi aruncă o privire de nepătruns şi îşi sprijini o gleznă pe genunchi.

Ceasul bătu ora unsprezece, iar Aelin se ridică în picioare în mijlocul discursului lui Fenrys despre diversele armuri şi posibilitatea ca Rolfe să investească în minereuri, ca să facă faţă cererii.

Liniştea se lăsă din nou.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, îi spuse Aelin lui Rolfe, apoi se întoarse şi făcu un pas, înainte să întrebe: asta e tot?

Se uită peste umăr, iar Rowan veni lângă ea. Aelin lăsă o mică flacără să iasă la suprafaţă.

— Da. Dacă nu ai să-mi dai o flotă, dacă nu ai să-i uneşti pe mycenienii rămaşi şi dacă nu ai să te întorci în Terrasen, atunci am să găsesc pe altcineva care să facă toate astea.

— Nu există altcineva.

Ea îşi îndreptă din nou privirea spre harta de pe masă.

— Cândva, ai spus că am să plătesc pentru aroganţa mea. Şi am făcut-o. De multe ori. Dar Sam şi cu mine ţi-am atacat tot oraşul şi flota şi le-am distrus. Pentru două sute de vieţi pe care le-ai considerat mai puţin umane. Aşadar, poate că m-am subestimat. Poate că, până la urmă, nu am nevoie de tine.

Ea se întoarse din nou, iar Rolfe spuse dispreţuitor:

— Sam tot mai tânjea după tine când a murit sau până la urmă ai încetat să-l tratezi ca pe un gunoi?

Un icnet, o lovitură şi nişte pahare zornăind se auziră. Ea îşi întoarse încet privirea ca să-l vadă pe Rowan cu mâinile în jurul gâtului lui Rolfe şi cu dinţii aproape să-i smulgă urechea, căpitanul fiind lipit de hartă şi de statuetele împrăştiate peste tot.

Fenrys schiţă un zâmbet.

— Ţi-am spus să-ţi alegi cu grijă cuvintele, Rolfe!

Aedion păru să-şi dea silinţa să îşi ignore tatăl când îi spuse căpitanului:

— Îmi pare bine că te-am cunoscut.

Apoi se îndreptă spre locul în care Aelin, Dorian şi Lysandra aşteptau lângă uşă.

Rowan se aplecă, şoptindu-i la ureche lui Rolfe ceva care îl făcu să albească, apoi îl împinse un pic mai tare în masă înainte să meargă spre Aelin.

Rolfe îşi puse mâinile pe masă, cu siguranţă dorindu-şi să le arunce nişte cuvinte de ocară, dar înţepeni. Ca şi când un impuls i-ar fi străbătut corpul.

El îşi întoarse palmele şi le împreună.

Privirea i se ridică – dar nu spre ea. Spre ferestre.

Spre clopotele care începuseră să sune în cele două turnuri de pază care flancau gura golfului.

Sunetul frenetic al clopotelor făcu străzile de dincolo de ei să încremenească, să tacă.

Însemnătatea fiecărei bătăi era clară.

Rolfe păli.

Aelin urmări cum negrul – mai închis decât cerneala care fusese tatuată acolo – se întinse pe degetele lui, spre palme. Un negru pe care numai Valgii îl puteau aduce.

O, acum nu mai exista nicio îndoială că harta funcţiona.

Ea le spuse însoţitorilor ei:

— Plecăm. Acum.

Rolfe dădea buzna deja spre ea – spre uşă. Nu spuse nimic atunci când o deschise şi merse cu paşi mari pe chei, unde secundul şi timonierul-şef alergau spre el.

Aelin închise uşa în urma lui Rolfe şi se uită cu atenţie la prietenii ei. Şi la cei doi Fae.

Fenrys fu cel care vorbi primul, ridicându-se în picioare şi urmărind pe fereastră cum se agitau Rolfe şi oamenii lui.

— Aminteşte-mi să nu te supăr niciodată.

— Dacă forţa aceea o să ajungă în oraş, oamenii aceştia... spuse încet Dorian.

— Nu o să ajungă, spuse Aelin întâlnindu-i privirea lui Rowan. Ochii verzi ca pinul îi ţintuiră pe ei.

„Arată-le de ce ai depus jurământul de sânge”, îi spuse ea în tăcere.

El schiţă un zâmbet şiret. Rowan se întoarse spre ei.

— Să mergem!

— Să mergem, spuse Fenrys deodată, arătând spre fereastră. Încotro?

— Este o barcă ancorată pe partea cealaltă a insulei, spuse Aedion. El îşi înclină capul spre

Lysandra. Ai crede că ar fi observat o barcă trasă de un rechin seara trecută, dar...

Uşa se deschise cu zgomot, iar silueta înaltă a lui Rolfe se ivi.

— *Tu!*

Aelin îşi puse o mână pe piept.

— Eu?

— *Tu* ai trimis magia acolo; *tu* i-ai chemat.

Ea izbucni în râs, îndepărtându-se de masă.

— Dacă mi-aş însuşi vreodată un astfel de talent, cred că l-aş folosi să-mi chem aliaţii. Sau pe mycenieni, de vreme ce tu susţii cu atâta îndârjire că nu există. Ea se uită peste umărul lui – cerul era încă senin. Noroc! îi ură ea, ocolindu-l.

— Ce? întrebă Dorian fără să gândească.

Aelin îl măsură din priviri pe regele Adarlanului.

— Asta nu e lupta noastră. Iar eu n-am de gând să sacrific soarta regatului meu pentru o luptă cu valgii. Dacă ai minte, nici tu nu ai s-o faci.

Chipul lui Rolfe se schimonosi de furie – chiar dacă frica, profundă şi adevărată, strălucea în ochii lui. Ea făcu un pas spre străzile haotice, dar se opri, întorcându-se spre Lordul Pirat.

— Presupun că şi cei doi au să mă însoţească. De vreme ce acum sunt aliații mei.

În tăcere, Fenrys şi Gavriel se apropiară, iar ea ar fi putut ofta uşurată că ei făceau asta fără întrebări, că Gavriel era dispus să facă orice ar fi fost necesar ca să rămână aproape de fiul său.

Rolfe spuse printre dinţi:

— Crezi că, dacă nu-mi mai oferi ajutor, o să mă obligi să te ajut? Dar, dincolo de golf, între insulele distante, se aduna un nor întunecat.

— Am vorbit serios, Rolfe. Mă descurc şi fără tine, cu sau fără flotă. Cu sau fără mycenieni. Şi, acum, insula asta îmi pune în pericol cauza. Ea înclină capul spre mare. Am să mă rog Malei pentru tine. Atinse mânerul lui Goldryn. Un mic sfat, de la un infractor de profesie pentru altul: taie-le capetele! Este singurul mod de a-i ucide. Doar dacă nu vrei să-i arzi de vii, dar pariez că majoritatea ar sări peste bord şi ar înota spre mal înainte ca săgeţile tale în flăcări să facă prea multe pagube.

— Şi cum rămâne cu idealismul tău – cum rămâne cu acea *copilă* care mi-a furat două sute de sclavi? I-ai lăsa pe oamenii de pe insula asta să piară?

— Da, spuse ea simplu. Rolfe, ţi-am spus că am învăţat câteva lucruri în Endovier.

Rolfe înjură.

— Crezi că *Sam* ar fi de acord?

— Sam este mort, spuse ea, pentru că oameni ca tine şi ca Arobynn au putere. Dar domnia lui Arobynn a luat acum sfârşit. Ea zâmbi la orizontul care se întuneca. Se pare că şi a ta s-ar putea termina destul de curând.

— *Ticăloaso...*

Rowan mârâi, apropiindu-se înainte ca Rolfe să se ferească.

Se auziră nişte paşi grăbiţi, iar apoi timonierul-şef al lui Rolfe apăru în tocul uşii. El gâfâi când îşi sprijini o mână de prag, apucând cu cealaltă mânerul sabiei sale în formă de dragon de mare.

— Suntem într-un mare rahat.

Aelin se opri. Rolfe se încordă.

— Cât de mare? întrebă căpitanul.

El îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Opt vase de război pline cu soldaţi – cu cel puţin o sută fiecare, cu mai mulţi decât am putut să văd la nivelurile inferioare. Sunt flancate de doi balauri de mare. Toate se mişcă atât de repede, de parcă le-ar împinge vânturile de furtună.

Aelin îi aruncă o privire lui Rowan.

— Cât de repede putem ajunge la barcă?

Palid la faţă, Rolfe se uita la cele câteva nave din portul său. La Distrugătorul-de-nave din golf care, momentan, zăcea sub suprafaţa liniştită. Fenrys, care sesiză privirea căpitanului, observă:

— Balaurii de mare au să rupă lanţul. Evacuează-ţi oamenii de pe insulă! Foloseşte toate bărcile şi *scoate-i de aici!*

Rolfe se întoarse încet spre Aelin, ochii lui verzi ca marea clocotind de ură şi de resemnare.

— Asta-i vreo încercare de a-mi deconspira cacealmaua?

Aelin se juca absent cu capătul cozii ei împletite.

— Nu. Este o sincronizare convenabilă, dar nu.

Rolfe se uită cu atenţie la toţi – la puterea care ar fi putut să-i distrugă insula, dacă ei ar fi ales să o facă. În cele din urmă, vorbi răguşit:

— Vreau să fiu amiral. Vreau tot arhipelagul ăsta. Vreau oraşul Ilium. Şi, după terminarea războiului, vreau ca titlul de *Lord* să-mi preceadă numele, cum a fost în cazul numelor strămoşilor mei, cu mult timp în urmă. Cum rămâne cu plata mea?

Aelin îl studie şi ea, întreaga cameră fiind

cufundată în tăcere, în comparaţie cu haosul de afară.

— Pentru fiecare navă din Morath pe care o devastezi, poţi să păstrezi comorile şi aurul de la bord. Dar armele şi muniţia au să ajungă pe front. Am să-ţi dau pământ, dar niciun titlu regal în afară de Lord al Iliumului şi Rege al Arhipelagului. Dacă vei avea urmaşi, am să-i accept ca moştenitori ai tăi – aşa cum aş face pentru orice copil pe care l-ar putea avea Dorian.

Dorian dădu serios din cap.

— Tu şi moştenitorii tăi o să fiţi recunoscuţi de Adarlan, tot aşa cum şi pământul acesta o să fie recunoscut ca fiind al tău.

— Trimite-i pe ticăloşii ăia pe fundul mării şi flota mea îţi aparţine, spuse Rolfe. Totuşi nu pot să-ţi garantez că mycenienii au să-şi facă apariţia. Suntem împrăştiaţi prea departe şi de prea mult timp. Aici trăiesc puţini, iar ei nu au să se agite fără o motivaţie... corespunzătoare. El privi spre bar, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva în spatele lui.

Dar Aelin ridică o mână, schiţând un zâmbet.

— Lasă asta în seama mea.

Pielea tatuată întâlni carnea cicatrizată când Rolfe dădu mâna cu ea. Destul de puternic încât să rupă oase, dar şi ea îl strânse la fel. Trimise o mică flacără care îi arse degetele.

El şuieră, retrăgându-şi mâna, iar Aelin zâmbi.

— Bine ai venit în armata Maiestăţii Sale, corsar Rolfe! Ea gesticulă spre uşa deschisă. Mergem?

~

Aedion era nebună, îşi dădu seama Dorian. Genială şi vicleană, dar nebună.

Şi poate cea mai mare şi mai lipsită de remuşcări mincinoasă pe care o întâlnise vreodată.

El îi simţise chemările strecurându-se în lume. Simţise focul bâzâindu-i pe piele. Era imposibil să nu ştie cui îi aparţinea. Şi era imposibil să nu-şi fi dat seama că focul se îndreptase chiar spre Fundac, unde forţele de acolo ar fi ştiut că exista o persoană în viaţă cu genul acela de flacără la dispoziţia ei, şi că i-ar fi urmărit magia până aici.

El nu ştia ce declanşase asta, de ce alesese ea momentul acesta, dar...

Dar Rowan o informase pe Aelin cum îl bântuiau Valgii pe Rolfe. Cum el pusese ca oraşul să fie păzit zi şi noapte, îngrozit de întoarcerea lor. Aşadar, Aelin folosise informaţia în avantajul ei. Mycenienii – pe toţi zeii! Erau doar o poveste de spus la culcare, una cu poveţe. Dar iată-i ascunşi cu grijă, până ce Aelin îi scosese la lumină.

Şi când Lordul Pirat şi Regina Terrasenului dădură mâna, iar ea îi zâmbi lui Rolfe, Dorian îşi dădu seama că... poate că şi el ar fi putut să se descurce cu mai multă viclenie şi nebunie.

Zâmbetele şi bunele maniere nu aveau să câştige războiul.

Avea să fie câştigat de o femeie dispusă să rişte o întreagă *insulă* plină de oameni ca să obţină ce avea nevoie ca să-i salveze pe toţi. De o femeie ai cărei prieteni erau la fel de dispuşi să îi facă jocul şi să îşi sfâşie sufletele, dacă asta ar fi

însemnat să-i salveze pe cei mai mulţi. Ei ştiau cât de mult cântăreau vieţile celor care ar fi intrat în panică în jurul lor, dacă ar fi greşit. Şi Aelin poate mai mult decât oricine altcineva.

Aelin şi Rolfe ieşiră pe uşa deschisă a tavernei, în stradă. În urma lor, Fenrys fluiera încet.

— Zeii să te ajute, Rowan, femeia asta este...

Dorian nu aşteptă să audă tot ce voia să spună şi îi urmă pe pirat şi pe regină în stradă, însoţit de Aedion şi de Lysandra. Fenrys păstră distanţa faţă de ceilalţi, dar Gavriel rămase aproape, cu privirea încă aţintită asupra fiului său. Pe toţi zeii, Leul şi Lupul semănau atât de mult; *mergeau* la fel.

Rolfe le strigă oamenilor săi, care-l aşteptau aliniaţi în faţa lui:

— Toate navele care pot să transporte oameni pleacă *acum!* El dădu ordine, trimiţându-şi oamenii spre diversele nave de mult părăsite ca să le folosească, inclusiv pe a lui, în timp ce Aelin rămase acolo, cu mâinile în şolduri, uitându-se cu atenţie la toţi.

— Care este cea mai rapidă navă a ta? îl întrebă ea pe căpitan.

El i-o arătă pe a lui.

Ea îl ţintui cu privirea, iar Dorian aşteptă planul extraordinar şi nesăbuit. Dar Aelin vorbi fără să se uite la vreunul dintre ei:

— Rowan, Lysandra, Fenrys şi Gavriel, voi sunteţi cu mine. Aedion, tu ai să te duci spre turnul de veghe dinspre nord şi ai să mânuieşti harponul montat. Dacă se apropie vreo navă de lanţ, îi găureşti carena nenorocită.

Dorian înţepeni când ea i se adresă în cele din

urmă, citindu-i deja ordinele în privire. El deschise gura ca să obiecteze, dar Aelin îi spuse simplu:

— Bătălia asta nu este pentru un rege.

— Şi este pentru o regină?

Nu afişă nici urmă de amuzament, ci doar un calm de gheaţă când îi înmână sabia pe care el nu-şi dăduse seama că ea o purtase pe lângă corp. Damaris.

Goldryn încă-i era prinsă pe spate, rubinul strălucind ca un tăciune aprins când ea spuse:

— Unul din noi trebuie să trăiască, Dorian. Du-te în turnul de veghe din sud – stai la bază şi pregăteşte-ţi magia! Să dobori orice forţă care încearcă să treacă peste lanţ.

Nu cu sabia, ci cu magia. El şi-o prinse pe Damaris la centură, greutatea sabiei fiindu-i străină.

— Şi tu ce ai să faci? întrebă el. Ca şi când i-ar fi răspuns, puterea lui i se zvârcoli în stomac, precum o viperă care se încovoia ca să atace.

Aelin se uită la Rowan, la mâna lui tatuată.

— Rolfe, ia-ţi toate lanţurile care ţi-au mai rămas din comerţul cu sclavi! O să avem nevoie de ele.

Pentru ea – pentru Rowan. Ca să le constrângă magia, dacă le-ar fi scăpat de sub control.

Pentru că Aelin... Aelin urma să conducă nava aceea chiar în inima flotei inamice şi să îi scufunde pe toţi.

Capitolul 34

Ea era o mincinoasă, o criminală şi o hoaţă, iar

Aelin se temea că, după încheierea războiului, avea să i se spună mult mai urât. Dar când întunericul nefiresc se adună la orizont, se întrebă dacă nu cumva se încumetase la un lucru pe care ea şi toţi prietenii ei cu colţi nu ar fi putut să-l ducă la capăt.

Nu îşi permise să se lase cuprinsă de frică.

Nu făcu decât să lase focul negru să unduiască prin ea.

Asigurarea acestei alianţe era doar o parte din plan. Cealaltă parte, cea mai mare... era mesajul. Nu pentru Morath.

Ci pentru lume.

Pentru posibilii aliaţi care supravegheau continentul şi care se întrebau dacă, într-adevăr, era o cauză pierdută.

Astăzi, mesajul ei avea să tune peste ţinuturi.

Faptul că distrugea castelele inamice şi-i ucidea pe regi nu o făcea o prinţesă rebelă.

Ea era o forţă a naturii. Era o calamitate şi comandanta războinicilor nemuritori şi legendari. Şi dacă acei aliaţi nu aveau să i se alăture... voia ca ei să se gândească la ziua de astăzi şi la ce ar fi făcut ea, şi să se întrebe dacă, într-o zi, ar fi putut da de ea pe ţărmurile şi în porturile lor.

Nu veniseră în urmă cu zece ani. Ea voia ca ei să ştie că nu uitase.

Rolfe termină de dat ordine oamenilor săi şi se grăbi la bordul *Dragonului de Mare,* Aedion şi Dorian năpustindu-se spre cai ca să-i ducă spre turnurile de veghe. Aelin se întoarse spre Lysandra, care îi supraveghea calm pe toţi.

— Ştii ce trebuie să faci pentru mine? întrebă

Aelin încet.

Ochii verzi ca muşchiul ai Lysandrei străluciră când dădu aprobator din cap.

Aelin nu îşi permise să o îmbrăţişeze. Nu îşi permise nici măcar să-i atingă mâna prietenei ei. Nu când Rolfe le urmărea. Nu când cetăţenii oraşului le priveau, cu mycenienii pierduţi printre ei. Aşadar, Aelin spuse doar atât:

— Spor la vânătoare!

Fenrys scoase un sunet gâtuit, ca şi când şi-ar fi dat seama ce îi ceruse, de fapt, creaturii metamorfice. Lângă el, Gavriel era încă prea ocupat ca să se holbeze după Aedion, care nici măcar nu-i aruncase o privire tatălui său înainte de a-şi prinde scutul şi sabia pe spate, de a încăleca pe o iapă jalnică şi de a galopa spre turnul de veghe.

Aelin îi spuse lui Rowan, vântul dansând deja în părul argintiu al prinţului ei războinic:

— Plecăm acum!

Aşadar, plecară.

Pe străzi, oamenii intrau în panică în timp ce forţele întunecate se conturau la orizont: nave imense cu pânze negre, care se îndreptau spre golf, ca şi când chiar ar fi fost purtate de un vânt nefiresc.

Dar Aelin, însoţită de Lysandra, se îndreptă către Dragonul de Mare, Rowan şi cei doi tovarăşi ai lui ajungându-le din urmă.

Oamenii se opriră şi se uitară cu gurile căscate, când ei urcară pe pasarelă, îşi fixară şi îşi rearanjară armele: cuţite şi săbii, securea lui Rowan, care străluci când şi-o agăţă într-o parte,

un arc şi o tolbă plină cu săgeţi cu pene negre, pe care Aelin presupunea că Fenrys ar fi putut să le lanseze cu o precizie mortală, şi mai multe săbii. Plimbându-se pe puntea *Dragonului de Mare,* care se clătina uşor şi al cărei lemn era meticulos lustruit, Aelin era de părere că, împreună, formau un arsenal mobil.

Imediat ce Gavriel urcă la bord, pasarela fu ridicată de oamenii lui Rolfe. Ceilalţi, aşezaţi câte doi pe băncile care flancau puntea, ridicară vâslele. Rowan le făcu lui Gavriel şi lui Fenrys semn din bărbie, iar cei doi se alăturară oamenilor fără o vorbă, grupul lui intrând în rând, cuprinşi de ritmuri mai vechi decât unele regate.

Rolfe ieşi pe o uşă care conducea, fără îndoială, spre camerele lui, urmat de doi oameni care cărau lanţuri imense.

Aelin merse spre ei.

— Ancoraţi-le de catargul principal şi asiguraţi-vă că este loc suficient să ajungă... aici!

Ea le arătă locul în care stătea acum, în mijlocul punţii. Suficient spaţiu faţă de toată lumea, suficient spaţiu ca să poată lucra cu Rowan.

Rolfe le ordonă oamenilor să vâslească, aruncând o privire spre Fenrys şi Gavriel – care mânuiau câte o vâslă şi care-şi dezgoliră dinţii când făcură un efort considerabil.

Încet, nava începu să se mişte, împreună cu celelalte din jurul lor.

Dar, mai întâi, trebuiau să iasă din golf şi să treacă de limita Distrugătorului-de-Nave.

Oamenii lui Rolfe înfăşurară lanţurile în jurul catargului, lăsându-le suficient de lungi ca să

ajungă la Aelin.

Fierul avea să-i fie un loc de prindere, o ancoră ca să-i amintească cine şi ce era. Fierul urma să o ţină în frâu când imensitatea magiei ei, a lui Rowan, ar fi ameninţat să o mănânce.

Dragonul de Mare se deplasă încet prin port, strigătele şi icniturile oamenilor lui Rolfe în timp ce vâsleau înecând vuietul oraşului din spatele lor.

Ea aruncă o privire spre ambele turnuri de veghe, ca să vadă sosirea lui Dorian şi, apoi, părul auriu al lui Aedion, care urca grăbit pe scara melc spre imensul harpon montat în vârf. Inima i se poticni pentru o clipă când îşi aminti cum îl văzuse pe Sam alergând pe aceleaşi scări – nu ca să apere turnul, ci ca să-l distrugă.

Ea alungă amintirea de gheaţă şi se întoarse spre Lysandra, care stătea lângă balustrada punţii, urmărindu-şi verişorul.

— Acum!

Până şi Rolfe încetă să mai dea ordine când auzi cuvântul.

Lysandra se aşeză graţios pe balustrada latră din lemn, îşi balansă picioarele peste bord... şi căzu în apă.

Oamenii lui Rolfe se grăbiră spre balustradă. Cei din bărcile care îi flancau făcură la fel, zărind femeia care plonjase în apa de un albastru intens.

Dar nu ieşi o femeie.

Dedesubt, în adâncuri, Aelin zări o strălucire, o transformare şi o întindere. Oamenii începură să înjure.

Iar Lysandra continuă să crească sub apă, pe fundul nisipos din port.

Oamenii vâsliră mai repede, însă viteza navei nici nu se compara cu a creaturii care ieşi din valuri.

Un bot lat şi verde ca jadul, cu dinţi albi sfâşietori, fornăi puternic, apoi se arcui din nou sub apă, dezvăluind pentru o clipă capul mare şi ochii şireţi când dispăru.

Unii bărbaţi ţipară. Rolfe puse o mână pe timonă. Secundul lui, cu sabia cu mâner în formă de dragon de mare proaspăt lustruită pe lângă corp, căzu în genunchi.

Lysandra plonjă şi îi lăsă să vadă corpul lung şi puternic care ieşi la suprafaţă puţin câte puţin când plonjă în adâncuri, solzii verzi strălucindu-i ca bijuteriile în soarele orbitor al amiezii. Să vadă legenda din profeţiile lor: mycenienii s-ar fi întors doar o dată cu dragonii mării.

Şi, astfel, Aelin se asigurase că unul apărea chiar în portul lor afurisit.

— Pe toţi zeii! mormăi Fenrys din locul în care vâslea.

Într-adevăr, cam asta fu singura reacţie pe care reuşi Aelin să o provoace atunci când dragonul de mare plonjă în adâncuri, apoi înotă înainte.

Pentru că acelea erau înotătoare puternice – *aripi* pe care Lysandra le întindea sub apă, strângându-şi micile braţe anterioare şi picioare, coada mare şi ţepoasă servindu-i drept cârmă.

Unii dintre oamenii lui Rolfe murmurară:

— Un dragon – un dragon care să ne protejeze nava... Legendele înaintaşilor noştri...

Într-adevăr, Rolfe era palid la faţă când se

holbă spre locul în care Lysandra dispăruse în apă, ţinând în continuare cârma, ca şi când l-ar fi împiedicat să cadă.

Doi balauri de mare... împotriva unui dragon de mare.

Pentru că niciun foc din lume nu ar fi avut efect în adâncuri. Şi, ca ei să aibă o şansă să nimicească navele acelea, nu puteau interveni de sub apă.

— Haide Lysandra, şopti Aelin şi se rugă lui Temis, Zeiţa Sălbăticiunilor, să o ajute pe creatura metamorfică să fie rapidă şi să nu şovăie sub valuri.

~

Aedion îşi aruncă scutul de pe spate şi se aşeză pe scaunul din faţa imensului harpon din fier care, probabil, era cu o mână mai înalt ca el, şi al cărui vârf era mai mare decât capul său. Erau doar trei suliţe. Trebuia să le utilizeze cu înţelepciune.

Dincolo de golf, abia putea zări pe rege luând poziţie de-a lungul meterezei celui mai jos nivel al turnului. În golf, nava lui Rolfe se tot apropia de lanţul coborât al Distrugătorului de Nave.

Aedion apăsă pe una dintre cele trei pedale care îi permitea să rotească lansatorul montat, apucând mânerele de pe ambele părţi, care poziţionau suliţa la locul ei. Atent şi cu precizie, el ţinti harponul spre cea mai îndepărtată margine a golfului, unde două braţe ale insulei se aplecau una spre cealaltă, ca să formeze un culoar îngust în port.

Valurile se spărgeau chiar dincolo de ele, de un

recif bun pentru distrugerea navelor şi, fără îndoială, locul în care Rolfe avea să-şi poziţioneze nava, pentru a păcăli flota din Morath să intre în el.

— Ce naiba e aia? şopti una dintre santinelele care înarma tunul, întorcându-se spre apele golfului.

O umbră mare şi lungă aluneca pe sub apă în faţa *Dragonului de Mare,* mai repede decât nava, mai repede decât un delfin. Corpul ca de şarpe se ridică din apă, purtat de aripi care, la fel de bine, ar fi putut fi nişte înotătoare.

Lui Aedion i se opri inima.

— Este un dragon de mare, reuşi el să spună.

Ei bine, măcar acum ştia la ce formă secretă lucrase Lysandra.

Şi de ce Aelin insistase să intre în templul lui Brannon. Nu doar ca să-l vadă pe rege, nu doar să recucerească oraşul pentru mycenieni şi Terrasen, ci... pentru ca Lysandra să se uite cu atenţie la sculpturile detaliate şi de dimensiuni reale ale dragonilor de mare. Ca să dea viaţă unui mit.

Ele două... O, diavoliţe pricepute şi intrigante! Chiar era o regină a legendelor.

— Cum... cum... Santinela se întoarse spre ceilalţi, care murmurau între ei. O să ne apere?

Lysandra se apropie de Distrugătorul de Nave, coborât încă sub apă, răsucindu-se şi arcuindu-se, atingând rocile ca şi când ar fi vrut să-şi simtă noua formă. Să o simtă în puţinul timp pe care îl mai aveau.

— Da, şopti Aedion când groaza îi umplu venele. Da, o să ne apere.

~

Apa era caldă, liniştită şi eternă.

Şi ea era o umbră solzoasă care făcea peştii coloraţi ca pietrele preţioase să ţâşnească în casele lor de coral; era o ameninţare plutitoare prin apă, care făcea păsările albe ce pluteau la suprafaţă să se împrăştie luându-şi zborul când o simţeau trecând pe dedesubt.

Razele soarelui se răspândeau în fascicule prin apă, iar Lysandra, în mica parte umană rămasă din ea, părea că plutea printr-un templu de lumini şi umbre.

Dar acolo – departe, purtate de ecourile sunetelor şi ale vibraţiilor – le simţea.

Până şi prădătorii mai mari din apele acestea fugeau, îndreptându-se spre largul mării, dincolo de insule. Nici măcar promisiunea apei împroşcate cu sânge nu le putea ţine în calea celor două forţe care urmau să se ciocnească.

În faţă, zalele puternice ale Distrugătorului de Nave se lăsau în adâncuri, precum colierul colosal al unei zeiţe care se apleca să bea marea.

Ea citise despre dragonii de mare – de mult uitaţi şi dispăruţi – aflaţi la dispoziţia lui Aelin. Prietena ei ştiuse că întărirea armatei lui Rolfe cu mycenieni nu le-ar fi fost prea mult de ajutor, dar, dacă ar fi apelat, în schimb, la puterea mitului... ar fi putut să-i adune pe oameni. Şi, cu un cămin pe care, în sfârşit, putea să li-l ofere printre insule şi în Terrasen...

Lysandra studiase sculpturile dragonilor de mare din templu, de îndată ce Aelin arsese mizeria

de pe ele. Magia ei umpluse golurile care nu se vedeau din sculpturi. Ca nările care adulmecau toate mirosurile din apă, urechile care identificau diversele rânduri de sunete.

Lysandra înotă spre recif, tocmai dincolo de marginile depărtate ale insulei. Trebuia să-şi retragă aripile, dar aici... era locul confruntării. Aici trebuia să-şi dezlănţuie toate instinctele sălbatice, renunţând la partea din ea care simţea şi căreia îi păsa.

Aceste bestii, oricum ar fi fost create, erau doar atât: bestii. Animale.

În luptă, nu aveau să se ghideze după coduri şi morală, ci să lupte până la moarte şi pentru supravieţuire, fără milă sau compasiune.

Ea trebuia să lupte la fel. Mai făcuse asta – devenise feroce nu doar în ziua în care se dărâmase castelul de cleştar, ci şi în noaptea în care fusese capturată, iar oamenii aceia încercaseră să o ia pe Evangeline. Situaţia de faţă nu era cu mult diferită.

Lysandra îşi înfipse ghearele curbate şi ascuţite în marginea recifului ca să rămână pe loc în valuri şi privi apa liniştită, care se întindea înainte, la nesfârşit.

Astfel, îşi începu straja mortală.

Capitolul 35

Cocoţată pe balustrada *Dragonului de Mare,* apucând scara din sfoară ce cobora de pe catarg, Aelin savură răcoarea picăturilor de apă care îi stropiră faţa când nava înaintă prin valuri. Imediat

ce nava se îndepărtă de celelalte, Rowan lăsase vântul să-i umfle pânzele, îndreptând cu viteză *Dragonul de Mare* spre lanţul imens.

Îi fu greu să nu privească înapoi când trecură peste lanţul scufundat... şi când Distrugătorul de Nave începu să se ridice din apă, izolându-i în afara golfului – unde celelalte nave ale lui Rolfe aveau să aştepte în siguranţă în spatele lanţului – ca să păzească oraşul care îi urmărea acum în tăcere.

Dacă totul mergea bine, urmau să aibă nevoie doar de nava aceasta, îi spusese ea lui Rolfe.

Şi, dacă nu, atunci navele lui oricum nu ar fi contat.

Apucând strâns funia, Aelin se aplecă în afară, albastrul vibrant şi albul de dedesubt trecând repede şi nedesluşit. „Nu prea repede, îi spusese ea lui Rowan. Nu îţi risipi forţa – nu prea ai dormit aseară.”

El tocmai se aplecase să o muşte uşor de ureche înainte să se aşeze pe banca lui Gavriel, ca să se concentreze.

Era încă acolo, puterea lui permiţându-le oamenilor să nu mai vâslească şi să se pregătească pentru ce venea spre ei. Aelin se uită din nou înainte – spre pânzele negre care se umflau la orizont.

Cheia Wyrd de la gât îi răspunse vibrând.

O simţea... magia ei putea să le *adulmece* în vânt stricăciunea. Nici urmă de Lysandra, dar ea era acolo.

Lumina soarelui era orbitoare pe valuri, când magia lui Rowan încetini, aducându-i la o viteză constantă spre cele două piscuri ale insulei,

înclinate spre acelaşi punct.

Era timpul!

Aelin coborî de pe balustradă, cizmele scoţând un zgomot surd pe lemnul ud al punţii. Atât de mulţi ochi se întoarseră spre ea, spre lanţurile întinse pe puntea principală!

Rolfe se îndreptă în direcţia ei, coborând de pe puntea pupei, de unde condusese nava.

Ea ridică un lanţ greu din fier, întrebându-se pe cine ţinuse înainte. Rowan se ridică în picioare cu o mişcare graţioasă şi constantă şi ajunse lângă ea în acelaşi timp cu Rolfe.

— Ce urmează acum? voi să afle căpitanul.

Aelin făcu semn din bărbie spre navele care erau suficient de aproape încât să vadă siluetele înghesuite pe diversele punţi. *Foarte multe* siluete.

— O să-i atragem cât de mult posibil. Când ai să le vezi albul ochilor, să ne strigi!

— Iar apoi, ai să arunci ancora peste tribord, adăugă Rowan. Ca să ne rotim.

— De ce? întrebă Rolfe când Rowan o ajută să-şi prindă cătuşele în jurul încheieturilor.

Ea se opuse fierului, magia ei zvârcolindu-se. Rowan o prinse de bărbie cu degetul mare şi cu cel arătător, făcând-o să se uite în ochii lui când îi spuse lui Rolfe:

— Pentru că nu vrem să ne stea catargele în cale când o să deschidem focul. Par să fie destul de importante pentru o navă.

Rolfe mormăi şi plecă.

Rowan îi cuprinse maxilarul, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

— Ne eliberăm puterea, încet şi constant.

— Ştiu.

Ridicând din sprâncene, el îşi înclină capul şi schiţă un zâmbet cu gura-i păcătoasă.

— Au trecut câteva zile de când te-ai afundat în puterea ta, nu-i aşa?

Ea dădu din cap. Se concentrase atât de mult şi făcuse un efort atât de mare să rămână în prezent, activă şi conştientă în timp ce se tot scufunda, extrăgând cât de multă putere posibil, fără să atragă atenţia.

— Nu am vrut să risc în situaţia asta. Nu dacă salvarea lui Dorian te-a epuizat.

— Mi-am revenit, să ştii. Deci mica manifestare din dimineaţa asta...

— A fost un mod de a mai elimina excesul de putere, spuse ea crispată. Şi de a-l face pe Rolfe să se scape pe el.

El chicoti şi îi eliberă faţa ca să îi dea cealaltă cătuşă. Ea urî atingerea veche şi hidoasă pe pielea sa, şi pe a lui, când i-o prinse în jurul încheieturii lui tatuate.

— Grăbiţi-vă! spuse Rolfe din locul în care se întorsese la cârmă.

Într-adevăr, navele se apropiau de ei. Nici urmă de balauri de mare – cu toate că nici creatura metamorfă nu se vedea.

Rowan luă cuţitul de vânătoare, oţelul strălucind în soarele arzător. Era mijlocul amiezii.

Întocmai motivul pentru care ea intrase în biroul lui Rolfe cu aproape două ore mai devreme.

Practic, ea sunase clopotul de cină pentru armata din Fundac. Pariase că ei nu aveau să aştepte până la căderea nopţii, dar păreau să se

teamă de furia stăpânului lor, dacă ar fi scăpat-o din plasă, mai mult decât se temeau de lumină. Sau erau prea proşti ca să-şi dea seama că moştenitoarea Malei avea să fie în cea mai bună formă.

— Vrei să faci tu onorurile sau ar trebui să le fac eu? spuse Rowan.

Fenrys şi Gavriel se ridicaseră în picioare, cu săbiile scoase în timp ce supravegheau de la o distanţă sigură. Aelin întinse mâna liberă, cu palma plină de cicatrice, şi luă cuţitul de la el. O tăietură rapidă îi făcu pielea să usture, sângele cald încălzindu-i pielea lipicioasă din cauza apei de mare.

Rowan luă cuţitul o clipă mai târziu, iar mirosul sângelui îi izbi nările şi îi ascuţi simţurile la maximum. Dar ea întinse palma însângerată.

Magia ei se roti în lume, pârâindu-i în vene şi în urechi. Ea se abţinu să lovească pământul cu piciorul, să-şi rotească umerii.

— Încet şi constant, repetă Rowan, ca şi când ar fi simţit că puterea ei era acum activă. Cu braţul încătuşat, îi cuprinse talia ca să o ţină lângă el. Am să fiu cu tine la fiecare pas.

Ea îşi înălţă capul ca să îi studieze chipul, liniile dure şi tatuajul unduitor. El se aplecă să o sărute pe gură. Iar când buzele lui le întâlniră pe ale ei, îşi uniră palmele însângerate.

Magia zvâcni prin ea, veche şi vicleană, iar Aelin se arcui spre el, genunchii cedându-i când puterea lui cataclismică o străbătu.

Ea ştia că toată lumea de pe punte vedea doar doi iubiţi îmbrăţişaţi.

Dar Aelin se adânci tot mai mult în puterea sa şi îl simţi făcând acelaşi lucru; simţi cum fiecare picătură de gheaţă, vântul şi fulgerul se izbiră în ea. Iar când ajunse la Aelin, esenţa puterii lui cedă în faţa puterii ei, se topi şi se transformă în tăciuni şi foc. Se transformă în miezul topit al pământului, conturând lumea şi dând naştere unor noi ţinuturi.

Ea coborî tot mai mult.

Aelin simţi vag nava care se clătina sub ei, uşoara muşcătură a fierului când îi respinse magia; simţi cum prezenţa lui Fenrys şi cea a lui Gavriel pâlpâiau în jurul lor ca nişte lumânări.

Trecuseră câteva luni de când se retrăsese atât de adânc în abisul puterii ei.

Când se antrenase cu Rowan în Wendlyn, îşi impusese o limită. Iar apoi, în ziua în care-i întâlnise pe Valgi, o depăşise – descoperise un nou nivel ascuns dedesubt, de care se folosise când învăluise oraşul Doranelle cu puterea ei; îi luase o zi întreagă să coboare atât de mult, ca să extragă ce avea nevoie.

Aelin începuse coborârea în urmă cu trei zile.

Se aşteptase să se oprească după prima zi. Să atingă limita pe care o mai simţise.

Nu o făcuse.

Iar acum... acum, cu puterea lui Rowan, care se alătura puterii sale...

Rowan încă o ţinea strâns lipită de el cu braţul, iar ea simţi vag şi ca prin beznă cum haina lui o zgârie uşor pe faţă; simţi duritatea armelor prinse dedesubt şi mirosul său care o învăluia, calmând-o.

Ea era o piatră aruncată în marea puterii ei – a puterii lor, care tot cobora.

Acolo – acolo era limita. Limita presărată cu cenuşă, puţul unui vulcan adormit.

Doar faptul că-şi simţea picioarele pe puntea de lemn o împiedica să se afunde în cenuşa aceea, să afle ce dormita dedesubt.

Magia îi şopti să înceapă să sape prin cenuşă şi nămol. Dar Rowan o strânse mai mult de mijloc.

— Uşor, îi şopti el la ureche. Uşor.

Puterea lui curse şi mai mult în ea, vântul şi gheaţa agitându-se cu puterea ei, răsucindu-se într-un vârtej.

— Sunt aproape acum, îi avertiză Rolfe din apropiere – din altă lume.

— Ţinteşte spre mijlocul flotei! îi ordonă Rowan. Aruncă navele de pe margine pe recif!

Unde s-ar fi scufundat, lăsându-i pe supravieţuitori să fie ucişi cu săgeţi trase de Fenrys şi de oamenii lui Rolfe. Rowan trebuia să fie atent şi mai apoi să urmărească armata care se apropia.

Ea îi simţea – simţea perişorii magici ridicându-se ca răspuns la întunericul care se aduna dincolo de orizontul conştiinţei sale.

— Sunt aproape în raza de acţiune, strigă Rolfe.

Ea începu să se ridice, trăgând după sine abisul de flăcări şi tăciuni.

— Încet, şopti Rowan.

Aelin se înălţă din nou, tot mai sus, spre mare şi lumina soarelui.

„Aici, păru acea rază de soare să îi facă semn. La mine.”

Magia ei se avântă spre ea, spre voce.

— *Acum!* strigă Rolfe.

Şi, ca o un animal feroce eliberat din lesă, magia ei izbucni.

~

Se descurcase bine cât Rowan îi cedase puterea lui.

Ea se oprise şi se ridicase de câteva ori, dar... îşi controlase coborârea.

Chiar dacă puterea ei crescuse mai mult decât înainte. Era uşor să uite că încă evolua – că puterea avea să se maturizeze odată cu ea.

Şi când Rolfe strigase „Acum!” Rowan îşi dădu seama că uitase, spre paguba lui.

Un stâlp de foc ce nu ardea izbucni din Aelin, ridicându-se spre cer şi colorând lumea în roşu, portocaliu şi auriu.

Forţa acestuia o smulse din braţele lui, iar Rowan o apucă de mână cu putere, refuzând să o lase să întrerupă contactul. Oamenii din jurul lor se retraseră clătinându-se, căzând în fund când se uitară în sus, cu gurile căscate de groază şi mirare.

Mai sus, coloana de flăcări se rotea, un vârtej al morţii, vieţii şi renaşterii.

— Pe toţi zeii! şopti Fenrys în spatele lui.

Magia lui Aelin încă se revărsa în lume. Încă ardea mai fierbinte şi mai frenetic.

Ea scrâşni din dinţi şi îşi lăsă capul pe spate în timp ce gâfâi, cu ochii închişi.

— Aelin! o avertiză Rowan.

Stâlpul de foc începu să se extindă, acum albastru şi turcoaz. Era o flacără care ar fi putut topi oasele şi crăpa pământul.

Prea mult. Îi dăduse prea multă putere, iar ea coborâse prea adânc într-a ei...

Prin flăcările care îi învăluiau, Rowan zări flota inamicilor înnebuniţi, care acum se puneau în mişcare ca să fugă, să iasă din raza de acţiune.

Manifestarea continuă a lui Aelin nu era pentru ei.

Pentru că nu era nicio scăpare, nu cu puterea pe care o adunase ea.

Manifestarea era pentru ceilalţi, pentru oraşul care îi urmărea.

Pentru ca lumea să ştie că nu era doar o prinţesă care se amuza cu tăciuni frumoşi.

— Aelin, spuse din nou Rowan, încercând să tragă de legătura dintre ei.

Dar nu se întâmplă nimic.

Văzu numai gura deschisă a unei bestii antice şi nemuritoare. O bestie care deschisese un ochi, o bestie care vorbea în limbile a o mie de lumi.

Gheaţa îi inundă venele. Ea purta piatra Wyrd.

— Aelin!

Dar, atunci, Rowan simţi cum pragul puterii ei crăpă ca şi când bestia din cheia Wyrd ar fi lovit cu piciorul, iar cenuşa şi roca antică se sfărâmară sub ea.

Şi dezvăluiră, dedesubt, un miez lichid, de magie topită.

Ca şi când ar fi fost inima înflăcărată a Malei.

Aelin plonjă în puterea aceea. Se scăldă în ea.

Rowan încercă să se mişte, încercă să-i strige să înceteze...

Dar Rolfe, cu ochii mari de groază şi uimire, îi strigă:

— Deschide focul!

Ea îl auzi. Şi, la fel de violent cum străpunsese cerul, stâlpul de foc plonjă şi intră din nou în *ea,* răsucindu-se şi învăluind-o pe dinăuntru, fuzionând într-un miez de putere atât de fierbinte, încât sfârâi în el, arzându-i sufletul...

Flăcările licăriră în afară în aceeaşi secundă în care ea întinse mâinile-i arzânde spre Rowan şi-i *smulse* ultimele fărâme de putere.

La fel cum îşi smulse mâna dintr-a lui. La fel cum puterea şi piatra Wyrd dintre sânii ei se contopiră.

Rowan căzu în genunchi şi în capul lui se auzi un pocnet, ca şi când l-ar fi străbătut un tunet.

Când Aelin deschise ochii, el îşi dădu seama că nu era tunetul, ci sunetul unei uşi care se deschidea cu zgomot.

Chipul ei deveni inexpresiv. Rece ca spaţiul dintre stele. Iar ochii ei...

Turcoazul ardea strălucitor... în jurul unui miez argintiu. Nu se vedea nici urmă de auriu.

— Asta nu e Aelin, şopti Fenrys.

Un zâmbet slab îi înflori pe buzele pline, născut din cruzime şi aroganţă, iar ea se uită cu atenţie la lanţul din fier din jurul încheieturii sale.

Fierul se topi, minereul topit sfârâind prin puntea de lemn şi în întunericul de dedesubt. Creatura care se holba prin ochii lui Aelin îşi îndoi degetele în pumni. Lumina se scurse printre degetele-i strânse.

O lumină rece şi albă. Fuioarele pâlpâiră – cu o flacără argintie...

— Pleacă! îl avertiză Gavriel. *Pleacă şi nu te*

uita!

Gavriel era într-adevăr în genunchi, cu capul plecat şi privirea întoarsă. Fenrys îi urmă exemplul.

Pentru că el ştia că se uita la flota întunecată, ce îi umpluse corpul iubitei sale... O parte primitivă şi intrinsecă a lui ştia.

— Deanna, şopti Rowan.

Ea îşi îndreptă privirea întrebătoare spre el şi confirmându-i, îi spuse cu o voce profundă şi goală, tânără şi bătrână:

— Orice lacăt are o cheie. Spune-i Viitoarei Regine să îl recupereze curând, pentru că toţi aliaţii din lume nu au să conteze dacă nu o să folosească Lacătul, dacă nu o să îl unească din nou cu acele chei. Spune-i flăcărilor şi fierului ei, împreunate, unite în argint, să afle ce trebuie găsit. Trebuie să facă doar un pas. Apoi se uită din nou în altă parte.

Iar Rowan îşi dădu seama ce era puterea din mâna ei. Îşi dădu seama că flacăra pe care urma să o dezlănţuie avea să fie rece, dar ardea; îşi dădu seama că era răceala stelelor, răceala luminii furate.

Nu un foc mistuitor, ci focul lunii.

~

Într-o clipă, ea era acolo. Iar apoi dispăru.

Pe urmă, fu dată deoparte, închisă într-o cutie fără cheie; puterea, corpul şi numele nu îi aparţineau.

Iar ea o simţi pe Cealaltă acolo; simţi cum o umplea, râzând uşor în timp ce se minuna de

căldura soarelui de pe faţa ei, de briza umedă marină care-i acoperea buzele cu sare, de durerea mâinii acum vindecate.

Atât de mult timp – trecuse atât de mult timp de când Cealaltă simţise asemenea lucruri, de când le simţise *pe deplin* şi nu ca pe ceva parţial şi diluat.

Şi flăcările acelea – flăcările ei şi magia iubitului ei... acum îi aparţineau Celeilalte.

Unei zeiţe care intrase prin poarta temporară care-i atârna între sâni şi pusese stăpânire pe trupul ei, ca şi când ar fi fost doar o mască.

Nu putea să vorbească deoarece ea nu avea voce, sine, *nimic...*

Iar ea nu putu decât să se uite ca printr-o fereastră în timp ce o simţea pe zeiţă – care, probabil, nu o protejase, ci o vânase toată viaţa ei pentru momentul acesta, pentru ocazia aceasta – uitându-se cu atenţie la flota întunecată din faţă.

Era atât de uşor să o distrugă.

Dar alte vieţi licăreau – *în spate.* Mai multe vieţi pe care putea să le nimicească şi ale căror strigăte de moarte să le audă cu propriile urechi, pe care să le vadă cu ochii ei încetând să mai existe într-un fel în care zeiţa nu reuşise niciodată...

Ea urmări cum propria-i mână, încununată cu o flacără albă care zvâcnea, începu să se mişte din locul în care şi-o întinsese către flota întunecată.

Spre oraşul lipsit de apărare din mijlocul golfului.

Timpul încetini şi se dilată când corpul ei se întoarse spre oraş, când braţul i se ridică, cu

pumnul îndreptat spre centrul lui. Pe docuri erau oameni, urmaşii unui clan pierdut; unii fugeau de manifestarea focului pe care ea îl dezlănţuise în urmă cu câteva clipe. Degetele începură să i se desfacă.

„Nu!”

Cuvântul era un strigăt, o rugăminte, iar argintiul şi verdele îi licăriră în faţa ochilor.

Un nume. Un nume răsună prin ea când el se aruncă în calea pumnului şi a focului lunii, nu doar ca să-i salveze pe nevinovaţii din oraş, ci să-*i* cruţe sufletul de agonia de a-i fi distrus pe toţi...

Rowan. Şi când chipul lui deveni clar, iar tatuajul ieşi în evidenţă în lumina soarelui, când pumnul plin de o putere inimaginabilă se deschise acum spre inima *lui...*

În lume nu exista nicio forţă care ar fi putut să o controleze.

Şi Aelin Galathynius îşi aduse aminte numele ei când distrusese cuşca în care o închisese zeiţa, când o apucă pe zeiţă de *gât* şi o aruncă *afară* prin gaura deschisă prin care se infiltrase şi o închisese...

Aelin reveni în corpul şi puterea ei.

Focul rece, focul furat din stele...

Lui Rowan încă i se mişca părul atunci când se opri brusc în faţa pumnului ei care se deschidea.

Timpul acceleră din nou, total, repede şi intransigent. Aelin avu răgaz doar cât să se arunce într-o parte, să-şi încline departe de el pumnul acum deschis, să-l îndrepte *oriunde,* numai nu spre Rowan...

Nava de sub ea, mijlocul şi flancul stâng al

flotei întunecate de dincolo de aceasta şi marginea exterioară a insulei din spate explodară într-o furtună de foc şi gheaţă.

Capitolul 36

Sub valuri era atâta linişte, în ciuda sunetelor înăbuşite ale strigătelor, ale ciocnirilor şi ale morţii care răsunau spre ea.

Aelin coborî, aşa cum se adâncise în puterea ei, greutatea cheii Wyrd din jurul gâtului fiind ca o piatră de moară...

Deanna. Ea nu ştia cum, nu ştia de ce...

„Regina căreia i s-a promis."

Plămânii i se strânseră şi o usturară.

Şoc. Poate că ăsta era şocul.

Se afundă în continuare, încercând să simtă calea înapoi în corpul şi în mintea ei.

Apa sărată îi făcea ochii să o usture.

O mână puternică şi mare o apucă de guler şi o *smuci,* ridicând-o cu mişcări constante.

Ce făcuse ea, ce făcuse ea, ce făcuse ea...

Lumina şi aerul se împrăştiară în jurul ei, iar mâna care o ţinea de guler îi cuprinse pieptul, lipind-o de corpul dur al unui mascul, ţinându-i capul deasupra valurilor furioase.

— Te-am prins, spuse o voce care nu era a lui Rowan.

Alţii. Fuseseră şi alţii pe navă, iar ea îi ucisese pe toţi...

— Maiestate, spuse masculul, o întrebare şi un ordin tăcut.

Fenrys. Acela era numele lui.

Ea clipi, iar numele, titlul şi puterea ei distrusă i se agitară din nou în corp – marea, lupta şi ameninţarea Morathului roind.

Mai târziu. Avea să se ocupe mai târziu de zeiţa afurisită care se gândise să o folosească pe *ea* ca pe o preoteasă din templu. Mai târziu, urma să se gândească la cum să treacă prin toate lumile ca să o găsească pe Deanna şi să o facă să plătească.

— Ţine-te bine! spuse Fenrys în haosul care se auzea acum: ţipetele oamenilor, scârţâitul lucrurilor care se rupeau, pârâitul flăcărilor. Nu-mi da drumul!

Înainte să-şi aducă aminte cum să vorbească, ei dispărură în... neant. În întunericul solid şi fără substanţă când acesta o strânse puternic.

Apoi ei fură din nou în apă, ridicându-se printre valuri, când ea se reorientă şi bolborosi după aer. El îi mişcase, cumva – redusese distanţele, judecând după rămăşiţele complet diferite care pluteau în jurul lor.

Fenrys o ţinu lipită de el, respirând sacadat. Ca şi când magia pe care o avea ca să facă două mari salturi l-ar fi epuizat. El inspiră adânc.

Apoi dispărură din nou, în spaţiul întunecat, gol şi totuşi înghesuit. Numai câteva clipe trecură înainte ca apa şi cerul să apară din nou.

Fenrys mormăi şi o strânse mai tare cu braţul, în timp ce înotă cu cealaltă spre mal, dând rămăşiţele la o parte. Respiraţia îi era acum umedă şi răguşită. Oricare ar fi fost magia, se consumase.

Dar Rowan – unde era *Rowan?*

Ea scoase un sunet care ar fi putut fi numele

lui sau un suspin.

— El este pe recif – este în regulă, gâfâi Fenrys.

Ea nu îl crezu. Izbindu-se de braţul războinicului Fae până ce el o eliberă, alunecă în apa rece şi se întoarse spre locul în care se îndreptase Fenrys. Când îl văzu pe Rowan stând în apă până la genunchi pe recif, scoase un alt sunet slab. El îşi ţinea deja braţul întins, chiar dacă îi separau încă treizeci de metri.

Era în regulă. Nevătămat. Viu. Şi Gavriel, la fel de ud, stătea lângă el, cu faţa la...

O, pe toţi zeii!

Sângele păta apa. Erau cadavre peste tot. Iar flota Morathului...

O mare parte dispăruse. De-a lungul arhipelagului, nu erau decât aşchii de lemn negru şi bucăţi de pânză şi funii care ardeau. Dar mai erau trei nave.

Trei nave ce se îndreptau spre epava care era *Dragonul de Mare* şi care lua apă, ivindu-se ca norii de furtună...

— Trebuie să înoţi, mormăi Fenrys de lângă ea, cu părul blond şi ud lipit de cap. Chiar acum. Cât de repede poţi.

Ea întoarse capul spre el, clipind ca să înlăture apa sărată care-i ardea ochii.

— Înoată *acum!* izbucni Fenrys, dezgolindu-şi caninii, iar ea nu-şi permise să se gândească la ce umbla *sub* ei, când el o apucă din nou de guler şi o aruncă, pur şi simplu, în faţa lui.

Aelin nu aşteptă. Se concentră la mâna întinsă a lui Rowan în timp ce înotă, chipul său fiind atât de calm – ca al unui comandant pe câmpul de

luptă. Magia i se epuizase; magia ei era un pustiu, iar a lui... Ea îi furase puterea...

Avea să se gândească mai târziu la asta. Aelin împinse şi se feri de bucăţile mai mari de resturi, trecând pe lângă...

Pe lângă oameni. Oamenii lui Rolfe. Morţi în apă. Era şi căpitanul undeva printre ei?

Cel mai probabil, îşi ucisese singurul aliat uman din războiul acesta – şi singura ei cale directă spre Lacăt. Iar dacă ştirea despre cel din urmă s-ar fi răspândit...

— *Mai repede!* strigă Fenrys.

Rowan îşi băgă sabia în teacă şi se lăsă pe vine...

Apoi înotă spre ea, repede şi lin, trecând printre şi pe sub valuri, apa părând să se despartă în faţa lui. Ea voia să strige că putea reuşi singură, dar...

El ajunse la ea, fără să spună nimic înainte să se strecoare în spatele ei, păzind-o împreună cu Fenrys.

Dar ce ar fi putut să facă în apă fără magie, împotriva botului deschis al unui balaur de mare?

Ea ignoră groaznica strânsoare din piept şi se grăbi spre recif, Gavriel aşteptând-o acum în locul în care fusese Rowan. Dedesubt, reciful de coral se întinse în sfârşit, iar Aelin aproape suspină, muşchii tremurându-i când Gavriel se lăsă pe vine ca ea să poată ajunge la mâna lui întinsă.

Leul o scoase cu uşurinţă din apă. Genunchii îi cedară când cizmele îi atinseră vârfurile coralului, dar Gavriel o ţinu în continuare, lăsând-o subtil să se rezeme de el. Rowan şi Fenrys ieşiră din apă o

clipă mai târziu, iar prinţul ajunse imediat acolo, îi luă faţa în mâini, îi dădu la o parte părul ud şi se uită cu atenţie la ochii ei.

— Sunt bine, spuse ea răguşit, din cauza magiei, a zeiţei sau a apei sărate pe care o înghiţise. Sunt eu.

Lui Rowan, care se întoarse cu faţa spre cele trei nave care veneau acum spre ei, vorbele sale îi fură de ajuns.

În partea cealaltă, Fenrys se aplecase cu mâinile pe genunchi, gâfâind. El îşi ridică privirea spre ochii ei, cu părul ud, dar îi spuse lui Rowan:

— Sunt epuizat – ori va trebui să aşteptăm să-mi revin, ori să înotăm spre ţărm.

Aelin interpretă mişcarea bruscă din cap a lui Rowan ca pe o înţelegere a stării lui Fenrys şi o mulţumire, iar ea privi în spatele lor. Reciful părea o prelungire a ţărmului stâncos şi negru din spate, dar, în lipsa refluxului, avea să le fie greu să înoate. Trebuiau să rişte să înfrunte ce era sub apă...

Sub apă. Cu Lysandra.

Nu se zărea nici urmă de balaur sau de dragon.

Aelin nu ştia dacă era un lucru bun sau rău.

~

Aelin şi masculii Fae ajunseră la recif, iar acum stăteau în apă până la genunchi, în vârful lui.

Orice s-ar fi întâmplat... decursese foarte rău. Atât de rău, încât Lysandra ar fi putut să jure că prezenţa sălbatică şi feroce care nu o uitase vreodată, se ascunsese în umbra ei lungă cât timp

lumea de deasupra explodase.

Ea se rostogolise de pe coral, curentul desfăcându-se şi rotindu-se. Lemnele, funiile şi pânzele căzuseră pe suprafaţa apei, unele scufundându-se în adâncuri. Apoi, corpurile, braţele şi picioarele.

Însă căpitanul şi secundul său se ţineau de resturile plutitoare care îi încurcau, încercând să-i tragă spre fundul nisipos al apei.

Alungându-şi şocul, Lysandra înotă spre ei.

Rolfe şi omul său îngheţară când ea se apropie, întinzând mâinile spre arme, pe sub apă. Dar Lysandra rupse resturile care cu siguranţă îi înecau, apoi rămase nemişcată – ca să-i lase să se prindă de ea. Nu avea mult timp la dispoziţie...

Rolfe şi secundul lui se prinseră de picioarele ei, ţinându-se ca moluştele când ea îi propulsă prin apă – dincolo de ruinele arse. Într-un minut, îi lăsă pe malul stâncos, iar ea ieşi doar cât să inspire înainte să se scufunde.

Mai erau mulţi oameni care se zbăteau în apă. Ea se îndreptă spre ei, ferindu-se de resturi, până când...

Sângele mânji curentul. Şi nu erau picăturile care pătau apa de când explodase nava.

Erau nori mari şi agitaţi de sânge. Ca şi când nişte maxilare imense ar fi prins şi strâns un trup.

Lysandra se aruncă în faţă, coada puternică lovind înainte şi înapoi, şi îşi undui corpul, grăbindu-se spre cele trei nave care veneau spre supravieţuitori. Ea trebuia să acţioneze *acum,* cât balaurii se îndopau.

Mirosul urât al navei negre ajunse la ea chiar şi

pe sub valuri. Ca şi când lemnul negru ar fi fost înmuiat în sânge putred.

Iar când se apropie de carena bombată a celei mai apropiate nave, două siluete mari se formară în apă.

Lysandra se simţi fixată cu privirea în clipa în care lovi carena cu coada.

O dată. De două ori.

Lemnul crăpă. Strigăte înăbuşite ajunseră la ea, de deasupra.

Se retrase, se învârti şi lovi cu coada în carenă a treia oară.

Lemnul se rupse şi-i smulse solzii, dar răul fusese făcut. Tot mai multă apă trecu pe lângă ea, rupând lemnul în timp ce gaura se tot mărea. Ea se retrase din curentul apei – scufundându-se când cei doi balauri care se înfruptau frenetic din oameni se opriră.

Lysandra se grăbi spre următoarea navă. Trebuia să scufunde navele şi, după aceea, aliaţii lor ar fi putut să doboare rând pe rând soldaţii care se zbăteau, în vreme ce înotau spre ţărm.

Cei de pe a doua navă fură mai înţelepţi.

Suliţele şi săgeţile şuierară prin apă, îndreptându-se către ea. Lysandra se scufundă spre fundul nisipos al apei, apoi ţâşni în sus, ţintind spre carena vulnerabilă a navei, corpul pregătindu-se de impactul care se repetă înainte să ajungă la navă.

Mai repede decât putea să simtă, ocolind nava, balaurul de mare se izbi în ea.

Ghearele sfâşiară şi tăiară, iar ea se întoarse instinctiv şi lovi cu coada atât de puternic, încât

balaurul se rostogoli prin apă.

Lysandra se retrase, văzându-l bine când acesta o fixă cu privirea.

O, pe toţi zeii!

Era aproape de două ori mai mare, de un albastru-închis, cu burta-i albă împestriţată cu un albastru mai deschis. Corpul semăna cu al unui şarpe, iar aripile erau aproape ca nişte înotătoare pe lângă corp. Nu fusese creat ca să fie rapid sau ca să înoate prin ocean, ci... pentru ghearele lungi şi încovoiate, pentru botul acum deschis, care adulmeca sângele şi sarea şi mirosul ei, dezvăluindu-şi dinţii la fel de înguşti şi de ascuţiţi ca ai unui ţipar.

Dinţii erau ca nişte cârlige. Ca să prindă şi să sfâşie.

În spatele balaurului, celălalt i se alătură.

Oamenii pleoscăiau şi strigau deasupra ei. Dacă nu distrugea navele inamice...

Lysandra îşi strânse aripile. Îşi dori să fi luat o gură mai mare de aer, să-şi fi umplut de tot plămânii. Dând din coadă în curent, lăsă sângele care încă i se prelingea din locul în care lemnul navei îi străpunsese pielea să curgă spre ei.

Ştiu când ajunse la balauri.

Momentul în care ei îşi dădură seama că ea nu era doar un animal obişnuit.

Iar apoi, Lysandra se scufundă.

Repede şi lin, plonjă în adâncuri. Dacă ei fuseseră creaţi doar pentru a ucide, atunci ea avea să-şi folosească viteza.

Lysandra trecu repede în spatele lor, pe sub umbrele lor negre, înainte ca ei să poată măcar să

se întoarcă. Spre largul oceanului.

„Haideţi, haideţi, haideţi...

Ca nişte câini care urmăreau un iepure-de-câmp, ei se grăbiră.

Chiar spre nord, era un banc de nisip flancat de recife.

Ea se îndreptă spre el, înotând din răsputeri.

Unul din balauri era mai rapid decât celălalt; destul de rapid, încât botul care muşca făcu apa din urma ei să se unduiască...

Apa deveni mai limpede, mai luminoasă. Lysandra se îndreptă direct spre reciful care se înălţa din adâncuri, un stâlp nemişcat de viaţă şi activitate. Ea ocoli bancul de nisip...

Celălalt balaur îi apăru în faţă, iar al doilea era încă aproape de coada ei.

Erau nişte creaturi inteligente.

Dar Lysandra se aruncă într-o parte – în apele puţin adânci din jurul bancului de nisip şi se lăsă răsturnată de inerţie, de nenumărate ori, tot mai aproape de fâşia îngustă de nisip. Îşi înfipse adânc ghearele şi se opri, nisipul împroşcând-o şi acoperind-o şi, cu coada, îşi scoase din apă trupul mult mai greu...

Balaurul care se gândise să o ia prin surprindere ocolind prin partea cealaltă se aruncă din apă, pe bancul de nisip.

Ea lovi, repede ca o viperă.

Cu maxilarele, îi apucă grumazul expus şi îl muşcă.

Acesta o împunse cu capul şi dădu din coadă, dar ea îl lovi pe şira spinării cu coada şi i-o frânse, aşa cum îi rupse şi gâtul.

Sângele negru care avea gust de carne râncedă îi inundă gâtul.

Lăsând balaurul mort, ea se uită cu atenţie la marea de turcoaz, la resturile plutitoare, la cele două nave rămase şi la port...

Unde era al doilea balaur? Unde naiba era?

Era destul de inteligent încât să ştie când îl aştepta moartea şi când să caute o pradă mai uşoară, realiză ea.

Deoarece înotătoarea dorsală cu ţepi care se scufunda acum se îndrepta către...

Către locul în care Aelin, Rowan, Gavriel şi Fenrys stăteau pe recif, cu săbiile scoase. Înconjuraţi de apă din toate părţile.

Lysandra plonjă în valurile care o curăţară de nisip şi sânge. Încă unul – doar un singur balaur, şi apoi ar fi putut distruge navele...

Balaurul rămas ajunse la aflorimentul de corali; prinzând viteză ca şi când ar fi vrut să sară din apă şi să o înghită cu totul pe regină.

Nu ajunse la şase metri de suprafaţă.

Lysandra se aruncă în el, ambii lovind coralul atât de puternic, încât acesta tremură sub ei. Însă Lysandra îşi înfipsese ghearele în spinarea lui şi-l ţinea cu botul de ceafă, tremurând, cedând pe deplin cântecului supravieţuirii, trupului său care-i striga să *ucidă,* să *ucidă,* să *ucidă...*

Ei se rostogoliră în larg; balaurul încă lupta, însă ea nu-l mai ţinea atât de puternic de gât...

Nu. O navă de război se ivi la suprafaţa apei, iar Lysandra se scufundă în adâncuri, adunându-şi puterea pentru ultima dată când îşi întinse aripile şi înotă *în sus...*

Îl izbi pe balaur de carena navei care, acum, era deasupra lor. Bestia urlă furioasă. Ea îl izbi în mod repetat. Carena pocni. La fel şi corpul balaurului.

Ea urmări cum bestia se blegi. Urmări apa intrând în carena despicată a navei şi ascultă cum soldaţii de la bord începură să strige.

Îşi scoase ghearele din bestie şi o lăsă să alunece spre fundul apei.

Încă o navă. Doar una...

Era atât de obosită. Era foarte probabil să nu se poată transforma decât după câteva ore.

Lysandra ieşi la suprafaţă, inspiră şi se pregăti.

Strigătele lui Aelin ajunseră la ea înainte de a se putea scufunda din nou.

Nu erau ţipete de durere... ci un avertisment. Un cuvânt spus de nenumărate ori. Un cuvânt pentru ea.

„Înoată!”

Lysandra îşi înălţă capul spre locul în care regina stătea pe recif.

Dar Aelin îi arăta ceva în spate. Nu nava rămasă... ci largul mării.

Unde trei siluete imense despicau valurile, îndreptându-se spre ea.

Capitolul 37

Regina lui Aedion era pe recif, Rowan lângă ea, iar tatăl lui şi Fenrys îi flancau. Rolfe şi majoritatea oamenilor lui ajunseseră în partea opusă a gurii înguste a golfului – pe reciful de acolo.

Şi, prin canalul dintre ei...

O navă de război.

Un dragon de mare.

Şi trei balauri de mare.

Balauri de mare *adulţi.* Primii doi... nu se maturizaseră complet.

— O, rahat! începu să spună santinela de lângă Aedion, din turnul de veghe. O, rahat, o, rahat!

Erau balaurii de mare care, după afirmaţiile lui Rolfe, ar fi urmărit până la capătul pământului pe oricine le-ar fi ucis puii. Puteai să scapi doar dacă erai în mijlocul continentului – dar, chiar şi aşa, canalele nu ar fi fost niciodată sigure.

Iar Lysandra tocmai ucisese doi.

Părea că ei nu veniseră singuri. Şi, după ovaţiile soldaţilor Valg de pe nava rămasă... fusese o capcană. Puii fuseseră momeala.

Ei fuseseră doar un pic mai mari decât Lysandra. Adulţii – masculii – erau de trei ori mai mari decât ea.

Mai lungi decât nava de război care staţiona acolo şi de pe care arcaşii trăgeau spre oamenii care încercau să înoate spre ţărm, în canalul care se transformase într-o capcană a morţii pentru dragonul verde de mare.

Pentru dragonul verde de mare care stătea acum între cele trei creaturi monstruoase şi regina lui, eşuată pe rocile acelea fără niciun licăr de magie rămas în vene. Regina lui, care-i strigase de nenumărate ori Lysandrei să înoate, să se transforme, să fugă.

Însă Aedion o văzuse pe Lysandra ucigându-i pe cei doi pui.

Cu fiecare secundă, ea întârziase. Şi, deoarece

o văzuse schimbându-şi des forma în ultimele luni, ştia că acum nu putea să se transforme destul de repede; că, probabil, era prea slăbită ca să o facă.

Era prinsă în forma ei, aşa cum şi tovarăşii lui erau blocaţi pe recif. Iar dacă Lysandra ar fi încercat să urce pe uscat... El ştia că masculii aveau să ajungă la ea înainte să-şi ridice corpul din apele puţin adânci.

Cei trei masculi se apropiau din ce în ce mai repede în timp ce Lysandra rămăsese la gura golfului, fără să cedeze.

Lui Aedion i se opri inima.

— Este moartă, spuse printre dinţi una dintre santinele. O, pe toţi zeii, este moartă...

— Taci naibii din gură, mârâi Aedion, scrutând golful şi strecurându-se în locul rece şi calculat care îi permitea să ia decizii în lupte, să cântărească riscurile şi costurile.

Pe de altă parte, lui Dorian îi veni o idee înaintea lui.

De cealaltă parte a golfului, cu mâna ridicată şi pâlpâind ca o stea, Dorian îi făcuse semn de nenumărate ori Lysandrei cu puterea lui. „Vino la mine, vino la mine”, părea să strige regele.

Cei trei masculi se scufundară sub valuri.

Lysandra se întoarse, plonjând în adâncuri...

Dar nu spre Dorian.

Aelin încetă să mai strige. Iar magia lui Dorian se stinse.

Aedion nu putu decât să urmărească atunci când umbra creaturii metamorfice pluti spre cei trei masculi, confruntându-i.

Cei trei balauri îşi întinseră aripile atât de mari,

încât lui Aedion i se uscă gâtul.

Şi, pentru prima dată, îşi urî verişoara.

O ura pe Aelin pentru că îi ceruse asta Lysandrei, ca să îi apere şi să se asigure că mycenienii aveau să lupte pentru Terrasen. Îi ura pe oamenii care o răniseră atât de mult pe Lysandra, încât era dispusă să renunţe la viaţă. Se ura pentru că era blocat în turnul inutil, cu o maşină de război capabilă să tragă numai câte o suliţă.

Lysandra se îndreptă spre balaurul din mijloc şi, când fură separaţi doar de o sută de metri, coti spre dreapta.

Ei rupseră formaţia, unul scufundându-se, unul rămânând la suprafaţă şi celălalt în urmă. Voiau să o încolţească. Să o conducă într-un loc în care să o înconjoare din toate părţile, iar apoi să o sfâşie. Avea să fie o treabă murdară şi violentă.

Dar Lysandra ţâşni prin canal. Se îndreptă...

Se îndreptă chiar spre ultima navă de război rămasă.

Asupra ei se abătură mai multe săgeţi.

Sângele ţâşni când unele îşi atinseră ţinta printre solzii ei verzi.

Lysandra continuă să înoate, sângele ei înnebunindu-l pe masculul aflat cel mai aproape de ea şi de suprafaţă, forţându-l să se mişte mai repede ca să o apuce, să o muşte...

Lysandra se apropie de navă, încasând săgeată după săgeată, şi sări din apă.

Se izbi în soldaţi, în lemn şi în catarg, rostogolindu-se, zvârcolindu-se şi ridicându-se, cele două catarge rupându-se sub coada ei.

Ea lovi cealaltă parte şi se scufundă, sângele roşu strălucind peste tot, tocmai în clipa în care balaurul din spatele ei sări pe navă într-un arc larg, care îi tăie răsuflarea lui Aedion. Dar cu cioturile zimţate ale catargelor, care se înălţau ca nişte suliţe...

Masculul ateriză pe ele cu un trosnet pe care Aedion îl auzi din partea cealaltă a golfului.

El se ridică, dar lemnul îi străpungea acum spatele.

Şi, sub greutatea lui imensă... nava începu să crape şi să se scufunde.

Lysandra nu pierdu timpul şi se îndepărtă, iar Aedion abia putea respira când ea ţâşni din nou de-a lungul golfului, cei doi masculi fiind atât de îngrozitor de aproape, încât dârele din urma lor se uneau.

Unul se scufundă, adâncurile înghiţindu-l. Dar al doilea era încă în spatele ei...

Lysandra îl conduse pe acela direct în raza de acţiune a lui Dorian.

Se apropie de ţărm şi de turnul înalt cât de mult posibil, aducându-l pe cel de-al doilea mascul cu ea. Regele îşi întinse ambele mâini.

Masculul trecu furios mai departe – doar ca să se oprească atunci când gheaţa se întinse peste apă. Gheaţă solidă, aşa cum nu mai fusese vreodată pe acolo.

Santinelele de lângă Aedion tăcură. Masculul urlă, încercând să se elibereze – dar gheaţa regelui se tot îngroşa, prinzându-l pe balaur. Când bestia încetă să se mişte, solzi de gheaţă îl acopereau din bot până în coadă.

Dorian scoase un strigăt de luptă.

Şi Aedion trebui să recunoască faptul că, la urma urmelor, regele nu era atât de inutil, când catapulta din spatele lui Dorian se eliberă, iar o piatră de mărimea unei căruţe fu aruncată în golf.

Chiar peste balaurul îngheţat.

Piatra topi gheaţa şi carnea. Iar balaurul se sparse într-o mie de bucăţi.

Rolfe şi o parte din oamenii lui ovaţionau – oamenii ovaţionau de pe docurile din oraş.

Dar mai era un mascul rămas în port. Iar Lysandra...

Nu ştia unde era masculul.

Corpul lung şi verde se agită în apă, scufundându-se în valuri, aproape frenetic.

Aedion scrută golful, mişcându-se în scaunul tunarului în acest timp, căutând să vadă umbra neagră şi imensă...

— *ÎN STÂNGA TA!* strigă Gavriel din partea cealaltă a golfului, magia amplificându-i fără îndoială vocea.

Lysandra se întoarse şi, iată, masculul ieşea cu viteză din adâncuri, ca şi când ar fi fost un rechin care îşi ataca prada.

Lysandra se mişcă. Era înconjurată de un câmp de resturi plutitoare, navele inamicilor care se scufundau erau ca nişte insule ale morţii şi mai era şi lanţul... Dacă ar fi putut să ajungă la el şi să se ridice... Nu, era prea greoaie, prea lentă.

Ea trecu din nou cu viteză pe lângă turnul lui Dorian, dar masculul nu voia să se apropie pentru că ştia că moartea îl aştepta acolo. El rămase în afara razei de acţiune, jucându-se cu ea când se

aruncă din nou în câmpul de resturi dintre navele inamice. Spre largul mării.

Aelin şi ceilalţi urmăriră neajutoraţi de pe recif cum cei doi monştri trecură repede, masculul aruncând bucăţi de carenă şi catarge în aer, spre creatura metamorfică.

Una o lovi pe Lysandra într-o parte, şi ea se scufundă.

Aedion sări de pe scaunul lui, strigând. Dar, iat-o, sângera în timp ce continua să înoate şi să-l conducă pe mascul prin mijlocul resturilor; apoi se întoarse brusc. Masculul urmări sângele care înceţoşa apa, ţâşnind printre resturile de care ea se ferea cu agilitate.

Ea îl făcuse să fie însetat de sânge.

Iar Lysandra, afurisita, îl conducea spre rămăşiţele navelor inamice, unde soldaţii Valg încercau să se salveze. Masculul ţâşni printre soldaţi şi lemne, ca şi când ar fi fost nişte perdele de borangic.

Sărind prin apă, ocolind resturile, reciful şi cadavrele, cu lumina soarelui licărindu-i pe solzii verzi şi sângele rubiniu, Lysandra îl conduse pe mascul într-un dans al morţii, mai lent cu fiecare mişcare, de vreme ce sângera tot mai mult.

Iar apoi ea schimbă direcţia, îndreptându-se spre golf – spre lanţ.

Şi către nord – către el.

Aedion studie săgeata mare din faţa lui.

Trei sute de metri de apă liberă o separa de furia săgeţii lui.

— *ÎNOATĂ!* strigă Aedion, chiar dacă ea nu-l putea auzi. *ÎNOATĂ, LYSANDRA!*

Liniştea se lăsă peste tot în Golful Craniului când dragonul de jad înotă din răsputeri.

Masculul se apropie de ea, scufundându-se.

Lysandra trecu pe sub zalele lanţului, iar umbra masculului se întinse pe sub ea.

Atât de mică! Era atât de mică în comparaţie cu el, încât o muşcătură ar fi fost suficientă.

Aedion se trânti din nou pe scaunul tunarului, apucând mânerele şi întorcând maşinăria, în timp ce ea continuă să înoate în direcţia lui.

O singură ocazie. Atât ar fi avut. O singură ocazie afurisită.

Lysandra se grăbi înainte, iar Aedion ştia că ea era conştientă de moartea care se ivea. Ştia că ea forţa inima dragonului de mare aproape la maximum. Ştia că masculul ajunsese la fundul apei, iar acum se ridica tot mai mult spre burta ei vulnerabilă.

Doar câţiva metri în plus, doar câteva clipe în plus.

Transpiraţia alunecă pe fruntea lui Aedion, iar inima îi bătu atât de tare, încât nu-i auzi decât bubuitul. El întoarse suliţa uşor, ajustând tinta.

Masculul urcă furios din adâncuri, cu botul deschis, gata să o sfâşie în două dintr-o singură lovitură.

Lysandra ajunse în raza de acţiune şi sări – sări din apă, cu solzii strălucitori şi însângerată. Masculul sări odată cu ea, apa curgându-i din maxilarul deschis când ei se înălţară cu boltă.

Aedion trase, lovind maneta cu palmele.

Corpul lung al Lysandrei se arcui spre fălcile acelea când masculul se ridică din apă,

expunându-şi grumazul alb...

Când suliţa imensă a lui Aedion îl străpunse.

Sângele ţâşni din gura deschisă, iar creatura făcu ochii mari când se mişcă înapoi.

Lysandra căzu în apă şi aruncă un fuior de apă înalt, care le blocă vederea amândurora când se prăbuşiră în mare.

Când acesta scăzu, se văzură doar umbrele lor şi o baltă tot mai mare de sânge negru.

— Tu... tu... se bâlbâi santinela.

— *Mai încarcă una,* îi ordonă el, ridicându-se de pe scaun ca să se uite cu atenţie la apa învolburată.

Unde era ea, unde era ea...

Aelin era cocoţată pe umerii lui Rowan, scrutând golful.

Şi, apoi, un cap verde ieşi din apă, sângele negru ţâşnind ca spuma valurilor când ea aruncă în valuri capul tăiat al masculului.

Ovaţii frenetice izbucniră din toate colţurile golfului.

Dar Aedion se ridicase deja şi alerga, aproape sărind treptele care duceau spre plaja către care înota acum Lysandra, sângele ei înlocuindu-l pe cel negru care murdărea apa.

Atât de lentă, fiecare mişcare a ei era atât de dureros de lentă! El o pierdu când coborî dincolo de copaci, gâfâind.

Rădăcinile şi pietrele îl încurcau, dar picioarele lui rapide de Fae zburară peste lut până ce acesta se transformă în nisip, până ce lumina intră printre copaci şi, iat-o, întinsă pe plajă, sângerând de peste tot.

Dincolo de ei, în golf, Distrugătorul de Nave era coborât, iar flota lui Rolfe ieşea să-i ia pe soldaţii supravieţuitori şi să-i salveze pe cei care mai erau pe acolo.

El observă vag cum Aelin şi ceilalţi se aruncară în mare, înotând din răsputeri spre uscat.

Aedion căzu în genunchi, crispându-se când nisipul o împroşcă. Capul acoperit de solzi era aproape la fel de mare ca el, dar ochii ei... ochii aceia verzi, la fel de verzi ca solzii...

Erau plini de durere. Şi de extenuare.

Întinse o mână spre ea, dar Lysandra îşi dezgoli dinții – scoţând un uşor mârâit.

El îşi ridică mâinile, retrăgându-se.

Nu femeia era cea care se uita la el, ci bestia care devenise. Ca şi când s-ar fi lăsat atât de mult pradă instinctelor, încât fusese singurul mod de supravieţuire.

Sângele care curgea din rănile şi tăieturile de peste tot uda nisipul alb.

Rowan şi Aelin – unul din ei ar fi putut să ajute. Dacă ar fi putut invoca vreo putere, după ce făcuse regina. Lysandra închise ochii, respirând superficial.

— Deschide naibii ochii! mârâi Aedion.

Mârâi şi ea, dar deschise un ochi.

— Ai ajuns până aici. Nu muri pe plaja asta afurisită.

Afişă o urmă de supărare feminină, mijind un ochi. El trebuia să o recupereze pe femeie. Trebuia să o lase să preia controlul. Altfel, bestia nu avea să le permită să se apropie suficient ca să o ajute.

— Poţi să-mi mulţumeşti după ce ai să-ţi revii.

Ochiul în care mânia licărea îl privi din nou cu precauţie. Însă ea era tot un animal.

Aedion spuse tărăgănat, în ciuda credinţei care începea să îi năruie calmul arogant, pe care-l afişa ca pe o mască:

— Santinelele inutile din turnul de veghe sunt acum pe jumătate îndrăgostite de tine, minţi el. Unul a spus că vrea să te ceară în căsătorie.

Se auzi un mârâit uşor. El cedă un pas, dar continuă să se uite în ochii ei când rânji.

— Dar ştii ce le-am spus? Le-am spus că nu au nicio şansă. Aedion vorbi mai încet, uitându-se în ochii ei îndureraţi şi extenuaţi. Pentru că *eu* mă voi căsători cu tine, îi promise el. Într-o zi. Mă voi căsători cu tine. Voi fi generos şi te voi lăsa să alegi data, chiar dacă va fi peste zece ani. Sau douăzeci. Dar, într-o zi, vei fi soţia mea.

Clipi din ochi cu o expresie care putea fi doar indignare şi exasperare feminină.

El ridică din umeri.

— Prinţesa Lysandra Ashryve. Sună bine, nu-i aşa?

Iar apoi dragonul fornăi. Amuzat. Extenuat, dar... amuzat.

Ea deschise fălcile ca şi când ar fi încercat să vorbească, dar îşi dădu seama că nu o putea face în acest corp. Sângele îi curgea printre dinţii ei imenşi, iar ea tremura de durere.

Tufele se rupseră şi pocniră şi iată-i pe Aelin şi Rowan, pe tatăl său şi pe Fenrys. Toţi uzi, acoperiţi cu nisip şi cenuşii ca moartea.

Regina lui se clătină suspinând spre Lysandra, aruncându-se pe nisip înainte ca Aedion să-i poată

striga vreun avertisment.

Dar Lysandra doar tresări când regina puse o mână pe ea şi spuse de nenumărate ori „îmi pare rău, îmi pare rău”.

Fenrys şi Gavriel, care poate îi salvase viaţa strigându-i unde se afla masculul, zăboviră la marginea pădurii, în timp ce Rowan se apropie, studiindu-i rănile.

Fenrys îi zări privirea lui Aedion; zări furia care-i avertiza pe amândoi să nu se apropie de creatura metamorfică şi spuse:

— Ai tras al naibii de bine, băiete!

Tatăl lui confirmă printr-un gest tăcut din cap.

Aedion îi ignoră pe amândoi. Indiferent ce puţ cu magie ar fi secat verişoara lui şi Rowan, se reumplea deja. Rănile creaturii metamorfice se închiseră, una câte una. Încet – dureros de încet, dar... sângerarea încetă.

— A pierdut mult sânge, observă Rowan ca pentru sine. Prea mult.

— Nu am văzut niciodată aşa ceva, şopti Fenrys. Niciunul dintre ei nu mai văzuse.

Aelin tremura, cu o mână pe prietena ei – şi atât de palidă şi de trasă la faţă, încât cuvintele dure pe care el le păstrase pentru ea erau inutile. Regina lui ştia preţul. Îi luase atât de mult timp să aibă încredere în oricare dintre ei ca să acţioneze. Dacă Aedion ar fi ţipat acum la ea, chiar dacă încă-şi dorea să o facă... Aelin ar fi putut să nu mai delege pe nimeni. Deoarece, dacă Lysandra nu ar fi fost în apă când lucrurile decurseseră atât de rău...

— Ce s-a întâmplat? şopti el, surprinzându-i

privirea lui Aelin. Ce naiba s-a întâmplat acolo?

— Am pierdut controlul, spuse ea răguşit.

Ca şi când nu s-ar fi putut abţine, mâna îi alunecă spre piept. Unde, prin bluza albă, el zări Amuleta din Orynth.

În clipa aceea, îşi dădu seama. Ştiu exact ce purta Aelin. Ce i-ar fi atras interesul lui Rolfe pe harta lui – destul de asemănătoare cu esenţa Valgilor, ca să îl facă să vină alergând.

Ştiu de ce fusese atât de important, atât de vital, să rişte totul ca să o ia de la Arobynn Hamel. Ştiu că azi folosise o *cheie Wyrd* şi că aproape îi ucisese pe toţi...

El tremura acum, furia preluând controlul. Dar Rowan mârâi la el, pe un ton jos şi urât:

— Las-o pe mai târziu!

Deoarece Fenrys şi Gavriel se încordaseră urmărind totul.

Aedion mârâi la rândul lui. Rowan îi aruncă o privire rece şi calmă care-i spuse că, dacă ar fi încercat măcar să facă o aluzie la obiectul pe care îl purta regina lor, i-ar fi smuls limba. La propriu.

Aedion îşi reprimă furia.

— Nu putem să o cărăm, iar ea este prea slăbită ca să se transforme.

— Atunci, o să aşteptăm aici până o să poată, spuse Aelin. Dar privirea i se îndreptă spre golf, unde Rolfe era luat acum la bordul navelor de salvare. Şi la oraşul de dincolo, care încă ovaţiona.

Era o victorie – dar semăna destul de mult cu o înfrângere. Mycenienii rămaşi fuseseră salvaţi de unul dintre dragonii lor de mare pierduţi. Aelin şi Lysandra transformaseră profeţia antică într-o

realitate.

— Rămân eu, spuse Aedion. Tu ocupă-te de Rolfe.

Tatăl său spuse din spate:

— Pot să aduc nişte provizii din turnul de veghe.

— Bine, zise el.

Aelin gemu, ridicându-se în picioare, dar îl privi de sus înainte să ia mâna întinsă a lui Rowan.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

Aedion ştia că era sinceră. Tot nu se deranjă să răspundă.

Lysandra gemu, iar reverberaţiile îi trecură prin genunchi direct în burtă, iar Aedion se întoarse din nou spre creatura metamorfică.

Aelin plecă fără să-şi mai ia rămas-bun.

~

Leul zăbovi în tufe, nevăzut şi neauzit în timp ce Lupul veghea dragonul întins încă pe plajă.

Lupul rămase acolo ore în şir. Cât fluxul curăţă portul de sânge, în timp ce navele Lordului Pirat aruncară cadavrele inamicilor rămaşi în marea agitată. În vreme ce tânăra regină se întoarse în oraşul din mijlocul golfului, ca să se ocupe de urmări.

Odată ce soarele începu să apună, dragonul se roti şi, încet, silueta ei începu să pâlpâie şi să se micşoreze; solzii fură înlocuiţi de pielea netedă, chipul uman perfect luă locul botului şi membrele noduroase se alungiră în picioare aurii. Nisipul îi acoperea corpul gol, iar ea încercă şi nu reuşi să se

ridice. Atunci, Lupul se mişcă, aruncându-şi mantia în jurul ei şi luând-o în braţe.

Creatura metamorfică nu obiectă şi închise din nou ochii înainte ca Lupul să înceapă să meargă cu paşi mari pe plajă, spre copaci, cu capul ei sprijinit de pieptul lui.

Leul nu se arătă şi se abţinu să îşi ofere ajutorul. Îşi înghiţi cuvintele pe care trebuia să i le spună Lupului, care doborâse un balaur de mare cu o singură săgeată. Avea douăzeci şi patru de ani şi deja era un mit care se şoptea la focurile de tabără.

Fără îndoială, evenimentele zilei aveau să fie povestite în jurul focului în tărâmuri pe care nici măcar Leul nu le cutreierase în toate secolele lui.

Leul îl urmări pe Lup dispărând în pădure, îndreptându-se spre oraşul din capătul drumului nisipos, cu creatura metamorfică inconştientă în braţe.

Iar Leul se întrebă dacă şi el avea să fie menţionat în poveştile acelea şoptite – dacă fiul său avea să permită vreodată lumii să afle cine îi fusese tată. Sau dacă i-ar fi păsat.

Capitolul 38

De îndată ce portul fu din nou în siguranţă, întâlnirea cu Rolfe fu rapidă şi sinceră.

Iar Aelin ştia că, dacă nu avea să plece naibii din oraşul ăsta pentru o oră sau două, urma iar să explodeze.

„Orice cheie are un lacăt”, îi spusese Deanna, un mic memento al ordinului lui Brannon,

folosindu-se de vocea *ei.* Şi îi dăduse titlul acela... titlul care îi atinsese atât de profund o coardă a groazei şi a înţelegerii, încât ea încă încerca să-şi dea seama ce însemna. *Regina căreia i s-a promis.*

Aelin se grăbi alergând spre o bucată de plajă din partea îndepărtată a insulei, simţind nevoia să îşi pună sângele în mişcare, să-şi liniştească gândurile. În spatele ei, paşii lui Rowan erau liniştiţi ca moartea.

Numai ei doi fuseseră la întâlnirea cu Rolfe. Însângerat şi ud leoarcă, Lordul Pirat le dăduse întâlnire în camera principală a hanului său, numele fiind acum un memento permanent al navei pe care ea o distrusese.

— Ce *naiba* s-a întâmplat? întrebase el.

Iar ea, atât de obosită, atât de supărată şi plină de dezgust şi de disperare, abia reuşise să-şi adune mândria.

— Când eşti binecuvântat de Mala, afli că, uneori, poţi să-ţi pierzi controlul.

— *Să-ţi pierzi controlul?* Nu ştiu ce aţi vorbit acolo voi, proştilor, dar, de unde am stat eu, mi s-a părut că ţi-ai pierdut minţile şi că voiai *să-mi* incinerezi oraşul!

Rowan, rezemându-se de marginea unei mese din apropiere, îi explică:

— Magia este o fiinţă vie. Când eşti atât de adâncit în ea, este nevoie de mai mult efort să-ţi aduci aminte de tine şi de scopul tău. Faptul că regina mea a făcut asta înainte să fie prea târziu este o realizare în sine.

Rolfe nu fu impresionat.

— Mie mi-ai părut o fetiţă care avea o putere

prea mare pentru a o controla şi doar faptul că prinţul ţi-a sărit în faţă te-a făcut să hotărăşti să nu-mi ucizi poporul nevinovat.

Aelin închise ochii pentru o clipă, imaginea lui Rowan sărind în faţa pumnului de foc al lunii, licărindu-i în faţă. Când deschise ochii, lăsă certitudinea să se estompeze în ceva îngheţat şi dur.

— *Mie* mi se pare, spuse ea, că Lordul Pirat din Golful Craniului şi urmaşii mycenieni de mult dispăruţi tocmai s-au aliat cu o tânără regină atât de puternică, încât poate să distrugă *oraşe,* dacă vrea. Mi se pare că te-ai făcut de neatins cu alianţa asta şi că orice prost care caută să te rănească şi să te uzurpe, o să aibă de-a face cu mine. Deci îţi sugerez să salvezi ce mai poţi din preţioasa ta navă, să-ţi jeleşti zecile de oameni pentru a căror moarte îmi asum total răspunderea şi pe ale căror familii am să le recompensez corespunzător şi să taci naibii din gură.

Ea se întoarse spre uşă, simţind extenuarea şi furia în oase.

— Vrei să ştii ce m-a costat harta asta? îi răspunse Rolfe.

Ea se opri, Rowan uitându-se între ei, cu o expresie de necitit.

Aelin zâmbi peste umăr.

— Sufletul tău?

Rolfe râse răguşit.

— Da – într-un fel. Când aveam şaisprezece ani, eram aproape un sclav pe una dintre navele acelea împuţite, descendenţa mea myceniană fiind numai un drum spre înfrângere. El întinse o mână

tatuată peste literele care alcătuiau cuvântul „Treierătoarea”. Fiecare monedă pe care am câştigat-o s-a întors aici – la mama şi la sora mea. Şi, într-o zi, nava pe care mă aflam a fost surprinsă de furtună. Căpitanul, care era un ticălos, a refuzat să găsească un port sigur, iar nava a fost distrusă. Cei mai mulţi membri ai echipajului s-au înecat. Am plutit în derivă o zi, am eşuat pe o insulă de la marginea arhipelagului şi m-am trezit cu un bărbat care se holba la mine. L-am întrebat dacă sunt mort, iar el a râs şi m-a întrebat ce îmi doresc. Deliram atât de mult, încât i-am spus că vreau să fiu căpitan – că vreau să fiu Lordul Pirat din Golful Craniului şi să-i fac pe proştii aroganţi, precum căpitanul care mi-a ucis prietenii, *să se plece* în faţa mea. Mi s-a părut că visez când mi-a explicat că ar trebui să plătesc, dacă ar fi să-mi ofere iscusinţa de a o face. Că mi-ar lua cel mai de preţ lucru. I-am spus că am să-l plătesc – indiferent cu ce. În orice caz, nu aveam bunuri, nici bogăţii şi nici oameni. Câteva monede de cupru nu ar fi însemnat mare lucru. El a zâmbit înainte să dispară în ceaţa mării. M-am trezit cu tatuajul pe mâini.

Aelin aşteptă.

Rolfe ridică din umeri.

— M-am întors aici şi am găsit nave binevoitoare cu ajutorul hărţii tatuate de străin. Un dar din partea zeilor – sau aşa mi s-a părut mie. Însă abia când am văzut pânzele negre pe ferestrele colibei mele am început să mă îngrijorez. Şi doar când am aflat că mama şi sora mea şi-au folosit puţinii bani pentru a închiria o luntre ca să mă caute – şi că luntrea s-a întors în port, dar fără

ele – mi-am dat seama de preţul plătit, cerut de mare; cerut de el. Şi asta m-a făcut destul de hain, încât să mă dezlănţui asupra oraşului acesta, asupra acestui arhipelag. Ochii verzi ai lui Rolfe erau la fel de nemiloşi ca ai Zeului Mării, care îi făcuse darul şi care îl osândise. Acesta a fost preţul puterii mele. Care va fi al tău, Aelin Galathynius?

Ea nu îi răspunse înainte să dea buzna afară. Deşi vocea Deannei îi răsunase în minte.

„Regina căreia i s-a promis.”

Acum, stând pe plaja goală şi supraveghind largul strălucitor al mării, în timp ce ultimele raze ale soarelui dispăreau, Rowan spuse lângă ea:

— Ai folosit de bunăvoie cheia?

Nici urmă de judecată sau de condamnare. Doar curiozitate şi îngrijorare.

Aelin spuse răguşit:

— Nu. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Eu eram cu voi... şi apoi a venit ea.

Îşi masă pieptul, evitând să atingă lanţul de aur. Gâtul i se strânse când studie punctul de pe pieptul lui, chiar între pectorali, spre care îşi îndreptase pumnul.

— Cum ai putut? şopti ea, străbătută de un fior. Cum ai putut să te bagi aşa în faţa mea?

Rowan se apropie, dar nu mai mult de un pas. Valurile învolburate şi strigătele pescăruşilor care se îndreptau noaptea spre cuib umplură spaţiul dintre ei.

— Dacă ai fi distrus *oraşul,* asta te-ar fi distrus *pe tine* şi orice speranţă de a încheia o alianţă.

Mâinile şi apoi braţele, pieptul şi genunchii începură să-i tremure. Flăcările şi cenuşa i se

răsuciră pe limbă.

— Dacă te-aş fi ucis, şopti ea, dar se înecă cu vorbele, incapabilă să-şi termine gândul, ideea în sine. Gâtul o arse şi închise ochii, flăcările calde unduindu-se în jurul ei. Credeam că mi-am aflat limita puterii, recunoscu ea, magia deja revărsându-se atât de curând, prea curând după ce se epuizase. Credeam că ce am găsit în Wendlyn era limita. Nu am ştiut că este doar o... anticameră.

Aelin îşi ridică mâinile, deschizând ochii ca să-şi vadă degetele înconjurate de flăcări. Întunericul se întinse peste lume. Prin vălul auriu, albastru şi roşu, se uită la prinţul ei. Îşi ridică neajutorată, între ei, mâinile arzând.

— *Ea m-a răpit* – ea m-a *luat.* Şi i-am simţit conştiinţa. Era ca un păianjen care aştepta în plasă de zeci de ani şi care ştia că, într-o zi, am să fiu destul de puternică şi de proastă, încât să-mi folosesc împreună magia şi cheia. La fel de bine aş fi putut să sun clopoţelul pentru cină.

Focul ei arse mai fierbinte, mai strălucitor, iar ea îl lăsă să crească, să se înalţe şi să pâlpâie.

El zâmbi strâmb, cu amărăciune.

— Se pare că vrea ca găsirea Lacătului să fie o prioritate pentru noi, dacă mesajul ţi-a fost transmis *de două ori.*

Avea dreptate.

— Nu este suficient să ne luptăm cu Erawan şi cu Maeve, să facem voia lui Brannon şi a Elenei? Acum trebuie să mai înfrunt şi zeii care îmi respiră în ceafă?

— Poate că a fost un avertisment – poate că

Deanna a vrut să-ţi arate cum un zeu nu prea prietenos te-ar putea folosi, dacă nu eşti atentă.

— S-a bucurat de fiecare secundă. A *vrut* să vadă ce ar putea să facă puterea mea, ce ar putea să facă ea cu trupul meu, cu cheia.

Flăcările ei arseră mai fierbinte, sfâşiindu-i hainele până când se transformară în cenuşă, până ce rămase goală, îmbrăcată doar cu propriul foc.

— Şi felul în care mi-a spus – *Regina căreia i s-a promis.* Când? Cui? Ce să fac? Nu am mai auzit expresia asta în viaţa mea, nici măcar înainte de căderea Terrasenului.

— O să ne dăm noi seama.

Şi asta fu tot.

— Cum poţi să fii atât de... *liniştit* în privinţa asta? Tăciunii ţâşniră din ea ca un roi de licurici.

Rowan îşi încordă maxilarul.

— Crede-mă, Aelin, nu mă *linişteşte* deloc ideea că eşti o pradă pentru ticăloşii ăştia nemuritori şi că pot să mi te ia astfel de lângă mine. Dacă aş putea, aş vâna-o pe Deanna şi m-aş răzbuna pentru ce ţi-a făcut.

— Ea este Zeiţa Vânătorii. E posibil să fii dezavantajat. Flăcările ei se domoliră un pic.

El schiţă un zâmbet.

— Ea este o nemuritoare arogantă. Trebuie să dea greş cumva. Şi, în plus... Ridică din umeri. O am pe sora ei de partea mea. El îşi înclină capul, studiindu-i focul, chipul. Poate că ăsta-i motivul pentru care Mala mi-a apărut în dimineaţa aia şi mi-a dat binecuvântarea ei.

— Pentru că eşti singurul destul de arogant şi de nebun ca să vânezi o zeiţă?

Rowan îşi scoase cizmele, aruncându-le pe nisipul uscat din spatele lui.

— Deoarece sunt singurul destul de arogant şi nebun ca să îi cer Malei, Aducătoarea-Focului, să mă lase să rămân cu femeia pe care o iubesc.

Cuvintele îi făcură flăcările să se transforme într-un auriu pur, dar ea spuse:

— Poate că, pur şi simplu, eşti destul de arogant şi de nebun încât să *mă* iubeşti.

Masca inexpresivă se crăpă.

— Aelin, noua profunzime a puterii tale nu schimbă nimic. Ceea ce a făcut Deanna nu schimbă nimic. Eşti încă tânără; puterea ta este încă în creştere. Şi, dacă noul izvor de putere ne oferă chiar şi cel mai mic avantaj împotriva lui Erawan, atunci mulţumeşte-i întunericului nenorocit pentru asta. În schimb, noi doi o să învăţăm împreună să-ţi gestionăm puterea. Nu ai să înfrunţi singură situaţia; nu tu decizi că nu poţi fi iubită pentru că ai puteri care pot salva *şi* distruge. Dacă ai să începi să urăşti puterea aceea... El scutură din cap. Nu cred că o să câştigăm războiul, dacă ai să o iei pe calea asta.

Aelin intră în valuri şi se lăsă în genunchi, aburul ridicându-se în jurul ei în fuioare imense.

— Uneori, recunoscu ea în şuieratul apei, îmi doresc să lupte altcineva în acest război.

Rowan intră în valul clocotitor, magia lui protejându-l de căldura ei.

— A, spuse el, îngenunchind lângă ea şi continuând să se uite peste marea întunecată, dar cine altcineva ar putea să îi intre pe sub piele lui Erawan? Să nu subestimezi niciodată puterea

acelei mândrii nesuferite.

Ea chicoti, începând să simtă atingerea răcoroasă a apei pe corpul gol.

— Din câte îmi amintesc, prinţe, acea mândrie nesuferită ţi-a cucerit inima capricioasă şi nemuritoare.

Rowan se aplecă în vălul subţire de flăcări care se topea acum în aerul dulce al nopţii şi îi muşcă buza inferioară. O muşcătură bruscă şi răutăcioasă.

— Iat-o pe Inima mea de Foc!

Aelin îl lăsă să o întoarcă în valuri şi-n nisip cu faţa la el, îi permise să îşi treacă buzele de-a lungul maxilarului, a rotunjimii pometului şi a vârfului urechii sale Fae.

— Astea, spuse el muşcându-i lobul urechii, mă tentează de câteva luni. Cu limba, îi contură vârful delicat, iar ea îşi arcui spatele. Mâinile puternice îi strânseră şi mai bine şoldurile. Uneori, când dormeai lângă mine în Mistward, trebuia să mă străduiesc din răsputeri să *nu* mă aplec şi să le muşc. Să te muşc peste tot.

— Hmm, spuse ea şi îşi lăsă capul pe spate ca să îi facă loc spre gât.

Rowan se supuse cererii ei tăcute, sărutând-o apăsat şi ciupind-o, mârâind uşor, pe gât.

— Nu am mai făcut-o niciodată pe plajă, spuse mieros, cu buzele aproape de pielea ei, sorbind încet locul dintre gât şi umăr. Şi iată – suntem departe de toţi… ceilalţi.

O mână îi alunecă de pe şoldul ei ca să-i mângâie cicatricele de pe spate, iar cealaltă ca să-i cuprindă spatele, lipind-o de tot de el.

Aelin îşi întinse palmele pe pieptul lui,

trăgându-i bluza albă peste cap. Valurile calde îi loveau, dar Rowan o ţinea bine – nemişcată, neclintită.

— Ar putea să ne caute cineva, îşi aminti Aelin.

Rowan îi râse uşor pe gât.

— Ceva îmi spune, zise el, respiraţia alunecându-i pe pielea ei, că s-ar putea să nu te deranjeze dacă am fi descoperiţi. Dacă cineva ar vedea cât de profund am de gând să te venerez.

Ea simţi cuvintele legănându-se acolo, se simţi pe sine legănându-se pe marginea falezei şi înghiţi. Însă Rowan o prinsese de fiecare dată când ea căzuse – prima dată, când se aruncase în abisul disperării şi al suferinţei; a doua oară, când castelul se dărâmase, iar ea plonjase spre pământ. Şi de data asta, a treia oară... Ea nu se temea.

Aelin îi întâlni privirea lui Rowan şi spuse clar, deschis şi fără urmă de îndoială:

— Te iubesc. Sunt îndrăgostită de tine, Rowan. Sunt de ceva timp. Şi ştiu că lucrurile pe care poţi să mi le oferi sunt limitate şi că s-ar putea să ai nevoie de timp...

El îi strivi buzele cu ale lui şi-i şopti în suflet cuvinte mai preţioase decât rubinele, smaraldele şi safirele:

— Te iubesc. Pot să-ţi ofer orice şi nici nu am nevoie de timp. Chiar şi când lumea asta o să fie doar un fir de praf uitat între stele, eu tot am să te iubesc.

Aelin nu ştia când începuse să plângă, când corpul începuse să-i tremure de forţa plânsului. Ea nu spusese niciodată asemenea cuvinte – nimănui. Niciodată nu îşi permisese să fie atât de

vulnerabilă, niciodată nu simţise acest *lucru* arzător şi nesfârşit, atât de mistuitor, încât ar fi putut să moară din cauza intensităţii lui.

Rowan se retrase, ştergându-i lacrimile cu degetele mari, una după alta. El spuse încet, abia auzindu-se peste valurile care se spărgeau în jurul lor:

— Inimă de Foc.

Cu un smiorcăit, îşi împiedică lacrimile să curgă.

— Condorule!

El râse, iar ea îl lăsă să o întindă pe nisip cu o blândeţe aproape de adoraţie. Pieptul sculptat i se ridică uşor când îi măsură din priviri corpul gol.

— Eşti... atât de frumoasă!

Ea ştia că nu se referea doar la piele, rotunjimi şi oase.

Dar Aelin continuă să zâmbească, murmurând.

— Ştiu, spuse ea şi îşi ridică mâinile deasupra capului, lăsând Amuleta din Orynth pe o parte înaltă şi sigură a plajei. Degetele îi intrară în nisipul moale când, încet, îşi arcui spatele.

Rowan îi urmări fiecare mişcare, fiecare tresărire a muşchilor şi a pielii. Când privirea îi zăbovi asupra sânilor pe care apa mării lucea, lăcomia i se citi pe chip.

Apoi privirea îi alunecă mai jos. Mai jos. Şi, când zăbovi în partea superioară a coapselor ei, cu ochii strălucindu-i, Aelin îl întrebă:

— Ai de gând să rămâi gură-cască toată seara?

Rowan deschise uşor gura şi respiră sacadat, corpul său arătându-i ei exact unde avea să se ajungă.

Un vânt-fantomă şuieră printre palmele lui, şoptind peste nisip. Magia ei o furnică atunci când mai mult simţi decât văzu scutul lui Rowan cuprinzându-i. Ea îşi trimise puterea peste scutul în care lovi şi bătu cu scântei de foc.

Caninii lui Rowan licăriră.

— Nimic nu o să treacă de scut. Şi nimic nu o să mă rănească.

Ea simţi cum i se relaxă pieptul.

— Este atât de diferit? Cu cineva ca mine?

— Nu ştiu, recunoscu Rowan şi îi privi din nou trupul ca şi când, prin pielea ei, ar fi putut să-i vadă inima aprinsă. Nu am fost niciodată cu... cineva egal mie. Nu mi-am permis să fiu atât de dezlănţuit.

Pentru că orice fărâmă din puterea ei ricoşa din Rowan. Ea se sprijini pe coate, ridicându-şi gura spre noua cicatrice de pe umărul lui, rana fiind mică şi zimţată – latră cât un vârf de săgeată – şi o sărută o dată, de două ori.

Rowan era atât de încordat deasupra ei, încât ea credea că muşchii aveau să-i explodeze. Însă mâinile lui îi alunecară blând pe spate, mângâindu-i uşor cicatricele şi tatuajele făcute de el, care le acopereau.

Valurile o gâdilau şi mângâiau, iar el îşi dori să stea deasupra ei, dar ea îi atinse pieptul cu palma şi îl opri, zâmbindu-i pe buze.

— Dacă suntem egali, atunci nu înţeleg de ce încă eşti pe jumătate îmbrăcat.

Ea nu îi dădu şansa să-i explice când îşi trecu limba peste conturul buzelor lui şi-i desfăcu uzata cataramă a centurii cu degetele. Nu era sigură că

el respira.

Şi, doar ca să vadă ce ar fi făcut, îl pipăi prin pantaloni.

Rowan înjură.

Ea râse uşor, îi sărută din nou cea mai proaspătă cicatrice şi, încet şi indolent, îşi coborî un deget, privindu-l în ochi cu fiecare centimetru pe care îl atingea.

Şi când Aelin îl atinse din nou cu palma, îi spuse:

— Eşti al meu.

Rowan începu să respire din nou, sacadat şi frenetic, în timp ce valurile se spărgeau în jurul lor. Ea îi descheie primul nasture de la pantaloni.

— Sunt al tău, mârâi el.

Un alt nasture fu desfăcut.

— Şi mă iubeşti, spuse ea.

Nu era o întrebare.

— La nesfârşit, şopti el.

Ea descheie cel de-al treilea şi ultimul nasture, iar el îi dădu drumul ca să-şi arunce pantalonii pe nisipul din apropiere, cu tot cu lenjeria intimă. Gura i se uscă în timp ce îl privi cu atenţie.

Rowan fusese născut şi antrenat pentru luptă, fiecare centimetru al trupului său fiind al unui războinic pursânge.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Al ei... era *al ei* şi...

— Tu eşti a mea, şopti Rowan, iar ea simţi afirmaţia în oase şi-n suflet.

— Sunt a ta, îi răspunse Aelin.

— Şi mă iubeşti.

În spatele ferocităţii, o speranţă şi o bucurie

tăcută i se citeau în privire.

— La nesfârşit. Prea mult timp fusese singur şi rătăcit. Acum, nu mai era.

Rowan o sărută din nou. Încet. Blând. Îşi strecură o mână pe abdomenul ei, în vreme ce se aplecă peste ea, lipindu-şi şoldurile de ale ei. Atingerea o făcu să suspine uşor; mai suspină încă o dată atunci când monturile lui o atinseră sub sânul greu, care o durea. Apoi se aplecă să-l sărute şi pe celălalt.

Îi atinse sfârcurile cu dinţii, iar ea închise ochii şi gemu.

O, zeilor! O, pe toţi zeii! Rowan ştia ce făcea; chiar ştia ce făcea.

El îşi plimbă buzele pe sfârcurile ei, iar ea îşi lăsă capul pe spate, înfigându-şi degetele în umerii lui, îndemnându-l să cuprindă mai mult, mai *apăsat.*

Rowan îşi mârâi aprobarea, cu limba încă pe sânul ei, mângâind-o lent dinspre coaste către talie şi coapse şi, apoi, din nou, spre sâni. Arcuirea ei fu o cerere nerostită…

O atingere-fantomă, ca şi când vântul nordic s-ar fi întrupat, trecu peste sânii ei goi.

Aelin izbucni în flăcări.

Roşul, auriul şi albastrul care izbucniră în jurul lor, luminând palmele care se înălţau peste marginea plajei ale cărei valuri se spărgeau în spatele lor, îl făcură pe Rowan să râdă misterios. Poate că ea ar fi intrat în panică şi s-ar fi îngrozit, dacă el nu şi-ar fi întins buzele către ale ei, dacă mâinile-fantomă de vânt rece nu ar fi continuat să îi mângâie sânii, dacă propria lui mână nu ar fi

continuat să o mângâie, tot mai aproape de locul în care avea nevoie de el.

— Eşti minunată, îi şopti el pe buze şi-şi strecură limba în gura ei.

Când îi simţi duritatea împingându-se în ea, îşi ridică şoldurile, simţind nevoia să se frece de el, să facă orice ca să-şi domolească dorinţa crescândă dintre picioare. Rowan gemu, iar ea se întrebă dacă în lume mai exista vreun mascul atât de despuiat şi de aplecat peste o femeie în flăcări, care să se fi uitat la flăcările acelea fără pic de frică.

Ea îşi strecură mâna între ei şi, când îl strânse, se minună de oţelul înfăşurat în catifea, iar Rowan gemu din nou, împingându-se în mâna ei. Nu-l mai sărută şi-i fixă ochii verzi cu privirea în timp ce îşi mişcă mâna de-a lungul lui. El îşi coborî capul – nu ca să o sărute, ci să vadă unde îl mângâia.

Un vânt şuierător, plin de gheaţă şi de zăpadă, suflă în jurul lor. Şi fu rândul ei să râdă. Dar Rowan o apucă de încheietură şi îi îndepărtă mâna. Ea deschise gura ca să protesteze, dorindu-şi să-l atingă mai mult, să-l *guste* mai mult.

— Lasă-mă, mârâi Rowan pe pielea udă dintre sânii ei. Lasă-mă să te ating!

Vocea îi tremură suficient, încât Aelin să-i ridice bărbia cu degetul mare şi cu cel arătător.

Un licăr de frică şi uşurare străluci sub lăcomia lucioasă. Ca şi când ar fi atins-o atât cât să-şi aducă aminte că ea reuşise astăzi şi că era în siguranţă, dar şi ca să o facă să se simtă bine. Ea se ridică, atingându-şi uşor buzele de ale lui.

— Fii cât poţi de rău, prinţe!

Rowan îi zâmbi periculos când se retrase ca să-şi plimbe mâna lată de la gâtul ei şi până la încheietura coapselor sale. Atingerea posesivă o făcu să se cutremure şi începu să respire sacadat când el îi apucă coapsele şi îi desfăcu picioarele, expunând-o pe deplin în faţa lui.

Un alt val se sparse şi se despărţi în jurul lor, iar ea simţi apa ca pe o mie de săruturi de-a lungul pielii. Rowan îi sărută buricul şi apoi şoldul.

Aelin nu-şi putea lua ochii de la părul lui argintiu, care strălucea de la apa sărată şi în lumina lunii, de la mâinile care o ţineau când el îşi plecă uşor capul între picioarele ei.

Şi, când Rowan o gustă pe plajă, când râse pe pielea-i udă în timp ce ea îi strigă răguşit numele, ţipetele răsunând printre palmieri, nisip şi apă, Aelin renunţă să mai gândească.

Aelin se mişcă, unduindu-şi şoldurile, implorându-l să continue. Aşadar, Rowan o făcu, strecurându-şi un deget înăuntru când îi alintă cu limba locul acela şi, o, pe toţi zeii, ea avea să izbucnească într-un foc stelar...

— Aelin, spuse el, rostindu-i numele ca pe o rugăminte.

— Te rog! gemu ea. *Te rog!*

Cuvântul îl înnebuni. Rowan se ridică din nou deasupra ei, iar ea scoase un sunet care ar fi putut fi un scâncet sau numele lui.

Rowan îşi sprijini o mână în nisipul de lângă capul ei, o apucă de păr şi, cu cealaltă mână, se ghidă în ea. La prima împingere, ea îşi uită numele. Şi, când o pătrunse cu mişcări uşoare de unduire, umplând-o centimetru cu centimetru, ea uită că

era regină şi că avea un trup al ei şi un regat şi o lume de care să aibă grijă.

După ce Rowan se adânci în ea, tremurând din cauza reţinerii când o lăsă să se obişnuiască, ea îşi ridică mâinile în flăcări spre faţa lui, vântul şi gheaţa rostogolindu-se şi vuind în jurul lor, dansând pe valuri cu panglici de foc. În ochii lor nu se citea niciun cuvânt.

Cuvintele din orice limbă şi din orice lume erau insuficiente.

El se aplecă, revendicându-i gura, când începu să se mişte, şi o pătrunse pe deplin.

Lacrimile, ale ei sau, poate, ale lui, se transformară în aburi printre flăcările lui Aelin.

Ea îşi trecu mâinile pe spatele lui musculos, peste cicatricele din lupte şi orori de mult trecute. Şi, când mişcările lui deveniră mai profunde, ea îşi înfipse degetele, zgâriindu-l cu unghiile pe spate, revendicându-l şi însemnându-l. Rowan se retrase când văzu sângele, iar ea se arcui, expunându-şi gâtul. Pentru el – doar pentru el.

Magia lui Rowan se dezlănţui, cu toate că-i atingea gâtul cu atenţie, în ciuda faptului că-şi plimba caninii pe pielea ei. Şi, la atingerea dinţilor mortali, moartea care plutea în apropiere, şi la mâinile care aveau s-o iubească şi să fie întotdeauna blânde cu ea...

Orgasmul explodă prin ea ca un foc sălbatic. Şi, chiar dacă nu îşi aducea aminte cum o chema, îşi aduse aminte de numele lui Rowan când îl strigă, în timp ce el continua să se mişte, storcând fiecare gram de plăcere din ea, focul care ardea transformând în sticlă nisipul din jurul lor.

La vederea nisipului, propriul orgasm îi străbătu trupul, iar el îi gemu numele şi, astfel, ea şi-l aminti în cele din urmă, fulgerul alăturându-se vântului şi gheţii, deasupra apei.

Aelin îl ţinu în acest timp, trimiţându-şi opalul de foc al magiei, ca să se împreuneze cu puterea lui. Cât timp el se revărsă în ea, fulgerul şi flăcările dansară pe mare, fără oprire.

Fulgerul continuă să lovească, liniştit şi minunat, chiar şi după ce el se opri. Sunetele lumii se revărsară din nou, respiraţia fiindu-i la fel de răguşită ca şuieratul valurilor care se spărgeau în timp ce o sărută lent spre tâmplă, nas şi gură. Aelin îşi mută privirea de la frumuseţea magiei lor, de la frumuseţea *lor,* şi constată că faţa lui era cea mai frumoasă dintre toate.

Tremura – la fel şi Rowan, care nu se retrăsese din ea. El îşi băgă faţa în locul dintre gâtul şi umărul ei, respiraţia lui sacadată încălzindu-i pielea.

— Eu niciodată, încercă el să spună răguşit. N-am ştiut că poate fi...

Ea îşi trecu degetele pe spatele lui cu cicatrice, de nenumărate ori.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu.

Deja ştia că îşi dorea mai mult, deja calcula cât timp trebuia să-l aştepte.

— Odată, mi-ai spus că nu muşti femelele altor masculi.

Rowan se încordă un pic, dar ea continuă sfioasă:

— Deci asta înseamnă... că ţi-ai muşca propria femelă?

Înţelegerea licări în ochii verzi când îşi ridică fruntea de pe gâtul ei ca să studieze locul în care caninii îi străpunseseră pielea.

— A fost prima dată când mi-am pierdut cu adevărat controlul în preajma ta, ştii. Am vrut să te arunc de pe o stâncă şi te-am muşcat înainte să-mi dau seama ce fac. Cred că trupul meu şi magia mea au ştiut. Iar tu aveai un gust... Rowan respiră sacadat. Atât de bun. Te-am urât pentru asta. Mă gândeam mereu la tine. Mă trezeam noaptea cu gustul acela pe limbă – mă trezeam cu gândul la gura ta spurcată şi frumoasă. El îşi trecu degetul mare peste buzele ei. Nu vrei să ştii la ce lucruri depravate m-a făcut gura ta să mă gândesc.

— Hmm, şi reciproca e valabilă, dar nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Aelin când îşi înfipse degetele de la picioare în nisipul ud şi în apa caldă.

— Da, spuse apăsat Rowan. Unor masculi le place să o facă. De plăcere, ca să-şi marcheze teritoriul...

— Femelele îi muşcă pe masculi?

El începu din nou să se întărească în ea, când întrebarea pluti în aer. O, pe toţi zeii – iubiţii Fae. Ce norocoase ar fi fost toate să aibă unul!

— *Vrei* să mă muşti? o întrebă Rowan răguşit.

Aelin îi privi gâtul, corpul minunat şi chipul pe care, cândva, îl urâse cu atâta înverşunare. Şi se întrebă dacă era posibil să iubeşti pe cineva atât de mult, încât să mori din cauza asta. Dacă era posibil să iubeşti pe cineva atât de mult încât timpul, distanţa şi moartea să nu reprezinte niciun pericol.

— Doar de gât?

Rowan făcu ochii mari, iar faptul că se împinse în ea îi oferi răspunsul.

Se mişcară împreună, unduindu-se ca marea din faţa lor, iar când Rowan îi strigă din nou numele în întunericul împestriţat de stele, Aelin speră că zeii auziră şi îşi dădu seama că zilele lor erau acum numărate.

Capitolul 39

Rowan nu ştia dacă trebuia să fie amuzat, încântat sau un pic îngrozit că fusese binecuvântat cu o regină şi o iubită căreia îi păsa atât de puţin de decenţa publică. Făcuse dragoste cu ea de trei ori pe plajă – de două ori pe nisip, apoi a treia oară în apa caldă. Şi totuşi, sângele îi era încă fierbinte. Şi îşi dorea să o mai facă.

Înotaseră în apele puţin adânci ca să se spele de nisipul lipit de ei, dar Aelin îi cuprinsese talia cu picioarele, îl sărutase pe gât, apoi îi linsese urechea, iar el i-o muşcase pe a ei şi o pătrunsese încă o dată. Ştia de ce el avea nevoie de contact fizic, de ce avea nevoie să o guste, pentru ca mai apoi să o aibă. Şi ea avea nevoie de aceleaşi lucruri.

El încă avea nevoie de asta. După prima dată, fusese lăsat să îşi revină, ca să-şi recupereze minţile, după ce împreunarea îl... dezlănţuise. Îl distrusese şi îl recrease. Magia lui fusese un cântec, iar ea fusese...

Nu mai avusese pe cineva ca ea. Îi oferise tot ce-i oferise el. Şi când ea îl muşcase în timpul celei de-a doua împreunări, pe nisip... Magia lui

spulberase şase dintre palmierii din apropiere când avusese un orgasm atât de puternic, încât crezuse că trupul avea să i se împrăştie.

După ce terminaseră, ea voise să se întoarcă în Golful Craniului îmbrăcată doar în flăcări, dar el îi dăduse cămaşa şi cureaua lui, care nu o acopereau suficient – mai ales picioarele-i frumoase –, măcar aşa nu ar mai fi iscat o revoltă.

Era sumar îmbrăcată. Şi, în clipa în care ar fi intrat în raza de acţiune a oricărei fiinţe, poseda un simţ supranatural al mirosului şi ar fi fost evident ce făcuseră pe plajă.

El o marcase – mai intens decât mirosul pe care îl avusese ea înainte. O marcase profund, iar aşa ceva nu mai putea fi anulat, spălat. Se revendicaseră reciproc, iar Rowan ştia că ea era conştientă de ce însemna asta – la fel ca şi el... Ştia că fusese alegerea ei. O decizie finală în ceea ce-l privea pe cel cu care avea să-şi împartă patul regal.

Avea să încerce să se ridice la înălţimea onoarei – să găsească un mod de a dovedi că el o merita, că ea nu pariase pe cine nu trebuia. Cumva, avea să o câştige. Chiar dacă, în afară de inima şi de magia lui, nu prea avea ce să-i ofere.

Dar o cunoştea pe regina lui. Şi ştia că, în ciuda a ceea ce făcuseră, Aelin îl ţinuse pe plajă şi ca să-i evite pe ceilalţi. Ca să le evite întrebările şi cererile. Dar el făcu un pas în Trandafirul Oceanului, văzu lumina din camera lui Aedion şi ştiu că prietenii lor nu aveau să renunţe atât de uşor.

Într-adevăr, Aelin se încrunta spre lumină –

deşi îngrijorarea dispăru rapid când îşi aminti de creatura care fusese atât de mult inconştientă. În picioarele goale, nu făcu niciun zgomot pe scări şi pe hol când se grăbi spre camera ei, fără să se deranjeze să bată înainte de a deschide uşa.

Rowan expiră brusc, încercând să-şi adune magia ca să răcească focul care încă îi încălzea sângele şi să-şi calmeze instinctele care-i urlau nu să o aibă, ci să elimine orice altă ameninţare.

Pentru orice mascul Fae, momentul în care îşi făcea o iubită era periculos. Mai rău, când asta însemna ceva mai mult.

Dorian şi Aedion stăteau în cele două fotolii din faţa şemineului întunecat, cu braţele încrucişate.

Şi verişorul ei păli probabil de groază când o mirosi pe Aelin – semnele amândurora fiind şi vizibile, şi invizibile.

Lysandra stătea în pat, trasă la faţă, dar miji ochii spre regină. Creatura metamorfică fu cea care o întrebă mieros:

— Ţi-a plăcut?

Aedion nu îndrăzni să se mişte şi, din privire, îl avertiză pe Dorian să-i urmeze exemplul. Rowan îşi domoli furia când îi văzu pe ceilalţi masculi lângă regina lui, amintindu-şi că erau prietenii lui, dar...

Furia sălbatică se poticni când o simţi pe Aelin înfiorându-se uşurată, acum că o găsise pe creatura metamorfică aproape vindecată şi lucidă. Însă regina lui nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu e ăsta singurul lucru la care sunt buni masculii Fae?

Rowan ridică din sprâncene, chicotind când se gândi dacă să-i amintească cum îl implorase tot

timpul, cum rostise cuvinte ca *te rog* şi *o, pe toţi zeii,* iar apoi alte câteva rugăminţi. Avea să-i facă plăcere să o audă rostind din nou vorbele cărora nu le dădea glas prea des.

Aelin îi aruncă o privire încruntată, provocându-l să o spună. Şi, în ciuda faptului că tocmai fusese a lui, în ciuda faptului că încă îi simţea gustul, Rowan ştia că, data viitoare, ea nu avea să mai primească restul lucrurilor pe care şi le dorea.

Aelin roşi ca şi când i-ar fi citit gândurile, dar luă amuleta de la gât, o lăsă pe masa joasă dintre Aedion şi Dorian şi spuse:

— Am aflat că asta este a treia cheie Wyrd din Wendlyn.

Linişte.

Apoi, ca şi când nu le-ar fi distrus orice sentiment de siguranţă pe care-l mai aveau, Aelin scoase Ochiul distrus al Elenei din sac, îl aruncă o dată în aer şi făcu semn din bărbie spre Regele Adarlanului.

— Cred că este timpul să-ţi cunoşti strămoşii.

~

Dorian ascultă povestea lui Aelin.

Despre cheia Wyrd pe care o purtase în secret, despre ce se întâmplase în acea zi în golf, despre cum îl păcălise pe Lorcan şi cum spera că asta avea să-l conducă, în cele din urmă, pe războinic din nou la ei – cu celelalte două chei în mâini. Şi cum, cu puţin noroc, urmau să găsească Lacătul pe care ea trebuia să îl recupereze din Mlaştinile

Stâncoase – singurul lucru capabil să unească din nou cheile Wyrd în poarta din care fuseseră făcute şi să pună capăt ameninţării lui Erawan pentru totdeauna – aşa cum i se ordonase de două ori.

Niciun număr de aliaţi nu ar fi contat, dacă nu ar fi putut să-l împiedice pe Erawan să folosească acele chei ca să dezlănţuie hoardele de Valgi din propriul regat, asupra ţinutului Erilea. Faptul că avea cele două chei deja adusese prea mult întuneric. Dacă ar fi obţinut-o pe a treia, dacă ar fi reuşit să stăpânească Poarta Wyrd şi să o deschidă spre orice lume dorea şi ar fi folosit-o ca să invoce orice armată cuceritoare... Ei trebuiau să găsească Lacătul, ca să anuleze cheile.

Când regina termină, Aedion se înfuria în tăcere, Lysandra se încrunta, iar Aelin stingea acum lumânările din cameră, fluturându-şi uşor mâna. Două volume vechi, scoase din desagile pline ale lui Aedion, stăteau deschise pe masă. El cunoştea cărţile – nu ştia că ea le luase din Rifthold. Ochiul Elenei, amuleta din metal răsucit, era pe unul din ele când Aelin verifică însemnele de pe o pagină pătată de vreme.

Întunericul se lăsă când ea îşi folosi propriul sânge ca să scrijelească însemnele pe podeaua din lemn.

— Se pare că o să datorăm mai mulţi bani pentru câte am distrus în oraşul ăsta, mormăi Lysandra.

Aelin pufni.

— O să mutăm covorul ca să o acoperim. Ea termina de făcut un semn – un semn Wyrd, îşi dădu seama Dorian cu un fior şi se retrase, luând

în pumn Ochiul.

— Şi acum? întrebă Aedion.

— Acum o să ne ţinem gurile, spuse dulce Aelin.

Lumina lunii acoperi podeaua, devorată de liniile întunecate pe care ea le incrustase. Aelin se îndreptă spre locul în care Rowan stătea fără cămaşă la marginea patului, din cauză că regina *o purta* acum, şi luă un loc lângă el, punându-şi o mână pe genunchiul lui.

Lysandra fu prima care observă.

Ea se ridică în pat, ochii verzi strălucindu-i ca ai unui animal când lumina lunii de pe semnele sângerii păru să sclipească. Aelin şi Rowan se ridicară în picioare. Dorian se holbă la semne, la lumina lunii, la raza care strălucea prin uşile deschise ale balconului.

Ca şi când însăşi lumina ar fi fost o uşă, raza se transformă într-o siluetă umană.

Aceasta pâlpâi, conturul fiind abia vizibil. Ca o născocire dintr-un vis.

Lui Dorian i se ridică părul de pe braţe, iar el avu înţelepciunea să alunece de pe scaun şi să se lase într-un genunchi atunci când îşi plecă fruntea.

Fu singurul care făcu gestul. Singurul, îşi dădu el seama, care vorbise cu partenerul Elenei, Gavin. Cu mult timp în urmă – într-o altă viaţă. Încercă să nu se gândească la ce însemna acum faptul că purta sabia lui Gavin, Damaris. Aelin nu i-o ceruse înapoi – nu părea înclinată să o facă.

Vocea înăbuşită a unei femei, care parcă ar fi strigat din depărtare, pâlpâi în interiorul şi în exteriorul imaginii.

— Prea departe, spuse încet o voce tânără.

Aelin înaintă şi închise cărţile vechi de vrăji înainte de a le stivui zgomotos.

— Ei bine, Rifthold nu este chiar disponibil, iar mormântul tău este distrus, aşa că *ai ghinion.*

Dorian îşi înălţă capul când privi între silueta pâlpâitoare din raze de lună şi tânăra regină din carne şi sânge.

Trupul nedesăvârşit al Elenei dispăru şi apoi reapăru, ca şi când vântul ar fi deranjat-o.

— Nu – rezist...

— Atunci nu am să te reţin mult. Vocea lui Aelin era tăioasă ca o lamă. Fără jocuri. Fără jumătăţi de adevăr. *De ce* a venit astăzi Deanna? Înţeleg: este important ca Lacătul să fie găsit. Dar *ce* este? Şi spune-mi la ce s-a referit când mi-a spus „Regina căreia i s-a promis”.

Ca şi când cuvintele ar fi lovit-o pe regina moartă ca un fulger, înaintaşa lui îşi făcu fizic apariţia.

Era splendidă: chipul îi era tânăr şi serios, iar părul lung, alb-argintiu – ca al lui Manon – iar ochii... De un albastru uimitor. Ea îl fixă cu privirea, rochia galbenă pe care o purta fluturând pe o briză-fantomă.

— Ridică-te, tinere rege!

Aelin pufni.

— Putem să nu ne jucăm de-a spiritul antic şi sfânt?

Însă Elena se uită cu atenţie la Rowan şi la Aedion. Gâtul zvelt şi alb i se mişcă.

Şi Aelin, pe toţi zeii, pocni din degete spre regină – o dată, de două ori – atrăgându-i din nou

atenţia asupra ei.

— Bună, Elena, spuse ea tărăgănat, mă bucur să te văd. A trecut ceva timp. Vrei să-mi răspunzi la nişte întrebări?

Iritarea licări în ochii reginei moarte. Dar Elena îşi ţinu bărbia ridicată şi umerii drepţi.

— Nu am mult timp. Îmi este prea greu să menţin legătura, atât de departe de Rifthold.

— Ce surpriză!

Cele două regine se priviră.

Elena începu prima:

— Deanna este o zeiţă. Nu are reguli şi coduri morale, aşa ca noi. Pentru ea, *timpul* nu există aşa cum există pentru noi. Ţi-ai lăsat magia să atingă cheia, cheia a deschis o uşă, iar Deanna s-a întâmplat să te urmărească atunci. Că ţi-a vorbit este un dar în sine. Faptul că ai reuşit să o alungi înainte să fie pregătită... Nu o să uite prea curând insulta, *Maiestate.*

— Poate să-şi aştepte rândul, spuse Aelin.

Elena scuturǎ din cap.

— Sunt... atât de multe lucruri pe care nu am apucat să ţi le spun.

— Cum ar fi că tu şi Gavin nu l-aţi ucis pe Erawan, că aţi minţit în privinţa asta şi că ne-aţi lăsat pe noi să ne ocupăm de el?

Dorian riscă să arunce o privire spre Aedion, dar chipul de general îi era dur şi calculat – aţintit asupra reginei moarte care acum se afla în cameră cu ei. Lysandra – Lysandra dispăruse.

Nu de tot, ci în forma ei de leopard-fantomă, furişându-se printre umbre. Rowan îşi sprijinea nonşalant mâna pe sabie, deşi magia lui Dorian

străbătu camera şi îşi dădu seama că arma trebuia să fie distragerea fizică în faţa loviturii magice pe care i-ar fi dat-o Elenei, dacă ar fi îndrăznit să se uite ciudat la Aelin. Într-adevăr, un scut dur din aer le despărţea pe cele două regine şi sigila şi camera.

Elena scuturǎ din cap, iar părul argintiu pluti.

— Trebuia să recuperezi cheile Wyrd înainte ca Erawan să ajungă atât de departe.

— Ei bine, n-am făcut-o! izbucni Aelin. Iartă-mă dacă nu mi-ai dat nişte instrucţiuni prea *clare!*

— Nu am timp să-ţi explic, dar să ştii că a fost *singura* şansă, spuse Elena. Ca să ne salvez, să salvez Erilea, a fost *unica* şansă de care am putut să profit. Şi, cu toate replicile lor, regina îi arătă palmele lui Aelin. Deanna şi tatăl meu au spus adevărul. Credeam... credeam că este stricat, dar dacă ei ţi-au spus să găseşti Lacătul... Ea îşi muşcă buza.

— Brannon mi-a spus să merg în Mlaştinile Stâncoase din Eyllwe ca să găsesc Lacătul, zise Aelin. *Unde,* mai exact, în mlaştini?

— Cândva, în mijlocul mlaştinilor, a existat un oraş imens, şopti Elena. Acum, este pe jumătate înecat pe câmpie. Într-un templu din centru, am lăsat rămăşiţele Lacătului. Eu nu am... Tatăl meu a plătit un preţ înfiorător pentru Lacăt. L-a costat... trupul mamei mele, viaţa ei muritoare. Un Lacăt pentru cheile Wyrd – ca să sigileze poarta şi să unească cheile pentru totdeauna. Nu am înţeles pentru ce a fost făcut; tatăl meu nu mi-a spus nimic până când nu a fost prea târziu. Nu ştiam decât că Lacătul putea fi folosit doar o singură dată

şi că putea să sigileze *orice* voiam noi. Aşadar, l-am furat. L-am folosit pentru mine, pentru poporul meu. De atunci, plătesc pentru asta.

— L-ai folosit ca să-l închizi pe Erawan în cavou, spuse încet Aelin.

Expresia rugătoare dispăru de pe chipul Elenei.

— În ziua aceea, prietenii mei au murit în valea din Munţii Negri pentru ca eu să pot avea şansa de a-l opri. Le-am auzit ţipetele chiar dacă eram în mijlocul taberei lui Erawan. Nu mă voi scuza că am încercat să opresc măcelul pentru ca supravieţuitorii să poată avea un viitor. Pentru ca *tu* să poţi avea un viitor.

— Deci ai folosit Lacătul şi apoi l-ai ascuns printre dărâmături?

— L-am lăsat pe câmp, în oraşul sfânt – în amintirea vieţilor pierdute. Dar un cataclism imens a scuturat pământul după câteva zeci de ani... iar oraşul s-a scufundat, apa din mlaştină s-a revărsat, iar Lacătul a fost uitat. Nu l-a mai recuperat nimeni. Puterea lui a fost deja folosită. Era doar o bucată de metal şi sticlă.

— Iar acum nu este?

— Dacă tatăl meu şi Deanna ţi-au spus despre el, înseamnă că are un rol important în oprirea lui Erawan.

— Iartă-mă dacă nu am încredere în cuvântul unei zeiţe care a încercat să mă folosească drept paiaţă ca să distrugă oraşul.

— Metodele ei sunt indirecte, dar probabil că nu a vrut să-ţi facă rău...

— Pe naiba!

Elena pâlpâi din nou.

— Du-te în Mlaştinile Stâncoase şi găseşte Lacătul!

— I-am spus lui Brannon şi am să-ţi spun şi ţie: avem lucruri mai importante de făcut...

— Mama mea a *murit* ca să făurească Lacătul! izbucni Elena, ochii arzându-i strălucitor. A renunţat la corpul ei muritor ca să poată fauri Lacătul pentru tatăl meu. Eu am fost cea care nu l-a folosit aşa cum trebuia.

Aelin clipi, iar Dorian se întrebă dacă ar fi trebuit să-şi facă griji cu adevărat când ea rămase fără cuvinte.

— Cine a fost mama ta? şopti Aelin.

Dorian se gândi la toate lecţiile de istorie despre casa lui regală, dar nu reuşi să îşi amintească.

Elena scoase un sunet care ar fi putut să fie un suspin, imaginea ei estompându-se în pânze de păianjen şi raze de lună.

— Cea care l-a iubit cel mai mult pe tatăl meu. Cea care l-a binecuvântat cu nişte daruri atât de puternice, iar apoi s-a întrupat într-o muritoare şi i-a oferit darul inimii ei.

Lui Aelin i se înmuiară braţele pe lângă corp.

— Rahat! zise brusc Aedion.

Elena râse fără să se amuze când îi spuse lui Aelin:

— De ce crezi că arzi atât de strălucitor? Nu doar sângele lui Brannon îţi curge prin vene. Ci şi al Malei.

— Mala, Aducătoarea-Focului, era mama ta, şopti Aelin.

Elena deja dispăruse.

— Sincer, este o minune că nu v-aţi ucis una pe cealaltă, spuse Aedion.

Dorian nu se deranjă să-l corecteze spunându-i că, tehnic vorbind, era imposibil, având în vedere că una din ele era deja moartă. Mai degrabă, se gândi la tot ce spusese şi ceruse regina. Rowan, tăcut, părea să facă acelaşi lucru. Lysandra adulmecă semnele de sânge ca şi când ar fi vrut să verifice dacă rămăşiţele anticei regine mai erau prin preajmă.

Aelin se uită pe uşile deschise ale balconului cu ochii mijiţi şi cu buzele strânse. Îşi desfăcu pumnul şi studie Ochiul Elenei, pe care-l mai ţinea încă în palmă.

Ceasul bătu ora unu dimineaţă. Încet, Aelin se întoarse spre ei. Spre el.

— Sângele Malei ne curge prin vene, spuse ea răguşit, strângând Ochiul înainte să îl bage în buzunarul de la cămaşă.

El clipi, dându-şi seama că, într-adevăr, aşa era. Că poate amândouă fuseseră considerabil înzestrate din cauza asta. Dorian i se adresă lui Rowan, doar pentru că el ar fi putut auzi sau vedea ceva în toate călătoriile lui:

— Chiar e posibil ca un zeu să devină muritor?

Rowan, care o urmărise pe Aelin cu o oarecare prudenţă, se întoarse spre el.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva. Dar... Fiinţele Fae au renunţat la nemurire ca să-şi lege vieţile de cele ale partenerilor lor muritori.

Lui Dorian i se părea că Aelin se uita în mod voit atent la un punct de pe cămaşa ei.

— Cu siguranţă Mala a găsit un mod să facă

asta.

— Nu este doar posibil, murmură Aelin. *A făcut-o.* Acel... puţ de putere pe care l-am descoperit azi... Era chiar de la Mala. Poate că Elena este în multe feluri, dar nu o mincinoasă.

Lysandra reveni la forma ei umană, clătinându-se suficient, încât se aşeză pe pat înainte ca Aedion să se mişte, ca să o ajute să-şi menţină echilibrul.

— Deci ce facem acum? întrebă ea, cu o voce slabă. Flota lui Erawan se ascunde în Golful din Oro; Maeve navighează spre Eyllwe. Dar niciunul nu ştie că noi avem cheia asta Wyrd – sau că Lacătul există... şi se află chiar între armatele lor.

Pentru o clipă, Dorian se simţi un prost inutil, în timp ce ei toţi, inclusiv el, se uitară la Aelin. Era Regele Adarlanului, îşi aminti el. Era egalul ei. Chiar dacă pământurile şi oamenii îi fuseseră furaţi, iar capitala prădată.

Aelin se frecă la ochi cu degetul mare şi cel arătător, expirând prelung.

— Chiar o urăsc pe flecara aia bătrână.

Ea îşi ridică privirea, studiindu-i pe toţi şi spuse simplu:

— Dimineaţă, o să navigăm spre Mlaştinile Stâncoase ca să găsim Lacătul.

— Rolfe şi mycenienii? întrebă Aedion.

— El o să-şi ia jumătate din flotă ca să-i găsească pe ceilalţi mycenieni, oriunde s-ar ascunde. Apoi au să navigheze toţi spre nord, către Terrasen.

— Riftholdul este la mijlocul drumului, patrulat de balauri, replică Aedion. Şi reuşita planului

depinde de credinţa noastră că Rolfe o să se ţină de cuvânt.

— Rolfe ştie cum să se ferească, spuse Rowan. Singura soluţie este să avem încredere în el. Şi şi-a respectat promisiunea făcută lui Aelin în ceea ce-i priveşte pe sclavi, de acum doi ani şi jumătate.

Nu exista nicio îndoială în privinţa motivului pentru care Aelin îl făcuse să şi-o respecte.

— Şi cealaltă jumătate a flotei lui Rolfe? insistă Aedion.

— Câteva nave au să rămână să păzească arhipelagul, spuse Aelin. Şi altele au să ne însoţească în Eyllwe.

— Nu poţi să lupţi împotriva flotei lui Maeve cu o parte din cea a lui Rolfe, spuse Aedion, încrucişându-şi braţele. Dorian îşi înghiţi propriul argument, lăsându-l pe general să termine de vorbit. Ca să nu mai vorbim de forţele din Morath.

— Nu am de gând să mă duc acolo ca să mă lupt, fu tot ce spuse Aelin.

Şi nimic mai mult.

Apoi ei se împrăştiară, Aelin şi Rowan plecând în camera lor.

Dorian rămase treaz, chiar şi când însoţitorii lui începură să respire profund şi lent. Se gândi la fiecare cuvânt rostit de Elena, se gândi la apariţia de demult a lui Gavin, care îl trezise ca să o oprească pe Aelin să deschidă portalul acela. Poate că Gavin o făcuse nu ca să o cruţe pe Aelin, ci ca să-i împiedice pe zeii care aşteptau cu ochi reci să o prindă, aşa cum o făcuse azi Deanna.

El îşi alungă temerile, hotărând să se gândească la asta într-un moment în care ar fi fost

mai puţin înclinat să tragă concluzii greşite. Dar, în mintea lui, firele formau o structură în nuanţe de roşu, verde, auriu şi albastru, care străluceau şi zvâcneau, şoptindu-şi secretele în limbi nevorbite în lumea asta.

~

La o oră după răsărit, ei plecară din Golful Craniului cu cea mai rapidă navă de care se putea lipsi Rolfe. Rolfe nu se deranjă să-şi ia rămas-bun, ocupându-se deja de pregătirea flotei înainte de a părăsi portul scânteietor şi de a naviga în arhipelagul luxuriant de dincolo de el. Totuşi îi oferi lui Aelin un dar de despărţire: coordonatele vagi ale Lacătului. Harta lui le găsise – sau, mai degrabă, găsise indicii despre acestea. Probabil că era protejat, îi avertizase căpitanul, dacă tatuajul său nu reuşise să-l localizeze cu precizie. Dar era mai bine decât nimic, presupusese Dorian. La fel mormăise şi Aelin.

În aer, Rowan dădu târcoale în forma sa de uliu, uitându-se în faţă şi în spate. Fenrys şi Gavriel erau la vâsle, ajutându-i să iasă din port – la fel şi Aedion, aflat la o distanţă confortabilă de tatăl său.

Dorian stătea la cârma de lângă căpitanul posac şi scund – o femeie mai în vârstă, care nu se arăta deloc interesată să discute cu el, fie că era rege ori ba. Lysandra înota în valurile de dedesubt într-o formă sau alta, păzindu-i de ameninţările din adâncuri.

Însă Aelin stătea singură la provă, cu părul blond desfăcut şi plutindu-i în spate, atât de

nemişcată, încât ar fi putut fi geamăna figurinei aflate la zeci de centimetri dedesubt. Soarele care răsărea o îmbrăca într-o strălucire aurie, focul lunar care ameninţase să-i distrugă pe toţi fiind de nevăzut.

Dar, chiar dacă regina sclipea în faţa umbrelor lumii... o urmă de răceală îi atinse inima lui Dorian.

Iar el se întrebă dacă nu cumva Aelin privea arhipelagul, marea şi cerul, ca şi când nu avea să le mai vadă niciodată.

~

După trei zile, aproape ieşiseră din arhipelag. Dorian era din nou la cârmă, Aelin la provă, iar ceilalţi, fie erau plecaţi în recunoaştere, fie se odihneau.

Magia sa îl simţi înaintea lui Dorian. O conştientizare, un avertisment şi o trezire.

El scrută orizontul. Războinicii Fae tăcură primii.

La început, păru un nor – un mic nor, aruncat de vânt la orizont. Apoi o pasăre mare.

Când marinarii începură să se grăbească spre arme, mintea lui Dorian îi dădu, în sfârşit, un nume bestiei care se îndrepta spre ei, cu aripi late şi lucioase. *Balaur.*

Era numai unul. Şi un singur călăreţ. Un călăreţ care nu se mişca şi al cărui păr alb şi desfăcut flutura într-o parte. Aşa cum se înclina şi călăreţul.

Balaurul zbură mai jos, atingând uşor apa. Lysandra fu imediat pregătită, aşteptând ordinul reginei de a lua forma în care avea să se lupte cu

el...

— Nu.

Dorian rosti cuvântul fără să se gândească, apoi îl spuse de nenumărate ori, în timp ce balaurul şi călăreţul se apropiau din ce în ce mai mult de navă.

Vrăjitoarea era inconştientă, iar corpul i se apleca într-o parte pentru că nu era trează, pentru că era pătată peste tot de sânge albastru.

— Nu trageţi; nu trageţi...

Dorian strigă ordinul când se grăbi spre locul în care Fenrys îşi încordase arcul, vârful negru al săgeţii fiind ţintit spre gâtul expus al vrăjitoarei. Cuvintele îi fură înghiţite de strigătele marinarilor şi ale căpitanului lor. Magia lui Dorian se extinse când o scoase pe Damaris din teacă...

— *Nu trageţi!* se auzi în vacarm vocea lui Aelin.

Toţi se opriră. Balaurul zbură mai aproape, apoi se înclină, ocolind barca.

Sângele albastru prinsese coajă pe coastele pline de cicatrice ale bestiei. Atât de mult sânge! Vrăjitoarea abia stătea în şa. Chipul bronzat îi era palid, iar buzele îi erau mai albe decât osul de balenă.

Balaurul descrise un cerc complet, deplasându-se mai jos de data asta, pregătindu-se să aterizeze cât mai aproape de barcă. Nu ca să atace... ci pentru ajutor.

Pentru o clipă, balaurul se ridică lin peste valurile de culoarea cobaltului. Apoi vrăjitoarea se înclină atât de mult, încât corpul păru să-i rămână fără oase. Ca şi cum, în clipa aceea, în care ajutorul era la doar câţiva metri distanţă, norocul

care o ţinuse călare o părăsi în cele din urmă.

Liniştea se lăsă pe navă când Manon Cioc-negru se rostogoli din şa, căzu prin vânt şi stropi de spumă şi atinse suprafaţa apei.

Partea a doua
Inimă de Foc

Capitolul 40

În cea mai mare parte a dimineţii înnorate şi înăbuşitoare, fumul o înţepase pe Elide în ochi.

Erau doar fermierii care dădeau foc câmpurilor rămase necultivate, afirmase Molly, astfel încât cenuşa să poată fertiliza pământul pentru recolta din anul următor. Mai mult ca sigur, ei erau la o distanţă de câţiva kilometri, dar vântul nordic şi înviorător avea să poarte fumul şi cenuşa departe. Era calea care conducea acasă, spre Terrasen.

Dar ei nu se îndreptau spre Terrasen. Ei se îndreptau către est, direct către coastă.

Curând, ea trebuia să cotească spre nord. Ei trecuseră printr-un oraş – doar unul singur, iar cetăţenii acestuia se săturaseră deja de carnavaluri ambulante şi de artişti. Chiar dacă mai era până la lăsarea nopţii, Elide ştia deja că, foarte probabil, ei ar fi câştigat bani doar cât să-şi acopere cheltuielile de şedere.

Până acum, ea atrăsese în total patru clienţi în micul său cort, majoritatea tineri care voiau să afle ce fete din sat îi plăceau, abia observând că Elide – sub machiajul gros ca o cremă – nu era mai în vârstă decât ei. Ei fugiseră când prietenii lor

trecuseră în grabă, şoptind prin clapele pictate cu stele ale cortului că un spadasin cu braţe mari, aproape cât trei trunchiuri de copac, dădea un spectacol pe cinste.

Elide se încruntase la tinerii pierde-vară care dispărură – unul fără să plătească – şi la Lorcan, pentru că îi zădărnicise reprezentanţa.

Ea aşteptă cele două minute înainte să iasă din cort, pălăria imensă şi ridicolă pe care i-o îndesase Molly pe cap oprindu-se între clape. Din vârf, atârnau mărgeluţe şi amulete, iar Elide şi le dădu din faţa ochilor, aproape împiedicându-se de veşmintele asortate, roşii ca sângele, când se duse să vadă ce era cu toată agitaţia.

Dacă muşchii lui Lorcan îi impresionaseră pe tinerii din oraş, atunci pe tinere le dădeau peste cap.

Şi pe femeile mai în vârstă, îşi dădu seama Elide, fără să se deranjeze să-şi facă loc prin mulţimea înghesuită din faţa scenei improvizate, pe care Lorcan jongla şi arunca săbii şi cuţite.

Lorcan nu era un artist talentat. Nu, chiar era destul de obraznic, încât să pară *plictisit* acolo sus, aproape morocănos.

Însă trupul fără cămaşă şi *uns cu ulei* compensa lipsa farmecului. Şi, pe toţi zeii…

Lorcan îi făcea pe tinerii care îi vizitaseră cortul să pară… copii.

El balansa şi-şi arunca armele ca şi cum ar fi fost un nimic, iar ea avea sentimentul că războinicul nu făcea decât să-şi execute unul dintre exerciţiile zilnice de întreţinere. Dar mulţimea încă se mira la fiecare răsucire, şi

aruncare, şi prindere, iar monedele încă zăngăneau în castronelul de la marginea scenei.

Înconjurat de torţe, părul negru al lui Lorcan părea să înghită lumina, ochii negri fiindu-i inexpresivi. Elide se întrebă dacă masculul se gândea să-i ucidă pe toţi cei care salivau după el ca nişte câini în jurul unui os. Nu-l putea condamna.

O picătură de transpiraţie îi curse pe pieptul lucrat, prin părul ud şi negru. Elide urmări, uşor încremenită, cum stropul de transpiraţie îi alunecă încet pe adânciturile musculoase ale abdomenului. Mai jos.

Nu era cu nimic mai bună decât femeile care îi făceau ochi dulci, îşi spuse şi fu pe cale să se întoarcă în cortul ei, când Molly comentă chiar de lângă ea:

— Soţul tău ar putea doar să stea acolo şi să-ţi cârpească ciorapii, şi femeile şi-ar goli buzunarele ca să aibă şansa să se holbeze la el.

— Efectul ăsta l-a avut peste tot pe unde am umblat cu fostul nostru carnaval, minţi Elide.

Molly ţâţâi.

— Eşti norocoasă că încă se uită la tine aşa cum o face, şopti ea când Lorcan îşi aruncă în aer sabia, iar oamenii suspinară.

Elide se întrebă dacă Lorcan s-ar fi uitat măcar la ea, în cazul în care i-ar fi spus cum o chema, cine era şi ce purta asupra ei. El dormea pe podeaua cortului în fiecare seară – nu că ea s-ar fi deranjat vreodată să-i ofere salteaua. De obicei, intra după ce ea adormea şi pleca înainte să se trezească. Ce anume făcea, nu ştia – poate că se

antrena, de vreme ce corpul lui arăta... aşa.

Lorcan aruncă trei cuţite în aer şi se plecă în faţa mulţimii, fără urmă de modestie sau amuzament. Oamenii suspinară din nou când cuţitele se îndreptară spre spatele lui expus.

Dar, cu o mişcare uşoară şi graţioasă, Lorcan se răsuci, prinzând fiecare cuţit, unul după celălalt.

Mulţimea ovaţionă, iar Lorcan se uită liniştit la castronelul cu monede. Mai multe din cupru – şi câteva din argint – curseră, ca o rafală de ploaie.

Molly râse încet.

— Dorinţa şi frica pot să deschidă orice pungă. Brusc, îi aruncă o privire. Nu ar trebui să fii în cortul tău?

Elide nu se deranjă să răspundă când plecă şi ar fi putut jura că îl simţi pe Lorcan uitându-se la pălăria ei şi la mărgelele care se legănau, la veşmintele lungi şi voluminoase. Ea continuă să meargă şi mai suportă alţi câţiva tineri – şi câteva tinere – care îi puseră întrebări despre vieţile lor amoroase înainte de a se trezi din nou singură în cortul stupid, unde numai sferele de cristal se legănau, cu mici lumânări înăuntru, luminând în întuneric.

Aştepta ca Molly să-i strige, în sfârşit, că se terminase carnavalul când Lorcan intră în cort, aplecându-şi umerii şi ştergându-şi faţa cu o bucată de material care, în mod sigur, nu era cămaşa lui.

— Îţi dai seama că Molly o să te implore să rămâi, spuse Elide.

El se aşeză pe scaunul pliant din faţa mesei rotunde.

— Asta e prezicerea ta de profesionistă?

Ea dădu la o parte un şirag de mărgele care i se legănau în ochi.

— Ţi-ai vândut şi cămaşa?

Lorcan rânji feroce.

— Am primit zece monede de cupru pentru ea de la nevasta unui fermier.

Elide se încruntă.

— Ce dezgustător!

— Banii sunt bani. Presupun că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, cu tot aurul pe care l-ai ascuns.

Elide se uită în ochii lui, fără să se deranjeze să pară plăcută.

— Ai o stare rară de bine.

— Aşa se întâmplă când două femei şi un bărbat îţi oferă un loc în paturile lor.

— Atunci, ce cauţi aici? întrebă mai răstit decât intenţionase.

El se uită cu atenţie la globurile care atârnau, la covorul ţesut, la faţa neagră de masă, iar apoi la mâinile ei, mici, cu cicatrice şi bătături, care apucau strâns marginea mesei.

— Nu ţi-aş da planurile peste cap dacă m-aş strecura în noapte cu altcineva? Lumea s-ar aştepta să mă alungi – să fii cu inima frântă şi furioasă, cât ai mai rămâne aici.

— Ai putea la fel de bine să te relaxezi, spuse ea. Oricum ai să pleci în curând.

— Şi tu, îi aminti el.

Elide bătu uşor cu un deget pe faţa de masă, materialul aspru zgâriindu-i pielea.

— Ce este? întrebă el. Ca şi când nu i-ar fi

făcut plăcere să fie politicos.

— Nimic.

Nu era nimic, totuşi. Ea ştia de ce amânase întoarcerea spre nord, plecarea inevitabilă din grupul acesta şi drumul final de una singură.

Abia era băgată în seamă într-un carnaval izolat. Ce naiba avea să facă într-un regat cu oameni atât de puternici – mai ales că nu putea să citească? Dacă Aelin putea distruge regi şi salva oraşe, ce naiba avea să facă ea ca să-şi dovedească valoarea? Să le spele hainele? Să le spele vasele?

— Marion, spuse el tăios.

Ea îşi ridică privirea, surprinsă să-l mai vadă acolo. Ochii negri ai lui Lorcan erau de necitit în lumina slabă.

— În seara asta au fost destui tineri care nu s-au putut abţine să nu se holbeze la tine. De ce să nu te distrezi cu ei?

— De ce? izbucni ea.

Gândul de a fi atinsă de vreun străin, de a fi pipăită pe întuneric de vreun bărbat fără chip şi nume...

Lorcan rămase nemişcat. El continuă pe un ton calm:

— Când ai fost în Morath, cineva...

— Nu. Ea ştia la ce se referea. Nu – nu s-a ajuns atât de departe. Dar amintirea bărbaţilor care o atinseseră şi se hliziseră la goliciunea ei... Ea o alungă. Nu am fost niciodată cu un bărbat. N-am avut şansa şi nici nu m-a interesat.

El îşi înclină capul, părul negru şi mătăsos alunecându-i peste faţă.

— Preferi femeile?

Ea clipi la el.

— Nu, nu cred. Nu ştiu ce prefer. Repet, eu niciodată... nu am avut ocazia să simt... asta.

Ea nu cunoştea dorinţa, pofta trupească. Şi nu ştia cum sau de ce ajunseseră ei să vorbească despre asta.

— De ce?

Şi cu toată concentrarea lui Lorcan aţintită asupra ei, cu felul în care se uită la buzele vopsite cu roşu, Elide îşi dori să-i spună despre turn, despre Vernon şi despre părinţii ei. Despre motivul pentru care, dacă ar fi fost să dorească pe cineva vreodată, lucrul acesta ar fi fost rezultatul unei încrederi atât de mari în cineva, încât ororile să dispară; al cunoaşterii faptului că acea persoană ar fi luptat din răsputeri să o elibereze şi să nu o mai închidă niciodată, să o rănească sau să o părăsească.

Elide deschise gura. Apoi se auziră ţipetele.

~

Lorcan nu ştia ce naiba căuta în cortul ridicol de mic al lui Marion. Trebuia să se spele, să îndepărteze transpiraţia şi uleiul şi *senzaţia* de a fi privit cu jind de atâtea perechi de ochi.

Dar, după ce-şi terminase jalnicul spectacol, o zărise pe Marion în mulţime. Nu o văzuse mai devreme în seara aceea, înainte de a-şi pune pălăria şi de a îmbrăca acele veşminte, dar... poate din cauza machiajului ochilor intens creionaţi, datorită şi felului în care buzele vopsite în roşu îi

făceau gura să semene cu un fruct proaspăt... o observase.

Observase şi felul în care o reperaseră bărbaţii. Unii se uitaseră de-a dreptul cu gura căscată, afişându-şi trupeşte mirarea şi poftele, în timp ce Marion zăbovea distrată la marginea mulţimii şi, în schimb, îl privea pe Lorcan.

Era frumoasă. După câteva săptămâni în care mâncase şi fusese în siguranţă, tânăra sfrijită şi îngrozită se transformase, cumva, din drăguţă în frumoasă. El îşi terminase numărul mai devreme decât intenţionase şi până să îşi ridice din nou privirea, Marion dispăruse.

Ca un câine nenorocit, el îi detectase mirosul prin mulţime şi o urmărise până în cort.

În umbrele şi luminile strălucitoare dinăuntru, cu pălăria, mărgelele şi veşmintele de un roşu-închis... era întruchiparea oracolului. Calmă, rafinată şi... pe deplin interzisă.

Iar el se concentrase atât de intens să se înjure pentru că se holbase la gura plină şi păcătoasă, în timp ce ea recunoscuse că era încă neatinsă, încât nu detectase nimic nelalocul său înainte să înceapă ţipetele.

Nu, fusese prea ocupat să se gândească la ce sunete ar fi putut ieşi de pe buzele pline, dacă ar fi învăţat-o încet şi cu blândeţe arta dragostei.

Atacul, presupuse Lorcan, era felul lui Hellas de a-i spune să îşi ţină scula în pantaloni şi să nu se mai gândească la prostii.

— Intră sub căruţă şi rămâi acolo, izbucni el înainte de a ieşi din cort.

Nu aşteptă să vadă dacă îl ascultă. Marion era

isteaţă – ştia că ar fi avut şanse mai bune de supravieţuire dacă îl asculta şi se adăpostea.

Lorcan îşi făcu simţit talentul prin mulţimea panicată a carnavalului – un val de energie întunecată care se unduia – apoi se grăbi să-i spună ceea ce simţea. Puterea lui era intensă şi ucigătoare.

De o parte a câmpului se vedea periferia oraşului, iar de cealaltă, o pădure în care domnea o noapte nesfârşită... şi aripi.

Înălţându-se, siluetele vânjoase plonjară din cer – magia lui detectă patru ilkeni care aterizară cu ghearele scoase, dezgolindu-şi dinţii sfâşietori. Aripile pieloase, după câte se părea, îi însemnau ca fiind un pic diferiţi faţă de cei care le dăduseră de urmă în Oakwald. Erau o variaţie sau forma cizelată a unui vânător deja nemilos.

Oamenii fugiră ţipând spre oraş, spre adăpostul câmpurilor întunecate de dincolo.

Focurile de la distanţă nu fuseseră aprinse de fermieri ca să-şi ardă câmpurile nefolosite. Fuseseră aprinse ca să acopere cerul, ca să ascundă mirosul bestiilor. De el. Sau de oricare alt războinic înzestrat cu puteri.

Marion. Ei o vânau pe Marion.

Carnavalul era în haos, iar caii nechezau şi se ridicau în două picioare. Lorcan fugi spre locul în care cei patru ilkeni aterizaseră în mijlocul câmpului, chiar acolo unde dăduse spectacol în urmă cu câteva minute, la timp ca să-l vadă pe unul aterizând pe un tânăr care fugea şi doborându-l pe spate.

Tânărul încă striga la zeii care nu aveau să-i

răspundă în timp ce ilkenul se aplecă, îşi scoase o gheară lungă şi îi sfârtecă burta cu o mişcare lină. El încă ţipa când ilkenul îşi coborî faţa mutilată şi se înfruptă.

— Ce drăcia dracului *sunt* bestiile astea?

Era Ombriel, care ţinea sabia lungă şi groasă într-un fel care îi spunea lui că ştia cum să o mânuiască. Nik veni repede în spatele ei, cu două săbii nefinisate şi aproape ruginite în mâinile cărnoase.

— Soldaţi din Morath, fu tot ce spuse Lorcan.

Nik se uita la sabia şi securea pe care le scosese Lorcan, iar el nu se gândi să pretindă că nu ştia cum să le folosească şi că era un simplu bărbat din sălbăticie, când spuse cu o precizie rece:

— Sunt capabili, în mod natural, să treacă prin orice magie şi mor numai dacă sunt decapitaţi.

— Sunt înalţi de aproape trei metri, spuse Ombriel cu faţa palidă.

Lorcan îi lăsă cu evaluările şi fricile lor, intrând în cercul de lumină din mijlocul câmpului, când cei patru ilkeni terminară să se joace cu tânărul. Omul era încă viu, şoptind rugăminţi de ajutor.

Lorcan îşi dezlănţui puterea şi ar fi putut jura că tânărului i se citea recunoştinţa în ochi, când moartea îl întâmpină.

Ilkenii îşi ridicară privirea ca la un semn, şuierând încet. Sângele le curse de pe dinţi.

Lorcan se concentră, pregătindu-se să-i distragă şi să-i zăpăcească, dacă într-adevăr rezistau magiei. Poate că Marion ar fi avut timp să fugă. Ilkenul care-i spintecase burta tânărului îi

spuse, râsul dansându-i pe limba gri:

— Tu eşti şeful?

— Da, zise Lorcan simplu.

Asta îi spuse suficient. Ei nu ştiau cine era el şi ce rol juca în evadarea lui Marion.

Cei patru ilkeni zâmbiră.

— Căutăm o fată. A ucis pe unul dintre noi – şi pe alţi câţiva.

Pe ea o învinuiau pentru moartea ilkenilor, din urmă cu câteva săptămâni? Sau era o scuză ca să-şi vadă de-ale lor?

— Am urmărit-o spre trecătoarea Achantus... Ar putea să se ascundă aici, printre oamenii tăi. Acesta rânji superior.

Lorcan îi făcu pe Nik şi Ombriel să tacă din gură. Dacă ar fi început să-i dea de gol, securea din mâinile lui s-ar fi mişcat.

— Caută în alt carnaval. Suntem în echipa asta de câteva luni.

— Ea este mică, mai zise creatura, ochii aceia prea umani licărind. Oloagă de un picior.

— Nu ştim pe nimeni care să fie aşa.

Ei ar fi vânat-o până la capătul pământului.

— Atunci, aliniază-ţi oamenii ca să îi putem... inspecta.

Să-i facă să meargă. Să-i analizeze. Să caute o tânără cu păr negru, care şchiopăta şi care cine ştie ce alte semne făcute de unchiul ei mai avea.

— I-aţi speriat pe toţi. S-ar putea să dureze câteva zile până când au să se întoarcă. Şi, repet, spuse Lorcan, ridicând securea un pic mai sus, în caravana mea nu e nimeni care să se potrivească unei asemenea descrieri.

În spatele lui, Nik şi Ombriel tăceau, groaza lor duhnind în nările lui. Lorcan o forţă pe Marion să rămână ascunsă.

Ilkenul zâmbi – era cel mai hidos zâmbet pe care îl văzuse Lorcan în toate secolele lui.

— Avem aur. Într-adevăr, ilkenul de lângă el avea o pungă plină legată la şold. Numele ei este Elide Lochan. Unchiul ei este Lordul Perranthului. O să te răsplătească din plin dacă i-o vei da.

Cuvintele îl loviră pe Lorcan ca nişte pietre. Marion – *Elide...* minţise. Reuşise să-l împiedice până şi să-i adulmece minciunile, rostise destule adevăruri şi se folosise de propria-i frică pentru a-şi ascunde mirosul...

— Nu cunoaştem pe nimeni cu numele ăsta, spuse din nou Lorcan.

— Păcat, spuse santinela. Pentru că, dacă s-ar fi aflat în compania voastră, am fi luat-o şi am fi plecat. Dar acum... Ilkenul le zâmbi celor trei tovarăşi, iar aripile lor negre foşniră. Acum, se pare că am zburat foarte mult pentru nimic. Şi suntem foarte flămânzi.

Capitolul 41

Elide se strecurase într-un compartiment ascuns din podeaua celei mai mari căruţe şi se rugase să nu o descopere nimeni. Sau să înceapă să ardă lucruri. Respiraţia ei rapidă era singurul sunet. Aerul devenea sufocant şi fierbinte, picioarele îi tremurau şi avea crampe din cauză că stătea ghemuită, dar ea încă aştepta, ascunsă.

Lorcan fugise afară – pur şi simplu, fugise în

agitaţie. Ea părăsise cortul la timp ca să-i vadă pe cei patru ilkeni – *înaripaţi* – coborând în tabără. Nu zăbovise destul de mult ca să vadă ce se întâmplase după aceea.

Nu-şi dădea seama dacă trecuseră minute sau ore.

Ea le adusese pe creaturi în caravană, la oamenii aceştia...

Ţipetele deveniră mai stridente, apoi se estompară. După aceea, nu se mai auzi nimic.

Poate că Lorcan era mort. Poate că toată lumea era moartă.

Cu urechile ciulite, încercă să respire mai domol ca să *asculte* sunetele vieţii, ale acţiunii de dincolo de ascunzătoarea ei mică şi fierbinte. Fără îndoială, era un loc rezervat pentru contrabandă, şi nu pentru un om.

Nu putea să se mai ascundă mult timp. Dacă ilkenii aveau să-i ucidă pe toţi, urmau să caute supravieţuitori şi, foarte probabil, ar fi adulmecat-o.

Trebuia să scape cu fuga; să evadeze, să observe ce putea şi să fugă spre câmpurile întunecate şi să se roage ca acolo să nu mai aştepte şi alţii. Picioarele şi gambele îi amorţiseră cu câteva minute înainte, iar acum o furnicau neîncetat. Era foarte posibil nici să nu poată să meargă, iar piciorul ei stupid şi inutil...

Ea ascultă din nou, rugându-se lui Anneit să le îndrepte ilkenilor atenţia în altă parte.

Doar liniştea o întâmpină. Nu se mai auzeau ţipete.

Acum. Ar fi trebuit să plece *acum,* cât mai era

întuneric.

Elide nu-i mai permise fricii nicio secundă să-i otrăvească sângele. Ea supravieţuise Morathului, supravieţuise singură câteva săptămâni. Avea să reuşească; *trebuia* să reuşească şi nu ar fi deranjat-o deloc să fie spălătoarea de vase a reginei, dacă asta ar fi însemnat că putea *trăi...*

Elide se îndreptă, simţind că o dureau umerii când ridică încet trapa, micul covor alunecând înapoi. Ea scrută interiorul căruţei – băncile goale de pe ambele părţi – şi apoi se uită cu atenţie la noaptea care îi făcea semn din depărtare. Lumina intra din tabăra din spatele ei, dar, în faţă... era o mare de întuneric. Câmpul era, poate, la zece metri distanţă.

Lemnul care scârţâi o făcu pe Elide să tresară când împinse trapa suficient, încât să se strecoare, pe burtă. Dar haina i se agăţă, făcând-o să se oprească. Elide scrâşni din dinţi, trăgând orbeşte, dar se prinsese în spaţiul înghesuit. Anneith să o salveze...

— Spune-mi, se auzi vocea tărăgănată a unui bărbat în spatele ei, din apropierea băncii vizitiului. Ce ai fi făcut dacă aş fi fost un soldat ilken?

Uşurarea îi înmuie oasele, iar Elide se abţinu să suspine. Se întoarse ca să-l vadă pe Lorcan plin de sânge negru, stând pe banca din spatele locului vizitiului, cu picioarele întinse în faţă. Lângă el, toporul şi sabia erau şi ele pătate de sânge negru, iar Lorcan mesteca în dorul lelii un pai de grâu, în timp ce se uita la peretele din pânză al căruţei.

— Primul lucru pe care eu l-aş fi făcut în locul tău, spuse gânditor Lorcan, fără să se uite

deocamdată la ea, ar fi fost să-mi scot rochia. Dacă ai fi alergat, ai fi căzut pe burtă – iar roşul e la fel de strident ca un sunet de alarmă.

Ea trase din nou de rochie, iar materialul se rupse în sfârşit, încruntându-se, atinse uşor locul din care se eliberase şi găsi un panou şubrezit din lemn.

— Al doilea lucru pe care l-aş fi făcut, continuă Lorcan, fără să se deranjeze să-şi şteargă stropii de sânge de pe faţă, ar fi fost să-ţi spun naibii adevărul. Să ştii că bestiilor ilken le place să vorbească, dacă le motivezi cum trebuie... Şi mi-au spus nişte lucruri foarte interesante. În cele din urmă, ochii negri se îndreptară spre ea, extrem de răutăcioşi. Dar nu mi-ai spus adevărul, nu-i aşa, Elide?

~

Elide căscă ochii şi se albi la faţă pe sub machiaj. Pe undeva, îşi pierduse pălăria, iar părul negru îi alunecă liber din nişte agrafe când se ridică din compartimentul ascuns. Lorcan urmări fiecare moment, evaluând şi cântărind lucrurile, întrebându-se ce să facă, mai exact, cu ea.

Era o mincinoasă. O mincinoasă vicleană.

Elide Lochan, legitima Lady a Perranthului, ieşi trântind trapa şi încruntându-se la el, de unde era în genunchi pe podea. Lorcan se încruntă şi el.

— De ce ar fi trebuit să am încredere în tine, spuse ea cu o răceală impresionantă, când m-ai urmărit *zile* în şir prin pădure? De ce ar fi trebuit să-ţi spun ceva despre mine, când tu ai fi fost

dispus să mă vinzi celui care ţi-ar fi oferit cei mai mulţi bani?

Pe Lorcan îl durea tot trupul; capul îi zvâcnea din cauza măcelului căruia abia reuşise să îi supravieţuiască. Ilkenii muriseră, dar nu prea uşor. Iar cel pe care îl lăsase în viaţă, cel pe care Nik şi Ombriel îl imploraseră să-l ucidă şi să termine treaba, îi spusese, de fapt, foarte puţine lucruri.

Dar Lorcan hotărâse că *soţia* lui nu trebuia să ştie asta. Hotărâse că era timpul să vadă ce ar fi putut să-i dezvăluie, dacă i-ar fi spus câteva minciuni.

Elide se uită la armele lui, la sângele urât mirositor care îl acoperea ca uleiul.

— I-ai ucis pe toţi?

El îşi scoase paiul de grâu din gură.

— Crezi că aş fi fost aici, dacă nu aş fi făcut-o?

Elide Lochan nu era o simplă femeie care încerca să se întoarcă în patria ei şi să-şi servească regina. Era o *lady* de viţă nobilă, care şi-ar fi dorit întoarcerea căţelei scuipătoare de foc din Nord, ca să-i ofere ajutorul, oricare ar fi fost acela. Ea şi Aelin s-ar fi potrivit de minune, decise el: mincinoasa cu chip dulce şi prinţesa nesuferită şi îngâmfată.

Elide se trânti pe bancă, masându-şi picioarele şi gambele.

— Îmi risc viaţa pentru tine, spuse el prea încet, şi totuşi, decizi să nu-mi spui că unchiul tău nu este doar un comandant din Morath, ci şi mâna dreaptă a lui Erawan şi că *tu* eşti bunul lui de preţ.

— Ţi-am spus destule lucruri adevărate. Nu contează cine sunt. Şi nu sunt bunul nimănui.

Furia îi smuci lesa pe care fusese atent să o ţină din scurt înainte de a-i urmări mirosul până la căruţă. Afară, ceilalţi se grăbeau să îşi facă bagajele, gata să fugă în noapte înainte ca sătenii să dea vina pe ei pentru dezastru.

— Ba contează cine eşti! Cu regina ta pe drum, unchiul tău ştie că ea ar plăti scump ca să te recupereze. Nu eşti doar un bun de prăsilă – eşti o unealtă de negociere. Ai putea să fii la fel de bine cea care să o îngenuncheze căţeaua aia.

Furia licări pe chipul ei cu trăsături fine.

— Şi tu ai destule secrete, *Lorcan!* Ea îi rosti numele ca pe o înjurătură. Iar eu încă nu am reuşit să hotărăsc dacă mi se pare insultător sau amuzant faptul că tu crezi că sunt prea proastă ca să observ. Că ai crezut că sunt o fată zăpăcită de frică, prea recunoscătoare pentru prezenţa unui războinic, atât de puternic încât să mă întreb măcar ce căutai acolo sau ce voiai sau ce ai de câştigat din toate astea. Ţi-am arătat exact ce ai vrut să vezi: o tânără rătăcită care avea nevoie de ajutor, poate o mincinoasă pricepută, dar care, în cele din urmă, nu merita să o bagi în seamă. Iar tu, cu aroganţa ta de nemuritor, nu te-ai gândit prea mult. De ce ai fi făcut-o, când oamenii sunt atât de inutili? De ce te-ai fi deranjat, când plănuiai să mă abandonezi în clipa în care obţineai ce voiai?

Lorcan clipi, sprijinindu-şi picioarele pe podea. Ea nu se retrase niciun centimetru.

El nu-şi amintea ultima dată când îi vorbise astfel cineva.

— Ai grijă ce spui!

Elide îi zâmbi cu ură.

— Sau ce? Ai să mă vinzi Morathului? Ai să mă foloseşti ca să intri acolo?

— Nu m-am gândit la asta, dar mulţumesc pentru idee.

Grumazul îi tresări – singurul semn că se temea, dar ea spuse clar şi fără ezitare:

— Dacă ai să încerci să mă duci în Morath, am să mă sinucid înainte să mă treci peste podul Fortăreţei.

Ameninţarea şi promisiunea îl făcură să îşi ţină mânia sub control, *furia* absolută că... într-adevăr, ea se prefăcuse că-i întâmpină aşteptările, aroganţa şi prejudecăţile. El spuse precaut:

— Ce au cu tine, de-i face să te vâneze neîncetat? Ei nu o fac pentru sângele tău nobil, pentru magia ta sau ca să te folosească în procesul de înmulţire. Obiectul pe care îl porţi cu tine – ce este?

Poate că era o seară a adevărului, poate că moartea plutea suficient de aproape, încât să o facă să fie un pic nesăbuită, dar Elide spuse:

— Este un dar pentru Celaena Sardothien. De la o prizonieră în Morath, care a aşteptat mult timp să o răsplătească pentru un bine din trecut. Nu ştiu mai multe.

Un dar pentru asasină – nu pentru regină. Poate că nu era nimic important, dar...

— Lasă-mă să-l văd!

— Nu.

Ei se fixară din nou unul pe celălalt cu privirea. Iar Lorcan ştia că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l ia şi să dispară, după ce ar fi adormit ea. Să vadă ce ar fi putut să o facă să îl protejeze atât de mult.

Dar el ştia... o mică şi stupidă parte din Lorcan ştia că, dacă ar fi furat de la femeia căreia deja i se furaseră prea multe... Nu ştia dacă ar mai fi putut să îndrepte situaţia. De-a lungul secolelor, el făcuse nişte lucruri atât de rele şi de josnice, fără să se gândească de două ori. Le savurase din plin cruzimea.

Dar aşa... aici era o limită. Cumva... cumva aici era o nenorocită de limită.

Cu orice dar ar fi avut, ea păru să-i înţeleagă decizia. Umerii îi căzură, iar ea se holbă în gol la peretele de pânză, când sunetele şi îndemnurile celor din grupul lor de a se grăbi să-şi facă bagajele şi de a lăsa în urmă lucrurile de care se puteau lipsi se auziră mai aproape.

— Marion o chema pe mama mea, spuse Elide încet. A murit apărând-o pe Aelin Galathynius de asasinul ei. Mama a tras de timp pentru ca Aelin să fugă – să scape pentru ca, într-o zi, să poată să se întoarcă şi să ne salveze pe toţi. Unchiul meu, Vernon, a urmărit zâmbind cum tatăl meu, Lordul Perranthului, a fost executat în faţa castelului. Apoi i-a luat tatei titlul, pământurile şi casa. Şi, în următorii zece ani, unchiul meu m-a închis în cel mai înalt turn din castelul Perranth, doar cu doica mea. Când mi-am rupt piciorul şi glezna, nu a avut suficient de multă încredere în vindecătoare ca să le lase să mă trateze. A păstrat gratiile de la ferestrele turnului ca să mă împiedice să mă sinucid şi mi-a încătuşat gleznele ca să mă împiedice să fug. Am plecat pentru prima dată în zece ani când m-a băgat într-un furgon-închisoare şi m-a târât în Morath. Acolo, m-a obligat să lucrez

ca servitoare – pentru umilinţa şi groaza cu care se delecta. Am plănuit şi visat să evadez în fiecare zi. Şi, când a sosit clipa... Am profitat de ocazie. Nu ştiam despre ilkeni; am auzit doar zvonuri despre creaturile decăzute care erau create în munţii de dincolo de fortăreaţă. Nu am ce pământuri, bani sau armată să-i ofer lui Aelin Galathynius. Dar am să o găsesc şi am să o ajut cum am să pot. Măcar ca să împiedic o fată, doar *una* singură, să îndure ce am suferit eu.

El se gândi la adevărul cuvintelor ei. Lăsă vorbele să-i pună la punct viziunea despre ea. Planurile... lui.

— Am peste cinci sute de ani, spuse Lorcan. Prin jurământul de sânge, sunt legat de regina Maeve a creaturilor Fae şi locţiitorul ei. Am făcut lucruri măreţe şi îngrozitoare în numele ei şi am să mai fac până când am să mor. M-am născut bastard pe străzile din Doranelle şi am umblat liber cu ceilalţi copii abandonaţi, până ce mi-am dat seama că talentele mele sunt diferite. Şi Maeve a observat. Pot ucide mai repede – pot simţi când moartea se apropie. Cred că magia mea *este* moartea, oferită mie de însuşi Hellas. Umblu pe tărâmurile astea în numele reginei mele, deşi am venit fără permisiunea ei. Ar putea foarte bine să mă vâneze şi să mă ucidă pentru asta. Dacă santinelele ei au să vină să mă caute, este în interesul tău să te prefaci că nu mă cunoşti.

Mai erau multe de spus, dar... şi Elide mai avea secrete. Ei îşi spuseseră destule pentru moment.

Nici măcar o urmă de frică nu-i pătă mirosul.

— Ai familie? fu tot ce rosti Elide.

— Nu.

— Ai prieteni?

— Nu.

Războinicii din grupul său nu contau. Nenorocitului de Whitethorn nu păruse să îi pese când el îi abandonase ca să o servească pe Aelin Galathynius; Fenrys recunoscuse că ura legătura; Vaughan nu prea era prin preajmă; cumpătarea permanentă a lui Gavriel îl scotea din minţi; şi, mai tot timpul, Connall era prea ocupat să se împerecheze cu Maeve ca un animal.

Elide îşi înclină capul, iar părul îi alunecă pe faţă. El ridică mâna ca să i-l dea pe spate şi să se uite atent în ochii ei negri. Dar mâinile îi erau acoperite cu sânge murdar. Şi avea sentimentul că Elide Lochan nu accepta să fie atinsă fără ca ea să-şi fi dorit acelaşi lucru.

— Atunci, şopti ea, noi doi semănăm măcar în privinţa asta.

Nu aveau nici familie, nici prieteni. Situaţia nu păruse chiar atât de jalnică înainte ca ea să spună asta, înainte să se vadă, brusc, prin ochii ei.

Elide se ridică în picioare şi dădu din umeri când Molly strigă din apropriere:

— Ar trebui să te speli; iar arăţi ca un războinic.

El nu era sigur dacă ea îi făcuse un compliment.

— Din nefericire, Nik şi Ombriel şi-au dat seama că noi nu suntem ceea ce părem.

Neliniştea licări în ochii ei.

— Dacă am pleca...

— Nu. Au să ne păstreze secretul.

Chiar dacă doar pentru că îl văzuseră pe Lorcan omorându-i pe ilkeni şi ştiau exact ce ar fi putut să le facă dacă ar fi respirat măcar ciudat spre ei.

— Putem să mai rămânem o vreme – până ce scăpăm de asta.

Elide dădu din cap, şchiopătând vizibil când se îndreptă spre partea din spate a căruţei. Ea se aşeză pe margine înainte de a coborî, simţindu-şi glezna prea slăbită şi prea dureroasă ca să sară. Totuşi se mişcă în linişte şi cu demnitate, şuierând uşor când atinse pământul cu piciorul.

Lorcan o urmări şchiopătând în noapte fără să arunce o privire spre el.

Şi se întrebă ce naiba făcea el.

Capitolul 42

Moartea mirosea a sare, a sânge, a lemn şi a putreziciune.

Şi durea.

Întunericul să o învăluie, durea ca naiba! Cei Antici minţiseră că vindeca toate bolile, dacă durerea care-i traversa stomacul era vreun semn. Ca să nu mai vorbim de durerea puternică de cap, de uscăciunea gurii, de usturimea celeilalte tăieturi de pe braţul ei.

Poate că întunericul era altă lume, alt tărâm. Poate că plecase spre tărâmul iadului de care oamenii se temeau atât de mult.

Ea ura Moartea.

Şi Moartea putea să se ducă naibii…

~

Manon Cioc-negru deschise ochii prea grei şi care o usturau prea tare şi se uită mijit la lumina pâlpâitoare a lămpii care se legăna pe panourile din lemn ale camerei în care stătea întinsă.

Nu era un dormitor adevărat, îşi dădu ea seama după mirosul urât al sării şi după legănatul şi scârţâitul lumii din jurul ei. Era o cabină – pe o navă.

Una mică şi întunecoasă, în care abia încăpea patul şi cu un hublou prea mic pentru a putea măcar să se strecoare prin el...

Ea se ridică rapid. Abraxos. Unde era *Abraxos...*

— Relaxează-te! se auzi vocea tărăgănată şi prea cunoscută a unei femei, din spaţiul umbrit de lângă piciorul patului.

Durerea erupse în burta lui Manon, un răspuns întârziat la mişcarea ei bruscă, iar ea se uită printre bandajele albe care îi zgâriau degetele şi la tânăra regină care stătea pe scaunul de lângă uşă. Se uită între femeie şi lanţurile pe care le avea acum la încheieturile mâinilor şi la picioare – ancorate în pereţii în care găurile păreau a fi fost date recent.

— Se pare că îmi eşti din nou datoare cu viaţa, Cioc-negru, spuse Aelin Galathynius, cu un umor rece în ochii ei turcoaz. *Elide.* Dacă Elide ajunsese aici...

— Apropo, doica ta agitată, balaurul, e în regulă. Nu ştiu cum ai ajuns să călăreşti un balaur atât de simpatic, dar stă întins mulţumit la soare,

pe puntea din faţă. Nu pot să spun că îi fericeşte pe marinari – mai ales că trebuie să cureţe după el.

„Găseşte un loc sigur”, îi spusese ea lui Abraxos. O găsise cumva pe regină? Ştiuse cumva că locul acesta era singurul unde ar fi putut avea o şansă la supravieţuire?

Aelin îşi lăsă picioarele pe podea, cizmele scoţând un zgomot surd. Faţă de ultima dată când Manon o văzuse pe femeie, ea afişa un soi de nerăbdare sinceră. Ca şi când hazul războinicei care râsese în lupta lor din vârful templului lui Temis s-ar fi ciobit un pic, iar ea ar fi devenit mai crudă şi mai vicleană.

Burta lui Manon zvâcni cu o durere care o făcu să îşi muşte buza ca să nu şuiere.

— Cine te-a rănit aşa nu glumea, spuse regina. Ai probleme acasă?

Asta nu era treaba reginei sau a altcuiva.

— Lasă-mă să mă vindec şi apoi am să plec, spuse răguşit Manon, cu limba uscată şi grea.

— O, nu, zise mieros Aelin. Nu pleci nicăieri. Balaurul tău poate să facă ce doreşte, dar, în mod oficial, tu eşti acum a noastră.

Manon începu să ameţească, dar se forţă să spună:

— A voastră?

Ea schiţă un zâmbet cu subînţeles. Apoi regina se ridică graţios. Părul îi era mai lung, faţa mai subţire, iar ochii turcoaz duri şi bântuiţi. Regina spuse simplu:

— Uite regulile, Cioc-negru. Dacă încerci să evadezi, mori. Dacă răneşti pe careva, mori. Dacă ne bagi pe vreunul dintre noi în necaz... Cred că

înţelegi unde vreau să ajung. Dacă întreci limita, am să termin ce am început în ziua aia din pădure, cu sau fără datorie de viaţă. De data asta, nu am nevoie de sabie ca să o fac.

În timp ce vorbi, flăcări aurii părură să-i pâlpâie în ochi. În ciuda durerii, Manon îşi dădu seama, uimită, că regina chiar ar fi putut să o ucidă înainte ca ea să se apropie suficient, încât să o omoare.

Aelin se întoarse spre uşă, punând pe mâner mâna acoperită de cicatrice.

— Am găsit aşchii de fier în burta ta înainte să te vindec. Îţi sugerez să nu-l minţi pe cel care o să poată să te suporte suficient de mult timp, încât să afle toată povestea. Ea făcu semn din bărbie spre podeaua pe care se aflau un ulcior şi un pahar. Apa este lângă pat. Dacă poţi să ajungi la ea.

Apoi plecă.

Manon ascultă cum sunetul paşilor ei hotărâţi se stinse. În afară de valurile care loveau nava, de scârţâitul lemnului şi de pescăruşi, nu se auzeau alte voci sau sunete. Aşadar, trebuiau să fie încă aproape de coastă, navigând spre... Asta trebuia să afle.

După ce s-ar fi vindecat, ar fi scăpat de cătuşe şi s-ar fi urcat pe Abraxos.

Dar unde să se ducă? La cine?

Nu era niciun cuib care să o primească, niciun Clan care să o ascundă de bunica ei. Iar Cele Treisprezece... Unde erau acum? Fuseseră vânate?

Pe Manon o ardea stomacul, dar ea se întinse după apă. Durerea o lovi destul de puternic, încât renunţă după o clipă.

Ei auziseră, fără îndoială, ce era ea. Cele

Treisprezece auziseră.

Nu doar o Crochan pe jumătate, ci ultima Regină Crochan.

Iar sora ei... sora ei vitregă...

Manon fixă cu privirea tavanul umbrit din lemn.

Pe mâini, simţea sângele vrăjitoarei Crochan. Şi mantia ei... mantia roşie era întinsă pe marginea patului. Mantia surorii ei. Pe care bunica o obligase să o poarte, ştiind cui îi aparţinuse, ştiind cui îi tăiase Manon gâtul.

Nu mai era moştenitoarea Cioc-negru, cu sau fără sângele Crochan.

Disperarea se cuibări ca o pisică în jurul durerii din burta lui Manon. Ea devenise un nimeni şi un nimic.

Ea nu îşi aminti când adormise.

~

Vrăjitoarea dormi trei zile după ce Aelin raportă că ea se trezise. Dorian intra în cabina înghesuită împreună cu Rowan şi regina de fiecare dată când o mai vindecau câte puţin, observând cum lucra magia lor, dar neîndrăznind să o încerce pe Cioc-negru, cât era inconştientă.

Chiar şi inconştientă, respiraţiile şi zvâcnirile lui Manon erau un memento al faptului că era un prădător înnăscut şi că faţa-i incredibil de frumoasă era ca o mască ce putea să-i ademenească pe cei imprudenți spre moarte.

Cumva, părea convenabil, având în vedere că, probabil, *ei* se îndreptau spre propria condamnare.

După ce fuseseră escortați de cele două nave

ale lui Rolfe pe coasta regatului Eyllwe, evitaseră ţărmul. O furtună puternică îi obligase să ancoreze printre micile insule din largul apelor din Leriba, iar ei supravieţuiseră doar mulţumită vânturilor lui Rowan, care îi protejaseră. Cei mai mulţi dintre ei îşi petrecuseră timpul vomând într-o găleată. Inclusiv Rowan.

Acum se apropiau de Banjali şi, cu fiecare leghe cu care se apropiau de minunatul oraş, Dorian încercase şi eşuase să nu se gândească la prietenul său mort. Încercase, dar nu reuşise să nu se mai gândească la faptul că, dacă lucrurile nu ar fi mers atât de rău, Nehemia ar fi fost cu ei, chiar pe nava aceasta. Încercase şi nu reuşise să nu se gândească dacă nu cumva atingerea ei – semnul Wyrd pe care i-l desenase cândva pe piept – îi trezise... puterea. Dacă nu fusese şi un blestem, nu doar o binecuvântare.

El nu avusese curajul să o întrebe pe Aelin ce simţea, deşi o surprinsese deseori fixând cu privirea coasta – chiar dacă ei nu o vedeau, chiar dacă nu s-ar fi apropiat.

Dacă magia lui Rowan i-ar fi ajutat, într-o săptămână – sau mai puţin – ar fi ajuns la marginea estică a Mlaştinilor Stâncoase. Şi, odată aflaţi în raza de acţiune... ar fi trebuit să se ghideze cu încredere după indicaţiile vagi ale lui Rolfe.

Şi să evite flota lui Melisande – flota lui Erawan acum, presupuse el – care aştepta chiar după peninsula din golful din Oro.

Dar, pentru moment... Dorian era de strajă în camera lui Manon şi niciunul nu-şi asumase vreun risc în ceea ce o privea pe moştenitoarea Cioc-

negru.

El îşi drese vocea când ea îşi mişcă pleoapele, genele-i negre ridicându-se, şi apoi deschise ochii.

Ochii aurii şi somnoroşi îi întâlniră pe ai lui.

— Bună, vrăjitoareo, spuse el.

Ea strânse uşor din buzele-i pline şi senzuale, dar el nu-şi dădea seama dacă făcuse gestul ca să nu se strâmbe sau ca să zâmbească. Dar ea se ridică, părul alb ca luna îi alunecă în faţă, iar lanţurile zăngăniră.

— Bună, prinţule, spuse ea.

Pe toţi zeii, era răguşită!

El se uită la ulciorul cu apă.

— Vrei să bei?

Trebuia să fie însetată. Reuşi cu greu să îi toarne câteva picături pe gât, nedorind să rişte să o înece sau să-i elibereze dinţii de fier, de oriunde i-ar fi ţinut.

Manon se uită cu atenţie la ulcior şi apoi la el.

— Sunt şi prizoniera ta?

— Datoria de viaţă este plătită, spuse el simplu. Nu însemni nimic pentru mine.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea răguşit.

Era un ordin – şi unul pe care el îi permise să-l dea.

Însă îşi umplu paharul, încercând să nu pară că măsura cât de departe ar fi ajuns ea în lanţurile acelea când i-l înmână. Unghiile de fier nu se văzură când apucă paharul cu degetele subţiri. Se crispă uşor şi se mai crispă un pic atunci când îl ridică la buzele încă palide şi bău.

Ea goli paharul. Dorian îl umplu din nou în tăcere. O dată. De două ori. De trei ori.

După ce îi astâmpără setea, în sfârşit, el spuse:

— Balaurul tău a zburat direct spre noi. Tu te-ai rostogolit din şa în apă, la doar cincizeci de metri de nava noastră. Cum ne-a găsit, nu ştim. Te-am scos din apă – Rowan ţi-a pansat temporar abdomenul pe punte, înainte să putem să te aducem aici. Este un miracol că nu ai murit la cât sânge ai pierdut. Ca să nu mai vorbesc de infecţie. Te-am ţinut aici o săptămână, iar Aelin şi Rowan s-au ocupat de tine – a trebuit să te taie din nou în unele locuri, ca să îndepărteze carnea distrusă. De atunci, ai tot leşinat şi ţi-ai revenit.

Dorian nu avea chef să-i spună că el fusese cel care sărise în apă. El pur şi simplu... acţionase, aşa cum o făcuse şi Manon când îl salvase în turnul său. Nu îi datora mai mult. Lysandra, în forma ei de dragon de mare, îi ajunsese din urmă câteva clipe mai târziu, iar el o ţinuse în braţe pe Manon cea udă leoarcă atunci când urcase pe spatele creaturii metamorfice. Vrăjitoarea fusese atât de palidă, iar rana de pe abdomenul ei... aproape că-l făcuse să vomite ce mâncase la micul dejun. Ea semăna cu un peşte care fusese eviscerat neglijent.

Spintecată – confirmase Aelin după o oră, ridicând o mică bucată de metal – de cineva cu unghii foarte ascuţite din fier.

Niciunul dintre ei nu menţionase că ar fi putut fi o pedeapsă – pentru că îl salvase.

Manon evalua camera cu ochi care se limpezeau repede.

— Unde suntem?

— Pe mare.

Aelin îi ordonase să nu îi spună nimic despre

planurile şi locul în care se aflau.

— Ţi-e foame? o întrebă el, gândindu-se la ce anume ar fi mâncat.

Într-adevăr, ochii aurii se îndreptară spre gâtul lui.

— Serios? El ridică o sprânceană.

Ei i se umflară un pic nările.

— Doar de distracţie.

— Nu eşti... măcar parţial om?

— Nu în felurile care ar conta.

Corect – deoarece celelalte părţi... de Fae, Valg... Sângele Valg le crease pe vrăjitoare. Însuşi prinţul care îl infestase avea acelaşi sânge ca ea. Văzând ochii aurii care-l priveau acum, ţipându-i să plece, imaginile şi cuvintele despre prinţul acela se strecurară din străfundurile memoriei lui... Erau ochii regilor Valg. El întrebă precaut:

— Deci te consideri mai mult Valg decât om?

— Valgii sunt duşmanii mei – Erawan e duşmanul meu.

— Şi asta ne face aliaţi?

Ea nu îi confirmă nimic.

— Se află printre voi o tânără pe nume Elide?

— Nu. Cine naiba mai e şi aia? N-am întâlnit pe nimeni cu numele ăsta.

Manon închise ochii pentru o clipă. Gâtul ei subţire se mişcă.

— Ai veşti despre Cele Treisprezece ale mele?

— Tu şi balaurul sunteţi primii pe care i-am văzut de câteva săptămâni.

Întrebarea ei şi faptul că încremenise îl făcură să se mire.

— Nu ştii dacă sunt în viaţă.

Şi cu bucăţile de fier din burta ei…

Vocea lui Manon fu monotonă şi rece ca moartea.

— Spune-i lui Aelin Galathynius să nu se deranjeze să se folosească de mine ca să negocieze. Matroana Cioc-negru nu o să mă recunoască nici ca moştenitoare, nici ca vrăjitoare, şi nu o să faceţi decât să vă dezvăluiţi localizarea exactă.

Magia lui pâlpâi.

— Ce s-a mai întâmplat în Rifthold?

Manon se aşeză din nou, înclinându-şi capul în direcţia opusă lui. Spuma de pe hubloul deschis i se prinse în părul alb şi-l făcu să strălucească în cabina slab luminată.

— Totul are un preţ.

Şi cuvintele acelea, şi faptul că vrăjitoarea îşi întorsese faţa, părând să aştepte moartea, îl făcură să spună:

— Ţi-am zis cândva să mă cauţi – se pare că erai nerăbdătoare să-mi vezi chipul frumos.

Ei îi înţepeniră umerii.

— Mi-e foame.

El zâmbi lent.

Ca şi când i-ar fi auzit zâmbetul, Manon îi aruncă o privire urâtă.

— *Mâncare.*

Însă trupul încă-i era prea fragil. Orice s-ar fi întâmplat, orice ar fi îndurat ea… Dorian îşi întinse un braţ de-a lungul spătarului scaunului său.

— Vine în câteva minute. Nu mi-ar plăcea să pieri. Ar fi păcat să pierd cea mai frumoasă femeie din lume în floarea vieţii ei nemuritoare şi rele.

— Nu sunt femeie, fu tot ce spuse ea.

Dar enervarea licări în ochii de culoarea aurului topit.

El ridică indolent din umeri, poate doar din cauza faptului că era, într-adevăr, în lanţuri; poate pentru că, în ciuda morţii pe care o emana ea şi care i se părea încântătoare, nu se temea deloc.

— Vrăjitoare, femeie... câtă vreme părţile care contează sunt acolo, ce mai contează?

Ea se ridică în şezut, afişându-şi neîncrederea şi indignarea extenuată pe faţa perfectă. În tăcere, îşi dezgoli dinţii.

În schimb, Dorian îi zâmbi leneş.

— Îţi vine sau nu să crezi, la bordul navei sunt neobişnuit de mulţi oameni atrăgători, bărbaţi şi femei. Ai să te integrezi de minune. Şi presupun că ai să te integrezi şi printre nemuritorii irascibili.

Ea aruncă o privire spre uşă cu câteva clipe înainte ca el să audă paşii care se apropiau. Tăcură amândoi până ce mânerul se întoarse, dezvăluind chipul încruntat al lui Aedion.

— Trează şi gata să sfâşie gâturi, se pare, spuse generalul în loc de salut.

Dorian se ridică, luându-i tava cu ceea ce părea a fi tocană de peşte. După cum se uita Aedion la Manon, el se întrebă dacă trebuia să verifice peştele, să nu fie otrăvit. Se încruntă şi ea la războinicul cu părul auriu.

— Dacă ar fi fost după mine, v-aş fi doborât pe tine şi pe balaurul tău nenorocit, spuse Aedion. Fii recunoscătoare că regina mea crede că îi eşti mai de folos în viaţă!

Apoi el plecă.

Dorian lăsă tava lângă Manon şi o urmări adulmecând-o. Ea muşcă încet şi precaut – ca şi când ar fi lăsat mâncarea să-i alunece în burta care se vindeca şi simţind cum se aşeza acolo. Ca şi când chiar ar fi verificat dacă era otrăvită. Cât aşteptă, Manon întrebă:

— Nu tu dai ordine pe nava asta?

El făcu un efort să nu se enerveze.

— Ştii care-i situaţia mea. Acum sunt la mila prietenilor mei.

— Şi Regina Terrasenului este prietena ta?

— N-aş vrea ca nimeni altcineva să-mi păzească spatele. Cu excepţia lui Chaol, dar...

Era inutil să se gândească la el, să îi simtă lipsa.

În cele din urmă, Manon mai luă o înghiţitură din tocana ei de peşte. Apoi alta. Şi alta.

Iar el îşi dădu seama că ea evita să-i vorbească. Suficient cât să o întrebe:

— Bunica ta ţi-a făcut asta, nu-i aşa?

Lingura ei se opri în bolul de lemn ciobit. Încet, se întoarse cu faţa la el. Era un chip inexpresiv, făurit din coşmarurile şi fanteziile de la miezul nopţii.

— Îmi pare rău, recunoscu el, dacă preţul pentru că m-ai salvat atunci în Rifthold a fost... ăsta.

— Află dacă Cele Treisprezece ale mele sunt în viaţă, prinţule. Fă asta şi sunt la dispoziţia ta.

— Unde le-ai văzut ultima dată?

Ea nu spuse nimic şi mai înghiţi o lingură de mâncare.

— Au fost prezente când bunica ta ţi-a făcut

asta? insistă el.

Umerii i se lăsară un pic, iar ea luă încă o lingură din lichidul tulbure, dar nu sorbi.

— Viaţa Locţiitoarei mele a fost preţul pentru ce s-a întâmplat în Rifthold. Am refuzat să-l plătesc. Aşa că am tras de timp, ca să poată Cele Treisprezece ale mele să fugă. În clipa în care am lovit-o cu sabia pe bunica, mi-am pierdut titlul şi legiunea. Le-am pierdut pe Cele Treisprezece când am fugit. Nu ştiu dacă mai sunt în viaţă sau dacă au fost vânate. Ea îşi îndreptă privirea spre ochii lui, strălucitoare nu doar din cauza tocanei aburinde. *Găseşte-le* pentru mine! Află dacă sunt în viaţă sau dacă s-au întors în întuneric.

— Suntem în mijlocul oceanului. Nu o să primim niciun fel de veşti pentru o vreme.

Ea se întoarse la mâncat.

— Ele sunt tot ce mi-a mai rămas.

— Atunci, presupun că amândoi suntem moştenitori fără coroane.

Ea pufni fără să se amuze. Părul alb i se mişcă în briza mării.

Dorian se ridică şi merse spre uşă.

— Am să fac ce-am să pot.

— Şi... Elide.

Din nou, acel nume.

— Cine este ea?

Dar Manon se întoarse la tocană.

— Spune-i lui Aelin Galathynius că Elide Lochan este în viaţă şi că o caută.

~

Conversaţia cu regele o epuiză. Imediat ce mâncarea îi ajunse în stomac şi mai bău nişte apă, Manon se întinse în pat şi dormi.

Şi dormi.

Şi dormi.

Uşa se deschise cu zgomot, la un moment dat, iar ea îşi aminti vag cum Regina Terrasenului şi, apoi, prinţul ei general, o întrebaseră ceva. Despre Elide, probabil.

Dar Manon zăcuse acolo, pe jumătate adormită, nedorind să gândească sau să vorbească. Ea se întrebă dacă ar fi încetat să respire, dacă trupul ei nu ar fi făcut asta de unul singur.

Înainte de a-l implora, practic, pe Dorian Havilliard să le găsească pentru ea, nu-şi dăduse seama cât de imposibil le-ar fi fost Celor Treisprezece să supravieţuiască. Până ce nu se trezise destul de disperată să îşi ofere serviciile în schimbul unor veşti despre ele.

Dacă ei ar fi vrut-o măcar să servească după toate cele întâmplate. O descendentă Cioc-negru şi o Crochan.

Şi părinţii săi... ucişi de bunica ei. Ei promiseseră lumii un copil al păcii. Iar ea îi permisese bunicii să o transforme într-un copil al războiului.

Gândurile se învârteau, consumându-i puterea, acoperind culorile şi sunetele. Ea se trezea şi îşi făcea nevoile când era necesar, mânca atunci când îi era lăsată mâncare, dar se lăsa învăluită de somnul greu şi inutil.

Uneori, Manon visa că era în camera aceea din

Omega, cu sângele surorii ei vitrege pe mâini şi în gură. Câteodată, stătea lângă bunica ei, o vrăjitoare matură şi nu copilul care fusese atunci, şi o ajuta pe Matroană să sfâşie un bărbat frumos cu barbă, care le implora să-i lase fiica în viaţă. Uneori, zbura peste tărâmuri înverzite, cântecul unui vânt vestic chemând-o acasă.

Deseori, visa că o pisică mare şi albă, murdară ca zăpada veche pe granit, stătea în cabină cu ea, mişcându-şi într-o parte şi în alta coada lungă atunci când observa că ea era atentă. Câteodată, era un lup alb care îşi arăta dinţii. Sau un leu de munte auriu, cu ochi blânzi.

Manon îşi dorea ca animalele să-i cuprindă şi să-i strivească gâtul în fălci, dar nu o făceau niciodată.

Aşa că Manon Cioc-negru dormi. Şi visă.

Capitolul 43

Trei zile mai târziu, Lorcan încă se întrebă ce naiba făcea. Ei lăsaseră oraşul de câmpie mult în urma lor, dar groaza acelei nopţi încă atârna peste caravana carnavalului ca o pătură groasă cu fiecare kilometru pe care căruţele îl parcurgeau în grabă.

Ceilalţi nu aflaseră cum, mai exact, supravieţuiseră ilkenilor – nu-şi dăduseră seama că ilkenii erau aproape imposibil de ucis şi că niciun muritor de rând nu ar fi putut ucide unul, ca să nu mai vorbim de patru. Nik şi Ombriel se fereau de el şi de Elide şi simplul fapt că le surprindea privirile circumspecte şi examinatoare la focul de tabără

când cinau în fiecare seară, îi arăta că ei încă încercau să-şi dea seama cine şi ce era el.

Şi Elide se ferea de el. Din cauză că fugiseră atât de repede, ei nu avuseseră şansa să-şi monteze corturile obişnuite, dar, în seara asta, între zidurile sigure ale unui orăşel din câmpie, trebuiau să împartă o cameră la un han ieftin, pentru care Molly plătise cu ciudă.

Îi era greu să nu o urmărească pe Elide cum se uita la oraş, apoi la han – să nu îi sesizeze privirea atentă, uşoara surprindere şi confuzie care îi traversau uneori chipul.

El folosea un fuior din magia lui ca să îi echilibreze piciorul. Elide nu comenta niciodată în privinţa asta. Şi, uneori, magia lui întunecată şi decăzută atingea orice căra ea – darul de la o femeie muribundă pentru o asasină impulsivă – şi se retrăgea.

Din seara aceea, Lorcan nu mai insistase să-l vadă, deşi petrecuse mult timp gândindu-se la ce ar fi putut ieşi din Morath. Colierele şi inelele erau, probabil, doar începutul.

Whitethorn şi regina ticăloasă habar nu aveau despre ilkeni – şi, probabil nu avea habar despre majoritatea ororilor povestite de Elide. El se întrebă ce le-ar fi făcut un zid de foc sălbatic creaturilor – se întrebă dacă ilkenii se antrenau cumva împotriva arsenalului lui Aelin Galathynius. Dacă Erawan ar fi fost isteţ, s-ar fi gândit la ceva.

Când ceilalţi intrară cu greu în hanul dărăpănat în căutare de mâncare şi odihnă, Elide o informă pe Molly că pleca la plimbare de-a lungul râului şi ieşi pe străzile pietruite. Şi, chiar dacă îi chiorăia

stomacul, Lorcan o urmă, pretinzând în continuare că era soţul doritor să-şi păzească frumoasa soţie într-un oraş care văzuse şi vremuri mai bune decât acelea. Fără îndoială, datorită faptului că Adarlanul construia neîncetat drumuri pe continent şi că oraşul fusese lăsat la mare distanţă de orice arteră care traversa tărâmul.

Furtuna pe care el o mirosise formându-se la orizont se mişca greoi spre oraşul construit din piatră, lumina transformându-se din auriu în argintiu. În câteva minute, umiditatea ridicată fu alungată de un vânt rece bine-venit. Lorcan o lăsă pe Elide să meargă pe toate cele trei străzi înainte să o ajungă din urmă şi să-i spună:

— O să plouă.

Ea îi aruncă o privire inexpresivă.

— Ştiu ce înseamnă tunetele.

Oraşul împrejmuit cu ziduri fusese construit pe ambele maluri ale unui râu pe jumătate uitat, cele două porţi mari de apă din fiecare capăt fiind ridicate ca să ceară taxe pentru intrarea în oraş şi să urmărească bunurile care soseau. El simţi mirosul de apă stătută, peşte şi lemn putred înainte să vadă apa noroioasă şi calmă, iar Elide se opri exact la marginea docurilor.

— Ce cauţi? întrebă el în cele din urmă, cu un ochi la cerul care se întuneca.

Muncitorii de la docuri, marinarii şi negustorii se uitau şi ei la nori, în timp ce se agitau. Unii zăboveau ca să lege barjele lungi cu fund plat şi să fixeze prăjinile netede pe care le foloseau ca să navigheze pe râu. Poate în urmă cu trei sute de ani, el văzuse un regat care se baza pe barje ca să

transporte bunurile dintr-un capăt în celălalt. Numele îi scăpa, pierdut în catacombele memoriei lui. Lorcan se întrebă dacă mai exista, ascuns între două lanţuri muntoase, de cealaltă parte a lumii.

Ochii strălucitori ai lui Elide urmăriră un grup de bărbaţi bine îmbrăcaţi, care se îndreptau spre ceea ce părea a fi o tavernă.

— Când e furtună, trebuie să cauţi adăpost, şopti ea. Să fii la adăpost înseamnă să fii blocat înăuntru, unde nu poţi să faci altceva decât să bârfeşti. Bârfele înseamnă noutăţi despre restul ţinutului de la comercianţi şi marinari. În privirea pe care i-o aruncă lui Lorcan dansa un umor sec. *Asta* înseamnă tunetele.

Lorcan clipi în timp ce ea îi urmă pe bărbaţii care intraseră în taverna de lângă docuri. Primele picături mari ale furtunii căzură pe pietrele acoperite de muşchi, de pe chei.

Lorcan o urmă pe Elide în tavernă, o parte din el recunoscând că, în toţi cei cinci sute de ani în care supravieţuise, omorâse şi servise, nu întâlnise pe cineva atât de... neimpresionat de el. Până şi nenorocita de Aelin simţea oarecum ameninţarea pe care o prezenta el. Poate faptul că locuise cu monştrii o făcuse să nu se mai teamă de ei. Se întrebă cum de Elide nu se transformase într-unul, între timp.

Din instinct şi din obişnuinţa antrenamentului, Lorcan se uită la cârciumă, dar nu găsi nimic care să-i atragă atenţia. Duhoarea locului – de corpuri nespălate, urină, mucegai şi lână udă – ameninţa să-l sufoce. Dar, în câteva momente, Elide ocupase o masă lângă un grup format din oamenii de la

docuri şi comandase două halbe cu bere şi specialitatea casei pentru masa de prânz, oricare ar fi fost aceea.

Lorcan se aşeză pe scaunul vechi de lângă al ei, întrebându-se dacă drăcia aia avea să se prăbuşească sub el când scârţâi. Tunetul bubui deasupra şi toţi ochii se îndreptară spre ferestrele dinspre chei. Ploaia torenţială făcea barjele să se ridice şi să se clatine.

Mâncarea le fu pusă în faţă, bolurile zăngănind şi aruncând tocana maro şi vâscoasă peste marginile ciobite. Elide nici măcar nu se uită la ea şi nu se atinse de berile care fură lăsate cu acelaşi dezinteres pentru bacşiş, în timp ce studie camera.

— Bea! îi ordonă Elide.

Lorcan se gândi să-i spună să nu-i dea ordine, dar... îi plăcea să o vadă pe mica fiinţă cu oase subţiri în acţiune. Îi plăcea să o vadă măsurând cu privirea o cameră plină de străini şi alegându-şi prada. Pentru că ea era la vânătoare – după cea mai bună şi sigură sursă de informaţii. După persoana care nu ar fi raportat garnizoanei din oraşul aflat încă sub controlul Adarlanului că o tânără brunetă punea întrebări despre armata inamică.

Aşadar, Lorcan bău şi o urmări cum îi măsura cu privirea pe ceilalţi. Câte gânduri calculate se ascundeau în spatele chipului palid, ce de minciuni se pregăteau să zboare de pe buzele roşii! O parte din el se întrebă dacă reginei lui i s-ar fi părut frumoasă – dacă Maeve ar fi observat faptul că poate însăşi Anneith o învăţase pe fată să privească, să asculte şi să mintă.

O parte din el se îngrozi când se gândi la Elide în mâinile lui Maeve. La ce ar fi devenit. La ce i-ar fi cerut să facă Maeve, ca spion sau curtean. Poate era un lucru bun că Elide era muritoare, că speranţa de viaţă era prea scurtă pentru ca Maeve să se deranjeze să o transforme în cea mai maliţioasă santinelă posibil.

Era atât de ocupat să se gândească la asta, încât aproape nu observă când Elide se rezemă nonşalant de spătar şi-i întrerupse pe negustorii şi căpitanii de la masa din spatele ei.

— Cum adică Riftholdul nu mai există?

Lorcan deveni atent. Dar ei aflaseră ştirea în urmă cu câteva săptămâni.

Căpitanul cel mai aproape de ei – o femeie nu cu mult trecută de treizeci de ani – îi măsură din priviri pe Elide şi pe Lorcan şi apoi spuse:

— Ei bine, nu a dispărut, dar... acum vrăjitoarele îl controlează în numele ducelui Perrington. Dorian Havilliard a fost alungat.

Elide, mincinoasa şireată, păru complet şocată.

— Am fost în sălbăticie câteva săptămâni. Dorian Havilliard este mort?

Ea şopti cuvintele ca şi când ar fi fost îngrozită... şi ar fi evitat să fie auzită.

O altă persoană de la masă – un bărbat cu barbă şi mai în vârstă – spuse:

— Nu i-au găsit cadavrul, dar dacă ducele declară că nu mai este rege, presupun că este în viaţă. Nu are rost să vorbeşti împotriva unui mort.

Tunetul bubui, aproape acoperindu-i şoaptele când ea întrebă:

— Oare... s-ar duce în Nord? La... ea?

Ei ştiau la cine se referea Elide. Iar Lorcan ştia exact de ce venise ea aici.

Ea intenţiona să plece. A doua zi, oricând ar fi plecat şi carnavalul. Probabil avea să plătească una dintre bărci ca să o ducă spre nord, iar el... avea să se îndrepte spre sud. Spre Morath.

Tovarăşii schimbară nişte priviri, cântărind înfăţişarea tinerei, iar apoi pe cea a lui Lorcan. El încercă să zâmbească, să pară calm şi neamenințător. Niciunul dintre ei nu făcu la fel, deşi Lorcan trebuie să fi făcut ceva corect, pentru că bărbatul cu barbă spuse:

— Ea nu este în Nord.

Fu rândul lui Elide să rămână nemişcată.

Bărbatul cu barbă continuă:

— Se zvoneşte că ea a omorât soldaţi în Ilium. Apoi, că a făcut haos în Golful Craniului săptămâna trecută. Acum navighează într-o altă direcţie – unii spun că spre Wendlyn, unii că spre Eyllwe, alţii spun că fuge spre cealaltă parte a lumii. Dar nu este în Nord. Se pare că nu va fi, pentru o vreme. Nu este înţelept să-ţi laşi casa fără apărare, dacă mă întrebi pe mine. Dar este foarte tânără; nu are de unde să ştie multe despre războaie.

Lorcan se îndoia de asta şi se îndoia că ticăloasa nu făcea o mişcare fără sprijinul lui Whitethorn sau al fiului lui Gavriel. Dar Elide expiră cu un tremur.

— De ce ar părăsi Terrasenul?

— Cine ştie? Femeia se întoarse la mâncarea şi la compania ei. Se pare că regina are obiceiul să apară pe neaşteptate, să dezlănţuie haosul şi să dispară din nou. S-au pariat bani buni pe locul în

care o să-şi facă apariţia. Eu spun că în Banjali, în Eyllwe – Vross de aici spune că în Varese, în Wendlyn.

— De ce în Eyllwe? insistă Elide.

— Nu ştiu, dar cred că ar fi chiar proastă să-şi deconspire planurile. Femeia îi aruncă lui Elide o privire tăioasă ca şi când i-ar fi spus să nu mai vorbească despre asta.

Elide se întoarse la mâncarea şi la berea ei, ploaia şi tunetul acoperind pălăvrăgeala din cameră.

Lorcan o privi cum bău toată berea din halbă în linişte. Şi, când păru mai puţin suspectă, se ridică şi plecă.

Elide intră în alte două taverne din oraş şi făcu aceleaşi lucruri. Cu fiecare povestire, ştirile erau un pic diferite, dar părerea generală era că Aelin se îndrepta spre sud sau spre est şi că nimeni nu ştia la ce să se aştepte.

Elide ieşi din a treia tavernă, urmată de Lorcan. Nu-şi vorbiseră de când ea intrase în primul han. El fusese prea distras gândindu-se cum ar fi fost să călătorească brusc din nou, de unul singur. Să o părăsească... şi să nu o mai vadă niciodată.

Iar acum, uitându-se la ploaie şi ascultând tunetele, Elide spuse:

— Trebuia să mă duc în Nord.

Lorcan se trezi că nu voia să confirme sau să obiecteze. Ca un prost fără rost, se trezi... ezitând să o îndrepte spre calea iniţială.

Ea îşi coborî capul, apa şi lumina alunecându-i pe pomeţii înalţi.

— Încotro am să mă îndrept acum? Cum am să o găsesc?

— Ce ai aflat din zvonuri? îndrăzni el să o întrebe.

Lorcan analizase toate informaţiile, dar voia să-i vadă mintea isteaţă la lucru.

Şi o mică parte din el voia să vadă şi ce avea să hotărască în privinţa despărţirii lor.

— Banjali – în Eyllwe. Cred că se duce în Banjali, spuse încet Elide.

Lorcan încercă să nu pară prea uşurat. Ajunsese la aceeaşi concluzie, chiar dacă numai pentru că asta ar fi făcut Whitethorn – iar el îl antrenase pe prinţ câteva decenii.

Ea îşi frecă faţa.

— Cât... cât de departe este?

— Departe.

Ea coborî mâinile, trăsăturile-i fiind rigide şi palide.

— Cum ajung acolo? Cum...

Ea îşi masă pieptul.

— Pot să-ţi fac rost de o hartă, se trezi el spunând, doar ca să vadă dacă ea i-ar fi cerut să rămână.

Ea înghiţi în sec şi scutură din cap, unduindu-şi părul negru.

— Nu mi-ar fi de niciun folos.

— Hărţile sunt mereu folositoare.

— Nu şi dacă nu ştii să citeşti.

Lorcan clipi, întrebându-se dacă auzise bine. Dar culoarea îi pătă obrajii albi şi, într-adevăr, ruşinea şi disperarea îi înceţoşau ochii negri.

— Dar tu...

În ultimele săptămâni, ea nu avusese ocazia să dezvăluie lucrul acesta, îşi dădu el seama.

— Am învăţat literele, dar când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, spuse ea, şi am fost dusă în turn... Doica mea era analfabetă. Aşa că mai mult nu am învăţat şi am uitat şi ce ştiam.

El se întrebă dacă ar fi observat vreodată, în cazul în care ea nu i-ar fi spus.

— Pare că ai reuşit să supravieţuieşti destul de impresionant fără asta.

El vorbise fără să se gândească, dar i se păruse o concluzie potrivită. Ea zâmbi.

— Presupun că da, spuse ea gânditoare.

Magia lui Lorcan detectă garnizoana înainte ca el să o audă sau să-i simtă mirosul.

Magia se undui de-a lungul săbiile lor – arme primitive, pe jumătate ruginite – iar apoi se scăldă în frica tot mai mare, în entuziasm, poate chiar şi într-o urmă de sete de sânge.

Nu era bine. Nu când se îndrepta spre ei.

Lorcan se apropie de Elide.

— Se pare că prietenii noştri de la carnaval au vrut să câştige uşor o monedă de argint.

Disperarea neajutorată de pe faţa ei se concentră într-o vigilenţă sporită.

— Vin gărzile?

Lorcan dădu aprobator din cap, paşii auzindu-se acum destul de aproape încât el să numere cât de mulţi se apropiau din garnizoana din mijlocul oraşului, ca să-i prindă, fără îndoială, între săbiile lor şi râu. Dacă ar fi fost să pună un pariu, ar fi pariat că cele două poduri care traversau râul – la zece străzi distanţă de ei – erau deja pline de gărzi.

— Ai de ales, spuse el. Fie rezolv problema asta aici şi ne întoarcem la han ca să aflăm dacă Nik şi Ombriel au vrut să scape de noi...

Elide strânse din buze, iar el îi află opţiunea înainte să i-o prezinte:

— Fie ne urcăm într-una dintre barje şi plecăm naibii chiar acum.

— A doua, şopti ea.

— Bun, fu singurul lui răspuns când o apucă de mână şi o trase înainte. În ciuda puterii lui care-i sprijinea piciorul, ea era prea lentă...

— Fă-o odată! izbucni ea.

Aşadar, Lorcan o aruncă pe umăr, scoţându-şi securea cu cealaltă mână, şi alergă spre apă.

~

Elide se împinse şi se lovi de umărul lat al lui Lorcan, ridicându-şi capul destul cât să privească strada din spatele lor. Nici urmă de gărzi, dar... vocea slabă care-i şoptea deseori la ureche o implora acum să plece. Să scape.

— Porţile de la intrarea în oraş, şopti ea în timp ce muşchii şi oasele o loviră în burtă. Au să fie şi acolo.

— Lasă-i în seama mea!

Elide încercă să nu-şi imagineze ce însemna asta, dar apoi ajunseră la docuri, iar Lorcan alergă spre o barjă, coborî repede treptele cheiului şi păşi pe puntea lungă din lemn. Barja era mai mică decât celelalte, singura cameră din mijloc fiind vopsită în verde. Era goală – în afară de câteva cutii cu marfa la probă.

Lorcan puse toporul la loc, iar Elide îl apucă de umăr, înfigându-şi degetele în muşchi atunci când el o aruncă peste buza înaltă a barjei şi pe scândurile din lemn. Ea se clătină un pas când picioarele i se obişnuiră cu mişcarea râului, dar...

Lorcan se întorcea deja spre bărbatul slab ca o trestie care venea repede spre ei, cu cuţitul scos.

— Aia e barca *mea,* se plânse acesta.

El îşi dădu seama, mai exact, cu cine avea să se lupte când coborî scara mică din lemn, pe doc, şi se uită la conformaţia lui Lorcan, la securea *şi* sabia din mâinile late ale războinicului, expresia morţii fiindu-i cu siguranţă întipărită pe chip.

Lorcan spuse simplu:

— Acum este barca noastră.

Bărbatul privi între ei.

— Nu... nu ai să treci de poduri sau de zidurile oraşului...

Câteva momente. Ei aveau doar câteva momente la dispoziţie înainte să vină gărzile...

— Urcă, *acum!* îi zise Lorcan bărbatului.

Bărbatul începu să se retragă.

Elide îşi sprijini o mână de marginea lată şi înaltă a bărcii şi spuse cu calm:

— O să te ucidă înainte să cobori scara. Scoate-ne din oraş şi îţi jur că ai să fii eliberat de îndată ce scăpăm!

— Ai să-mi tai gâtul atunci la fel de bine cum ai face-o acum, spuse bărbatul, înghiţind în sec.

Într-adevăr, Lorcan ţinea securea aşa cum ştia ea că o ţinea înainte să o arunce.

— Te rog să te mai gândeşti, spuse Elide.

Încheietura mâinii lui Lorcan zvâcni uşor. Ar fi

făcut-o – l-ar fi ucis pe acest bărbat nevinovat, doar ca să scape...

Bărbatul coborî cuţitul şi-l băgă în teaca de la şold.

— Să mă lăsaţi unde râul coteşte dincolo de oraş.

Asta fu tot ce avea Elide nevoie să audă când bărbatul se grăbi spre ei, dezlegă funiile şi sări cu uşurinţa cuiva care făcuse asta de o mie de ori, în barcă. El şi Lorcan apucară prăjinile ca să se împingă spre râu şi, de îndată ce se îndepărtară, Lorcan spuse printre dinţi:

— Dacă ne trădezi, ai să mori înainte ca gărzile să apuce să urce la bord.

Bărbatul dădu din cap, virând acum spre ieşirea estică a oraşului, în timp ce Lorcan o târî pe Elide în cabina formată dintr-o singură cameră.

Înăuntru, toate ferestrele erau destul de curate încât să sugereze că bărbatul era mândru de barca lui. Lorcan aproape o împinse sub o masă din mijloc, faţa de masă brodată protejând-o de orice, mai puţin de sunete: de paşii silenţioşi ai lui Lorcan, deşi ea îl simţi ascunzându-se ca să supravegheze mersul lucrurilor din cabină; răpăitul ploii de pe acoperişul plat; sunetul prăjinii, când se lovea ocazional de marginea bărcii.

Curând, din cauza faptului că stătea nemişcată şi tăcută, trupul începu să o doară.

Aşa avea să-i fie viaţa în viitorul apropiat? Vânată şi urmărită prin lume?

Şi... cum ar fi găsit-o pe Aelin? Ar fi putut să se întoarcă în Terrasen, dar nu ştia cine conducea din Orynth. Dacă Aelin nu îşi recuperase tronul... Poate

că un mesaj nerostit îi transmitea că pericolul era acolo. Că în Terrasen nu era totul în regulă.

Dar ca să se ducă în Eyllwe doar pe baza unor speculaţii... Dintre toate zvonurile pe care le ascultase Elide în ultimele două ore, argumentele căpitanului fuseseră cele mai înţelepte.

Lumea păru că încremeneşte cu o încordare fără glas, cu un val de frică.

Însă bărbatul se auzi strigând din nou şi metalul scârţâi – era o poartă. Porţile oraşului.

Ea rămase sub masă, numărându-şi respiraţiile, gândindu-se la tot ce auzise. Se îndoia că oamenii de la carnaval aveau să le simtă lipsa.

Şi şi-ar fi pariat toţi banii din cizmă că Nik şi Ombriel fuseseră cei care trimiseseră gărzile după ei, decizând că ea şi Lorcan erau o ameninţare prea mare – mai ales că ilkenii o vânau. Ea se întrebă dacă Molly ştiuse de la bun început, chiar de la prima întâlnire, că ei erau mincinoşi şi dacă îi lăsase pe Nik şi pe Ombriel să îi trădeze când recompensa era prea bună ca să fie refuzată, iar preţul loialităţii prea mare.

Elide oftă pe nas. Se auzi un pleoscăit, dar barca se mişcă înainte.

Măcar luase bucăţica de piatră cu ea, deşi hainele aveau să-i lipsească, aşa ponosite cum erau. Hainele astea din piele deveneau sufocante în căldura înăbuşitoare şi, dacă s-ar fi dus în Eyllwe, ar fi fost o corvoadă...

Se auziră paşii lui Lorcan.

— Ieşi afară!

Crispându-se când glezna o duru, ea se târî de sub masă şi privi împrejur.

— Nu sunt probleme?

El scutură din cap. Ploaia şi apa din râu îl împroşcaseră. Ea se uită după el, spre locul din care bărbatul cârmise barca. Nu era nimeni acolo – sau în spatele bărcii.

— A înotat înapoi spre ţărm la cotitura râului, îi explică Lorcan.

Elide expiră.

— Ar putea foarte bine să alerge spre oraş şi să le spună. Nu ar dura mult să ne ajungă din urmă.

— Ne vom ocupa de asta, spuse Lorcan, întorcându-se.

Prea repede. Îi evitase atât de repede privirea...

Ea studie apa, petele de pe mânecile cămăşii lui. Ca şi când... s-ar fi spălat repede şi neglijent pe mâini.

Se uită la securea de la şoldul lui, când el ieşi din cabină.

— L-ai ucis, nu-i aşa? Asta fusese pleoscăitul. Un cadavru aruncat peste bord.

Lorcan se opri şi se uită peste umărul său lat. Nimic uman nu i se citea în ochii.

— Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să fii dispus să faci ce este necesar.

— Poate că avea o familie care depindea de el.

Ea nu văzuse nicio verighetă, dar asta nu însemna nimic.

— Nik şi Ombriel nu s-au gândit la noi când ne-au denunţat celor din garnizoană.

Lorcan se duse pe punte, iar ea se năpusti după el. Copaci luxurianţi flancau râul, ca un scut viu în jurul lor.

Iar acolo – acolo pe scânduri, era o *pată* strălucitoare şi închisă la culoare. Stomacul i se ridică.

— Plănuiai să mă minţi! spuse ea mânioasă. Dar cum mi-ai fi explicat *aia?*

El ridică din umeri. Lorcan luă prăjina şi se mişcă graţios spre marginea bărcii, de unde îi îndepărtă de un banc de nisip de care se apropiau.

Îl *ucisese* pe bărbatul acela...

— I-am *jurat* că o să fie eliberat.

— Tu i-ai jurat, nu eu!

Ea îşi strânse degetele în pumni, iar acel obiect – acea piatră – înfăşurată într-o bucată de pânză, în jacheta ei, începu să se agite.

Lorcan încremeni, ţinând strâns prăjina în mâini.

— Ce este aia? spuse el prea încet.

Ea rămase pe loc. N-avea de gând să dea înapoi din calea lui, să-i permită să o intimideze, să o domine, să *ucidă* oameni ca ei să poată să scape...

— Ce. Este. Aia.

Ea refuză să vorbească, să atingă măcar umflătura din buzunar. Aceasta zvâcnea şi bâzâia, o bestie care îşi deschidea ochiul, dar Elide nu îndrăzni să întindă mâna, să recunoască prezenţa ciudată şi nepământeană.

Ochii lui Lorcan se măriră puţin, apoi el lăsă jos prăjina, traversă puntea şi intră în cabină. Ea zăbovi lângă margine, neştiind dacă să-l urmeze sau să sară în apă şi să înoate spre ţărm, dar...

Zgomotul surd al metalului pe metal se auzi, ca şi când ceva ar fi fost deschis, iar apoi...

Strigătul lui Lorcan scuturǎ barca, râul, copacii. Păsările cu picioare lungi ale râului îşi luară zborul.

Apoi Lorcan deschise uşa atât de violent, încât aproape o scoase din balamale şi aruncă în râu ceea ce păreau a fi cioburile unei amulete sparte. Sau încercă să o facă. Lorcan aruncă obiectul atât de puternic, încât sări dincolo de râu şi se izbi de un copac, scobind o bucată de lemn.

El se întoarse, iar mânia lui Elide se domoli un pic în faţa furiei care îi contorsiona trăsăturile. Lorcan se îndreptă spre ea, apucând prăjina ca şi când s-ar fi abţinut să nu o gâtuie şi o întrebă:

— *Ce porţi asupra ta?*

Iar întrebarea, violenţa, pretenţia lui de a şti şi aroganţa o făcură şi pe ea să vadă roşu în faţa ochilor. Aşadar, Elide spuse încet şi cu venin:

— De ce nu îmi tai gâtul, ca să afli singur?

Nările lui Lorcan se umflară.

— Dacă ai o problemă cu faptul că am ucis pe cineva care *abia aştepta* să ne trădeze când ar fi avut şansa, atunci o să-ţi *iubeşti* regina.

De ceva vreme, el lăsase să se înţeleagă că o cunoştea; că o cunoştea suficient de bine încât să o facă în feluri oribile, dar...

— La ce te referi?

Pe toţi zeii, Lorcan părea că-şi pierduse cumpătul când spuse:

— Celaena Sardothien este o asasină de nouăsprezece ani – care se autodeclară cea mai bună din lume. El pufni. A ucis, s-a simţit bine şi a reuşit cumpărând ce a avut nevoie şi nu şi-a cerut niciodată scuze pentru asta, ba chiar s-a mândrit. Iar apoi primăvara trecută, una dintre santinelele

mele, prinţul Rowan Whitethorn, a primit misiunea de a se ocupa de ea, când a eşuat pe ţărmurile din Wendlyn. În schimb, s-a dovedit că s-a îndrăgostit de ea. S-a dovedit că, orice ar fi făcut în Munţii Cambrian, a împiedicat-o să nu-şi mai spună Celaena şi să înceapă să-şi folosească din nou numele adevărat. El zâmbi brutal. Aelin Galathynius.

Elide abia îşi simţea corpul.

— Ce? fu singurul cuvânt pe care reuşi să-l rostească.

— Regina ta care scuipă foc? Este o asasină nenorocită. Instruită să fie o ucigaşă din clipa în care mama ta a murit apărând-o. Instruită să nu fie cu nimic mai bună decât bărbatul care ţi-a măcelărit mama şi familia regală.

Elide scutură din cap, mâinile tremurându-i.

— Ce? repetă ea.

Lorcan râse fără să se amuze.

— Cât ai stat închisă în turn vreme de zece ani, ea s-a răsfăţat cu bogăţiile din Rifthold, alintată şi menajată de stăpânul ei – Regele Asasinilor – pe care l-a ucis cu sânge-rece în primăvara trecută. Deci află că salvatoarea ta de mult pierdută nu este cu mult mai bună decât mine. Află că l-ar fi ucis pe bărbatul acela tot aşa cum am făcut-o eu şi că, la fel ca şi mine, nu prea ţi-ar tolera smiorcăielile.

Aelin... o asasină. Aelin – aceeaşi persoană căreia trebuia să-i dea piatra...

— Ştiai, spuse ea. În tot timpul cât am fost împreună, ai ştiut că eu caut aceeaşi persoană.

— Ţi-am spus că, dacă o găseşti pe una, o

găseşti şi pe cealaltă.

— *Ai ştiut* şi nu mi-ai spus. De ce?

— Tu nu mi-ai spus secretele tale. Nu văd de ce ţi le-aş spune pe ale mele.

Ea închise ochii, încercând să ignore pata întunecată de pe lemn – încercând să aline usturimea cuvintelor lui şi să sigileze gaura care se deschisese sub picioarele ei. Ce fusese în amuleta aceea? De ce strigase el şi...

— Mica ta regină, rosti Lorcan batjocoritor, este o criminală, o hoaţă şi o mincinoasă. Deci, dacă ai de gând să-mi spui că sunt aşa, atunci fii pregătită să-i spui şi ei.

Pielea o strângea prea mult, iar oasele îi erau prea fragile ca să suporte mânia care prelua controlul. Ea căută cuvintele potrivite ca să-l rănească, aidoma unui pumn de pietre pe care să i le poată arunca în cap lui Lorcan.

Elide spuse printre dinţi:

— M-am înşelat. Am spus că noi doi suntem la fel – că nu avem familie şi prieteni. Dar eu nu am pentru că pământul şi circumstanţele mă separă de ei. Tu nu ai deoarece nimeni nu suportă să stea în preajma ta.

Ea încercă – şi reuşi, dacă furia care dansa în ochii lui era vreun semn – să se uite la el de sus, chiar dacă era mai înalt ca ea.

— Şi ştii care este cea mai mare minciună pe care le-o spui tuturor, Lorcan? Că preferi să fie aşa. Dar ce aud eu, când te plângi de *regina mea ticăloasa?* Nu aud decât cuvintele cuiva care este foarte invidios, singuratic şi jalnic. Nu aud decât cuvintele cuiva care a văzut cum Aelin şi prinţul

Rowan s-au îndrăgostit şi care i-a urât din cauza fericirii lor – pentru că *tu* eşti atât de nefericit.

Ea nu se putu opri de îndată ce începu să vorbească.

— Aşa că n-ai decât să spui că Aelin e o criminală, o hoaţă şi o mincinoasă. N-ai decât să spui că e o regină ticăloasă, care scuipă foc. Dar, iartă-mă, dacă am să-mi permit să judec eu lucrurile acestea când am să o întâlnesc. *Şi am să o întâlnesc.* Ea îi arătă râul noroios şi gri care curgea în jurul lor. Mă duc în Eyllwe. Du-mă la ţărm şi-am să mă despart de tine la fel de uşor cum te-ai despărţit tu de bărbatul acela.

Lorcan o măsură din priviri, dezgolindu-şi dinţii suficient, încât să-şi arate caninii uşor alungiţi. Dar ei nu-i păsa de descendenţa lui Fae, de vârsta lui sau de abilitatea de a ucide.

După o clipă, el se întoarse să împingă prăjina de fundul râului – nu ca să îi ducă la ţărm, ci să îi ghideze de-a lungul râului.

— Nu ai auzit ce am spus? *Du-mă la ţărm!*

— Nu.

Furia îi copleşi raţiunea, ignorând avertismentele lui Anneith când se năpusti către el.

— *Nu?*

El lăsă prăjina să se târască în apă şi se întoarse cu faţa la ea. Nu afişa nicio emoţie – nici măcar mânie.

— Râul şi-a schimbat direcţia spre sud în urmă cu trei kilometri. După harta din cabină, putem să ne îndreptăm direct spre sud şi apoi să găsim cea mai rapidă cale spre Banjali.

Ea îşi şterse stropii de ploaie de pe fruntea udă

când Lorcan îşi apropie faţa destul de mult încât să respire acelaşi aer.

— Se pare că şi eu am acum treabă cu Aelin Galathynius. Felicitări, Lady! Te-ai ales cu un ghid spre Eyllwe.

O lumină rece şi ucigaşă se zărea în ochii lui, iar ea se întrebă ce naiba îl făcuse să strige.

Dar el îşi coborî privirea spre buzele ei, strânse de mânie. Şi, o parte din ea, care nu avea nicio legătură cu frica, rămase nemişcată la atenţia acordată, chiar dacă alte părţi i se înmuiară un pic.

În cele din urmă, ochii lui Lorcan îi întâlniră pe ai ei, iar el mai mult îi mormăi:

— În ceea ce îi priveşte pe ceilalţi, eşti încă soţia mea.

Elide nu obiectă – nici măcar când se întoarse în cabină, ajutată să meargă de magia lui nesuferită, şi trânti uşa atât de tare, încât sticla zăngăni.

~

Norii de furtună se împrăştiară ca să dezvăluie o noapte înstelată şi o lună suficient de strălucitoare pentru ca Lorcan să navigheze pe râul calm şi îngust.

El cârmi ore în şir, gândindu-se la cum anume să o ucidă pe Aelin Galathynius fără ca Elide sau Whitethorn să intervină, iar apoi la cum avea să-i taie cadavrul şi să-l dea la ciori.

Ea îl minţise. Ea *şi* Whitethorn îl păcăliseră în ziua în care prinţul îi înmânase cheia Wyrd.

În amuletă nu fusese decât unul dintre inelele

acelea – un inel complet inutil din piatră Wyrd, înfăşurat într-o bucată de pergament, cu o mâzgălitură feminină:

În speranţa că ai să descoperi nişte termeni mai creativi cu care să mi te adresezi, în afară de „căţea”, când ai să găseşti asta.

Cu toată dragostea,

A.A.G.

Avea să o omoare. Lent. Creativ. El fusese forţat să jure cu sânge că inelul Malei chiar oferea imunitate împotriva Valgilor când era purtat – nu se gândise să întrebe dacă şi cheia lor Wyrd era adevărată.

Iar Elide – ceea ce purta Elide, ceea ce îl făcuse să-şi dea seama... Avea să se gândească mai târziu la ce urma să-i facă lui Lady de Perranth.

Singura lui consolare era că furase din nou inelul Malei, dar mica *ticăloasă* încă avea cheia. Şi, dacă Elide trebuia oricum să se ducă la Aelin... O, ar fi găsit-o pe Aelin pentru Elide.

Şi ar fi făcut-o pe Regina Terrasenului să se târască în faţa lui înainte s-o omoare.

Capitolul 44

Lumea începea şi se termina în flăcări.

O mare de foc în care nu puteai să respiri, să auzi altceva în afară de pământul topit care se revărsa. Adevărata inimă de foc – unealta creaţiei şi a distrugerii. Iar ea se scălda în asta.

Greutatea o sufoca în timp ce se agita, căutând o suprafaţă sau un fund de care să se împingă. Nu exista aşa ceva.

Ca şi când i-ar fi inundat gâtul, clocotindu-i în sânge şi topind-o, ea începu să ţipe fără zgomot, implorând-o să înceteze...

„Aelin.”

Numele, strigat în miezul de foc din inima lumii era un far, o chemare. Ea se născuse aşteptând vocea aceea, o căutase orbeşte toată viaţa, ar fi urmat-o până la capătul lumii...

„AELIN.”

Aelin căzu din pat, cu flăcări în gură, în gât şi în ochi. Flăcări adevărate.

Nuanţele de auriu şi albastru se împleteau printre rândurile clocotitoare de roşu. Flăcări adevărate, erupte din ea, care arseseră cearşafurile, cruţându-i camera şi restul patului, *nava din mijlocul mării* scăpând de la incinerare datorită unui zid indestructibil de aer.

Mâinile înfăşurate în gheaţă îi strânseră umerii şi, prin flăcări, chipul încruntat al lui Rowan apăru, ordonându-i să respire...

Ea inspiră. Mai multe flăcări se grăbiră să-i intre pe gât.

Nu exista niciun fir, nicio lesă care să-i controleze magia. O, zeilor... o, zeilor, ea nu putea nici măcar să simtă în apropiere o ameninţare arzătoare. Nu era decât flacăra aceasta...

Rowan îi cuprinse faţa cu mâinile, aburul unduindu-se unde gheaţa şi vântul lui îi întâlniră focul.

— Tu eşti stăpâna lui; *tu* îl controlezi. Frica ta îi

dă dreptul să preia controlul.

Corpul i se arcui din nou pe saltea, complet gol. Probabil că-şi arsese hainele – cămaşa preferată a lui Rowan. Flăcările ei arseră mai intens.

Cu putere, el o smulse şi o obligă să-i întâlnească privirea când spuse:

— Te văd. Te văd toată. Şi nu îmi este frică.

„Nu o să-mi fie frică.”

O linie în strălucirea arzătoare.

„Numele meu este Aelin Ashryver Galathynius...

Şi nu o să îmi fie frică.”

La fel de sigur, ca şi când ar fi apucat-o în mână, lesa apăru.

Întunericul intră, binecuvântat şi calm, acolo unde flacăra se dezlănţuise.

Ea înghiţi o dată, de două ori.

— Rowan!

Cu o strălucire aproape animalică în privire, el o studie cu atenţie din cap până-n picioare.

Inima îi bătea cu putere, bubuind – panicată.

— Rowan, repetă ea.

El tot nu se mişcă, nu încetă să o fixeze cu privirea, în căutarea semnelor suferinţei. Panica lui o făcu să simtă ceva în piept.

Aelin îl apucă de umăr, înfigându-şi unghiile în violenţa nestăpânită din trupul lui, ca şi cum el ar fi scăpat de lesele care-l înfrânau, în anticiparea luptei de a o ţine pe *ea* şi nu pe vreo zeiţă sau ceva mai rău în acest corp.

— Calmează-te! *Acum.*

El nu se linişti. Dându-şi ochii peste cap, ea îi

trase mâinile de pe faţa sa, ca să se aplece şi să arunce cearşafurile de pe ei.

— Sunt bine, spuse ea, pronunţând fiecare cuvânt. Tu ai avut grijă de asta. Acum, dă-mi nişte apă. Mi-e sete.

Un ordin simplu şi uşor. Să o servească, aşa cum el îi explicase că le *plăcea* masculilor Fae să fie necesari; ca să le fie satisfăcută acea parte din ei care voia să facă tărăboi şi să dea în mintea copiilor. Să îl facă să fie civilizat şi raţional din nou.

Pe chipul dur al lui Rowan se citea o furie feroce, dar dedesubtul acestei măşti se ascundea o spaimă mocnindă.

Aşadar, Aelin se aplecă şi îl muşcă de maxilar, asigurându-se că îl zgârie cu caninii şi îi spuse, lipindu-se de el:

— Dacă nu începi să te porţi ca un prinţ, poţi să dormi pe podea.

Rowan se retrase, faţa lui sălbatică neaparţinând în întregime lumii acesteia, dar încet, ca şi când ar fi înţeles cuvintele, iar trăsăturile i se îmblânziră. Încă părea nervos, dar nu într-atât încât să *ucidă,* ameninţare invizibilă împotriva ei, când se aplecă şi-i muşcă la rândul lui uşor maxilarul, spunându-i la ureche:

— Am să te fac să regreţi că m-ai ameninţat, prinţesă!

O, zeilor! Ea îşi strânse degetele de la picioare, dar îi zâmbi prosteşte când el se ridică în picioare, toţi muşchii corpului său unduindu-se la fiecare mişcare, şi îl urmări îndreptându-se graţios ca o felină spre lavoar şi cana de apă de deasupra.

Ticălosul avu tupeul să o măsoare din priviri

când ridică ulciorul. Iar apoi îi zâmbi satisfăcut, ca un mascul, când umplu un pahar chiar până la buză, oprindu-se cu precizia unui expert.

Ea se gândi dacă să trimită o flacără care să-i ardă fundul gol când lăsă jos ulciorul cu mare grijă şi calm. După aceea, se întoarse spre pat, privind-o la fiecare pas şi lăsă apa pe măsuţa de alături.

Aelin se ridică pe genunchii surprinzător de stabili, ca să stea cu faţa la el.

Doar scârţâitul navei şi şuieratul valurilor care se spărgeau de ea umplură camera.

— Ce a fost asta? întrebă ea încet.

El închise ochii.

— Am fost... eu, care mi-am pierdut controlul.

— De ce?

El se uită la hublou şi la marea poleită de razele lunii de dincolo de el. Nu-i stătea deloc în fire să-i evite privirea.

— De ce? insistă ea.

În cele din urmă, Rowan o privi.

— Nu ştiam dacă te-a luat din nou. Nu conta că, acum, cheia Wyrd era lângă pat, şi nu la gâtul ei. Chiar şi când mi-am dat seama că nu erai decât sclava magiei, eu tot... Magia te-a luat. A trecut mult timp de când nu am fost sigur... de când nu am ştiut cum să te aduc înapoi. El îşi dezgoli dinţii şi expiră sacadat, direcţionându-şi acum furia în interior. Înainte să-mi spui că sunt un Fae ticălos şi teritorial, permite-mi să mă scuz şi să-ţi explic faptul că este *foarte* greu...

— Rowan.

El se linişti. Traversă mica distanţă dintre ei, fiecare pas fiind răspunsul vreunei întrebări pe

care o adresase ea din clipa în care sufletul ei luase fiinţă.

— Nu eşti om. Nu mă aştept să fii.

El păru să se retragă, dar ea îi atinse pieptul gol, în dreptul inimii care încă-i bubuia sub palmă.

Ea spuse încet, simţind inima sub mâna ei:

— Nu-mi pasă că eşti Fae sau om, dacă eşti Valg sau un nenorocit de vârcolac. Eşti ceea ce eşti. Şi eu îmi doresc... *am nevoie,* Rowan, de cineva care nu îşi cere scuze pentru cine este. Tu nu ai făcut-o niciodată. Ea se aplecă în faţă, ca să-i sărute pielea goală, acolo unde o atinsese cu mâna. Te rog să nu începi să o faci acum. Da, uneori mă enervezi cu prostiile tale de Fae posesiv, dar... ţi-am auzit vocea. M-a trezit. M-a scos din acel... loc.

El îşi înclină capul până ce fruntea i se sprijini de a ei.

— Îmi doresc să fi avut mai multe să-ţi ofer – în războiul acesta şi după el.

Ea îi cuprinse talia goală cu braţele.

— Îmi oferi mai multe decât am sperat vreodată.

El păru să obiecteze, dar ea spuse:

— Şi, de când Darrow şi Rolfe m-au informat că ar trebui să mă căsătoresc din interes, de dragul războiului, mi-am dat seama că ar trebui să procedez taman invers.

El pufni.

— Tipic. Dar dacă Terrasenul are nevoie...

— Iată cum văd eu lucrurile, spuse ea, retrăgându-se ca să-i studieze chipul aspru. Nu avem timp. Iar căsătoria cu un rege străin, cu

contractele şi distanţele, plus lunile de care are nevoie să adune şi să trimită o armată... nu *avem* atât de mult timp la dispoziţie. Nu avem decât momentul *prezent.* Şi nu-mi trebuie un soţ care să încerce să se ia la întrecere cu mine sau pe care să fiu nevoită să-l izolez undeva pentru siguranţa lui sau care să se ascundă într-un colţ când am să mă trezesc înconjurată de flăcări. Ea îi sărută din nou pieptul tatuat, chiar în locul în care inima bătea cu putere. Asta, Rowan – *asta* e tot ce-mi trebuie. Şi nimic mai mult.

Reverberaţiile respiraţiei lui profunde şi sacadate îi răsunară în obraz, iar el îi mângâie părul cu o mână, pe spatele gol, şi mai jos.

— Un regat care poate schimba lumea.

Ea îi sărută colţul gurii.

— Vom găsi o cale – împreună. Erau cuvintele pe care i le spusese el cândva, cuvintele care începuseră să-i vindece inima distrusă. Şi pe a lui. Te-am rănit... rosti ea răguşit.

— Nu. El îşi trecu degetul mare peste pometul ei. Nu, nu m-ai rănit şi nu mi-ai făcut nimic altceva.

Ceva se prăbuşi în pieptul ei, iar Rowan o cuprinse în braţe când ea îşi băgă faţa în gâtul lui. Cu mâinile-i bătătorite, îi mângâie spatele, toate cicatricele şi tatuajele pe care i le făcuse el.

— Dacă o să supravieţuim războiului, şopti ea, după o vreme, sprijinindu-şi capul pe pieptul lui gol, noi doi va trebui să învăţăm cum să ne relaxăm. Să dormim toată noaptea.

— Dacă supravieţuim războiului, prinţesă, spuse el, trecându-şi un deget pe spatele ei, am să fac bucuros tot ce ai să-mi ceri. Chiar şi să învăţ

cum să mă relaxez.

— Şi dacă nu o să avem niciun moment de pace nici după ce o să obţinem Lacătul şi cheile şi o să-l trimitem pe Erawan înapoi în ţinutul lui de iad?

Amuzamentul dispăru, înlocuit de ceva mai intens când degetele lui se opriră pe spatele ei.

— Chiar dacă o să primim ameninţări de război o dată la două zile, chiar dacă o să fim nevoiţi să găzduim emisari capricioşi, să vizităm regate îngrozitoare şi să ne purtăm frumos, am să le fac bucuros pe toate, dacă ai să-mi fii alături.

Ei îi tremurară buzele.

— Hei, tu! Când ai învăţat să ţii discursuri atât de frumoase?

— Am avut nevoie de scuza potrivită ca să învăţ, spuse el, sărutându-i obrazul.

Corpul i se încordă şi i se înmuie în toate locurile în care ar fi trebuit când el îşi mişcă buzele mai jos, sărutând-o uşor pe maxilar, pe ureche şi pe gât. Ea îşi înfipse degetele în spatele lui, dezgolindu-şi gâtul, când caninii lui o zgâriară un pic.

— Te iubesc, îi şopti Rowan pe piele şi-şi trecu limba peste locul unde o zgâriase cu caninii. Aş intra în inima aprinsă a iadului ca să te găsesc.

Aproape o făcuse în urmă cu doar câteva minute, voi ea să spună. Dar Aelin îşi arcui încă puţin spatele, gemându-şi uşor dorinţa. Asta – *el...* Avea să piară vreodată dorinţa? Nevoia nu doar de a-l auzi, ci de a o pătrunde atât de adânc, încât să simtă că sufletele lor se împleteau, că magia lor dansa... Firul care o scosese din miezul aprins de

nebunie şi distrugere.

— Te rog, şopti ea şi-şi înfipse unghiile în partea de jos a spatelui său, ca să se facă înţeleasă.

Geamătul slab al lui Rowan fu singurul său răspuns când o ridică. Ea îi cuprinse talia cu picioarele, lăsându-l să o ducă nu spre pat, ci spre perete, iar senzaţia lemnului rece pe spatele ei, în comparaţie cu duritatea lui, care o împingea din faţă...

Aelin gâfâi printre dinţii care-i scrâşniră când el îşi trecu din nou limba peste locul acela de pe gâtul ei.

— Te rog.

Ea îi simţi zâmbetul pe piele, când Rowan o pătrunse adânc şi puternic şi o muşcă de gât.

Era o revendicare teribilă şi adevărată, de care înţelegea că el avea disperată nevoie. De care avea *ea* nevoie, iar cu dinţii şi corpul lui în ea... Urma să ia foc, să se nimicească din cauza nevoii copleşitoare...

Rowan începu să-şi mişte lent coapsele, cu caninii încă înfipţi în gâtul ei. În timp ce limba îi alunecă de-a lungul celor două puncte de plăcere şi uşoară durere şi-i gustă însăşi esenţa ca şi când ar fi fost vin.

El râse pe un ton jos şi răutăcios când orgasmul o făcu să îl muşte de umăr ca să nu ţipe prea tare şi să trezească fiinţele care dormeau pe fundul mării.

Când în cele din urmă Rowan îşi îndepărtă buzele de gâtul ei, magia lui vindecând micile găuri pe care i le făcuse, o apucă mai strâns de coapse,

ţintuind-o de perete în timp ce se mişcă mai profund şi mai puternic.

Aelin îşi trecu degetele prin părul lui, când îl sărută pasional şi îşi gustă sângele de pe limba lui.

Ea îi şopti pe buze:

— Am să găsesc mereu o cale să mă întorc la tine.

De data asta, când Aelin întrecu limita, Rowan plonjă odată cu ea.

~

Manon Cioc-negru se trezi.

Niciun sunet, niciun miros şi niciun indiciu nu trădaseră *motivul* pentru care se trezise, dar instinctele de prădător simţiseră ceva în neregulă şi îi stricaseră somnul.

Ea clipi când se ridică, rănile durând-o mai puţin acum şi constată că avea mintea limpede.

Camera era aproape întunecată, cu excepţia luminii lunii care pătrundea prin hublou ca să-i lumineze cabina înghesuită. Cât timp o furase somnul şi melancolia îngrozitoare?

Ea ascultă atent scârţâitul navei. Un mormăit uşor se auzi de deasupra – Abraxos. Era încă în viaţă. Încă dormea – cunoştea mormăitul hârâit şi moleşit.

Ea testă cătuşele de la încheieturi, ridicându-le ca să privească încuietoarea. Lanţurile groase şi ancorate bine de zid erau un soi de invenţie inteligentă. Şi gleznele erau în aceeaşi situaţie.

Nu-şi amintea ultima dată când fusese în lanţuri. Cum de îndurase Elide asta timp de zece

ani?

Poate că avea să o găsească pe fată imediat ce ar fi ieşit de aici. Oricum se îndoia că regele Havilliard ştia ceva de Cele Treisprezece. Urma să se furişeze pe spatele lui Abraxos, să zboare spre coastă şi să o găsească pe Elide înainte de a da de urma sabatului ei. Iar apoi... nu ştia ce ar mai fi făcut. Dar era mai bine decât să zacă aici ca un vierme la soare, lăsând disperarea care o controlase zilele sau săptămânile astea să o distrugă.

Dar, ca şi când l-ar fi chemat, uşa se deschise.

Dorian stătea acolo, cu o lumânare în...

Nu era o lumânare. Flacăra care îi înconjura degetele îi făcu ochii de safir să strălucească intens când o găsi trează.

— Tu ai fost cea care a trimis valul de putere?

— Nu. Deşi nu îi era greu să presupună cine fusese, aşadar. Vrăjitoarele nu posedă o astfel de magie.

El îşi înclină capul, flăcările pătându-i cu auriu părul negru-albăstrui.

— Dar tu trăieşti de multă vreme.

Ea dădu aprobator din cap, iar el îi înţelese gestul ca pe o invitaţie să se aşeze pe scaunul său obişnuit.

— Puţina magie pe care o avem se numeşte Cedare, spuse ea şi simţi un fior pe şira spinării. De obicei, nu putem să o invocăm sau să o folosim, dar, pentru o clipă din viaţa ei, o vrăjitoare poate să invoce o putere extraordinară pe care să o dezlănţuie asupra inamicilor. Preţul pe care îl plăteşte e faptul că explozia o incinerează, iar

corpul îi este cedat întunericului. În războaiele vrăjitoarelor, au apelat la Cedări în toate bătăliile şi încăierările dintre ambele tabere.

— Este sinucidere – să te arunci în aer... şi să iei inamicii cu tine.

— Este, şi nu este frumos. Când vrăjitoarea Dinţi-de-fier îşi cedează viaţa întunericului, puterea acestuia o umple şi se dezlănţuie din ea într-un val negru. E o manifestare a ceea ce este în sufletele noastre.

— Ai văzut cum se face?

— O singură dată, mi-a arătat o vrăjitoare tânără şi speriată care ştia că nu o să aibă parte de glorie în alt mod. Numai că a distrus jumătate din armata vrăjitoarelor Dinţi-de-fier şi pe cea a vrăjitoarelor Crochan.

Gândul îi rămase la cuvânt. *Crochan.* Poporul ei...

Nu poporul ei. Ea era o nenorocită de Cioc-negru...

— Vrăjitoarele Dinţi-de-fier o vor folosi împotriva noastră?

— Dacă vă confruntaţi cu sabaturi de rang inferior, da. Sabaturile mai vechi sunt prea arogante şi pricepute ca să aleagă Cedarea, în loc să câştige prin luptă. Dar sabaturile mai tinere şi mai slabe se sperie sau vor să-şi câştige vitejia prin sacrificiu.

— Este o crimă.

— Este război. Iar războiul înseamnă crimă, indiferent din care tabără faci parte.

Furia licări pe chipul lui, iar ea îl întrebă:

— Ai ucis vreodată un om?

El deschise gura ca să nege, dar lumina din mâna lui se stinse.

O făcuse. Când purtase colierul, presupuse ea. Valgul din el o făcuse. De multe ori. Şi nu frumos.

— Când ai să-i înfrunţi din nou, aminteşte-ţi ce te-au obligat să faci, spuse Manon.

— Mă îndoiesc de faptul că am să uit vreodată, vrăjitoareo!

El se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Lanţurile astea îmi sfâşie pielea, zise Manon. Cu siguranţă înţelegi creaturile înlănţuite. Dorian se opri. Ea îşi ridică mâinile, arătându-i lanţurile. Promit că nu am să fac niciun rău.

— Nu este decizia mea. Acum că vorbeşti din nou, poate ai să o îmbunezi pe Aelin spunându-i ce insistă să afle de la tine.

Manon habar nu avea ce o întrebase regina.

— Cu cât stau mai mult aici, *prinţişorule,* cu atât este mai probabil să fac ceva stupid când mă eliberezi. Măcar lasă-mă să simt vântul în faţă.

— Ai o fereastră. Du-te şi stai în faţa ei!

O parte din ea se îndreptă la asprimea şi *răutatea* din tonul acela, la mişcarea umerilor laţi.

— Dacă aş fi dormit, ai mai fi zăbovit ca să te uiţi la mine o vreme? întrebă ea mieros.

Amuzamentul de gheaţă îi licări în ochi.

— Ai fi obiectat?

Şi poate că era nesăbuită şi sălbatică şi încă puţin ameţită din cauză că pierduse sânge, dar spuse:

— Dacă plănuieşti să te strecori aici la miezul nopţii, ar trebui să ai cel puţin decenţa să te asiguri că mă aleg cu ceva din asta.

Lui îi zvâcniră buzele, deşi zâmbetul era rece şi senzual într-un fel care o făcea să se întrebe cum ar fi fost să se joace cu un rege binecuvântat cu magie brută. Dacă ar fi făcut-o să implore pentru prima dată în lunga ei viaţă. El părea în stare de asta – poate dispus să lase un strop de cruzime să pătrundă în dormitor. Ea îşi simţi sângele bâzâind.

— Pe cât de tentant ar fi să te văd goală şi înlănţuită... El râse încet. Nu cred că ţi-ar plăcea să pierzi controlul.

— Şi tu cu câte femei ai fost ca să-ţi dai atât de repede seama ce-şi doreşte o vrăjitoare?

Zâmbetul deveni indolent.

— Un domn nu spune niciodată.

— Cu câte?

El avea doar douăzeci de ani – deşi era un prinţ, rege acum. Era foarte probabil ca femeile să-i fi făcut ochi dulci de când i se îngroşase vocea.

— *Tu* cu câţi bărbaţi ai fost? îi răspunse el.

Ea rânji superior.

— Cu destui încât să ştiu cum să mă ocup de nevoile prinţilor muritori. Cât să ştiu ce te-ar face să implori.

Nu conta că ea se gândea la cu totul altceva.

El traversă încăperea, dincolo de lanţurile ei şi-i invadă spaţiul personal. Se aplecă peste ea şi aproape că-i atinse nasul cu al lui, fără ca amuzamentul să i se citească pe chip sau pe buzele-i frumoase şi crude când spuse:

— Nu cred că te descurci cu genul de lucruri de care am eu nevoie, vrăjitoareo! Şi nu am să mai implor pentru nimic în viaţa mea.

Iar apoi plecă. Manon se uită după el, un

şuierat de furie scăpându-i printre buze. La ocazia de a-l prinde, de a-l ţine ostatic şi de a-şi cere libertatea; la aroganţa presupunerii lui; la căldura care i se adunase în inima-i care acum zvâcnea destul de insistent, încât să îşi strângă picioarele.

Nu fusese niciodată refuzată. Bărbaţii se sfărâmaseră în bucăţi, uneori la propriu, ca să intre în patul ei. Iar ea... Nu ştia ce ar fi făcut dacă el i-ar fi acceptat oferta, dacă ar fi decis să afle ce putea face regele, mai exact, cu buzele lui frumoase şi trupul sculptat. O distracţie – şi o scuză să se deteste şi mai mult, presupuse ea.

Încă mai clocotea uitându-se la uşă când aceasta se deschise din nou.

Dorian se rezemă de lemnul vechi, iar ea nu îşi dădu seama dacă ochii lui străluceau din cauza poftei trupeşti, a urii sau a ambelor sentimente. Dorian trase zăvorul, fără să se uite la el.

Inima începu să-i bată, iar ea îşi îndreptă toată concentrarea nemuritoare asupra respiraţiei lui constante şi lente, asupra chipului său inexpresiv.

— Nu am să-mi răcesc gura de pomană spunându-ţi cât de stupid ar fi să încerci să mă iei ostatic, spuse el cu o voce dură.

— Eu nu am să mi-o răcesc pe a mea spunându-ţi să accepţi doar ce îţi ofer şi nimic mai mult.

Ea îşi ciuli urechile, dar până şi inima lui nenorocită bătea constant. Nici urmă de frică.

— Trebuie să te aud spunând „da”, zise el şi îşi îndreptă privirea spre lanţuri.

Ea avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă, dar râse încet.

— Ce atent eşti, prinţule! Dar, da. Fac asta pentru că vreau. Poate să fie micul nostru secret.

Oricum nu mai era o persoană importantă acum. Să se culce cu inamicul era un nimic în comparaţie cu sângele Crochan care îi curgea prin vene.

Ea începu să-şi descheie cămaşa albă pe care zeii ştiau cât o purtase, dar el mormăi:

— O fac eu.

Pe naiba! Ea atinse cel de-al doilea nasture.

Nişte mâini invizibile o apucară de încheieturi destul de strâns, încât ea lăsă cămaşa.

Dorian se îndreptă spre ea.

— Am spus că o fac eu.

Manon îl studie din cap până-n picioare, când se înălţă peste ea şi simţi un fior de plăcere.

— Îţi sugerez să mă asculţi.

Numai *aroganţa* pur masculină din acea afirmaţie...

— Curtezi moartea dacă...

Dorian îşi plecă gura spre a ei.

Atingerea fu uşoară ca o pană, ca o şoaptă. Atentă, calculată şi atât de neaşteptată, încât Manon se arcui un pic spre el.

El îi sărută colţul gurii cu aceeaşi blândeţe de mătase. Apoi celălalt colţ. Ea nu se mişcă, nici măcar nu respiră – ca şi când tot trupul ei aştepta să vadă ce urma să facă.

Dar Dorian se retrase, studiindu-i ochii cu o detaşare rece, şi făcu un pas înapoi când văzu ceea ce văzu.

Degetele invizibile de pe încheieturile ei dispărură. Uşa se descuie. Iar Dorian îi zâmbi din

nou încrezător şi îi spuse peste umăr:

— Poate în altă seară, vrăjitoareo!

Manon aproape ţipă când el ieşi pe uşă şi nu se mai întoarse.

Capitolul 45

Vrăjitoarea era lucidă, dar supărată.

Aedion avusese plăcerea să-i servească micul dejun şi încercase să nu observe mirosul excitaţiei feminine care mai plutea în cabină sau că acesta era împletit cu mirosul lui Dorian.

Regele avea dreptul să meargă mai departe, îşi aminti Aedion câteva ore mai târziu, când scrută orizontul după-amiezii de la cârma navei. În orele liniştite când era de serviciu, se gândea deseori la faptul că o mustrase pe Lysandra în privinţa mâniei lui şi a cruzimii faţă de rege. Şi poate – doar poate – că Lysandra avea dreptate. Şi poate că era un miracol faptul că Dorian era în stare să se arate interesat de o femeie după ce o văzuse pe Sorscha decapitată. Dar... cu vrăjitoarea? Cu fiinţa *aia* voia să se încurce el?

Când Lysandra i se alătură după treizeci de minute, încă udă pentru că patrulase prin apele din faţă, îi adresase întrebarea asta. Drumul era liber.

Lysandra îşi trecu degetele prin părul negru şi ud, încruntându-se.

— Am avut clienţi care şi-au pierdut soţiile sau iubitele şi care îşi doreau ceva care să-i distragă. Îşi doreau pe cineva care să nu le semene iubitelor, poate ca să simtă cu totul altceva. Întâmplările prin care a trecut el ar schimba pe oricine. La fel

de bine ar putea acum să se trezească atras de lucruri periculoase.

— Era deja înclinat spre aşa ceva, şopti Aedion şi aruncă o privire spre locul în care Aelin şi Rowan se antrenau pe puntea principală, transpiraţia strălucind auriu când lumina după-amiezii se transformă în amurg.

Dorian se cocoţă pe treptele din apropierea punţii pupei, cu Damaris sprijinită pe genunchi, pe jumătate treaz în căldură. O parte din Aedion zâmbi ştiind că Rowan avea să-l ia cu siguranţă la bătaie din cauza asta.

— Aelin era periculoasă, dar încă umană, observă Lysandra. Manon... nu este. Probabil că aşa îi place lui. Şi, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş băga.

— Nu am de gând să mă bag în mijlocul dezastrului, nu-ţi face griji. Cu toate că, dacă aş fi în locul lui, nu aş lăsa dinţii ăia de fier să se apropie de părţile mele preferate.

Aedion zâmbi când Lysandra îşi lăsă capul pe spate şi râse. El adăugă:

— În plus, faptul că am văzut cum Aelin şi vrăjitoarea s-au certat de dimineaţă în privinţa lui Elide a fost suficient să-mi amintească să nu mă bag şi să mă bucur de spectacol.

Micuţa Elide Lochan – vie şi undeva pe-acolo, în căutarea lor. Pe toţi zeii! Expresia de pe chipul lui Aelin când Manon îi povestise în detaliu tot ce încercase Vernon să-i facă fetei...

Pentru asta, urma să aibă loc o răfuială în Perranth. Aedion însuşi avea să-l spânzure pe lord de intestine, de viu. Iar apoi, să îl răsplătească pe

Vernon pentru cei zece ani de groază îndurați de Elide. Pentru piciorul distrus și pentru lanțuri. Pentru turn.

Închisă într-un turn – într-un oraș pe care el îl vizitase de atâtea ori în ultimii zece ani, încât pierduse numărul. Poate că, din turn, ea urmărise cum legiunea Bane venise și plecase din oraș. Gândindu-se, probabil, că el o uitase sau că nu îi păsa de ea.

Iar acum, ea era undeva acolo. Singură.

Cu un picior permanent distrus, fără să fi fost instruită și fără arme. Dacă avea noroc, poate că mai întâi ar fi dat peste legiunea Bane. Comandanții lui i-ar fi recunoscut numele și ar fi protejat-o. Asta dacă ar fi îndrăznit să și-l dezvăluie.

Fusese nevoit să se abțină din răsputeri să nu o sugrume pe Manon pentru că abandonase fata în mijlocul pădurii Oakwald, pentru că nu o dusese în zbor, direct în Terrasen.

Aelin totuși nu se deranjase să se abțină.

Îi dăduse două lovituri, ambele atât de rapide, încât nici măcar Aripa Conducătoare nu le văzuse.

O lovise pe Manon cu dosul palmei peste față. Pentru că o părăsise pe Elide.

Și, după aceea, un inel de foc îi cuprinsese gâtul lui Manon, izbind-o de lemn, când Aelin o făcuse să jure că informațiile erau corecte.

Sec, Rowan îi amintise lui Aelin că Manon era responsabilă și de evadarea și salvarea lui Elide. Aelin spusese doar că, dacă nu ar fi fost așa, focul i-ar fi intrat deja pe gât.

Și asta fusese tot.

Aelin era încă supărată, după fervoarea cu care se antrena cu Rowan pe punte.

Vrăjitoarea, după mârâiturile şi mirosul din cabina ei, era încă supărată.

Aedion era mai mult decât pregătit să ajungă în Mlaştinile Stâncoase – chiar dacă, probabil, ceea ce îi aştepta acolo nu era atât de plăcut.

Încă trei zile îi mai despărţeau de coasta estică. Iar apoi... apoi aveau să vadă cât valora alianţa lui Rolfe, dacă bărbatul putea fi de încredere.

— Nu-l poţi evita la nesfârşit, ştii, spuse Lysandra, atrăgându-i atenţia asupra *celuilalt* motiv pentru care el trebuia să coboare de pe navă.

Tatăl său stătea în apropiere de locul în care Abraxos se ghemuise la provă, păzind şi observând balaurul. Învăţând cum să-i ucidă – unde să lovească.

Nu conta că balaurul era doar cu un pic mai solid decât un câine de vânătoare de talie mare, şi destul de docil, încât ei nu se deranjaseră să-l pună în lanţuri. Oricum nu aveau niciunul suficient de mare şi era foarte probabil ca bestia să refuze să părăsească nava înaintea lui Manon. Abraxos se mişca doar ca să vâneze peşte sau prăzi mai mari, Lysandra escortându-l pe sub valuri, în forma ei de dragon de mare. Iar când bestia se întindea pe punte... Leul îi ţinea companie.

Aedion nu prea vorbise cu Gavriel de când plecaseră din Golful Craniului.

— Nu îl evit, spuse Aedion. Doar că nu mă interesează să discut cu el.

Lysandra îşi aruncă părul peste un umăr, încruntându-se la petele ude de pe bluza ei albă.

— Mie mi-ar plăcea să-l aud povestind cum a cunoscut-o pe mama ta. Este de treabă – pentru cineva din grupul lui Maeve. Mai bun decât Fenrys.

Într-adevăr, Fenrys îl făcea pe Aedion să vrea să distrugă lucruri. Chipul acela amuzat, lăudăroşenia, aroganţa... Totul era o altă oglindă, îşi dădu el seama. Dar una care o urmărea pe Aelin peste tot, ca un câine. Sau ca un lup, presupuse el.

Aedion nu se confruntase cu masculul în ringul de antrenament, dar îl urmărise atent pe Fenrys luptându-se cu Rowan şi cu Gavriel, care îl antrenaseră. Fenrys lupta aşa cum el s-ar fi aşteptat să o facă un războinic pe care doi ucigaşi îl antrenaseră secole la rând. Dar nu mai zărise magia care îi permitea lui Fenrys să sară dintr-un loc în altul, ca şi când ar fi intrat pe o uşă invizibilă.

Ca şi când gândurile lui l-ar fi invocat pe războinicul nemuritor, Fenrys ieşi din umbrele de sub punte şi le rânji superior tuturor înainte de a-şi ocupa poziţia de santinelă, în apropierea catargului din faţă. Toţi aveau un program de strajă şi de patrulare, Lysandra şi Rowan fiind de obicei însărcinaţi să zboare la înălţime ca să studieze terenul din faţă sau din spate sau ca să comunice cu cele două nave de escortă. Aedion nu îndrăznise să-i spună creaturii metamorfice că, deseori, număra minutele până la întoarcerea ei, că mereu simţea cum pieptul i se strângea insuportabil până când nu repera, întorcându-se spre ei, fiinţa înaripată sau cu înotătoare în care se transformase ea.

Ca şi verişoara lui, era sigură că creatura metamorfică nu i-ar fi apreciat *agitaţia.*

Lysandra îi observa atent pe Aelin şi pe Rowan, cu săbiile ca argintul viu, când se întâlneau, lovitură după lovitură.

— Te descurci bine cu lecţiile, îi spuse Aedion creaturii metamorfice.

Ochii verzi ai Lysandrei se încruntară. Pe rând, toţi o învăţaseră cum să mânuiască diverse arme şi cum să se lupte corp la corp. Lysandra ştia câte ceva din timpul petrecut cu Arobynn – o învăţase ca să asigure supravieţuirea *investiţiei* lui, îi spusese el.

Dar ea voia să ştie mai multe. Cum să ucidă oamenii într-o mulţime de moduri. Asta nu ar fi trebuit să-l încânte atât de mult pe cât o făcea. Nu când ea ignorase râzând declaraţia pe care Aedion i-o făcuse pe plajă în ziua aceea din Golful Craniului. Ea nu mai deschisese subiectul. Nici el nu fusese atât de prost, încât să o facă.

Fără să se poată abţine, Aedion se luă după Lysandra când ea se îndreptă spre spaţiul în care regina şi prinţul se antrenau, Dorian dându-se la o parte pe trepte ca să-i facă loc, în tăcere. Aedion observă gestul şi respectul regelui şi îşi alungă sentimentele contradictorii când zăbovi deasupra lor şi îşi concentră atenţia asupra verişoarei lui şi a lui Rowan.

Însă ei ajunseră într-un impas – ceea ce fu suficient pentru ca Rowan să renunţe şi să îşi bage sabia în teacă. Apoi îi dădu lui Aelin peste nas când păru supărată că nu câştigase. Aedion râse în barbă şi aruncă o privire în direcţia creaturii

metamorfice când regina şi prinţul se îndreptară spre ulciorul cu apă şi paharele sprijinite de balustrada scării şi se serviră.

El tocmai voia să-i ofere Lysandrei o rundă finală în ring înainte ca soarele să apună când Dorian îşi sprijini braţele pe genunchi şi îi spuse lui Aelin printre zăbrelele scării:

— Nu cred că o să facă nimic dacă o lăsăm afară.

Aelin îşi sorbi elegant apa, gâfâind încă.

— Ai ajuns la concluzia asta înainte, în timpul sau după vizita de la miezul nopţii?

O, zeilor! Avea să fie genul acela de conversaţie!

Dorian schiţă un zâmbet.

— Tu îi preferi pe războinicii nemuritori. Eu de ce n-aş putea să o fac?

Clinchetul slab al paharului ei pe măsuţă îl făcu pe Aedion să se pregătească – să înceapă să recalculeze configuraţia diverselor punţi. Fenrys încă îi supraveghea de la catargul provei, Lysandra rămânând lângă Dorian. El presupunea că, stând deasupra lui Dorian pe scări şi cu Aelin alături, avea să fie chiar în mijloc.

Exact unde jurase să nu fie.

Rowan, din partea cealaltă a lui Aelin, îl întrebă pe Dorian:

— Maiestate, ce te face să crezi că vrăjitoarea trebuie să fie liberă?

Aelin îi aruncă o privire de foc. Bun – să se descurce prinţul cu furia ei. Chiar şi după câteva zile după revendicarea care-i făcuse pe toţi să pretindă că nu observaseră cele două înţepături de

pe gâtul lui Rowan sau zgârieturile delicate de pe umerii lui, prinţul Fae tot mai aducea cu un mascul care abia supravieţuise unei furtuni şi care se bucurase de fiecare secundă sălbatică a ei.

Ca să nu mai spunem de cele două răni de pe gâtul lui Aelin din dimineaţa asta. El aproape o implorase să găsească o eşarfă.

— Ce-ar fi să-l închidem pe unul dintre voi într-o cameră – arătă Dorian cu bărbia spre războinicii Fae din cealaltă parte a punţii şi spre Lysandra, din dreapta lui – şi să vedem cât de bine o să vă fie după ceva timp.

— Tot trupul ei e menit să ademenească bărbaţii, spuse Aelin. Să-i facă să creadă că este inofensivă.

— Crede-mă, Manon Cioc-negru nu este deloc inofensivă.

— Ea şi cele din neamul ei sunt nişte ucigaşe, continuă Aelin. Sunt crescute fără conştiinţă. Indiferent de ce i-a făcut bunica ei, aşa o să fie mereu. Nu am să pun în pericol vieţile oamenilor de pe nava asta ca să poţi dormi mai bine la noapte. Ochii îi străluciră cu o expresie nespus de tăioasă.

Ei se mişcară cu toţii, iar Aedion tocmai voia să îi ceară Lysandrei să se antreneze, conversaţia fiind încheiată, când Dorian spuse un pic prea încet:

— Sunt rege, să ştii.

Ochii turcoaz şi aurii se îndreptară spre Dorian. Aedion aproape văzu cuvintele pe care Aelin se străduia să le formuleze în minte, caracterul ei implorând-o să refuze provocarea. Cu câteva

propoziţii alese, ar fi putut să-i facă spiritul fileuri, ca pe un peşte, sfâşiind şi mai mult ce mai rămăsese din omul violat de prinţul Valg. Şi, făcând asta, să piardă un aliat puternic de care ar fi avut nevoie nu doar în acest război, ci şi după aceea, dacă ar fi supravieţuit. Şi, atunci, acei ochi se îmblânziră un pic. Şi-ar fi pierdut şi prietenul.

Aelin îşi masă cicatricele de la încheieturi, care ieşeau în evidenţă în lumina aurie a soarelui care apunea. Cele la care Aedion nu se putea uita. După o clipă, ea îi spuse lui Dorian:

— Mişcări controlate. Dacă părăseşte camera, rămâne sub pază – supravegheată tot timpul de Fae şi de unul dintre noi. Cu cătuşe la mâini, nu şi la picioare. Fără lanţuri în cameră, dar cu un gardian în faţa uşii.

Aedion prinse degetul mare cu care Rowan îi atinse una dintre cicatricele de pe încheieturile mâinilor ei.

— Bine, fu tot ce zise Dorian.

Aedion se gândi dacă să-i spună regelui că un compromis din partea lui Aelin trebuia sărbătorit.

Vocea lui Aelin se transformă în acel tors letal.

— După ce ai terminat de flirtat cu ea în ziua aia din Oakwald, a încercat să mă ucidă împreună cu sabatul ei.

— Tu ai provocat-o, replică Dorian. Iar eu mă aflu aici astăzi datorită riscurilor pe care şi le-a asumat când a venit în Rifthold, *de două ori.*

Aelin îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Are motivele ei, iar eu mă îndoiesc de faptul că a făcut-o pentru că, în suta de ani de omoruri, a decis că faţa ta drăguţă ar îmbuna-o.

— Tu l-ai transformat pe Rowan după trei secole în care a fost legat de un jurământ de sânge.

Tatăl lui Aedion spuse calm când părăsi stinghia de lângă Abraxos, de la provă, ca să se apropie de ei:

— Maiestate, ţi-aş sugera să alegi un alt argument.

Într-adevăr, toate instinctele lui Aedion se treziră la furia îngheţată care-i contura acum toţi muşchii prinţului.

Şi Dorian observă asta şi spuse, poate un pic vinovat:

— Nu am vrut să te ofensez, Rowan.

Gavriel îşi înclină capul, părul auriu alunecându-i peste umărul lat, şi spuse schiţând un zâmbet:

— Nu te îngrijora, Maiestate! Fenrys i-a făcut lui Whitethorn destule probleme cât pentru încă trei secole.

Umorul şi zâmbetul uşor îl făcură pe Aedion să clipească.

Dar Aelin îl scuti de efortul de a decide dacă să zâmbească la rândul său, spunându-i lui Dorian:

— Ei bine? Hai să vedem dacă Aripii Conducătoare i-ar plăcea să se plimbe pe punte înainte de cină.

Dorian avea dreptate să pară precaut, decise Aedion. Însă Aelin se îndrepta deja spre capătul opus al punţii, iar Fenrys îşi părăsi postul de lângă catargul provei, privirea tăioasă şi amară alunecând peste ei când trecură unul pe lângă celălalt.

Dar Fenrys avea să se conformeze, fără îndoială. Nici într-o mie de ani nu ar fi dezlănţuit vrăjitoarea fără ca toţi să fie acolo. Până şi cei din grupul Fae păreau să înţeleagă asta.

Aşadar, Aedion merse după regina lui în lumina slabă a navei, noaptea pogorându-se deasupra lor şi se rugă ca Aelin şi Manon să nu fie pe cale să spulbere nava.

~

Să se culce cu o vrăjitoare! Aelin scrâşni din dinţi când se îndreptă spre camera lui Manon.

Dorian fusese cândva celebru în materie de femei, dar *asta...* Aelin pufni, dorindu-şi să fi fost Chaol prezent, chiar dacă numai ca să-i *vadă, figura.*

Chiar dacă, într-un fel, o uşura să ştie că Faliq şi Chaol erau în Sud. Poate ca să adune o armată ca să traverseze Marea îngustă şi să mărşăluiască spre nord. Dacă ar fi avut noroc.

Dacă. Aelin ura cuvântul acela. Dar... prietenia ei cu Dorian era destul de fragilă. Parţial, îi acceptase cererea dintr-o oarecare urmă de bunătate, dar, în mare parte, deoarece ştia că Manon avea să le spună mai multe despre Morath. Şi despre Erawan. Mult mai multe lucruri.

Şi se îndoia că vrăjitoarea urma să o facă prea curând – mai ales că, în dimineaţa asta, Aelin îşi pierduse *puţin* cumpătul. Şi poate faptul că se folosea de interesul lui Dorian ca de un pretext să o îmbuneze pe vrăjitoare o făcea o persoană îngrozitoare şi vicleană, dar... era război.

Aelin îşi relaxă mâna când se apropie de camera vrăjitoarei, luminile pătrunzând în valuri care erau mai brutale decât în miezul zilei.

Rowan îi vindecase vânătaia cu care se alesese pe monturi când o lovise pe vrăjitoare, iar ea îi mulţumise încuind uşa camerei lor şi îngenunchind în faţa lui. Încă îi simţea degetele strânse-n pumn în părul ei, încă îi auzea geamătul...

Rowan, acum la un pas lângă ea, întoarse capul în direcţia ei.

„La ce naiba te gândeşti?”

Dar pupilele i se dilataseră destul încât să fie perfect conştientă că el ştia exact la ce se gândise ea, în drum spre cabina vrăjitoarei. Faptul că Fenrys rămăsese cu mult în urmă pe hol îi spuse destule despre mirosul ei schimbat.

„La lucruri obişnuite, îi replică ea lui Rowan, zâmbind prosteşte. La ucis, la croşetat, la cum să te fac să scoţi din nou sunetele acelea...”

Rowan afişă o expresie îndurerată, care o făcu să zâmbească. Mai ales că gâtul i se mişcă atunci când înghiţi – cu greu. „Runda a doua, păru el să spună. După ce ne ocupăm de asta, o să urmeze runda a doua. De data asta, *eu* am să văd ce sunete scoţi.”

Aelin aproape intră în tocul uşii deschise de la cabina lui Manon. Râsul domol al lui Rowan o făcu să se concentreze, să nu mai zâmbească precum o idioată îndrăgostită...

Manon stătea în şezut în pat, uitându-se când la Rowan, când la Dorian şi la ea.

Fenrys se strecură în spatele lor, îndreptându-şi atenţia direct spre vrăjitoare. Fără îndoială, era

uimit de frumuseţea, graţia, perfecţiunea ei, *bla-bla-bla.*

— Cine este el? întrebă Manon cu o voce joasă şi egală.

Dorian ridică o sprânceană, urmărindu-i privirea.

— L-ai mai întâlnit. El este Fenrys – războinic jurat Reginei Maeve.

Faptul că Manon miji ochii îi trezi un instinct. Nările vrăjitoarei se umflară când îl adulmecă pe masculul al cărui miros abia se simţea în cabina înghesuită…

— Nu, nu este, spuse Manon.

Vrăjitoarea îşi arătă unghiile de fier cu o secundă înainte ca Fenrys să atace.

Capitolul 46

Încă avea instinctul de a apuca un cuţit înainte ca Aelin să-şi folosească magia.

Iar când Fenrys sări spre Manon mârâind, puterea lui Rowan fu cea care îl izbi prin cameră.

Înainte ca masculul să fi alunecat pe podea, Aelin ridică un zid de flăcări între ei.

— Ce naiba! spuse ea.

În genunchi, Fenrys se ţinu de gât, din cauză că Rowan îl lăsase fără aer.

Cabina era prea mică pentru ca ei toţi să încapă fără să se apropie prea mult. Lui Dorian gheaţa încă-i dansa în vârfurile degetelor când îşi făcu loc lângă Manon, care era tot înlănţuită de pat.

— Ce ai vrut să spui cu asta? i se adresă Aelin

vrăjitoarei, fără să-şi ia privirea de la el.

Rowan mormăi încet în spatele ei.

Iar Aelin urmări cu un amestec de groază şi satisfacţie cum inspiraţia adâncă îi făcu pieptul lui Fenrys să se umfle atunci când se ridică în picioare şi studie zidul de foc.

Ca şi când magia lui Rowan s-ar fi consumat.

Şi, când pielea lui Fenrys păru să strălucească şi să se topească, în timp ce o creatură la fel de albă ca zăpada proaspătă ieşi din iluzia care se destrăma, Aelin îi aruncă subtil lui Aedion o privire peste umăr.

Verişorul ei se mişcă imediat, cheile pentru lanţurile lui Manon apărând din buzunarul lui.

Dar Manon nu se mişcă în timp ce creatura luă formă, cu toate membrele subţiri, cu aripile strânse, cu faţa hidos deformată care adulmeca...

Lanţurile lui Manon se desfăcură.

— Ce eşti? îi spuse Aelin creaturii din spatele zidului de foc.

Manon răspunse în locul ei.

— Copoiul lui Erawan.

Creatura zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii ca nişte cioturi putrede şi negre.

— La dispoziţia voastră, spuse aceasta. Spuse *ea,* îşi dădu seama Aelin când observă sânii mici şi stafidiţi de pe pieptul îngust. Deci nu ţi-au ieşit maţele pe afară, îi spuse mieros lui Manon.

— Unde este Fenrys? întrebă Aelin.

Copoiul nu încetă să zâmbească.

— Patrulează pe navă, la un alt nivel, presupun. Fără să ştie, aşa cum nici voi nu aţi ştiut, că unul dintre ai voştri nu este cine pretinde, în

vreme ce eu...

— Uf, altă vorbăreaţă, spuse Aelin, dându-şi coada împletită peste un umăr. Lasă-mă să ghicesc: ai ucis un marinar, i-ai luat locul, ai aflat ce trebuie despre cum să o iei pe Manon de pe navă şi despre patrulele noastre şi... ce? Plănuiai să o răpeşti în noapte? Aelin se încruntă la corpul subţire al creaturii. Arăţi de parcă abia poţi să ridici o furculiţă – şi nu ai făcut-o de câteva luni.

Copoiul clipi la ea – apoi şuieră.

Manon râse încet.

— Sincer? spuse Aelin. Ai fi putut să te strecori aici şi să te scuteşti de o mie de etape stupide...

— *Metamorfică,* spuse creatura printre dinţi, destul de flămândă încât Aelin se bâlbâi.

Ochii ei imenşi se îndreptaseră direct spre Lysandra, care mârâia încet în colţ, în forma ei de leopard-fantomă.

— *Metamorfică,* şuieră din nou chestia, dorinţa strâmbându-i trăsăturile.

Iar Aelin avu sentimentul că ştia ce fusese creatura la început: era ceea ce prinsese şi mutilase Erawan în munţii din jurul Morathului.

— După cum spuneam, tărăgănă Aelin cât de bine putu, chiar ți-ai făcut-o cu mâna ta...

— Am venit pentru moştenitoarea Cioc-negru, spuse gâfâind Copoiul. Dar uitaţi-vă la voi: un cufăr care valorează greutatea lui în aur.

Ochii i se întunecară, ca şi când nu ar mai fi fost acolo, ca şi când creatura ar fi plutit în altă cameră...

„Rahat.”

Aelin atacă cu flacăra ei.

Copoiul ţipă...

Iar flacăra lui Aelin se împrăştie în abur.

Rowan ajunse imediat acolo, împingând-o înapoi, cu sabia scoasă. Magia ei...

— Ar fi trebuit să mi-o daţi pe vrăjitoare, râse Copoiul şi smulse hubloul din partea laterală a navei. Acum, el ştie cu cine călătoriţi, ce navă cârmuiţi...

Creatura sări spre gaura pe care o făcuse, spuma mării pătrunzând înăuntru.

O săgeată cu vârf negru se izbi în genunchiul ei; apoi, o alta.

Copoiul căzu la doi centimetri de libertate.

Mârâind când el intră în cameră, Fenrys trase alta, ţintuindu-i umărul în scândurile din lemn.

Se pare că el nu aprecia să fie imitat. Îi aruncă lui Rowan o privire furioasă, care-i spuse asta. Şi prin care întrebă cum de ei toţi nu-şi dăduseră seama de diferenţă.

Însă Copoiul se eliberă şi sângele negru ţâşni prin cameră, umplând-o cu mirosul său urât. Aelin înclină un pumnal, gata să-l arunce; Manon era pe cale să sară; securea lui Rowan era ridicată...

Copoiul aruncă o curea din piele neagră în mijlocul camerei.

Manon se opri.

— Locţiitoarea ta a ţipat când Erawan a distrus-o, spuse Copoiul. Maiestatea Sa Întunecată îţi trimite asta ca să-ţi aduci aminte de ea.

Aelin nu îndrăzni să-şi ia privirea de la creatură, dar ar fi putut să jure că Manon se clătină.

— Un dar de la Regele Valgilor... pentru ultima

Regină Crochan în viaţă, îi spuse Copoiul vrăjitoarei.

~

Manon continuă să se holbeze la cureaua din piele împletită – cea pe care Asterin o purtase în fiecare zi, chiar şi atunci când lupta nu o cerea – fără să-i pese ce le declarase Copoiul celorlalţi. Nu-i păsa că era moştenitoarea Clanului Vrăjitoarelor Cioc-negru sau al celor Crochan. Nu-i păsa că...

Manon nu-şi termină gândul în vuietul care-i reduse mintea la tăcere.

Vuietul care îi ieşi pe gură când se aruncă asupra Copoiului.

Săgeţile din bestie o zgâriară pe Manon când trânti corpul scheletic şi înrourat la podea. Ghearele şi dinţii loviră fără milă spre faţa ei, dar Manon îi cuprinse gâtul cu mâinile, iar fierul sfâşie pielea udă.

Apoi ghearele fură înfipte în lemn de mâinile-fantomă, când Dorian se apropie, cu faţa atât de neînduplecată. Copoiul se zbătu, încercând să-şi elibereze ghearele...

Creatura ţipă când mâinile invizibile îi apăsară oasele.

Apoi trecură prin ele.

Manon se uită uimită la mâinile tăiate cu o clipă înainte ca fiinţa să ţipe atât de tare, încât îi ţiuiră urechile. Însă Dorian spuse:

— Termină odată!

Manon ridică cealaltă mână, dorindu-şi să sfâşie Copoiul, nu oţelul.

Ceilalţi urmăreau din spatele lor, cu armele pregătite.

Dar Copoiul spuse gâfâind:

— Nu vrei să ştii ce a spus Locţiitoarea ta înainte de a muri? Ce a *cerşit?*

Manon ezită.

— Ce semn oribil – *necurat* avea pe abdomen. Tu i-ai făcut asta, Cioc-negru?

Nu. Nu, nu, nu...

— Un copil; a spus că a născut un copil de vrăjitoare mort.

Manon îngheţă cu totul.

Şi nu-i păsa în mod deosebit când Copoiul se aruncă la gâtul ei, cu dinţii dezgoliţi.

Nici flacăra, nici vântul nu îi frânseră gâtul Copoiului.

Ci mâinile invizibile.

Scârţâitul răsună prin cameră, iar Manon se întoarse spre Dorian Havilliard. Ochii lui de safir erau extrem de nemiloşi. Manon mârâi.

— Cum *îndrăzneşti* să o ucizi în locul meu...

Oamenii de pe punte începură să ţipe, iar Abraxos urlă.

„Abraxos.”

Manon se întoarse şi fugi prin zidul de războinici, înclinându-se pe hol şi urcând scările...

Unghiile ei de fier rupseră bucăţi din lemnul alunecos când, cu o durere de stomac, se ridică. Aerul umed şi cald al nopţii o lovi; apoi mirosul mării; apoi...

Erau şase.

Pielea lor nu era albă ca a Copoiului, ci, mai degrabă, de un negru împestriţat – creată pentru

umbre şi furişat. Toţi erau înaripaţi şi aveau corpuri şi feţe umanoide...

— Ilkeni, spuse unul dintre ei când spintecă un bărbat cu o singură lovitură a ghearelor. Suntem ilkeni şi am venit la festin.

Într-adevăr, piraţii erau morţi pe punte, iar sângele avea un iz de cupru care îi acoperi simţurile când se grăbi spre locul din care se auzise urletul lui Abraxos.

Dar el era în aer, bătând din aripi la înălţime şi dând din coadă.

Cu creatura metamorfică în formă de balaur lângă el.

Atacau trei siluete mai mici, mult mai agile decât ei...

Flăcările izbucniră în noapte, împreună cu vântul şi gheaţa.

Un ilken se topi. Cel de-al doilea rămase fără aripi. Iar al treilea... al treilea îngheţă bocnă şi se sparse pe punte.

Alţi opt ilkeni aterizară, iar unul sfâşie gâtul unui marinar care ţipa pe puntea provei...

Dinţii de fier ai lui Manon coborâră. Flăcările izbucniră din nou, îndreptându-se către groaza care se apropia.

Doar ca ei să înainteze prin ele.

Pe navă se stârni o încăierare când aripile şi ghearele sfâşiară pielea delicată umană, când războinicii nemuritori se dezlănţuiră asupra ilkenilor care aterizaseră pe punte.

~

Aedion se repezi după Aelin în clipa în care balaurul ţipă.

El ajunse pe puntea principală înainte de atacul *chestiilor,* înainte ca flăcările lui Aelin să erupă de pe puntea din faţă, iar el îşi dădu seama că verişoara lui putea să-şi poarte singură de grijă pentru că, *la naiba,* regele Valg fusese ocupat. Creaturile spuseseră că erau *ilkeni.*

Acum, în faţa lui, pe puntea de la pupă, unde alergase să-i cruţe pe căpitan şi pe ofiţerul secund de eviscerare, erau doi. Ambele bestii măsurau aproape trei metri şi erau născute din coşmaruri, dar, în ochii lor... aceia erau ochi umani. Iar mirosurile lor... ca de carne putredă, dar... umană. Parţial.

Ilkenii stăteau între el şi scările care duceau spre puntea principală.

— Ce pradă ne-a adus vânătoarea asta! spuse unul.

Aedion nu îndrăzni să nu fie atent la ei, deşi o auzise vag pe Aelin ordonându-i lui Rowan să se ducă şi să ajute celelalte nave. Vag, auzise un lup şi un leu mârâind, şi simţise sărutul rece al gheţii izbind lumea.

Aedion îşi apucă sabia şi o roti o dată, de două ori. Îi vânduse Lordul Pirat Morathului? Felul în care Copoiul se uitase la Lysandra...

În sânge, furia i se transformă într-un cântec.

Ei îl măsurară din priviri, iar Aedion îşi roti din nou sabia. Doi împotriva unuia singur – ar fi putut să aibă o şansă.

Şi, atunci, un al treilea ilken sări din umbrele din spatele lui.

~

Aelin ucise unul cu sabia Goldryn, decapitându-l.

Ceilalţi doi... Nu fuseseră prea mulţumiţi de asta, dacă ţipetele lor neîncetate din clipele următoare erau vreun semn.

Răgetul unui leu spintecă noaptea, iar Aelin se rugă ca Gavriel să fie cu Aedion undeva...

Cei doi din faţa ei, care-i blocau calea spre punţile inferioare, încetară să mai şuiere suficient de mult timp, încât să o întrebe:

— Unde-ţi sunt acum flăcările?

Aelin deschise gura. Dar, apoi, Fenrys sări dintr-un petic de întuneric, ca şi când ar fi ieşit pur şi simplu pe o uşă, şi se izbi în cel care era mai aproape. Părea că avea de încheiat nişte socoteli.

Fenrys îl apucă pe ilken de gât cu maxilarele, iar celălalt se învârti, cu ghearele scoase.

Ea nu fu destul de rapidă ca să pună capăt luptei când două rânduri de gheare tăiară haina albă prin scutul pe care-l avea asupra lui, iar strigătul de durere al lui Fenrys se auzi peste apă.

Două săbii de foc intrară prin gâturile celor doi ilkeni.

Capetele se rostogoliră pe puntea udă de sânge.

Fenrys se clătină înapoi, făcând un pas, înainte să se prăbuşească pe punte. Aelin se grăbi spre el, înjurând.

Sânge, os şi mâzgă verzuie – otravă. Ca din cozile balaurilor.

Ca şi când ar fi stins o mie de lumânări, ea îşi dădu la o parte flăcările şi aduse acea apă vindecătoare. Fenrys se transformă din nou într-un mascul, cu dinţii încleştaţi, înjurând încet şi urât, cu o mână pe coastele sfâşiate.

— Nu te mişca, îi spuse ea.

Îl trimisese imediat pe Rowan spre celelalte nave, iar el încercase să o contrazică, dar... o ascultase. Ea nu ştia unde era Aripa Conducătoare – *Regina Crochan.* Pe toţi zeii!

Aelin îşi pregăti magia, încercând să-şi domolească pulsul mărit...

— Ceilalţi, spuse gâfâind Aedion, îndepărtându-se de ei şchiopătând şi acoperit cu sânge negru, sunt bine.

Ea aproape suspină de uşurare – până când observă cum îi străluceau ochii verişorului şi că... Gavriel, însângerat şi şchiopătând mai rău decât Aedion, era cu un pas în spatele fiului său. Ce naiba se întâmplase?

Fenrys mormăi, iar ea se concentră la rănile lui, la otrava care i se scurgea în sânge. Ea deschise gura să-i spună lui Fenrys să îşi coboare mâna când aripile bătură.

Nu cele care îi plăceau ei.

Aedion fu imediat în faţa lor, cu sabia scoasă, strâmbându-se de durere – dar unul dintre ilkeni ridică mâna cu gheare.

— Haideţi să negociem!

Verişorul ei se opri. Dar Gavriel se mişcă imperceptibil mai aproape de ilken, când acesta îl adulmecă pe Fenrys şi zâmbi.

— Nu te deranja, îi spuse creatura lui Aelin,

râzând încet. Nu mai are mult de trăit.

Aedion mârâi, apucând cuţitele de luptă. Aelin îşi adună focul. Numai cel mai fierbinte foc al ei ar fi putut să-i ucidă – orice altceva i-ar fi lăsat nevătămaţi. Mai târziu, avea să se gândească la implicaţiile acestui lucru pe termen lung.

— Am fost trimis să vă transmit un mesaj, spuse ilkenul, zâmbind peste un umăr, spre orizont. Mulţumesc pentru că în Golful Craniului mi-aţi confirmat că aveţi cu voi ceea ce caută Maiestatea Sa Întunecată.

Aelin simţi că leşină.

Cheia. Erawan ştia că ea avea cheia Wyrd.

Capitolul 47

Rowan reveni pe nava lor, magia lui aproape aruncându-l prin aer.

Celelalte două nave nu fuseseră tulburate – ba oamenii chiar avuseseră tupeul să întrebe de ce naiba se ţipa.

Rowan nu se deranjase să le explice mai multe în afară de faptul că era un atac inamic şi să arunce ancora până ce s-ar fi terminat, înainte de a pleca. El se întorsese la măcel.

Se întoarse cu inima bătându-i atât de tare, încât crezu că avea să vomite de uşurare când plonjă ca să aterizeze şi o văzu pe Aelin îngenunchind pe punte. Până ce îl văzu pe Fenrys sângerând sub mâinile ei.

Până ce ultimul ilken ateriză în faţa lor.

Furia lui se transformă într-o suliţă mortală, magia lui adunându-se când plonjă prin aer,

îndreptându-se spre punte. El descoperise că exploziile concentrate puteau trece prin scutul care fusese introdus în ei.

Avea să-i rupă capul creaturii.

Ilkenul râse când Rowan ateriză şi se transformă, uitându-se peste umărul subţire.

— Morathul abia aşteaptă să vă întâmpine, rânji superior creatura şi se înălţă în aer, înainte ca Rowan să poată să îl atace.

Însă Aelin nu se mişca. Gavriel şi Aedion, însângeraţi şi şchiopătând, abia se mişcau. Pieptul lui Fenrys era plin de sânge amestecat cu o mâzgă verzuie – *otravă...*

Puterea străluci în mâinile lui Aelin când îngenunche deasupra lui Fenrys, concentrându-se asupra stropului de apă pe care i-l dăduse, o picătură de apă într-o mare de foc...

Rowan deschise gura ca să-şi ofere ajutorul, când Lysandra gâfâi din umbre:

— Se ocupă cineva de creatura aia sau o fac eu?

Într-adevăr, ilkenul bătea din aripi spre coasta îndepărtată, doar un punct negru pe cerul întunecat, grăbindu-se să zboare, fără îndoială, direct spre Morath ca să dea raportul.

Rowan înşfăcă arcul şi tolba cu săgeţile cu vârf negru pe care le scăpase Fenrys.

Niciunul dintre ei nu-l opri când merse spre balustradă, sângele pleoscăindu-i sub cizme.

Doar valurile, scâncetele răniţilor şi scârţâitul arcului puternic în timp ce puse o săgeată şi încordă arcul erau singurele sunete. Tot mai departe. Forţându-şi braţele, ţinti spre acel punct

negru, care se îndepărta dând din aripi.

— Pun pariu pe o monedă de aur că ratează, spuse răguşit Fenrys.

— Păstrează-ţi puterea ca să te vindeci! izbucni Aelin.

— Să fie două, spuse Aedion în spatele lui. Eu spun că nimereşte.

— Puteţi să vă duceţi toţi naibii, mârâi Aelin.

Dar, apoi, adăugă:

— Să fie cinci. Pe zece că îl doboară din prima!

— S-a făcut, mormăi Fenrys, cu o voce plină de durere.

Rowan scrâşni din dinţi.

— Amintiţi-mi de ce mă deranjez cu vreunul dintre voi.

Apoi trase.

Săgeata fu aproape invizibilă când zbură în noapte.

Şi, cu vederea lui Fae, Rowan văzu clar când săgeata îşi atinse ţinta.

Chiar în capul creaturii.

Aelin râse încet când aceasta căzu în apă, pleoscăitul auzindu-se chiar de la distanţă.

Rowan se întoarse şi se încruntă la ea. Lumina îi pâlpâi în vârfurile degetelor când le ţinu deasupra pieptului distrus al lui Fenrys. Dar el se încruntă la mascul, apoi la Aedion şi spuse:

— Plătiţi, ticăloşilor!

Aedion chicoti, dar Rowan zări umbra din ochii lui Aelin când ea se-ntoarse spre fosta santinelă. Înţelese de ce nu făcuse tărăboi, chiar dacă Fenrys fu rănit în faţa ei. Pentru că, dacă Erawan îi localiza… ei trebuiau să se mişte. Repede!

Şi să se roage ca indicaţiile lui Rolfe în legătură cu Lacătul să fi fost corecte.

~

Aedion se săturase de surprize.

Se săturase să îşi simtă inima oprindu-i-se în piept.

Ca atunci când Gavriel sărise să-i salveze pielea de ilkeni, Leul sfâşiindu-i cu o ferocitate care îl făcuse pe Aedion să rămână acolo ca un începător la primul său antrenament cu sabia.

Ticălosul idiot se rănise între timp, căpătând o lovitură pe braţ şi pe coaste, care îl făcuse pe mascul să urle de durere. Din fericire, veninul care acoperea ghearele fusese folosit asupra altor oameni.

Dar mirosul sângelui tatălui său îl făcu pe Aedion să acţioneze – acel miros mortal, de cupru. Gavriel doar clipise la el când Aedion ignorase durerea care îi zvâcnea în picior, „mulţumită” unei lovituri primite cu câteva clipe înainte, chiar deasupra genunchiului, iar ei luptaseră spate în spate, până ce acele creaturi fură numai grămezi de oase şi carne care zvâcneau.

El nu-i spusese niciun cuvânt masculului înainte de a-şi pune sabia în teacă şi scutul pe spate şi de a pleca în căutarea lui Aelin.

Ea era încă în genunchi deasupra lui Fenrys, oferindu-i lui Rowan doar o uşoară atingere pe coapsă, când el trecu repede pe lângă ei, ca să-i ajute pe ceilalţi răniţi. O atingere pe coapsă – pentru a nimeri o ţintă pe care Aedion era destul

de sigur că cei mai mulţi din legiunea Bane ar fi considerat-o imposibilă.

Aedion lăsă jos găleata cu apă pe care Aelin îi ceruse să o aducă pentru Fenrys, încercând să nu tresară când ea şterse otrava verde care se prelingea. La câţiva paşi distanţă, tatăl său îngrijea un pirat care plângea, dar nu avea mai mult de o tăietură pe coapsă.

Fenrys şuieră, iar Aelin gemu şi ea de durere. Aedion se apropie.

— Ce?

Aelin scuturâ o dată din cap, refuzându-l. Dar el urmări cum ea se uită în ochii lui Fenrys – cum se uită într-un fel care îi spunea lui Aedion că, orice ar fi urmat să facă, avea să-l doară. El văzuse aceeaşi privire împărtăşită de vindecătoare şi soldat de sute de ori pe câmpurile de luptă şi în corturile vindecătoarelor, după aceea.

— De ce, spuse gâfâind Fenrys, nu i-ai – gâfâi din nou – topit pur şi simplu?

— Pentru că am vrut să obţin nişte informaţii de la ei înainte să ataci tu, ticălos Fae autoritar.

Ea scrâşni din nou din dinţi, iar Aedion puse o mână pe spatele ei. Otrava se atinse, fără îndoială, de magia lui Aelin, când ea încercase să o spele, iar atingerea o făcuse să se mai aplece un pic.

— Pot să mă vindec singur, spuse Fenrys, observând efortul. Du-te la ceilalţi!

— O, te rog! izbucni ea. Chiar eşti nesuferit. *Chestia* aia avea otravă pe gheare...

— Ceilalţi...

— Spune-mi cum funcţionează magia ta – cum poţi sări aşa între locuri.

Era un mod isteţ şi uşor de a-l face să se gândească la altceva.

Aedion scrută puntea, asigurându-se că nu era nevoie de el, iar apoi şterse sângele şi otrava care curgeau din pieptul lui Fenrys. Probabil că durea ca naiba. Zvâcnitul constant din piciorul lui nu era nimic în comparaţie cu asta.

— Nimeni nu ştie de unde vine – ce este, spuse Fenrys între respiraţiile sacadate, îndoindu-şi degetele şi întinzându-le pe lângă corp. Dar mă lasă să mă strecor printre faldurile lumii. Doar pe distanţe scurte şi doar de câteva ori până ce mă epuizez, dar... aşa ceva e util pe un câmp de luptă. El gâfâi printre dinţii încleştaţi, când marginile exterioare ale rănii începură să se apropie una spre cealaltă. În afară de asta, nu am nimic special. Viteză, putere, vindecare rapidă... ceva mai mult decât pentru un Fae obişnuit, dar aceleaşi daruri. Mă pot proteja pe mine şi pe alţii, dar nu pot invoca un element.

Mâna lui Aelin flutură uşor deasupra rănii.

— Atunci, din ce e făcut scutul tău?

Fenrys încercă, dar nu reuşi să ridice din umeri. Gavriel mormăi din locul în care se ocupa încă de piratul plângăcios:

— Din aroganţă.

Aelin pufni, dar nu îndrăzni să-şi mute privirea de la rana lui Fenrys, când spuse:

— Ai simţul umorului, Gavriel!

Leul din Doranelle îi zâmbi strâmb peste umăr. Era un zâmbet rareori văzut şi reţinut, ca al lui Aedion. Odată, Aelin îi spusese *Unchiul Pisicuţă,* înainte ca Aedion să mârâie destul de urât, încât să

o facă să se gândească bine înainte de a mai folosi termenul. Gavriel, spre meritul său, abia o făcu pe Aelin să ofteze afectată, ca atunci când numai ea sau Fenrys erau prin preajmă.

— Acel simţ al umorului apare doar o dată la un secol, spuse răguşit Fenrys, deci ai face bine să speri că ai să te Stabileşti ori, altfel, asta o să fie ultima dată când ai să-l vezi.

Aelin chicoti, dar se opri repede. Aedion simţi ceva rece şi uleios în stomac.

— Îmi pare rău, spuse Fenrys, cuvintele în sine sau durerea făcându-l să se crispeze.

Aelin întrebă înainte ca Aedion să se mai gândească la vorbele lui:

— De unde vii? Ştiu că Lorcan este un bastard din mahalale.

— Lorcan a fost un bastard în palatul lui Maeve, nu-ţi face griji, rânji superior Fenrys, tenul lui bronzat albindu-se. Lui Aelin buzele îi tresăriră într-un zâmbet. Connall şi cu mine eram fiii nobililor care locuiau în partea sud-estică a pământurilor lui Maeve...

El şuieră.

— Părinţii tăi?

Aedion insistă, când Aelin păru să-şi caute cuvintele. El o văzuse vindecând mici tăieturi şi tămăduindu-i lent rănile lui Manon în decurs de câteva zile, dar...

— Mama noastră a fost o războinică, spuse Fenrys, chinuindu-se la fiecare cuvânt. Ea ne-a instruit astfel. Şi tatăl nostru a fost, dar, deseori, era plecat la război. Mama a primit sarcina de a ne păzi casa şi pământurile. Şi de a-i raporta lui

Maeve.

Amândoi respirară sacadat şi greoi. Aedion se mişcă astfel încât Aelin să se poată apleca de tot peste el, încleştându-şi maxilarul din cauza greutăţii care-i apăsa pe genunchiul deja umflat.

— Când Con şi cu mine aveam treizeci de ani, ne chinuiam să mergem cu ea în Doranelle – să vedem oraşul, să o întâlnim pe regină şi să facem... ce le place să facă tinerilor masculi cu bani în buzunare şi tinereţea de partea lor. Doar că Maeve ne-a privit o dată şi... El avu nevoie de mai mult timp să-şi tragă suflarea de data asta. De atunci, nu a mers bine.

Aedion ştia restul; la fel şi Aelin.

Ultima rămăşiţă din mâzga verde curse din pieptul lui Fenrys, iar Aelin şopti:

— Ea ştie că urăşti jurământul, nu-i aşa?

— Maeve ştie, spuse Fenrys. Şi nu mă îndoiesc de faptul că m-a trimis aici în speranţa că libertatea temporară o să mă tortureze.

Lui Aelin îi tremurau mâinile, iar trupul i se cutremura peste al lui. Aedion îşi strecură un braţ în jurul taliei ei.

— Îmi pare rău că eşti legat de ea, fu tot ce reuşi să spună Aelin.

Rănile de pe pieptul lui Fenrys începură să se prindă. Rowan veni spre ea, de parcă ar fi simţit că îşi pierdea puterile.

Chipul lui Fenrys era încă gri şi încordat, când îşi ridică privirea spre Rowan şi îi spuse lui Aelin:

— Asta trebuie să facem – să protejăm, să servim, să preţuim. Maeve oferă... doar o bătaie de joc. El îşi studie rănile care i se vindecau pe piept,

ameliorându-se atât de lent. Dar asta este chemarea sângelui unui mascul Fae, asta îl ghidează. E ceea ce căutăm cu toţii, chiar când spunem că nu o facem.

Tatăl lui Aedion rămăsese nemişcat deasupra piratului rănit.

Aedion, surprinzându-se, îi spuse lui Gavriel peste umăr:

— Şi tu consideri că Maeve îndeplineşte condiţiile astea – sau eşti ca Fenrys?

Tatăl său clipi, singurul gest de care era capabil după şocul suferit, iar apoi îşi îndreptă spatele, marinarul rănit din faţa lui vindecându-se în somn. Aedion suportă privirea ochilor roşiatici, încercând să ignore sâmburele de speranţă care licărea în ochii Leului.

— Şi eu provin dintr-o familie nobilă. Sunt cel mai mic dintre cei trei fraţi. N-aş fi ajuns să moştenesc sau să preiau conducerea. Am ales, aşadar, cariera militară, lucru care a atras atenţia lui Maeve şi mi-a făcut oferta. Nu există o onoare mai mare.

— Ăsta nu e un răspuns, spuse încet Aedion.

Tatăl său îşi roti umerii, agitându-se.

— Mi-a displăcut doar o dată. O singură dată mi-am dorit să plec.

El nu continuă. Şi Aedion ştia care erau cuvintele nerostite.

Aelin îşi dădu o şuviţă de păr de pe faţă.

— Chiar atât de mult ai iubit-o?

Aedion încercă să nu lase să se vadă recunoştinţa pe care i-o ceruse ea.

Lui Gavriel i se albiră monturile când îşi strânse

pumnii.

— Ea a fost o stea strălucitoare în secole de întuneric. Aş fi urmat steaua aceea până la capătul pământului, dacă m-ar fi lăsat. Dar nu a făcut-o, iar eu i-am respectat dorinţa de a păstra distanţa. De a nu o mai căuta vreodată. Am plecat pe un alt continent şi nu m-am mai uitat înapoi.

Scârţâitul navei şi gemetele răniţilor erau singurele sunete care se mai auzeau. Aedion îşi stăpâni impulsul de a se ridica şi de a pleca. Ar fi părut un copil – nu un general care avansase prin sânge până la genunchi, pe câmpul de luptă.

Aelin repetă, deoarece Aedion nu reuşi să spună cuvintele:

— Ai fi încercat să rupi jurământul de sânge faţă de ea? Pentru ei?

— Onoarea este codul meu, spuse Gavriel. Dar dacă Maeve ar fi încercat să îl rănească pe unul din voi, Aedion, aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putere ca să te scap.

Cuvintele îl loviră pe Aedion, apoi îi străbătură corpul. El nu se gândi la asta, la adevărul pe care îl simţise în fiecare cuvânt. La cum suna numele lui pe buzele tatălui său.

Tatăl său verifică dacă piratul rănit mai suferea şi din cauza altor vătămări, apoi trecu la un altul. Ochii roşiatici se îndreptară spre genunchiul lui Aedion, umflat sub pantaloni.

— Trebuie să-ţi îngrijeşti genunchiul sau, peste câteva ore, o să fie prea ţeapăn ca să-l mai foloseşti.

Aedion simţi cum Aelin îşi îndreptă privirea spre el, să vadă dacă era rănit, dar masculul se

uită în ochii tatălui său şi spuse:

— Ştiu cum să-mi tratez rănile. Vindecătoarele de pe câmpul de luptă şi legiunea Bane îl învăţaseră suficiente lucruri de-a lungul anilor. Vezi-ţi de ale tale!

Într-adevăr, masculul avea sânge închegat pe cămaşă. Era norocos – atât de norocos că veninul fusese deja şters de pe ghearele acelea. Gavriel clipi şi se uită în jos, colierul de tatuaje mişcându-i-se când înghiţi, după care continuă fără să spună nimic.

Aelin îl împinse în cele din urmă pe Aedion, încercând şi nereuşind să se ridice în picioare. Aedion se întinse spre ea când îşi pierdu concentrarea din ochii acum înceţoşaţi, dar Rowan era deja acolo, luând-o uşor în braţe, înainte să cadă pe punte. Prea repede – probabil că îşi epuizase rezervele prea repede şi fără să fi mâncat.

Rowan se uită în ochii lui, cu părul lui Aelin atârnând, când îşi rezemă capul de pieptul său. Efortul – efortul îi făcu stomacul lui Aedion să se întoarcă pe dos. Morathul ştia cu ce se înfrunta. *Cu cine* se înfrunta. Erawan îşi făurise corespunzător comandanţii. Rowan dădu din cap ca şi când ar fi confirmat gândurile lui Aedion, dar spuse numai atât:

— Ridică genunchiul!

Fenrys picase într-un somn uşor înainte ca Rowan să o ducă pe Aelin sub punte.

Aşadar, Aedion rămase singur pentru restul nopţii: primul de strajă, apoi rezemat de catargul punţii pupei câteva ore, cu genunchiul într-adevăr

ridicat, nedorindu-şi să coboare în interiorul înghesuit şi slab luminat.

Somnul începea în cele din urmă să-l prindă, când lemnul scârţâi la câţiva paşi în urmă, iar el ştiu că ea procedase aşa doar pentru că nu voia să îl sperie.

Leopardul-fantomă se aşeză lângă el, dând din coadă, şi îi întâlni privirea cu o clipă înainte de a-şi lăsa capul pe coapsa lui.

În linişte, ei priviră stelele care licăreau peste apele calme, Lysandra băgându-şi capul în şoldul lui.

Lumina stelelor îi păta blana cu argintiu, iar Aedion schiţă un zâmbet.

Capitolul 48

Ei lucrară toată noaptea, coborând ancora suficient timp cât echipajul să astupe gaura din camera lui Manon. Avea să ţină pentru moment, îi spuse căpitanul lui Dorian, dar zeii să-i ajute dacă ar mai fi intrat într-o furtună înainte de a ajunge la mlaştini.

Ei îngrijiră răniţii ore întregi, iar când Dorian lipi carnea, fu recunoscător pentru stropul de magie vindecătoare învăţată de la Rowan. Închipuindu-şi că era un puzzle sau o bucată de pânză ruptă, reuşi să nu-şi vomite cina frugală. Dar otrava... o lăsă în seama lui Rowan, a lui Aelin şi a lui Gavriel.

Înainte ca dimineaţa să se transforme într-un gri respingător, feţele le erau pământii şi aveau pungi mari sub ochi. Fenrys, cel puţin, şchiopăta prin preajmă, iar Aedion o lăsase pe Aelin să-i

îngrijească genunchiul, doar cât să îl facă să meargă din nou, însă... Trăiseră şi zile mai bune.

Lui Dorian i se clătinară un pic picioarele când studie puntea îmbibată de sânge. Cineva aruncase trupurile creaturilor peste bord, împreună cu o mare parte din sângele închegat, totuşi... În cazul în care Copoiul spusese adevărul, ei nu-şi permiteau luxul de a intra într-un port, ca să repare restul stricăciunilor de pe navă.

Se auzi un mormăit puternic, iar Dorian se uită pe punte, spre provă.

Vrăjitoarea era încă acolo. Încă îi îngrijea rănile lui Abraxos, aşa cum făcuse toată noaptea. Una dintre creaturi îl muşcase de câteva ori – din fericire, fără otravă în dinţi, dar... pierduse ceva sânge. Manon nu lăsase pe nimeni în preajma lui.

Aelin încercase o dată, iar când Manon mârâise la ea, Aelin înjurase într-atât, încât să-i facă pe toţi ceilalţi să se oprească, spunând că merita dacă bestia murea. Manon ameninţase să-i scoată şira spinării, Aelin făcuse un gest vulgar, iar Lysandra fusese forţată să supravegheze spaţiul dintre ele timp de o oră, cocoţată pe tachelajul catargului principal în forma leopardului-fantomă, dând din coadă în briză.

Dar acum... părul alb al lui Manon era moale, vântul cald al dimineţii mişcându-i uşor şuviţele, când se rezemă de coastele lui Abraxos.

Dorian ştia că risca. În urmă cu o seară, fusese pregătit să o dezbrace încet, să folosească lanţurile acelea. Iar când îi văzuse ochii aurii devorându-l la fel de intens cum îşi dorea el să devoreze alte părţi din ea...

Ca şi când i-ar fi simţit privirea, Manon se uită la el.

Chiar şi din partea cealaltă a punţii, în fiecare centimetru dintre ei, se simţea tensiunea.

Bineînţeles, Aedion şi Fenrys observară imediat, oprindu-se în locul în care spălau sângele de pe punte, iar cel din urmă pufni. Amândoi se vindecaseră suficient încât să meargă, dar niciunul din ei nu se mişcă să intervină atunci când Manon se îndreptă spre el. Dacă până acum nu plecase sau nu atacase, probabil că ei hotărâseră că nu trebuia să se mai deranjeze să o facă acum.

Manon ocupă un loc lângă balustradă şi se uită la apa nesfârşită, fuioarele de nori roz pătând orizontul. Sângele negru îi păta cămaşa şi palmele.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru această libertate?

El îşi sprijini braţele pe balustrada de lemn.

— Poate.

Ochii aurii se îndreptară spre el.

— Magia… ce este?

— Nu ştiu, spuse Dorian studiindu-şi mâinile. Mi s-a părut o prelungire a mea. Ca şi când am putut să comand nişte mâini adevărate.

Pentru o clipă, se gândi la cum le simţise când o ţintuise de încheieturile mâinilor – cum reacţionase corpul ei, relaxat şi încordat acolo unde îi plăcea lui de obicei să fie, în timp ce gura lui abia o atinsese pe a ei. Ochii aurii i se măriră, ca şi când şi ea şi-ar fi amintit, iar Dorian se trezi spunând:

— Nu te-aş răni.

— Totuşi ţi-a făcut plăcere să omori Copoiul.

El nu se deranjă să-şi alunge răceala din privire.

— Da.

Manon se apropie suficient încât să-şi treacă un deget peste banda palidă de pe gâtul lui, iar el uită că erau urmăriţi de o navă plină de oameni.

— Ai fi putut să o faci să sufere – în schimb, ai omorât-o rapid. De ce?

— Pentru că există o limită, chiar şi cu inamicii noştri.

— Atunci, ai răspunsul.

— Nu am pus nicio întrebare.

Manon pufni.

— Toată seara ai avut expresia asta în privire – te-ai întrebat dacă te transformi într-un monstru, ca noi ceilalţi. Când ai să mai ucizi data viitoare, să-ţi aduci aminte de limita aceea.

— Tu ce limită ai, vrăjitoareo?

Ea îi întâlni privirea, ca şi când ar fi vrut ca el să vadă câte făcuse într-un secol.

— Nu sunt muritoare. Nu joc după regulile voastre. Am ucis şi am vânat oameni pentru distracţie. Nu mă confunda cu o femeie umană, *prinţişorule!*

— Nu mă interesează femeile umane, spuse el mieros. Sunt prea fragile.

În clipa în care spuse asta, cuvintele loviră o rană dureroasă şi profundă din el.

— Ilkenul, spuse el, trecând de acea durere. Ştiai despre ei?

— Presupun că fac parte din ce se află în munţi, orice ar fi acolo.

O voce răguşită de femeie izbucni:

— Cum adică, *orice ar fi în munţi?*

Dorian aproape tresări. Părea că Aelin învăţase ceva de la prietena ei, leopardul-fantomă. Până şi Manon clipi la apariţia reginei ude de sânge, care era acum în spatele lor.

Manon se uită la Aedion şi Fenrys când ei auziră întrebarea şi se apropiară, urmaţi de Gavriel. Cămaşa lui Fenrys atârna încă în fâşii. Cel puţin Rowan stătea acum de strajă de pe tachelaj, iar Lysandra plecase în zbor, în căutarea pericolelor.

— Nu i-am văzut niciodată pe ilkeni, zise vrăjitoare. Doar am auzit de ei – le-am auzit ţipetele când mureau şi, după aceea, urletele, când erau refăcuți. N-am ştiut că asta sunt. Sau că Erawan i-ar trimite atât de departe de cuib. Umbrele mele le-au zărit doar o dată. Descrierea lor se potriveşte cu făpturile care ne-au atacat aseară.

— Ilkenii sunt mai mult cercetaşi sau războinici? întrebă Aelin.

Aerul proaspăt părea să o fi influenţat pe Manon să le divulge informaţii, deoarece ea se rezemă de balustradă, cu faţa la grupul de ucigaşi din jurul lor.

— Nu ştim. Au profitat de acoperişul de nori. Umbrele mele pot afla orice nu se doreşte să se afle şi, totuşi, nu au putut să le vâneze sau să le urmărească pe chestiile astea.

Aelin se încordă uşor, încruntându-se la apa care curgea dincolo de ei. Ea nu spuse nimic, ca şi când cuvintele ar fi dispărut şi extenuarea – ceva mai profund decât atât – s-ar fi instalat.

— Ieşi din starea asta! spuse Manon.

Aedion mârâi în semn de avertisment.

Aelin îşi ridică încet privirea spre vrăjitoare, iar Dorian se pregăti.

— Deci ai făcut presupuneri incorecte, spuse Manon. Te-au urmărit. Nu te lăsa distrasă de înfrângeri minore. Aşa este în război. Oraşele au să dispară, oamenii au să fie ucişi. Şi, dacă aş fi în locul tău, m-aş concentra mai mult la *motivul* pentru care au trimis atât de puţini ilkeni.

— Dacă ai fi în locul meu, şopti Aelin pe un ton care îi stimulă magia lui Dorian, gheaţa răcorindu-i vârfurile degetelor. Mâna lui Aedion alunecă spre sabie. Dacă ai fi în locul meu!

Ea râse încet şi amar. Dorian nu mai auzise acel sunet din... din dormitorul ud de sânge din castelul de cleştar care nu mai exista.

— Ei bine, *nu* eşti în locul meu, Cioc-negru, deci am încredere că ai să-ţi păstrezi gândurile pentru tine, în privinţa asta.

— Nu sunt o vrăjitoare Cioc-negru, spuse Manon.

Cu toţii o fixară cu privirea. Însă vrăjitoarea nu făcu decât să se uite la regină.

Aelin spuse fluturând o mână cu cicatrice:

— Corect. *Acea* chestiune. Atunci, să auzim povestea!

Dorian se întrebă dacă avea să se ajungă la lovituri, dar Manon aşteptă câteva clipe, privi din nou spre orizont şi spuse:

— Când bunica mea mi-a luat titlul de moştenitoare şi Aripă Conducătoare, m-a şi renegat. Mi-a spus că tatăl meu a fost un prinţ

Crochan şi că ea mi-a ucis părinţii pentru că au conspirat să pună capăt neînţelegerii dintre oamenii noştri şi să rupă blestemul de pe pământurile noastre.

Dorian aruncă o privire spre Aedion. Chipul Lupului Nordului era încordat, iar ochii de Ashryver îi străluceau, gândindu-se la toate posibilităţile insinuate de Manon.

Manon spuse un pic amorţită, ca şi când ar fi fost prima dată când vorbea cu sine:

— Eu sunt ultima Regină Crochan – ultima descendentă directă a lui Rhiannon Crochan.

Aelin îşi trecu zgomotos limba peste un dinte, cu sprâncenele ridicate.

— Şi, continuă Manon, fie că bunica mea recunoaşte sau nu, sunt moştenitoarea Clanului Cioc-negru. În suta de ani în care vrăjitoarele mele au luptat alături de mine, au ucis vrăjitoare Crochan în cea mai mare parte a timpului, visând la o patrie în care le-am promis că au să se întoarcă. Şi, acum, sunt alungată, iar Cele Treisprezece ale mele sunt împrăştiate şi pierdute. Şi sunt moştenitoarea coroanei inamicului nostru. Deci, *Maiestate,* nu eşti singura cu planuri care nu merg. Aşa că adună-te şi gândeşte-te la ce să faci în continuare!

Două regine – erau două regine printre ei, îşi dădu seama Dorian.

Aelin închise ochii şi râse aspru. Aedion se încordă din nou, ca şi când râsetul acela ar fi putut cu uşurinţă să aducă violenţa sau pacea, dar Manon rămase locului. Înfruntând furtuna.

Când Aelin deschise ochii, cu un zâmbet uşor,

dar tăios, îi spuse Reginei-Vrăjitoare:

— Ştiam eu că ţi-am salvat cu un motiv viaţa patetică.

Manon îi răspunse cu un zâmbet înfricoşător.

Masculii părură să expire forţat, inclusiv Dorian.

Fenrys îşi trase cu dinţii buza de jos, scrutând cerul.

— Ce nu înţeleg este de ce să aştepte atât de mult să facă asta? Dacă Erawan vă vrea morţi – dădu din cap spre Dorian şi Aelin – de ce să vă lase să vă maturizaţi, să deveniţi puternici?

Dorian încercă să nu tremure când se gândi la cât de nepregătiţi fuseseră.

— Deoarece eu am scăpat de Erawan, spuse Aelin.

Dorian încercă să nu-şi amintească acea noapte din urmă cu zece ani, dar amintirea îl încolţi, la fel ca pe Aelin şi pe Aedion.

— A crezut că sunt moartă. Şi Dorian... Tatăl său l-a protejat. Cât de bine a putut.

Dorian alungă şi amintirea aceea, mai ales când Manon îşi înclină întrebătoare capul.

— Maeve ştia că eşti în viaţă, spuse Fenrys. Există şanse ca şi Erawan să fi ştiut.

— Poate că ea i-a spus lui Erawan, zise Aedion.

Fenrys întoarse capul spre general.

— Ea n-a avut niciodată de-a face cu Erawan sau cu Adarlanul.

— Din câte ştii tu, spuse gânditor Aedion. Asta dacă nu vorbeşte în dormitor.

Ochii lui Fenrys se întunecară.

— Maeve nu împarte puterea. Adarlanul i s-a

părut şi încă i se pare un inconvenient.

— Oricine poate fi cumpărat pentru un preţ, replică Aedion.

— Necunoscut este preţul loialităţii lui Maeve, izbucni Fenrys. Nu poate fi cumpărat.

Aelin rămase complet nemişcată la cuvintele războinicului.

Ea clipi în direcţia lui, iar sprâncenele i se apropiară când şopti cuvintele spuse de el.

— Ce este? întrebă Aedion.

— Necunoscut este preţul meu, murmură Aelin.

Aedion deschise gura, fără îndoială ca să o întrebe ce îi captase interesul, dar Aelin se încruntă la Manon.

— Cele din neamul tău pot să vadă viitorul? Ca un oracol?

— Unele, recunoscu Manon. Vrăjitoarele Sânge-albastru pretind că pot.

— Alte Clanuri pot?

— Se spune că, pentru Antici, trecutul, prezentul şi viitorul se contopesc.

Aelin scutură din cap şi merse spre uşa care dădea în holul cabinelor înghesuite. Rowan plonjă de pe tachelaj şi picioarele îi loviră scândurile chiar în clipa în care se transformă. El nici măcar nu se uită la ei când o urmă pe hol şi închise uşa în urma lor.

— Ce-a fost asta? întrebă Fenrys.

— O vrăjitoare Antică, spuse gânditor Dorian, apoi îi şopti lui Manon, Baba Picioare-galbene.

Toţi se întoarseră spre el. Dar Manon îşi trecu degetele peste claviculă – unde colierul cicatricelor

lui Aelin căpătate de la Picioarele-galbene încă îi cuprindea gâtul cu un alb desăvârşit.

— Iarna asta, ea a fost la castelul tău, îi spuse Manon. A lucrat ca ghicitoare.

— Şi a spus ceva despre asta?

Aedion îşi încrucişă braţele. Aflase de vizită, îşi aminti Dorian. Aedion supraveghease dintotdeauna vrăjitoarele şi toţi jucătorii importanţi din ţinut – spusese el cândva.

Manon îl măsură din priviri pe general.

— Picioare-galbene *era* o ghicitoare – un oracol puternic. Pariez că a ştiut cine este regina din clipa în care a văzut-o. Şi că a văzut lucruri pe care plănuia să le vândă cui i-ar fi oferit mai mult.

Dorian încercă să nu tresară din cauza acelei amintiri. Aelin o măcelărise pe Picioare-galbene când ea ameninţase să vândă secretele *lui.* Aelin nu spusese nimic niciodată despre o ameninţare împotriva speciei ei.

Manon continuă:

— Picioare-galbene nu i-ar fi spus în mod direct, ci numai indirect. Ca fata să o ia razna când şi-ar fi dat seama.

Ea aruncă o privire tăioasă spre uşa pe care dispăruse Aelin.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, nici când mâncară mai târziu terci rece, la micul dejun.

Părea că bucătarul nu supravieţuise nopţii.

~

Rowan bătu la uşa băii lor private. Ea o încuiase. Intrase în camera lor şi apoi în baie şi îl

încuiase afară.

Şi, acum, vomita.

— Aelin, spuse el încet.

Ea respiră sacadat, râgâi şi vomită mai mult.

— Aelin, mârâi el, gândindu-se cât timp avea să mai treacă până ce ar fi fost acceptabil, din punct de vedere social, să spargă uşa.

„Poartă-te ca un prinţ”, se răstise ea la el cu o seară în urmă.

— Nu mă simt bine, fu răspunsul ei înăbuşit. Vocea îi era slabă şi monotonă, aşa cum nu o mai auzise de ceva timp.

— Atunci, lasă-mă să intru ca să pot să am grijă de tine, spuse el pe cât de calm şi de raţional putu.

Ea îl închisese pe dinafară – *îl închisese pe dinafară.*

— Nu vreau să mă vezi aşa.

— Te-am văzut când te-ai umezit. Mă descurc şi dacă te văd cum vomiţi, ceea ce, oricum, s-a mai întâmplat.

Zece secunde. Zece secunde în plus îi păreau suficiente înainte să strivească mânerul şi să sfărâme încuietoarea.

— Lasă-mă un minut!

— Ce a spus Fenrys de te-a stârnit?

El auzise totul de la postul lui de pe catarg.

Era linişte totală. Ca şi când şi-ar fi adunat groaza neprefăcută în ea, împingând-o în jos, într-un loc în care nu avea să o mai vadă, să o simtă sau să o recunoască. Sau să-i spună lui despre asta.

— *Aelin.*

Încuietoarea se răsuci.

Chipul îi era cenuşiu, iar ochii roşii. Cu o voce spartă spuse:

— Vreau să discut cu Lysandra.

Rowan se uită la găleata pe care o umpluse pe jumătate şi apoi la buzele ei palide. La transpiraţia de pe frunte.

Lui i se opri inima în piept când se gândi că... că era posibil să nu mintă.

Şi la ce i-ar fi cauzat starea de rău. Încercă să o adulmece, dar mirosul de vomă era prea copleşitor, iar spaţiul prea mic şi plin de sare. El făcu un pas înapoi, clătinându-se şi curmându-şi gândurile. Fără să mai spună ceva, plecă din camera lor.

Era amorţit când o căută pe creatura care se întorsese şi care, în forma ei umană, îşi devora micul dejun rece şi umed. Cu o privire îngrijorată, Lysandra îi ascultă ordinul în tăcere.

Rowan se transformă şi se înălţă atât de sus, încât nava nu mai fu decât un punct plutitor, dedesubt. Norii îi răcoriră penele, iar vântul şuieră peste panica pură care îi bubuia în inimă.

El plănuia să se piardă pe cerul dimineţii cât se uita după pericole, ca să se adune înainte de a se întoarce la ea şi de a începe să-i pună întrebări pentru răspunsurile cărora nu ar fi fost pregătit.

Dar coasta apăru şi numai magia lui îl împiedică să se rostogolească din cer când văzu ce dezvăluiau primele raze ale soarelui.

Râuri late şi scânteietoare şi pâraie şerpuitoare care curgeau prin smaraldul unduitor şi auriul luncilor şi prin păpurişul de-a lungul acestora,

flancate pe ambele părţi de auriul închis al bancurilor de nisip.

Şi acolo unde micile sate de pescari urmăriseră marea... foc, zeci de astfel de sate în flăcări.

Pe nava de sub el, marinarii începură să strige, chemându-se unii pe ceilalţi când, în cele din urmă, coasta apăru la orizont, iar fumul deveni vizibil.

Eyllwe.

Eyllwe era în flăcări.

Capitolul 49

Elide nu vorbi cu Lorcan trei zile.

Nu i-ar mai fi vorbit încă trei zile, poate trei luni blestemate, dacă nu ar fi fost nevoiţi să spargă liniştea urâtă.

Îi venise ciclul. Şi, datorită dietei constante şi sănătoase din ultimele luni, picuratul inconsistent se transformase în potopul cu care se trezise în dimineaţa asta.

Din patul îngust din cabină, se grăbise în mica latrină de la bord, scotocise prin toate sertarele şi cutiile, dar... în mod clar, o femeie nu-şi petrecuse niciodată timpul pe barca infernală. Se văzu nevoită să rupă faţa de masă brodată în fâşii şi, înainte să se cureţe, Lorcan, care se trezise, era deja la cârma bărcii.

— Am nevoie de provizii, spuse ea plictisită.

— Încă miroşi a sânge.

— Presimt că *am să mai miros* a sânge şi în următoarele zile câteva zile şi o să fie mai rău înainte să fie mai bine, deci *îmi trebuie* provizii. *Acum.*

El se întoarse din locul lui obişnuit din apropierea provei, adulmecând o dată. Ei îi ardea faţa şi avea crampe.

— Am să opresc în următorul oraş.

— Când anume?

Harta era inutilă pentru ea.

— Până la căderea nopţii.

Ei navigaseră prin toate oraşele şi avanposturile de-a lungul râului, supravieţuind cu peştele prins de Lorcan. Neputinţa ei o enervase atât de mult, încât, după prima zi, începuse să-i imite mişcările şi, aşa, prinsese un păstrăv gras. Ea îl puse să-l omoare şi să-l cureţe şi să-l gătească, dar... măcar îl prinsese.

— Bine, spuse Elide.

— Bine, zise şi Lorcan.

Ea se îndreptă spre cabină ca să găsească un alt material pe care să-l folosească, dar Lorcan spuse:

— Nu prea ai sângerat ultima oară.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să poarte conversaţia asta.

— Poate corpul meu s-a simţit în sfârşit destul de în siguranţă ca să fie normal.

Pentru că, în ciuda faptului că-l omorâse pe bărbatul acela, că minţise şi apoi îi spusese în faţă adevărul despre Aelin... Lorcan ar fi înfruntat orice ameninţare, fără să se gândească de două ori. Poate pentru propria-i supravieţuire, dar îi promisese să o protejeze. Reuşi să doarmă toată noaptea deoarece el rămase întins pe podeaua dintre ea şi uşă.

— Deci... atunci, nu este nimic în neregulă.

Nu se deranjă să se uite la ea când o spuse.

Însă Elide îşi înclină capul, studiindu-i muşchii tari ai spatelui. Chiar dacă refuza să-i vorbească, îl urmărise şi găsise scuze să se uite cum se antrena în fiecare zi, de obicei fără cămaşă.

— Nu, nu este nimic în neregulă, spuse ea.

Cel puţin, aşa spera.

Finnula, doica ei, ţâţâise mereu şi-i spusese că ciclurile ei erau sporadice – prea slabe şi neregulate pentru ca acesta să vină exact o lună mai târziu... Nu avea chef să se gândească la asta.

— Bun, spuse Lorcan. Ne-ar fi întârziat dacă ar fi fost altfel.

Ea dădu ochii peste cap în spatele lui, deloc surprinsă de răspuns, şi intră şchiopătând în cabină.

~

Oricum trebuia să oprească, îşi spuse Lorcan când o văzu pe Elide negociind cu o hangiţă din oraş pentru proviziile de care avea nevoie.

Ea îşi înfăşurase părul negru cu o basma roşie găsită, probabil, pe mica barcă jalnică, şi chiar vorbi pe nas cu femeia, înfăţişarea ei nefiind nici pe departe cea a femeii graţioase şi tăcute pe care o ignorase trei zile.

Ceea ce fusese în regulă. În cele trei zile îşi puse la cale planurile pentru Aelin Galathynius; se gândise cum avea să-i întoarcă favoarea pe care i-o făcuse.

Hanul părea destul de sigur, aşadar Lorcan o lăsă pe Elide să negocieze – se dovedi că avea

nevoie şi de *haine* noi – şi hoinări pe străzile dărăpănate ale oraşului de lângă râu, în căutare de provizii.

Străzile forfoteau cu negustorii de pe râu şi pescarii care acostau pe timpul nopţii. Apelând la intimidare, Lorcan reuşi să cumpere o ladă de mere, carne de vânat uscată *şi* nişte ovăz la jumătate din preţul obişnuit. Doar ca să-l facă să plece, comerciantul de pe cheiul surpat îi dădu şi câteva pere – pentru minunata doamnă, spusese el.

Lorcan, cu braţele pline de marfă, aproape ajunse la barjă, când cuvintele îi răsunară în cap, dizarmonic.

El nu o dusese pe Elide dincolo de partea aceea a cheiului. Nu-l spionase pe bărbat când acostase sau când ei plecaseră. În ciuda zvonurilor, acesta era un oraş de lângă râu: străinii veneau şi plecau mereu, şi plăteau ca să-şi păstreze anonimatul.

El se grăbi înapoi spre barjă. Ceaţa se unduise dinspre râu, acoperind oraşul şi malul opus. Până să arunce lada şi marfa în barcă, fără să se deranjeze să le lege, străzile se goliseră.

Magia lui se agită. El scrută ceaţa, petele de auriu unde lumânările străluceau la ferestre. „Nu este bine, nu este bine, nu este bine”, îi şopti magia.

Unde era ea?

„Grăbeşte-te”, o îndemnă el, numărând străzile pe care merseseră spre han. Ea ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Ceaţa înaintă. Nişte chiţăituri i se auziră pe

lângă cizme.

Lorcan mârâi la strada pietruită când şoarecii trecură pe lângă el, spre apă şi se aruncară în râu, căţărându-se unul pe celălalt.

Ceva nu venea – ceva era *aici.*

~

Hangiţa insistă să probeze hainele înainte să le cumpere. Ea le puse grămadă în braţe lui Elide şi-i arătă o cameră din spatele hanului.

Bărbaţii se holbară la ea – prea nerăbdători – când trecu pe holul îngust. Era ceva tipic pentru Lorcan să o lase, în vreme ce el căuta ce îi trebuia. Elide intră în cameră, găsind-o întunecată şi rece. Se întoarse, căutând o lumânare şi un cremene.

Uşa se închise, prinzând-o înăuntru.

Elide se întinse spre mâner când acea mică voce îi şopti: „Fugi, fugi, fugi!”

Ea se izbi de ceva musculos, osos şi pielos.

Mirosea a carne stricată şi a sânge stătut.

Lumânarea care se aprinse în partea cealaltă a camerei dezvălui o masă din lemn şi un şemineu gol, ferestre închise şi...

Pe Vernon, care-i zâmbea ca o pisică din celălalt capăt al mesei.

Mâini puternice cu gheare o prinseră de umeri, unghiile intrându-i prin hainele de piele. Ilkenul o ţinu ferm când unchiul ei spuse tărăgănat:

— Ce aventură ai avut, Elide!

Capitolul 50

— Cum m-ai găsit? şopti Elide, mirosul urât al ilkenului aproape făcând-o să vomite.

Unchiul ei se ridică în picioare cu o mişcare fluidă, lentă, îndreptându-şi tunica verde.

— Pui întrebări ca să câştigi timp? Inteligentă mişcare, dar previzibilă.

El făcu semn din bărbie spre creatură. Aceasta scoase un sunet gutural, ca un păcănit.

Uşa se deschise în spatele lui, dezvăluind alţi doi ilkeni care aglomerau holul cu aripile şi feţele lor hidoase. O, zeilor! O, zeilor!

„Gândeşte, gândeşte, gândeşte.”

— Din câte am auzit ultima dată, însoţitorul tău punea proviziile în barcă şi o dezlega. Probabil că ar fi trebuit să-l plăteşti mai mult.

— El este soţul meu, spuse ea printre dinţi. Nu ai dreptul să mă iei de lângă el – *nimeni* nu are.

Pentru că, odată măritată, Vernon nu ar mai fi fost tutorele ei.

Vernon râse încet.

— Lorcan Salvaterre, locţiitorul lui Maeve, este soţul tău? Serios, Elide. El flutură leneş o mână spre ilken. Plecăm!

Trebuia să lupte acum – acum, înainte să aibă şansa să o mişte, să o ia.

Dar unde să fugă? Hangiţa o vânduse, cineva le trădase locaţia pe acest râu…

Ilkenul trase de ea. Ea îşi înfipse călcâiele în şipcile de lemn, oricât de inutil ar fi fost gestul.

Creatura râse încet şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Sângele tău miroase a curat.

Ea se retrase, dar ilkenul o apucă de mână, limba lui gri gâdilând-o pe gât. Zbătându-se, tot nu reuşi să facă nimic, în timp ce acesta îi întoarse spre hol şi spre cei doi ilkeni care aşteptau acolo. Spre uşa din spate, la mai puţin de trei metri distanţă, deja deschisă către noaptea de dincolo de ea.

— Vezi de ce te-am protejat în Morath, Elide? spuse Vernon, ajungându-i din urmă.

Ea lovi cu picioarele în podeaua de lemn, de nenumărate ori, chinuindu-se să ajungă la perete, la orice i-ar fi oferit un punct de sprijin de care să se împingă şi să se opună...

„Nu.

Nu.

Nu.”

Lorcan plecase – obţinuse tot ce avea nevoie de la ea şi plecase. Ea îl încetinise, îi adusese pe cap inamici după inamici.

— Şi ce vei face când te vei întoarce în Morath, acum că Manon Cioc-negru este moartă?

Lui Elide i se crăpă pieptul când auzi acele cuvinte. „Manon...”

— Spintecată de propria bunică şi aruncată din Breaslă pentru neascultare. Bineînţeles, te voi proteja de *rudele* tale, dar... Erawan va fi interesat să afle ce ai făcut. Ce ai... luat de la Kaltain.

Piatra din buzunarul de la piept al jachetei.

Aceasta zvâcni şi bâzâi, trezindu-se când ea se agită.

Din hanul acum liniştit, nimeni de la capătul opus al holului nu se deranjă să vină de după colţ

ca să-i investigheze strigătele fără cuvinte. Alţi ilkeni apărură chiar în faţa uşii deschise, din spate.

Patru. Iar Lorcan plecase...

Piatra de la pieptul ei începu să clocotească.

Dar o voce tânără şi bătrână, înţeleaptă şi drăguţă, îi şopti: „Nu o atinge. Nu o folosi. Nu-i da atenţie”.

Fusese în Kaltain – o înnebunise. O transformase în acea... carapace.

O carapace care să fie umplută de altceva.

Ajunse în faţa uşii deschise.

„Gândeşte, gândeşte, gândeşte.”

Ea nu reuşi să respire suficient încât să gândească, duhoarea ilkenului sugerându-i ororile pe care avea să le îndure după întoarcerea în Morath...

Nu, nu avea de gând să meargă, să o ia, să o distrugă şi să o folosească...

O şansă. Ar fi avut o singură şansă.

„Nu, şopti vocea din mintea ei. Nu...”

Însă unchiul ei avea un cuţit la şold când merse înainte şi ieşi pe uşă. Era singurul lucru de care ar fi avut nevoie. Ea îl văzuse de suficiente ori pe Lorcan făcând-o la vânătoare.

Vernon se opri în curtea din spate, în care-l aştepta o cutie mare şi dreptunghiulară din fier.

Cu o mică fereastră.

Şi mânere pe două dintre margini.

Ea ştiu ce rol aveau ilkenii când ceilalţi trei încercuiră cutia.

Urmau să o împingă înăuntru, să închidă uşa şi să o ducă în *zbor,* înapoi spre Morath.

Cutia era un pic mai mare decât un coşciug

vertical.

Uşa era deja deschisă.

Ilkenii trebuiau să o elibereze ca să o arunce înăuntru. Pentru o secundă, i-ar fi dat drumul, iar ea ar fi trebuit să profite de situaţie.

Vernon zăbovea lângă cutie. Ea nu îndrăzni să se uite la cuţit.

Un suspin îi scăpă din gât. Avea să moară aici – în curtea murdară, înconjurată de creaturile îngrozitoare, fără să mai vadă vreodată soarele, să râdă sau să asculte muzică...

Ilkenul se agită în jurul cutiei, foşnind din aripi.

Cinci paşi. Patru. Trei.

„Nu, nu, nu”, o imploră vocea înţeleaptă.

Nu avea să fie dusă înapoi în Morath. Nu avea să-i lase să o atingă şi să o pervertească...

Ilkenul o împinse în faţă, ghiontul violent fiind menit să o arunce clătinându-se în cutie.

Elide se învârti, lovindu-se, în schimb, cu faţa de margine; nasul îi trosni, dar se întoarse spre unchiul ei. O duru când îşi lăsă greutatea pe gleznă ca să se întindă spre cuţitul de la şoldul lui.

Vernon nu avu timp să-şi dea seama ce intenţiona ea atunci când scoase cuţitul din teaca de la şold; când roti cuţitul printre degete şi cuprinse mânerul cu cealaltă.

Când îşi adună umerii şi expiră prelung, înfigând cuţitul.

~

Lorcan lovi mortal.

Ascuns în ceaţă, cei patru ilkeni nu-l putură

depista când bărbatul de care era sigur că era unchiul lui Elide îl pusese pe acel ilken să o împingă spre cutia-temniţă.

În el îşi înfipsese Lorcan barda.

Elide suspina. De groază şi disperare.

Fiecare sunet îi asmuţea furia în ceva atât de mortal, încât Lorcan abia mai vedea.

Apoi ilkenul o aruncă în acea cutie de fier.

Iar Elide dovedi că nu blufase când spusese că nu avea să se mai întoarcă niciodată în Morath.

El auzi cum nasul i se sparse când ea se lovi de marginea cutiei; îl auzi pe unchiul ei strigând surprins când ricoşă şi se întinse spre el...

Şi îi apucă pumnalul. Nu ca să-l ucidă.

Pentru prima dată în cinci secole, Lorcan cunoscu adevărata frică atunci când Elide întoarse cuţitul spre ea, cu lama înclinată ca să-i intre în inimă.

El îşi aruncă barda.

Când vârful pumnalului îi străpunse pielea de deasupra coastelor, mânerul din lemn al securii lui o lovi în încheietura mâinii.

Elide căzu ţipând, iar pumnalul sări departe...

Lorcan se mişca deja când ei se întoarseră spre locul în care se cocoţase pe acoperiş. El sări pe cel mai apropiat, spre armele pe care le lăsase acolo cu câteva minute înainte, ştiind că aveau să iasă pe această uşă...

Următorul cuţit al lui trecu prin aripa unui ilken. Apoi un altul îl doborî înainte ca ei să-l localizeze. Dar Lorcan fugea deja spre cel de-al treilea acoperiş de lângă curte. Spre sabia pe care o lăsase acolo şi pe care o aruncă direct în faţa

celui mai apropiat.

Împreună cu Vernon, încă doi strigau acum să bage fata în cutie...

Elide alerga din răsputeri către aleea îngustă care ieşea din curte, nu spre strada lată. Aleea era prea mică pentru un ilken, mai ales cu toate resturile şi gunoaiele aruncate acolo. Deşteaptă fată!

Lorcan sări şi se rostogoli pe următorul acoperiş, spre cele două pumnale rămase...

El le aruncă, dar ilkenul îi reperase ţinta şi-i învăţase stilul de aruncare.

Ei nu îl aflaseră pe cel al lui Elide.

Ea nu plecase pe alee doar ca să se salveze. Se dusese după bardă.

Şi Lorcan urmări cum femeia se strecură în spatele ilkenului distras şi îi tăie aripile.

Cu încheietura rănită. Cu nasul din care îi curgea sânge pe faţă.

Ilkenul ţipă, zbătându-se ca să o apuce, chiar dacă se prăbuşi în genunchi.

Unde voia ea.

Toporul se legăna din nou înainte ca şuieratul creaturii să nu se mai audă.

Sunetul fu întrerupt o secundă mai târziu, când capul i se rostogoli pe pietre.

Lorcan sări de pe acoperiş, îndreptându-se spre singurul ilken rămas, care clocotea de furie la ea...

Dar acesta se învârti şi alergă spre locul în care Vernon se ghemuia lângă uşă, cu faţa palidă.

Suspinând, cu sângele-i stropind pietrele, Elide se întoarse şi ea spre unchiul ei, cu toporul deja

ridicat.

Însă ilkenul ajunse la unchiul ei, îl înşfăcă în braţele puternice şi îşi luară amândoi zborul.

Elide aruncă oricum toporul şi rată la milimetru aripa ilkenului.

Toporul se izbi de drumul pietruit, ciobind o piatră, chiar lângă ilkenul cu aripile sfâşiate – care acum se târâia spre ieşirea din curte.

Lorcan urmări cum Elide luă toporul şi se duse după bestia distrusă, care şuiera.

Aceasta lovi cu ghearele spre ea, dar Elide se feri cu uşurinţă de lovitură.

Creatura ţipă când ea călcă pe aripa-i distrusă, oprindu-i târâşul spre libertate.

Când aceasta tăcu, ea îi spuse cu o voce înceată şi nemiloasă pe care el nu o mai auzise, clar, în ciuda sângelui care îi înfunda o nară:

— Vreau ca Erawan să ştie că, data viitoare când o să vă mai trimită după mine ca pe o haită de câini, am să-i întorc favoarea. Vreau ca Erawan să ştie că, data viitoare când am să-l văd, am să-i scrijelesc numele lui Manon pe inima lui nenorocită.

Lacrimile îi curseră pe faţă, tăcute şi nesfârşite ca furia care îi sculpta acum trăsăturile unei creaturi de o frumuseţe şi de o putere teribilă.

— Dar se pare că în seara asta ai ghinion, îi spuse Elide ilkenului, ridicând din nou toporul peste un umăr. Ilkenul păru că scânceşte când ea zâmbi macabru. Pentru că este nevoie doar de unul ca să transmită mesajul. Iar tovarăşii tăi au plecat deja.

Toporul căzu.

Carnea, oasele şi sângele se revărsară pe pietre.

Ea rămase acolo, holbându-se la cadavru, la sângele urât mirositor care-i curgea din gât.

Lorcan, poate un pic amorţit, se apropie şi-i luă toporul din mâini. Cum de reuşise să-l folosească dacă încheietura o durea...

Mişcarea o făcu să şuiere şi să scâncească. De parcă forţa care-i cursese prin sânge ar fi dispărut, lăsând în urmă doar durerea.

În tăcerea deplină, ea îşi apucă încheietura mâinii, când el dădu târcoale ilkenilor morţi şi le tăie capetele. Unul după celălalt, recuperându-şi din mers armele.

Oamenii din han se agitau, întrebându-se ce se auzea – dacă erau în siguranţă să iasă ca să vadă ce se întâmplase cu fata pe care o trădaseră de bunăvoie.

Pentru o clipă, Lorcan se gândi dacă să o ucidă pe hangiţă.

— Au murit destui, spuse Elide.

Lacrimile îi curseră pe obrajii stropiţi cu sânge negru, stropi care semănau cu nişte pistrui. Sângele roşu şi pur îi curse din nas pe buze şi bărbie, închegându-se deja.

Aşadar, el îşi puse toporul în teacă şi o luă în braţe, iar ea nu se opuse.

El o purtă prin oraşul învăluit de ceaţă, spre locul în care era legată barca lor. Privitorii se adunaseră deja, fără îndoială ca să le adune proviziile, după plecarea ilkenilor. Un mârâit de-al lui Lorcan îi făcu să fugă în ceaţă.

Când urcă în barcă, aceasta se legănă sub el.

— El mi-a spus că ai plecat, zise Elide.

Lorcan încă nu o lăsă jos, ţinând-o în aer, cu un braţ, cât dezlegă funiile.

— Şi tu l-ai crezut.

Ea îşi şterse sângele de pe faţă, apoi se crispă din cauza încheieturii rănite şi a nasului spart. El trebuia să se ocupe de asta. Chiar şi aşa, era posibil să rămână pentru totdeauna un pic strâmb. Lorcan se îndoia că ei i-ar fi păsat.

Ştia că, probabil, o să vadă nasul strâmb ca pe un semn că luptase şi supravieţuise.

În cele din urmă, Lorcan o lăsă jos, pe lada de mere – unde o putea vedea. Ea rămase tăcută când el luă prăjina şi împinse barca dinspre doc, din oraşul îngrozitor, bucuros de adăpostul ceţii, când plutiră în aval. Probabil că şi-ar mai fi permis două zile pe râu, înainte să fie nevoiţi să urce pe uscat ca să scape de inamicii care îi urmăreau. Bine că acum se aflau suficient de aproape de Eyllwe, încât să ajungă pe jos în câteva zile.

Când nu mai fu nimic în afară de ceaţă şi râul care lovea barca, Lorcan vorbi din nou.

— Nu ai fi oprit pumnalul.

Nu-i răspunse, iar liniştea deveni apăsătoare. El se întoarse în locul în care Elide stătea cocoţată pe ladă.

Lacrimile îi curseră pe faţă când fixă apa cu privirea.

El nu ştia cum să o consoleze, cum să o aline – nu aşa cum avea ea nevoie.

Lăsă jos prăjina şi se aşeză lângă ea pe ladă, lemnul scârţâind.

— Cine este Manon?

El auzise o mare parte din lucrurile spuse de Vernon printre dinţi în camera privată în care se lua masa, când întinsese capcana în curte, dar unele detalii îi scăpaseră.

— Aripa Conducătoare a Legiunii Dinţi-de-fier, spuse Elide, cu vocea tremurândă, cuvintele fiindu-i înăbuşite de sângele care i se închega în nări.

Lorcan spuse la întâmplare:

— Ea a fost cea care te-a scos. În acea zi – ea era motivul pentru care purtai haine de vrăjitoare din piele, şi pentru care ai ajuns să rătăceşti în Oakwald.

Elide dădu aprobator din cap.

— Şi Kaltain – cine era?

Persoana care îi dăduse obiectul pe care îl purta.

— Amanta lui Erawan – sclava lui. Era de o vârstă cu mine. El i-a pus piatra în braţ şi a transformat-o într-o fantomă vie. Ea a tras de timp pentru ca Manon şi cu mine să fugim; făcând asta, Kaltain şi o mare parte din Morath au fost nimicite de flăcări.

Elide băgă mâna în jachetă, respirând greoi printre lacrimile care-i curgeau încă pe chip. Lorcan nu mai respiră când scoase o bucată de material negru.

Mirosul era feminin, străin – distrus, trist şi rece. Dar acesta ascundea un alt miros – unul pe care îl cunoştea şi pe care-l ura…

— Kaltain a spus să-i dau asta Celaenei – nu lui Aelin, zise Elide, suspinând. Deoarece Celaena… i-a dat o mantie călduroasă în temniţa rece. Ei nu au lăsat-o pe Kaltain să-şi ia mantia când au adus-o în

Morath, dar ea a reuşit să păstreze bucata asta. Ca să-şi amintească să o răsplătească pe Celaena pentru bunătatea arătată. Dar... Ce fel de cadou este ăsta? Ce *este* asta?

Ea desfăcu materialul, dezvăluind o piatră de un argintiu închis.

Fiecare picătură de sânge din corpul lui se răci şi se încălzi, se agită şi se linişti.

Ea suspina încet.

— Ce este răsplata asta? Oasele îmi spun să nu o ating. Mie... O voce mi-a spus ca nici măcar să nu mă gândesc la asta...

Era în neregulă. Obiectul din mâinile ei frumoase şi murdare era în neregulă. Nu îşi avea locul aici, nu ar fi trebuit *să fie* aici...

Zeul care îl ocrotise toată viaţa se îndepărtase.

Până şi moartea se temea de piatra asta.

— Strânge-o! spuse el tăios. Chiar acum!

Cu mâna tremurând, ea se supuse. Doar după ce o ascunse în jacheta ei, el spuse:

— Hai să te speli mai întâi. Să-ţi vindec nasul şi încheietura mâinii. Între timp, am să-ţi spun ce ştiu.

Ea dădu din cap, privind spre râu.

Lorcan întinse mâna, apucând-o de bărbie şi forţând-o să se uite la el. Ochii negri şi lipsiţi de speranţă îi întâlniră pe ai lui. El îi şterse o lacrimă răzleaţă cu degetul mare.

— Ţi-am promis că te voi proteja. Nu îmi voi încălca promisiunea, Elide.

Ea voi să se retragă, dar el o apucă un pic mai tare, obligând-o să-l privească.

— Am să te găsesc mereu, îi jură el.

Ea înghiţi.

— Promit, şopti Lorcan.

~

Elide se gândi la tot ce îi spusese Lorcan cât îi curăţă faţa, îi inspectă nasul şi încheietura mâinii pe care i-o legă cu o cârpă moale şi, repede, dar nu cu duritate, îi îndreptă nasul.

Chei Wyrd. Porţi Wyrd.

Aelin avea o cheie Wyrd. Le căuta pe celelalte două.

Curând, avea să mai fie doar una, de îndată ce Elide i-ar fi dat cheia pe care o purta.

Două chei – împotriva uneia singure. Poate că aveau să câştige războiul acesta.

Chiar dacă Elide nu ştia cum ar fi putut Aelin să le folosească fără să se distrugă. Dar... era treaba lui Aelin să se gândească la asta. Poate că Erawan avea armatele, dar, dacă Aelin avea două chei...

Încercă să nu se gândească la Manon. Vernon minţise în legătură cu plecarea lui Lorcan – ca să îi distrugă buna dispoziţie, să o facă să vină de bunăvoie. Poate că nici Manon nu era moartă.

Fără dovezi, nu voia să creadă. Nu înainte ca toată lumea să-i ţipe că Aripa Conducătoare nu mai era.

Lorcan se întorsese la probă înainte ca ea să se schimbe cu una dintre bluzele lui, cât se uscau hainele ei de piele. Încheietura mâinii îi zvâcnea, durerea fiind slabă şi insistentă şi nici faţa nu-i era mai bine, iar Lorcan îi spusese că, probabil, avea să se aleagă cu un ochi vânăt, dar... mintea îi era

limpede.

Ea veni lângă el, privindu-l cum împingea prăjina în fundul mâlos al râului.

— Am ucis creaturile alea.

— Te-ai descurcat bine, spuse el.

— Nu regret.

Ochii negri şi profunzi se îndreptară spre ea.

— Bun.

Ea nu ştia de ce o spuse, de ce simţise nevoia să o facă, de parcă ar fi însemnat ceva pentru el, dar Elide se ridică pe vârfuri, îl sărută pe obrazul păros şi zise:

— Şi eu am să te găsesc mereu, Lorcan.

Îl simţi fixând-o cu privirea, chiar şi după câteva minute, când se urcă în pat.

Când se trezi, fâşii curate de pânză pentru ciclul ei o aşteptau lângă pat.

El îşi tăiase cămaşa spălată şi uscată peste noapte, pentru ca ea să o poată folosi.

Capitolul 51

Coasta regatului Eyllwe ardea.

Timp de trei zile, navigară pe lângă sate. Unele încă ardeau, iar altele erau doar cenuşă. Şi, în fiecare dintre ele, Aelin şi Rowan se chinuiseră să stingă flăcările.

Rowan, în forma lui de uliu, putea zbura, dar... asta o ucidea. O ucidea că nu-şi puteau permite să se oprească suficient de mult încât să meargă pe ţărm. Aşadar, ea o făcu de pe navă; se adânci în puterea ei, întinzând-o cât de mult posibil ca să traverseze marea, cerul şi nisipul, să stingă

incendiile unul câte unul.

Până la sfârşitul celei de-a treia zile, ea era moleşită şi atât de însetată, încât nicio cantitate de apă nu putea să o potolească, buzele fiindu-i crăpate şi exfoliate.

Rowan se dusese pe ţărm de trei ori până acum, ca să întrebe cine o făcuse.

De fiecare dată, răspunsul era acelaşi: întunericul trecuse peste ei în timpul nopţii, o beznă care acoperea stelele, iar, apoi, satele ardeau sub săgeţile aprinse şi nereperate înainte să-şi atingă ţinta.

Dar unde era acel întuneric, unde erau armatele lui Erawan... Nu era nici urmă de ele.

Şi nici de Maeve.

Rowan şi Lysandra zburaseră la înălţime şi în depărtare, în căutarea unei armate, dar... nimic.

Fantomele, declarau acum unii săteni, îi atacaseră. Fantomele morţilor lor neîngropaţi, care se întorceau acasă din tărâmuri îndepărtate.

Până ce începură să răspândească alt zvon.

Că Aelin Galathynius incendia Eyllwe, sat după sat. Din răzbunare că ei nu-i ajutaseră regatul în urmă cu zece ani.

Nu conta că ea stingea incendiile. Ei nu îl crezură pe Rowan când încercă să le explice cine le stingea incendiile de pe o navă din larg.

El îi spuse să nu asculte, să nu se gândească la asta. Aşadar, ea încercă.

Şi într-una dintre acele ocazii se întâmplase ca Rowan să-şi treacă degetul mare peste cicatricea de pe palma ei, aplecându-se ca să o sărute pe gât. Îi şoptise ceva, iar ea ştiu că el simţise un

răspuns pentru întrebarea care îl făcuse să fugă de pe navă în dimineaţa aceea. Nu, nu îi purta copilul în pântece.

Ei discutaseră despre asta doar o dată – cu o săptămână în urmă. Când ea se dăduse de pe el, gâfâind şi acoperită de transpiraţie, iar Rowan o întrebase dacă lua un tonic, iar Aelin îi spusese, simplu, „nu”.

El înţepenise.

După aceea, îi explicase că, dacă moştenea măcar o parte din sângele Fae al lui Mab, la fel de bine ar fi putut să moştenească şi chinul fiinţelor Fae de a procrea. Şi, chiar dacă sincronizarea era îngrozitoare... dacă aceasta era singura ei şansă de a oferi Terrasenului un moştenitor, un viitor... nu avea să o rateze. Ochii lui verzi deveniseră distanţi, dar dăduse aprobator din cap, sărutând-o pe umăr. Şi asta fusese tot.

Ea nu îşi adunase curajul să-l întrebe dacă voia să fie tatăl copiilor ei. Dacă *voia* să aibă un copil, având în vedere ce i se întâmplase Lyriei.

Şi, în scurtul moment dinainte de a zbura din nou spre ţărm ca să mai stingă nişte incendii, ea nu avusese nici curajul să-i explice de ce vomitase în acea dimineaţă.

Ultimele trei zile fuseseră confuze. Din clipa în care Fenrys rostise cuvintele „Necunoscut este preţul meu”, totul fusese o ceaţă de fum, flăcări, valuri şi soare.

Dar când soarele apuse în a treia zi, Aelin alungă din nou gândurile acelea când nava de escortă începu să semnalizeze în faţă, echipajul lucrând frenetic să arunce ancora.

Transpiraţia îi acoperea fruntea, iar limba îi era uscată. Dar uită de sete şi de extenuare când văzu ceea ce oamenii lui Rolfe zăriseră în urmă cu câteva clipe.

Un teren vast, îmbibat cu apă sub un cer înnorat, se întindea spre continent cât vedeai cu ochii. Ierburi verzi şi albe acopereau dealurile şi depresiunile, mici insule de viaţă printre apele gri ca nişte oglinzi. Printre ele, din apa negricioasă şi din movilele de pământ, ruinele ieşeau ca membrele unui cadavru îngropat superficial... Ruinele imense ale unui oraş, cândva minunat, înecat pe câmpie.

Mlaştinile Stâncoase.

~

Manon îi lăsă pe oameni şi pe Fae să îi întâlnească pe căpitanii celorlalte două nave.

Ea auzi ştirea destul de curând: ceea ce căutau ei zăcea cam la o zi şi jumătate distanţă de mers pe ţărm. Nu ştiau unde anume sau de cât timp ar fi avut nevoie să găsească locul exact. Până la întoarcerea lor, navele aveau să rămână ancorate aici.

Şi părea că Manon urma să li se alăture în călătoria pe ţărm. Ca şi când regina ar fi bănuit că, dacă ea ar fi rămas în urmă, mica lor flotă nu ar mai fi fost intactă la întoarcere.

Isteață femeie.

Dar asta era cealaltă problemă. Cea care acum o înfrunta Manon şi care părea deja neliniştită şi ofensată.

Abraxos lovi uşor cu coada, ţepii din fier zgâriind puntea impecabilă a navei. Ca şi când ar fi auzit ordinul reginei, din urmă cu un minut: „Balaurul trebuie să plece”.

În întinderea deschisă şi plată a mlaştinii, ar fi ieşit prea mult în evidenţă.

Manon puse o mână pe botul lui cu cicatrice, întâlnindu-i ochii negri şi profunzi.

— Trebuie să te ascunzi undeva.

El fornăi cald şi trist în palma ei.

— Nu te smiorcăi! spuse Manon, chiar dacă ceva se răsuci şi se agită în burta ei. Nu te arăta, fii atent şi întoarce-te peste patru zile! Ea îşi permise să se aplece, sprijinindu-şi fruntea de botul lui. Mârâitul lui îi vui în oase. Noi doi suntem o pereche. Câteva zile nu înseamnă nimic, prietene.

El îi împinse capul cu al lui.

Manon înghiţi cu greu.

— Mi-ai salvat viaţa. De multe ori. Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru asta.

Abraxos scânci încet.

— Noi doi, promise ea. De acum şi până când întunericul o să ne revendice.

Ea se forţă să se retragă. Se forţă să îi mângâie încă o dată botul. Apoi făcu un pas înapoi. Şi încă unul.

— Pleacă!

El nu se mişcă. Ea îşi dezgoli dinţii din fier.

— *Pleacă!*

Abraxos îi aruncă o privire plină de reproş, dar corpul i se încordă, ridicându-şi aripile.

Iar Manon decise că niciodată nu urâse mai mult pe cineva decât îi ura pe Regina Terrasenului

şi pe prietenii ei. Pentru că îl obligau să plece. Pentru că îi despărţeau, când atât de multe pericole nu reuşiseră să îi separe.

Dar Abraxos era în aer, pânzele scârţâind în vântul făcut de aripile lui, iar Manon îl urmări până când fu un punct la orizont, până ce şalupele fură pregătite să-i ducă spre iarba înaltă şi apa stătută şi gri a mlaştinii de dincolo.

Regina şi ai ei se pregătiră, înarmându-se aşa cum unii oamenii se găteau cu bijuterii, punându-şi întrebări şi răspunzându-şi unul altuia. Ce mult semănau cu Cele Treisprezece ale ei – atât de mult, încât ea trebui să se întoarcă, să se ascundă în umbrele arborelui trinchet şi să încerce să respire regulat.

Mâinile îi tremurau. Asterin nu era moartă. Cele Treisprezece nu erau moarte.

Ea îşi alungase gândurile acestea. Dar acum, când balaurul care mirosea a flori dispărea la orizont...

Ultima bucată din Aripa Conducătoare dispăruse odată cu el.

Un vânt înăbuşitor o ademenea spre ţărm... spre mlaştină. Târând cu el şi mantia ei roşie.

Manon îşi trecu un deget peste mantia roşie pe care se forţase să o îmbrace în dimineaţa asta.

Rhiannon.

Nu auzise niciun zvon cum că familia regală Crochan părăsise ultimul câmp de bătălie, în urmă cu cinci sute de ani. Se întrebă dacă vreuna dintre vrăjitoarele Crochan, în afară de sora ei vitregă, ştia că pruncul lui Lothian Cioc-negru şi al prinţului Crochan supravieţuise.

Manon desfăcu broşa care îi prindea mantia pe umeri. Ea cântări încheietoarea groasă din material roşu în mâini.

Mişcându-şi rapid unghiile de câteva ori, ajunse să ţină o fâşie lungă şi subţire din mantie. Cu alte câteva mişcări, şi-o legă la capătul cozii împletite, roşul contrastând cu părul ei alb ca luna.

Manon ieşi din umbrele din spatele arborelui trinchet şi se uită peste marginea navei.

Nimeni nu comentă când aruncă mantia surorii vitrege în mare.

Vântul o purtă câţiva metri peste valuri, înainte să fluture şi să cadă ca o frunză moartă pe valuri. O baltă de sânge – asta părea de la distanţă, când valurile o purtară departe, în largul oceanului.

Ea îi găsi pe Regele Adarlanului şi pe Regina Terrasenului aşteptând lângă balustrada punţii principale, însoţitorii lor urcând în şalupele care aşteptau ridicându-se pe valuri.

Întâlni ochii de safir şi, apoi, pe cei turcoaz cu auriu.

Ea ştia că ei o văzuseră. Poate că nu înţelegeau ce însemna mantia, dar... gestul îl înţelegeau.

Manon îşi retrase dinţii din fier şi unghiile când se apropie de ei.

Aelin Galathynius spuse încet:

— Mereu le vezi chipurile.

Numai când vâsliră spre mal, iar spuma valurilor îi udă, îşi dădu seama Manon că regina nu se referise la Cele Treisprezece. Iar Manon se întrebă dacă şi Aelin urmărise mantia plutind în larg şi dacă i se păruse că semăna cu sângele

vărsat.

Capitolul 52

Ei nu ajunseră în Leriba. Sau în Banjali. Nu erau nici măcar pe aproape.

Lorcan simţi pe umăr apăsarea care îl ghidase şi îi croise viaţa – acea mână invizibilă şi insistentă a umbrei şi a morţii. Aşa că se îndreptară spre sud şi apoi către vest, navigând repede pe reţeaua de râuri care treceau prin Eyllwe.

Elide nu protestă şi nici nu se îndoi când el îi explică faptul că, dacă Hellas îi înghiontea, regina pe care o căutau ei era, probabil, în direcţia aceea. Orice i-ar fi condus. Acolo nu erau oraşe – doar câmpii nesfârşite care înconjurau cea mai sudică extremitate a Oakwaldului şi apoi mlaştinile. Peninsula abandonată era plină de ruinele din mlaştini.

Dar, dacă acolo i se spusese să meargă... Atingerea zeului întunecat pe umăr nu îl îndrumase niciodată greşit. Aşadar, urma să vadă ce găsea.

El nu îşi permise să se gândească prea mult la faptul că Elide purta o cheie Wyrd. Că ea încerca să i-o aducă inamicului său. Poate că invocările puterii lui i-ar fi condus pe amândoi – la ea.

Iar apoi, ar fi avut două chei, dacă acţiona cum trebuia.

Dacă era mai inteligent, mai rapid şi mai nemilos decât ceilalţi.

După aceea, urma cea mai periculoasă parte din toate: cu două chei, să călătorească în inima Morathului, ca să o caute pe a treia. Viteza avea

să-i fie cel mai bun aliat şi singura şansă de supravieţuire.

Şi, probabil, pe Elide sau pe ceilalţi nu i-ar mai fi văzut niciodată.

În cele din urmă, ei îşi abandonaseră barja în acea dimineaţă, înghesuind în saci proviziile care încăpeau înainte de a pleca prin iarba unduitoare. După câteva ore, urcuşul unui deal abrupt din mijlocul câmpului o făcu pe Elide să respire sacadat. Trecuseră deja două zile de când el simţea mirosul de apă sărată – trebuiau să fie aproape de marginea mlaştinilor. Elide înghiţi cu greu, iar el îi dădu bidonul când urcară pe vârful dealului.

Dar Elide se opri, braţele căzându-i pe lângă corp, iar ceea ce se întindea în faţa lor îl făcu pe Lorcan să îngheţe.

— Ce este locul ăsta? şopti Elide, ca şi când s-ar fi temut că pământul însuși ar fi auzit.

Cât vedeai cu ochii, departe, la orizont, pământul se surpase zece metri – de la marginea piscului, nu a dealului pe care stăteau, iar crăpătura era imensă, ca şi când un zeu furios ar fi călcat apăsat şi şi-ar fi lăsat urma.

Apa sălcie şi argintie o acoperea în mare parte, nemişcată ca o oglindă, întreruptă doar de insule ierboase, movile de pământ şi ruine superbe.

— Locul ăsta e malefic, şopti Elide. Nu ar trebui să fim aici.

Într-adevăr, lui i se ridicase părul de pe braţe, şi toate instinctele i se treziră când scrută mlaştina, ruinele, mărăcinii şi frunzişul des, care înăbuşiseră o parte din insule.

Până şi zeul morţii renunţase să-l mai înghiontească şi se ascunsese în spatele umărului lui Lorcan.

— Ce simţi?

Buzele ei erau palide.

— Linişte. Viaţă, dar o linişte, ca şi cum...

— Ca şi cum ce? insistă el.

Ea rosti tremurat cuvintele.

— Ca şi cum toţi oamenii care au locuit aici, cu mult timp în urmă, sunt încă prinşi înăuntru... încă sunt... dedesubt. Ea îi arătă o ruină – probabil acoperişul boltit şi spart al unei săli de bal ataşate de turn. Un palat. Nu cred că locul ăsta este pentru cei vii, Lorcan. Bestiile din apele astea... Nu cred că tolerează intruşii. Nici morţi.

— Piatra sau zeiţa care te protejează îţi spune asemenea lucruri?

— Inima mea îmi şopteşte un avertisment. Anneith tace. Nu cred că vrea să fie prin preajmă. Nu cred că ne va urma.

— A venit în Morath, dar nu aici?

— Ce este în mlaştinile astea? întrebă ea în schimb. De ce se îndreaptă Aelin spre ele?

Asta părea să fie întrebarea. Pentru că, dacă şi-ar fi continuat drumul, cu siguranţă regina şi Whitethorn ar fi simţit – şi numai o răsplată sau o ameninţare imensă i-ar fi adus aici.

— Nu ştiu, recunoscu el. Nu sunt oraşe sau avanposturi nicăieri în apropiere.

Totuşi aici îi condusese zeul întunecat – şi acesta era locul spre care mâna tremurândă îl tot împingea să se aventureze.

Pe insulele prea mici, ca să fie la adăpost de

creaturile care sălăşluiau sub apa sticloasă, nu era nimic în afară de ruine şi un frunziş dens.

Însă Lorcan se supuse zeului care-l înghiontea în umăr şi o conduse înainte pe Lady de Perranth.

~

— Cine a locuit aici? întrebă Elide, holbându-se la chipul ros de vreme al statuii care ieşea din zidul de piatră aproape năruit.

Zidul se clătina pe marginea exterioară a micii insule pe care se aflau, iar femeia sculptată acolo, acum acoperită de muşchi, fusese frumoasă cândva, fără îndoială, precum şi bucata rămasă care mai sprijinea grinzile şi acoperişul care, de atunci, putreziseră. Dar vălul ei sculptat părea acum unul al morţii. Elide tremură.

— Locul ăsta a fost uitat şi distrus cu multe secole înainte să mă nasc, spuse Lorcan.

— Aparţinea de Eyllwe?

— Făcea parte dintr-un regat care acum nu mai este; era al unui popor pierdut, care s-a rătăcit şi s-a unit cu cele de pe alte tărâmuri.

— Cred că erau foarte talentaţi, dacă au construit nişte clădiri atât de frumoase.

Lorcan aprobă mormăind. Trecuseră două zile de când înaintau lent prin mlaştină – nici urmă de Aelin. Dormiseră la adăpostul ruinelor, deşi niciunul din ei nu se odihnise cu adevărat. Elide visase oameni cu feţe palide şi ochi lăptoşi pe care nu îi întâlnise niciodată, care strigau rugăminţi în timp ce apa le intra pe gât şi pe nas. Chiar şi trează, îi vedea şi le auzea strigătele în vânt.

Era doar briza printre pietre, mormăi Lorcan în prima zi.

Dar, după privirea lui, ea îşi dădu seama că şi el auzise morţii.

Auzise bubuitul cataclismului care prăbuşise terenul chiar sub ei, auzise şuvoiul de apă care îi devoră pe toţi înainte să poată fugi. Animalele ciudate din mare, din mlaştină şi din râu se apropiaseră în anii următori, făcând din ruine un teren de vânătoare şi mâncându-se între ele când nu mai rămânea niciun cadavru îmbibat cu apă. Se schimbau şi se adaptau – devenind mai grase şi mai inteligente decât strămoşii lor.

Din cauza acelor animale dura atât de mult să traverseze mlaştina. Lorcan trebuia să se uite atent la apa prea liniştită dintre insulele de siguranţă. Uneori, era sigur să mergi prin apa sărată, adâncă până la piept. Alteori, nu.

Câteodată, nici măcar pe uscat nu erai în siguranţă. De două ori deja, ea zărise o coadă lungă şi solzoasă – placată ca o armură – alunecând în spatele unui zid de piatră sau al unui stâlp rupt. De trei ori, văzuse ochii mari şi aurii, cu pupile verticale, urmărind dintre trestii.

Lorcan o arunca peste un umăr şi alerga ori de câte ori îşi dădeau seama că nu erau singuri.

Apoi mai erau şi şerpii – cărora le plăcea să atârne de copacii ca nişte fantome şi care îşi trăgeau seva din insule. Şi musculiţele care-i muşcau neîncetat şi care nici nu se comparau cu norii de ţânţari care, uneori, îi vânau ore întregi. Sau până când Lorcan trimitea un val din puterea lui întunecată spre ei, iar insectele cădeau toate la

pământ, ca o ploaie neagră.

Dar, de fiecare dată când el ucidea... ea simţea pământul cutremurându-se. Nu de frica lui... ci ca şi cum s-ar fi trezit şi ar fi ascultat, întrebându-se cine îndrăznea să îl traverseze.

În cea de-a patra noapte, Elide era atât de obosită şi atât de încordată, încât îi veni să scâncească atunci când se ghemuiră într-un sanctuar rar: un hol dărâmat, cu o parte din mezanin intactă. Era deschis spre cer, iar plantele agăţătoare sufocau trei ziduri, dar scara din piatră rezistase – şi se înălţa suficient de mult, încât nimic din ce-ar fi putut să iasă târâindu-se din apă nu ar fi reuşit să îi atace. Lorcan înconjurase baza şi partea de sus a scărilor cu vrejuri de plante agăţătoare şi crengi – ca să-i alerteze dacă vreun animal ar fi şerpuit pe trepte.

Nu îndrăzniră să facă un foc, dar era destul de cald, încât ei să nu-i lipsească unul. Stând întinsă lângă Lorcan, al cărui trup era un zid solid între ea şi pietrele din stânga ei, Elide urmări stelele pâlpâitoare, auzind constant bâzâitul moleşit al insectelor. Ceva urlă la distantă.

Insectele se opriră. Mlaştina păru să-şi îndrepte atenţia spre urletul profund şi feroce.

Încet, viaţa se reluă din nou – deşi mai încet.

Lorcan şopti:

— Dormi, Elide.

Ea înghiţi în sec, cu frica în sânge.

— Ce-a fost aia?

— Un animal care fie a urlat ca să-şi găsească o pereche, fie ca să-şi marcheze teritoriul.

Ea nu voia să ştie cât de mari erau bestiile.

Ochii şi cozile zărite îi erau de ajuns.

— Povesteşte-mi despre ea, şopti Elide. Despre regina ta.

— Am mari îndoieli că asta o să te ajute să dormi mai bine.

Ea se întoarse pe partea cealaltă, găsindu-l întins pe spate şi privind cerul.

— Chiar o să te omoare pentru ce ai făcut?

El dădu aprobator din cap.

— Totuşi ai riscat – de dragul ei. Ea îşi rezemă capul de un pumn. O iubeşti?

Ochii aceia, mai negri decât spaţiul dintre stele, se îndreptară spre ea.

— M-am îndrăgostit de Maeve de când am văzut-o prima dată.

— Eşti... eşti amantul ei?

Ea nu îndrăznise să-l întrebe – nu-şi dorise cu adevărat să afle.

— Nu. M-am oferit o dată şi a râs de obrăznicia mea. Gura lui se încordă. Aşa că m-am făcut nepreţuit în alte moduri.

Răgetul de la distanţă linişti lumea pentru câteva clipe. Era mai aproape sau cumva îşi imaginase ea asta? Când aruncă din nou o privire spre el, Lorcan se uita la gura ei.

— Poate se foloseşte de dragostea ta în avantajul ei, spuse ea. Poate că este în interesul ei să te ţină după ea. Poate că o să se răzgândească atunci când ai să-i arăţi că vrei să... pleci.

— I-am jurat cu sânge. Nu am să plec niciodată.

Pieptul ei o duru când îl auzi.

— Atunci poate să stea liniştită, ştiind că ai să

tânjeşti după ea o eternitate.

Rosti cuvintele mai tăios decât intenţionase şi dădu să se uite la stele, dar Lorcan o apucă de bărbie, mai repede decât putu să simtă. El o privi în ochi, studiindu-i.

— Nu face greşeala de a mă crede un prost romantic. Nu sper la nimic din partea ei.

— Atunci, asta nu seamănă deloc a dragoste.

— Şi ce ştii tu despre dragoste?

El era atât de aproape – se apropiase fără ca ea să-şi fi dat seama.

— Cred că dragostea ar trebui să te facă fericit, spuse Elide, aducându-şi aminte de părinţii ei – de cât de des zâmbiseră şi râseseră, de cum se priviseră unul pe celălalt. Ar trebui să te transforme în cea mai bună versiune a ta.

— Insinuezi că nu sunt aşa?

— Cred că nici măcar nu ştii ce este fericirea.

El afişă o expresie serioasă – gânditoare.

— Nu mă deranjează... să fiu în preajma ta.

— Ăsta e un compliment?

Un zâmbet îi traversă chipul ca de granit, iar ea voi... să îl atingă. Să-i atingă zâmbetul şi gura. Cu degetele, cu propriile buze. Îl făcea mai tânăr, mai... frumos.

Aşadar, îşi întinse degetele tremurânde şi îi atinse buzele.

Lorcan îngheţă, încă pe jumătate deasupra ei, cu o privire atentă şi serioasă.

Dar ea îi contură buzele şi i se păru că pielea fină şi caldă se deosebea atât de mult de cuvintele dure pe care le rostea.

Ea ajunse la colţul buzelor, iar el îşi întoarse

faţa în mâna ei, sprijinindu-şi obrazul aspru pe palma fetei. Ochii i se îngreunară când ea îşi trecu degetul mare peste pometul lui.

— Eu te-aş ascunde, şopti Elide. În Perranth. Dacă tu... dacă faci ce trebuie să faci şi dacă ai nevoie de-un loc în care să te duci... Ai avea un loc acolo, alături de mine.

El deschise ochii, dar în lumina care strălucea în ei, nu era nimic dur, nimic rece.

— Aş fi un mascul dezonorat – ţi-ar strica imaginea.

— Dacă o să creadă asta cineva, nu o să aibă loc în Perranth.

Lui i se mişcă gâtul.

— Elide, tu trebuie să...

Însă ea se ridică uşor, buzele ei luând locul degetelor.

Sărutul fu uşor, tăcut şi rapid, abia o atingere a buzelor ei de ale lui.

I se păru că Lorcan tremură când ea se retrase. Când căldura îi îmbujoră obrajii. Dar ea se forţă să vorbească, surprinsă să-şi audă vocea egală:

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum. Şi nici altă dată. Dacă ai apărea în pragul uşii mele după zece ani, chiar şi atunci oferta ar mai fi valabilă. E un loc pentru tine, în Perranth – dacă vreodată ai să ţi-l doreşti sau ai să ai nevoie de el.

Ceva asemănător agoniei se undui în ochii lui, cea mai umană expresie pe care o văzuse afişând-o.

Dar el se aplecă înainte şi, în ciuda mlaştinii, în ciuda lucrurilor care se petreceau în lume, pentru prima dată în zece ani, Elide se trezi că nu îi fu

deloc frică în timp ce Lorcan îi mângâie buzele cu ale lui. Nu îi fu frică de nimic atunci când el o făcu din nou, sărutându-i un colţ al gurii şi apoi pe celălalt.

Mâinile lui fură la fel de blânde şi de răbdătoare ca săruturile când el îi îndepărtă părul de pe frunte şi îşi îndreptă palmele spre şoldurile şi coapsele ei. Ea îşi ridică mâinile spre faţa lui şi îşi trecu degetele prin părul său mătăsos când se arcui spre el, tânjind să-i simtă greutatea trupului.

Lorcan îi contură buzele cu limba, iar Elide se minună de cât de natural i se părea să se deschidă pentru el, de cum contactul îi făcea corpul să *vibreze,* duritatea lui împingându-se în moliciunea ei. Lorcan gemu când îi atinse prima dată limba cu a lui şi îşi frecă şoldurile de ale ei, în aşa fel încât ea se aprinse şi îşi undui trupul spre al lui, în semn de răspuns şi de nevoie.

La cererea ei, o sărută mai pasional, coborându-şi o mână ca să-i apuce coapsa, desfăcându-i picioarele un pic mai mult, ca să se poată aşeza de-a binelea între ele. Şi, când el se alinie cu ea... Îşi dădu seama că gemea când se frecă de el din nou, când Lorcan îşi dezlipi buzele de ale ei şi îi sărută maxilarul, gâtul şi urechea. Ea tremură, dar nu de frică, ci de *dorinţă,* când Lorcan îi şopti numele de nenumărate ori pe piele.

El parcă-i rostea numele ca pe o rugăciune. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi văzu că ochii-i străluceau şi că respira la fel de sacadat ca ea.

Elide îndrăzni să-şi mişte degetele de pe obrazul lui, pe gât, chiar sub gulerul bluzei. Pielea lui era ca mătasea încălzită. Atingerea îl făcu să

tremure, iar el îşi înclină capul, încât părul negru i se revărsă pe fruntea ei, şi îşi împinse şoldurile în ale ei doar cât să o facă să suspine. Mai mult, îşi dădu ea seama – voia *mai mult.*

Privirea lui o întâlni pe a ei într-o întrebare tăcută, iar ea îşi opri mâinile pe pieptul său, în locul în care inima-i bătea puternic.

Îşi înălţă fruntea ca să-l sărute şi, când buzele li se întâlniră, ea îi şopti răspunsul...

Lorcan îşi ridică repede capul. Brusc, se ridică în picioare şi se întoarse către nord-est.

Acolo, întunericul începuse să se întindă peste stele, stingându-le una câte una.

Orice fărâmă de căldură, de dorinţă, se stinse în ea.

— E o furtună?

— Trebuie să fugim, spuse Lorcan.

Dar era miezul nopţii – soarele nu avea să răsară decât după cel puţin şase ore. Ca să traverseze acum mlaştina... Întunericul care se aduna înghiţea din ce în ce mai multe stele.

— Ce este aia? Se întindea şi mai mult, cu fiecare clipă. Departe, până şi animalele mlaştinii încetară să urle.

— Ilkeni, şopti Lorcan. Aia e o armată de ilkeni.

Elide ştia că nu veneau după ea.

Capitolul 53

După două zile în labirintul nesfârşit al Mlaştinilor Stâncoase – *două,* nu o zi şi jumătate, cum sugerase ticălosul de Rolfe – Aelin era înclinată să incinereze tot locul. Din cauza

umidităţii, nu era niciodată uscată, transpira mereu şi era lipicioasă. Şi, mai rău: erau insecte.

Ea ţinu la distanţă micii demoni cu un scut din flăcări invizibile, dezvăluit doar de şuierat, atunci când se izbeau de el. Poate că s-ar fi simţit prost, dacă nu ar fi încercat să o mănânce de vie din prima zi aici. Dacă nu şi-ar fi scărpinat zecile de muşcături roşii până la sângerare – iar Rowan ar fi intervenit să le vindece.

După atacul Copoiului, puterile ei de vindecare erau vlăguite. Aşadar, Rowan şi Gavriel o făcură pe vindecătorii pentru toţi, având grijă de muşcăturile care provocau mâncărimi, de urmele lăsate de plantele înţepătoare şi de zgârieturile din cauza bucăţilor zimţate şi scufundate ale ruinelor care îi tăiau, dacă nu erau atenţi când mergeau prin apa sălcie.

Numai Manon părea imună la epuizarea provocată de mlaştini, considerând plăcută frumuseţea feroce şi în descompunere a acestora. Ea îi aminti lui Aelin de una dintre bestiile îngrozitoare ale râului care domneau pe aici – cu acei ochi aurii şi dinţi ascuţiţi şi strălucitori... Aelin încercă să nu se gândească prea mult la asta. Încercă să-şi imagineze *că pleca* de aici şi că ajungea pe pământ uscat.

Dar, în mijlocul întinderii moarte şi vaste, se afla Lacătul Malei.

Rowan cerceta înainte în forma-i de uliu, în vreme ce soarele se îndrepta încet spre orizont, şi Lysandra cuprindea cu privirea apele dintre micile dealuri, când creatura dezgustătoare şi solzoasă din mlaştină cu limbă bifurcată la care se

strâmbase Aelin şuieră indignată, înainte ca Lysandra să sară în apă.

Aelin se strâmbă din nou când înaintă târşâindu-şi picioarele prin apă spre unul dintre micile dealuri, acoperit cu mărăcini şi încununat de doi stâlpi căzuţi, un labirint conceput să zgârie, să smulgă şi să sfâşie.

Aşa că trimise o explozie de foc peste deal, transformându-l în cenuşă, care i se lipi de cizmele ude când traversă mâlul gri.

Fenrys chicoti lângă ea când coborâră dealul.

— Ei bine, e şi ăsta un mod de a trece mai departe.

El întinse o mână ca să o conducă prin apă şi o parte din ea se opuse ideii de a fi escortată, dar... la naiba, decât să fi căzut într-un puţ cu apă. Ştia mult prea bine ce se ascundea adânc sub ele. Nu o interesa să înoate printre rămăşiţele putrezite ale oamenilor.

Fenrys o apucă strâns de mână când merseră prin apa adâncă până la piept. Mai întâi, o împinse pe mal şi apoi urcă şi el. Fără îndoială că, la fel ca şi Gavriel, ar fi putut sări printre insule, în formă de leu. Ea nu înţelegea motivul pentru care se deranjau să rămână în forma lor Fae.

Aelin îşi folosi magia ca să se usuce pe cât de bine posibil şi, apoi, folosi un fuior ca să usuce şi hainele lui Fenrys şi ale lui Gavriel.

Era un mod obişnuit şi inofensiv de a-şi consuma puterea. Chiar dacă faptul că o folosise timp de trei zile pe coasta incendiată a regatului Eyllwe o epuizase fizic. Mental. Încă simţea că ar fi putut să doarmă cu săptămânile. Dar magia şoptea

neîncetat. Chiar dacă *ea* era obosită... puterea cerea mai mult. Măcar uscatul hainelor lor între pantele din apa mlaştinii linişti, pentru moment, drăcia blestemată.

Lysandra îşi scoase capul hidos printre mărăcini, iar Aelin ţipă, retrăgându-se un pas. Creatura metamorfică rânji, dezgolindu-şi doi colţi foarte ascuţiţi. Fenrys râse, studiind creatura care şerpui la câţiva paşi în faţă.

— Deci poţi să-ţi schimbi pielea şi oasele, dar nu poţi să scapi de semn?

Lysandra se opri la câţiva centimetri de apă şi, pe insula din faţă, Aedion păru să se încordeze, în ciuda faptului că merse în continuare. Bun. Măcar nu ar fi fost singura care ar fi rupt gâtul cuiva, dacă ar fi râs de Lysandra. Dar prietena ei se transformă, strălucind şi extinzându-se, până ce forma ei deveni umanoidă – Fae.

Până ce Fenrys se uita la el însuşi, deşi la o versiune mai mică, potrivită pentru hainele femeii. Gavriel, care venea de pe malul din spatele lor, se opri când o văzu.

Cu o voce aproape la fel de tărăgănată ca a lui Fenrys, Lysandra spuse:

— Presupun că asta o să mă dea mereu de gol.

Ea întinse încheietura mâinii şi trase în sus mâneca jachetei ca să-şi dezvăluie pielea măslinie, pătată de semnul acela.

Se tot studie în timp ce ei continuară să meargă prin apă şi să se caţăre şi, în cele din urmă, remarcă:

— *Chiar* auzi mai bine.

Lysandra îşi trecu limba peste caninii uşor

alungiţi. Fenrys se crispă un pic.

— Ce rol au ăştia? întrebă ea.

Gavriel se apropie şi o înghionti, făcând împreună câţiva paşi înainte.

— Fenrys este ultimul pe care ar trebui să-l întrebi. Asta dacă vrei răspunsul aşteptat.

Lysandra chicoti şi îi zâmbi Leului când urcară dealul. Era ciudat să îl vadă zâmbind pe chipul lui Fenrys. Acesta întâlni privirea lui Aelin şi se strâmbă din nou, considerând, fără îndoială, situaţia la fel de descurajantă. Ea chicoti.

Aripile bătură în faţă, iar Aelin îşi permise să se minuneze o clipă când Rowan zbură repede spre ei. Rapid, puternic – hotărât.

Gavriel rămase câţiva paşi în urmă când Lysandra încremeni lângă Aedion în vârful dealului şi se transformă. Ea se clătină un pic, iar Aelin fandă – doar ca Aedion să i-o ia înainte, apucând-o uşor pe Lysandra de cot, când Rowan ateriză şi se transformă. Toţi aveau nevoie de o pauză lungă şi binemeritată.

— Drept înainte – până mâine după-amiază, o să fim acolo, spuse prinţul ei Fae.

La următoarea întâlnire cu Rolfe, avea să-l întrebe cum, mai exact, calculase distanţele pe harta lui infernală.

Dar chipul lui Rowan se albise pe sub tatuaje. După o clipă, el adăugă:

— Îl simt – magia mea îl simte.

— Spune-mi că nu este la şase metri adâncime sub apă.

El scutură rapid din cap.

— Nu am vrut să risc să mă apropii prea mult.

Dar îmi aminteşte de templul Devoratorul de Păcate.

— Atunci, chiar ne aflăm într-un loc cu adevărat minunat, relaxant şi primitor, spuse ea.

Aedion râse în barbă, privind orizontul. Dorian şi Manon urcaseră pe malul de dedesubt, uzi, iar vrăjitoarea studia cu atenţie marea de insule din faţă. Vrăjitoarea nu spuse dacă observase ceva.

Rowan cercetă insula pe care stăteau: înaltă, protejată de un zid năruit de pietre dintr-o parte şi de mărăcini din cealaltă.

— O să rămânem aici în seara asta. Este destul de sigură.

Aelin aproape oftă de uşurare. Lysandra le murmură o mulţumire zeilor.

În câteva minute, cu ajutorul magiei şi al forţei fizice, ei curăţară o zonă suficient de mare ca să găsească locuri printre blocurile imense de piatră, iar Aedion se apucă de gătit: o masă cam tristă cu pâine tare şi cu vietăţile din mlaştină vânate de Gavriel şi Rowan, pe care le considerase suficient de sigure pentru a fi mâncate. Aelin nu se uită la verişorul ei, preferând să nu ştie ce naiba urma să mănânce.

Şi ceilalţi părură înclinaţi să îşi îndrepte atenţia în altă parte şi, chiar dacă Aedion reuşise să folosească mirodeniile insuficiente cu un surprinzător talent, o parte din carne era, totuşi... tare. Şi lipicioasă. La un moment dat, Lysandra se abţinu politicos să vomite.

Noaptea se lăsă aducând cu ea o mare de stele. Aelin nu-şi amintea ultima dată când fusese atât de departe de civilizaţie – poate traversând un

ocean spre sau dinspre Wendlyn.

Aedion, aşezat lângă ea, dădu mai departe burduful prea uşor cu vin. Ea bău, recunoscătoare pentru gustul acru care spălă gustul de carne rămas.

— Să nu-mi spui niciodată ce a fost, îi şopti Aelin, urmărind cum ceilalţi terminară de mâncat în linişte. Lysandra îşi exprimă acordul, mormăind.

Aedion rânji un pic răutăcios, studiindu-i şi el pe ceilalţi. La o distanţă de câţiva paşi, pe jumătate în umbră, Manon supraveghea totul. Aedion se uită prelung la Dorian, iar Aelin se pregăti, însă zâmbetul verişorului ei se mai îmblânzi.

— Tot ca o domnişoară delicată mănâncă.

Dorian ridică repede capul, dar Aelin se abţinu să râdă când îşi aminti de asta. Cu zece ani în urmă, mâncaseră împreună, iar ea îi spusese prinţului Havilliard ce părere avea despre manierele lui la masă. Dorian clipi când, fără îndoială, îşi aminti momentul, ceilalţi privindu-se reciproc.

Regele făcu o plecăciune adâncă.

— Am s-o iau ca pe un compliment. Într-adevăr, mâinile îi erau în mare parte curate, iar hainele acum uscate, imaculate.

Mâinile ei... Aelin băgă mâna în buzunar după o batistă care era la fel de murdară ca şi ea, dar... era mai bine decât să se şteargă de pantaloni. Scoase Ochiul Elenei de unde-l ţinea de obicei înfăşurat, punându-l pe genunchi când se şterse pe degete de mirodenii şi de grăsime, şi apoi îi oferi bucata de mătase Lysandrei. Aelin îşi trecu

nonşalant degetele peste metalul îndoit al Ochiului când creatura metamorfică se şterse pe mâini, piatra albastră din mijloc licărind cu o flacără de culoarea cobaltului.

— Din câte îmi aduc aminte, continuă Dorian schiţând un zâmbet, voi doi...

Atacul se petrecu atât de repede, încât Aelin nu îl simţi şi nici nu-l văzu înainte să se termine.

Acum, Manon stătea la marginea focului, mlaştinile fiind o întindere întunecată în spatele ei.

În clipa următoare, solzii şi dinţi albi şi strălucitori se întinseră să o muşte, ţâşnind din tufele de pe mal. Iar apoi liniştea se lăsă când bestia imensă a mlaştinii îngheţă pe loc.

Oprită de mâini invizibile – de mâini puternice.

Cu sabia pe jumătate scoasă, Manon respiră sacadat când se uită la botul roz-albicios, căscat suficient de mult, încât să îi smulgă capul. Dinţii erau la fel de lungi ca degetul mare al lui Aelin.

Aedion înjură. Ceilalţi nici măcar nu se mişcară.

Însă magia lui Dorian ţinu bestia nemişcată şi îngheţată, fără ca gheaţa să fie vizibilă. Era aceeaşi putere pe care o mânuise împotriva Copoiului. Aelin căută orice legătură, orice fir strălucitor al puterii, dar nu găsi niciunul. El nici măcar nu-şi ridicase mâna ca să o direcționeze. Interesant.

Dorian îi spuse lui Manon, care încă se uita în gura morţii de la câţiva centimetri de faţa ei:

— Să o ucid sau să îi dau drumul?

Aelin cu siguranţă avea o părere în privinţa asta, dar privirea cu care o avertiză Rowan o făcu să tacă şi să se uite puţin mirată la prinţul ei.

„O, ticălos bătrân şi viclean!” Faţa lui dură şi tatuată nu dezvăluia nimic.

Manon se uită la Dorian.

— Elibereaz-o!

Chipul regelui se încordă, apoi bestia dispăru în întuneric, ca şi când un zeu ar fi aruncat-o dincolo de mlaştină şi, la distanţă, se auzi un pleoscăit.

Lysandra oftă.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi?

Aelin îi aruncă o privire. Creatura metamorfică zâmbi.

Dar Aelin se uită din nou la Rowan, privindu-l în ochi. „Ce bine că scutul tău a dispărut tocmai când creatura aia s-a ridicat! Ce ocazie excelentă pentru o lecţie de magie! Dacă se termina prost?”

Ochii lui Rowan sclipiră. „De ce crezi că gaura s-a deschis lângă vrăjitoare?”

Aelin îşi înecă râsetul exasperat. Dar Manon Cioc-negru îl studia pe rege, cu mâna încă pe sabie. Aelin nu se deranjă să pretindă că nu i-ar fi urmărit când vrăjitoarea îşi întoarse privirea aurie spre ea. Spre Ochiul Elenei, încă în echilibru pe genunchiul lui Aelin.

Manon zâmbi.

— De unde ai ăla?

Lui Aelin i se ridică părul de pe braţe.

— Ochiul Elenei? Mi-a fost dăruit.

Dar vrăjitoarea se uită din nou la Dorian – ca şi când s-ar fi salvat de chestia aceea… „O, Rowan nu coborâse scutul doar pentru o lecţie de magie, nu-i aşa?” Aelin nu îndrăzni să-i arunce o privire, de data asta, nu când Manon îşi înfipse degetele în pământul noroios ca să deseneze o formă.

Un cerc mare – şi două cercuri suprapuse, unul deasupra celuilalt, în circumferinţa lui.

— Asta e Zeiţa-cu-trei-feţe, spuse încet Manon. Noi numim asta... Ea desenă o linie brută în cercul din mijloc, în spaţiul în formă de ochi în care se suprapuneau ele. Ochiul Zeiţei. *Nu* al Elenei. Ea încercui din nou exteriorul. Cotoroanţa spuse despre circumferinţa exterioară: „Încercui interiorul cercului de deasupra: Mama. Îl încercui şi pe cel de dedesubt: Fecioara”. Manon împunse ochiul din interior: „Şi inima întunericului din ea”.

Fu rândul lui Aelin să scuture din cap. Ceilalţi nici măcar nu clipiră.

Manon spuse din nou:

— Este un simbol al vrăjitoarelor Dinţi-de-fier. Profeţii Sânge-albastru îl au tatuat pe inimi. Iar celor care dovedeau vitejie în luptă, pe vremea când locuiam în Pustiuri... li se dădea acest simbol. Ca să celebreze gloria şi faptul că eram binecuvântate de Zeiţă.

Aelin se gândi dacă să arunce nenorocita de amuletă în mlaştină, dar spuse:

— În ziua în care am văzut-o prima dată pe Baba Picioare-galbene... amuleta s-a încălzit şi a devenit grea în prezenţa ei. Am crezut că este un avertisment. Poate că a fost o... recunoaştere.

Manon studie colierul de cicatrice care-i pătau gâtul lui Aelin.

— Şi-a manifestat puterea în ciuda magiei înfrânate?

— Mi s-a spus că anumite obiecte erau... scutite. Vocea lui Aelin se tensionă. Baba Picioare-galbene ştia toată istoria cheilor Wyrd şi a porţilor.

Ea a fost cea care mi-a spus despre ele. Şi asta face parte din istoria voastră?

— Nu. Nu din perspectiva aceea, spuse Manon. Dar Picioare-galbene era o Antică – ştia lucruri acum pierdute pentru noi. Ea a distrus zidurile oraşului Crochan.

— Legenda spune că măcelul a fost... catastrofal, spuse Dorian.

Umbrele licăriră în ochii lui Manon.

— Din câte am auzit, câmpul de luptă este neroditor. Niciun fir de iarbă nu creşte acolo. Se spune că din cauza blestemului lui Rhiannon Crochan. Sau a sângelui care l-a udat în ultimele trei săptămâni ale războiului.

— Ce spune blestemul, mai exact? întrebă Lysandra, încruntându-se.

Manon îşi studie unghiile de fier atât de mult, încât Aelin crezu că nu avea de gând să răspundă. Aedion îi aruncă burduful cu vin din nou în poală, iar Aelin mai bău când Manon răspunse în cele din urmă:

— Rhiannon Crochan a apărat porţile oraşului ei timp de trei zile şi trei nopţi împotriva celor trei Matroane Dinţi-de-fier. În jurul ei, surorile îi erau moarte, copiii ucişi, iar soţul ţintuit de una dintre caravanele de război ale vrăjitoarelor Dinţi-de-fier. Ultima Regină Crochan, ultima speranţă a dinastiei lor vechi de o mie de ani... Nu a avut o moarte uşoară. Oraşul a fost cu adevărat pierdut abia după ce a căzut la răsăritul celei de-a patra zile. Şi, când agoniza pe câmpul de luptă, când vrăjitoarele Dinţi-de-fier au dărâmat zidurile oraşului din jurul ei şi i-au ucis poporul... ea ne-a blestemat. Le-a

blestemat pe cele trei Matroane şi, prin ele, tot clanul Dinţi-de-fier. A blestemat-o pe Picioare-galbene – care i-a dat lovitura finală lui Rhiannon.

Niciunul dintre ei nu se mişcă, nu vorbi şi nu respiră prea zgomotos.

— Rhiannon a jurat cu ultima suflare că vom câştiga războiul, dar nu pământul. Că, pentru ceea ce am făcut, vom moşteni pământul doar ca să-l vedem uscându-se şi murind în mâinile noastre; că animalele noastre se vor stafidi şi vor muri; că urmaşii noştri vor muri la naştere, otrăviţi de râuri şi pâraie. Că peştii vor putrezi în lacuri înainte de a-i putea prinde; că iepurii şi căprioarele vor fugi peste munţi. Că Regatul Vrăjitoarelor, cândva verde, se va transforma într-un pustiu. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier au râs şi au băut sângele Crochan. Până când primul copil de vrăjitoare Dinţi-de-fier s-a născut – mort. Şi apoi şi alţii. Până ce vitele au putrezit pe câmp, iar culturile s-au uscat peste noapte. Până la sfârşitul lunii, au rămas fără mâncare. Până la sfârşitul celei de-a doua, cele trei Clanuri Dinţi-de-fier s-au dezlănţuit unul împotriva celuilalt, sfâşiindu-se în bucăţi. Aşa că Matroanele ne-au ordonat tuturor să plecăm în exil. Au separat Clanurile ca să traverseze munţii şi să hoinărească, aşa cum am făcut şi noi. La câteva decenii, trimiteau grupuri ca să încerce să lucreze pământul, să vadă dacă blestemul mai are efecte. Grupurile acelea nu s-au mai întors. Am hoinărit cinci sute de ani – şi paguba a fost şi mai mare din cauză că, în cele din urmă, oamenii l-au luat, iar pământul le-a răspuns.

— Dar tot ai de gând să te întorci acolo?

întrebă Dorian.

Ochii aurii nu erau pământeni.

— Rhiannon Crochan a spus că există o cale – una singură – de a rupe blestemul. Manon înghiţi şi intonă cu o voce rece, încordată: *Sânge la sânge şi suflet la suflet, împreună aţi făcut-o şi doar împreună puteţi s-o desfaceţi. Fiţi puntea, fiţi lumina. Când fierul se va topi, când florile vor răsări pe câmpurile însângerate – lăsaţi pământul să fie martor şi reveniţi acasă.* Manon răsuci între degete capătul cozii împletite, pe care o legase cu bucata de mantie roşie. Toate vrăjitoarele Dinţi-de-fier din lume s-au gândit la blestem. De cinci secole încercăm să-l rupem.

— Şi părinţii tăi s-au căsătorit ca să rupă blestemul? insistă Aelin cu precauţie.

Ea dădu din cap.

— Nu am ştiut că a mai supravieţuit cineva din neamul lui Rhiannon.

Şi, acum, sângele ei curgea prin venele albastre ale lui Manon.

— Elena a trăit cu un mileniu înainte de războaiele vrăjitoarelor, spuse gânditor Dorian. Ochiul nu are nicio legătură cu asta. El îşi masă gâtul. Corect?

Manon nu răspunse, ci doar întinse un picior ca să şteargă simbolul pe care îl desenase pe pământ.

Aelin bău restul vinului şi băgă Ochiul înapoi în buzunar.

— Poate că acum înţelegi de ce mi s-a părut *un pic* dificil să mă ocup de Elena, îi spuse lui Dorian.

~

Insula era destul de vastă pentru ca o conversaţie să se desfăşoare fără să fie auzită.

Rowan presupuse că tocmai asta voiau cei din fostul lui grup când îl găsiseră de strajă pe scara melc dărăpănată şi acoperită de plante agăţătoare, de pe care se vedea insula şi împrejurimile. Rezemându-se de o bucată dintr-un zid cândva boltit, Rowan întrebă:

— Ce este?

— Ar trebui să o duci pe Aelin la o mie de kilometri de aici, spuse Gavriel. În seara asta.

Un val al magiei lui şi instinctele ascuţite îi spuseră că totul era în siguranţă în imediata vecinătate, calmând furia ucigaşă în care gândul acela îl făcuse să alunece.

— Orice ne-ar aştepta mâine, ne aşteaptă de mult timp, Rowan, spuse Fenrys.

— Şi de unde ştiţi?

Ochii roşiatici ai lui Gavriel străluciră ca ai unui animal în întuneric.

— Viaţa iubitei tale şi a vrăjitoarei sunt legate una de cealaltă. Ele au fost conduse aici de forţe pe care nici măcar noi nu le putem înţelege.

— Gândeşte-te la asta! insistă Fenrys. Două femei ale căror căi s-au intersectat în seara asta aşa cum rareori am văzut. Două regine care ar putea controla oricare jumătate a acestui continent – două feţe ale unei monede. Amândouă sunt metise. Manon, o vrăjitoare Dinţi-de-fier şi o Crochan. Aelin...

— Om şi Fae, termină Rowan în locul lui.

— Ele două acoperă cele trei rase principale de

pe pământul acesta. Una este muritoare şi alta nemuritoare; una venerează Focul, iar cealaltă întunericul. Trebuie să continui? Se pare că intrăm direct în mâinile cui controlează jocul acesta – de veacuri.

Când se gândi la asta, Rowan îi aruncă lui Fenrys o privire care, de obicei, îi făcea pe oameni să se retragă.

— Maeve aşteaptă, Rowan, interveni Gavriel. De pe vremea lui Brannon. Pe cineva care o va conduce spre chei. Pe Aelin a ta.

Primăvara asta, Maeve nu spusese nimic despre Lacăt sau despre inelul Malei. Rowan rosti încet, cuvintele lui fiind promisiunea unei morţi:

— Maeve te-a trimis şi din cauza Lacătului?

— Nu, spuse Fenrys. Nu, nu a zis nimic despre asta. El se agită pe loc, întorcându-se spre un urlet îndepărtat şi ameninţător. Dacă Maeve şi Aelin merg la război, Rowan, dacă se întâlnesc pe un câmp de luptă...

El încercă să nu îşi imagineze măcelul cataclismic şi pagubele.

Poate că ar fi trebuit să rămână în nord, asigurându-şi apărarea.

— Maeve nu îşi va permite să piardă, şopti Fenrys. Deja te-a înlocuit.

Rowan se întoarse spre Gavriel.

— Cu *cine?*

Ochii de leu se întunecară.

— Cairn.

Sângele lui Rowan se răci mai mult decât magia lui.

— Este nebună?

— Ne-a spus că l-a promovat cu o zi înainte de plecarea noastră. El zâmbea ca un motan cu un canar în gură când am ieşit din palat.

— El este un sadic. Cairn...

Indiferent de cât de mult se antrenase, pe câmpul de luptă şi în afara lui, războinicul Fae nu scăpase de înclinaţia lui pentru cruzime. Rowan îl închisese, îl biciuise, îl disciplinase şi ademenise orice urmă de compasiune pe care ar fi putut să o arate... fără niciun rezultat. Cairn se născuse savurând suferinţa celorlalţi.

Aşadar, Rowan îl alungase din armata lui şi-l aruncase în poala lui Lorcan. Cairn rezistase cam o lună cu Lorcan, înainte să fie trimis într-o legiune izolată, comandată de un general care nu făcea şi nu era interesat să facă parte dintr-un grup. Poveştile despre ceea ce le făcea Cairn soldaţilor şi nevinovaţilor pe care îi întâlnea...

Fiinţele Fae aveau puţine legi împotriva crimelor. Iar Rowan se gândise să scutească lumea de răutatea lui Cairn de fiecare dată când îl vedea. Faptul că Maeve îl numise în grupul ei, că-i oferise putere şi influenţă, aproape fără limite...

— Pun pariu pe tot aurul pe care îl am că ea o va lăsa pe Aelin aproape să se distrugă în încercarea de a-l nimici pe Erawan... pentru ca mai apoi să atace când va fi cât mai slăbită, spuse gânditor Fenrys.

Pentru ca Maeve să nu dea niciunui mascul un ordin secret prin jurământul de sânge... Ea voia ca el – voia ca Aelin – să ştie asta. Să se îngrijoreze şi să speculeze.

Fenrys şi Gavriel îşi aruncară reciproc priviri

precaute.

— Noi încă o slujim, Rowan, şopti Gavriel. Şi tot trebuie să-l ucidem pe Lorcan atunci când o să vină momentul.

— De ce aţi deschis subiectul? Nu vă voi sta în cale. Nici Aelin, credeţi-mă!

— Deoarece, spuse Fenrys, Maeve nu execută, ci pedepseşte – lent. De-a lungul anilor. Dar ea îl vrea pe Lorcan *mort.* Şi nu mort pe jumătate sau cu gâtul tăiat, ci mort de-a binelea.

— Decapitat şi ars, spuse încruntat Gavriel.

Rowan expiră.

— De ce?

Fenrys aruncă o privire peste marginea scărilor – spre locul în care dormea Aelin, părul ei auriu strălucind în lumina lunii.

— Lorcan şi cu tine sunteţi cei mai puternici masculi din lume.

— Uiţi că Lorcan şi Aelin nu suportă nici să stea unul lângă celălalt. Mă îndoiesc de faptul că există vreo şansă să se alieze.

— Noi nu-ţi spunem decât că Maeve nu ia decizii fără să aibă un motiv important, îi explică Fenrys. Fii pregătit pentru orice. Faptul că şi-a trimis flota, oriunde s-ar afla, este doar începutul.

Animalele din mlaştini urlară, iar Rowan îşi dori să urle şi el. Dacă Aelin şi Cairn s-ar fi întâlnit vreodată, dacă Maeve avea vreun plan, în afară de dorinţa de a deţine cheile...

Aelin se întoarse în somn, încruntându-se din cauza gălăgiei, iar Lysandra, care aţipea lângă ea ca leopard-fantomă, îşi mişcă stufoasa coadă. Rowan se dezlipi de perete, mai mult decât

pregătit să se alăture reginei lui. Dar el îl găsi şi pe Fenrys holbându-se la ea, încordat şi nehotărât. Vocea lui Fenrys fu o şoaptă spartă când spuse:

— Ucide-mă! Dacă ţi se va ordona să mă ucizi, Rowan, înainte să fiu nevoit să o fac eu.

— Ai să mori înainte să poţi să te apropii la un pas de ea!

Nu era o ameninţare, ci o promisiune şi o declaraţie simplă. Fenrys îşi încovoie umerii în semn de mulţumire.

— Mă bucur, ştii, spuse Fenrys cu o seriozitate neobişnuită, că am acest timp. Că Maeve mi l-a dăruit fără intenţie. Că am ajuns să ştiu cum este – să fiu aici, să fac parte din asta.

Rowan nu ştiu ce să spună, aşa că se uită la Gavriel.

Dar Leul nu făcu decât să dea aprobator din cap când îşi coborî privirea spre mica tabără de dedesubt. Spre fiul său, care dormea.

Capitolul 54

Ultima parte a călătoriei din dimineaţa următoare era cea mai lungă de până acum, gândi Manon.

Era atât de aproape de Lacătul pe care îl căuta regina cu emblema vrăjitoarelor în buzunar.

Ea adormise, gândindu-se ce legătură ar fi putut să existe, dar nu găsi nimic.

Se treziseră cu toţii înainte de răsărit, obligaţi de umiditatea apăsătoare şi atât de densă, încât lui Manon i se părea că-i atârna o pătură pe umeri.

Regina fu, în mare parte, tăcută din locul în

care mergea în fruntea grupului ei, cu partenerul său cercetând deasupra, flancată de verişorul ei şi de creatura care adoptase forma unei vipere de mlaştină cu adevărat îngrozitoare. Lupul şi Leul veneau din spate, adulmecând şi ascultând orice era în neregulă.

Oamenii care locuiseră cândva în aceste ţinuturi nu avuseseră un sfârşit uşor sau plăcut. Ea le simţea durerea chiar şi acum, şoptind printre pietre, unduindu-se prin apă. Bestia din mlaştină care se furişase aseară lângă ea era cea mai puţin îngrozitoare de aici. Alături, chipul încordat al lui Dorian Havilliard părea să sugereze că şi el simţea la fel.

Manon merse printr-o baltă cu apă caldă, adâncă până la talie, şi puse întrebarea ca să nu se mai gândească la asta:

— Cum va folosi cheile ca să-i alunge pe Erawan şi Valgii lui? Sau, la drept vorbind, cum va scăpa de bestiile create de el, care nu sunt din ţinutul lui originar, ci un fel de hibrizi?

Ochii de safir se întoarseră spre ea.

— Ce?

— Este o cale prin care să-i identificăm pe cei care aparţin şi pe cei care nu? Sau toate bestiile cu sânge Valg – îşi puse o mână pe pieptul ud – vor fi trimise în ţinutul întunericului şi al frigului?

Dinţii lui Dorian străluciră când îi încleştă.

— Nu ştiu, recunoscu el şi o privi pe Aelin sărind cu agilitate peste o piatră. Dacă o să o facă, presupun că o să ne spună în cel mai potrivit moment pentru ea.

Şi cel mai puţin convenabil pentru ei, gândi el,

fără să fie nevoit să adauge.

— Şi presupun că ea decide? Cine rămâne şi cine nu?

— Aelin nu i-ar alunga pe oameni ca să locuiască împreună cu Valgii de bunăvoie.

— Dar, în cele din urmă, ea decide.

Dorian se opri în vârful unui deluşor.

— Cine deţine cheile decide. Şi ai face bine să te rogi la zeii vicleni pe care îi venerezi ca Aelin să le deţină până la sfârşit.

— Şi tu?

— De ce aş vrea să mă apropii de creaturile acelea?

— Eşti la fel de puternic ca ea. Le-ai putea folosi tu. De ce nu?

Ceilalţi înaintară repede, dar Dorian rămase nemişcat. Chiar avu îndrăzneala să o apuce de încheietura mâinii.

— De ce nu?

Ce răceală neînduplecată afişa chipul frumos! Ea nu îşi putea întoarce privirea de la el. O briză umedă şi fierbinte trecu pe lângă ei, fluturându-i părul odată cu ea. Vântul nu-l atinse, nu îi zburli niciun fir negru. Un scut – el se proteja. De ea sau de orice s-ar fi aflat în mlaştină?

— Pentru că eu am fost cel care a făcut-o, spuse el cu blândeţe.

Ea aşteptă.

Răceala se citea în ochii lui albaştri.

— Mi-am ucis tatăl. Am distrus castelul. Mi-am curăţat propriul regat. Deci, dacă aş fi avut cheile, Aripă Conducătoare, termină el când îi eliberă încheietura mâinii, nu mă îndoiesc de faptul că aş

fi procedat la fel – pe continentul acesta.

— De ce? şopti ea, cu sângele îngheţat în vene.

Într-adevăr, furia de gheaţă care se unduia din el o sperie un pic atunci când Dorian spuse:

— Pentru că ea a murit. Şi, chiar înainte de moartea ei, lumea s-a asigurat că suferă şi că eu sunt speriat şi singur. Şi, cu toate că nimeni nu îşi va aminti cine este, eu am să-mi amintesc. Nu am să-i uit niciodată culoarea ochilor sau zâmbetul. Şi nu am să-i iert niciodată pe oameni pentru că mi le-au luat.

Femeile umane erau prea fragile, spusese el. Nu era de mirare că se apropiase de ea.

Manon nu veni cu niciun răspuns, iar ea ştia că el nu căuta unul, dar spuse oricum:

— Prea bine.

Manon ignoră licărul de uşurare care îi traversă chipul lui Dorian când ea înaintă.

~

Calculele lui Rowan nu fuseseră greşite: ei ajunseră la Lacăt înainte de amiază.

Chiar dacă Rowan nu ar fi cercetat înainte, Aelin presupunea că, din clipa în care văzură complexul de labirinturi inundate sau stâlpii distruşi, ar fi fost evident că Lacătul zăcea în domul pe piatră pe jumătate dărâmat din centru. În mare parte, deoarece totul – fiecare plantă agăţătoare şi picătură de apă – părea *să se ferească* de el. Ca şi când complexul ar fi fost bătaia inimii întunecate a mlaştinilor.

Rowan se transformă când ateriză în faţa

bucăţii înverzite de pământ uscat de la marginea complexului întins unde se adunaseră cu toţii, fără să rateze un pas când merse lângă ea. Aelin încercă să nu pară prea uşurată de întoarcerea lui în siguranţă.

De altfel, ea îşi dădu seama că era chiar o tortură pentru ei să o urmeze când se băga în faţa pericolelor, ori de câte ori avea chef. Poate că avea să încerce să fie mai atentă, dacă ei simţeau numai groaza asta.

— Locul este prea liniştit, spuse Rowan. Am studiat zona, dar... nu am găsit nimic.

Aedion scoase Sabia din Orynth din teaca de pe spate.

— Vom încercui perimetrul şi vom înainta din aproape în aproape, până vom ajunge la clădire. Fără surprize.

Lysandra se îndepărtă de ei, pregătindu-se să se transforme.

— Eu am să intru în apă – dacă am să ţip de două ori, să urcaţi pe uscatul mai înalt. Dacă am să ţip o dată, rapid, să ştiţi că drumul este liber.

Aelin dădu din cap ca să-i confirme şi să-i ordone să înainteze. Până să se îndrepte Aedion către zidul exterior al complexului, Lysandra intrase în apă, toată numai solzi şi gheare.

Rowan le făcu semn din bărbie lui Gavriel şi lui Fenrys. Ambii masculi se transformară în linişte, iar apoi înaintară, cel din urmă alăturându-i-se lui Aedion, primul ducându-se în direcţia opusă.

Rowan rămase lângă Aelin, Dorian şi vrăjitoarea din spatele ei cât timp aşteptară semnalul de drum liber.

Când ţipătul solitar şi rapid al Lysandrei spintecă aerul, Aelin îi şopti lui Rowan:

— Care este trucul? *Unde* este? Este prea uşor.

Într-adevăr, nu era nimeni şi nimic acolo. Nicio ameninţare dincolo de ceea ce ar fi putut putrezi în puţurile şi canalele de scurgere.

— Crede-mă, m-am gândit la asta.

Ea aproape că îl simţi alunecând în acel loc furios şi îngheţat – unde instinctele înnăscute şi secolele de antrenament îl făcuseră să vadă lumea ca pe un câmp de luptă şi dornic de a face orice ca să elimine toate ameninţările la adresa ei. Nu era doar natura unui Fae, ci natura lui *Rowan* de a proteja, de a apăra şi de a lupta pentru un scop şi pentru fiinţa iubită.

Aelin se apropie şi îl sărută pe gât. Ochii verzi ca pinul se îmblânziră uşor când, lăsând ruinele în pace, îi studiară chipul.

— Când o să ne întoarcem la civilizaţie, spuse el, vocea devenindu-i mai gravă când o sărută pe obraz, pe ureche şi pe frunte, am să-ţi găsesc cel mai drăguţ han de pe tot continentul ăsta nenorocit.

— O?

El o sărută pe gură. O dată, de două ori.

— Cu mâncare bună, un pat foarte confortabil şi o cadă mare.

Chiar şi în mlaştini, era uşor să se lase fascinată de el, de gustul, mirosul, vocea şi atingerea lui.

— Cât de mare? şopti ea, fără să-i pese de ce crezură ceilalţi când reveniră.

— Destul de mare pentru amândoi, îi spuse el

pe buze.

Promisiunea îi făcu sângele să clocotească. Ea îl sărută o dată – rapid, dar pasional.

— Sunt neajutorată în faţa unor asemenea oferte. Mai ales în faţa celor făcute de un mascul atât de drăguţ.

Cuvântul *drăguţ* îl făcu să se încrunte şi să-i muşte urechea cu caninii.

— Să ştii că ţin socoteala, prinţesă. Ca să-mi amintesc să te răsplătesc pentru toate lucrurile cu adevărat minunate pe care le spui, când o să fim singuri data viitoare.

El îşi strânse degetele în cizmele ude. Ea îl bătu uşor pe umăr şi îl măsură din priviri cu o ireverenţă absolută, spunând în timp ce înaintă:

— Chiar sper că ai să mă obligi să te implor să o faci.

Din urmă, mârâitul său îi încălzi inima.

Cu toate acestea, sentimentul dură cam un minut. După câteva cotituri în labirintul din ziduri şi stâlpi dărăpănaţi, lăsându-l pe Dorian să păzească intrarea şi pe Rowan să se strecoare înainte, Aelin se trezi lângă vrăjitoare – care părea mai mult plictisită. Destul de corect. La urma urmelor, ea fusese adusă cu forţa aici.

Înaintând cu greu şi pe cât de tăcuţi posibil pe sub bolţile înalte şi stâlpii din piatră, Rowan le făcu semn de la răscrucea din faţă. Ei se apropiau.

Aelin o scoase din teacă pe Goldryn, iar Manon îşi scoase şi ea sabia.

Aelin ridică din sprâncene când privi printre săbiile lor.

— Cum îi spui sabiei tale?

— Spintecă-Vânt.

Aelin țâțâi.

— Bun nume.

— Şi tu?

— Goldryn.

Ea îşi arătă dinţii din fier când schiţă un zâmbet.

— Nu este un nume bun.

— Dă vina pe strămoşii mei.

Ea cu siguranţă o făcea. Pentru foarte multe lucruri.

Ei ajunseră la răscruce – un drum ducea la stânga, unul la dreapta şi niciunul nu le indica vreo cale directă spre mijlocul ruinelor.

Rowan îi spuse lui Manon:

— Tu ia-o în stânga şi fluieră dacă găseşti ceva!

Manon merse printre pietre, apă şi păpuriş, cu umerii destul de încordaţi, încât să sugereze că nu apreciase ordinul, dar că nu era destul de proastă să se certe cu el.

Gândul o făcu pe Aelin să zâmbească uşor când ea şi Rowan merseră în continuare. Trecându-şi palma liberă peste zidurile sculptate pe lângă care mergeau, ea întrebă nonşalant:

— Ce anume ţi-a spus Mala, în zorii zilei în care ţi-a apărut?

El îi aruncă o privire.

— De ce vrei să ştii?

Inima ei începu să bată cu putere şi, poate că era laşă să o spună acum…

Rowan o apucă de cot când îi citi limbajul trupului şi îi mirosi frica şi durerea.

— Aelin!

Înconjuraţi fiind doar de apă, pietre şi mărăcini, ea îşi adună puterile şi coti.

Şi, iată-l!

Chiar şi Rowan uită să-i ceară un răspuns la întrebarea pe care ea intenţionase să i-o adreseze când studiară spaţiul deschis şi flancat de lângă zidurile dărăpănate şi scos în relief de stâlpii căzuţi. Şi, în capătul nordic...

— Mare surpriză, mormăi Aelin. Uite un altar!

— Este un cufăr, o corectă Rowan, schiţând un zâmbet. Are un capac.

— Şi mai bine, spuse ea, înghiontindu-l cu cotul. Da – da, avea să-i spună mai târziu.

Apa care îi separa de cufăr era liniştită şi de un argintiu deschis – prea întunecată ca să vadă dacă exista un fund dincolo de treptele care urcau spre platformă. Aelin apelă la magia apei, sperând că avea să-i murmure ce zăcea sub apă, dar flăcările ei ardeau prea zgomotos.

Pleoscăitul se auzi din partea cealaltă, iar Manon apăru de după un zid din faţă. Ea se concentră la cufărul imens din piatră din partea din spate a spaţiului, piatra fiind crăpată şi plină de buruieni şi plante agăţătoare. Începu să traverseze încet apa, pas cu pas.

— Nu atinge cufărul! spuse Aelin.

Manon îi aruncă o privire lungă şi continuă să se îndrepte spre platformă.

Încercând să nu îşi piardă echilibrul pe podeaua alunecoasă, Aelin traversă spaţiul, împroşcând cu apă treptele platformei când le urcă, urmată îndeaproape de Rowan.

Manon se aplecă deasupra cufărului ca să studieze capacul, dar nu îl deschise, iar Aelin îşi dădu seama că se uita cu atenţie la nenumăratele semne Wyrd sculptate în piatră.

Nehemia ştiuse cum să folosească semnele. Le învăţase şi le ştia destul de bine, încât să le folosească puterea. Aelin nu o întrebase niciodată cum, de ce sau când.

Dar, iată semnele Wyrd, în adâncul ţinutului Eyllwe.

Aelin se apropie de Manon, examinând capacul mai atent.

— Ştii ce sunt astea?

Manon îşi dădu pe spate părul lung şi alb.

— Nu am mai văzut astfel de semne.

Aelin studie câteva, străduindu-se să le traducă.

— Pe unele le-am mai întâlnit. Pe altele, nu. Se scărpină în cap. Să aruncăm o piatră în el şi să vedem ce se întâmplă! propuse ea, răsucindu-se spre locul în care Rowan se uita peste umărul ei.

Însă o zvâcnire goală de aer pulsă în jurul lor, oprind bâzâitul neîncetat al locuitorilor mlaştinii. Liniştea totală şi sunetul surprins al lui Fenrys le făcură pe Aelin şi pe Manon să ia poziţii defensive, pe laturi. Ca şi când ar mai fi făcut asta de sute de ori.

Dar Rowan rămase nemişcat când scrută cerul cenuşiu, ruinele şi apa.

— Ce este? şopti Aelin.

Înainte ca prinţul să-i poată răspunde, Aelin simţi din nou vântul întunecat care pulsa, *cerându-le* să fie atenţi. Nu era Valg. Nu, acest întuneric era

născut din altceva.

— Lorcan, şopti Rowan, cu mâna pe sabie, dar fără să o scoată.

— Asta e magia lui?

Aelin tremură când vântul atins de moarte suflă în direcţia ei. Ea îl alungă, ca şi când ar fi fost un ţânţar, iar acesta izbucni drept răspuns.

— Este semnalul lui de avertisment, şopti Rowan.

— Pentru ce? întrebă brusc Manon.

Rowan se mişcă instantaneu, urcând cu uşurinţă zidurile înalte, chiar dacă pietrele se prăbuşeau. În vârf, îşi găsi echilibrul şi studie pământul din partea cealaltă a zidului.

Apoi coborî lin, pleoscăitul său răsunând din pietre când aterizã.

Lysandra ocoli, şerpuind, o tufă de buruieni şi se opri cu o lovitură rapidă a cozii solzoase când Rowan spuse prea calm:

— Se apropie o legiune aeriană.

— Dinţi-de-fier? şopti Manon.

— Nu, spuse Rowan, întâlnind privirea lui Aelin cu o fermitate de gheaţă care îl ajutase în secolele de luptă. De ilkeni.

— Câţi sunt?

Vocea lui Aelin deveni rece... spartă.

Rowan înghiţi, iar ea ştiu că studiase orizontul şi ţinutul din împrejurimi, nu pentru a-şi da seama dacă ar fi avut o şansă să câştige lupta care se apropia cu siguranţă, ci dacă ar fi reuşit să o scoată de acolo. Chiar dacă toţi ceilalţi trebuiau să tragă de timp pentru ea cu preţul propriilor vieţi.

— Cinci sute.

Capitolul 55

Fiecare inspiraţie îi pârjolea gâtul lui Lorcan, dar continua să alerge prin mlaştină, Elide chinuindu-se lângă el, fără să se plângă, doar scrutând cerul cu ochi negri şi mari.

Lorcan trimise o altă explozie pâlpâitoare a puterii lui. Nu spre armata înaripată care alerga nu foarte departe în faţă, ci dincolo de ea – spre locul nenorocit în care s-ar fi aflat Whitethorn şi ticăloasa lui de regină. Dacă ilkenii ar fi ajuns la ei cu mult înainte de sosirea lui Lorcan, cheia Wyrd pe care o purta ticăloasa ar fi fost ca şi pierdută. Iar Elide... El îşi alungă gândurile. Ilkenii zburau neîncetat şi repede, îndreptându-se spre ceea ce trebuia să fie mijlocul mlaştinii. Ce naiba o adusese pe regină acolo?

Elide obosi, iar Lorcan o apucă de sub cot ca să o ţină dreaptă, când se împiedică de o mică piatră crăpată. Mai repede! Dacă ilkenii i-ar fi luat prin surprindere, dacă i-ar fi furat răzbunarea şi cheia...

Lorcan trimise izbucniri nenumărate ale puterii sale în toate direcţiile. În afară de chei, nu voia să vadă expresia de pe chipul lui Elide dacă ilkenii ar fi ajuns acolo primii. Şi ar fi găsit ce-ar mai fi rămas din scuipătoarea de foc şi curtenii ei.

~

Nu aveau unde să fugă. În mijlocul câmpiei în descompunere, nu aveau unde să evadeze sau să se ascundă.

Erawan le dăduse de urmă aici. Trimisese cinci sute de ilkeni ca să îi recupereze. Dacă ilkenii îi găsiseră pe mare şi în acest pustiu nesfârşit, fără îndoială că ar fi reuşit să-i găsească dacă ar fi încercat să se ascundă printre ruine.

Toţi tăcură când se adunară pe un deal înverzit de la marginea ruinelor, privind acea masă neagră luând formă. În adâncul ruinelor din spatele lor, cufărul aştepta încă. Neatins.

Aelin ştia că Lacătul nu putea să-i ajute cu nimic altceva în afară de a le risipi timpul deschizând cufărul. Brannon putea să stea la coadă, dacă voia să se plângă.

Iar Lorcan... era undeva acolo. Avea să se gândească la asta mai târziu. Măcar Fenrys şi Gavriel rămăseseră, în loc să atace ca să ducă la îndeplinire ordinul de asasinare dat de Maeve.

Rowan spuse, cu ochii aţintiţi asupra aripilor pieloase şi rapide de la orizont:

— Vom folosi ruinele în avantajul nostru. Îi vom obliga să se adune în zone-cheie.

Ca un nor de lăcuste, ilkenii acoperiră norii, lumina, cerul. Un fel de calm monoton o străbătu pe Aelin.

Opt împotriva a cinci sute.

Fenrys îşi legă rapid la spate părul auriu.

— Îi despărţim şi îi distrugem. Înainte să se apropie prea mult. Cât sunt încă în aer. El lovi pământul cu piciorul, rotindu-şi umerii – ca şi când ar fi alungat încleştarea jurământului de sânge care îi vuia să-l vâneze pe Lorcan.

— Mai este o cale, spuse Aelin răguşit.

— Nu, fu răspunsul lui Rowan.

Ea înghiţi cu greu şi îşi ridică bărbia.

— Aici nu este nimeni şi nimic. Riscul de a folosi cheia ar fi minim...

Rowan îşi dezgoli dinţii când mârâi.

— Nu, şi cu asta am încheiat discuţia.

— Nu-mi dai tu ordine, spuse Aelin păstrându-şi calmul.

Ea văzu şi simţi enervarea lui Rowan escaladând cu o viteză ameţitoare.

— Va trebui să-mi smulgi cheia din mâinile moarte şi reci.

El vorbea serios – ar fi obligat-o să-l ucidă înainte să o lase să folosească cheia cu alt scop, în afară de cel menit.

Aedion râse încet şi amar.

— Aelin, ai vrut să le transmiţi un mesaj inamicilor noştri despre puterea ta. Armata se apropia tot mai mult, iar gheaţa şi vântul lui Rowan o atinseră, în timp ce el se afundă în magia lui. Aedion făcu semn din bărbie spre armata care se apropia. Se pare că şi Erawan ţi-a răspuns.

Aelin spuse printre dinţi:

— Mă învinovăţeşti pentru asta?

Ochii lui Aedion se întunecară.

— Ar fi trebuit să rămânem în Nord.

— Îți amintesc că nu am avut de ales.

— Ai avut, şopti Aedion, fără să intervină nimeni, nici măcar Rowan. Tot timpul ai avut de ales şi ai ales să îţi etalezi magia.

Aelin ştia foarte bine că ochii ei îi licăreau înflăcăraţi când făcu un pas spre el.

— Aşadar, presupun că nu mă mai crezi perfectă.

Aedion îşi dezgoli dinţii.

— Ăsta nu e un joc. E *război,* iar tu ai insistat să-l faci pe Erawan să arate ce poate. Ai refuzat să-ţi discuţi planurile mai întâi cu noi, să ne laşi să contribuim, când *noi* am luptat în războaie...

— Nu *îndrăzni* să dai vina pe mine! Aelin aruncă o privire în sinea ei – la puterea de acolo, care tot cobora spre puţul cu foc etern.

— Nu este momentul potrivit, spuse Gavriel.

Aedion flutură o mână spre el, gestul fiind un ordin tăcut şi urât ca Leul să tacă.

— Unde sunt aliaţii noştri, Aelin? Unde sunt armatele noastre? Pentru eforturile noastre, nu putem să ne mândrim decât cu Lordul Pirat, care ar putea foarte bine să se răzgândească dacă ar afla de asta de la cine nu trebuie.

Ea îşi înghiţi cuvintele. *Timp.* Avea nevoie de *timp...*

— Dacă vrem să avem o şansă, spuse Rowan, trebuie să luăm poziţie.

Tăciunii licăriră în vârfurile degetelor ei.

— O vom face împreună.

Ea încercă să nu pară ofensată de sprâncenele ridicate, de gurile uşor căscate.

— E posibil ca magia să nu reziste împotriva lor. Dar oţelul o va face. Ea făcu semn din bărbie spre Rowan şi Aedion. Întocmiţi planul!

Aşadar, ei se supuseră. Rowan veni lângă ea, atingându-i spatele cu o mână. Singura alinare pe care i-ar fi arătat-o – când el ştia, amândoi ştiau, că nu argumentul lui câştigase. El îi întrebă pe cei doi masculi Fae:

— Câte săgeţi avem?

— Zece tolbe pline, spuse Gavriel, privindu-l pe Aedion când îşi luă Sabia din Orynth de pe spate şi şi-o prinse din nou într-o parte.

Din nou în forma ei umană, Lysandra plutise spre mal, cu spatele ţeapăn când ilkenii se adunară la orizont.

Aelin îi lăsă pe masculi să-şi stabilească poziţiile şi se strecură lângă prietena ei.

— Nu trebuie să lupţi. Poţi rămâne cu Manon – să păziţi cealaltă parte.

Într-adevăr, Manon deja urca pe unul dintre zidurile ruinei, cu o tolbă cu destul de puţine săgeţi aruncată pe spate, lângă Spintecă-Vânt. Aedion îi ordonase să cerceteze cealaltă direcţie, ca să depisteze surprizele neplăcute. Vrăjitoarea păruse gata să-l contrazică – până ce păru să-şi dea seama că, măcar pe acest câmp de luptă, nu ea era prădătorul principal.

Lysandra îşi împleti părul negru, pielea ei aurie fiind acum palidă.

— Nu ştiu cum de au făcut asta de atât de multe ori. *Secole* la rând.

— Sincer, nici eu nu ştiu, spuse Aelin, uitându-se peste umăr la masculii Fae care analizau acum amplasarea mlaştinii, direcţia vântului şi orice altceva care le-ar fi fost de folos.

Lysandra îşi masă faţa, apoi îşi îndreptă umerii.

— Animalele mlaştinii se enervează uşor, ca o persoană pe care o cunosc.

Aelin o înghionti pe creatură cu cotul, iar Lysandra pufni, în ciuda armatei din faţă.

— Aş putea să le supăr – să le ameninţ cuiburile. Ca în cazul în care ilkenii aterizează...

adăugă Lysandra.

— Să nu se ocupe doar de noi, spuse Aelin zâmbind macabru.

Dar pielea Lysandrei era încă palidă, iar respiraţia cam superficială. Aelin îşi împleti degetele cu cele ale creaturii metamorfice şi strânse puternic.

Lysandra strânse şi ea o dată înainte de a o elibera ca să se transforme, şoptind:

— Vă dau un semn când termin.

Aelin dădu din cap, mai rămânând pentru o clipă pe mal ca să urmărească pasărea albă cu picioare lungi bătând din aripi deasupra mlaştinii – spre întunericul tot mai mare.

Ea se întoarse la timp spre ceilalţi ca să-l vadă pe Rowan făcându-le semn din bărbie lui Aedion, Gavriel şi Fenrys.

— Voi trei îi ademeniţi spre noi.

— Şi voi? spuse Aedion, măsurându-i din priviri pe ea, pe Rowan şi pe Dorian.

— Eu trag prima, spuse Aelin, flăcările dansându-i ochii.

Rowan îşi înclină capul.

— Doamna mea vrea prima şi primeşte prima lovitură. Şi, după ce au să se împrăştie panicaţi, o să intervenim noi.

Aedion îl privi lung.

— Să nu ratezi de data asta.

— Ticălosule! se răsti ea.

Nu observă zâmbetul lui Aedion când se duse să mai ia o armă din bagajele lor, apucând o tolbă cu săgeţi în fiecare mână şi aruncând unul dintre arcuri şi scutul pe spatele lui lat. Manon îşi ocupase

deja postul în vârful zidului din spatele lor, mormăind când încordă celălalt arc al lui Aedion.

Rowan îi spuse lui Dorian:

— Izbucniri scurte. Găseşte-ţi ţintele – în mijlocul grupurilor – şi foloseşte doar câtă magie ai nevoie. Nu o risipi pe toată deodată. Ţinteşte spre capete, dacă poţi.

— Şi când au să înceapă să aterizeze? întrebă Dorian, măsurând din priviri terenul.

— Protejează-te şi atacă atunci când poţi. Să stai tot timpul cu spatele la zid.

— Nu voi fi din nou prizonierul lui.

Aelin încercă să ignore însemnătatea spuselor lui.

Dar Manon preciză de pe zidul de deasupra lor, cu o săgeată pusă în arc:

— Dacă o să se ajungă la asta, prinţişorule, am să te ucid înaintea lor!

Aelin spuse printre dinţi:

— Nu vei face aşa ceva.

Amândoi o ignorară când Dorian spuse:

— Mulţumesc.

— *Niciunul* din voi nu va fi luat prizonier! mormăi Aelin şi plecă.

Şi nu aveau să mai aibă o a doua sau o a treia şansă.

Doar pe prima. Singura ei şansă.

Poate că era timpul să vadă cât de adânc era noul puţ de putere. Ce locuia în el.

Poate că era timpul ca Morathul să înveţe să ţipe.

Aelin se apropie de marginea apei, apoi sări pe următoarea insulă cu iarbă şi pietre. Rowan veni

tăcut lângă ea, mergând în acelaşi ritm. Abia după ce ajunseră pe următorul deal îşi înclină faţa spre ea, pielea lui aurie întinzându-se, ochii fiindu-i la fel de reci ca ai ei.

Numai că furia era îndreptată către ea – poate mai domolită decât o percepuse în Mistward. Ea îşi dezgoli dinţii cu un zâmbet feroce, macabru.

— Ştiu, ştiu. Adaugă sugestia mea cu privire la folosirea cheii Wyrd pe lista tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le fac sau le spun.

Aripi mari şi pieloase bătură aerul şi, în sfârşit, ţipetele ascuţite începură să coboare spre ei. Genunchii îi tremurară, dar ea îşi reprimă frica ştiind că şi el o putea simţi.

Aşadar, îşi impuse să mai facă un pas pe acea câmpie îmbibată cu apă şi plină de păpuriş – spre armata ilkenilor, care aveau să ajungă deasupra lor în câteva minute sau poate chiar mai repede.

Şi îngrozitorul şi nenorocitul de Lorcan le câştigase răgazul, de oriunde s-ar fi aflat ticălosul.

Rowan nu obiectă când ea mai făcu un pas, apoi un altul. Aelin trebuia să se distanţeze de toţi – trebuia să se asigure că toţi tăciunii puteau să atingă armata şi că nu îşi risipea puterea călătorind prea departe ca să facă asta.

Ceea ce însemna că era nevoită să înainteze singură în mlaştină. Să aştepte ca acele creaturi să fie suficient de aproape, încât să le vadă dinţii şi să ştie cine mărşăluia acum prin păpuriş, în direcţia lor, şi ce avea să le facă ea.

Dar ilkenii atacară în continuare.

La distanţă, departe, în dreapta, creaturile mlaştinii începură să ţipe – fără îndoială, în urma

Lysandrei. Ea se rugă ca bestiile să fie flămânde. Şi că nu le deranja carnea din Morath.

— Aelin!

Vocea lui Rowan trecu peste apă, peste plante şi prin vânt. Ea se opri, uitându-se peste umăr spre locul în care el stătea acum pe un banc de nisip, ca şi când i-ar fi fost imposibil să *nu* o urmeze.

Oasele puternice şi neînduplecate ale feţei lui erau fixate cu acea brutalitate de războinic. Dar ochii lui verzi erau strălucitori – aproape blânzi – când ea spuse:

— Aminteşte-ţi cine eşti. Cu fiecare pas înainte şi înapoi. Aminteşte-ţi cine eşti. Şi că îmi aparţii.

Ea se gândi la cicatricele noi şi delicate de pe spatele lui – semne făcute de unghiile ei, pe care el refuzase să şi le vindece cu magia lui şi pe care, în schimb, le tămăduise cu apă de mare, sarea închizând cicatricele înainte ca trupul nemuritor să le poată netezi. Semnele revendicării ei, îi şoptise el ultima dată când făcuseră dragoste. Aşadar, el şi oricine i-ar fi văzut ar fi ştiut că era al ei. Că era al ei, aşa cum şi ea era a lui.

Şi deoarece el era al ei, deoarece *toţi* erau ai ei...

Aelin se întoarse cu spatele la el şi traversă câmpia în fugă.

Cu fiecare pas spre armata ale cărei aripi abia le zărea, se uită după bestiile stârnite de Lysandra, tocmai când începu să coboare rapid şi mortal în inima magiei ei.

De câteva zile, zăbovise sleită de puteri, cu un ochi la abisul topit şi clocotitor de dedesubt. Rowan ştia. Fenrys şi Gavriel cu siguranţă ştiau. Îi

protejase, le uscase hainele, ucisese insectele care îi supărau... Apelase la diverse şi neînsemnate metode de a-şi elibera tensiunea, de a-şi păstra echilibrul şi de a se obişnui cu profunzimea şi presiunea puterii.

Cu cât se afunda mai mult în puterea ei, cu atât mai mult presiunea îi apăsa corpul şi mintea. Aceea era arsura – când ceda presiunii, când magia era epuizată prea repede sau prea lacom, când era consumată, iar purtătorul încerca încă să se scufunde mai mult decât ar fi trebuit.

Aelin se opri în mijlocul câmpului. Ilkenii o văzuseră alergând, iar acum zburau spre ea, neatenţi la cei trei masculi care se strecurară în depărtare, cu arcurile pregătite, ca să-i împingă pe soldaţii lui Erawan în flăcările ei.

Dacă ar fi putut să le ardă apărarea! Ar fi trebuit să-şi secătuiască puterea ca să-i incinereze pe toţi. Adevărata putere a lui Aelin Aducătoarea-Focului. Niciun tăciune mai puţin.

Aşadar, Aelin renunţă la însemnele civilizaţiei, la conştiinţă, la reguli şi la umanitate şi plonjă în focul ei.

Zbură spre acel abis în flăcări, mai deloc conştientă de umiditatea densă de pe pielea ei, de presiunea care i se acumula în cap.

Plonjase direct în jos şi se împinsese de pe fund, aducând toată acea putere la suprafaţă împreună cu ea. Efortul avea să fie imens şi adevăratul test al controlului şi puterii. Uşor – era atât de uşor să pătrundă în inima focului şi a cenuşii. Partea grea era să o aducă la suprafaţă; atunci urma să aibă loc explozia.

Tot mai adânc, Aelin se avântă în puterea ei. Prin ochii muritori şi reci, îi observă pe ilkeni apropiindu-se. O clemenţă – dacă fuseseră vreodată oameni, poate le-ar fi arătat îndurare ucigându-i.

Aelin ştia că ajunsese la ultima limită a puterii ei, datorită alarmei care-i bubui atunci când se aruncă în profunzimile arzătoare ale iadului.

Regina Focului şi a Umbrei, Moştenitoarea Focului, Aelin a Focului Sălbatic, Inimă de Foc.

Ea trecu arzând prin toate titlurile, asumându-şi-le, devenind ceea ce şuieraseră ambasadorii străini când dăduseră raportul despre puterea instabilă şi tot mai mare a reginei-copil din Terrasen, a copilului-regină. O promisiune care fusese şoptită în întuneric.

Presiunea începu să i se adune în cap şi în vene.

Mult în spate, în afara razei ei de acţiune, simţi licăririle magiei lui Rowan şi ale lui Dorian care-şi adunau exploziile ce aveau să le răspundă alor ei.

Aelin se afundă în inima necunoscută a puterii ei.

Infernul se continua la nesfârşit.

Capitolul 56

Lorcan ştia că încă erau prea lenţi, cu sau fără semnalul de avertisment.

Elide gâfâia, împleticindu-se când Lorcan se opri la marginea unei câmpii mari şi inundate. Ea îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă de pe faţă, inelul lui Athril licărindu-i pe deget. Ea nu-l întrebase de

unde îl avea sau ce făcea când Lorcan i-l strecurase pe deget în dimineaţa asta. El doar o avertizase să nu îl scoată niciodată; că, probabil, era singurul lucru care ar fi putut să o păzească de ilkeni, de Morath.

Forţa se îndreptase spre nord şi departe de locul din care plecaseră Lorcan şi Elide, fără îndoială ca să-şi asigure o abordare mai bună. Şi, în capătul celălalt al câmpiei, prea departe pentru ca Elide să vadă clar cu ochii ei de om, Whitethorn, al cărui păr argintiu licări, era lângă Regele Adarlanului. Magia, strălucitoare şi rece, se rotea în jurul lor. Şi, mai departe...

Pe toţi zeii! Gavriel şi Fenrys erau în păpuriş, cu arcurile încordate. Şi fiul lui Gavriel. Îndreptate spre armata care se apropia. Aşteptând...

Lorcan observă unde se uitau toţi.

Nu către armata care se apropia de ei.

Ci spre regina care stătea singură, în inima câmpiei inundate.

Lorcan îşi dădu seama o clipă prea târziu că el şi Elide se aflau de partea greşită a liniei de demarcaţie – prea departe spre nord de locul în care tovarăşii lui Aelin stăteau în siguranţă în spatele ei.

Îşi dădu seama exact în clipa în care Elide o văzu pe femeia cu păr auriu care înfrunta armata.

Braţele i se înmuiară pe lângă corp. Faţa îi era palidă.

Elide făcu un pas clătinându-se – un pas spre Aelin, scoţând un mic zgomot.

Atunci, el o simţi.

Lorcan o mai simţise, în ziua aceea din

Mistward. Când Regina Terrasenului îi devastase pe prinţii Valg, când puterea ei fusese un monstru venit din adâncuri, făcând lumea să tremure.

Asta nu era nimic – *nimic* – în comparaţie cu puterea care vuia acum în lume.

Elide se clătină, rămânând cu gura căscată la pământul buretos, când apa mlaştinii se undui.

Cinci sute de ilkeni se apropiară. Ei primiseră avertismentul lui şi întinseseră o capcană.

Iar acea putere... acea putere pe care Aelin o scotea din gaura iadului în care se afla, din puţul aprins pe care fusese condamnată să-l suporte... avea să treacă peste ei.

— Ce este, şopti Elide, dar Lorcan sări spre ea, aruncându-se la pământ, acoperindu-i corpul cu al lui.

El proiectă un scut peste ei, coborând repede şi puternic în magia lui, căderea fiind aproape necontrolată. Nu avu timp să facă nimic, ci doar să-şi verse fiecare gram de putere în scutul său, în singura barieră care i-ar fi împiedicat să se topească.

Nu ar fi trebuit să-şi risipească energia avertizându-i. Nu când acum era foarte probabil ca el şi Elide să moară din cauza asta.

Whitethorn ştia – chiar şi în Mistward – că regina nu îşi intrase încă în drepturi. Ştia că o asemenea putere apărea o dată la câteva veacuri şi, ca să o servească, să o servească pe *ea...*

Era un regat care nu doar ar fi schimbat lumea, ci ar fi dat naştere uneia noi.

Un regat care ar fi putut cuceri această lume şi pe oricare alta.

Dacă şi-ar fi dorit. Dacă femeia de pe câmp şi-ar fi dorit. Şi asta era întrebarea, nu-i aşa?

— Lorcan, şopti Elide, cu vocea spartă de dorinţă pentru regină sau de teama ei – el nu ştia.

Nu avu timp să presupună, când un răget feroce se ridică din păpuriş. Un ordin.

Şi, apoi, o ploaie de săgeţi ţintite precis şi brutal zburară din mlaştină ca să lovească flancurile exterioare ale ilkenilor. El observă săgeţile lui Fenrys după vârfurile negre care îşi găsiră cu uşurinţă ţintele. Nici fiul lui Gavriel nu rată. Ilkenii căzură din cer, iar ceilalţi intrară în panică, zburând unii în alţii, înclinându-se în interior.

Chiar spre locul în care Regina Terrasenului îşi dezlănţui toată forţa magiei asupra lor.

~

În clipa în care Lysandra urlă ca să anunţe că bestiile din mlaştină erau nervoase şi că ea se afla din nou în siguranţă în spatele liniilor lor, în clipa în care ilkenii se apropiară atât de mult, încât Aedion ar fi putut să-i doboare ca pe nişte gâşte, regina lui explodă.

În ciuda faptului că ţinta lui Aelin era departe de ei, în ciuda scutului lui Rowan, căldura focului *pârjolea.*

— Pe toţi zeii! se trezi Aedion spunând când se retrase clătinându-se prin păpuriş, retrăgându-se mai mult în spatele liniei ei de atac. Pe toţi zeii!

Cei din inima legiunii nu avură timp să ţipe când fură mistuiţi într-o mare de flăcări.

Aelin nu era o salvatoare în spatele căreia să te afli, ci un cataclism de care să te fereşti.

Focul deveni mai fierbinte, oasele scârţâindu-i, când transpiraţia îi apăru pe frunte. Dar Aedion ocupă o nouă poziţie şi aruncă o privire ca să se asigure că tatăl său şi Fenrys făcuseră la fel în cealaltă parte a câmpului inundat şi ţinti spre ilkenii care se fereau din calea flăcării. El îşi folosi inteligent săgeţile.

Cenuşa cădea pe pământ ca o zăpadă, constant şi lent.

Nu destul de rapid. Ca şi când ar fi simţit ritmul lent al lui Aelin, gheaţa şi vântul explodară deasupra.

Acolo unde flacăra aurie şi roşie nu topea legiunea lui Erawan, Dorian şi Rowan o spulberau.

Ilkenii încă rezistau, ca şi când ar fi fost o pată de întuneric mai greu de îndepărtat.

Aelin ardea în continuare. Aedion nici măcar nu putea să o vadă în mijlocul acelei puteri.

Era un preţ – o asemenea putere trebuia să aibă un preţ.

Ea se născuse ştiind greutatea coroanei şi a magiei ei. Îi simţise izolarea cu mult înainte de a ajunge la adolescenţă. Şi asta părea o pedeapsă suficientă, dar… trebuia să aibă un preţ.

„Necunoscut este preţul meu.” Asta îi spusese vrăjitoarea.

În minte îi încolţi o idee, pe care încă nu o putea ajunge. El trase penultima săgeată între ochii unui ilken frenetic.

Treptat, rezistenţa malefică împotriva magiei cedă în faţa exploziilor de gheaţă, vânt şi flăcări.

Iar apoi, Whitethorn începu să se îndrepte spre furtuna de foc, de la cincisprezece metri în faţă. Spre Aelin.

~

Lorcan o ţintui pe Elide la pământ, aruncând toate umbrele şi rezervele rămase de întuneric în acel scut. Flăcările erau atât de fierbinţi, încât transpiraţia îi curgea pe frunte, chiar în părul ei mătăsos, întins pe muşchiul verde. Apa mlaştinii din jurul lor fierbea.

Fierbea. Peştii pluteau cu burta în sus. Ierburile se uscau şi luau foc. Toată lumea era un iad, fără început şi fără sfârşit.

Cu sufletul întunecat şi sfâşiat, Lorcan îşi înclină capul şi urlă la unison cu cântecul arzător al puterii ei.

Elide se crispa, cu pumnii strânşi în cămaşa lui şi cu faţa băgată în gâtul lui Lorcan, când el scrâşni din dinţi şi înfruntă furtuna de foc. Nu era doar foc, îşi dădu el seama. Ci vânt şi gheaţă. Alte două magii puternice i se alăturaseră ei – sfâşiindu-i scutul şi pe ilkeni.

Val după val, magia se izbi în puterea lui. Un dar mai mic ar fi cedat – o magie inferioară ar fi încercat să se opună, nu doar să lase puterea să treacă peste ei.

Dacă Erawan i-ar fi pus lui Aelin Galathynius un colier la gât... totul s-ar fi sfârşit.

Să ţină legată femeia şi puterea aceea... Oare un colier ar fi fost în stare să controleze *asta?*

Printre flăcări ceva se mişcă.

Whitethorn mergea pe mlaştina care fierbea, fără să se grăbească.

Flăcările se roteau în jurul cupolei scutului lui Rowan, răsucindu-se cu vântul lui îngheţat.

Doar un mascul care îşi pierduse minţile s-ar fi aventurat în acea furtună.

Ilkenii continuau să moară lent şi deloc curat, de vreme ce magia lor întunecată cedase. Cei care încercau să fugă de flăcări, de gheaţă sau de vânt erau doborâţi de săgeţi. Cei care reuşeau să aterizeze erau sfâşiaţi în ambuscadele ghearelor, ale colţilor şi ale loviturilor cozilor solzoase.

Profitaseră de fiecare minut al avertismentului său. Întinseseră cu uşurinţă o capcană pentru ilkeni. În care ei căzuseră atât de repede...

Dar Rowan ajunse la regina din mijlocul mlaştinii când flăcările ei se stinseră, în timp ce vântul lui se opri şi fuioarele de gheaţă neiertătoare îi sparseră pe cei câţiva ilkeni care zburau pe cer.

Cenuşa şi gheaţa strălucitoare căzură din belşug şi rotindu-se ca fulgii de zăpadă, tăciunii dansând între grămezile de cadavre ale ilkenilor. Nu mai erau supravieţuitori. Niciunul.

Lorcan nu îndrăzni să ridice scutul.

Nici când prinţul păşi pe mica insulă unde stătea regina. Nici când Aelin se întoarse spre Rowan şi singura flacără rămasă era o coroană de foc pe capul ei.

Lorcan urmări în linişte cum Rowan îi cuprinse cu o mână talia şi cu cealaltă obrazul şi îşi sărută regina.

Tăciunii îi agitară părul desfăcut când ea îşi

înfăşură braţele în jurul gâtului său şi se apropie. O coroană aurie de flăcări se aprinse pe capul lui Rowan – geamăna celei pe care o văzuse Lorcan arzând în ziua aceea, în Mistward.

El îl cunoştea pe Whitethorn. Ştia că prinţul nu era ambiţios – nu cum ar fi putut muritorii să fie. Probabil că ar fi iubit-o pe femeie dacă ar fi fost obişnuită. Dar puterea aceasta...

În sufletul lui pustiit, Lorcan simţi atracţia şi o urî.

Era motivul pentru care Whitethorn mersese spre ea – motivul pentru care Fenrys era acum la jumătatea câmpului, uluit, cu toată atenţia îndreptată către locul în care stăteau ei, îmbrăţişaţi.

Elide se agită sub el.

— S-a... terminat?

Având în vedere pasiunea cu care regina îşi săruta prinţul, el nu ştia ce să-i spună lui Elide. Dar o lăsă să iasă de sub el, ridicându-se în picioare ca să se uite pe furiş la cele două siluete de la orizont. El se ridică şi le urmări împreună cu ea.

— I-au ucis pe toţi, şopti ea.

O întreagă legiune – dispărută. Nu cu uşurinţă, dar... ei reuşiseră.

Cenuşa tot mai cădea, adunându-se în părul negru şi mătăsos al lui Elide. El luă uşor un fir, apoi ridică un scut pentru a nu se mai aşeza cenuşa pe ea.

Din seara precedentă, nu o mai atinsese. Nu avusese timp, iar el nu voise să se gândească la ce îi făcuse sărutul acela. Cum îl distrusese complet şi încă îi făcea stomacul să se răsucească în moduri

cu care nu era sigur că s-ar fi putut obişnui.

— Ce facem acum? întrebă Elide.

Îi luă o clipă să-şi dea seama la ce se referea ea. Aelin şi Rowan se retraseră în cele din urmă, deşi prinţul se aplecă să-i atingă gâtul.

Puterea atrăgea putere printre Fae. Poate că Aelin Galathynius avea ghinion că masculii din grup fuseseră atraşi de puterea lui Maeve cu mult înainte ca ea să se fi născut şi că, în schimb, se înlănţuiseră de ea.

Poate că ei erau cei ghinionişti, pentru că nu aşteptaseră ceva mai bun.

Lorcan scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile inutile şi trădătoare.

Cea care stătea acolo era Aelin Galathynius. Cu puterea epuizată.

El simţi acum lipsa completă a sunetului sau senzaţiei de căldură acolo unde, cu câteva clipe în urmă, fusese o furtună groaznică. Şi frigul care se strecura.

Ea îşi golise toată rezerva. Cu toţii o făcuseră. Poate că Whitethorn mersese spre ea şi o îmbrăţişase nu doar pentru că voia să o încalece în mijlocul mlaştinii, ci să o ţină în picioare de îndată ce puterea ar fi dispărut. Imediat ce ea ar fi rămas vulnerabilă.

Deschisă atacului.

„Ce facem acum?” întrebase Elide.

Lorcan schiţă un zâmbet.

— Mergem să-i salutăm.

Schimbarea din tonul lui o făcu să se oprească.

— Nu sunteţi prieteni.

Cu siguranţă nu erau, şi el nici nu-şi dorea să

fie, nu când regina era în raza lui vizuală. Nu când ea avea acea cheie Wyrd... geamăna celei pe care o purta Elide.

— Nu au să mă atace, spuse el şi începu să se îndrepte spre ei.

Apa mlaştinii era aproape fierbinte, iar el se strâmbă la peştii care pluteau, cu ochii lăptoşi deschişi larg spre cer. Broaştele şi alte animale pluteau printre ei, mişcându-se în valurile făcute de el.

Elide şuieră când intră în apa fierbinte, dar îl urmă.

Încet, Lorcan se apropie de prada lui, prea concentrat la ticăloasa care scuipa foc ca să observe că Fenrys şi Gavriel dispăruseră din poziţiile lor din păpuriş.

Capitolul 57

Fiecare pas spre Aelin era o eternitate – şi fiecare pas era cumva prea rapid.

Elide nu fusese niciodată mai conştientă de şchiopătatul ei, de hainele ei murdare, de părul dezordonat şi lung, de trupul firav şi de lipsa oricăror daruri vizibile.

Ea îşi imaginase puterea lui Aelin, visase cum distrusese castelul de cleştar.

Nu se gândise că faptul de a o vedea dezlănţuită i-ar fi făcut oasele să tremure de groază. Sau că şi ceilalţi aveau astfel de daruri înfiorătoare – gheaţa şi vântul care se împletiseră cu focul, până când doar moartea se pogorâse din cer. Mai că îi păru rău de ilkenii pe care îi uciseseră

ei.

Lorcan era tăcut. Încordat.

Acum, îşi dădea seama în ce stare era, îi cunoştea micile ticuri pe care el le credea insesizabile în faţa altora. Dar iată – mică zvâcnire din partea stângă a gurii lui. Aceea era încercarea lui de a-şi reprima furia care îl controla acum. Şi, acolo, uşoara înclinare a capului spre dreapta... aşa evalua şi reevalua el împrejurimile, armele şi obstacolele din câmpul vizual. Oricare ar fi fost scopul acestei întâlniri, Lorcan nu credea că avea să decurgă bine.

El se aştepta să se lupte.

Dar Aelin – *Aelin* – se întorsese acum spre ei din locul în care stătuse pe mormanul de iarbă. Prinţul ei cu păr argintiu se întoarse odată cu ea şi făcu nonşalant un pas în faţa ei. Aelin îl ocoli. El încercă să îi blocheze din nou calea. Ea îl înghionti cu cotul şi rămase pe loc lângă el. Prinţul din Doranelle – iubitul reginei ei. Cât ar fi contat părerea în faţa lui Aelin? Dacă el îl ura pe Lorcan, şi-ar fi însuşit imediat şi ea dispreţul şi neîncrederea lui?

Ea ar fi trebuit să se gândească la cum ar fi părut să fie văzută cu Lorcan, să se apropie cu Lorcan.

— Regreţi că m-ai ales ca aliat? întrebă Lorcan cu un calm tăios. Ca şi când şi el ar fi reuşit să citească semnele care o dădeau de gol.

— Asta spune ceva, nu-i aşa?

Ea ar fi putut jura că în ochii lui licări ceva asemănător suferinţei. Dar era tipic pentru Lorcan – abia tresărise chiar şi când se frecase de el, în

barcă.

— Se pare că oricum înţelegerea noastră este pe cale să se încheie, zise el. Am să mă asigur că am să le explic termenii, nu-ţi face griji. Nu mi-ar plăcea ca ei să creadă că-ţi petreci timpul cu mine.

— Nu la asta m-am referit.

El pufni.

— Nu-mi pasă.

Elide se opri şi-şi dori să îl facă mincinos pentru că, pe jumătate, ştia că el minţea şi că, tot pe jumătate, pieptul i se strânse la auzul cuvintelor. Dar ea rămase tăcută, lăsându-l să înainteze, distanţa dintre ei crescând cu fiecare pas grăbit.

Dar ce ar fi putut să-i spună lui Aelin? „Bună? Ce mai faci? Te rog, nu mă incinera? Îmi pare rău că sunt atât de murdară şi oloagă?”

O mână blândă o atinse pe umăr. „Fii atentă! Uită-te împrejur!”

Elide îşi ridică privirea din locul în care se strâmbase la hainele ei murdare. Lorcan era probabil la şase metri în faţă, ceilalţi fiind doar nişte siluete aproape de orizont.

Mâna invizibilă de pe umărul ei se strânse. „Observă. Vezi.”

Ce să vadă? Cenuşa şi gheaţa cădeau în dreapta, ruinele se ridicau în stânga şi numai mlaştina se întindea înainte. Dar Elide se opri, studiind lumea din jurul ei.

Ceva era în neregulă. Ceva făcu toate creaturile care supravieţuiseră vârtejului de magie să devină din nou tăcute. Iarba arsă foşni şi suspină.

Lorcan continuă să meargă, cu spatele rigid,

deşi nu întinse mâna spre arme.

„Vezi, vezi, vezi.”

Ce să vadă? Ea se întoarse pe loc, dar nu găsi nimic. Deschise gura ca să-l strige pe Lorcan.

Ochii aurii licăriră în tufe, la mai puţin de treizeci de paşi în faţă.

Ochi aurii imenşi, aţintiţi asupra lui Lorcan, în timp ce el mergea la doar câţiva metri distanţă. Un leu de munte, gata să atace, să sfâşie carnea şi să rupă oasele...

„Nu...”

Bestia se avântă din iarba arsă.

Elide îl strigă pe Lorcan.

El se roti, dar nu spre leu. Spre ea, acel chip furios se îndrepta spre *ea...*

Dar ea alerga, cu piciorul străbătut de durere, în timp ce Lorcan simţi, în sfârşit, că urma să fie atacat.

Leul de munte ajunse la el, gheare groase ţintind în jos, când îşi îndreptă colţii chiar spre gâtul lui.

Lorcan scoase cuţitul de vânătoare atât de repede, încât se zări numai licărul gri al oţelului.

Bestia şi masculul Fae căzură la pământ, chiar în apa noroioasă.

Elide se grăbi spre el, un ţipăt nerostit izbucnind din ea. Nu era un leu de munte obişnuit. Nici pe departe. Nu după cum cunoştea fiecare mişcare a lui Lorcan când ei se rostogoliră prin apă, când se feriră, se loviră şi se atacară, sângele ţâşnind, magia lovindu-se, scut pe scut...

Apoi atacă lupul.

Un lup alb şi imens, care ţâşnise de nicăieri,

furios şi concentrat doar asupra lui Lorcan.

Lorcan scăpă de leu, sângele curgându-i pe braţ şi pe picior, şi gâfâi. Dar lupul dispăruse în *neant.* Unde era, unde era...

Apăru din aer, ca şi când ar fi păşit pe un pod invizibil, la trei metri de Lorcan.

Nu era un atac. Era o execuţie.

Elide traversă spaţiul dintre două movile de pământ, iarba îngheţată tăindu-i palmele, ceva scârţâindu-i în picior...

Lupul sări spre spatele vulnerabil al lui Lorcan, cu ochi lucioşi şi însetaţi de sânge şi cu dinţi strălucitori.

Elide urcă repede micul deal, timpul rotindu-se de sub ea.

„Nu, nu, nu, nu."

Colţii urâţi şi albi se apropiară de spatele lui Lorcan.

Lorcan o auzi atunci, îi auzi suspinul tremurat când ea se aruncă în el.

Îngrijorat, căscă ochii când ea se izbi în spatele lui neprotejat.

Când observă lovitura fatală venind nu dinspre leul din faţa lui, ci dinspre lupul care, în loc să-i cuprindă lui gâtul, o apucă pe Elide de braţ.

Ar fi putut jura că ochii lupului se măriră de groază când încercă să retragă lovitura fizică, când un scut întunecat şi dur se izbi de ea, lăsând-o fără aer cu rezistenţa lui de neclintit...

Sânge, durere, oase, iarbă şi urlete de furie.

Lumea se înclină când ea şi Lorcan căzură la pământ, trupul fiindu-i aruncat peste al lui, iar lupul o trase de braţ cu fălcile.

Ea se ghemui peste Lorcan, aşteptând ca lupul şi leul de munte să-şi termine treaba, să îi apuce gâtul şi să-l muşte.

Nu veni niciun atac. Liniştea spintecă lumea.

Lorcan se întoarse peste ea, respirând sacadat, cu chipul însângerat şi palid când îi studie faţa, braţul. „Elide, Elide, Elide...

Ea nu putea respira, nu putea ignora senzaţia că braţul îi era doar fâşii de carne şi oase rupte...

Lorcan îi cuprinse faţa înainte ca ea să se poată uita şi izbucni:

— De ce ai făcut asta? *De ce?*

El nu aşteptă un răspuns. Îşi înălţă capul şi mârâitul lui atât de urât îi răsună în oase, îi făcu durerea din braţ să sporească atât de mult, încât ea scânci.

El mârâi la leu şi la lup, scutul lui fiind un vânt întunecat rotitor în jurul lor:

— Eşti mort. Amândoi sunteţi *morţi...*

Elide întoarse capul suficient cât să-l vadă pe lupul alb holbându-se la ei. La Lorcan. Să vadă lupul transformându-se cu un licăr de lumină în cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Chipul lui bronzat se încordă când îi studie braţul. Braţul ei, braţul ei...

— Lorcan, ni s-a ordonat, se auzi vocea blândă şi necunoscută a unui bărbat din locul în care şi leul se transformase într-un mascul Fae.

— Să le ia naiba de ordine, ticălos nenorocit!

Războinicul-lup spuse printre dinţi, gâfâind:

— Nu ne mai putem împotrivi mult ordinului, Lorcan...

— Coboară scutul! spuse cel mai calm. O pot

vindeca pe fată. Las-o să plece!

— Am să vă ucid pe amândoi, jură Lorcan. *Am să te ucid...*

Elide se uită la braţul ei.

Lipsea o bucată. Din antebraţ. Sângele curgea în rămăşiţele ierbii arse. Osul alb ieşea în afară...

Poate că ea începu să ţipe sau să suspine sau să tremure în tăcere.

— Nu *te uita,* izbucni Lorcan, strângându-i din nou faţa ca să îi îndrepte privirea spre a lui.

Chipul îi era brăzdat de o furie atât de grozavă, încât ea abia îl recunoscu, dar el nu făcu nicio mişcare împotriva masculilor.

Puterea lui era epuizată. Şi-o consumase aproape pe toată protejându-i de flacăra lui Aelin şi de magia oricărei creaturi ce mai fusese pe câmp. Acest scut... era tot ce-i mai rămăsese lui Lorcan.

Şi, dacă l-ar fi coborât ca ei să o poată vindeca... cei doi l-ar fi ucis. El îi avertizase în privinţa atacului, iar ei tot l-ar fi ucis.

Aelin – unde era *Aelin...*

Marginile lumii deveneau tot mai întunecate, corpul ei implorând să cedeze mai degrabă decât să suporte durerea care-i reordona totul în viaţă.

Lorcan se încordă ca şi când ar fi simţit uitarea care ameninţa.

— Vindec-o, îi spuse el masculului cu ochi blânzi, iar apoi, continuăm...

— Nu, spuse ea. Nu pentru asta, nu pentru *ea...*

Ochii negri ai lui Lorcan erau inexpresivi când ea îi studie chipul.

— Voiam să te însoţesc în Perranth, rosti încet

Lorcan, apoi coborî scutul.

~

Nu era o alegere grea. Şi nu îl înspăimânta. Nu la fel de mult ca rana mortală din braţul ei.

Fenrys atinsese o arteră. Ea ar fi rămas fără sânge în câteva minute.

Lorcan fusese născut din şi dăruit cu întuneric. Să se întoarcă în el nu era o sarcină dificilă.

Dar să lase acea lumină strălucitoare şi minunată să se stingă înaintea lui... În oasele lui vechi şi amare, nu putea accepta asta.

Ea fusese uitată – de tot şi de oricine. Şi totuşi sperase. Şi totuşi fusese bună cu el.

Şi totuşi îi oferise un licăr de pace în timpul în care el o cunoscuse.

Ea îi oferise un cămin.

El ştia că Fenrys nu ar fi putut să se împotrivească ordinului de asasinare dat de Maeve. Ştia că Gavriel avea să se ţină de cuvânt şi să o vindece, dar că Fenrys nu putea lupta împotriva ordinului jurământului de sânge.

El ştia că ticălosul urma să-şi regrete fapta. Ştia că lupul fusese îngrozit în clipa în care Elide sărise între ei.

Lorcan renunţă la scutul său, rugându-se ca ea să nu urmărească începutul vărsării de sânge. Aşa cum fusese când el şi Fenrys se atacaseră cu ghearele şi colţii. Ar fi rezistat împotriva războinicului. Dacă Gavriel nu s-ar fi alăturat din nou.

Scutul dispăru, iar Gavriel fu imediat în

genunchi, întinzându-şi mâinile late spre braţul ei. Durerea o paraliza, dar ea încercă să-i spună lui Lorcan să fugă, să ridice din nou scutul...

Lorcan se ridică în picioare, ignorându-i rugămintea.

El se întoarse spre Fenrys. Războinicul tremura de încordare, cu mâinile încleştate pe lângă corp, ca să nu-şi apuce vreuna din săbii.

Elide încă suspina, încă îl implora.

Trăsăturile încordate ale lui Fenrys erau brăzdate de regret.

Lorcan îi zâmbi războinicului.

Gestul îl scoase pe Fenrys din minţi.

Santinela lui sări spre el, cu sabia scoasă, iar Lorcan şi-o ridică pe a lui, ştiind deja mişcarea pe care Fenrys plănuia să o folosească. El îl învăţase cum să o facă. Şi ştia că Fenrys îşi cobora garda în partea stângă, doar pentru o clipă, expunându-şi gâtul...

Fenrys ateriză în faţa lui, lovind jos şi ferindu-se spre dreapta.

Lorcan îşi înclină sabia spre gâtul vulnerabil.

Amândoi fură aruncaţi în spate de un vânt intens şi rece, rămas în urma luptei.

Fenrys se ridică în picioare, cuprins de furia de sânge, dar vântul se tot izbi în el, ţinându-l la pământ. Lorcan se luptă împotriva lui, dar scutul pe care îl aruncase Whitethorn peste ei, puterea brută pe care o folosea acum ca să-i ţină ţintuiţi, era prea puternică de vreme ce magia lui era epuizată.

Cizmele scârţâiră pe iarba arsă. Întins pe malul unui deluşor, Lorcan îşi ridică fruntea. Whitethorn,

ai cărui ochi licăreau de furie, stătea între el şi Fenrys.

Rowan îi studie pe Gavriel şi Elide care încă plângea, încă implora să se termine tot. Dar braţul ei...

O zgârietură îi păta braţul alb ca luna, dar puterea de vindecare brută de pe câmpul de luptă a lui Gavriel umpluse golurile, carnea lipsă şi oasele rupte. Şi el trebuie să-şi fi folosit toată magia...

Gavriel se legănă un pic.

Vocea lui Whitethorn era aspră.

— Asta se termină acum. Voi doi nu vă atingeţi de ei. Sunt sub protecţia lui Aelin Galathynius. Dacă îi răniţi, faptul va fi considerat act de război.

Erau cuvinte vechi şi clare, singurul mod în care un ordin de sânge putea fi împiedicat. Nu anulat – ci doar întârziat puţin. Ca să le câştige timp.

Fenrys gâfâi, dar uşurarea licări în ochii lui. Gavriel se încovoie uşor.

Ochii negri ai lui Elide erau încă sticloşi de durere, pistruii de pe obraji contrastând cu albul nefiresc al pielii ei.

Whitethorn le spuse lui Fenrys şi lui Gavriel:

— Ne-am înţeles cu ce naiba se va întâmpla dacă depăşiţi limita?

Spre şocul definitiv al lui Lorcan, ei îşi plecară capetele şi spuseră:

— Da, prinţe!

Rowan coborî scuturile, iar Lorcan se grăbi spre Elide, care se chinuia să se ridice, holbându-se la braţul ei aproape vindecat. Gavriel se retrase cu

înţelepciune. Lorcan îi examină braţul, faţa, trebuind să o atingă, să o miroasă...

El nu observă că paşii uşori din iarbă nu erau ai foştilor lui tovarăşi.

Dar cunoştea vocea feminină care se auzi din spatele lui:

— Ce naiba se întâmplă?

~

Elide nu avea cuvinte să-i spună lui Lorcan ce simţise în momentul în care el coborâse scutul. Ce simţise când prinţul războinic tatuat şi cu păr argintiu oprise măcelul fatal.

Dar ea rămase fără suflare când se uită peste umărul lat al lui Lorcan şi văzu femeia cu păr auriu mergând spre ei.

Era tânără, şi totuşi chipul ei... Era un chip antic, precaut, viclean şi puternic. Frumos, cu piele bronzată şi ochi turcoaz, strălucitori. Ochi de turcoaz, cu un miez auriu în jurul pupilei.

Ochi Ashryver.

Aceiaşi ca ai bărbatului frumos şi blond care veni lângă ea cu un arc în mână şi cu trupul musculos încordat când evaluă dacă trebuia să verse sânge.

Două feţe ale aceleiaşi monede aurii.

Aelin. Aedion.

Amândoi o ţintuiau cu privirea tipică familiei Ashryver.

Aelin clipi şi chipul bronzat i se încreţi când întrebă:

— Tu eşti Elide?

Elide nu putu decât să dea aprobator cap. Încă aplecat pe jumătate deasupra ei, Lorcan era încordat ca un arc.

Aelin se apropie, fără să-şi mute privirea de la chipul lui Elide. Tânără – părea atât de tânără în comparaţie cu femeia care se apropia. Aelin avea cicatrice peste tot pe mâini, pe gât, pe încheieturile mâinilor... unde fuseseră cătuşele.

Se lăsă în genunchi la mai puţin de un pas distanţă, iar Elide se gândi că ar fi trebuit să facă o plecăciune până la pământ...

— Semeni... atât de mult cu mama ta, spuse Aelin, cu vocea spartă.

Aedion îngenunche tăcut şi-şi puse o mână latăpe umărul lui Aelin.

Mama ei, care murise luptând pentru ca femeia asta să poată trăi...

— Îmi pare rău, spuse Aelin cu umerii uşor plecaţi şi privirea în pământ când lacrimile îi alunecară pe obrajii roşii. Îmi pare rău. Câţi ani aşteptaseră acele cuvinte să fie rostite?

Chiar dacă pe Elide o durea braţul, asta nu o opri să-i atingă mâna lui Aelin, încleştată în poală.

Să atingă mâna bronzată, plină de cicatrice. Pielea caldă şi lipicioasă îi întâlni vârfurile degetelor.

Real. Acest lucru era real – *Aelin* era adevărată.

Ca şi când Aelin şi-ar fi dat seama de acelaşi lucru, îşi ridică fruntea. Deschise gura, dar regina strânse din buzele-i care tremurau.

Niciunul dintre cei adunaţi nu vorbi.

Şi, în sfârşit, Aelin îi spuse lui Elide:

— Ea a tras de timp pentru mine.

Elide ştia la ce se referea regina.

Lui Aelin începu să îi tremure mâna.

— Datorită mamei tale sunt azi în viaţă, spuse regina cu o voce răguşită.

— Ştiu, şopti Elide.

— Mi-a cerut să-ţi spun... Ea inhală tremurând. Dar Aelin nu îşi luă ochii de la ea, în ciuda lacrimilor care-i tot curgeau prin praful de pe obraji. Mama ta mi-a zis să îţi spun că te iubeşte foarte mult. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. „Spune-i lui Elide că o iubesc foarte mult.”

De mai bine de zece ani, Aelin fusese singura purtătoare a acelor ultime cuvinte. Vreme de zece ani, prin moarte, disperare şi război, Aelin le purtase prin regate.

Iar aici, la marginea lumii, ele se regăsiseră din nou. Aici, la marginea lumii, doar pentru o clipă, Elide simţi mâna caldă a mamei sale pe umăr.

Când plânse, lacrimile îi înţepară ochii lui Elide. Apoi auzi iarba scârţâind în spatele lor.

Ea văzu mai întâi părul alb şi, după aceea, ochii aurii.

Iar Elide suspină când Manon Cioc-negru apăru, schiţând un zâmbet.

Când Manon Cioc-negru le văzu pe ea şi pe Aelin, îngenuncheate în iarbă, şopti un singur cuvânt.

Speranţă.

Nu erau moarte. Niciuna din ele nu era moartă.

— Braţul te... spuse Aedion răguşit.

Aelin îl apucă uşor, inspectând tăietura superficială, noua piele roz care dezvăluia ce

lipsise cu doar câteva clipe în urmă, apoi se răsuci pe genunchi, mârâind la războinicul-lup.

Masculul cu păr auriu îşi feri privirea când regina se încruntă nemulţumită.

— Nu a fost vina lui, reuşi să spună Elide.

— Muşcătura sugerează contrariul, spuse sec Aelin, cu mânie în ochii turcoaz.

— Îmi pare rău, spuse masculul, ori reginei, ori lui Elide – ea nu ştia.

El îşi ridică privirea în care se citea ceva asemănător suferinţei spre Aelin.

Aelin ignoră cuvintele. Bărbatul tresări, iar prinţul cu păr argintiu păru să îi arunce scurt o privire compătimitoare.

Dar dacă nu Aelin dăduse ordinul să-l ucidă pe Lorcan...

Aelin se adresă *celuilalt* mascul cu păr auriu din spatele lui Elide, celui care o vindecase – leului:

— Presupun că Rowan ţi-a spus condiţiile. Dacă te atingi de ei, mori. Dacă respiri cum nu trebuie spre ei, eşti mort.

Elide încercă să nu se crispeze la răutatea acelor cuvinte. Mai ales când Manon zâmbi cu o încântare vicleană.

Aelin se încordă când vrăjitoarea veni în spatele-i expus, dar îi permise lui Manon să se aşeze în dreapta ei. Ca să o măsoare din priviri pe Elide cu ochii aurii.

— Îmi pare bine că ne întâlnim, pui de vrăjitoare, îi spuse Manon şi se întoarse spre Lorcan în acelaşi timp cu Aelin.

Aelin pufni.

— N-arăţi prea bine.

— Nici tu, se răsti Lorcan la ea.

Rânjetul lui Aelin era îngrozitor.

— Ai primit biletul meu, nu-i aşa?

Aedion pusese mâna pe sabie...

— Sabia din Orynth, spuse Elide deodată când observă măciulia din os şi semnele antice. Aelin şi Lorcan încetară să se atace. Sabia... tu...

O dată, Vernon îşi bătuse joc de ea, când venise vorba de sabie, spunându-i că fusese luată de Regele Adarlanului şi topită. Arsă, împreună cu tronul din corn de cerb.

Ochii turcoaz ai lui Aedion se îmblânziră.

— Este intactă. Noi am supravieţuit.

Cei trei supravieţuitori din regatul şi familiile lor.

Dar Aelin îl măsura din nou din priviri pe Lorcan, furioasă şi rânjind din nou primejdios. Elide spuse încet:

— Maiestate, am supravieţuit datorită lui. Ea arătă cu bărbia spre Manon. Şi datorită ei. Eu sunt aici datorită lor.

Manon dădu din cap, îndreptându-şi atenţia spre buzunarul în care Elide ascunsese bucata de piatră, confirmarea pe care o căutase, de altfel, amintirea celei de-a treia părţi a triunghiului.

— Sunt aici, spuse Elide când Aelin o ţintui cu ochii descurajant de vii, datorită lui Kaltain Rompier.

Ignoră nodul din gât când, cu degetele tremurânde, scoase bucăţica de pânză din buzunarul interior. Atingerea *nelumească* a acesteia îi pulsă în palmă.

— Ea mi-a spus să-ţi dau asta. Să i-o dau

Celaenei Sardothien, vreau să spun. Nu ştia că ele... că voi două sunteţi una şi aceeaşi persoană. A spus că este răsplata pentru... pentru mantia călduroasă pe care i-ai oferit-o într-o temniţă friguroasă.

Ea nu se ruşină de lacrimile care cădeau, nu în onoarea a ceea ce făcuse femeia. Aelin studie bucata de material din palma tremurândă a lui Elide.

— Cred că a păstrat-o ca pe un memento al bunătăţii, spuse răguşit Elide. Ei... ei au distrus-o şi au rănit-o, iar ea a murit singură în Morath. A murit singură, ca eu să nu... ca ei să nu poată...

Niciunul dintre ei nu vorbi şi nici nu se mişcă. Ea nu-şi dădea seama dacă asta înrăutăţea situaţia. Dacă mâna cu care Lorcan îi atinsese spatele o făcea să plângă mai tare.

Cuvintele se rostogoliră de pe buzele tremurânde ale lui Elide:

— A spus s-să-ţi aminteşti că ai promis s-să-i pedepseşti pe toţi. Şi a s-spus că poţi descuia orice uşă, dacă ai c-cheia.

Aelin strânse din buze şi închise ochii.

Un bărbat brunet şi chipeş se apropie. Era, poate, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea, dar se mişca atât de graţios, încât fata se simţea mică şi neînsemnată în faţa lui. Ochii lui de safir, inteligenţi şi netulburaţi – şi trişti – o ţintuiră pe Elide.

— Kaltain Rompier ţi-a salvat viaţa? Şi ţi-a dat aia?

El o cunoştea – o cunoscuse.

Manon Cioc-negru spuse cu o voce slabă şi

amuzată:

— Lady Elide Lochan din Perranth, ţi-l prezint pe Dorian Havilliard, Regele Adarlanului!

Regele ridică din sprâncene către vrăjitoare.

— M-maiestate, se bâlbâi ea, înclinându-şi capul. De fapt, ar fi trebuit să se ridice. Să nu mai zacă pe pământ ca un vierme. Dar încă ţinea crâmpeiul de pânză şi piatra.

Aelin îi şterse faţa umedă cu mâneca, apoi se îndreptă.

— Ştii ce ai cu tine, Elide?

— D-da, Maiestate.

Ochii de turcoaz, bântuiţi şi obosiţi, se ridicară spre ai ei. Apoi se îndreptară spre Lorcan.

— De ce nu ai luat-o? Vocea era goală şi dură.

Elide bănui că era norocoasă dacă nu fusese niciodată folosită asupra ei.

Lorcan îi întâlni privirea fără să tresară.

— Nu îmi aparţine.

Aelin se uită acum între ei, văzând prea multe şi îi spuse lui Lorcan, cu un chip rece:

— Mulţumesc pentru că mi-ai adus-o.

Ceilalţi parcă se străduiau să nu pară prea şocaţi de acele cuvinte.

Dar Aelin se întoarse spre Manon.

— O revendic. Cu sau fără sânge de vrăjitoare în vene, este Lady din Perranth şi *îmi aparţine.*

Ochii aurii licăriră încântaţi de provocare.

— Şi dacă o revendic eu pentru clanul Cioc-negru?

— Cioc-negru – sau Crochan? spuse mieros Aelin.

Elide clipi. Manon – şi pentru vrăjitoarele

Crochan? *Ce căuta* Aripa Conducătoare aici? Unde era Abraxos?

— Ai grijă, Maiestate! zise vrăjitoarea. De vreme ce numai tăciunii ţi-au rămas din putere, va trebui să ne luptăm din nou după vechea modă.

Rânjetul periculos reveni.

— Ştii, speram la runda a doua.

— Doamnelor! spuse printre dinţi prinţul cu păr argintiu.

Amândouă se întoarseră, zâmbindu-i îngrozitor de nevinovat lui Rowan Whitethorn. Prinţul Fae, spre meritul lui, tresări doar după ce ele se uitară din nou în altă parte.

Elide îşi dori să se fi putut ascunde în spatele lui Lorcan, când ambele femei îşi îndreptară încă o dată atenţia aproape feroce spre ea. Manon se întinse în faţă, înclinându-i mâna lui Elide spre locul în care aştepta Aelin.

— Poftim, am terminat cu asta, spuse Manon.

Aelin se crispă un pic, dar băgă în buzunar pânza cu cheia înăuntru. O umbră se ridică imediat din inima lui Elide, o prezenţă discretă, acum redusă la tăcere.

— În picioare! îi ordonă Manon. Noi aveam ceva treabă.

Ea întinse o mână ca să o ridice pe Elide, dar Lorcan interveni şi o făcu el însuşi. Nu-i eliberă braţul lui Elide, iar ea încercă să nu se sprijine în căldura lui. Încercă să nu pară că abia făcuse cunoştinţă cu regina ei, cu prietenii şi curtenii săi şi... cumva, îl consideră acum pe Lorcan cel mai neameninţător dintre toţi.

Manon îi zâmbi superior lui Lorcan.

— Masculule, revendicarea ta este în coada listei, zise ea şi îşi arătă dinţii din fier care-i făcură faţa frumoasă să pară înspăimântătoare.

Lorcan nu îi dădu drumul. Manon vorbi într-un fel care, de obicei, aducea moartea:

— Nu. O. Atinge.

— Nu-mi dai tu ordine, vrăjitoareo! spuse Lorcan. Şi nu ai nimic de spus cu privire la ceea ce este între noi.

Elide se încruntă la el.

— Înrăutăţeşti lucrurile.

— Nouă ne place să-i spunem „prostie teritorială”, mărturisi Aelin. Şi „ticălos Fae posesiv” se potriveşte la fel de bine.

Prinţul Fae tuşi cu subînţeles în spatele ei.

Regina se uită peste umăr, ridicând din sprâncene.

— Uit vreun nume de alint?

Ochii prinţului războinic străluciră, chiar dacă afişă o concentrare de prădător.

— Cred că le-ai spus pe toate.

Aelin îi făcu semn din ochi lui Lorcan.

— Dacă o răneşti, îţi voi topi oasele! fu tot ce spuse ea şi plecă.

Manon îşi dezgoli şi mai mult dinţii de fier şi mimă o plecăciune în faţa lui Lorcan, când merse în urma reginei.

Aedion îl măsură din priviri pe Lorcan şi pufni.

— Aelin face ce vrea, dar cred că m-ar lăsa să văd câte oase pot să-ţi rup înainte să ţi le topească ea.

După aceea, le urmă şi el pe cele două femei. Una cu păr argintiu, una blondă.

Elide aproape ţipă când leopardul-fantomă apăru de nicăieri, zvâcnind din mustăţi spre Lorcan, iar apoi se duse după femei, agitându-şi coada pufoasă.

Apoi plecă şi regele, urmat de masculii Fae. Numai prinţul Rowan Whitethorn rămase acolo. El îi aruncă o privire lui Elide.

Elide se smuci imediat din prinsoarea lui Lorcan. Aelin şi Aedion se opriseră în faţă, aşteptând-o. Schiţându-i un zâmbet binevoitor.

Aşadar, Elide se îndreptară spre ei, spre curtenii ei, şi nu se uită înapoi.

~

Rowan tăcuse în ultimele câteva minute, observând.

Lorcan fusese dispus să moară pentru Elide. Fusese dispus să amâne să o caute pe Maeve ca Elide să trăiască. Şi, apoi, fusese destul de posesiv, încât să-l facă pe Rowan să se întrebe dacă tot timpul părea atât de ridicol în preajma lui Aelin.

Acum singur, Rowan îl întrebă pe Lorcan:

— Cum ne-ai găsit?

El îi zâmbi tăios.

— Un zeu întunecat m-a înghiontit în direcţia asta. Armata ilkenilor s-a ocupat de restul.

Era acelaşi Lorcan pe care-l cunoştea de secole şi, totuşi... nu era el. O parte dură fusese slăbită – nu, *alinată.*

Lorcan se holbă spre sursa acelei alinări, dar maxilarul i se încleştă când îşi îndreptă atenţia spre locul în care Aelin merse lângă ea.

— Puterea aia ar putea la fel de uşor să o distrugă, ştii.

— Ştiu, recunoscu Rowan. Ceea ce făcuse ea în urmă cu câteva minute, puterea pe care o invocase şi o dezlănţuise... Fusese un cântec la auzul căruia magia lui explodase natural.

Când rezistenţa ilkenilor cedase în cele din urmă în faţa focului, a gheţii şi a vântului, Rowan nu reuşise să-şi înăbuşe dorinţa de a pătrunde în mijlocul arzător al puterii şi să o vadă strălucind în ea.

La jumătatea drumului, îşi dăduse seama că nu era doar o simplă ispită. Îl interesa femeia dinăuntru, care poate că avea nevoie de contactul fizic cu o altă fiinţă pentru a-şi reaminti că avea un trup şi de oamenii care o iubeau; şi acest lucru ar fi adus-o înapoi din starea de calm ucigaş, care îi doborâse atât de nemilos pe ilkeni din ceruri.

Dar, apoi, flăcările dispăruseră, cadavrele inamicilor se transformaseră în gheaţă şi cenuşă, iar ea se uitase la el. Pe toţi zeii! Când îl privise, aproape căzuse în genunchi.

Era regina, iubita şi prietena lui – şi mai mult de atât. Lui nu-i păsase că aveau spectatori. *El* trebuise să o atingă, să se asigure că ea era bine, *să simtă* femeia care putea face lucruri atât de măreţe şi de îngrozitoare şi în ochii căreia tot se zărea vitalitatea care-l chema.

„Mă faci să vreau să trăiesc, Rowan.”

El se întrebă dacă Elide Lochan îl făcuse cumva pe Lorcan să simtă acelaşi lucru.

— Şi cum rămâne cu misiunea ta? îl întrebă pe Lorcan.

Blândeţea părăsise trăsăturile sculptate în granit ale lui Lorcan.

— Ce-ar fi să-mi spui ce cauţi în locul ăsta infect, şi apoi o să discutăm despre planurile *mele.*

— Aelin poate să decidă ce să-ţi spun.

— Ce câine cuminte!

Rowan îi zâmbi indolent, dar se abţinu să facă vreun comentariu cu privire la femeia delicată şi brunetă care îl controla acum pe Lorcan.

Capitolul 58

Kaltain Rompier tocmai schimbase soarta războiului.

Dorian nu se mai simţise niciodată atât de ruşinat de propria persoană.

El ar fi trebuit să fie mai bun. Ar fi trebuit *să vadă* mai bine. Cu toții ar fi trebuit.

Gândurile îl ameţiră când Dorian rămase în spatele complexului templului pe jumătate inundat, urmărind în tăcere cum Aelin studia cufărul de pe altar, ca şi când ar fi fost un inamic.

Regina era acum flancată de Lady Elide, Manon fiind de partea cealaltă a fetei brunete, iar Lysandra stătea întinsă în forma-i de leopard-fantomă la picioarele reginei.

Puterea, doar din acel grup, era ameţitoare. Iar Elide... În drumul înapoi spre ruine, Manon îi şoptise lui Aelin cum că Elide era păzită de Anneith.

Păzită, aşa cum şi restul păreau să fie de alţi zei.

Lorcan intră în ruine, cu Rowan lângă el.

Fenrys, Gavriel şi Aedion se apropiară de ei, cu mâinile pe săbii, corpurile încă vibrându-le de încordare în timp ce-l ţineau sub observaţie pe Lorcan. Mai ales cele ale războinicilor lui Maeve.

Ei formau un alt inel al puterii.

Lorcan – Lorcan era binecuvântat de însuşi Hellas, îi spusese Rowan în călătoria cu barca spre Insulele Morţii. Hellas, zeul morţii. Care călătorise aici cu Anneith, consoarta lui.

Lui Dorian i se ridică părul de pe braţe.

Urmaşi – fiecare din ei atins de un alt zeu, fiecare din ei ghidat aici subtil şi în linişte. Nu era o coincidenţă. Nu putea fi.

Manon îl observă stând la câţiva paşi distanţă, îi zări chipul atent şi se desprinse din cercul de femei care vorbeau încet, ca să vină lângă el.

— Ce e?

Dorian îşi încleştă maxilarul.

— Chestia asta nu-mi miroase a bine.

El aşteptă să fie contrazis, luat în râs, însă Manon îi spuse doar atât:

— Explică-mi!

El deschise gura, dar Aelin urcă pe platformă.

Lacătul – Lacătul care ar fi ţinut cheile Wyrd, care i-ar fi permis lui Aelin să le pună din nou în poarta lor. Mulţumită lui Kaltain, mulţumită lui Elide, ei mai aveau nevoie doar de cea a lui Erawan, oriunde ar fi păstrat-o. Dar să pună mâna pe Lacăt...

Rowan ajunse imediat lângă regină, când ea se uită în cufăr.

Încet, ea la ei. La Manon.

— Urcă aici! spuse regina cu o voce

descurajant de calmă.

Manon avu înţelepciunea să nu refuze.

— Nu este locul sau momentul să-l explorezi, îi spuse Rowan reginei. O să-l luăm cu noi pe navă şi apoi o să mai vedem ce e de făcut.

Aelin îi confirmă în şoaptă, albă la faţă.

— Lacătul a fost vreodată aici? îi întrebă Manon.

— Nu ştiu. Dorian nu o auzise pe Aelin rostind cuvintele, însă asta fu suficient să îl facă să urce treptele, apa picurând în urma lui când aruncă o privire înăuntru.

Nu era niciun Lacăt. Nu aşa cum se aşteptaseră, nu cum i se promisese reginei şi nu cum fusese instruită să-l găsească.

În cufărul din piatră era doar un singur obiect: o oglindă înrămată în fier, a cărei suprafaţă era aproape aurie din cauza vechimii, pătată şi acoperită de murdărie. Şi, de-a lungul marginii complicat sculptate, ascuns în colţul din dreapta sus...

Semnul Ochiului Elenei. Un simbol al vrăjitoarelor.

— Ce naiba este asta? întrebă Aedion de pe treptele de dedesubt.

Manon fu cea care îi răspunse, uitându-se chiorâş la chipul aspru al reginei:

— Este oglinda unei vrăjitoare.

— Ce? întrebă Aelin.

Ceilalţi se apropiară.

Manon bătu uşor, cu unghia, marginea de piatră a cufărului.

— Când ai ucis-o pe Picioare-galbene, ţi-a dat

ceva de înţeles în ceea ce priveşte motivul pentru care era aici, ţi-a spus ce voia de la tine sau de la fostul rege?

Dorian încercă să-şi amintească, dar nu reuşi.

— Nu, răspunse apoi.

Aelin îi aruncă o privire întrebătoare, dar Dorian scutură din cap.

— *Tu* ştii de ce a fost aici? o întrebă ea pe vrăjitoarea care dădu uşor din cap, ezitând un pic.

Dorian se pregăti.

— Vrăjitoarea Picioare-galbene a venit aici ca să-l întâlnească pe rege – să-i arate cum funcţionează oglinzile ei magice.

— Le-am spart aproape pe toate, spuse Aelin, încrucişându-şi braţele.

— Nu ai distrus decât nişte imitaţii şi trucuri ieftine. Adevăratele ei oglinzi de vrăjitoare... Pe acelea nu le poţi sparge. Cel puţin, nu cu uşurinţă.

Pe Dorian îl îngrozea direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Ce poţi să faci cu ele?

— Poţi să vezi viitorul, trecutul şi prezentul. Poţi să vorbeşti între oglinzi, dacă cineva are una la fel. Şi, apoi, mai sunt cele rare din argint – a căror făurire necesită ceva vital din partea cui le face.

Vocea lui Manon se auzi mai încet. Dorian se întrebă dacă până şi printre vrăjitoarele Cioc-negru poveştile acestea fuseseră şoptite doar la focurile de tabără.

— Celelalte oglinzi amplifică şi înmagazinează explozii de putere brută, ca să fie dezlănţuite în cazul în care oglinda este îndreptată spre ceva.

— Sunt o armă, spuse Aedion, făcând-o pe Manon să dea din cap.

Probabil că şi generalul pusese cap la cap toate informaţiile, deoarece întrebă înaintea lui Dorian:

— Vrăjitoarea Picioare-galbene s-a întâlnit cu el pentru armele astea, nu-i aşa?

Manon rămase tăcută destul de mult, încât el ştiu că Aelin voia să insiste. Însă Dorian o avertiză din priviri să tacă, iar ea îşi ţinu gura, la fel ca toţi ceilalţi.

În cele din urmă, vrăjitoarea spuse:

— Ei fac turnuri. Imense, dar care să poată fi cărate pe câmpul de luptă, acoperite de astfel de oglinzi, pentru ca Erawan să le folosească împreună cu puterile lui – ca să vă incinereze armatele din câteva lovituri.

Aelin închise ochii. Rowan puse o mână pe umărul ei.

— Asta este... una dintre oglinzile pe care vrea să le folosească? întrebă Dorian, gesticulând spre cufăr, spre oglinda dinăuntru.

— Nu, spuse Manon, studiind oglinda vrăjitoarei din cufăr. Orice fel de oglindă ar fi *asta,* este... Nu ştiu pentru ce a fost făcută şi nici ce puteri are. Dar, cu siguranţă, nu este Lacătul pe care îl cauţi.

Aelin scoase Ochiul Elenei din buzunar, cântărindu-l în palmă şi oftă brusc pe nas.

— Sunt gata să termin cu ziua de azi.

~

Masculii Fae transportară oglinda între ei kilometri în şir.

Rowan şi Aedion insistară ca Manon să le mai dea detalii despre turnurile vrăjitoarelor. Două erau deja construite, dar ea nu ştia câte altele se mai construiau. Acestea erau postate în trecătoarea Ferian şi, probabil, şi în alte părţi. Nu, nu ştia cum le transportau sau câte vrăjitoare erau la un turn.

Aelin lăsă cuvintele să se ordoneze într-o parte profundă şi liniştită a ei. Avea să înţeleagă cum stătea treaba cu oglinda aia blestemată a doua zi, după ce ar fi dormit.

Magia ei era epuizată. Pentru prima dată în ultimele zile, puţul de magie era inactiv acum.

Putea să doarmă o săptămână. O lună.

Fiecare pas prin mlaştină, înapoi spre locul în care i-ar fi aşteptat cele trei nave, era un efort. Lysandra se oferea deseori să se transforme într-un cal şi să o poarte, dar Aelin refuza. Şi creatura metamorfică era epuizată. Cu toţii erau.

Ea voia să discute cu Elide, voia să o întrebe atât de multe lucruri despre anii în care fuseseră despărţite, dar... Epuizarea care o copleşise făcea aproape imposibilă discuţia. Ştia ce fel de somn o chema – somnul profund şi reconfortabil, pe care trupul i-l cerea după un consum prea mare de magie, după o lungă perioadă de înfrânare.

Aşadar, Aelin nu prea vorbi cu Elide, lăsând-o pe Lady să se rezeme de Lorcan în graba lor spre coastă, cărând oglinda.

Prea multe secrete – erau încă prea multe secrete în legătură cu Elena, Brannon şi războiul lor de demult. Existase Lacătul vreodată? Sau

oglinda vrăjitoarei era Lacătul? Prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. Avea să desluşească totul, odată întorşi în siguranţă, odată ce ar fi avut şansa să doarmă.

De îndată ce... şi toate celelalte lucruri s-ar fi aşezat. Aşadar, ei merseră cu greu prin mlaştină, fără odihnă.

Lysandra fu cea care, cu simţurile de leopard, detectă la un kilometru distanţă de plaja cu nisip alb şi de marea calmă şi gri de dincolo un zid de dune de nisip înverzite, care blocau câmpul vizual din faţă.

Toţi îşi scoaseră armele când urcară pe dune, nisipul alunecându-le de sub picioare. Rowan nu se transformă – singura dovadă a extenuării pe care o arătase. El ajunse primul pe deal şi-şi scoase sabia de pe spate.

Respiratul o făcu pe Aelin să simtă arsuri în gât când se opri lângă el, Gavriel şi Fenrys aşezând uşor oglinda în cealaltă parte a ei.

Pentru că o sută de pânze gri se vedeau înainte, înconjurându-le nava.

Acestea se împrăştiau spre orizontul vestic, într-o linişte deplină, cu excepţia oamenilor pe care abia îi puteau zări la bord. Nave din vest... din Golful din Oro.

Flota lui Melisande.

Şi, pe plajă, îi aşteptau... o armată de douăzeci de războinici, conduşi de o femeie cu mantie gri. Lysandra îşi scoase ghearele când mârâi încet.

Lorcan o împinse pe Elide în spatele lui.

— Ne retragem spre mlaştini, îi spuse el lui Rowan, care evaluă împietrit grupul de pe plajă şi

flota care se ivea. Putem să scăpăm de ei.

Aelin îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu au să ne atace.

— Presupui asta bazându-te pe anii întregi de experienţă în război? întrebă Lorcan zeflemitor.

— Ai grijă! mârâi Rowan.

— E absurd, spuse Lorcan, răsucindu-se, ca şi când ar fi vrut să o ia pe Elide, care era palidă la faţă, lângă el. Rezervele noastre sunt epuizate...

Un zid de foc subţire ca hârtia îl împiedică pe Lorcan să o arunce pe Elide peste umăr. Cam cât reuşi Aelin să invoce.

Manon, cu unghiile ei de fier, păşi în faţa lui când mormăi:

— Nu o duci nicăieri pe Elide. Nici acum şi nici altă dată.

Lorcan se îndreptă. Şi, înainte să poată strica totul cu cearta lor, Elide îi atinse braţul lui Lorcan, care ţinea sabia, cu o mână delicată.

— Este alegerea mea, Manon.

Manon doar se uită la mâna de pe braţul lui Lorcan.

— Vom discuta mai târziu despre asta.

Într-adevăr. Aelin îl măsură din priviri pe Lorcan şi făcu semn din bărbie.

— Du-te şi fii supărat în altă parte!

De pe plajă, însoţită de soldaţii săi, femeia cu mantie se îndrepta în direcţia lor.

— Chestia asta nu s-a terminat, mormăi Lorcan.

Aelin schiţă un zâmbet.

— Crezi că nu ştiu?

Însă Lorcan merse spre Rowan, puterea

întunecată licărindu-i şi unduindu-se pe valuri ca un tunet tăcut, şi adoptă o poziţie defensivă.

Aelin se uită la prinţul ei cu chip de piatră, apoi la Aedion, care-şi ţinea sabia şi scutul înclinate şi pregătite, şi la ceilalţi.

— Să mergem să-i salutăm.

Rowan tresări.

— Aelin...

Dar ea deja cobora duna, străduindu-se să nu alunece pe nisipul instabil, să-şi ţină fruntea sus. Ceilalţi, care veneau din urmă, erau încordaţi ca nişte arcuri, dar respirau normal – pregătiţi pentru orice.

Soldaţii în armuri grele şi uzate, de culoare gri, cu feţe dure şi cu cicatrice, îi măsurară din priviri când atinseră nisipul. Fenrys mârâi la unul dintre ei, iar bărbatul îşi feri privirea.

Însă femeia cu mantie îşi dădu jos gluga în timp ce se apropie cu o graţie de felină, oprindu-se la aproximativ trei metri distanţă.

Aelin ştia tot despre ea.

Ştia că acum avea douăzeci de ani. Ştia că acel roşu ca vinul era culoarea naturală a părului de lungime medie. Ştia că ochii căprui-roşiatici erau singurii pe care îi văzuse în orice tărâm, în orice aventură. Ştia că blazonul familiei sale era capul de lup de pe măciulia sabiei puternice de la şold. Îi cunoştea pistruii, buzele pline şi surâzătoare şi braţele înşelător de subţiri, care-i ascunseră muşchii tari ca piatra, când şi le încrucişă.

Ansel din Briarcliff, Regina Pustiurilor, schiţă un rânjet când întrebă tărăgănat:

— Aelin, cine ţi-a permis să-mi foloseşti numele

în luptele din groapă?

— Eu mi-am acordat permisiunea să-ţi folosesc numele cum vreau, *Ansel,* în ziua în care ţi-am cruţat viaţa în loc să ţi-o curm, ca unei laşe.

Zâmbetul încrezut i se întinse şi mai mult pe buze.

— Bună, ticăloaso, spuse mieros Ansel.

— Bună, trădătoareo, îi răspunse la fel Aelin, studiind flota care se întindea în faţa lor. Se pare că ai ajuns la timp, în cele din urmă.

Capitolul 59

Aelin simţi şocul total al tovarăşilor ei când Ansel făcu teatral o plecăciune, gesticulând spre navele din faţa lor, şi spuse:

— Aşa cum mi-ai cerut: flota ta.

Aelin pufni.

— Se pare că soldaţii tăi au prins şi zile mai bune.

— O, mereu arată aşa! Am încercat din răsputeri să îi fac să se intereseze mai mult de *înfăţişarea* şi de frumuseţea lor interioară, dar... ştii cum sunt bărbaţii.

Aelin chicoti, chiar dacă simţi că şocul tovarăşilor ei se transformă în ceva fierbinte.

Manon înaintă, briza mării suflându-i şuviţele albe peste faţă, şi îi spuse lui Aelin:

— Flota lui Melisande se pleacă Morathului. La fel de bine ai putea să semnezi o alianţă cu Erawan, dacă ai să lucrezi cu această... persoană.

Ansel păli când văzu dinţii şi unghiile de fier. Iar Aelin îşi aminti povestea pe care i-o şoptise

cândva asasina transformată în regină, pe nisipurile bătute de vânt ale deşertului şi sub covorul de stele. O prietenă din copilărie – mâncată de vie de o vrăjitoare Dinţi-de-fier.

Pe de altă parte, după măcelul familiei ei, Ansel fusese cruţată când intrase în tabăra vrăjitoarei Dinţi-de-fier.

— Ea nu este din Melisande, îi spuse Aelin lui Manon. Pustiurile sunt aliații Terrasenului.

Aedion tresări, studiind acum navele şi femeia din faţa lor.

Manon Cioc-negru spuse cu o voce ca moartea:

— Cine este ea ca să vorbească despre Pustiuri?

O, pe toţi zeii! Aelin îşi impuse să afişeze lipsă de respect şi gesticulă între cele două femei.

— Manon Cioc-negru, Moştenitoarea Clanului vrăjitoarelor Cioc-negru şi, acum, ultima Regină Crochan... ţi-o prezint pe Ansel din Briarcliff, asasina şi Regina Pustiurilor Vestice.

~

Vuietul îi umplu mintea lui Manon când ei vâsliră înapoi spre nava lor, întrerupţi numai de pleoscăitul vâslelor în valurile calme.

Avea să o ucidă pe ticăloasa roşcată. Lent.

Ei rămaseră în tăcere până ce ajunseră şi urcară la bordul navei înalte.

Nici urmă de Abraxos.

Manon scrută cerul, flota, marea. Nici urmă de solzi.

Furia din stomac i se transformă în altceva, în

ceva mai rău, iar ea făcu un pas spre căpitanul roşu la faţă, ca să ceară răspunsuri.

Dar Aelin îi tăie nonşalant calea, aruncându-i un zâmbet de viperă când privi între Manon şi femeia roşcată, care se rezema acum de stâlpul scării.

— Voi două ar trebui să discutaţi mai târziu.

Manon o ocoli rapid.

— Ansel din Briarcliff nu vorbeşte în numele Pustiurilor.

Unde era Abraxos...

— Dar tu o faci?

Iar Manon trebui să se întrebe dacă ea cumva... se încurcase în planurile urzite de regină. Mai ales când Manon se trezi din nou forţată să se oprească, să se întoarcă spre regina care rânjea superior şi să spună:

— Da, vorbesc.

~

Până şi Rowan clipi la tonul lui Manon Cioc-negru – la vocea care nu era a unei vrăjitoare, a unei războinice sau a unui predator, ci unei regine.

A ultimei Regine Crochan.

Rowan evaluă lupta posibil explozivă dintre Ansel din Briarcliff şi Manon Cioc-negru.

El îşi aminti tot ce îi spusese Aelin despre Ansel – despre trădarea din timpul antrenamentului celor două femei în deşert, despre lupta până la moarte, care o făcuse pe Aelin să o cruţe pe femeia roşcată. Era o datorie de viaţă, pe care Aelin îi ceruse să i-o plătească.

Ansel, cu o aroganţă care explica pe deplin de ce ea şi Aelin se împrieteniseră rapid, îi spuse tărăgănat lui Manon din locul în care se căţărase pe treptele punţii pupei:

— Ei bine, din câte ştiu, nici vrăjitoarele Crochan şi nici cele Dinţi-de-fier nu s-au deranjat să aibă grijă de Pustiuri. Presupun că, de vreme ce sunt cea care i-a hrănit şi apărat pe oamenii Pustiurilor în ultimii doi ani, pot să vorbesc în numele lor. Şi să decid pe cine ajutăm şi cum să o facem. Ansel rânji cu superioritate către Aelin. Vrăjitoarea se holba la gâtul ei, ca şi când ar fi vrut să-l sfâşie cu dinţii ei de fier. Noi suntem vecine, la urma urmelor. N-aş fi o bună vecină, dacă nu aş da o mână de ajutor.

— Explică-mi, spuse ferm Aedion, inima bătându-i destul de puternic, încât Rowan să o audă.

Era primul cuvânt pe care îl rostise generalul de când Ansel îşi scosese gluga. De când mica surpriză a lui Aelin îi aşteptase pe plajă.

Ansel îşi înclină capul, iar Rowan îşi dădu seama că nuanţa părului mătăsos, care strălucea în lumină, era cea a celui mai bogat vin roşu. Întocmai cum i-l descrisese Aelin odată.

— Ei bine, acum câteva luni, îmi vedeam de treabă în Pustiuri, când am primit din senin un mesaj de la Aelin. Din Rifthold, mi-a trimis un mesaj clar şi răspicat. Lupte în groapă. Ea chicoti, scuturând din cap. Şi mi-am dat seama că trebuie să mă pregătesc. Să-mi mut armata la poalele munţilor Anascaul.

Aedion respiră sacadat. Numai secolele de

antrenament îl împiedicau pe Rowan să respire la fel. Cei din grupul său rămaseră neclintiţi în spatele tuturor, pe poziţiile pe care le luaseră de sute de ori de-a lungul secolelor. Gata de măcel – sau să scape cu viaţă, luptând.

Ansel afişă un rânjet victorios.

— Jumătate dintre soldaţi se îndreptară într-acolo, gata să se alăture Terrasenului, patria prietenei mele, Celaena Sardothien, care nu a uitat asta, nici măcar când era în Deşertul Roşu; şi care nu a încetat să privească spre nord în toate nopţile în care vedeam stelele. Salvarea regatului pe care nu l-a uitat era cel mai important dar pe care puteam să i-l ofer, ca să o răsplătesc. Şi asta înainte să primesc scrisoarea ei de acum câteva luni, în care mi-a spus cine este şi că o să mă spintece dacă nu am să-i susţin cauza. Eram deja pe drum cu armata mea, dar... apoi a sosit următoarea scrisoare, prin care mi-a transmis să mă duc în Golful din Oro. Să o întâlnesc acolo şi să urmez nişte instrucţiuni exacte.

Aedion întoarse repede capul spre Aelin, apa sărată a valurilor strălucindu-i încă pe faţa bronzată.

— Depeşele din Ilium...

Aelin flutură leneş o mână spre Ansel.

— Lasă femeia să termine.

Ansel se îndreptă spre Aelin şi o luă de braţ. Ea rânji ca o diavoliţă.

— Presupun că ştiţi cât de autoritară este Majestatea Sa. Dar i-am urmat instrucţiunile. Mi-am adus cealaltă jumătate a armatei când m-am îndreptat spre sud, am traversat Colţii Albi şi am

ajuns în Melisande. Regina de acolo a presupus că am sosit ca să-i oferim ajutor. Ne-a lăsat să intrăm pe porţile principale.

Rowan îşi ţinu respiraţia.

Ansel fluieră ascuţit, iar pe nava cea mai apropiată, caii se auziră nechezând şi bătând din copite.

Şi, apoi, un cal Asterion ieşi din grajduri.

Calul era întruparea unei furtuni.

Rowan nu-şi amintea ultima dată când o văzuse pe Aelin radiind de încântare când şopti:

— Kasida.

— Ştii că îmi cam place să jefuiesc? continuă Ansel. Cu trupele din Melisande împrăştiate spre Morath, a fost nevoită să cedeze. Deşi s-a înfuriat când a văzut că iau calul şi situaţia s-a înrăutăţit când am scos-o din temniţă ca să-i dezvălui că steagul Terrasenului flutură alături de lupul meu la ea acasă.

— Ce? spuse Aedion fără să gândească.

Aelin şi Ansel se întoarseră spre ei, cu sprâncenele ridicate. Dorian făcu un pas înainte, clătinându-se la cuvintele lui Ansel, iar Regina Pustiurilor îi aruncă o privire care spunea că i-ar fi făcut plăcere să-*l* devoreze.

Ansel gesticulă larg cu un braţ către navele din jurul lor.

— Flota din Melisande este acum flota noastră, iar capitala ne aparţine. Ea făcu semn din bărbie spre Aelin. Cu plăcere!

Manon Cioc-negru izbucni în râs.

~

Aedion nu ştia pe cine să fie mai furios: pe Aelin, pentru că nu-i spusese despre Ansel din Briarcliff *şi* nenorocita de armată căreia îi ordonase să prade ţinutul Melisande şi să îi cucerească flota sau pe el însuşi, pentru că nu avusese încredere în ea. Pentru că întrebase unde erau aliaţii lor, pentru tot ce insinuase în momentele dinaintea atacului ilkenilor. Ea îi acceptase, pur şi simplu, comportamentul.

În vreme ce toţi cei adunaţi pe puntea principală se gândeau la vorbele lui Ansel, verişoara lui spuse încet:

— Melisande a vrut să asiste Morathul în despărţirea Nordului de Sud. Nu i-am luat oraşul pentru glorie sau cucerire, dar nu am să permit să intervină nimic între mine şi înfrângerea Morathului. Melisande o să înţeleagă acum clar costul alianţei cu Erawan.

El încercă să nu se enerveze. Era prinţul ei general. Rowan era consortul ei – sau ceva asemănător. Şi, cu toate acestea, ea nu le împărtăşise lucrul acesta. El nici măcar nu se gândise la Pustiuri ca la un aliat. Poate că asta era cauza. I-ar fi spus să nu se deranjeze.

Aedion îi zise lui Ansel:

— Probabil ca Melisande i-a anunţat deja pe cei din Morath. Fără îndoială că armatele lor se grăbesc să se întoarcă în capitală. Spune-le oamenilor care ţi-au rămas să traverseze Colţii. Putem conduce flota de acolo.

Ansel se uită la Aelin, care dădu afirmativ din cap. Apoi Regina Pustiurilor îl întrebă:

— Şi după aceea o să mărşăluim în nord, spre Terrasen, şi o să traversăm trecătorile din munţii Anascaul?

Aedion îi confirmă dând doar o dată din cap, gândindu-se deja unde urma să-şi posteze oamenii şi cui din legiunea Bane avea să-i încredinţeze comanda. Fără să-i vadă pe oamenii lui Ansel luptând... Aedion începu să se îndrepte spre scările punţii pupei, fără să se deranjeze să aştepte permisiunea.

Dar Aelin îl opri, dregându-şi vocea:

— Mâine-dimineaţă, înainte să plece, să vorbeşti cu Ansel despre locul în care să-şi aducă armata, după ce şi-o reîntregeşte.

El abia dacă dădu din cap şi continuă să urce treptele, ignorând privirea îngrijorată a tatălui său când plecă. Ceilalţi se despărţiră în cele din urmă, iar lui Aedion nu-i păsa unde plecau, ci doar că avea câteva minute de intimitate.

Se rezemă de balustradă, uitându-se în valurile care loveau carena navei, încercând să nu-i observe pe oamenii de pe navele din jur, care-i măsurau din priviri pe el şi pe tovarăşii lui.

De la distanţă, auzi câteva din şoaptele lor. „Lupul Nordului, Generalul Ashryver.” Unii începură să spună poveşti – multe dintre ele, nişte minciuni sfruntate, doar câteva fiind destul de aproape de adevăr. Aedion lăsă sunetul valurilor să le înece.

Îi simţi mirosul mereu altul şi ceva din pieptul lui se relaxă. Se relaxă un pic mai mult la vederea braţelor ei subţiri şi aurii, când ea şi le sprijini de balustradă, lângă ale lui.

Lysandra privi peste umăr spre locul în care

vrăjitoarea şi Elide – pe toţi zeii, *Elide!* – plecaseră să se aşeze lângă catargul provei, vorbind încet. Probabil că-şi povesteau aventurile, de când se despărţiseră.

Flota nu avea să navigheze până dimineaţă, îl auzise el pe căpitan spunând. Se îndoia că asta avea vreo legătură cu Aelin, care voia să vadă dacă balaurul Aripei Conducătoare s-ar fi întors.

— Nu ar trebui să zăbovim, spuse Aedion, scrutând acum orizontul nordic. Ilkenii veniseră dintr-acolo şi, dacă îi găsiseră atât de uşor, chiar dacă acum erau înconjuraţi de o flotă... Avem două chei şi Lacătul – sau ce naiba este oglinda aia. Fluxul este în avantajul nostru. Ar trebui să plecăm.

Lysandra îi aruncă o privire tăioasă.

— Du-te şi discută cu Aelin!

Aedion o studie din cap până în picioare.

— Ce te preocupă?

Ea fusese distantă în ultimele câteva zile. Dar acum, văzu cum îşi puse masca de curtezană când păru să le impună ochilor să strălucească, iar gurii încordate să se relaxeze.

— Nimic. Pur şi simplu sunt obosită.

Ceva din felul în care ea privea marea îl puse pe gânduri.

Aedion spuse precaut:

— Ne-am luptat pe tot continentul. Chiar şi după zece ani, luptele tot mă epuizează. Îmi obosesc trupul şi inima.

Lysandra îşi trecu un deget pe lemnul neted al balustradei.

— Credeam... Totul părea o mare aventură.

Chiar şi atunci când pericolul era atât de îngrozitor, tot era ceva nou, iar eu nu mai eram prinsă-n rochii şi-n dormitoare. Dar, după ziua din Golful Craniului, nu a mai fost aşa. A început să se transforme în... luptă pentru supravieţuire. Şi unii dintre noi s-ar putea să nu supravieţuiască. Gura îi tremură uşor. Nu am avut niciodată prieteni – nu aşa cum am acum. Şi astăzi, pe plajă, când am văzut flota şi m-am gândit că îi aparţine inamicului nostru... Pentru o clipă, mi-am dorit să nu vă fi întâlnit. Pentru că gândul că oricare dintre voi... Ea inspiră. Cum reuşeşti? Cum ai învăţat să păşeşti pe câmpul de luptă cu legiunea Bane şi să nu laşi groaza că nu toţi veţi putea scăpa cu viaţă să te distrugă?

Aedion ascultă fiecare cuvânt, evaluă fiecare respiraţie tremurată şi îi vorbi deschis:

— Tot ce poţi să faci este să o înfrunţi. El îşi dori ca ea să nu fi fost nevoită să se gândească la astfel de lucruri, să nu o apese o astfel de povară. Frica de a pierde... poate să te distrugă la fel de mult ca pierderea în sine.

În cele din urmă, Lysandra îi întâlni privirea. Tristeţea din ochii ei verzi îl lovi ca un pumn în stomac. Făcu un efort să nu întindă mâna spre ea.

— Cred că amândoi o să fim nevoiţi să ne aducem aminte de asta pe viitor, spuse ea.

El dădu din cap, oftând pe nas.

— Şi să ne amintim să ne bucurăm de timpul pe care îl avem. Probabil că ea îşi dăduse seama de asta de atâtea ori ca şi el.

Gâtul subţire şi minunat i se mişcă atunci când înghiţi, iar ea îi aruncă o privire piezişă printre

genele plecate.

— Să ştii că asta – orice ar fi – îmi face plăcere.

Inima îi bătu cu putere. Aedion se gândi dacă să fie sau nu subtil şi să-şi acorde trei secunde ca să decidă. În final, apelă la metoda lui obişnuită, care îl ajutase şi pe câmpurile de luptă, şi în afara lor: un atac direct şi suficient de arogant ca să-şi surprindă oponenţii.

— Orice ar fi chestia asta dintre *noi?* spuse el cu o jumătate de zâmbet.

Lysandra deveni chiar defensivă şi ridică mâna.

— Ştiu că trecutul meu nu este... interesant.

— Am să te opresc acum, spuse Aedion, îndrăznind să se apropie un pas. Şi am să-ţi spun că nimic nu este neinteresant în ceea ce te priveşte. *Nimic.* Am fost cu mulţi oameni. Cu femei, cu bărbaţi... am încercat tot.

Ea ridică din sprâncene. Aedion dădu din umeri.

— Mă simt bine cu ambele sexe, în funcţie de starea mea de spirit şi de persoană. Unul dintre foştii iubiţi încă-i era unul dintre prietenii cei mai apropiaţi – şi cel mai priceput comandant din legiunea Bane. Atracţia este atracţie. El îşi adună curajul. Şi ştiu suficiente despre asta încât să înţeleg ceea ce noi doi...

Ceva se întunecă în privirea ei, iar el rămase fără cuvinte. Prea curând. Era prea curând pentru o discuţie de genul acesta.

— Putem să ne dăm seama de cum stau lucrurile. Nu trebuie decât să fim sinceri unul cu celălalt.

Într-adevăr, sinceritatea era singurul lucru pe

care voia să-l ceară. De la un prieten, nu s-ar fi aşteptat la mai mult.

Un mic zâmbet dansă pe buzele ei.

— Da, şopti ea. Hai să-ncepem de acolo.

El îndrăzni să se mai apropie un pas, fără să-i pese de cine îi urmărea de pe punte, de pe tachelaj sau de pe navele din jurul lor. Culoarea înflori în obrajii frumoşi şi pentru el fu un efort să nu-i atingă cu un deget, apoi cu buzele. Să îi guste pielea.

Însă nu avea să se grăbească, ci să se bucure de fiecare clipă, aşa cum îi spusese şi ei să facă.

Deoarece asta urma să fie ultima lui vânătoare. Nu intenţiona să risipească fiecare moment glorios din prima. Să risipească vreun moment pe care i-l oferise soarta şi din tot ce voia să-i arate ei.

Toate râurile, pădurea şi marea din Terrasen. Voia să o vadă pe Lysandra râzând la balurile de toamnă; să împletească panglici în jurul pomilor de arminden primăvara şi să asculte, cu ochi mari, vechile poveşti de război şi cu fantome în faţa focurilor aprinse, în palatele din munţi. Totul. I-ar fi arătat totul. Şi-ar fi păşit pe câmpul de luptă de nenumărate ori, ca să se asigure de asta.

Aşadar, Aedion îi zâmbi Lysandrei şi îi atinse uşor mâna.

— Mă bucur că, pentru prima dată, suntem de acord.

Capitolul 60

Aelin şi Ansel ciocniră sticlele de vin peste

masa lungă şi zgâriată din bucătăria de pe vas şi băură cu nesaţ.

În zori, ei trebuiau să navigheze spre nord, înapoi în Terrasen.

Aelin îşi rezemă antebraţele de masa alunecoasă.

— Un toast pentru intrările dramatice.

Lysandra, ghemuită pe bancă în forma-i de leopard-fantomă, cu capul în poala lui Aelin, scoase un sunet ca un râs de felină. Ansel clipi uimită.

— Aşadar, ce urmează acum?

— Ar fi frumos, mormăi Aedion din capătul mesei, de unde el şi Rowan se încruntau la ele, să fim incluşi în măcar *unul* dintre planuri, Aelin.

— Dar faceţi nişte feţe atât de grozave când vi le dezvălui! spuse Aelin.

El şi Rowan mârâiră. O, ea ştia că ei erau supăraţi. Atât de supăraţi că nu le spusese despre Ansel. Dar gândul de a-i fi dezamăgit, de a fi eşuat... Intenţionase să facă asta de una singură.

Aparent, Rowan îşi stăpâni suficient supărarea, cât să o întrebe pe Ansel:

— În Melisande nu erau ilkeni sau Valgi?

— Sugerezi că, dacă ar fi fost, armatele mele nu sunt atât de bune, încât să cucerească oraşul?

Ansel bău din vinul ei, iar amuzamentul îi dansă în privire. Dorian stătea la masă între Fenrys şi Gavriel, toţi trei găsind de cuviinţă să tacă. Lorcan şi Elide erau pe punte – undeva.

— Nu, prinţe, continuă Ansel. Am întrebat-o pe regina din Melisande ce-i cu absenţa ororilor create în Morath şi, după ceva muncă de convingere, m-a informat că, prin nişte şiretlicuri şi intrigi, a reuşit

să-l ţină pe Erawan departe de ea. Şi de soldaţii ei.

Aelin se îndreptă uşor, dorindu-şi să fi avut mai mult vin decât sfertul care-i mai rămăsese în sticlă, atunci când Ansel adăugă:

— După terminarea războiului, Melisande nu va avea cum să se scuze că e la mâna lui Erawan sau a Valgilor. Tot ce a făcut regina şi armata ei – alegerea de a se alia el – a fost o opţiune umană. Ea aruncă o privire cu subînţeles spre cea mai întunecată parte a bucătăriei, unde Manon Cioc-negru stătea singură. Cel puţin Melisande o să simpatizeze cu clanul Dinţi-de-fier.

În lumina slabă, dinţii de fier ai lui Manon licăriră. Părea că balaurul ei nu fusese reperat sau auzit de când plecase. Iar ea şi Elide discutaseră mai mult de o oră pe punte în după amiaza asta.

Aelin hotărî să le facă tuturor o favoare şi interveni:

— Am nevoie de mai mulţi oameni, Ansel. Şi nu pot să fiu în mai multe locuri, în acelaşi timp.

Acum, toţi erau atenţi.

Ansel lăsă jos sticla.

— Vrei să-ţi mai adun *încă* o armată?

— Vreau să le găseşti pe vrăjitoarele Crochan dispărute pentru mine.

Manon se îndreptă brusc.

— Ce?

Aelin zgârie un semn de pe masă.

— Ele se ascund, dar încă sunt acolo, dacă vrăjitoarele din clanul Dinți-de-fier le vânează. Posibil într-un număr destul de mare. Promite-le că ai să împărţi Pustiurile cu ele. Tu controlezi Briarcliff şi jumătate de coastă. Dă-le lor insula şi

Sudul!

Manon se apropie, cu o privire ucigătoare.

— Nu ai dreptul să promiţi asemenea lucruri.

Rowan şi Aedion îşi apucară rapid săbiile, dar Lysandra deschise un ochi somnoros, întinse o mână pe bancă şi-şi dezvălui ghearele ascuţite ca nişte ace, acum între tibiile lui Manon şi Aelin.

Aelin îi spuse lui Manon:

— Nu poţi păstra pământul, din cauza blestemului. Ansel l-a câştigat, cu sânge şi pierderi şi datorită inteligenţei.

— Este patria *mea,* patria poporului meu…

— Ăsta a fost preţul cerut, nu-i aşa? Clanul Dinţi-de-fier îşi primeşte pământul, probabil în schimbul promisiunii lui Erawan de a rupe blestemul. Aelin pufni la ochii mari ai lui Manon. O – Anticele nu ţi-au spus asta, nu-i aşa? Păcat. Asta au aflat spionii lui Ansel. Ea o măsură din priviri pe Aripa Conducătoare. Dacă tu şi vrăjitoarele tale o să vă dovediţi mai bune decât Matroanele voastre, o să aveţi şi voi un loc în ținut.

Manon se întoarse la locul ei şi se încruntă la micul cuptor din bucătărie, ca şi când ar fi putut să-l îngheţe.

— Ce sensibile sunt vrăjitoarele astea! şopti Ansel.

Aelin strânse din buze, dar Lysandra râse din nou. Manon îşi lovi unghiile unele de altele din celălalt capăt al camerei. Lysandra îi răspunse cu ale ei.

Aelin îi spuse lui Ansel:

— Găseşte-le pe vrăjitoarele Crochan!

— Au dispărut toate, interveni din nou Manon.

Le-am vânat până când aproape le-am exterminat.

Aelin se uită încet peste umăr.

— Dar dacă le-ar chema regina lor?

— Nu sunt regina lor, aşa cum nici tu nu eşti.

Aveau ele să se lămurească în privinţa asta. Aelin puse o palmă pe masă.

— Trimite în nord pe cine şi orice poţi, îi spuse ea lui Ansel. Măcar o să-l enervăm pe Erawan dacă o să prădăm capitala din Melisande pe ascuns, dar nu vrem să rămânem blocaţi aici când Terrasenul o să fie atacat.

— Cred că Erawan s-a născut supărat.

Numai Ansel, care sfidase o dată moartea sărind peste o râpă şi o convinsese şi pe Aelin să sară, lucru care aproape o costase viaţa, ar fi luat peste picior un rege Valg. Dar Ansel adăugă:

— Am s-o fac. Nu ştiu cât de eficient o să fie planul, dar oricum trebuie să mă duc în nord. Deşi cred că lui Hisli o să i se frângă inima să îşi ia din nou rămas-bun de la Kasida.

Nu era nicio surpriză că Ansel reuşise să o păstreze pe Hisli, iapa Asterion pe care o furase pentru sine. Dar Kasida – o, Kasida era la fel de frumoasă cum şi-o amintea Aelin, chiar mai frumoasă odată ce fusese condusă peste o pasarelă, pe navă. Aelin mângâiase iapa când o duse în grajdurile înghesuite şi umede şi o mituise cu un măr, ca să o ierte.

Ansel bău din sticlă.

— Am auzit, ştii? Când te-ai dus în Endovier, încă îmi făceam loc spre tron şi mă luptam cu hoarda Lordului Loch, împreună cu lorzii pe care i-am adunat, dar... chiar şi în Pustiuri, noi am aflat

când ai fost trimisă aici.

Aelin zgârie din nou masa, perfect conştientă că ceilalţi ascultau.

— Nu a fost amuzant.

Ansel dădu aprobator din cap.

— După ce l-am ucis pe Loch, a trebuit să rămân ca să-mi apăr tronul, să îndrept din nou lucrurile pentru poporul meu. Dar am ştiut că, dacă exista cineva care să supravieţuiască în Endovier, tu erai aceea. Am plecat vara trecută. Am ajuns în munţii Ruhnn când am aflat că nu mai eşti acolo. Că ai fost dusă în capitală de... Ea se uită la chipul împietrit al lui Dorian, din cealaltă parte a mesei. El. Dar nu am putut să mă duc în Rifthold. Era prea departe şi eu eram plecată prea mult timp. Aşadar, m-am întors. Am plecat acasă.

Aelin vorbi gâtuit.

— Ai încercat să mă salvezi?

Focul făcea ca părul lui Ansel să capete nuanţe de rubiniu şi auriu.

— Nu a trecut o oră în care să nu mă gândesc la ce am făcut în deşert. La cum ai tras săgeata aceea după douăzeci şi unu de minute. Mi-ai spus douăzeci; că ai să tragi chiar dacă nu aş fi ieşit din raza de acţiune. Eu număram; ştiam câte au trecut. Mi-ai dat un minut în plus.

Lysandra se întinse, băgându-şi botul în mâna lui Ansel. Ea o scărpină leneş pe creatura metamorfică.

— Tu erai oglinda mea, spuse Aelin. Minutul în plus a fost pentru amândouă. Aelin ciocni din nou sticla de cea a lui Ansel. Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi încă, zise simplu Ansel.

Aelin se îndreptă. Ceilalţi se opriră din mâncat, lăsându-şi tacâmurile în tocană.

— Focurile de-a lungul coastei nu au fost aprinse de Erawan, spuse Ansel, ochii căprui licărind în lumina lămpii. I-am interogat pe regina din Melisande şi pe locotenenţii ei, dar... nu a fost un ordin din Morath.

Mârâitul uşor al lui Aedion îi spuse că toţi cunoşteau răspunsul înainte ca Ansel să continue.

— Am primit un raport că soldaţii Fae le-au aprins, trăgând săgeţi de pe nave.

— Maeve, şopti Gavriel. Dar ei nu-i stă în fire să işte incendii.

— Mie da, spuse Aelin.

Se uitară unii la alţii. Ea râse ironic.

Ansel dădu din cap.

— Ea a pornit incendiul şi a dat vina pe tine.

— Cu ce scop? întrebă Dorian, trecându-şi mâna prin părul negru-albăstrui.

— Ca să o submineze pe Aelin, spuse Rowan. Ca să o facă să pară o tirană, nu o salvatoare. O ameninţare pe care să o înfrunţi, nu căreia să i te alături.

Aelin ţâţâi.

— Maeve joacă bine, trebuie să recunosc.

— Deci a ajuns pe ţărmurile acelea, spuse Aedion. Dar unde naiba este?

Frica se instală în stomacul lui Aelin. Ea nu reuşi să spună că în nord. Să sugereze faptul că poate Maeve naviga acum spre Terrasenul lipsit de apărare. O uitătură spre Fenrys şi Gavriel îi dezvălui deja scuturând din cap, răspunzând în tăcere privirii tăioase a lui Rowan.

— Plecăm la răsărit, spuse Aelin.

~

După o oră, în lumina slabă a cabinei lor private, Rowan trasă o linie pe harta întinsă în centrul podelei, a doua linie alături şi o a treia lângă aceasta. Trei linii, trasate la distanţe aproximative ca nişte brazde late ale continentului de la mijloc. Aelin, care stătea lângă el, le studie.

Rowan trase o săgeată spre interior, de la linia din stânga spre cea din mijloc, şi spuse încet, astfel încât ceilalţi din camerele alăturate sau de pe hol să nu audă:

— Ansel şi armata ei lovesc dinspre munţii vestici. Altă săgeată în direcţia opusă – spre linia din dreapta. Rolfe, mycenienii şi flota asta lovesc de pe coasta estică. O săgeată îndreptată în jos, spre secţiunea din dreapta a micului desen, unde cele două săgeţi se întâlneau. Legiunea Bane şi cealaltă jumătate a armatei lui Ansel pleacă din centru, din munţii Staghorns, spre mijlocul continentului – şi toate se îndreaptă spre Morath. Ochii îi erau ca nişte focuri verzi. Ţi-ai poziţionat armatele?

— Mai am nevoie de oameni, răspunse ea. Ci de mai mult timp.

El se încruntă.

— Şi în ce armată ai să lupţi? Colţul gurii îi zvâcni. Presupun că nu am să pot să te conving să rămâi în spatele liniilor.

— Ştii că nici măcar nu trebuie să încerci.

— Păi unde ar mai fi distracţia, dacă aş obţine

toată gloria, în timp ce tu ai sta degeaba? Te-aş sâcâi mereu cu chestia asta.

Ea pufni şi se uită cu atenţie la celelalte hărţi pe care le întinseseră pe podeaua din cabina lor. Împreună, formau o „cuvertură” a lumii lor – nu înfăţişau doar continentul, ci şi tărâmurile de dincolo. Ea se ridică în picioare, deasupra ei, ca şi când ar fi putut să vadă armatele, atât pe cele de aproape, cât şi pe cele de la distanţă.

Rowan, încă îngenuncheat, se uită la lumea întinsă la picioarele ei.

Şi ea îşi dădu seama că, într-adevăr, era – dacă ar fi câştigat acest război, dacă ar fi recuperat continentul.

Aelin studie întinderea lumii care i se păruse atât de vastă cândva şi care, acum, la picioarele ei, părea atât de... vulnerabilă. Atât de mică şi de vulnerabilă!

— Ai putea, ştii, spuse Rowan, tatuajul lui ieşind în evidenţă în lumina lămpii. Să îl cucereşti pentru tine. Să îl iei cu totul. Foloseşte-te de metodele de rahat ale lui Maeve împotriva ei. Ţine-ţi promisiunea.

Nu o judeca. Pur şi simplu, făcea calcule sincere şi se gândea.

— Şi mi te-ai alătura, dacă aş face-o? Dacă m-aş transforma într-o cuceritoare?

— Ai uni pământurile, nu le-ai prăda şi nu le-ai pârjoli. Şi, da, aş face-o, până la capăt.

— Asta-i ameninţarea, nu-i aşa? spuse ea gânditoare. Celelalte regate şi teritorii au să-şi petreacă restul existenţei întrebându-se dacă, într-o zi, o să mă apuce neliniştea în Terrasen. Au să se

străduiască să se asigure că rămânem fericiţi între graniţele noastre şi că-i considerăm mai utili în calitate de aliaţi şi parteneri comerciali şi nu de posibile cuceriri. Probabil că Maeve a atacat coasta ţinutului Eyllwe şi a pretins că am făcut-o eu ca să întoarcă tărâmurile acelea străine împotriva mea – să lovească în demonstraţia făcută de puterea mea în Golful Craniului... şi să se folosească de asta împotriva noastră.

El dădu din cap.

— Dar, dacă ai putea... ai face-o?

Pentru o clipă, îşi văzu faţa sculptată în statui din regate atât de îndepărtate, încât nici nu ştiau că Terrasenul exista. Un zeu în viaţă, aceasta era moştenitoarea Malei şi cuceritoarea lumii cunoscute. Ar fi adus muzica, şi cărţile, şi cultura, ar fi eliminat corupţia care putrezea toate colţurile lumii...

— Nu acum, spuse ea încet.

— Dar mai târziu?

— Poate dacă am să mă plictisesc să fiu regină... Am să mă gândesc să devin împărătească. Să le ofer urmaşilor mei nu un singur regat, ci o puzderie.

Oricum, nu strica să o spună. Să se gândească la asta, pe cât de stupid şi inutil era. Chiar dacă faptul că posibilităţile o făceau să îşi pună întrebări... poate nu o făcea mai bună decât Maeve sau Erawan.

Rowan făcu semn din bărbie spre cea mai apropiată hartă – spre Pustiuri.

— De ce ai iertat-o pe Ansel, după tot ce ţi-a făcut ţie şi altora în deşert?

Aelin se ghemui din nou.

— Pentru că a ales greşit, în încercarea de a vindeca o rană pe care nu ar fi putut niciodată să o vindece. Pentru că a încercat să-i răzbune oamenii pe care i-a iubit.

— Şi tu chiar ai pus toate astea în mişcare când eram în Rifthold? Când te luptai în gropi?

Ea îi făcu ştrengăreşte semn din ochi.

— Am ştiut că, dacă mă dau drept Ansel din Briarcliff, o să afle cumva că o tânără cu păr roşcat *îi* foloseşte numele ca să ucidă soldaţi instruiţi în Gropi. Şi că o să-şi dea seama că eu sunt.

— Deci părul roşcat de atunci – nu era doar pentru Arobynn.

— Nicidecum.

Aelin se încruntă la hărţi, nemulţumită că nu reperase nici o altă armată ascunsă în jurul lumii.

Rowan îşi trecu o mână prin păr.

— Uneori, îmi doresc să ştiu tot ce gândeşti, să-ţi aflu toate planurile şi intrigile. Apoi îmi aduc aminte cât de încântat sunt atunci când le dezvălui – de obicei, când este cel mai probabil să îmi faci inima să-mi stea în piept.

— Ştiam eu că eşti sadic.

El îi sărută buzele o dată, de două ori şi vârful nasului, muşcându-l cu caninii. Ea şuieră şi îl alungă, iar chicotul lui profund răsună din pereţii de lemn.

— Asta e pentru că nu mi-ai spus, zise el. *Din nou.*

Dar, în ciuda cuvintelor lui, în ciuda tuturor lucrurilor, el părea atât de... fericit. Atât de mulţumit şi fericit să fie acolo, îngenuncheat

printre hărţi, cu lampa aproape consumată şi cu lumea care se ducea naibii.

Masculul nefericit şi rece pe care îl întâlnise prima dată, cel care aşteptase un oponent destul de bun ca să-i aducă moartea... Acum o privea fericit.

Ea îl luă de mână, apucând-o strâns.

— Rowan!

Scânteia dispăru din ochii lui.

Ea îi strânse degetele.

— Rowan, am nevoie să faci ceva pentru mine.

~

Manon se ghemui pe o parte în patul ei îngust, nereuşind să doarmă.

Nu din cauza condiţiilor proaste – nu, ea dormise în condiţii mult mai rele, chiar şi cu gaura din perete prost peticită.

Ea fixă cu privirea golul din perete, lumina lunii care pătrundea pe briza sărată de vară.

Nu avea de gând să plece să le găsească pe vrăjitoarele Crochan. Indiferent de cum îi spunea Regina Terrasenului, faptul de a admite că se trăgea dintr-un alt neam era diferit... a-şi revendica moştenirea aceea. Oricum se îndoia că vrăjitoarele Crochan ar fi fost dispuse să o servească, având în vedere că ea le ucisese prinţesa. Pe sora ei vitregă.

Şi chiar dacă vrăjitoarele Crochan ar fi ales să o servească, să lupte pentru ea... Manon puse o mână pe cicatricea groasă care acum îi traversa stomacul. Vrăjitoarele Dinţi-de-fier nu voiau să împartă Pustiurile.

Dar mentalitatea aceea le trimisese pe toate în exil, presupuse ea când se întoarse pe spate, dându-şi părul de pe gâtul ud de transpiraţie.

Se uită din nou prin spaţiile din gaură, spre marea de dincolo, aşteptând să zărească o umbră pe cerul nopţii, să audă vuietul aripilor puternice.

Abraxos ar fi trebuit să ajungă deja. Ea ignoră groaza din stomac.

Dar, în locul aripilor, paşii scârţâiră pe holul de afară.

O clipă mai târziu, uşa se deschise aproape în linişte, apoi se închise din nou şi fu încuiată.

Fără să se ridice, Manon întrebă:

— Ce cauţi aici?

Lumina lunii trecea prin părul negru-albăstrui al regelui.

— Nu mai eşti în lanţuri.

Auzind asta, ea se ridică şi se uită cu atenţie la locul din care lanţurile coborau de pe pereţi.

— Te incită mai mult să mă vezi înlănţuită?

Ochii de safir părură să strălucească în întuneric în timp ce el se rezemă de uşa închisă.

— Uneori.

Ea pufni, dar se trezi spunând:

— Nu ţi-ai adus contribuţia niciodată.

— La ce? întrebă el, deşi ştia la ce se referea.

— La ce sunt. La cine sunt.

— Părerea mea contează pentru tine, vrăjitoareo?

Manon se îndreptă spre el, oprindu-se la câţiva paşi distanţă, conştientă de fiecare centimetru de întuneric dintre ei.

— Nu pari indignat de faptul că Aelin a prădat

ţinutul Melisande fără să spună nimănui, nu pare să-ţi pese că sunt o Crochan...

— Nu-mi confunda tăcerea cu lipsa sentimentelor. Am motive întemeiate să nu îmi exprim gândurile.

Gheaţa licări în vârful degetelor lui, iar Manon o urmări.

— Mă întreb cine o să-l înfrunte pe Erawan, la sfârşit: tu sau regina?

— Povestea focului împotriva întunericului este mai bună.

— Da, dar şi una în care-l sfâşii pe regele demon fără să-ţi foloseşti mâinile este la fel de bună.

El schiţă un zâmbet.

— Cred că pot să-mi folosesc mâinile – invizibile şi reale – la ceva mai bun.

Vorbele lui erau o invitaţie şi o întrebare. Ea se uită în ochii lui.

— Atunci, termină ce ai început, şopti Manon.

Dorian îi răspunse cu un zâmbet blând – însoţit de licărul de cruzime care îi încălzi sângele ca şi când însăşi Regina Focului l-ar fi acoperit suflând flăcări.

Ea îl lăsă pe Dorian să o împingă cu spatele la perete. Îl lăsă să o privească în ochi în timp ce îi desfăcu şireturile cămăşii ei albe.

Unul câte unul.

Îl lăsă să se aplece ca să-şi atingă buzele de gâtul ei gol, chiar sub ureche.

Mângâierea şi limba care trecu peste locul în care fuseseră buzele lui o făcură pe Manon să se arcuiască uşor. Apoi el se retrase. Se îndepărtă.

Tocmai când mâinile-fantomă continuară să înainteze spre şoldurile şi talia ei, el deschise uşor gura, corpul tremurându-i de reţinere. Se abţinea atunci când majoritatea bărbaţilor profitau de ce le oferea, înfruptându-se din ea. Dar Dorian Havilliard spuse:

— Copoiul a minţit în seara aia, când a vorbit despre Aghiotanta ta. Am simţit că minte – i-am gustat minciuna.

O parte din pieptul ei încordat se relaxă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El se apropie din nou, iar mâinile-fantomă se mişcară sub sânii ei. Ea scrâşni din dinţi.

— Şi despre ce vrei să vorbim, Manon?

Ea nu era sigură că îi mai rostise vreodată numele. Şi felul în care îl spusese...

— Nu vreau să vorbesc deloc, îi răspunse. Şi nici tu, adăugă ea, cu o privire plină de înţeles.

Zâmbetul întunecat şi tăios reapăru, iar când el se apropie din nou, mâinile lui le înlocuiră pe cele fantomă.

Atingându-i şoldurile, talia, sânii, în cercuri indolente şi lente, pe care ea îi permise să le traseze, doar pentru că nimeni nu îndrăznise niciodată. Fiecare atingere a pielii lui de a ei lăsa o urmă de foc şi gheaţă. Se bucură, fascinată, de fiecare mişcare senzuală. Nici măcar nu se gândi să obiecteze când Dorian îi scoase cămaşa şi îi studie corpul gol, carnea cu cicatrice.

Lăcomia i se citi pe chip când se uită atent la sânii şi abdomenul ei – la cicatricea care-l traversa.

Pofta se transformă în ceva îngheţat şi rău.

— O dată, m-ai întrebat unde trag linie între a

ucide pentru a proteja şi a o face de plăcere. Degetele îi atinseră cicatricea de pe abdomen. Am să trec de cealaltă parte a liniei când am să o găsesc pe bunica ta.

Un fior îi străbătu corpul, făcându-i sfârcurile să se întărească. El se uită la ei şi apoi trasă un cerc în jurul unuia. Dorian se aplecă, buzele şi după aceea limba lui urmând linia desenată de degetul său. Ea îşi reprimă geamătul care i se năştea în gât, muşcându-şi buza, şi înfigându-şi mâinile în buclele lui mătăsoase.

Încă-i ţinea sfârcul între buze când îi întâlni din nou privirea, ochii de safir fiind umbriţi de gene negre, şi-i spuse:

— Vreau să-ţi gust fiecare centimetru.

Manon renunţă la pretextul raţiunii când regele îşi ridică fruntea şi o sărută.

Şi, cu toată dorinţa lui de a o gusta, când deschise gura, i se păru lui Manon că regele avea gust de mare, de dimineaţă de iarnă; ceva atât de străin şi, totuşi, atât de familiar, reuşi să o facă să geamă.

Îşi strecură degetele spre maxilarul ei, înclinându-i faţa ca să o sărute mai pasional, fiecare mişcare a gurii lui fiind o promisiune senzuală care o făcu să se arcuiască spre el şi să îi întâmpine toate mişcările când o exploră şi o tachină până ce abia mai fu în stare să gândească.

Ea nu se gândise la cum ar fi fost să-şi piardă controlul. Şi să nu fie o slăbiciune, ci o libertate.

Mâinile lui Dorian îi alunecară pe coapse ca şi când i-ar fi savurat muşchii de acolo, apoi împrejur – cuprinzându-i partea din spate, frecând-o de

fiecare centimetru tare al lui. Sunetul slab din gâtul ei fu întrerupt când o ridică de pe perete cu o mişcare lină.

Manon îi cuprinse talia cu picioarele când o purtă spre pat, încă devorând-o cu sărutări când o întinse sub el, în timp ce îi descheie pantalonii nasture cu nasture, apoi îi scoase.

Dar Dorian se retrase în sfârşit, lăsând-o să gâfâie când o studie, goală în faţa lui. Cu un deget, o mângâie pe interiorul coapsei. Mai sus.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut în Oakwald, spuse el încet şi răguşit.

Manon se întinse ca să-i scoată cămaşa, pânza albă alunecând ca să-i dezvăluie pielea bronzată şi muşchii conturaţi.

— Da, fu tot ce îi spuse ea, în timp ce îi desfăcea cureaua, cu mâinile tremurânde. Da, spuse din nou, când Dorian îi atinse cu un mont mijlocul şi mormăi aprobator la ceea ce găsi.

Hainele lui căzură pe podea, lângă ale ei. Manon îi permise să-i ridice braţele deasupra capului, magia lui ţintuind-o uşor de încheieturile mâinilor pe saltea în timp ce o atinse, mai întâi cu acele mâini păcătoase, apoi cu gura lui păcătoasă. Şi, când Manon trebui să îl muşte de umăr ca să-şi înăbuşe geamătul când o excită, Dorian Havilliard o pătrunse adânc.

Ei nu-i mai păsă cine era, cine fusese şi ce promisese cândva să fie atunci când el se mişcă. Îşi trecu mâinile prin părul lui des şi peste muşchii spatelui când se încordau şi se unduiau cu fiecare mişcare care o conducea din nou spre orgasmul sclipitor. Aici, nu era decât carne, foc şi fier; aici nu

exista decât nevoia egoistă a ambelor trupuri.

Mai mult. Voia mai mult – voia *totul.*

Poate că-i şoptise asta, poate că-l implorase deoarece întunericul îi era martor, Dorian îi oferi ce-şi doreau amândoi.

Când se linişti în cele din urmă, rămase peste Manon, cu buzele la un milimetru deasupra buzelor ei – plutind după ce o sărutase brutal, ca să-şi înece strigătul când avu orgasm.

Tremura... în urma a ceea ce-i făcuse el, orice ar fi fost. Dorian îi dădu la o parte o şuviţă de pe faţă, cu degetele tremurânde.

Ea nu îşi dăduse seama de cât de liniştită era lumea – de cât de zgomotoşi fuseseră probabil, mai ales cu atât de mulţi Fae prin apropiere.

El era tot deasupra ei, în ea. Încă gâfâind, îşi îndreptă privirea de safir spre gura ei.

— Asta ar fi trebuit să ne detensioneze.

Ea vorbi încet când hainele lui alunecară, împinse de mâinile-fantomă.

— Şi a făcut-o?

El îi contură buza de jos cu degetul mare şi tremură când ea i-l sărută pasional.

— Nu. Nici pe departe.

Dar lumina gri care se strecura în cameră, făcând pereţii argintii, anunţa deja răsăritul. El păru să o observe în aceeaşi clipă cu ea. Mormăind încet, se ridică de pe ea. Ea se îmbrăcă rapid şi doar când îşi lega şireturile de la cămaşă, Dorian spuse:

— Noi doi n-am terminat.

Şi *promisiunea* pur masculină o făcu să-şi dezgolească dinţii.

Dorian îi aruncă un nou zâmbet pur masculin, ridicând din sprâncene, şi ieşi pe uşă la fel de tăcut cum sosise. Păru să se oprească în prag – ca şi când un cuvânt i-ar fi stârnit interesul. Dar ieşi, uşa închizându-se cu un ţăcănit slab, liniştit şi calm.

Manon se uită cu gura căscată după el, înjurându-şi sângele pentru că se încălzi din nou, pentru... ce îi permisese să-i facă.

Se întrebă ce ar fi zis Dorian dacă i-ar fi spus că nu-i permisese niciodată unui bărbat să stea aşa deasupra ei. Nici măcar o dată. Se întrebă ce ar fi spus dacă i-ar fi zis că voia să îşi înfigă dinţii în gâtul lui, ca să afle ce gust avea; să-i atingă cu gura şi alte părţi şi să vadă ce gust avea acolo.

Manon îşi trecu mâinile prin păr şi se lăsă pe pernă.

Întunericul o învălui.

Se rugă în linişte ca Abraxos să se întoarcă în curând. Prea mult timp – petrecuse prea mult timp printre aceşti oameni şi masculi Fae. Trebuia să plece. Elide era în siguranţă aici – poate că Regina Terrasenului era în multe feluri, dar Manon ştia că avea să o protejeze pe Elide.

Dar, cu Cele Treisprezece împrăştiate şi probabil moarte, indiferent de ce afirmase Dorian, Manon nu ştia sigur încotro să se îndrepte după ce ar fi plecat. Lumea nu i se mai păruse niciodată atât de mare.

Şi atât de goală.

~

În ciuda epuizării, Elide abia dormi în timpul

nopţii lungi în care ea şi Lorcan se legănau în hamacuri cu ceilalţi marinari. Mirosurile, sunetele, legănatul mării... Toate o sâcâiau şi nimic nu o făcea să se liniştească. Un deget păru să o trezească împungând-o, ca şi când i-ar fi spus să fie atentă, dar... nu era nimic.

Lorcan se agită şi se roti ore întregi. De parcă aceeaşi forţă l-ar fi implorat să se trezească.

Ca şi când el ar fi aşteptat ceva.

Lorcan îşi epuizase puterea până să ajungă la navă, deşi nu arătase niciun semn de oboseală, în afară de o mică încordare a gurii. Dar Elide ştia că era aproape de ceea ce el îi descrisese ca fiind epuizare. Ştia pentru că, la câteva ore după aceea, mica atelă de magie care-i susţinea glezna tot pâlpâia.

După ce Manon o informase despre soarta nesigură a Celor Treisprezece, Elide se ferise în mare parte din calea însoţitoarelor ei, lăsându-le să discute cu femeia roşcată care îi găsise pe plajă. La fel procedase şi Lorcan. El le ascultase discuţiile şi planurile, cu chipul încordat, ca şi când ceva încolăcit în el s-ar fi strâns cu fiecare clipă.

Urmărindu-l cum dormea la doar câţiva paşi distanţă, chipul dur îmblânzindu-se în somn, o mică parte din Elide se întrebă dacă nu cumva ea aduse un alt pericol asupra reginei. Se întrebă dacă ceilalţi observaseră cât de des fusese îndreptată privirea lui Lorcan către spatele lui Aelin, *aţintită,* chiar.

Ca şi când i-ar fi simţit atenţia, Lorcan deschise ochii şi îi întâlni privirea fără să clipească. Pentru o clipă, ea studie privirea profundă de la doar câţiva

paşi distanţă, eterică în lumina argintie de dinaintea răsăritului.

El fusese dispus să moară pentru ea.

Chipul aspru se mai îmblânzi când privirea îi alunecă spre braţul care îi atârna în afara hamacului. Pielea tot mai era un pic umflată, dar... vindecată miraculos. Ea îi mulţumise lui Gavriel de două ori deja, dar el o ignoră, dând uşor din cap şi ridicând din umeri.

Un mic zâmbet apăru pe buzele dure ale lui Lorcan când se întinse peste spaţiul dintre ei şi îşi trecu degetele bătătorite pe braţul fetei.

— Tu ai ales asta? şopti el un pic mai tare decât scârţâitul funiilor hamacului. Cu degetul mare, îi mângâie palma.

Elide îi studie cu atenţie toate ridurile. Nord – azi aveau să plece *acasă.*

— Credeam că este evident, spuse ea la fel de încet, obrajii încălzindu-i-se.

El îşi împleti degetele cu ale lui Elide, o emoţie necunoscută ei pâlpâind ca lumina stelelor în ochii negri.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

Strigătul santinelei fu cel care îi făcu să tresară. Unul complet îngrozit.

Elide aproape se răsturnă din hamac, marinarii trecând repede pe lângă ea. Până să-şi dea părul din ochi, Lorcan deja dispăruse.

Diversele punţi erau aglomerate, iar ea trebui să şchiopăteze pe scări ca să vadă ce îi stârnise. Pe celelalte nave, oamenii erau treji şi agitaţi. Dintr-un motiv întemeiat.

Traversând orizontul vestic, o altă flotă se

îndrepta spre ei.

Iar Elide ştiu că nu era una chemată de Aelin.

Fenrys şopti lângă ea, pe trepte:

— Maeve!

Capitolul 61

Nu avură de ales decât să o întâmpine. Flota lui Maeve era ajutată de vânt şi de curenţi, iar ei nu ar fi ajuns la ţărm înainte să fie prinşi. Şi să fugă de soldaţii Fae... Nu era o opţiune.

Rowan şi Aedion îi expuseră lui Aelin toate variantele. Toate aveau acelaşi deznodământ: confruntarea. Iar ea era încă epuizată, atât de epuizată încât... Ştia cum aveau să decurgă lucrurile.

Maeve avea trei nave în plus. Şi războinici nemuritori. Cu magie.

Dură mult prea puţin timp pentru ca pânzele negre să umple cerul şi ei să afle că bărcile inamice erau mai bine făcute, iar soldaţii lor mult mai antrenaţi. Rowan şi grupul lui supervizaseră mare parte din antrenament şi detaliile oferite nu erau încurajatoare.

Maeve le trimise un mesaj cu o barcă cu vâsle, ornată cu sculpturi.

Să se predea – sau să fie trimişi pe fundul oceanului. Aelin avea timp să decidă până a doua zi dimineaţă.

O zi întreagă, astfel încât frica să dea roade şi să se răspândească printre oamenii lor.

Aelin se întâlni din nou cu Rowan şi cu Aedion. Grupul nu fusese chemat de regina lor, deşi Lorcan

păşea ca o bestie în cuşcă, iar Elide urmărea cu un chip care, în mod impresionant, nu dezvăluia nimic.

Ea nu avea nicio soluţie. Dorian rămase tăcut, cu toate că se uita des între ea şi Manon. Ca şi când ar fi avut o nedumerire. El nu spuse care era.

Aedion insistă să atace – să adune în linişte bărcile şi să atace, însă Maeve s-ar fi aşteptat la manevra asta. Şi ei ar fi putut ataca mai repede cu magia, decât cu săgeţile de foc şi harpoanele.

Timpul. Numai timpul îi rămânea ei la îndemână.

Ei dezbătură şi speculară problema şi plănuiră. Rowan încercă să-i sugereze să fugă. Ea nu îl întrerupse, doar ca să-l lase să-şi dea seama cât de stupidă era ideea. După noaptea trecută, ar trebui să fie conştient că nu avea de gând să-l părăsească. Nu de bunăvoie.

Aşadar, soarele apuse. Iar flota lui Maeve aştepta, urmărind pregătită. Ca o panteră întinsă, gata să atace la răsărit.

Timpul. Singura ei unealtă – şi pierzania ei. Şi timpul expirase.

Aelin numără pânzele negre de nenumărate ori, când noaptea îi învălui.

Şi nu ştiu ce să facă.

~

Era inacceptabil, hotărâse Rowan în lungile ore de dezbateri.

Inacceptabil că făcuseră atât de multe, doar ca să fie opriţi nu de Erawan, ci de Maeve.

Ea nu catadicsise să-şi facă apariţia, chiar dacă nu era stilul ei.

La răsărit, avea să accepte personal predarea lui Aelin, în văzul tuturor. Iar apoi... Rowan nu ştia ce urma să facă după aceea. Ce voia Maeve, în afară de chei.

Aelin fusese atât de calmă. Era şocată, îşi dăduse el seama. Aelin intrase în şoc. Rowan o văzuse înfuriindu-se şi ucigând, râzând şi plângând, dar nu o văzuse niciodată... pierdută. Iar el se ura pentru asta, dar nu găsea o cale de scăpare. Nu găsea o cale ca *ea* să scape.

Aelin dormea buştean când Rowan se holbă la tavanul de deasupra patului, apoi îşi îndreptă privirea spre ea. El îi studie liniile feţei, buclele aurii, toate cicatricele albe ca luna şi spiralele negre de cerneală. Aplecându-se liniştit, o sărută pe frunte.

Nu avea să permită să se termine aici, să fie asta situaţia care să-i distrugă.

El cunoştea blazoanele care fluturau sub coroana lui Maeve. Le numărase şi le catalogase toată ziua, scotocind în adâncurile memoriei sale.

Rowan se îmbrăcă şi aşteptă până se strecură pe hol înainte să-şi pună centura cu sabia. Cu mâna încă pe mâner, se mai uită o dată la ea. Pentru o clipă, trecutul îl acapară – pentru o clipă, o văzu aşa cum o zărise pe acoperişurile din Verese, beată şi căzută zdravăn. El îşi luase forma de uliu, evaluându-şi noua pradă, iar ea îl observase şi, deşi distrusă şi clătinându-se, tot îl reperase acolo. Şi scosese limba la el.

Dacă cineva i-ar fi spus că femeia beată,

certăreaţă şi amară avea să devină singurul lucru fără de care nu putea trăi...

Rowan închise uşa.

Asta era tot ce putea să-i ofere el.

Rowan ajunse pe puntea principală şi se transformă, abia zărindu-se când se protejă şi zbură spre cerul sărat al nopţii – în mijlocul flotei lui Maeve.

~

Verişorul lui Rowan avu destulă minte ca să nu încerce să-l ucidă pe loc.

Ei erau destul de apropiaţi ca vârstă, aşa că Rowan crescuse împreună cu el, în casa unchiului său de alături, după moartea părinţilor lui. Dacă unchiul său ar fi murit, Enda ar fi luat pelerina de şef al casei lor – era un prinţ cu un titlu important, proprietate şi arme.

Enda, spre meritul său, îi simţi sosirea înainte ca Rowan să se strecoare prin scutul slab de la ferestre. Iar Enda rămase aşezat pe pat, deşi îmbrăcat pentru luptă, cu o mână pe sabie.

Verişorul lui îl măsură din cap până în picioare când Rowan se transformă.

— Asasin sau mesager, prinţe?

— Niciuna, spuse Rowan înclinând uşor capul.

Ca şi el, Enda avea părul argintiu, deşi ochii verzi îi erau împestriţaţi cu un maroniu care, uneori, putea să acopere tot verdele când era nervos.

Dacă Rowan fusese crescut şi menit pentru luptă, Enda se pricepea să işte intrigi la curte.

Verişorului său, în ciuda înălţimii şi a musculaturii, îi lipseau umerii laţi ai lui Rowan şi constituţia masivă – deşi asta ar fi putut fi rezultatul diferitelor antrenamente la care participaseră. Enda ştia suficiente despre luptă, aşa încât să fie trimis aici să conducă armata tatălui său, dar educaţia lor se intersectase puţin după primele decade ale tinereţii, când alergaseră împreună la moşia principală a familiei lui.

Enda îşi ţinu mâna pe mânerul sabiei subţiri, complet calm.

— Arăţi… diferit, spuse verişorul lui, încruntându-se. Mai bine.

Într-o vreme, Enda fusese prietenul lui – înainte de Lyria. Înainte de… toate. Iar Rowan poate ar fi fost înclinat să-i explice cine şi ce cauzaseră schimbarea, dar nu avea timp. Nu, timpul nu era aliatul lui în seara asta.

— Şi tu arăţi diferit, prinţe! spuse Rowan.

Enda schiţă un zâmbet.

— Poţi să-i mulţumeşti partenerului meu pentru asta.

Cândva, vorbele l-ar fi făcut să simtă un junghi agonizant. Faptul că Enda pomenise de asta îi aminti că, poate, verişorul lui nu era un războinic format în luptă, dar curteanul era la fel de priceput ca oricare altul să observe detaliile importante – mirosul lui Aelin, acum împletit pentru totdeauna cu al lui. Aşadar, Rowan dădu din cap, schiţând şi el un zâmbet.

— A fost fiul lordului Kerrigan, nu-i aşa?

Într-adevăr, mirosul lui Enda era pătruns de un altul, revendicarea fiind profundă.

— A fost. Enda zâmbi din nou, de data asta la inelul de pe degetul lui. Ne-am căsătorit în vara asta.

— Vrei să-mi spui că l-ai aşteptat o sută de ani?

Enda ridică din umeri, ţinând sabia mai uşor.

— Când vine vorba de persoana potrivită, prinţe, merită să aştepţi o sută de ani.

Ştia şi el asta. Îl înţelegea atât de bine, încât gândul îi crăpa pieptul.

— Endymion, spuse el răguşit. Enda, trebuie să mă asculţi.

Erau destui oameni care ar fi putut chema gărzile, dar el îl cunoştea pe Enda – sau îl cunoscuse. El era doar unul dintre cei câţiva verişori care îşi băgaseră mulţi ani nasul în treaba lui. Încercaseră, se minună Rowan acum, nu pentru bârfe, ci... ca să lupte să păstreze vie o parte din el. Enda, mai mult decât oricare dintre ei.

Aşadar, Endymion îl ascultă. Rowan încercă să fie concis, încercă să îşi împiedice mâinile să-i mai tremure. La sfârşit, presupuse că cererea lui era simplă.

După ce termină, Enda îl studie, răspunsul fiind ascuns în spatele măştii neutre, antrenate la curte.

— Mă voi gândi la asta, spuse Enda.

Era cel mai bun lucru la care putea spera Rowan. Nu îi mai spuse nimic vărului său înainte să se transforme din nou şi să zboare în noapte – spre un alt stindard lângă care mărşăluise cândva.

Iar Rowan trecu de la o navă la alta. Rosti acelaşi discurs. Ceru acelaşi lucru.

Toţi verii lui îi dădură acelaşi răspuns.

„Mă voi gândi la asta.”

Capitolul 62

Manon era trează când Dorian dădu buzna în camera ei, cu o oră înainte de răsărit. El ignoră cămaşa descheiată, sânii mari pe care îi gustase chiar cu o zi în urmă şi-i spuse:

— Îmbracă-te şi urmează-mă!

Din fericire, vrăjitoarea îl ascultă. Deşi avea sentimentul că, în mare parte, o făcuse din curiozitate.

Când el ajunse la camera lui Aelin, se deranjă să bată la uşă – în cazul în care regina şi Rowan ar fi profitat de ultimele câteva ore împreună. Dar regina era deja trează şi îmbrăcată, iar prinţul nu se vedea nicăieri. Aelin se uită o dată la chipul lui Dorian.

— Ce este?

El nu spuse niciunei femei nimic în timp ce le conduse în cală, nivelurile superioare ale navei forfotind cu pregătirile pentru luptă.

În timp ce ei dezbătuseră şi se pregătiseră în ultimele zile, el se gândise la avertismentul lui Manon, după ce îi făcuse sângele să cânte de plăcere. „Dacă nu vrei să afli exact ce părţi din mine sunt făcute din fier când ai să mă atingi data viitoare, eu decid lucrurile astea.”

Se gândise de nenumărate ori la felul în care cuvintele îi treziseră o amintire. Rămăsese treaz toată noaptea când coborî în puţul lui, epuizat de magie. Şi, când începuse a se lumina…

Dorian trase cearşaful de pe oglinda

vrăjitoarei, atent prinsă în perete. De pe Lacăt – sau ce era obiectul. În reflexia mută, cele două regine se încruntau în spatele lui.

Manon îşi scoase unghiile din fier.

— Dacă aş fi în locul tău, aş manevra cu grijă obiectul.

— Apreciez şi am să ţin cont de avertisment, spuse el, întâlnind ochii aurii în oglindă. Ea nu îi zâmbi. Nici Aelin. El oftă. Nu cred că oglinda vrăjitoarei are vreo putere. Sau, mai degrabă, nu una brută, palpabilă. Cred că puterea sa este cunoaşterea.

Paşii lui Aelin fură aproape tăcuţi când se apropie.

— Mi s-a spus că Lacătul o să-mi permită să unesc cele trei chei în poartă. Crezi că oglinda ştie cum să fac asta?

El dădu pur şi simplu din cap, încercând să nu fie prea ofensat de scepticismul care-i contorsiona chipul.

Aelin luă un fir descusut de pe jacheta ei.

— Dar ce legătură are Lacătul-oglinda-orice-ar-fi-asta cu flota care ne respiră în ceafă?

El încercă să nu-şi dea ochii peste cap.

— Are legătură cu ce a spus Deanna. Dar dacă Lacătul nu doar uneşte cheile din nou în poartă, ci este o unealtă prin care să le controlezi în siguranţă?

Aelin se încruntă la oglindă.

— Deci am să car chestia asta pe punte şi am să o folosesc ca să-i distrug flota lui Maeve cu cele două chei pe care le am?

El inspiră adânc, rugându-se zeilor să-i dea

răbdare.

— Am spus că eu cred că puterea oglinzii este cunoaşterea. Cred că îţi va *arăta* cum să foloseşti în siguranţă cheile. Deci poţi să te întorci aici şi să le foloseşti fără consecinţe.

Ea clipi încet.

— Cum adică *să mă întorc aici?*

Manon îi răspunse, apropiindu-se când studie oglinda.

— Este o oglindă de călătorie.

Dorian dădu din cap.

— Gândeşte-te la cuvintele Deannei: „Focul şi fierul unite, contopite în argint ca să afle ce trebuie găsit. Un simplu pas e tot ce trebuie să faci.” El arătă spre oglindă. Păşeşte în argint – şi *află.*

Manon țâțâi.

— Şi presupun că noi două suntem focul şi fierul.

Aelin îşi încrucişă braţele.

Dorian îi aruncă o privire strâmbă Reginei Terrasenului.

— Ştii, şi alţii *pot* să rezolve lucruri, nu numai tu.

Aelin se încruntă la el.

— Nu avem timp pentru presupuneri. Prea multe ar putea să meargă prost.

— Ţi-a mai rămas puţină magie, îi răspunse Dorian, fluturând o mână spre oglindă. Ai putea să intri şi să ieşi din oglinda asta înainte de răsărit. Şi să foloseşti ce afli ca să îi trimiţi lui Maeve un mesaj sigur.

— Încă pot lupta cu sabia – fără riscuri şi fără să pierd vremea.

— Poţi să opreşti lupta înainte ca pierderile să fie prea mari de ambele părţi. Deja nu mai avem timp, Aelin, adăugă el precaut.

Ochii turcoaz îi erau calmi – dacă nu încă furioşi că dezlegase ghicitoarea înainte ei – dar ceva licări în ei.

— Ştiu, spuse ea. Speram... Ea scutură din cap, mai mult ca pentru sine. Nu mai am timp, şopti ca şi când ar fi fost un răspuns şi se gândi la oglindă, apoi la Manon, şi expiră. Nu asta plănuiam.

— Ştiu, spuse Dorian schiţând un zâmbet. De asta nu-ţi place.

Manon întrebă înainte ca Aelin să-l atace:

— Dar unde ne va conduce oglinda?

Aelin îşi încleştă maxilarul.

— Sperăm că nu în Morath. Dorian se încordă. Poate că planul acesta...

— Simbolul ne aparţine amândurora, spuse Manon, studiind Ochiul Elenei incrustat în oglindă. Şi, dacă o să te ducă în Morath, o să ai nevoie de cineva care ştie pe unde să ieşi.

Pe treptele din spatele calei se auziră nişte paşi zgomotoşi. Dorian se întoarse către ei, dar Aelin îi rânji lui Manon şi se apropie de oglindă.

— Atunci, ne vedem dincolo, vrăjitoareo!

Capul auriu al lui Aedion apăru printre lăzi.

— Ce naiba...

Semnul uşor din cap al lui Aelin păru să fie tot ce îi trebui lui Manon. Ea îşi puse mâna peste a lui Aelin.

Ochii aurii îi întâlniră pe ai lui Dorian pentru o clipă, iar el deschise gura ca să-i spună ceva, cuvintele ieşindu-i ca dintr-un câmp gol din piept.

Dar Aelin şi Manon apăsară sticla pătată cu mâinile unite.

Strigătul de avertisment al lui Aedion răsună prin cală când ele dispărură.

Capitolul 63

Elide urmări cum nava se poziţiona în faţa flotei care se ivea înaintea lor şi apoi fu învăluită de haos când Aedion începu să strige dedesubt.

Ştirea se află după câteva clipe. Se află când prinţul Rowan Whitethorn ateriză pe puntea principală, tras la faţă, cu ochii plini de frică, în timp ce Aedion ieşi pe uşă, urmat de Dorian, care avea o vânătaie la ochi. Plimbându-se şi clocotind de furie, Aedion le spuse cum Aelin şi Manon trecuseră prin oglinda-lacăt – şi dispăruseră, cum Regele Adarlanului dezlegase ghicitoarea Deannei şi le trimisese în ţinutul argintiu ca să le ajute să aibă o şansă în această bătălie.

Ei coborâră în cală. Dar, indiferent de cât de tare forţă Aedion oglinda, aceasta nu se deschise pentru el. Indiferent de cât o cercetă Rowan cu magia lui, aceasta nu le dezvălui locul în care plecaseră Aelin şi Manon. Aedion scuipă pe podea, părând înclinat să îi mai învineţească un ochi regelui, când Dorian le explică faptul că nu prea avusese de ales. Nu părea să aibă păreri de rău – până ce Rowan refuză să-l privească în ochi.

Numai când se adunară din nou pe punte, regele şi creatura metamorfică plecând să discute cu căpitanul despre noua schimbare de situaţie, Elide îi spuse, precaută, lui Aedion în timp ce se

plimbau:

— Faptul e consumat. Nu putem să aşteptăm ca Aelin şi Manon să găsească o cale de a ne salva.

Aedion se opri, iar Elide se strădui să înfrunte furia care se concentra asupra ei.

— Când am să vreau să-ţi aflu părerea în legătură cu modul în care am să mă ocup de regina mea dispărută, am să ţi-o cer.

Lorcan mârâi la el. Dar Elide îşi ridică bărbia, chiar dacă insulta îi lovi ceva în piept.

— Am aşteptat la fel de mult ca tine ca să o regăsesc, Aedion. Nu eşti singurul care se teme să o piardă încă o dată.

Într-adevăr, Rowan Whitethorn îşi freca acum faţa. Ea bănuia că era singura emoţie pe care ar fi afişat-o prinţul Fae.

Rowan îşi coborî mâinile, iar ceilalţi îl urmăriră, aşteptându-i ordinele.

Chiar şi Aedion.

Elide tresări când îşi dădu seama. Când căută dovada, dar nu o găsi.

— Continuăm pregătirile de luptă, spuse răguşit Rowan.

El se uită la Lorcan, apoi la Fenrys şi Gavriel, iar înfăţişarea i se schimbă total când îşi îndreptă umerii, iar duritatea şi calculele i se citiră în privire.

— E imposibil ca Maeve să nu ştie că sunteţi aici. O să apeleze la jurământul de sânge când o să ne doară cel mai mult.

Maeve. O mică parte din ea îşi dori să o vadă pe regina care putea să-i controleze concentrarea neîncetată şi afecţiunea lui Lorcan de secole. Şi poate să-i spună lui Maeve ce credea ea.

Fenrys apucă mânerul sabiei şi spuse mai încet decât îl auzise Elide până acum:

— Nu ştiu cum să procedez.

Într-adevăr, Gavriel părea pierdut, studiindu-şi mâinile tatuate ca şi când răspunsul s-ar fi aflat acolo.

Lorcan fu cel care spuse:

— Dacă sunteţi văzuţi luptând de partea asta, s-a terminat. Ori vă va ucide pe amândoi, ori vă va face să regretaţi în alte feluri.

— Şi cu *tine* cum rămâne? îl provocă Fenrys.

Lorcan îşi îndreptă privirea spre a ei, apoi din nou spre masculii din faţa lor.

— Pentru mine s-a terminat cu luni în urmă. Acum nu trebuie decât să aştept să văd ce va face în privinţa asta.

Dacă avea să-l omoare sau să-l târâie înapoi în lanţuri.

Lui Elide i se întoarse stomacul şi evită impulsul de a-l apuca de mână, de a-l implora să fugă.

— Ea o să-şi dea seama că i-am evitat ordinul de a te ucide, spuse în cele din urmă Gavriel. Dacă a lupta de partea lui Aelin nu ne condamnă suficient, atunci asta cu siguranţă o va face. Şi probabil că a făcut-o deja.

— Mai este o jumătate de oră până la răsărit, dacă voi doi vreţi să încercaţi din nou, spuse Lorcan.

Elide se încordă, dar Fenrys spuse:

— Totul face parte dintr-un plan. Elide îşi ţinu respiraţia când el îi studie pe masculii Fae – pe însoţitorii lui. Ca să ne despartă când Maeve ştie

că, uniţi, am putea prezenta o ameninţare considerabilă.

— Nu ne-am întoarce niciodată împotriva ei, replică Gavriel.

— Nu, confirmă Fenrys. Dar i-am oferi puterea aceea altcuiva.

Iar el se uită la Rowan când spuse:

— Când ne-ai cerut să-ţi venim în ajutor, primăvara trecută – când ne-ai cerut să venim ca să apărăm Mistwardul, am plecat înainte ca Maeve să afle. Am fugit.

— Destul, mormăi Lorcan.

Dar Fenrys continuă, uitându-se în ochii lui Rowan:

— Când ne-am întors, Maeve ne-a biciuit aproape până la moarte. L-a legat pe Lorcan de stâlpi timp de două zile şi l-a lăsat pe Cairn să-l biciuiască până când a obosit. Lorcan ne-a ordonat să nu-ţi spunem – nu ştiu din ce motiv. Dar eu cred că Maeve a văzut ce am făcut împreună în Mistward şi şi-a dat seama cât de periculoşi putem fi – pentru *ea.*

Rowan nu-şi ascunse devastarea din privire când se întoarse spre Lorcan – devastare pe care Elide o simţi ca pe un ecou în inima ei. Lorcan îndurase asta… şi tot îi era loial lui Maeve. Elide îşi trecu degetele peste ale lui. Mişcarea nu trecu neobservată de ceilalţi, dar ei tăcură, chibzuiţi. Mai ales când Lorcan îşi trecu şi el degetul mare pe dosul mâinii ei.

Iar Elide se întrebă dacă şi Rowan înţelegea că ordinul lui Lorcan ca ei să-şi ţină gura nu făcea parte dintr-o strategie, ci că, poate, era o metodă

prin care să-l scutească pe prinţ de a se mai simţi vinovat. De a nu-şi dori să se răzbune pe Maeve într-un mod care, cu siguranţă, l-ar fi rănit.

— Ştiai că te-ar fi pedepsit înainte de a veni în Mistward? îi spuse răguşit Rowan lui Lorcan.

Lorcan se uită în ochii lui.

— Toţi ştiam care va fi preţul.

Gâtul lui Rowan se mişcă atunci când înghiţi, iar el inspiră adânc, îndreptându-şi privirea spre scări, ca şi când Aelin ar fi apărut cu salvarea la îndemână. Dar ea nu o făcu, iar Elide se rugă ca, oriunde ar fi fost acum regina, să obţină informaţiile de care aveau disperată nevoie. Rowan le spuse tovarăşilor lui:

— Ştiţi cum se va sfârşi probabil lupta asta. Chiar dacă în flota noastră sunt mulţi soldaţi Fae, şansele sunt încă împotriva noastră.

Cerul începu să capete nuanţe roz şi purpurii când soarele se mişcă sub valurile distante.

— Şansele au mai fost împotriva noastră şi înainte, spuse Gavriel şi-i aruncă o privire lui Fenrys, care dădu serios din cap. Vom rămâne până ce ni se va ordona contrariul.

Gavriel se uită la Aedion când spuse ultimul cuvânt. În ochii generalului se citea ceva asemănător recunoştinţei.

Elide simţi atenţia lui Lorcan şi îl găsi privind-o încă în timp ce îi spuse lui Rowan:

— Elide o să meargă pe ţărm, păzită de oamenii de care te poţi lipsi. Sabia mea îţi aparţine doar dacă faci asta.

Elide tresări, însă Rowan spuse:

— S-a făcut.

~

Rowan îi răspândi prin flotă, dând fiecăruia comanda câtorva nave. El îi postă pe Fenrys, pe Lorcan şi pe Gavriel pe navele dinspre centru şi spate, cât mai departe de Maeve. El şi Aedion ocupară primele linii, Dorian şi Ansel comandând linia de nave din spatele lui.

Lysandra era deja sub valuri, ca de dragon de mare, pregătită pentru ordinul lui de a distruge carena, prova şi cârma navelor pe care le marcase pentru ea. El ar fi pariat că, deşi probabil navele Fae erau apărate de scuturi, nu ar fi pierdut rezerve importante de putere protejându-se sub apă. Lysandra avea să lovească repede şi puternic şi să dispară înainte ca ei să-şi dea seama cine şi ce îi distrusese de sub apă.

Soarele răsări, clar şi strălucitor, aurind pânzele.

Rowan nu îşi permise să se gândească la Aelin – la locul în care se afla, oricare ar fi fost acela.

Minutele treceau, iar Aelin tot nu se întorcea.

O bărcuţă cu vâsle din stejar ieşi din flota lui Maeve şi se îndreptă spre el.

În barcă erau trei oameni, însă niciunul dintre ei nu era Maeve.

El simţi miile de ochi de ambele părţi ale fâşiei prea înguste de apă dintre flotele lor, care urmăreau apropierea bărcii. Care îl urmăreau *pe el.*

Un mascul în uniforma lui Maeve se ridică în picioare cu un echilibru supranatural Fae, în timp ce vâslaşii ţinură barca pe loc.

— Maiestatea Sa aşteaptă răspunsul vostru.

Rowan plonjă în rezervele lui epuizate de putere, păstrându-şi chipul calm.

— Informeaz-o pe Maeve că Aelin Galathynius nu mai este prezentă ca să-i dea un răspuns.

Singurul semn de şoc afişat de mascul fu doar clipitul său. Creaturile lui Maeve erau prea bine instruite, prea conştiente de pedeapsa primită pentru dezvăluirea secretelor ei.

— Prinţesei Aelin Galathynius i se ordonă să se predea, spuse masculul.

— *Regina* Aelin Galathynius nu se află pe această navă şi nici pe oricare alta din flota asta. De fapt, nu este pe ţărm sau în tărâmurile din apropiere. Aşadar, Maeve va afla că a făcut atâta drum degeaba. Vă vom lăsa flota în pace, dacă veţi proceda la fel.

Masculul îi rânji superior.

— Ai vorbit ca un laş care ştie că este copleşit numeric. Ai vorbit ca un trădător.

Rowan schiţă un zâmbet către mascul.

— Să vedem ce are acum de spus Maeve.

Masculul scuipă în apă, dar cei din barcă vâsliră înapoi spre flotă.

Pentru o clipă, Rowan îşi aminti ultimele cuvinte adresate lui Dorian înainte să-l trimită pe rege ca să-şi protejeze propria linie de nave.

Nu mai era cazul să-şi ceară scuze. Aelin fie avea să se întoarcă, fie... el nu îşi permise să se gândească la alternativă. Dar puteau să tragă de timp pe cât de mult posibil, să încerce să scape – pentru ea şi pentru viitorul acestei flote.

Chipul lui Dorian dezvăluise aceleaşi gânduri

când dăduse mâna cu el şi-i spusese încet:

— Nu este un lucru atât de greu să mori pentru prietenii tăi, nu-i aşa?

Rowan nu se deranjase să insiste în convingerea lui că aveau să supravieţuiască. Regele fusese instruit în arta războiului, chiar dacă nu o practicase încă. Aşadar, Rowan îi zâmbise sever şi-i răspunsese:

— Nu, nu este.

Cuvintele răsunară din nou prin el când barca mesagerului dispăru. Şi, pentru cât le-ar fi fost de folos, pentru cât ar fi putut ei să tragă de timp, Rowan îşi întări din nou scuturile.

Soarele răsărise deasupra orizontului când răspunsul lui Maeve sosi.

Nu era un mesager într-o şalupă, ci o ploaie de săgeţi – erau atât de multe, încât se făcu întuneric atunci când traversară cerul cu boltă.

— *Apăraţi-vă!* le strigă Rowan nu doar stăpânilor magiei, ci şi bărbaţilor înarmaţi care îşi ridicaseră scuturile îndoite şi uzate deasupra lor când săgeţile căzură dincolo de linie.

Săgeţile loviră, iar magia lui se îndoi sub atacul lor. Vârfurile le fuseseră înfăşurate cu o magie proprie, care îl făcu pe Rowan să scrâşnească din dinţi. Pe celelalte nave, unde scutul nu era rezistent, unii bărbaţi ţipară.

Flota lui Maeve începu să se îndrepte încet spre ei.

Capitolul 64

Aelin avea un corp care nu era un trup.

Ştia doar din cauză că, în vidul acesta, în amurgul ceţos, Manon avea un corp. Unul aproape transparent, ca de fantomă, dar... cu toate acestea, avea o formă.

Dinţii şi unghiile lui Manon licăriră în lumina slabă când ea studie ceaţa gri care se rotea.

— Ce este locul ăsta?

Oglinda le transportase... oriunde aici, oriunde s-ar fi aflat.

— Nici eu nu ştiu, vrăjitoareo!

Oare se oprise timpul dincolo de ceaţă? Renunţase Maeve să atace când aflase că ea nu era prezentă – sau atacase oricum? Aelin nu se îndoia de faptul că Rowan avea să rămână pe poziţie pe cât de mult posibil. Nu se îndoia că el şi Aedion aveau să-i conducă. Dar...

Dacă oglinda vrăjitoarei era Lacătul pe care îl căutase, se aşteptase să aibă vreun *soi* de reacţie imediată la cele două chei Wyrd pe care le ascunsese în jachetă.

Nu... la asta. Nu la absolut *nimic.*

Aelin o scoase pe Goldryn. În ceaţă, rubinul sabiei pâlpâi – singura culoare, singura lumină.

— Ţinem aproape; vorbim doar când este necesar, spuse Manon.

Aelin înclina să fie de acord. Stăteau pe pământ, dar ceaţa îi ascundea picioarele – ascundea orice bănuială că aveau pământ sub tălpi, mai puţin târşâitul slab.

— Bănuieşti încotro? şopti Aelin. Dar ele nu fură nevoite să decidă.

Ceaţa învolburată se întunecă, iar Manon şi Aelin se apropiară una de cealaltă, spate în spate.

Bezna le învălui – orbindu-le.

Apoi se văzu o lumină slabă, înainte. Nu, nu înainte. Se apropia de ele. Umărul osos al lui Manon intră în al ei când se lipiră mai strâns, ca un zid impenetrabil.

Dar din lumina care se undui şi se întinse, apărură nişte siluete care prinseră formă.

Aelin află trei lucruri când lumina şi culoarea le învăluiră şi deveniră palpabile.

Cine era în faţa lor nu le vedea şi nici nu le auzea sau simţea mirosul.

Şi ele se aflau în trecut. Mai exact, în urmă cu o mie de ani.

În genunchi, într-o trecătoare montană întunecată şi pustie, cu sângele picurându-i din nas şi lacrimile curgându-i prin praful de pe faţă şi stropindu-i, în faţa unui sarcofag negru, era Elena Galathynius.

Pe tot sarcofagul, semnele Wyrd licăreau cu o flacără slabă şi albastră. Iar în centrul lui... Se afla Ochiul Elenei, amuleta prinsă în piatră, al cărei aur galben nelustruit strălucea.

Apoi, ca şi când o suflare fantomatică trecu peste el, Ochiul se stinse, împreună cu semnele Wyrd.

Elena întinse o mână tremurând ca să răsucească Ochiul, rotindu-l de trei ori în piatra neagră. Ochiul ţăcăni şi se rostogoli în mâna Elenei, sigilând sarcofagul şi încuindu-l.

— Ai avut Lacătul în tot acest timp. Dar oglinda...

— Cred, şopti Aelin, că am fost în mod intenţionat induse în eroare în privinţa obiectului

pe care trebuie să-l recuperăm.

— De ce? spuse Manon la fel de încet.

— Presupun că urmează să aflăm.

O amintire – asta era. Dar ce era atât de important, încât fuseseră trimise să îl recupereze, când toată lumea aceea nenorocită se năruia în jurul lor?

Aelin şi Manon rămaseră tăcute când scena se desfăşură. Când, în sfârşit, adevărurile se împletiră.

Capitolul 65

Răsăritul în Trecătorile de obsidian

Lacătul făurise sarcofagul din munte.

Îi luase toată puterea ca să-l lege strâns, pe Erawan, de piatră, să-l închidă înăuntru chiar.

Ea simţea cum Regele Întunecat dormea înăuntru. Auzea ţipetele armatei lui decăzute înfruptându-se din carnea oamenilor, departe în valea de dedesubt. Cât aveau să mai lupte după răspândirea veştii înfrângerii lui Erawan?

Ea nu era destul de proastă să spere că tovarăşii ei supravieţuiseră măcelului. Nu atât de mult timp.

În genunchi, pe roca neagră şi ascuţită, Elena se uită la sarcofagul din obsidian, la simbolurile sculptate. La început, străluciseră, dar acum se stinseră şi se răciră – se liniştiră. Când furase Lacătul de la tatăl ei, în urmă cu multe luni, ea nu ştiuse – nu înţelesese – adevărata profunzime a puterii lui. Încă nu ştia de ce el îl făurise, ci doar că

puterea Lacătului putea fi folosită o singură dată. Iar acea putere... o, puterea imensă şi distrugătoare... îi salvase pe toţi.

Gavin, întins şi însângerat în spatele ei, se agită. Faţa îi era atât de distrusă, încât ea abia îi vedea trăsăturile frumoase şi feroce. Braţul stâng îi era inutil pe lângă corp. Era preţul plătit pentru distragerea lui Erawan, cât ea dezlănţuise puterea Lacătului. Dar nici măcar Gavin nu ştiuse ce plănuise ea. Ce furase şi ce ascunsese în ultimele luni.

Ea nu regreta asta. Nu când lui îi cruţase viaţa. Mai rău.

Gavin se uită la sarcofag, la amuleta goală şi complicată a Lacătului din palma pe care şi-o sprijinea pe coapsă. El o recunoscu imediat, deoarece o văzuse la gâtul tatălui ei în primele săptămâni din Orynth. Piatra albastră din mijloc era acum epuizată, slab luminată, unde, cândva, pâlpâise un foc interior. Abia îi mai rămăsese un strop de putere.

— Ce ai făcut? Vocea îi era spartă şi răguşită din cauza strigătelor, când o ajutase cu Erawan. Ca să-i câştige timp, să-şi salveze oamenii...

Elena strânse Lacătul în pumn.

— El este închis. Nu poate scăpa.

— Lacătul tatălui tău...

— S-a terminat, spuse ea, îndreptându-şi atenţia spre zecile de figuri antice, acum de partea cealaltă a sarcofagului.

Gavin tresări, mişcarea bruscă a trupului său distrus făcându-l să şuiere.

Ei nu aveau forme. Erau doar fragmente de

lumini şi umbre, vânt şi ploaie, muzică şi amintiri. Entităţi separate, şi totuşi parte a unei majorităţi, a unei conştiinţe.

Toţi se uitau la Lacătul spart cu piatră mată din mâinile ei.

Gavin îşi plecă fruntea spre roca udă de sânge şi îşi feri privirea.

Elenei îi tremurară oasele în prezenţa lor, dar îşi ţinu fruntea sus.

— Descendenţa surorii noastre ne-a trădat, spuse unul din mare şi cer şi furtuni.

Elena scutură din cap, încercând să înghită. Cedând.

— Ne-am *salvat.* L-am oprit pe Erawan...

— Proasto, spuse una dintre vocile schimbătoare, de oameni şi animale. *Corcitură* proaspătă! Nu te-ai gândit de ce a purtat-o tatăl tău, de ce nu s-a grăbit în toţi aceşti ani, adunându-şi puterea? A vrut să o folosească – pentru a pune din nou cele trei chei Wyrd în poartă şi a ne trimite *acasă* înainte de a o închide pentru totdeauna.

Pe noi şi pe Regele Întunecat. Lacătul a fost făcut pentru noi – şi *promis* nouă. Iar tu l-ai *distrus.*

Elena se sprijini cu o mână de pământ ca să nu se clatine.

— Tatăl meu poartă cheile Wyrd?

El nu făcuse niciodată nici măcar o aluzie... Iar Lacătul... ea crezuse că era o simplă armă. O armă pe care el *refuzase* să o folosească în acest război sângeros.

Ei nu îi răspunseră, tăcerea fiind o confirmare suficientă.

Un mic zgomot spart îi ieşi din gât.

— Îmi pare rău, şopti Elena.

Furia îi hurui în oase, ameninţând să-i oprească inima în piept. Cea făcută din foc, din lumină şi cenuşă păru să se abţină, păru să se oprească în faţa furiei ei.

Ca să-şi amintească.

Nu-şi văzuse mama şi nici nu-i vorbise de când ea îşi părăsise corpul ca să făurească Lacătul. De când Rhiannon Crochan o ajutase pe Mala să-şi verse în amuletă propria-i esenţă, mulţimea puterii din mica oglindă a vrăjitoarei deghizate în piatră albastră trebuind să fie dezlănţuită doar o dată. Ei nu îi spuseseră niciodată Elenei de ce. Nu îi spuseseră că nu era o simplă armă pe care, cândva, tatăl ei urma să fie nevoit să o folosească, în disperare de cauză.

Preţul: corpul muritor al mamei ei, viaţa pe care şi-o dorise pentru ea, alături de Brannon şi copiii lor. Trecuseră zece ani de atunci. Preţ de zece ani, tatăl ei nu încetase să aştepte ca Mala să se întoarcă, în speranţa că avea să o vadă din nou. Măcar o dată.

„Nu îmi voi aminti de voi”, le spusese tuturor Mala înainte să se dăruiască făuririi Lacătului. Şi totuşi, iat-o, oprindu-se, ca şi când şi-ar fi amintit.

— Mamă, se auzi într-o şoaptă spartă rugămintea Elenei.

Mala, Aducătoarea-Focului, îşi mută privirea de la ea.

Cel care vedea totul cu ochi înţelepţi şi calmi spuse:

— Eliberează-l! Aşadar, am fost trădaţi de

aceste bestii pământeşti. Haideţi să le întoarcem favoarea! Eliberează-l pe Regele Întunecat din sicriu!

— *Nu!* se rugă Elena, ridicându-se în picioare. Te rog... *te rog!* Spune-mi ce trebuie să fac pentru a-mi răscumpăra greşeala, dar *te rog* să nu-l eliberezi! Te implor!

— El se va ridica într-o zi, spuse cel din întuneric şi moarte. El se va trezi. Ai irosit puterea Lacătului *nostru* pe o prostie, când ai fi putut rezolva totul, dacă ai fi avut răbdare şi minte să înţelegi.

— Atunci, să se trezească, imploră Elena, cu vocea spartă. Să moştenească altcineva acest război – cineva mai bine pregătit.

— Laşo! spuse cel cu o voce ca de oţel, scuturi şi săgeţi. Eşti o laşă dacă arunci povara altcuiva!

— Te rog! spuse Elena. Am să vă dau orice, *orice,* dar nu asta.

La unison, ei se uitară la Gavin.

Nu...

Dar mama ei fu cea care spuse:

— Am aşteptat atâta timp ca să ne întoarcem acasă. Mai putem aştepta un pic. Ai grijă de acest... loc încă puţin.

Nu erau doar zei, ci fiinţe superioare, diferite. Pentru care timpul era fluid, iar corpurile, nişte lucruri schimbătoare şi care puteau exista în mai multe locuri, întinşi ca nişte plase aruncate. Erau la fel de puternici, de imenşi şi de eterni, aşa cum era omul pentru o muscă efemeră.

Nu se născuseră în această lume. Poate că deveniseră captivi aici, după ce trecuseră printr-o

poartă Wyrd. Iar ei făcuseră o înţelegere cu tatăl ei, cu Mala, ca, în cele din urmă, să îi trimită acasă, alungându-l pe Erawan împreună cu ei. Iar ea le stricase înţelegerea.

Cel cu trei feţe spuse:

— Vom aştepta. Dar trebuie să plătești un preţ. Şi să ne faci o promisiune.

— Spuneţi ce vreţi, zise Elena.

Dacă i l-ar fi luat pe Gavin, l-ar fi urmat. Ea nu era moştenitoarea tronului tatălui ei. Nu conta dacă ieşea din trecătoarea montană. Nu era tocmai sigură că ar fi putut suporta să îl mai vadă – nu după aroganţa, mândria şi fariseismul ei. Brannon o implorase să asculte, să aştepte. În schimb, ea îi furase Lacătul şi fugise cu Gavin în noapte, disperată să salveze aceste tărâmuri.

Cel cu trei feţe o studie.

— Cineva din familia Malei va sângera din nou, ca să făurească un nou Lacăt. Şi *tu* îi vei conduce, ca pe un miel la tăiere, ca să plătească preţul pentru că *tu* ai ales să-i zădărniceşti puterea aici, pentru lupta asta neînsemnată. Îi vei arăta acestui urmaş cum să făurească un nou Lacăt cu darurile Malei, cum să îl folosească pentru a mânui cheile şi a ne trimite acasă. Târgul nostru iniţial rămâne valabil: îl vom lua pe Regele Întunecat cu noi. Îl vom spulbera în lumea noastră, unde va fi doar praf şi amintire. După ce vom pleca – îi vei arăta urmaşului cum să închidă poarta în urma noastră cu Lacătul care să o menţină intactă pentru totdeauna, renunţând la ultima picătură de forţa vitală. Aşa cum a fost pregătit să o facă tatăl tău, la momentul potrivit.

— Te rog, şopti Elena.

Cel cu trei feţe rosti:

— Spune-i lui Brannon al Focului Sălbatic ce s-a petrecut aici; spune-i preţul pe care îl va plăti într-o zi un urmaş de-al său. Spune-i să se pregătească pentru asta.

Elena asimilă cuvintele, condamnarea.

— O voi face, şopti ea.

Dar ei dispărură, lăsând doar o urmă de căldură, ca şi când o rază de soare i-ar fi atins obrazul.

Gavin ridică fruntea.

— Ce ai făcut? întrebă el din nou. Ce le-ai dat?

— Nu ai... auzit?

— Doar pe tine, spuse el răguşit, cu faţa îngrozitor de palidă. Nu şi pe ceilalţi.

Ea se holbă la sarcofagul din piatră neagră din faţa lor, înrădăcinată în pământul trecătorii. Era neclintit. Ei trebuiau să construiască ceva în jurul lui ca să-l ascundă, să-l protejeze.

— Preţul va fi plătit... mai târziu, zise Elena.

— Spune-mi.

Cu buzele-i umflate şi crăpate, abia reuşi să rostească vorbele.

De vreme ce ea se condamnase deja, dacă tot îşi condamnase descendenţa, îşi dădu seama că nu mai avea nimic de pierdut minţind. Nu de data asta, nu de această ultimă dată.

— Erawan se va trezi din nou – într-o zi. Când va sosi clipa, îi voi ajuta pe cei care trebuie să se lupte cu el.

În ochii lui se citea neîncrederea.

— Poţi să mergi? îl întrebă ea, întinzând mâna

ca să-l ajute să se ridice.

Soarele care se ridica, poleia munţii negri în auriu şi roşu. Ea nu avea nicio îndoială că valea din spatele lor era scăldată în sânge.

Gavin îşi relaxă prinsoarea, degetele fiindu-i încă rupte, din locul în care ţinuse mânerul sabiei Damaris. Dar nu luă mâna pe care i-o oferise ea.

Iar el nu îi spuse ce detectase când atinsese Sabia Adevărului, ce minciuni simţise şi descoperise.

Ei nu mai vorbiră niciodată despre ele.

~

Răsărit de lună la Templul din Sandrian, Mlaştinile Stâncoase

Prinţesa din Eyllwe rătăcise prin Mlaştinile Stâncoase câteva săptămâni, căutând răspunsuri la ghicitorile rostite în urmă cu o mie de ani. Răspunsuri care ar fi putut să-i salveze regatul condamnat.

Chei, şi porţi, şi lacăte – porţi, şi puţuri, şi profeţii. Asta îşi şopti prinţesa în săptămânile în care mersese singură prin mlaştină, vânând ca să rămână în viaţă, luptându-se cu bestiile cu dinţi şi venin, când era necesar, şi uitându-se la stele ca să se distreze.

Aşadar, când prinţesa ajunse în cele din urmă la templu, când rămase în faţa altarului de piatră şi a cufărului, replica mai deschisă la culoare a celui negru de sub Morath, *ea* apăru într-un final.

— Tu eşti Nehemia, spuse ea.

Prinţesa se învârti, cu hainele-i de vânătoare din piele pătate şi umede, vârfurile aurii ale şuviţelor împletite scoţând un mic zgomot.

O privire evaluatoare din partea unor ochi care păreau prea bătrâni pentru doar optsprezece ani; ochi care se uitaseră prea mult în întunericul dintre stele şi tânjise să le cunoască secretele.

— Şi tu eşti Elena.

Elena dădu aprobator din cap.

— De ce ai venit?

Prinţesa din Eyllwe făcu semn din bărbia-i elegantă spre cufărul din piatră.

— Nu am fost chematã să-l deschid? Să aflu cum să ne salvăm şi să-i plătesc prinţului?

— Nu, spuse încet Elena. Nu tu. Nu aşa.

Prinţesa îşi arătă nemulţumirea doar strâmbând din buze.

— Atunci, în ce fel trebuie să sângerez, Lady?

Ea privise, aşteptase şi plătise pentru alegerile ei pentru prea mult timp. De prea mult.

Iar acum, că întunericul se lăsase... acum avea să răsară un nou soare. *Trebuia* să răsară.

— Descendentele Malei vor plăti, nu ale tale.

Spatele ei înţepeni.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Elena îşi dori să-şi fi putut retrage cuvintele, să le zăvorască. Dar acesta era preţul pentru regatul şi poporul ei. Preţul pentru aceşti oameni, pentru acest regat. Şi pentru ceilalţi.

— În Nord, două ramuri se desprind din Mala. Una spre Casa Havilliard, unde prinţul cu ochii partenerului meu posedă magia mea brută – şi forţa ei brută. Cealaltă ramură trece prin Casa

Galathynius, unde sângele a fost pur: din foc, tăciuni şi cenuşă.

— Aelin Galathynius a murit, spuse Nehemia.

— Nu este moartă. Nu, ea se asigurase de asta; încă plătea pentru ce făcuse în noaptea aceea de iarnă. Doar se ascunde, uitată de o lume recunoscătoare să vadă o asemenea putere stinsă înainte de maturitate.

— Unde este? Şi ce legătură are cu mine, Lady?

— Te pricepi la istorie, la jucători şi mize. Cunoşti semnele Wyrd şi ştii cum să le foloseşti. Ai înţeles greşit ghicitorile, crezând că tu trebuie să vii aici. Această oglindă nu este Lacătul – este o sursă de amintiri. Făurită de mine, de tatăl meu şi de Rhiannon Crochan. Făcută astfel încât moştenitoarea acestei poveri să poată înţelege într-o zi. Să ştie totul înainte de a decide. Şi această întâlnire se va afla în ea. Dar tu ai fost chemată ca să ne putem întâlni.

Chipul tânăr şi înţelept aşteptă.

— Du-te în nord, prinţesă! spuse Elena. Intră în casa inamicului tău! Stabileşte legăturile, primeşte invitaţia, fă ce trebuie, dar intră în casa inamicului tău. Cei doi urmaşi se vor întâlni acolo. Sunt deja pe drum.

— Aelin Galathynius se îndreaptă spre Adarlan?

— Nu Aelin. Nu cu acel nume, cu acea coroană. Să o recunoşti după ochii ei – turcoaz cu un miez auriu. Să o recunoşti după semnul de pe frunte – semnul bastardului, semnul lui Brannon. Ghideaz-o. Ajut-o. Va avea nevoie de tine.

— Şi preţul?

Elena nu simţi decât ură atunci.

Urî zeii care ceruseră asta. Se urî pe sine. Urî că i se ceruse asta; urî luminile strălucitoare...

— Nu ai să mai pui niciodată piciorul în Eyllwe.

Prinţesa se uită la stele ca şi când i-ar fi vorbit, ca şi când răspunsul ar fi fost scris acolo.

— Poporul meu va supravieţui? întrebă ea încet.

— Nu ştiu.

— Atunci, voi face paşii necesari şi pentru asta. Am să-i unesc rebelii cât am să fiu în Rifthold, am să pregătesc continentul pentru război.

Nehemia îşi coborî privirea de la stele. Elena îşi dori să cadă în genunchi în faţa tinerei prinţese, să îi ceară iertare.

— Unul din ei trebuie să fie pregătit – să facă ce trebuie făcut, spuse Elena, pentru că era singura cale să-i explice, să-şi ceară scuze.

Nehemia înghiţi.

— Atunci, am să te ajut cum am să pot. Pentru Erilea şi pentru poporul meu.

Capitolul 66

Aedion Ashryver fusese antrenat să ucidă oameni şi să apere frontul în luptă de când fusese suficient de mare cât să ridice o sabie. Prinţul Moştenitor Rhoe Galathynius începuse să-l antreneze personal, ridicându-l pe Aedion la standarde pe care unii le-ar fi putut considera nedrepte, prea dure pentru un băiat.

Dar Rhoe ştiuse, îşi dădu seama Aedion de la prova navei, cu oamenii lui Ansel din Briarcliff

înarmaţi şi pregătiţi în spatele lui. Rhoe ştiuse până şi faptul că Aedion avea să o slujească pe Aelin şi că atunci armatele străine ar fi provocat puterea Aducătoarei-Focului... şi probabil că nu ar fi înfruntat numai muritori.

Rhoe – *Evalin* – speculase că armata nemuritorilor care se întindea acum în faţa lui urma să ajungă într-o zi pe aceste ţărmuri. Iar ei îşi doriseră să se asigure că Aedion era pregătit când avea să se întâmple asta.

— Ridicaţi scuturile! le ordonă Aedion oamenilor când a doua salvă de săgeţi căzură dinspre flota lui Maeve. Mantia magică din jurul navelor lor rezista destul de bine mulţumită lui Dorian Havilliard şi, chiar dacă el se bucura că îi cruţase de vărsarea de sânge, după isprava pe care o făcuse cu Aelin şi Manon, Aedion scrâşni din dinţi la fiecare unduire a culorii din timpul impactului.

— Sunt soldaţi, la fel ca voi, continuă Aedion. Nu vă lăsaţi păcăliţi de urechile lor ascuţite! Sângerează ca şi ceilalţi. Şi pot muri din cauza aceloraşi răni.

El nu îşi permise să se uite înapoi – spre locul din care tatăl său comanda şi proteja un alt şir de nave. Gavriel tăcuse când Fenrys le dezvăluise cum să doboare un războinic Fae care se vindeca repede: trebuiau să le taie muşchii, nu să îi înjunghie. Să-i rupă un tendon şi să-l oprească pe nemuritor suficient timp cât să-l ucidă.

Era mai uşor de zis decât de făcut. Soldaţii albiseră la gândul ăsta – la lupta deschisă, corp la corp, împotriva războinicilor Fae. Şi pe bună

dreptate.

Însă datoria lui Aedion nu era să le amintească aceste fapte simple. Datoria lui era să îi facă dispuşi să moară, să facă lupta asta să pară complet necesară. Frica ar fi putut rupe rândurile mai repede decât orice atac inamic.

Rhoe – *adevăratul* său tată – îi spusese asta, iar Aedion o învăţase în anii petrecuţi în nord. O învăţase luptând în noroi şi sânge până la genunchi, împreună cu legiunea Bane.

El îşi dori ca ei să-l flancheze, nu nişte soldaţi necunoscuţi din Pustiuri.

Dar nu îşi putea lăsa frica să-i înmoaie tăria de caracter.

A doua salvă a lui Maeve se ridică tot mai sus, săgeţile plutind mai repede şi mai departe decât cele din arcurile muritorilor. Cu o țintă mai bună.

Scutul invizibil de deasupra lor se undui licărind albastru şi purpuriu când săgeţile şuierară şi alunecară de pe el.

Dar acesta deja se încovoia, pentru că vârfurile săgeţilor erau magice.

Soldaţii de pe punte se agitară mişcându-şi scuturile, anticiparea lor şi groaza tot mai mare învăluindu-i simţurile lui Aedion.

— E o ploaie neînsemnată, băieţi, spuse el zâmbind larg. Credeam că v-aţi obişnuit cu asta în Pustiuri.

Se auziră unele mormăituri, dar scuturile metalice încetară să mai tremure.

Aedion chicoti. Se transformă în Lupul Nordului, dornic să verse sânge pe mările sudice. Aşa cum îl învăţase Rhoe, aşa cum îl pregătise el,

cu mult înainte de căderea Terrasenului, în umbra Adarlanului.

Situaţia nu avea să se mai repete – şi, cu siguranţă, nu în faţa lui Maeve. Cu siguranţă, nu aici, fără ca nimeni să vadă asta.

În faţă, pe linia frontului, magia lui Rowan licări alb, ca un semn tăcut.

— Pregătiţi săgeţile! ordonă Aedion.

Arcurile scârţâiră, săgeţile îndreptându-se spre cer.

Alt licăr.

— *Salvă!* strigă Aedion.

Lumea se întunecă sub săgeţile care zburară spre flota lui Maeve.

O furtună de săgeţi – ca să le distragă atenţia de la adevăratul atac din adâncuri.

~

Apa era mai slab luminată aici, razele soarelui fiind numai nişte scânteieri care alunecau printre numeroasele bărci de pe valuri.

Agitaţia adună şi alte creaturi, carnivorii căutând mâncarea din care aveau să se înfrupte cu siguranţă când cele două flote urmau să se întâlnească în cele din urmă.

Un licăr de lumină o trimisese pe Lysandra în adâncuri, unduindu-se printre necrofagii care-i dădeau târcoale, pierzându-se în mulţimea lor cât de bine putu când luă viteză.

Ea îşi modificase forma de dragon. Acum, avea membre mai lungi – cu degete opozabile.

Şi o coadă mai puternică, pe care putea să o

controleze mai bine.

Era micul ei proiect din lungile zile de călătorie. Să ia o formă originală şi să şi-o perfecţioneze. Să modifice pe placul ei ceea ce făcuseră zeii.

Lysandra ajunse la prima navă pe care o însemnase Rowan, harta precisă a locului şi a modului în care să atace. Cu o lovitură de coadă, spulberă cârma.

Auzi strigătele celor de pe punte chiar şi din adâncuri, dar Lysandra zbura deja, plutind spre următoarea barcă marcată.

De data asta, îşi folosi ghearele, apucând cârma şi smulgând-o. Apoi dădu o gaură în carenă cu coada-i contondentă. Contondentă, nu ţepoasă – nu, pentru că ţepii rămăseseră în Golful Craniului. Aşadar, îşi transformase coada într-un berbec.

Săgeţile fură trase cu o precizie mai bună decât a infanteriştilor Valgi, ţâşnind ca razele de soare în apă. Ea se pregătise şi pentru asta. Acestea ricoşară din solzii de Mătasea-păianjenului. În orele petrecute studiind materialul care-i acoperea aripile lui Abraxos, învăţase cum să-şi transforme propria piele într-o fibră impenetrabilă.

Lysandra rupse mai multe cârme.

Soldaţii Fae ţipară în faţa ei. Dar harpoanele pe care le traseră erau prea grele, iar ea era prea rapidă şi plonja prea adânc şi prea repede. Bice magice de apă se întinseră spre ea, încercând să o prindă, dar nu reuşiră.

Era regatul care putea schimba lumea, îşi spuse ea de nenumărate ori când epuizarea o apăsă, în timp ce continuă să distrugă cârmă după cârmă, dând găuri în navele Fae alese.

Ea făcuse o promisiune acelui regat, acelui viitor. Lui Aedion şi reginei ei. Nu avea să o dezamăgească.

Şi dacă nenorocita de Maeve ar fi vrut să se confrunte cu ei, dacă Maeve s-ar fi gândit să-i atace când erau slăbiţi... Lysandra intenţiona să o facă pe ticăloasă să-şi regrete alegerea.

~

Magia lui Dorian se tulbură când flota lui Maeve transformă lansatul săgeţilor într-un haos total. Dar el îşi păstră scuturile intacte, peticind zonele prin care pătrunseseră săgeţile. Deja, puterea i se clătina, consumată prea repede.

Fie din cauza vreunui truc de-al lui Maeve, fie din cauza magiei care acoperea săgeţile.

Însă Dorian scrâşni din dinţi şi îşi controlă magia pentru ca avertismentele strigate de Rowan să nu răsune din apă – amplificate aşa cum Gavriel îşi folosise vocea în Golful Craniului.

Dar, în ciuda haosului flotei lui Maeve, care-şi găsea navele asediate de sub apă, rândurile se întindeau la nesfârşit.

Aelin şi Manon nu se întorseseră.

Un mascul Fae panicat era o privelişte îngrozitoare. Era aproape o catastrofă să vezi doi.

Când Aelin şi Manon dispăruseră în oglindă, Dorian bănui că doar strigătul lui Aedion îl făcuse pe Rowan să iasă din furia care-l cuprinsese. Şi doar vânătaia care-i zvâcnea pe obrazul lui Dorian îl făcuse pe Rowan să se abţină din a-i face una asemănătoare.

Dorian privi spre primele linii, unde prinţul Fae stătea la prova navei lui, cu sabia şi securea scoase, cu o tolbă de săgeţi şi un arc pe spate şi cu diverse cuţite de vânătoare ascuţite ca briciul. Prinţul nu ieşise deloc din starea aceea, îşi dădu el seama.

Nu, Rowan deja coborâse la un nivel de furie de gheaţă care-i făcu magia lui Dorian să tremure, în ciuda distanţei dintre ei.

El simţea puterea lui Rowan – o simţea aşa cum o simţise pe a lui Aelin ridicându-se.

Rowan coborâse deja adânc în rezerva lui de putere când Aelin şi Manon plecaseră. De îndată ce Aedion îşi concentrase frica şi furia spre lupta din faţă, el folosise ultima oră ca să plonjeze şi mai adânc. Acum plutea în jurul lor ca marea de la câţiva metri dedesubt.

Dorian îi urmase exemplul, revenind la antrenamentul insuflat de prinţ. Gheaţa îi acoperi venele şi inima.

Aedion îi spusese doar un singur lucru înainte de a pleca spre propria parte a flotei. Prinţul general îl măsurase o dată din priviri, fixând cu ochii de Ashryver vânătaia pe care i-o făcuse şi-i spusese: „Frica este o condamnare la moarte. Când ai să fii acolo, să îţi aduci aminte că noi nu trebuie să supravieţuim – ci numai să-i lovim suficient astfel încât, atunci când ea o să se întoarcă… să îi extermine pe restul.”

Când, nu dacă. Dar când Aelin le-ar fi găsit trupurile sau orice ar mai fi rămas din ei dacă ar fi fost înghiţiţi de mare… ar fi putut foarte bine să distrugă lumea de furie.

Poate că trebuia să o facă. Poate că lumea o merita.

Poate că Manon Cioc-negru ar fi ajutat-o să o facă. Poate că aveau să domnească împreună peste ruine.

El îşi dori să fi avut mai mult timp să discute cu vrăjitoarea. Să o cunoască nu doar fizic.

Deoarece, în ciuda cârmelor distruse... navele avansară acum.

Războinici Fae. Născuţi şi crescuţi să ucidă.

Aedion şi Rowan trimiseră altă salvă de săgeţi aţintite spre navele lor. Scuturile le dezintegrară înainte să atingă vreo ţintă. Asta nu avea să se termine cu bine.

Inima îi bătu cu putere şi înghiţi în sec când navele se strecurară pe lângă cele scufundate, apropiindu-se de linia de demarcaţie.

Magia lui se zvârcoli.

Trebuia să aibă grijă încotro să o îndrepte şi să o facă să conteze.

Nu avea încredere că puterea ar fi rămas concentrată dacă ar fi dezlănţuit-o.

Iar Rowan îi spusese să nu o facă. Îi spusese să aştepte până ce flota ar fi ajuns cu adevărat lângă ei. Până ce navele ar fi traversat acea linie. Până ce prinţul Fae i-ar fi ordonat să tragă.

Pentru că focul şi gheaţa se luptau acum în Dorian, implorându-l să le elibereze.

El îşi ţinu bărbia sus când tot mai multe nave se apropiară de cele distruse din faţă şi apoi se strecurară pe lângă ele.

Dorian ştia că avea să-l doară să-şi distrugă magia şi, după aceea, corpul. Ştia că avea să-l

doară să-şi vadă tovarăşii doborâţi, unul câte unul.

Totuşi Rowan păstră prima linie, nu îşi lăsă navele să se întoarcă şi să fugă.

Din ce în ce mai aproape, navele inamice se îndreptară spre primele lor linii, împinse de vâsle mari şi puternice. Arcaşii erau pregătiţi să tragă, iar lumina soarelui licărea de pe armura lustruită a războinicilor Fae însetaţi de luptă, de la bord. Erau pregătiţi şi odihniţi, instruiţi să ucidă.

Nu avea să fie nicio capitulare. Maeve urma să-i nimicească doar ca să o pedepsească pe Aelin.

El îi dezamăgise trimiţându-le departe pe Manon şi pe Aelin. Asumându-şi riscul, probabil că îi dezamăgise pe toţi.

Dar Rowan Whitethorn nu o făcuse.

Nu. Când navele inamice se poziţionară printre navele lor scufundate, Dorian văzu că fiecare avea acelaşi steag: un stindard argintiu, cu un uliu înfiorător.

Şi, acolo unde steagul negru al lui Maeve cu o cucuvea fluturase lângă acesta... Acum, steagul negru coborî.

Acum, steagul reginei întunecate dispăru complet, în timp ce Fae, care purtau stindardul argintiu al Casei Whitethorn, deschiseră focul asupra propriei flote.

Capitolul 67

Rowan îi povestise lui Enda despre Aelin.

Îi spusese vărului său despre femeia pe care o iubea, despre regina a cărei inimă ardea ca un foc sălbatic. Îi povestise lui Enda despre Erawan şi

despre ameninţarea cheilor şi despre faptul că Maeve şi le dorea.

Şi, după aceea, îngenunchease şi-l implorase să-l ajute.

Să nu deschidă focul asupra flotei Terrasenului, ci asupra flotei lui Maeve.

Să nu irosească unica şansă la pace. Să oprească întunericul înainte de a-i consuma pe toţi, pe cei din Morath şi pe ai lui Maeve. Să lupte nu pentru regina care îl înrobise, ci pentru cea care îl salvase.

„Mă voi gândi la asta”, îi spusese Endymion.

Şi, astfel, Rowan se ridicase din genunchi şi zburase spre nava altui văr. Prinţesa Sellene, cea mai tânără verişoară, cu ochi şireţi, îl ascultase. Îl lăsase să o implore. Şi, schiţând un zâmbet, îi spusese acelaşi lucru. „Mă voi gândi la asta.”

Aşa că mersese de la o navă la alta. Spre verii care ştia că ar fi putut să-l asculte.

Un act de trădare – asta le ceruse. Să comită un act de trădare şi unul atât de mare, încât nu ar mai fi putut să se întoarcă acasă, iar pământurile şi titlurile le-ar fi fost confiscate sau distruse.

Şi, când navele lor nevătămate navigară lângă cele pe care le distrusese Lysandra, când atacară cu săgeţi şi magie forţele care nu bănuiau nimic, Rowan le strigă celor din flota lui: „Acum, acum, acum!”

Vâslele intrară în valuri pleoscăind, bărbaţii mormăind când vâsliră din răsputeri spre flota aflată într-un haos total. Toţi verii lui atacaseră.

Toţi, ca şi când s-ar fi întâlnit şi ar fi hotărât să rişte să se ruineze împreună.

Rowan nu avusese o armată proprie pe care să i-o dea lui Aelin. Pe care să i-o dea Terrasenului.

Aşadar, câştigase o armată pentru ea, apelând la singurele lucruri pe care i le pretinsese Aelin.

Inima lui. Loialitatea şi prietenia.

Iar Rowan îşi dori ca Inima lui de Foc să fi fost acolo, ca să vadă cum Casa Whitethorn îi atacă flota lui Maeve, gheaţa şi vântul explodând peste valuri.

~

Lui Lorcan nu-i venea să creadă.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor când o treime din flota lui Maeve deschisese focul asupra navelor ei în derivă.

Iar el ştiu, fără să i se confirme, că stindardele care fluturau pe navele acelea erau argintii.

Oricum îi convinsese, oricând îi convinsese...

Whitethorn reuşise. Pentru ea.

Toate astea, pentru Aelin.

Rowan ordonă, urlând către oamenii săi să îşi folosească avantajul, ca să distrugă flota lui Maeve dintre ei.

Lorcan, un pic uimit, transmise ordinul spre navele lui.

Maeve nu avea să permită aşa ceva şi, pentru asta, urma să nimicească neamul Whitethorn.

Dar, iată-i, dezlănţuindu-şi gheaţa şi vântul asupra propriilor nave, însoţite de săgeţi şi harpoane care treceau prin lemn şi soldaţi.

Vântul îi suflă în păr, iar el ştiu că Whitethorn îşi folosea acum magia la maximum ca să-şi

împingă navele în încăierare, înainte ca verii lui să piardă avantajul surprizei. Erau toţi nişte nebuni.

Nebuni şi, cu toate acestea...

Fiul lui Gavriel striga numele Whitethorn. Un strigăt afurisit de victorie. De nenumărate ori, bărbaţii îi răspunseră.

Apoi Fenrys ridică vocea. Şi Gavriel. Şi regina cu păr roşcat. Şi regele Havilliard.

Flota lor pluti spre cea a lui Maeve, înconjurată de soare, mare şi pânze, săbiile strălucind în lumina dimineţii. Până şi vâslele ridicate şi coborâte păreau să repete scandările.

Intrară în luptă şi în vărsarea de sânge, strigând numele prinţului.

Pentru o clipă, Lorcan îşi permise să se gândească la asta – la puterea lucrului care îl convinsese pe Rowan să rişte totul. Şi Lorcan se întrebă dacă, probabil, ar fi fost singura forţă la care Maeve şi Erawan nu s-ar fi aşteptat.

Dar Maeve – era undeva, pe o navă.

Urma să se răzbune, să riposteze, să îi facă pe toţi să sufere...

Rowan izbi flota lui Maeve în primele linii, dezlănţuind furia gheţii şi a vântului său alături de săgeţile lor.

Şi, acolo unde puterea lui Rowan se oprea, intervenea cea a lui Dorian.

Imposibilitatea de a câştiga se transformase acum în şansa unui nebun. Dacă Whitethorn şi ceilalţi ar fi putut să ţină rândurile, să rămână pe poziţii.

Lorcan se trezi căutându-i cu privirea pe Fenrys şi pe Gavriel, dincolo de nave şi de soldaţi.

Şi ştiu că răspunsul lui Maeve venise când îi urmări înţepenind unul după celălalt. Îl zări pe Fenrys sărind din alergare şi dispărând în aer. Lupul Alb din Doranelle apăru imediat lângă Gavriel, apariţia lui din neant făcându-i pe oameni să strige.

Însă el îl apucă pe Gavriel de braţ şi amândoi dispărură din nou, cu chipurile încordate. Numai Gavriel reuşi să se uite spre Lorcan înainte să dispară – cu ochi mari, în semn de avertisment. Gavriel îi arătă ceva, după care ei dispărură în lumina soarelui şi-n spuma mării.

Lorcan se holbă la locul pe care Gavriel reuşise să i-l arate, la mica sfidare care, probabil, lăsase o rană adâncă.

Lui Lorcan i se răci sângele în vene.

Maeve permitea luptei să izbucnească pe apă, deoarece avea alte jocuri în mişcare. Pentru că nu era deloc pe mare.

Ci pe ţărm.

Gavriel îi arătase nu plaja îndepărtată, ci ţărmul – spre vest.

Întocmai unde o lăsase pe Elide în urmă cu câteva ore.

Iar lui Lorcan nu-i păsă de bătălie, de ceea ce căzuse de acord să facă pentru Whitethorn, de promisiunea făcută prinţului.

Ea fusese prima căreia îi făcuse o promisiune.

Soldaţii nu fură destul de proşti încât să încerce să-l oprească în timp ce Lorcan îi predă unuia comanda şi luă o barcă.

~

Elide nu vedea lupta din locul în care aştepta printre dunele de nisip, ierburile de mare şuierând în jurul ei. Dar putea să audă strigătele şi bubuiturile.

Ea încercă să nu asculte vacarmul luptei şi, în schimb, să o implore pe Anneith să-i călăuzească prietenii. Să-l ţină pe Lorcan în viaţă şi pe Maeve departe de el.

Dar Anneith stătea pe-aproape, plutind în spatele umărului ei.

„Vezi, spuse ea, aşa cum o făcea mereu. Vezi, vezi, vezi.”

În afară de nisip, iarbă, apă şi cer albastru, nu se vedea nimic. Nimic în afară de cei opt paznici cărora Lorcan le ordonase să rămână cu ea, care stăteau întinşi pe dune, părând nici uşuraţi, nici deranjaţi că pierdeau lupta furioasă de pe valurile din jurul cotului coastei.

Vocea deveni insistentă. *„Uită-te, uită-te, uită-te!”*

Apoi Anneith dispăru cu totul, de fapt, *fugi*.

Norii se adunau dinspre mlaştină, îndreptându-se spre soarele care începea să răsară.

Elide se ridică în picioare, alunecând un pic pe duna abruptă.

Vântul bătu şi şuieră printre ierburi – nisipul cald căpătă o nuanţă gri şi amuţi când norii acoperiră soarele, întunecându-l.

Ceva se apropia.

Ceva care ştia că Aelin Galathynius îşi trăgea puterea din lumina soarelui. De la Mala.

Lui Elide i se uscă gura. Dacă Vernon ar fi

găsit-o aici... nu ar mai fi putut scăpa de el.

Paznicii de pe dunele din spatele ei se agitară, observând vântul ciudat şi norii, simţind că furtuna care se apropia nu era naturală. Aveau să reziste în faţa ilkenilor până la sosirea ajutorului? Sau Vernon avea să aducă mai mulţi de data asta?

Însă Vernon apăru pe plajă ca şi când ar fi ieşit dintr-o briză trecătoare.

Capitolul 68

Era o tortură.

O agonie să o vadă pe Nehemia, tânără şi puternică şi înţeleaptă, vorbind cu Elena în mlaştină, printre aceleaşi ruine.

Iar apoi, mai era şi cealaltă tortură.

Că Elena şi Nehemia se cunoscuseră şi lucraseră împreună.

Că Elena făcuse aceste planuri în urmă cu o mie de ani.

Că Nehemia se dusese în Rifthold ştiind că avea să moară.

Ştiind că trebuia să o distrugă pe Aelin – să-şi folosească moartea ca să *o* distrugă, astfel încât să poată renunţa la a fi asasină şi să urce pe tron.

Lui Aelin şi lui Manon li se arătă o altă scenă, a unei conversaţii şoptite la miezul nopţii, în subsolurile castelului de cleştar, unde o regină şi o prinţesă se întâlneau în secret. Aşa cum o făceau de câteva luni.

Regina îi cerea prinţesei să plătească preţul pe care îl oferise în mlaştină. Să îşi organizeze propria moarte – să pună totul în mişcare. Nehemia o

avertizase pe Elena că ea – că Aelin – avea să fie distrusă. Mai rău, că urma să se cufunde atât de adânc într-un abis al furiei şi al disperării, încât nu ar mai fi reuşit să iasă. Nu drept Celaena.

Nehemia avusese dreptate.

Aelin tremura – corpul pe jumătate vizibil îi tremura atât de tare, încât crezu că pielea avea să-i cadă de pe oase. Manon se apropie şi îi oferi, probabil, singura consolare cunoscută vrăjitoarei: solidaritatea.

Ele fixară din nou cu privirea ceaţa învolburată, unde scenele – *amintirile* – se desfăşuraseră.

Aelin nu era sigură că putea suporta un alt adevăr. O altă revelaţie a finalităţii faptului că Elena îi vânduse pe ea şi pe Dorian zeilor pentru greşeala prostească pe care o făcuse, fără să înţeleagă adevăratul scop al Lacătului, cel de a-l închide pe Erawan în mormântul lui, decât să-l lase pe Brannon să îi pună capăt – şi să-i trimită pe zei spre locul pe care îl numeau „acasă”, luându-l şi pe Erawan cu ei.

Să îi trimită acasă... folosind cheile ca să deschidă poarta Wyrd. Şi un nou Lacăt care să o închidă pentru totdeauna.

„Necunoscut este preţul meu.”

Îşi folosise puterea, secătuită până la ultima picătură – viaţa – ca să făurească acel nou Lacăt. Să-şi exercite puterea cheilor doar o dată – o singură dată, ca să-i alunge pe toţi, iar apoi să închidă poarta pentru totdeauna.

Amintirile licăriră de jur-împrejur.

Elena şi Brannon ţipau unul la celălalt într-o cameră pe care Aelin nu o văzuse de zece ani –

apartamentul regelui din palatul din Orynth, în apartamentul ei – sau unul care ar fi trebuit să îi aparţină. Un colier strălucea la gâtul Elenei: Ochiul. Primul Lacăt, acum distrus, pe care Elena, acum Regina Adarlanului, părea să îl poarte ca pe un fel de memento al prostiei ei, al promisiunii făcute acelor zei furioşi.

Cearta cu tatăl ei se înteţi până ce prinţesa plecă, iar Aelin ştiu că Elena nu avea să se mai întoarcă niciodată în palatul strălucitor din Nord.

Apoi, într-o cameră din piatră greu de descris, oglinda vrăjitoarei dezvălui o frumuseţe brunetă cu o coroană din stele care stătea în faţa Elenei şi a lui Gavin, explicându-le cum funcţiona oglinda vrăjitoarei – cum avea să păstreze amintirile. Rhiannon Crochan îşi făcu apariţia. Manon tresări când o văzu, iar Aelin privi între ele.

Chipul... era acelaşi. Chipul lui Manon şi al lui Rhiannon Crochan. Ultimele regine Crochan – din două ere diferite.

După aceea, apăru imaginea lui Brannon – singur şi cu capul în mâini, plângând în faţa unui cadavru înfăşurat în giulgiu pe un altar din piatră. Silueta încovoiată a unei babe zăcea dedesubt.

Era Elena, care renunţase la graţia-i nemuritoare, ca să ducă o viaţă obişnuită de om alături de Gavin. Brannon încă arăta ca la treizeci de ani.

Brannon, în al cărui păr blond-roşcat strălucea căldura a o mie de forje, mârâi, dezgolindu-şi dinţii când sfărâmă un disc de metal pe o nicovală, muşchii spatelui său unduindu-se sub pielea aurie când lovi neîncetat.

Când făuri Amuleta din Orynth.

Când puse o bucată de piatră neagră de ambele părţi şi apoi o fixă, sfidarea citindu-i-se în tot trupul.

Apoi scrise mesajul cu semne Wyrd pe spate.

Un singur mesaj.

Pentru ea.

Pentru adevărata lui moştenitoare, dacă pedeapsa Elenei şi promisiunea făcută zeilor aveau să fie împlinite. Pedeapsa şi promisiunea care îi separase. Pe care Brannon nu putea şi nu voia să le accepte. Nu câtă vreme mai avea putere.

„Necunoscut este preţul meu.” Scris chiar acolo – cu semne Wyrd. Cea care purta semnul lui Brannon, semnul copilului fără nume, născut din flori... *Ea* avea să fie preţul plătit pentru a pune capăt acestui lucru.

Mesajul de pe spatele Amuletei din Orynth era singurul avertisment pe care i-l putea oferi, singura scuză pentru ceea ce făcuse fiica lui cu toate că, înăuntru, conţinea un secret atât de îngrozitor, încât nimeni nu trebuia să-l cunoască şi care nu putea fi spus nimănui.

Dar aveau să existe indicii. Pentru ea. Ca să termine ceea ce începuseră ei.

Brannon construi mormântul Elenei cu propriile mâini şi gravă şi mesajele pentru Aelin.

Ghicitorile şi indiciile. Cele mai bune pe care putea să i le ofere ca să-i explice adevărul şi, în acelaşi timp, să ascundă cheile de ochii lumii, de puterile care le-ar fi folosit ca să domnească şi să distrugă.

Apoi făuri metalul ciocănelului pentru uşă,

Mort, dăruit de Rhiannon Crochan, care-i atinse uşor obrazul regelui cu mâna înainte de a pleca din mormânt.

Rhiannon nu era prezentă când Brannon ascunse bucata de piatră neagră sub bijuteria din coroana Elenei – a doua cheie Wyrd.

Sau când o lăsă pe Damaris în postamentul ei, în apropierea celui de-al doilea sarcofag, pentru regele muritor pe care îl urâse şi pe care cu greu îl suportase, dar în prezenţa căruia îşi reprimase sila, de dragul fiicei lui. Chiar dacă Gavin îi luase fiica, fiica sufletului său, departe de el.

Ultima cheie...

Se duse în templul Malei, locul în care îşi dorise, de la bun început, să pună capăt lucrurilor.

Focul curgător din jurul templului era un cântec în sângele lui, o chemare. O întâmpinare.

Doar cei cu darurile lui – cu darurile *ei* – puteau intra aici. Nici măcar preotesele nu puteau ajunge pe insula din mijlocul râului de foc. Numai moştenitorul ar fi putut să o facă. Sau oricine ar fi deţinut o altă cheie.

Aşadar, puse cheia rămasă sub o lespede de piatră.

Şi, după aceea, intră în râul de foc, în inima arzândă a iubitei lui, iar Brannon, Regele Terrasenului, Lordul Focului, nu mai ieşi niciodată.

Aelin nu ştia de ce o surprindea faptul că era capabilă să plângă în corpul acesta. Că trupul putea să verse lacrimi.

Dar Aelin le vărsă pentru Brannon, care ştia ce le promisese Elena zeilor – şi se împotrivise cu furie, cedând povara unuia dintre descendenții lui.

Brannon făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru ea. Ca să domolească lovitura acelei promisiuni, dacă nu-i putea schimba cursul. Să-i dea lui Aelin o şansă să lupte.

„Necunoscut este preţul meu.”

— Nu înţeleg ce înseamnă asta, spuse încet Manon.

Aelin nu ştia cum să-i spună. Ea nu reuşise să-i zică lui Rowan.

Elena apăru, la fel de reală ca ele şi se uită în lumina aurie şi tot mai slabă din templul Malei, când amintirea dispăru.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Aelin.

Apropierea Elenei o făcu pe Manon să înţepenească şi să se retragă un pas de lângă Aelin.

— A fost singura cale, îi explică Elena. În ochii ei se citea o suferinţă adevărată. Regretul.

— Faptul că am fost aleasă a fost o alternativă sau ai făcut-o doar ca să cruţi neamul preţios al lui Gavin? Vocea lui Aelin era dură şi răutăcioasă. La urma urmelor, de ce să verşi sângele Havilliard, când poţi să revii la vechile obiceiuri şi să alegi pe altcineva să ducă povara?

Elena tresări.

— Dorian nu era pregătit. Tu erai. Am ales împreună cu Nehemia ca să ne asigurăm că lucrurile decurg conform planului.

— Conform planului, repetă şoptit Aelin. Conform tuturor intrigilor tale de a mă face să îndrept porcăria pe care ai început-o prin *furt şi laşitate?*

— Ei au vrut să sufăr, spuse Elena. Şi am

suferit. Faptul că am ştiut că tu trebuie să faci asta, să porţi povara... Mi-a sfâşiat constant şi fără încetare sufletul timp de o mie de ani. Mi-a fost atât de uşor să spun „da”, să-mi imaginez că vei fi o străină, cineva care nu va trebui să ştie adevărul, ci doar să se afle în locul potrivit cu darul potrivit şi totuşi... şi totuşi m-am înşelat. M-am înşelat atât de mult. Elena îşi ridică braţele în faţă, cu palmele în sus. Credeam că Erawan urma să se ridice şi că lumea îl va înfrunta. Nu am ştiut... Nu am ştiut că bezna se va pogorî. Nu am ştiut că tărâmul tău va suferi. Că va suferi cât am încercat să-l feresc pe al meu de suferinţă. Şi s-au auzit atât de multe voci... atât de multe voci chiar înainte de cucerirea Adarlanului. Vocile m-au trezit. Vocile celor care îşi doreau un răspuns, care voiau ajutor. Privirea Elenei se îndreptă spre Manon, apoi din nou spre ea. Erau din toate regatele, din toate rasele. Oameni, vrăjitoare, Fae... Dar au ţesut o tapiserie a visurilor, în care toţi cereau un singur lucru... O lume mai bună. Apoi te-ai născut. Şi, cu flacăra aceea, ai fost răspunsul la întunericul care se aduna. Flacăra tatălui meu şi puterea mamei mele – renăscute în sfârşit. Şi tu erai puternică, Aelin. Atât de puternică şi atât de vulnerabilă totodată. Nu în faţa ameninţărilor exterioare, ci în faţa ameninţărilor din propria-ţi inimă, a izolării de puterea ta. Dar unii au ştiut cine eşti şi ce puteai oferi. Părinţii tăi, curtenii lor, fratele bunicului tău... şi Aedion. Aedion ştia că eşti Regina Promisă fără să ştie ce înseamnă asta, fără să ştie ceva despre tine, sau despre mine, sau ce am făcut ca să-mi cruţ poporul.

Cuvintele o loviră ca nişte pietre.

— Regina Promisă, spuse Aelin, dar nu lumii, ci zeilor – cheilor.

Ca să plătească preţul. Ca să fie sacrificiul lor pentru a bloca, în sfârşit, cheile în poartă.

Deanna apăruse nu doar ca să-i spună cum să folosească oglinda, ci ca să-i aducă aminte că le aparţinea lor şi că le era datoare.

Aelin spuse prea încet:

— În noaptea de pe râul Florine nu am supravieţuit din întâmplare, nu-i aşa?

Elena scuturã din cap.

— Noi nu am...

— Nu, izbucni Aelin. *Arată-mi!*

Elena înghiţi în sec, dar apoi ceaţa deveni neagră şi colorată şi până şi aerul din jurul lor îngheţă.

Crengi rupte, respiraţii sacadate întrerupte de suspine, paşi uşori trecând printre mărăcini şi tufişuri. Mersul zgomotos al unui cal care se apropia...

Aelin îşi impuse să rămână nemişcată când pădurea cunoscută şi îngheţată apăru exact aşa cum şi-o amintea ea. Când apăru *ea,* atât de mică şi de tânără, cu cămaşa albă de noapte ruptă şi murdară, cu părul zburlit, cu ochii strălucindu-i de groază şi cu o suferinţă atât de mare, încât o distrusese complet. Grăbindu-se să ajungă la râul învolburat de dincolo, la pod...

Pe partea cealaltă erau stâlpii şi pădurea. Refugiul ei...

Manon înjură încet când Aelin Galathynius se aruncă printre stâlpii podului şi îşi dădu seama că

podul fusese rupt... şi plonjă în râul agitat şi pe jumătate îngheţat de dedesubt.

Ea uitase cât de mare era distanţa şi cât de violent era râul negru, braţele albe fiindu-i luminate de luna ca de gheaţă.

Întunericul şi liniştea înlocuiră imaginea, iar ele se rostogoliră de nenumărate ori când râul le izbi cu furie.

— Au murit atât de mulţi, şopti Elena când ei urmăriră cum Aelin era aruncată, învârtită şi trasă în jos de râu. Frigul era nimicitor. Atâţia morţi şi atâtea lumini stinse, spuse Elena, cu vocea spartă. Tu erai atât de mică. Şi ai luptat... ai luptat din răsputeri.

Şi, iat-o, apucând apa, agitându-se şi lovind cu picioarele, încercând să iasă la suprafaţă, la aer, simţind că plămânii începeau să i se încingă, simţind presiunea din ce în ce mai mare...

Lumina pâlpâi din Amuleta din Orynth care-i atârna la gât, simbolurile verzui şuierând ca bulele în jurul ei.

Elena îngenunche, urmărind cum amuleta strălucea sub apă.

— Ei au vrut să te iau, chiar atunci. Aveai Amuleta din Orynth, toată lumea credea că ai murit, iar inamicul era distras de măcel. Puteam să te iau, să te ajut să dai de urma celorlalte două chei. Mi s-a permis să te ajut – să fac atâta lucru. Şi, după ce le-aş fi obţinut pe celelalte două, ar fi trebuit să te oblig să făureşti un nou Lacăt. Să te folosesc până la ultima picătură ca să făuresc Lacătul, să invoc poarta, să pun din nou cheile în ea, să-i trimit acasă şi să termin cu toate. Aveai

destulă putere, chiar şi atunci. Ai fi murit dacă ai fi făcut-o, dar oricum erai probabil moartă. Aşa că m-au lăsat să ocup un corp, ca să te iau.

Elena respiră sacadat când o siluetă plonjă în apă. O femeie frumoasă cu păr argintiu, îmbrăcată cu o rochie antică. Ea o apucă pe Aelin de talie, ridicând-o tot mai sus.

Ele ajunseră la suprafaţa râului întunecat, zgomotos şi agitat, iar ea nu putu decât să apuce buşteanul în care o împinsese Elena, să-şi înfigă unghiile în lemnul ud şi să se agaţe de el în timp ce era purtată în aval, departe în noapte.

— Am ezitat, şopti Elena. Te-ai agăţat de buştean cu toată forţa. Chiar dacă ţi s-a luat *tot,* ai continuat să lupţi. Nu ai cedat. Iar ei mi-au spus să mă grăbesc, deoarece, chiar şi atunci, puterea lor de a mă ţine în trupul solid ceda. Mi-au spus doar să te iau şi să plec, dar... am ezitat. Am aşteptat până ce ai ajuns pe malul râului.

Noroiul, păpurişul şi copacii se iveau deasupra, iar zăpada încă acoperea dealul abrupt al malului.

Aelin îşi urmări urcuşul de-a buşilea pe mal, centimetru cu centimetru dureros, şi simţi urma îngheţată de noroi de sub unghii; îşi simţi corpul distrus şi îngheţat când se trânti pe pământ şi tremură, fără încetare.

Simţi cum frigul ucigător o învălui când Elena urcă pe mal, lângă ea.

Când Elena se întinse spre ea, strigându-i numele, frigul şi şocul instalându-se...

— Credeam că înecul era pericolul, şopti Elena. Nu mi-am dat seama că din cauză că ai stat atât de mult timp în frig...

Buzele i se albăstriseră. Aelin urmări cum pieptul mic i se tot înălţă şi coborî...

Şi, apoi, cum nu se mai mişcă.

— Ai murit, şopti Elena. Ai murit chiar acolo. Ai luptat din răsputeri, iar eu te-am dezamăgit. Şi în momentul acela nu mi-a mai păsat că i-am dezamăgit din nou pe zei, că mi-am încălcat promisiunea de a îndrepta lucrurile şi tot aşa. Nu m-am gândit decât la cât este de nedrept... Lacrimile curgeau pe obrajii Elenei. Nici măcar nu ai apucat să trăieşti, să primeşti o şansă... Şi toţi oamenii care şi-au dorit şi au aşteptat o lume mai bună... Nu aveai să fii acolo ca să le-o oferi.

O, pe toţi zeii!

— Elena, şopti Aelin.

Regina Adarlanului suspină în mâini, în vreme ce versiunea ei de odinioară o scutură pe Aelin, de nenumărate ori. Încercând să o trezească, încercând să resusciteze micul trup care cedase.

— Nu am putut să permit şi să îndur aşa ceva. Nu de dragul zeilor, ci... de dragul tău, spuse Elena cu o voce răguşită.

Lumina care licări în palma Elenei îi învălui braţul şi apoi tot trupul. Era o flacără. Ea o îmbrăţişă pe Aelin, căldura topind zăpada din jurul lor şi uscându-i părul acoperit de gheaţă.

Buzele albastre căpătară o nuanţă roz, iar pieptul care încetase a se mai mişca se ridică acum.

Întunericul dispăru în lumina gri a răsăritului.

— Iar apoi, i-am sfidat.

Elena o lăsă în păpuriş şi se ridică, scrutând râul şi lumea.

— Ştiam cine are o proprietate în apropierea râului, atât de departe de casa ta încât părinţii tăi i-au tolerat prezenţa, câtă vreme nu a fost destul de prost să facă probleme.

Elena, ca un licăr de lumină, îl trezi pe Arobynn dintr-un somn adânc, în fosta lui reşedinţă din Terrasen. Ca şi când ar fi fost în transă, el îşi puse cizmele, părul roşcat strălucindu-i în lumina răsăritului, încălecă un cal şi plecă în pădure.

Ce tânăr era fostul ei stăpân! Doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, acum.

Calul lui Arobynn se opri ca şi când o mână invizibilă ar fi tras de frâu, iar asasinul scrută râul învolburat, copacii, parcă în căutarea a ceva despre care nici măcar nu ştia că era acolo.

Dar acolo era Elena, invizibilă ca lumina soarelui, ghemuită în păpuriş, când Arobynn zări mica siluetă murdară şi inconştientă de pe malul râului. El sări de pe cal cu graţia unei feline, scoţându-şi mantia când îngenunche în noroi şi căută să vadă dacă ea respira.

— Ştiam ce este şi ce era probabil să-ţi facă. Cum te va antrena. Dar era mai bine decât să fii moartă. Şi m-am gândit că, dacă supravieţuiai, dacă deveneai puternică, dacă aveai şansa să ajungi la maturitate, poate reuşeai să le dai oamenilor care şi-au dorit şi au visat la o lume mai bună, cel puţin o şansă. Să-i ajuţi – înainte ca datoria să fie cerută din nou.

Mâinile lui Arobynn ezitară când observă Amuleta din Orynth. El îi scoase amuleta de la gât şi o puse în buzunar. Uşor, o luă în braţe şi o purtă pe mal, spre calul care îl aştepta.

— Erai atât de tânără, spuse din nou Elena. Şi, mai presus de visători, mai presus decât datoria... am vrut să-ţi ofer timp. Ca măcar să afli cum este să trăieşti.

— Care a fost preţul, Elena? întrebă Aelin cu o voce răguşită. Ce ţi-au făcut pentru asta?

Elena se cuprinse cu braţele când imaginea se înceţoşă, iar Arobynn urcă pe cal, cu Aelin în braţe. Ceaţa se învolbură din nou.

— Când se va sfârşi, reuşi Elena să spună, şi eu voi pleca. Pentru timpul pe care ţi l-am oferit, la finalul jocului, sufletul meu se va contopi din nou în întuneric. Nu am să-i mai văd niciodată pe Gavin, pe copiii sau prietenii mei... Am să dispar. Pentru totdeauna.

— Ai ştiut asta înainte să...

— Da. Ei mi-au spus, de nenumărate ori. Dar... nu am putut. N-am putut să fac altfel.

Aelin îngenunche în faţa reginei şi-i cuprinse faţa pătată de lacrimi în palme.

— Necunoscut este preţul meu, spuse Aelin.

Elena dădu din cap.

— Oglinda este doar... o oglindă. Un şiretlic să te aducă aici. Ca să poţi înţelege tot ce am făcut. „Doar o bucăţică de metal şi sticlă”, spusese Elena când Aelin o invocase în Golful Craniului. Dar acum eşti aici şi ai văzut. Acum înţelegi preţul. Ca să făureşti un nou Lacăt, ca să pui cele trei chei înapoi în poartă...

Un semn străluci pe fruntea lui Aelin, încălzindu-i pielea. Semnul bastardului lui Brannon.

Semnul celor fără nume.

— Sângele Malei trebuie vărsat – puterea ta

trebuie consumată. Fiecare picătură de magie, de sânge. Tu eşti preţul ce trebuie plătit pentru a face un nou Lacăt şi a bloca în poartă cheile. Ca să întregeşti poarta Wyrd.

— Ştiu, rosti Aelin încet.

Ştia deja de ceva timp.

Se pregătise pentru asta cât de bine putuse, pregătind lucrurile pentru ceilalţi.

— Am două chei, îi spuse Aelin reginei. Dacă am să o găsesc pe a treia, dacă am să o fur de la Erawan... ai să vii cu mine? Să mă ajuţi să pun capăt lucrurilor odată pentru totdeauna?

„Ai să vii cu mine, ca să nu fiu singură?”

Elena dădu din cap, dar şopti:

— Îmi pare rău.

Aelin îşi luă mâinile de pe faţa reginei şi respiră adânc şi tremurat.

— De ce nu mi-ai spus de la început?

Avea sentimentul vag că, în spatele lor, Manon evalua situaţia în tăcere.

— Abia ieşeai din robie, spuse Elena. Abia rezistai, încercând atât de mult să pretinzi că eşti încă puternică şi întreagă. Doar atât am putut să fac pentru a te călăuzi, pentru a te înghionti pe calea cea bună. Oglinda a fost făcută şi ascunsă ca, într-o zi, să-ţi arate toate astea. Într-un fel în care eu nu puteam – nu aş fi reuşit să rezist doar câteva minute.

— De ce mi-ai spus să mă duc în Wendlyn? Maeve este o ameninţare la fel de mare ca şi Erawan.

Ochii albaştri de gheaţă îi întâlniră în sfârşit pe ai ei.

— Ştiu. Maeve îşi doreşte de mult să aibă din nou cheile. Tatăl meu credea că şi le doreşte nu doar ca să cucerească, ci pentru ceva mai întunecat, mai rău. Nu ştiu de ce a început să le caute doar după ce ai sosit. Dar te-am trimis în Wendlyn ca să te vindeci. Şi ca să-l... găseşti pe el. Pe cel care te-a aşteptat atât de mult timp.

Inima lui Aelin se frânse.

— Rowan.

Elena dădu aprobator din cap.

— El era o voce în neant, un visător ascuns şi tăcut. La fel erau şi tovarăşii lui. Dar prinţul Fae era...

Aelin îşi reprimă suspinul.

— Ştiu. Ştiu de mult timp.

— Am vrut să simţi şi acea bucurie, şopti Elena. Oricât de scurtă.

— Am simţit-o, reuşi Aelin să spună. Mulţumesc.

Elena îşi acoperi faţa la aceste cuvinte, tremurând. Dar, după o clipă, ea o studie pe Aelin şi apoi pe Manon, care încă urmărea în tăcere.

— Puterea oglinzii vrăjitoarei scade; nu o să vă mai ţină aici mult timp. Te rog – permite-mi să-ţi arăt ce trebuie făcut. Cum să îndrepţi lucrurile. Nu ai să mai poţi să mă vezi după aceea, dar... am să fiu cu tine. Până la sfârşit, la fiecare pas, am să fiu cu tine.

Manon nu făcu decât să pună mâna pe sabie.

Aelin înghiţi în sec şi spuse:

— Atunci, arată-mi!

Aşa că Elena îi arătă. Şi, după ce termină, Aelin tăcu. Manon se plimba, mârâind încet.

Dar Aelin nu se împotrivi când Elena se aplecă să o sărute pe frunte, pe semnul nenorocit pe care-l avea de o viaţă întreagă, ca o vită, însemnată ca să fie măcelărită.

Semnul lui Brannon. Semnul copilului din flori... al Celor fără nume.

„Necunoscut este preţul meu.” Ca să le cumpere un viitor, ea avea să-l plătească.

Făcuse tot posibilul să pună lucrurile în mişcare ca să se asigure că, odată ce ar fi dispărut, ajutorul tot ar fi sosit. Era singurul lucru pe care putea să li-l ofere, ultimul ei dar pentru Terrasen. Pentru cei pe care îi iubea cu inima ei de foc sălbatic.

Elena o mângâie pe obraz. Apoi antica regină şi ceaţa dispărură.

Lumina soarelui le inundă, orbindu-le pe Aelin şi pe Manon atât de puternic, încât ele şuierară şi se izbiră una în cealaltă. Sarea mării, şuierul valurilor din apropiere şi foşnetul ierburilor de mare le întâmpinară. Şi, la distanţă, vuietele şi strigătele unui război.

Se aflau la marginea mlaştinii, chiar pe buza mării, iar lupta se dădea în larg. Cumva, călătoriseră în ceaţă...

Râsetul uşor al unei femei şerpui prin iarbă. Aelin cunoştea râsetul acela.

Şi îşi dădu seama că poate nu călătoriseră prin ceaţă...

Ci fuseseră poziţionate acolo. De forţele care acţionau, de zeii care urmăreau.

Ca să stea pe câmpul nisipos din faţa mării de turcoaz, a gărzilor moarte în armurile din Briarcliff, măcelărite şi încă sângerând pe dunele din

apropiere, ca să stea în faţa Reginei Maeve a fiinţelor Fae.

Elide Lochan era în genunchi în faţa ei – cu sabia unui războinic Fae la gât.

Capitolul 69

Aedion înfruntase armate, înfruntase moartea de mai multe ori decât îşi putea aminti, dar asta...

În ciuda celor făcute de Rowan... navele inamice tot îi copleşeau.

Lupta dintre nave devenise prea periculoasă, iar mânuitorii magiei prea conştienţi de Lysandra, încât să-i permită să atace pe sub valuri.

Ca leopard-fantomă, lupta acum brutal lângă Aedion, doborându-i pe toţi războinicii Fae care încercau să le abordeze nava. Pe toţi soldaţii care reuşeau să pătrundă prin protecţia slăbită a magiei lui Rowan şi a lui Dorian.

Tatăl lui plecase. La fel şi Fenrys şi Lorcan. El îşi văzuse ultima dată tatăl pe puntea pupei de pe una dintre navele care se aflaseră sub comanda sa, cu o sabie în fiecare mână, Leul fiind pregătit să ucidă. Şi, de parcă i-ar fi simţit privirea lui Aedion, un zid de lumină aurie îl învăluise.

Aedion nu era prost să îi ceară lui Gavriel să-l îndepărteze. Scutul se tot micşora, până ce îl acoperi pe Aedion ca o a doua piele.

După câteva minute, Gavriel nu mai era – dispăruse. Dar scutul magic rămăsese.

Acela fusese începutul virajului brusc pe care îl făcuseră, întorcându-se să se apere când lupta copleşitoare a nemuritorilor împotriva muritorilor

se lăsă cu victime în flota lor.

El era sigur că Maeve avea o legătură cu asta. Dar căţeaua nu era problema lui.

Problema lui era flota care îl înconjura; şi faptul că soldaţii inamici pe care îi ataca erau foarte bine antrenaţi şi nu se lăsau uşor doborâţi. Problema lui era că-l durea mâna cu care ţinea sabia, că scutul lui era plin de săgeţi şi îndoit şi că tot mai multe nave se vedeau la distanţă.

Nu îşi permise să se gândească la Aelin, la locul în care se afla ea. Instinctele Fae i se ascuţiră la magia lui Rowan şi a lui Dorian care se înălţă şi izbi apoi rândurile inamice. Navele se distruseră în urma acelei puteri; războinicii se înecară sub greutatea armurii lor.

Propria lor navă se clătină înapoi dinspre cea pe care o atacaseră mulţumită fluxului de putere, iar Aedion folosi răgazul ca să se întoarcă spre Lysandra. Sângele din rănile lui şi din cele pe care le făcuse îl acoperea, amestecându-se cu transpiraţia care îi curgea pe piele. El îi spuse creaturii metamorfice:

— Vreau să fugi.

Lysandra întoarse un cap flocos spre el, mijind uşor ochii de un verde-deschis. Sângele proaspăt îi picură din bot pe scândurile de lemn.

Aedion se uită în continuare în ochii ei.

— Ai să te transformi într-o pasăre, într-o molie sau într-un peşte – chiar nu contează în ce – şi ai să pleci. Să fugi dacă vezi că urmează să fim înfrânţi. E un ordin.

Ea şuieră ca şi când i-ar fi spus: „Nu-mi dai tu mie ordine!”

— Tehnic vorbind, sunt superiorul tău, spuse el, lovind scutul cu sabia ca să îndepărteze două săgeţi în timp ce se clătinară din nou spre o altă navă plină cu războinici Fae odihniţi. Deci ai să fugi. Sau am să te iau la bătaie în Lumea de Dincolo.

Lysandra veni spre el. Un bărbat mai slab s-ar fi îndepărtat de un prădător atât de mare, care se apropia. Unii dintre soldaţii lui chiar o făcură.

Însă Aedion rămase pe loc atunci când ea se ridică pe picioarele din spate, punându-şi labele mari pe umerii lui, şi îşi apropie faţa însângerată de felină de a lui. Mustăţile ude îi zvâcniră. Lysandra se aplecă şi îşi băgă botul în obrazul şi în gâtul lui.

Apoi se întoarse la locul ei, sângele pleoscăind sub labele-i silenţioase. Când ea catadicsi să îi arunce o privire, scuipând sânge pe punte, Aedion spuse încet:

— Data viitoare, să faci asta ca femeie.

Drept răspuns, ea dădu uşor din coada pufoasă.

Însă nava lor se clătină înapoi spre ultimul lor atacator. Temperatura scăzu, iar Aedion nu ştia dacă asta se întâmpla din cauza lui Rowan, a lui Dorian sau a unuia dintre nobilii Whitethorn. Ei fuseseră norocoşi că Maeve adusese o flotă ai cărei mânuitori de magie se trăgeau, în mare parte, din familia lui Rowan.

Aedion se pregăti, îndepărtându-şi picioarele când vântul şi gheaţa sfâşiară liniile inamice. Soldaţii Fae, poate cei pe care îi comandase chiar Rowan, ţipară, dar Rowan şi Dorian loviră

necruţător.

Linie după linie, Rowan şi Dorian îşi aruncară puterea asupra flotei lui Maeve.

Totuşi mai multe nave trecură pe lângă ei, atacându-i pe Aedion şi pe ceilalţi. Ansel din Briarcliff ţinu flancul stâng, iar... liniile rămaseră pe loc. Chiar dacă flota lui Maeve tot îi copleşea numeric.

Primul soldat Fae care sări peste balustrada navei lor se îndreptă direct spre Lysandra.

Fu ultima greşeală pe care o făcu masculul.

Ea sări, aplecându-se pe el şi îl apucă de gât.

Oasele scârţâiră şi sângele ţâşni.

Aedion făcu un salt înainte, ca să-l atace pe următorul soldat care trecu peste balustradă, tăind cângile care se boltiră şi căzură.

Aedion se relaxă într-un calm ucigător, cu un ochi la creatura care dobora soldat după soldat, scutul auriu al tatălui său rezistând şi în jurul ei.

Moartea căzu peste ei.

Aedion nu-şi permise să se gândească la câţi mai rămâneau. La cât de mulţi doborâseră Rowan şi Dorian, la epavele navelor lor care se scufundau în jurul lor, sângele şi resturile sufocând marea.

Aşadar, Aedion continuă să ucidă.

Şi să ucidă.

Şi să tot ucidă.

~

Pe Dorian îl ardea gâtul când respira, magia lui era lentă, o durere de cap îi pulsa la tâmple, dar el continua să-şi dezlănţuie puterea asupra liniilor

inamice, în timp ce soldaţii luptau şi mureau în jurul lui.

Atât de mulţi. Atât de mulţi războinici instruiţi, dintre care prea puţini erau binecuvântaţi cu magie – şi o folosiseră ca să treacă de ei.

El nu îndrăzni să vadă cum se descurcau ceilalţi. Nu auzea decât strigătele şi mârâiturile de furie, ţipetele muribunzilor, lemnul care scârţâia şi funiile care se rupeau. Norii se formaseră şi se adunaseră deasupra, blocând soarele.

Magia lui cântă când le curmă viaţa soldaţilor, când se scăldă în moartea lor. Dar tot se ofilea. El pierduse noţiunea timpului.

Totuşi ei continuau să vină. Şi Manon şi Aelin tot nu se întorseseră.

Rowan apără prima linie, cu armele înclinate, pregătite pentru soldaţii care ar fi fost suficient de proşti, încât să se apropie. Dar prea mulţi treceau de magia lor. Prea mulţi îi copleşeau acum.

Imediat ce se gândi la asta, strigătul de durere al lui Aedion traversă valurile, urmat de unul de furie. Oare Aedion...

Gustul de cupru al sângelui îi umplu gura lui Dorian – era semnul epuizării. Un alt strigăt, profund şi strident, spintecă lumea. Dorian se pregăti, adunându-şi magia poate pentru ultima dată.

Strigătul se auzi din nou când o siluetă mare se îndreptă în jos, cu viteză, din norii denşi.

Era un balaur. Un balaur cu aripi strălucitoare.

Şi, în spatele lui, coborând spre flota Fae cu o încântare răutăcioasă, zburau alţi doisprezece.

Capitolul 70

Lysandra cunoştea strigătul acela.

Iar apoi Abraxos apăru plonjând din norii grei, urmat de alţi doisprezece balauri încălecaţi de vrăjitoarele Dinţi-de-fier.

— *Nu trageţi!* le strigă Rowan, de la o distanţă de şase nave, arcaşilor care îşi îndreptaseră cele câteva săgeţi rămase spre vrăjitoarea cu păr auriu din apropierea lui Abraxos, balaurul ei de un albastru-deschis scoţând un strigăt de luptă.

Celelalte vrăjitoare şi balaurii lor dezlănţuiră iadul asupra creaturilor Fae, spulberând liniile convergente, rupând funiile cângilor, câştigându-le o clipă de răgaz. Cum de ştiau pe cine să atace, de care parte să lupte...

Abraxos şi alţi unsprezece se înclinară spre nord cu o mişcare lină, apoi plonjară către panicata flotă inamică. Totuşi, călăreaţa blondă se îndreptă spre nava Lysandrei, balaurul ei albastru aterizând graţios la provă.

Vrăjitoarea frumoasă, cu o fâşie de piele neagră împletită pe frunte, strigă oricui putea s-o audă:

— Unde este Manon Cioc-negru?

— Cine eşti? întrebă Aedion răguşit.

Dar recunoaşterea i se citi în ochi ca şi când şi-ar fi amintit de ziua de la templul lui Temis...

Vrăjitoarea zâmbi, dezgolindu-şi dinţii albi, fierul licărindu-i în vârfurile degetelor.

— Asterin Cioc-negru, la dispoziţia ta! Ea scrută navele în formaţie de luptă. Unde este Manon? Abraxos ne-a condus...

— Este o poveste lungă, dar ea este aici, strigă Aedion acoperind vacarmul. Lysandra se strecură mai aproape, măsurând din priviri vrăjitoarea şi sabatul care făcea acum prăpăd printre liniile Fae. Tu şi Cele Treisprezece ale tale ne-aţi salvat fundurile, vrăjitoareo, spuse Aedion, iar eu am să-ţi spun tot ce vrei să ştii!

Ea îi zâmbi şiret şi îşi înclină capul.

— Atunci, o să curăţăm câmpul pentru tine.

Apoi Asterin şi balaurul se ridicară în aer şi ţâşniră printre valuri, îndreptându-se spre locul în care luptau celelalte.

La apropierea lui Asterin, balaurii şi călăreţele se retraseră, ridicându-se la înălţime şi intrând în formaţie, ca un ciocan gata să lovească.

Soldaţii Fae ştiau asta. Ei începură să-şi ridice scuturile slabe, trăgând frenetic spre ele, panica făcându-i să ţintească neglijent. Dar balaurii erau protejaţi de o armură – de una frumoasă şi eficientă.

Cele Treisprezece râseră de inamici când intrară în flancul sudic.

Lysandra îşi dori să fi avut puterea de a se transforma măcar pentru o ultimă dată, ca să li se alăture în distrugerea glorioasă.

Cele Treisprezece adunară navele panicate între ele şi le spulberară folosindu-şi toate armele din arsenal – balaurii, săbiile, dinţii de fier. Cine trecea de ele era întâmpinat de compasiunea brutală a magiei lui Rowan şi a lui Dorian.

Lysandra întâlni chipul stropit cu sânge al lui Aedion. Prinţul general rânji în felu-i caracteristic, insolent, făcând-o să simtă un fior mai puternic

decât setea de sânge.

— Nu vrem ca vrăjitoarele să ne pună într-o lumină proastă, nu-i aşa?

Lysandra rânji şi ea şi se avântă din nou în luptă.

~

Nu mai erau mulţi.

Magia lui Rowan era forţată la maximum – iar panica lui, un strigăt slab în cotloanele minţii – dar el continuă să atace, continuă să lovească tare cu săbiile în orice trecea de vântul şi de gheaţa lui sau de exploziile de putere brută şi necontrolată ale lui Dorian. Fenrys, Lorcan şi Gavriel fugiseră în urmă cu o oră sau cu o veşnicie, dispărând spre locul în care, fără îndoială, îi chemase Maeve, dar flota rezista. Oricine ar fi fost oamenii lui Ansel din Briarchiff, nu se temeau de războinicii Fae. Şi nu erau străini de vărsarea de sânge. Nici oamenii lui Rolfe. Niciunul dintre ei nu fugi.

Cele Treisprezece continuară să aducă prăpădul asupra flotei panicate a lui Maeve. Asterin Cioc-negru dădu ordine la înălţime, cele douăsprezece vrăjitoare rupând liniile inamice cu o hotărâre feroce şi inteligentă. Dacă aşa lupta un sabat, atunci, o armată întreagă...

Rowan scrâşni din dinţi când ultimele nave hotărâră să fie mai inteligente decât însoţitorii lor morţi şi începură să se îndepărteze. Dacă Maeve le ordona să se retragă...

Păcat! Mare păcat! Avea să-şi trimită nava proprie în adâncuri.

El îi fluieră lui Asterin când ea trecu din nou pe deasupra, adunându-le pe Cele Treisprezece şi, la rândul ei, îi fluieră confirmarea. Cele Treisprezece porniră după flota care fugea.

Lupta se domoli, valurile roşii fiind încărcate de resturile care pluteau pe lângă ei, duse de fluxul rapid.

Rowan îi ordonă căpitanului să ţină liniile şi să se ocupe de orice prostie ar fi încercat flota lui Maeve, dacă vreuna dintre nave ar fi hotărât să nu fugă.

Cu picioarele care-i tremurau şi braţele care îi dârdâiau atât de rău încât se temea că, dacă ar fi lăsat jos armele, nu ar mai fi fost în stare să le ridice, Rowan se transformă şi zbură la înălţime.

Verii lui se alăturaseră Celor Treisprezece în urmărirea flotei care încerca acum să fugă. El evită impulsul de a număra. Dar Rowan zbură mai sus, scrutând.

Lipsea o navă.

O navă pe care navigase, la care lucrase şi pe care luptase în războaiele trecute şi în călătorii.

Nava personală de luptă a lui Maeve, *Privighetoarea,* dispăruse.

Nu în flota care se retrăgea, apărându-se de nobilii Whitethorn şi de Cele Treisprezece.

Nu în epavele care se scufundau acum în apă.

Lui Rowan, sângele i se răci în vene, dar se avântă repede şi puternic spre nava lui Aedion şi a Lysandrei, unde sângele închegat acoperea atât de bine puntea, încât se undui când el se transformă şi ateriză.

Aedion era acoperit de sângele lui şi de al

altora, iar Lysandra îşi golea stomacul de el. Rowan reuşi să-şi impună picioarelor să ocolească fiinţele Fae doborâte. El nu se uită prea atent la feţele lor.

— S-a întors? întrebă imediat Aedion, tresărind când îşi lăsă greutatea pe coapsă.

Rowan se uită cu atenţie la rana fratelui său. Trebuia să-l vindece – de îndată ce magia lui şi-ar fi revenit. Într-un loc precum acesta, nici măcar sângele Fae al lui Aedion nu putea ţine infecţia departe mult timp.

— Nu ştiu, spuse Rowan.

— Găseşte-o, mârâi Aedion.

El îşi mută privirea de la Rowan doar ca să o vadă pe Lysandra transformându-se în om – şi se uită în treacăt la rănile care-i acopereau pielea.

Lui Rowan, pielea i se strânse pe oase. Simţi că pământul avea să-i alunece de sub picioare, când Dorian apăru lângă balustrada punţii principale, tras la faţă, deoarece, fără îndoială, îşi folosise toată magia ca să propulseze şalupa, şi gâfâi:

— Pe coastă. Aelin este lângă coasta unde am trimis-o pe Elide – toate sunt acolo.

Asta era la câţiva kilometri. Cum naiba ajunseseră acolo?

— De unde ştii? întrebă Lysandra, strângându-şi părul la spate cu degetele însângerate.

— Pentru că simt ceva acolo, spuse Dorian. Flacără, şi umbră, şi moarte. Ca şi când ar fi fost Lorcan, Aelin şi altcineva. Cineva antic. Puternic.

Rowan se pregăti pentru asta, dar încă nu fu pregătit pentru groaza pură când Dorian adăugă:

— O femelă.

Maeve le găsise.

Lupta nu se dăduse ca să obţină vreo victorie sau să cucerească ceva. Fusese o distracţie, pentru ca Maeve să se strecoare şi să-şi ia adevărata pradă.

Ei nu aveau să ajungă suficient de repede. Dacă ar fi zburat singur, cu magia deja secătuită, nu ar fi fost de mare ajutor. Dacă ar fi fost toţi acolo, ar fi avut o şansă mai bună, *Aelin* ar fi avut o şansă mai bună.

Rowan se întoarse spre orizontul din spatele lor – spre balaurii care distrugeau flota rămasă. Ar fi durat prea mult să vâslească; magia lui era epuizată. Dar un balaur ar fi putut să-i ajute.

Capitolul 71

Regina creaturilor Fae era întocmai cum şi-o amintea Aelin. Cu veşminte negre şi învolburate, cu un chip frumos şi alb sub părul negru, cu buze roşii care schiţau un zâmbet... Nicio coroană nu îi împodobea capul pentru că toţi cei vii, dar chiar şi morţii, ar fi ştiut cine era.

Vise şi coşmaruri întrupate; faţa întunecată a lunii.

Şi, în genunchi, în faţa lui Maeve, o santinelă cu chip de piatră ţinea o sabie la gâtul gol al lui Elide, care tremura. Gărzile ei, toţi în armura lui Ansel, fuseseră probabil ucise înainte să poată striga un avertisment. Judecând după armele scoase doar pe jumătate din teci, nici măcar nu avuseseră şansa de a lupta.

Manon rămase nemişcată ca moartea când o văzu pe Elide şi îşi scoase unghiile din fier.

Aelin se forţă să schiţeze un zâmbet şi îşi împinse inima rănită şi sângerândă într-o cutie din profunzimea pieptului ei.

— Peisajul nu este la fel de impresionant ca în Doranelle, dacă mă întrebi, dar măcar mlaştina chiar îţi reflectă adevărata natură, ştii? Va fi o casă nouă şi minunată pentru tine. Cu siguranţă merită să baţi atâta drum ca să o cucereşti.

La marginea dealului care cobora spre plajă, un mic grup de războinici Fae le supravegheau. Masculi şi femele, cu toţii înarmaţi, cu toţii străini. O navă mare şi elegantă era ancorată în golful calm de dincolo.

Maeve schiţă un zâmbet.

— Ce mă bucur să aflu că eşti tot veselă în astfel de vremuri întunecate!

— Cum să nu fiu, când atât de mulţi dintre masculii tăi frumoşi mă însoţesc?

Maeve înclină capul, iar părul des şi negru îi alunecă de pe un umăr. Şi, ca şi când i-ar fi răspuns, Lorcan apăru la marginea dunelor gâfâind, cu ochi mari şi sabia scoasă. Concentrarea lui – şi groaza, îşi dădu seama Aelin – era îndreptată asupra lui Elide. Asupra santinelei care-i ţinea sabia la gâtul alb. Maeve îi schiţă un zâmbet războinicului, dar se uită la Manon.

Cu atenţia ei concentrată în altă parte, Lorcan veni lângă Aelin – ca şi când, cumva, ar fi fost aliaţi; ca şi cum aveau să lupte spate în spate. Aelin nu se deranjă să-i spună nimic. Nu când Maeve îi zise vrăjitoarei:

— Îți cunosc fața.

Acel chip rămase rece şi indiferent.

— Las-o pe fată să plece!

Ea râse zgomotos.

— A! Lui Aelin stomacul i se strânse când concentrarea antică se îndreptă spre Elide. Revendicată de regină, şi de vrăjitoare, şi de... aghiotantul meu, se pare.

Aelin se încordă. Nu credea că Lorcan respira lângă ea.

Maeve se juca absent cu o şuviţă din părul moale al lui Elide. Lady de Perranth tremură.

— Fata pe care Lorcan Salvaterre m-a chemat să o salvez.

Unduirea puterii lui Lorcan din ziua în care flota lui Ansel se apropiase... Ştiuse că era o chemare. La fel cum şi ea îi chemase pe Valgi în Golful Craniului. Ea refuzase să explice imediat prezenţa lui Ansel, dorindu-şi să se bucure de surpriză, iar el chemase flota condusă de Maeve ca să se ocupe de ceea ce i se păruse lui a fi o flotă inamică. Pentru a o salva pe Elide.

— Îmi pare rău, fu tot ce spuse Lorcan.

Aelin nu ştia dacă i se adresase ei sau lui Elide, ai cărei ochi erau acum mari de furie. Dar Aelin spuse:

— Crezi că nu am ştiut? Că nu mi-am luat măsuri de precauţie?

Lorcan se încruntă. Aelin ridică din umeri.

Dar Maeve continuă:

— Lady Elide Lochan, fiica lui Cal şi a lui Marion Lochan. Nu e de mirare că vrăjitoarea arde de nerăbdare să te recupereze, dacă sângele neamului ei îţi curge prin vene.

Manon mârâi un avertisment.

Aelin îi spuse tărăgănat reginei Fae:

— Ei bine, nu ţi-ai târât cadavrul antic tocmai până aici de pomană. Aşadar, să terminăm odată. Ce vrei pentru fată?

Zâmbetul de viperă apăru din nou pe buzele lui Maeve.

~

Elide tremura; tremura din toate oasele şi prin toţi porii, îngrozită de regina nemuritoare care stătea deasupra ei, de sabia gardianului de la gât. Ceilalţi din escorta reginei păstrară distanţa – dar la escortă se tot uita Lorcan, cu chipul încordat şi tremurând şi el din cauză că-şi înăbuşea furia.

Asta era regina căreia îşi înclinase inima? Creatura asta rece, care privea lumea cu ochi trişti? Care îi ucisese pe soldaţii aceia fără să ezite?

Regina pe care Lorcan o chemase pentru *ea.* El o adusese pe Maeve ca să o salveze *pe ea...*

Elide respiră sacadat. El îi trădase. O trădase pe *Aelin* pentru ea...

— Ce recompensă ar trebui să cer pentru fată? spuse gânditoare Maeve, făcând câţiva paşi spre ea, graţioasă ca o rază de lună. De ce nu-mi spune Aghiotantul meu? Ai fost atât de ocupat, Lorcan! Ai fost atât de ocupat în ultimele luni!

El vorbi răguşit când îşi coborî capul.

— Am făcut-o pentru tine, Maiestate.

— Atunci, unde este inelul meu? Unde sunt cheile mele?

Un inel. Elide era dispusă să parieze că era cel auriu de pe degetul ei, ascuns sub cealaltă mână,

când şi le încleştă pe amândouă în faţă.

Dar Lorcan făcu semn din bărbie spre Aelin.

— Ea are cele două chei.

Frigul răsună prin Elide.

— Lorcan!

Sabia gardianului zvâcni la gâtul ei.

Aelin îi aruncă lui Lorcan doar o privire.

El nu se uită nici la Elide, nici la Aelin. Nici măcar nu le băgă în seamă când continuă:

— Aelin are două şi probabil bănuieşte unde o ascunde Erawan pe a treia.

— Lorcan! îl imploră Elide.

Nu – nu, el nu era pe cale să facă asta, nu era pe cale să îi trădeze din nou...

— *Taci,* îi spuse el.

Maeve îşi plecă din nou privirea spre Elide. Întunericul antic şi etern era sufocant.

— Cu ce intimitate îi rosteşti numele, Lady de Perranth! Cu ce apropiere!

Aelin pufni în semn de avertisment.

— Nu ai lucruri mai bune de făcut decât să terorizezi oameni? Dă-i drumul fetei şi hai să ne încheiem socotelile într-un mod mai distractiv!

Flăcările dansară în vârfurile degetelor lui Aelin.

Nu. Magia epuizată plutea aproape de extenuare.

Dar Aelin păşi înainte, înghiontind-o pe Manon cu partea laterală a corpului când trecu – forţând-o pe vrăjitoare să se retragă. Aelin zâmbi.

— Vrei să dansezi, Maeve?

Dar Aelin îi aruncă lui Manon o privire tăioasă peste umăr, ca şi când i-ar fi spus „Fugi. Să o iei pe

Elide în momentul în care garda lui Maeve o să cadă la pământ şi să fugiţi.”

Maeve îi zâmbi lui Aelin.

— Nu cred că ai fi un partener de dans potrivit în momentul ăsta. Mai ales când magia ta este aproape epuizată. Crezi că sosirea mea a depins numai de chemarea lui Lorcan? Cine crezi că i-a şoptit Morathului că eşti într-adevăr aici? Bineînţeles, proştii nu şi-au dat seama că, după ce ai să te epuizezi cu armata lor, eu am să aştept. Erai deja extenuată după ce ai stins incendiile pe care le-a aprins flota mea, ca să te obosească pe coasta ţinutului Eyllwe. Mi-a prins bine faptul că Lorcan mi-a indicat locul exact şi m-a scutit de efortul de a te găsi personal.

Era o capcană. O capcană mare şi vicleană. Ca să-i secătuiască puterea lui Aelin de-a lungul zilelor, a săptămânilor. Dar Aelin ridică o sprânceană.

— Ai adus o flotă întreagă doar ca să işti câteva incendii?

— Am adus o flotă ca să văd dacă te-ai ridica la înălţimea aşteptărilor. Lucru pe care se pare că prinţul Rowan l-a făcut.

Speranţa se înălţă în pieptul lui Elide.

— Flota a fost o măsură de precauţie, spuse Maeve. Pentru cazul în care ilkenii nu ar fi sosit ca să te epuizezi complet... M-am gândit că, până am să fiu eu pregătită, câteva sute de nave ar fi, deja, bune de surcele.

Să-şi sacrifice propria flotă – sau o parte – ca să câştige un singur premiu... Asta era o nebunie. Regina era complet nebună.

— Faceţi ceva, le spuse Elide printre dinţi lui Lorcan şi lui Manon. *Faceţi ceva!*

Niciunul din ei nu-i răspunse.

Focul din jurul degetelor lui Aelin se mări ca să-i învăluie mâna, apoi braţul când îi spuse bătrânei regine:

— Nu aud decât pălăvrăgeală.

Maeve se uită la escorta ei, iar ei se îndepărtară. O luară pe Elide cu ei, ţinându-i încă sabia la gât.

Aelin îi spuse tăios lui Manon:

— Ieşi din raza de acţiune!

Vrăjitoarea se retrase, dar privirea îi era aţintită la gardianul care o ţinea pe Elide, sorbind fiecare detaliu posibil.

— Doar nu speri că ai câştigi, spuse Maeve, ca şi când ar fi urmat să joace cărţi.

— Cel puţin ne vom distra până la sfârşit, răspunse Aelin, flăcările învăluind-o acum în întregime.

— O, n-am niciun interes să te ucid, spuse mieros Maeve.

Apoi ele izbucniră.

Flăcările ţâşniră, roşii şi aurii – când un zid de întuneric fu aruncat spre Aelin.

Impactul scutură lumea.

Până şi Manon fu aruncată în fund.

Dar Lorcan deja se mişca.

Gardianul care o ţinea pe Elide îi udă părul cu sânge când Lorcan îi tăie gâtul.

Celelalte două gărzi din spatele lui muriră cu o secure în faţă, unul după celălalt. Elide se ridică, simţind o durere usturătoare în picior, şi alergă

spre Manon dintr-un instinct pur şi orb, dar Lorcan o apucă de gulerul tunicii.

— *Proasta naibii!* izbucni el, iar ea îl lovi cu mâinile...

— Lorcan, ţine-o pe fată, spuse încet Maeve, fără să se uite la ei. Să nu-ţi treacă prin capul ăla prost să fugi cu ea! El rămase complet nemişcat, prinzând-o şi mai strâns.

Maeve şi Aelin loviră din nou.

Lumină şi întuneric.

Nisipul tremură pe dune şi valurile se unduiră.

Abia acum – Maeve îndrăznise să o atace pe Aelin acum.

Deoarece, în deplinătatea forţelor, Aelin...

Aelin putea să o învingă.

Dar Aelin, aproape lipsită de putere...

— Te rog, îl imploră Elide pe Lorcan. Dar el o ţinu ferm, robul ordinelor date de Maeve, cu un ochi la reginele care se luptau, cu celălalt la escortele care nu erau atât de proaste, încât să se apropie, după ce văzuseră ce le făcuse însoţitorilor lor.

— Fugi! îi spuse Lorcan la ureche. Dacă vrei să trăieşti, *fugi,* Elide, împinge-mă – ignoră-i ordinul! Împinge-mă *şi fugi!*

Nu avea de gând să o facă. Mai degrabă ar fi murit decât să fugă ca o laşă, nu când Aelin lupta pentru ei toţi, când...

Întunericul devoră flacăra.

Şi chiar şi Manon tresări când Aelin fu aruncată înapoi.

Zidul de foc subţire ca hârtia împiedică întunericul să o lovească.

Un zid care pâlpâia...

Ajutor. Ei aveau nevoie de ajutor...

Maeve lovi în stânga, iar Aelin îşi ridică o mână, focul ricoşând.

Aelin nu văzu lovitura din dreapta. Elide strigă un avertisment, dar prea târziu.

Un bici negru o lovi pe Aelin.

Ea căzu.

Iar lui Elide i se păru că impactul genunchilor lui Aelin Galathynius cu nisipul ar fi putut să fie cel mai îngrozitor sunet pe care îl auzise vreodată.

Maeve nu îşi risipi avantajul.

Întunericul coborî, lovind de nenumărate ori. Aelin se feri, dar trecu de ea.

Elide nu putu să facă nimic atunci când Aelin ţipă.

Când puterea antică şi întunecată o lovi ca un ciocan pe nicovală.

Elide o imploră pe Manon, acum la doar câţiva metri distanţă.

— Fă ceva!

Manon o ignoră, cu privirea aţintită asupra luptei din faţa lor.

Aelin se târâi înapoi, sângele curgându-i din nara dreaptă şi pătându-i cămaşa albă.

Maeve înaintă, întunericul rotindu-se în jurul ei ca un vânt descendent.

Aelin încercă să se ridice.

Încercă, dar picioarele îi cedaseră. Regina Terrasenului gâfâi, focul licărind ca nişte tăciuni aproape stinşi în jurul ei.

Manon arătă cu un deget.

Un bici negru, mai rapid decât focul lui Aelin,

se întinse şi i se înfăşură în jurul gâtului. Aelin îl apucă, zvârcolindu-se şi cu dinţii dezgoliţi, flacăra pâlpâind încontinuu.

— De ce nu foloseşti cheile, Aelin? spuse mieros Maeve. Cu siguranţă, aşa ai câştiga.

— *Foloseşte-le!* o imploră Elide. *Foloseşte-le!*

Dar Aelin nu o făcu.

Spirala de întuneric se strânse în jurul gâtului lui Aelin.

Flăcările scânteiară şi se stinseră.

Apoi întunericul se răspândi, învăluind-o din nou pe Aelin şi strângând-o puternic, strângând-o în timp ce ea ţipa, ţipa într-un fel pe care Elide îl ştia ca fiind agonia de nepătruns...

Un mârâit slab şi urât se undui din apropiere, singurul avertisment când un lup mare sări prin iarbă şi se transformă. Fenrys.

O clipă mai târziu, un leu de munte alergă peste o dună, privi scena şi se transformă şi el. Gavriel.

— Las-o în pace! mârâi, Fenrys la regina întunecată, avansând un pas. Las-o în pace *acum.*

Maeve întoarse capul, întunericul lovind-o încă pe Aelin.

— Uite cine a sosit în sfârşit. Alţi trădători. Ea îşi netezi o cută de pe rochia graţioasă. Fenrys, ce efort cavaleresc din partea ta să ajungi pe plajă cât mai târziu posibil – cât ai reuşit să rezişti chemărilor mele! Ea ţâţâi. Ţi-a plăcut să te joci de-a supusul loial cât ai gâfâit după tânăra Regină a Focului?

Ca şi când i-ar fi răspuns, întunericul se strânse, iar Aelin ţipă din nou.

— *Încetează!* izbucni Fenrys.

— Maeve, te rog, spuse Gavriel, expunându-şi palmele spre ea.

— Maeve? şopti regina. Nu Maiestate? Cumva Leul e un pic mai feroce? Poate şi-a petrecut prea mult timp cu bastardul lui corcit şi nestăpânit?!

— Nu-l băga în asta, spuse prea încet Gavriel.

Dar Maeve lăsă întunericul din jurul lui Aelin să plece.

Ea se ghemui gâfâind pe o parte, sângerând din ambele nări acum, mai mult sânge picurându-i din gură.

Fenrys se întinse spre ea. Un zid de întuneric se ridică între ei.

— Nu prea cred, şopti Maeve.

Aelin gâfâi după aer, cu ochii sticlind de durere. Ochi care alunecară spre cei ai lui Elide. Gura însângerată şi crăpată a lui Aelin rosti din nou cuvântul. „Fugi.”

Ea nu avea de gând să o facă. Nu putea.

Lui Aelin îi tremurară braţele când încercă să se ridice. Iar Elide ştiu că nu-i mai rămăsese niciun strop de magie.

Nicio flacără. Niciun tăciune.

Şi singurul mod prin care Aelin ar fi putut înfrunta şi accepta asta era să refuze să se predea. Aşa cum făcuse Marion.

Respiraţia umedă şi sacadată a lui Aelin era singurul sunet care acoperea valurile ce se spărgeau în spatele lor. Chiar şi lupta se liniştise la distanţă. Se terminase – sau poate că erau cu toţii morţi.

Manon încă stătea acolo. Încă nu se mişca.

Elide o imploră:

— Te rog. *Te rog!*

Maeve zâmbi la vrăjitoare.

— Cu tine nu am nimic, Cioc-negru. Nu te băga şi eşti liberă să pleci unde vrei.

— *Te rog!* o imploră Elide.

Ochii aurii ai lui Manon erau duri. Reci. Ea dădu din cap spre Maeve.

— De acord.

Dar Gavriel spuse din partea cealaltă a micului lor cerc:

— Maiestate, te rog! Las-o pe Aelin Galathynius propriului ei război de aici. Hai să ne întoarcem acasă.

— Acasă? întrebă Maeve.

Zidul negru dintre Fenrys şi Aelin coborî, dar războinicul nu încercă să-l traverseze. El doar o fixă cu privirea pe Aelin; se holbă la ea aşa cum probabil o făcea şi Elide. El continuă să se holbeze până ce Maeve îi spuse lui Gavriel:

— Mai este Doranelle casa ta?

— Da, Maiestate, spuse calm Gavriel. Este o onoare să-i spun aşa.

— Onoare... spuse gânditoare Maeve. Da, tu şi onoarea vă potriviţi de minune, nu-i aşa? Dar cum rămâne cu onorarea jurământului tău, Gavriel?

— Mi-am respectat jurământul pe care ţi l-am făcut.

— Ţi-am spus sau nu să-l execuţi pe loc pe Lorcan?

— Au fost... circumstanţe care m-au împiedicat. Am încercat.

— Totuşi ai eşuat. Nu ar trebui să-l disciplinez

pe cel care mi-a jurat cu sânge şi m-a dezamăgit?

Gavriel îşi coborî capul.

— Bineînţeles – vom accepta asta. Şi voi prelua asupra mea şi pedeapsa lui Aelin Galathynius.

Aelin îşi ridică uşor capul, căscând ochii lucitori. Ea încercă să vorbească, dar rămăsese fără cuvinte, strigătele lăsând-o fără voce. Elide recunoscu cuvântul de pe buzele reginei. „Nu.”

Nu pentru ea. Elide se întrebă dacă Gavriel nu se sacrifica doar de dragul lui Aelin. Ci şi pentru Aedion. Ca fiul său să nu fie nevoit să poarte povara suferinţei reginei lui...

— Aelin Galathynius, spuse gânditoare Maeve. Prea multă vorbărie despre Aelin Galathynius. Regina Promisă. Ei bine, Gavriel – şi zâmbi răutăcios – dacă îi eşti atât de loial, de ce nu i te alături?

Fenrys se încordă, pregătindu-se să sară în faţa puterii întunecate pentru prietenul său.

— Îţi rup jurământul de sânge, Gavriel. Fără onoare, fără bună-credinţă, spuse Maeve. Eşti eliberat din serviciul meu şi deposedat de titlu.

— *Căţea* ce eşti! izbucni Fenrys când Gavriel începu să respire superficial.

— Maiestate, te rog... şopti Gavriel, prinzându-şi braţul cu mâna când ghearele invizibile îi trasară două linii pe piele, făcând sângele să curgă în iarbă.

Un semn similar apăru pe braţul lui Maeve, care sângeră la rândul ei.

— S-a făcut, spuse ea simplu. Să ştie lumea că tu, un mascul onorabil, nu ai nimic. Că ţi-ai trădat regina pentru alta, pentru un copil din flori.

Gavriel se clătină înapoi şi apoi căzu pe nisip, cu o mână pe piept. Fenrys mârâi, cu o faţă mai mult de lup decât de Fae, dar Maeve râse încet.

— O, ţi-ar plăcea să procedez şi cu tine la fel, nu-i aşa, Fenrys? Dar cum altfel să-l pedepsesc mai crunt pe cel care m-a trădat profund, dacă nu să-l pun să mă servească pentru totdeauna?

Fenrys şuieră şi începu să respire sacadat, iar Elide se întrebă dacă avea de gând să sară pe regină şi să încerce să o ucidă.

Dar Maeve se întoarse spre Aelin şi-i spuse:

— Ridică-te!

Aelin încercă, dar corpul ei o dezamăgi.

Maeve ţâţâi şi o mână invizibilă o ridică pe Aelin în picioare. Ochii înceţoşaţi de durere se limpeziră, apoi se umplură cu o furie rece când Aelin se uită cu atenţie la regina care se apropia.

O asasină, îşi aminti Elide. Aelin era o *asasină* şi, dacă Maeve s-ar fi apropiat suficient de mult...

Dar Maeve nu o făcu. Iar acele mâini invizibile rupseră curelele de la centura sabiei lui Aelin. Goldryn căzu pe pământ. Apoi pumnalele alunecară din tecile lor.

— Atât de multe arme, medită Maeve când mâinile invizibile o dezarmară pe Aelin cu o eficienţă brutală.

Până şi cuţitele ascunse sub haine ieşiră – tăind-o. Sângele apăru pe sub cămaşa şi pantalonii lui Aelin. De ce stătea acolo...

Îşi aduna puterea. Pentru o ultimă lovitură. O ultimă şansă.

Să creadă regina că ea era distrusă.

— De ce? spuse tăios Aelin, trăgând de timp.

Maeve împinse cu vârful piciorului un pumnal căzut, a cărui lamă era pătată de sângele lui Aelin.

— De ce să mă mai deranjez cu tine? Pentru că nu prea pot să te las să te sacrifici ca să făureşti un nou Lacăt, nu-i aşa? Nu când ai deja ce vreau. Iar eu ştiu de foarte mult timp că îmi vei da ceea ce caut, Aelin Galathynius, şi am luat toate măsurile ca să mă asigur de asta.

— Ce? şopti Aelin.

— Nu ţi-ai dat seama? zise Maeve. De ce am vrut ca mama ta să te aducă la mine, de ce ţi-am cerut asemenea lucruri primăvara asta?

Niciunul nu îndrăzni să se mişte.

Maeve pufni, scoţând un sunet delicat şi feminin de triumf.

— Brannon mi-a furat cheile, după ce le-am luat de la Valgi. Erau ale mele, iar el le-a înşfăcat. Iar apoi, s-a căsătorit cu zeiţa aia a voastră şi a transmis focul neamului său, asigurându-se că eu mă voi gândi bine înainte să-i ating pământul şi urmaşii lui. Dar toate neamurile se sting. Iar eu am ştiut că va veni o vreme când flăcările lui Brannon se vor stinge şi că voi fi pregătită să atac.

Aelin se lăsă în mâinile care o ţineau în picioare.

— Dar, cu puterea mea întunecată, am văzut un licăr de viitor. Am văzut că puterea Malei se va ridica din nou. Şi că tu mă vei conduce la chei. Doar tu – care ai primit indicii de la Brannon şi care le vei găsi pe toate trei. Şi am văzut cine şi ce eşti. Am văzut pe cine iubeşti. Ţi-am văzut partenerul.

Briza mării care şuiera prin iarbă era singurul sunet.

— Ce nucleu de putere aţi fi voi doi – tu şi prinţul Rowan. Şi orice urmaş din acea unire... Ea rânji răutăcios. Tu şi Rowan aţi putea conduce acest continent, dacă aţi vrea. Dar copiii voştri... copiii voştri ar fi destul de puternici încât să conducă un imperiu care ar putea să se întindă peste tot în lume.

Aelin închise ochii. Masculii Fae scuturau acum încet din cap – fără să le vină a crede.

— Nu ştiam când te vei naşte, dar când prinţul Rowan Whitethorn s-a născut şi a ajuns la maturitate, cel mai puternic mascul Fae pur sânge din ţinutul meu... tu încă nu erai pe-aici. Şi am ştiut ce trebuie să fac. Să te controlez. Să te supun, să te fac să-mi dai cheile fără să te gândeşti că eşti destul de puternică şi instruită, încât să le obţii.

Lui Aelin îi tremurau umerii. Lacrimile i se strecurară din ochii închişi.

— Ce uşor a fost să trag de firul psihic potrivit în ziua în care Rowan a văzut-o pe Lyria la piaţă. Ca să-l împing pe cealaltă cale, să-i păcălesc instinctele. O mică schimbare a soartei.

— O, zeilor! şopti Fenrys.

— Deci partenerul tău a fost dat alteia, spuse Maeve. Şi l-am lăsat să se îndrăgostească, i-am permis să o lase însărcinată. Iar apoi i-am despărţit. Nimeni nu s-a întrebat niciodată cum de forţele inamice au trecut pe lângă casa lui din munte.

Genunchii lui Aelin cedară complet. Numai mâinile invizibile o ţinură în picioare când plânse.

— El a depus jurământul de sânge fără întrebări. Şi eu am ştiut că, atunci când te-ai fi

născut, când ai fi ajuns la maturitate... Mă voi fi asigurat că drumurile voastre aveau să se intersecteze, voi v-aţi fi uitat unul la celălalt, iar eu v-aş fi avut în palmă. Orice ţi-aş fi cerut, tu mi-ai fi dat. Până şi cheile. Pentru partenerul tău, nu puteai face mai puţin. Aproape ai făcut-o atunci, în Doranelle.

Încet, Aelin îşi trase picioarele din nou sub ea, mişcarea fiind atât de dureroasă, încât Elide se crispă. Dar Aelin îşi ridică fruntea, dezgolindu-şi dinţii.

— *Am să te ucid,* mârâi Aelin la regina Fae.

— Asta i-ai spus lui Rowan după ce l-ai întâlnit, nu-i aşa? Maeve schiţă în continuare un zâmbet. Am tot insistat ca mama ta să te aducă la mine, ca să-l poţi întâlni, ca să te am în sfârşit, atunci când Rowan a simţit legătura, dar a refuzat. Iar noi ştim cât de bine s-a terminat pentru ea. Şi în cei zece ani care au urmat, am ştiut că eşti în viaţă. Undeva. Dar când *tu* ai venit la *mine...* când tu şi partenerul tău v-aţi uitat unul la celălalt doar cu ură în privire... Recunosc, n-am anticipat asta. Că l-am distrus atât de grav pe Rowan Whitethorn, încât să nu-şi recunoască partenera – că erai atât de distrusă de propria durere, încât nici tu nu ai observat. Şi când semnele au apărut, legătura *carranam* i-a îndepărtat orice îndoială că n-ai putea fi a lui. Dar asta nu s-a întâmplat şi în cazul tău. Cât timp a trecut, Aelin, de când ţi-ai dat seama că el este partenerul tău?

Aelin nu spuse nimic, ochii clocotindu-i de furie, şi suferinţă, şi disperare.

— Las-o în pace, şopti Elide.

Lorcan o strânse mai tare în semn de avertisment.

Maeve o ignoră.

— Ei bine? Când ai aflat?

— La templul lui Temis, recunoscu Aelin, privind spre Manon. În clipa în care săgeata i-a trecut prin umăr. În urmă cu câteva luni.

— Iar tu i-ai ascuns asta, fără îndoială ca să-l scuteşti de a se simţi vinovat faţă de Lyria, de orice fel de tulburare emoţională... Maeve ţâţâi. Ce mincinoasă nobilă eşti!

Aelin se holbă în gol, ochii devenindu-i inexpresivi.

— Am plănuit ca el să fie aici, spuse Maeve, încruntându-se la orizont. De vreme ce v-am lăsat pe amândoi să plecaţi în ziua aceea din Doranelle pentru ca tu să mă conduci din nou spre chei. Te-am lăsat chiar să crezi că ai scăpat, eliberându-l. Nu ştiai că eu te-am lăsat *să pleci.* Dar dacă el nu este aici... trebuie să improvizez.

Aelin înţepeni. Fenrys mârâi un avertisment.

Maeve ridică din umeri.

— Dacă te consolează cu ceva, Aelin, ai fi trăit o mie de ani cu prinţul Rowan. Poate chiar mai mult.

Lumea păru că se opreşte în loc, iar Elide îşi auzi sângele vuindu-i în urechi când Maeve spuse:

— Descendenţa surorii mele Mab este pură. Are toate puterile, abilităţile de transformare şi nemurirea unui Fae. Mai ai probabil cinci ani până la Stabilire.

Aelin se crispă. Asta nu era o epuizare a magiei şi a puterii fizice, ci a spiritului.

— Poate că vom sărbători împreună Stabilirea ta, spuse gânditoare Maeve, de vreme ce cu siguranţă nu plănuiesc să te risipesc pe acel Lacăt. Să risipesc cheile, Aelin, când ele sunt menite să fie *folosite.*

— Maeve, te rog! şopti Fenrys.

Maeve îşi studie unghiile imaculate.

— Ceea ce mi se pare cu adevărat amuzant este că, aparent, nici măcar nu aveam nevoie să fii partenera lui Rowan. Sau să-l distrug. La drept vorbind, a fost doar un experiment fascinant al puterii mele. Dar, de vreme ce mă îndoiesc de faptul că tu tot n-ai să cedezi de bunăvoie, cel puţin nu fără să încerci să mori mai întâi, îţi voi da de ales.

Aelin păru să se pregătească în timp ce Maeve îşi ridică o mână şi spuse:

— Cairn.

Masculii înţepeniră. Lorcan se întoarse ameninţător în spatele lui Elide, încercând subtil să o tragă înapoi, să ignore ordinul primit.

Un războinic frumos cu păr castaniu veni spre ei din grupul de escorte. Frumos, dacă în ochii albaştri nu i s-ar fi citit cruzimea sadică. Dacă nu ar fi avut săbiile de la şold, biciul strâns de-a lungul unei coapse şi zâmbetul zeflemitor. Ea mai văzuse acel zâmbet şi pe faţa lui Vernon şi pe atât de multe alte feţe din Morath.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe cel mai nou membru al grupului meu, cum îţi place să-i numeşti. Cairn, ţi-o prezint pe Aelin Galathynius.

Cairn veni lângă regina lui. Şi privirea pe care i-o aruncă reginei lui Elide o făcu să i se întoarcă

stomacul pe dos. *Sadic* – da, acela era cuvântul care-l definea, fără ca el să fie nevoit să vorbească.

— Cairn, spuse Maeve, a fost instruit să-şi folosească abilităţile pe care le aveţi în comun. Desigur, tu ai avut doar câţiva ani la dispoziţie să înveţi arta torturii, dar... poate Cairn o să reuşească să te învețe unele lucruri pe care şi le-a însuşit în secolele de practică.

Fenrys era alb de furie.

— Maeve, te implor...

Întunericul îl izbi pe Fenrys şi-l trânti în genunchi, forţându-l să îşi plece capul în pământ.

— *Ajunge,* spuse printre dinţi Maeve.

Maeve zâmbea din nou când se întoarse spre Aelin.

— Ţi-am spus că ai de ales. Şi chiar ai. Ori vii de bunăvoie cu mine şi îl cunoşti pe Cairn, ori...

Acei ochi se îndreptară spre Lorcan şi spre Elide.

Iar inima lui Elide se opri când Maeve spuse:

— Ori tot te omor... şi o iau pe Elide Lochan cu noi. Sunt sigură că ea şi Cairn se vor înţelege de minune.

Capitolul 72

Pe Aelin o durea corpul.

Totul o durea. Sângele, respiraţia, oasele.

Rămăsese fără magie. Fără nimic care să o salveze.

— Nu, spuse încet Lorcan.

Numai mişcarea capului o făcea să simtă agonia pe şira spinării. Dar Aelin se uită la Elide, la

Lorcan forţat să o ţină, cu faţa albă de groază când se uită la Cairn, Maeve şi Elide. Manon făcea acelaşi lucru – evaluând şansele, calculând cât de rapidă trebuia să fie ca să plece de acolo.

Bun. Bun – Manon avea să o ia de acolo pe Elide. Vrăjitoarea aşteptase ca Aelin să facă o mişcare, fără să-şi dea seama că... nu mai avea ce să facă. Nu-i mai rămăsese putere pentru o lovitură finală.

Iar acea putere întunecată îi era încă răsucită în jurul oaselor atât de strâns, încât o mişcare agresivă... o mişcare, şi oasele aveau să i se rupă.

Maeve îi spuse lui Lorcan:

— Ce nu, Lorcan? Nu vrei să o luăm pe Elide Lochan cu noi, dacă Aelin decide să se împotrivească sau acel „nu” era pentru oferta mea generoasă de a o lăsa în pace pe Elide, dacă Maiestatea Sa vine de bunăvoie?

Dintr-o singură privire spre războinicul Fae şaten – Cairn – care stătea lângă Maeve, Aelin ştiuse ce era el. Ucisese destui ca el de-a lungul anilor. Îşi petrecuse timpul cu Rourke Farran. Ce i-ar fi făcut lui Elide... Şi Lorcan ştia ce i-ar fi putut face un mascul precum Cairn unei tinere femei. Iar dacă el era sancţionat de Maeve...

— Ea este nevinovată, zise Lorcan. Ia-o pe regină şi lasă-ne să plecăm.

Manon chiar izbucni către Maeve:

— Ea aparţine clanului Dinţi-de-fier. Dacă nu ai nimic de împărţit cu mine, atunci nu ai nici cu ea. Las-o în pace pe Elide Lochan!

Maeve o ignoră pe Manon şi îi spuse tărăgănat lui Lorcan:

— Îţi ordon să nu acţionezi! Îţi ordon să priveşti şi să nu faci nimic! Îţi ordon să nu te mişti şi să nu vorbeşti până când nu îţi spun eu să o faci! Ordinul e valabil şi pentru tine, Fenrys!

Iar Lorcan se supuse. La fel şi Fenrys. Corpurile pur şi simplu le înţepeniră – iar apoi, nu mai mişcară deloc.

Elide se întoarse ca să-l implore pe Lorcan:

— Poţi să opreşti asta, poţi să te opui...

Lorcan nici măcar nu se uită la ea.

Aelin ştia că Elide ar fi luptat. Că nu ar fi înţeles că Maeve jucase jocul acesta de secole şi că aşteptase până acum, până ce capcana era perfectă, ca să o prindă pe ea.

Aelin o văzu pe Maeve zâmbindu-i din nou. Ea jucase, riscase şi pierduse.

Maeve dădu din cap ca şi când i-ar fi confirmat.

Întrebarea nerostită dansă în ochii lui Aelin când Elide ţipă la Lorcan şi la Manon să dea o mână de ajutor. Dar vrăjitoarea îşi cunoştea şi ordinele, şi sarcina.

Maeve citi întrebarea de pe chipul lui Aelin şi spuse:

— Am să ţin cheile într-o mână şi pe Aelin Aducătoarea-Focului în cealaltă.

Mai întâi, ar fi trebuit să o distrugă. Să o ucidă sau să o distrugă...

Cairn rânji.

Escortele ţârâiau acum ceva pe plajă, de la şalupa cu care navigaseră, spre nava care îi aştepta. Deja, pânzele negre se desfăceau.

Elide se întoarse spre Maeve, care nu catadicsi să se uite la ea.

— Te rog, te rog...

Aelin pur şi simplu dădu din cap spre regina Fae. În semn că accepta şi că se preda.

Maeve făcu o plecăciune, triumful dansând pe buzele ei roşii.

— Lorcan, eliberează-o!

Mâinile războinicului i se înmuiară pe lângă corp.

Şi, pentru că ea câştigase, Maeve îşi relaxă până şi strânsoarea de pe oasele lui Aelin şi îi permise să se întoarcă spre Elide şi să spună:

— Du-te cu Manon! Ea va avea grijă de tine.

Elide începu să plângă, plecând de lângă Lorcan.

— Voi merge cu tine, voi veni cu tine...

Fata ar fi făcut-o. I-ar fi înfruntat pe Cairn şi pe Maeve... Dar Terrasenul ar fi avut nevoie de asemenea curaj. Dacă era să supravieţuiască, dacă era să se vindece, Terrasenul urma să aibă nevoie de Elide Lochan.

— Spune-le celorlalţi... şopti Aelin, încercând să găsească cuvintele potrivite. Spune-le celorlalţi că îmi pare rău. Spune-i Lysandrei să nu-şi uite promisiunea şi că nu voi înceta niciodată să îi fiu recunoscătoare. Spune-i lui Aedion... Spune-i că nu este vina lui şi că... Vocea îi era răguşită. Îmi doresc să fi putut depune jurământul, dar că Terrasenul se va bizui de acum pe el şi că rândurile nu trebuie să se rupă.

Elide dădu din cap, lacrimile alunecându-i pe faţa stropită de sânge.

— Şi spune-i lui Rowan...

Sufletul lui Aelin se frânse când văzu cutia din

fier pe care o cărau acum escortele între ei. Un coşciug antic din fier. Suficient de mare pentru o singură persoană şi făcut pentru ea.

— Şi spune-i lui Rowan, zise Aelin, reprimându-şi suspinele, că îmi pare rău că am minţit, dar că, oricum, totul a fost o amânare. Chiar şi înainte de ziua de azi, am ştiut că totul este doar o amânare, dar că încă îmi doresc să fi avut mai mult timp împreună. Ea se luptă să nu plângă. Spune-i că trebuie să lupte. El trebuie să salveze Terrasenul şi să-şi aducă aminte ce mi-a jurat. Şi spune-i... spune-i că îi mulţumesc – pentru că a mers pe calea întunecată cu mine, spre lumină.

Ei deschiseră capacul cutiei, scoţând lanţurile lungi şi grele.

Una dintre escorte îi dădu lui Maeve o mască din fier ornamentată. Ea o studie ţinând-o în mâini.

Masca, lanţurile, cutia... fuseseră făurite cu mult înainte de momentul prezent. În urmă cu câteva secole. Făurite ca să reţină şi să-l distrugă pe urmaşul Malei.

Aelin aruncă o privire spre Lorcan, ai cărui ochi negri erau fixaţi asupra ei.

Şi recunoştinţa străluci acolo. Pentru că o cruţa pe tânăra căreia îi dăruise inima, fie că el ştia sau nu asta.

Elide o imploră pe Maeve o ultimă dată:

— Nu face asta!

Aelin ştia că nu i-ar fi folosit la nimic, aşa că îi spuse lui Elide:

— Mă bucur că ne-am întâlnit. Sunt mândră de tine. Şi cred şi că mama ta ar fi fost mândră de tine, Elide.

Maeve coborî masca şi îi spuse tărăgănat lui Aelin:

— Se spune că nu te supui nimănui, moştenitoare a Focului. Ea zâmbi ca un şarpe. Ei bine, acum ai să te pleci în faţa mea!

Ea îi arătă nisipul.

Aelin se supuse.

Genunchii o dureră când căzu pe pământ.

— Mai jos.

Aelin îşi coborî corpul până ce fruntea îi ajunse în nisip. Ea nu îşi permise să simtă asta; nu-i permise nici sufletul ei.

— Bun.

Elide suspina, implorând fără cuvinte.

— Scoate-ţi cămaşa!

Aelin ezită când îşi dădu seama unde voia să ajungă şi de ce Cairn avea un bici la centură.

— Scoate-ţi cămaşa!

Aelin îşi scoase cămaşa din pantaloni şi peste cap, aruncând-o pe nisipul de lângă ea. Apoi îşi scoase pânza elastică din jurul sânilor ei.

— Varik! Heiron!

Doi masculi Fae înaintară.

Aelin nu se împotrivi când amândoi o luară de câte un braţ şi o ridicară în picioare. Şi îi întinseră braţele. Aerul mării îi atinse sânii, buricul.

— Zece bice, Cairn! Să vadă Maiestatea Sa la ce să se aştepte când ajungem la destinaţie, dacă nu cooperează.

— Va fi plăcerea mea, doamnă!

Aelin se uită cu răceală în ochii răutăcioşi ai lui Cairn, când el îşi scoase biciul. Când o măsură din priviri şi zâmbi. Era ca o pânză pe care să o picteze

cu sânge şi durere.

Maeve spuse, cu masca atârnându-i de degete:

— De ce nu numeri pentru noi, Aelin?

Aelin tăcu.

— Numără sau vom începe din nou cu fiecare lovitură pe care o ratezi. Tu decizi cât de mult durează chestia asta. Dacă nu cumva preferi ca Elide Lochan să primească loviturile.

Nu. Niciodată.

Niciodată altcineva în afară de ea. *Niciodată.*

Dar când Cairn înaintă încet, savurând fiecare pas, când lăsă acel bici să se târâie pe pământ, corpul ei cedă şi începu să tremure.

Ea cunoştea durerea. Ştia ce urma să simtă şi cum avea să se audă.

Încă visa asemenea momente.

Fără îndoială, acesta era motivul pentru care Maeve alesese biciuirea şi pentru care îl supusese pe Rowan la asta în Doranelle.

Cairn se opri. Ea îl simţi studiindu-i tatuajul de pe spate. Cuvintele de dragoste ale lui Rowan, scrise acolo în Vechea Limbă.

Cairn pufni. Apoi îl simţi savurând felul în care urma să distrugă tatuajul.

— Începe! spuse Maeve.

Cairn inspiră.

Şi, chiar dacă îşi adună puterile, chiar dacă îşi încleştă puternic maxilarul, nimic nu o putea pregăti pentru pocnet, usturime şi durere. Ea nu îşi permise să ţipe, ci doar să şuiere printre dinţi.

Un bici folosit de un supraveghetor din Endovier era un lucru.

Unul mânuit de un mascul Fae pursânge...

Sângele îi alunecă pe spatele pantalonilor, iar pielea crăpată o duru.

Dar ea ştia cum se putea linişti, cum să cedeze durerii şi cum să o primească.

— Ce număr a fost ăsta, Aelin?

Ea nu avea de gând să răspundă, să numere *vreodată* pentru *căţeaua* nenorocită...

— Începe din nou, Cairn! spuse Maeve.

Se auzi un râset. Apoi pocnetul şi ruperea, iar Aelin se arcui, tendoanele de la gât aproape rupându-se când gâfâi printre dinţi. Masculii care o ţineau o apucară destul de strâns încât să o rănească.

Maeve şi Cairn aşteptară.

Aelin refuză să spună cuvântul. Să înceapă numărătoarea. Ar fi murit înainte să o facă.

— O, zeilor, o, zeilor! suspină Elide.

— Încă o dată! ordonă simplu Maeve, peste vocea fetei.

Aşadar, Cairn o făcu.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

Ei o luară de la capăt de nouă ori înainte ca Aelin să ţipe în cele din urmă. Lovitura fusese chiar deasupra alteia, rupându-i pielea până la os.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

Cairn gâfâia. Aelin refuză să vorbească.

— Încă o dată! repetă Maeve.

— Maiestate, şopti unul din masculii care o

ţineau. Ar fi poate prudent să amânăm până mai târziu.

— Mai am piele de biciuit! izbucni Cairn.

Dar masculul spuse:

— Ceilalţi se apropie – sunt încă departe, dar se apropie.

Rowan.

Aelin scânci atunci. Timp – avea nevoie de *timp...*

Maeve scoase un mic sunet de dezgust.

— Vom continua mai târziu. Pregătiţi-o!

Aelin abia îşi putu înălţa fruntea când masculii o ridicară în picioare. Mişcarea îi provocă o asemenea durere în corp, încât întunericul pătrunse înăuntru. Dar ea se împotrivi, scrâşnind din dinţi şi strigând în tăcere la acea agonie, la acel întuneric.

La câţiva metri distanţă, Elide căzu în genunchi ca şi când ar fi implorat până ce i-ar fi cedat corpul, dar Manon o prinse.

— Plecăm acum, spuse Manon, trăgând-o departe – spre continent.

— Nu, spuse Elide, agitându-se.

Lorcan făcu ochii mari, dar, din cauza ordinului lui Maeve, nu putu să se mişte; nu putu face nimic în timp ce Manon o lovi în tâmplă pe Elide cu mânerul salcei Spintecă-Vânt.

Fata căzu ca o piatră. Doar de asta avu nevoie Manon ca să o ridice pe umăr şi să-i spună lui Maeve:

— Noroc! Privirea îi alunecă spre Aelin o dată – doar o singură dată. Apoi se uită în altă parte.

Maeve ignoră vrăjitoarea când Manon merse

spre mijlocul mlaştinii. Lorcan îşi încordă corpul.

Îl încordă – ca şi când s-ar fi luptat cu jurământul de sânge cu toată puterea.

Lui Aelin nu-i păsa.

Masculii aproape o târâră spre Maeve.

Spre cutia de fier. Şi spre lanţuri. Şi masca de fier.

Fuioare de foc, mici sori şi tăciuni fuseseră desenaţi pe suprafaţa întunecată. O ridiculizare a puterii pe care trebuia să o reţină – puterea de care Maeve trebuia să se asigure că era complet epuizată înainte de a o închide. Era singurul mod în care ar fi putut să o închidă pe ea...

Fiecare centimetru în care îşi târşâi picioarele pe nisip era o veşnicie; fiecare centimetru era o clipă. Sângele îi uda pantalonii. Probabil că nu ar fi avut cum să-şi vindece rănile cu tot acel fier. Nu până ce Maeve nu ar fi hotărât să i le vindece.

Însă Maeve nu avea de gând să o lase să moară. Nu cu cheile Wyrd în joc. Nu încă.

Timp – ea era recunoscătoare că Elena îi dăduse acel timp furat.

Era recunoscătoare că îi întâlnise pe toţi, că văzuse o mică parte din lume, că auzise o muzică atât de minunată, că dansase, râsese şi cunoscuse prietenia adevărată. Era recunoscătoare că îl găsise pe Rowan.

Ea era recunoscătoare.

Aşadar, Aelin Galathynius îşi şterse lacrimile.

Şi nu se împotrivi când Maeve îi puse frumoasa mască din fier pe faţă.

Capitolul 73

Manon continuă să meargă.

Nu îndrăzni să privească înapoi. Nu îndrăzni să-i dea acelei regine antice cu privire rece vreun indiciu că Aelin nu avea cheile Wyrd. Că Aelin le strecurase pe amândouă în buzunarul lui Manon, când o înghiontise. Elide avea să o urască pentru asta – deja o ura.

Ăsta avea să fie preţul.

O privire din partea lui Aelin şi ea ştiuse ce trebuia să facă.

Să ia cheile departe de Maeve. Să o ia pe Elide.

Ei făuriseră o cutie de fier ca să o închidă pe Regina Terrasenului.

Elide se agită, revenindu-şi în cele din urmă, tocmai când erau aproape ieşite din raza auditivă. Ea începu să se agite, iar Manon o aruncă în spatele unei dune, apucând-o de ceafă atât de strâns, încât Elide înţepeni când unghiile de fier îi înţepară pielea.

— Linişte! şopti Manon printre dinţi, iar Elide ascultă.

Rămânând ascunse, se uitară printre ierburi. Doar o clipă – ea putea zăbovi doar o clipă ca să privească, să zărească unde o ducea Maeve pe Regina Terrasenului.

Lorcan rămase nemişcat, aşa cum îi ordonase Maeve. Gavriel abia dacă era conştient, gâfâind în iarbă, ca şi când, smulgându-i jurământul de sânge, l-ar fi rănit grav, fizic.

Fenrys – ochii lui Fenrys erau plini de ură când îi privi pe Maeve şi pe Cairn. Sângele acoperea

biciul lui Cairn, atârnându-i încă pe lângă corp, când soldaţii lui Maeve terminară de fixat masca pe faţa lui Aelin.

Apoi îi puseră cătuşe la mâini.

La glezne.

La gât.

Nimeni nu îi vindecă spatele distrus, din care nu mai rămase decât o bucată însângerată de carne, când o conduseră în cutia de fier şi o făcură să se întindă pe răni.

Iar apoi puseră capacul şi încuiară cutia.

Elide vomită în iarbă.

Manon puse o mână pe spatele fetei când masculii începură să care cutia pe dune, spre barcă şi nava de dincolo de ea.

— Pleacă, Fenrys! îi ordonă Maeve, arătându-i nava.

Respirând sacadat, dar incapabil să refuze ordinul, Fenrys se supuse. El aruncă o privire la cămaşa albă, aruncată în nisip. Era stropită cu sânge – în urma biciuirii.

Apoi el dispăru, păşind prin aer şi vânt şi în neant.

Singură cu Lorcan, Maeve îi spuse războinicului:

— Ai făcut toate astea pentru mine?

El nu se mişcă.

— Vorbeşte! îi spuse Maeve.

Lorcan expiră tremurând şi-i zise:

— Da. Da, totul a fost pentru tine. Totul.

Elide apucă iarba de mare în pumni, iar furia de pe chipul ei o făcu pe Manon să se întrebe dacă aveau să-i crească unghii de fier, cu care să o facă

bucăţi. Atât de mare era ura pe care o simţea.

Maeve păşi peste cămaşa stropită de sânge a lui Aelin şi îşi trecu o mână peste obrazul lui Lorcan.

— Nu-mi trebuie, şopti ea, masculi fariseici, care cred că ştiu mai bine.

El înţepeni.

— Maiestate...

— Te eliberez de jurământul de sânge. Îţi iau bunurile şi titlurile şi proprietăţile. Tu, ca şi Gavriel, eşti eliberat cu dezonoare şi ruşine. Eşti exilat din Doranelle pentru neascultare şi trădare. Dacă vei mai păşi vreodată pe tărâmul meu, vei muri.

— Maiestate, te implor...

— Imploră pe altcineva. Nu îmi trebuie un războinic în care să nu pot avea încredere. Îmi revoc ordinul de asasinare. Presupun că a te lăsa să trăieşti cu ruşinea îţi va face mai mult rău.

Sângele se adună mai întâi la încheietura mâinii lui, apoi la a ei, şi curse pe pământ.

Lorcan căzu în genunchi.

— Nu suport proştii, spuse Maeve, lăsându-l în nisip, şi plecă.

Ca şi când l-ar fi lovit ca pe Gavriel, Lorcan nu păru să poată să se mişte, să gândească sau să respire. El încercă totuşi să se târâie. Spre Maeve. Ticălosul încercă să se târâie.

— Trebuie să plecăm, şopti Manon. În clipa în care Maeve avea să verifice unde erau acele chei... Ele trebuiau să plece.

Un vuiet se auzi la orizont.

Abraxos.

Inima îi bătu cu putere în piept, bucurându-se,

dar...

Elide rămase în iarbă, urmărindu-l pe Lorcan cum se târa spre regina care mergea acum pe plajă, cu rochia neagră fluturând în urma ei.

Privind barca vâslind spre nava care aştepta, cu sicriul din fier în mijloc, Maeve stând lângă el, cu o mână pe capac. Pentru sănătatea ei mintală, Manon se rugă ca Aelin să nu se trezească atât timp cât era înăuntru.

Şi, de dragul lumii lor, Manon se rugă ca Regina Terrasenului să poată supravieţui, chiar dacă doar pentru a putea muri pentru ei toţi, după aceea.

Capitolul 74

Era atât de mult sânge!

Se împrăştiase până în locul în care Lorcan era în genunchi, scânteind când intra în nisip.

Îi acoperea cămaşa, aruncată şi uitată lângă el. Stropise până şi mânerul sabiei şi cuţitelor ei, împrăştiate în jurul lui ca nişte oase.

Ce făcuse Maeve...

Ce făcuse Aelin...

Avea o gaură în piept.

Şi era atât de mult sânge!

Se auzeau aripi şi vuiete, iar el încă nu-şi putea ridica privirea. Nu reuşi să se motiveze să îi pese.

Vocea lui Elide traversă lumea, spunând cuiva: „Nava – nava a dispărut *pur şi simplu;* ea a plecat fără să-şi dea seama că noi avem...”

Chiuituri de bucurie – strigăte feminine de fericire.

Se auziră paşi rapizi şi zgomotoşi.

Apoi o mână îl apucă de păr, trăgându-i capul înapoi în timp ce un pumnal îi atinse gâtul. Când chipul lui Rowan, calm cu o furie mortală, îi apăru în raza vizuală.

— Unde este Aelin?

Şi panica i se citea în ochi – panica pură, când Whitethorn văzu sângele, armele împrăştiate şi cămaşa.

— Unde este Aelin?

Ce făcuse el, ce făcuse...

Durerea îi străbătu gâtul lui Lorcan, sângele cald curgându-i pe gât şi pe piept.

Rowan spuse printre dinţi:

— Unde este soţia mea?

Lorcan se clătină în genunchi.

Soţie.

Soţie.

— O, zeilor! suspină Elide când auzi, cuvintele purtând sunetul inimii frânte a lui Lorcan. O, zeilor!

Şi, pentru prima dată în atâtea secole, Lorcan plânse.

Rowan împlântă mai adânc pumnalul în gâtul lui Lorcan, în ciuda lacrimilor care îi alunecau pe faţă.

Ce făcuse acea femeie...

Aelin ştiuse. Că Lorcan o trădase şi că o chemase pe Maeve aici. Că ea mai avea puţin timp de trăit.

Şi se căsătorise cu Whitethorn... ca Terrasenul să poată avea un rege. Poate că o făcuse în grabă, deoarece ştia că Lorcan o trădase deja, că Maeve venea...

Iar Lorcan nu o ajutase.

Soţia lui Whitethorn.

Partenera lui.

Aelin îi lăsase să o biciuiască, să o pună în lanţuri şi mersese de bunăvoie cu Maeve, ca Elide să nu încapă pe mâna lui Cairn. Şi fusese un sacrificiu la fel de mare pentru Elide, tot aşa cum fusese un dar pentru el.

Ea se plecase în faţa lui Maeve.

Pentru Elide.

— Te rog, îl imploră Rowan.

— Maeve a luat-o, spuse Manon, apropiindu-se.

Gavriel spuse răguşit de unde era îngenuncheat în apropiere, clătinându-se din cauza ruperii jurământului său de sânge:

— Ea s-a folosit de jurământul de sânge ca să ne supună – ca să nu putem să dăm o mână de ajutor. Nici măcar lui Lorcan.

Rowan încă nu-şi îndepărtă cuţitul de la gâtul lui Lorcan.

Lorcan se înşelase, se înşelase atât de mult!

Iar el nu putea să regrete întru totul, nu dacă Elide era în siguranţă, dar...

Aelin refuzase să numere. Cairn îşi dezlănţuise toată puterea asupra ei cu acel bici, iar ea tot refuzase să le dea satisfacţia de a număra.

— Unde este nava, întrebă Aedion, apoi înjură la cămaşa însângerată din apropiere. O apucă pe Goldryn, ştergând frenetic petele de sânge de pe mâner cu jacheta.

— A dispărut, spuse din nou Elide. Pur şi simplu... *a dispărut.*

Whitethorn îşi coborî privirea spre el, cu agonie

şi disperare în ochi, iar Lorcan şopti:

— Îmi pare rău.

Rowan scăpă cuţitul şi îşi relaxă pumnul care-i ţinea părul lui Lorcan. Se clătină un pas în spate. În iarba din apropiere, Dorian îngenunche lângă Gavriel, o lumină slabă strălucind în jurul lor, vindecându-i rănile de pe braţe. Nu se mai putea face nimic în privinţa rănii sufleteşti pe care Maeve le-o făcuse lui şi lui Lorcan, rupând jurământul cu o asemenea dezonoare.

Manon se apropie, flancată acum de vrăjitoarele ei. Ele adulmecară toate sângele. Una cu părul auriu înjură încet.

Manon le povesti despre Lacăt.

Despre Elena. Despre preţul pe care îl cereau zeii de la ea. Şi de la Aelin.

Dar Elide fu cea care preluă discuţia, rezemându-se de Lysandra care fixa cu privirea sângele şi cămaşa ca şi când ar fi fost un cadavru, spunându-le ce se întâmplase pe dune, ce sacrificase Aelin!

Ea îi spuse lui Rowan că era partenerul lui Aelin. Îi spuse despre Lyria.

Îi spuse despre biciuire, despre mască şi cutie.

După ce Elide termină, ei tăcură, iar Lorcan urmări numai când Aedion se întoarse spre Lysandra şi spuse:

— Ai ştiut.

Lysandra nu tresări.

— Ea mi-a cerut – în acea zi de pe navă – să o ajut. Mi-a spus că bănuieşte care e preţul pentru a-l alunga pe Erawan şi a reface cheile. Ce trebuie să fac.

— Ce ai fi putut *tu...* zise Aedion.

Lysandra îşi ridică bărbia.

Rowan şopti:

— Aelin ar muri ca să făurească noul Lacăt ca să închidă cheile în poartă – ca să-l alunge pe Erawan. Dar nimeni nu ar şti. Nimeni, în afară de noi. Nu dacă i-ai purta pielea pentru tot restul vieţii.

Aedion îşi trecu o mână prin părul murdar de sânge.

— Dar niciun urmaş cu Rowan nu ar semăna deloc cu...

Chipul Lysandrei era rugător.

— Tu ai rezolva asta, Aedion. Cu mine.

Cu părul auriu şi ochii de Ashryver... Dacă acea descendenţă era pură, urmaşul creaturii metamorfice ar fi putut părea nobil. Aelin îl voia pe Rowan pe tron, dar Aedion i-ar fi făcut în secret moştenitori.

Aedion tresări, ca şi când ar fi fost lovit.

— Şi când aveai de gând să-mi spui asta? Înainte sau după ce m-aş fi culcat cu afurisita mea de verişoară din te miri ce motiv aţi plănuit voi?

Lysandra spuse încet:

— Nu mă voi scuza faţă de tine. Eu o servesc pe ea. Şi sunt dispusă să-mi petrec restul vieţii pretinzând că sunt ea, astfel încât *sacrificiul* ei să nu fie inutil...

— Poţi să te duci naibii! izbucni Aedion. *Poţi să te duci naibii, căţea mincinoasă!*

Mârâitul de răspuns al Lysandrei nu era uman.

Rowan o luă pe Goldryn de la general şi plecă spre mare, vântul fluturându-i părul argintiu.

Lorcan se ridică în picioare, clătinându-se din nou. Dar Elide era acolo.

Şi nu recunoscu nimic pe chipul palid şi încordat al acelei tinere. Vocea răguşită nu păru a ei când Elide îi spuse lui Lorcan:

— Sper să-ţi petreci restul vieţii mizerabile de nemuritor suferind. Sper să ţi-o petreci singur. Sper să trăieşti cu regret şi vinovăţie în inimă şi să nu găseşti niciodată o cale să o înduri.

Apoi ea se îndreptă spre Cele Treisprezece. Cea cu părul auriu ridică un braţ, iar Elide se strecură sub el, intrând într-un sanctuar de aripi, gheare şi dinţi.

Lysandra se grăbi să-l ajute pe Gavriel, care avu bunul simţ să nu tresară la chipul ei încă încruntat, iar Lorcan se uită la Aedion, ca să-l vadă pe general privindu-l deja.

Ura străluci în ochii lui Aedion. Ură pură.

— Chiar şi înainte să primeşti ordinul de a nu acţiona, nu ai făcut nimic ca să o ajuţi. Ai chemat-o pe Maeve aici. Nu voi uita niciodată asta.

Apoi el merse spre plajă – spre locul în care Rowan era îngenuncheat în nisip.

~

Asterin era în viață.

Cele Treisprezece erau în viaţă. Şi era bucurie în inima lui Manon – bucurie, îşi dădu ea seama când privi chipurile zâmbitoare, zâmbind şi ea.

Ea îi spuse lui Asterin, toate stând printre balaurii lor pe o dună a cărei privelişte dădea spre mare:

— Cum?

Asterin o mângâie uşor pe păr pe Elide, când fata plânse pe umărul ei.

— Căţelele bunicii tale ne-au urmărit, dar am reuşit să le spintecăm. Ne-am petrecut ultima lună căutându-te. Dar Abraxos ne-a găsit şi părea să ştie unde eşti – aşadar, l-am urmărit. Ea şterse nişte picături de sânge închegat de pe obraz. Şi te-a salvat, se pare.

Nu destul de curând, gândi Manon, văzând lacrimile tăcute ale lui Elide, felul în care oamenii şi masculii Fae fie stăteau în picioare, fie se certau, fie nu făceau nimic.

Nu destul de curând, încât să fi oprit asta. Să o salveze pe Aelin Galathynius.

— Ce facem acum? întrebă Sorrel din locul în care se rezemă de coastele balaurului ei, bandajându-şi o tăietură de pe antebraţ.

Toate Cele Treisprezece se uitară la Manon, aşteptând.

Ea îndrăzni să întrebe:

— Aţi auzit ce a spus bunica mea înainte de... toată situaţia?

— Umbrele ne-au spus, zise Asterin, cu privirea jucăuşă.

— Şi?

— Şi ce? mormăi Sorel. Deci eşti pe jumătate Crochan.

— *Regină* Crochan. Şi moştenitoarea lui Rhiannon Crochan. Oare Anticele observaseră?

Asterin ridică din umeri.

— Cele cinci secole ale clanului pursânge Dinţi-de-fier nu ne-au putut aduce acasă. Poate reuşeşti

tu.

Un copil – nu al războiului... ci al păcii.

— Iar voi mă veţi urma? le întrebă încet Manon. Ca să facem ce trebuie înainte de a ne întoarce în Pustiuri?

Aelin Galathynius nu îi ceruse Elenei o altă soartă. Ea ceruse doar un singur lucru de la antica regină:

„Vei veni cu mine?” Din acelaşi motiv pentru care le întrebase Manon acum.

La unison, Cele Treisprezece îşi ridicară degetele la frunte. La unison, le coborâră.

Manon se uită spre mare, cu un nod în gât.

— Aelin Galathynius şi-a cedat de bunăvoie libertatea, astfel încât o vrăjitoare Dinţi-de-fier să poată fi liberă, spuse Manon.

Elide se îndreptă, retrăgându-se din braţele lui Asterin.

Dar Manon continuă:

— Avem la ea o datorie de viaţă. Şi, mai mult decât atât... Este vremea să devenim mai bune decât înaintaşele noastre. Suntem copiii acestui pământ.

— Ce vei face? şopti Asterin, cu ochi strălucitori.

Manon se uită în spatele lor. Spre nord.

— Am de gând să le găsesc pe vrăjitoarele Crochan. Şi să ridic o armată cu ele. Pentru Aelin Galathynius. Şi pentru poporul ei. Şi pentru al nostru.

— Nu vor avea încredere în noi, spuse Sorrel.

— Atunci va trebui să fim fermecătoare, zise tărăgănat Asterin.

Unele dintre ele rânjiră; altele se agitară pe loc.

Manon le întrebă din nou pe Cele Treisprezece:

— Mă veţi urma?

Şi când toate îşi atinseră din nou fruntea cu degetele, Manon făcu la fel.

~

Rowan şi Aedion stăteau tăcuţi pe plajă. Gavriel îşi revenise destul de mult din şocul ruperii jurământului, încât el şi Lorcan erau acum pe faleză, vorbind încet; Lysandra stătea singură, în forma leopardului-fantomă, prin iarba unduitoare; iar Dorian doar îi... privea din vârful unei dune.

Ce făcuse Aelin... despre ce minţise...

O parte din sângele ei de pe pământ se uscase.

Dacă Aelin ar fi murit, dacă viaţa ei ar fi fost într-adevăr preţul, dacă ar fi scăpat vreodată...

— Maeve nu are cele două chei, spuse Manon de lângă Dorian, strecurându-se în tăcere. Sabatul zăbovi în spatele ei, Elide fiind ascunsă printre vrăjitoare. În caz că eraţi îngrijoraţi.

Lorcan şi Gavriel se întoarse spre ei. Apoi Lysandra.

Dorian îndrăzni să întrebe:

— Unde sunt?

— Eu le am, spuse categoric Manon. Aelin mi le-a strecurat în buzunar.

O, Aelin. Ea o agitase pe Maeve atât de mult, o făcuse pe regină să se concentreze atât de mult la a o prinde, încât nu se gândise să verifice dacă

Aelin avea cheile înainte de a dispărea.

Ea riscase atât de mult – şi totuşi Aelin reușise. Pentru ultima dată, ea reuşise.

— De aceea nu am putut face nimic, spuse Manon. Ca să o ajut. Trebuia să par neimplicată. Neutră.

De unde stătea el pe plaja de mai jos, Aedion se întorsese spre ei, auzul lui ascuţit de Fae captând fiecare cuvânt. Manon le spuse tuturor:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu am putut ajuta.

Ea băgă mâna în buzunarul hainei de zbor din piele şi întinse Amuleta din Orynth şi o piatră argintie spre Dorian. Acesta ezită.

— Elena a spus că descendenţa Malei poate opri războiul. Ambele case moştenesc asta.

Ochii aurii erau obosiţi – grei. El îşi dădu seama ce îi cerea Manon.

Aelin nu plănuise să mai vadă Terrasenul.

Ea se căsătorise cu Rowan ştiind că ar fi avut cel mult câteva luni, cel puţin câteva zile alături de el. Dar avea să dăruiască Terrasenului un rege legal. Ca să-şi ţină teritoriile unite.

Făcuse planuri pentru toţi – şi niciunul pentru ea.

— Căutarea nu se termină aici, spuse încet Dorian.

Manon scutură din cap, iar el ştiu că ea se referea mai mult decât la chei, la război, când spuse:

— Nu, nu se termină.

Când luă cheile de la ea, acestea zvâcniră şi licăriră, încălzindu-i palma. O prezenţă străină şi

oribilă şi, totuşi... era tot ce stătea între ei şi distrugere.

Nu, căutarea nu se termina aici. Nici pe departe. Dorian băgă cheile în buzunar.

Iar drumul care se întindea acum în faţa lor, cotind spre necunoscut, spre umbra care îi aştepta... nu îl înspăimânta.

Capitolul 75

Rowan se căsătorise cu Aelin înainte de răsărit, cu doar două zile în urmă.

Aedion şi Lysandra fuseseră singurii martori când ei îl treziseră pe căpitanul cu ochi înceţoşaţi, care îi căsătorise repede şi în linişte, şi semnase un jurământ secret.

Ei avuseseră cincisprezece minute în cabina lor ca să-şi consume căsnicia.

Aedion încă ţinea documentele oficiale, iar căpitanul, copiile.

Rowan rămăsese în genunchi pe acea bucată de plajă o jumătate de oră deja. Tăcut, hoinărind prin gândurile lui agitate, Aedion îi ţinuse companie, uitându-se în gol spre mare.

Rowan ştiuse.

O parte din el ştiuse că Aelin era partenera lui. Şi se îndepărtase de gândul acela de nenumărate ori, din respect pentru Lyria, de groază pentru ce însemna asta. El sărise în faţa ei în Golful Craniului ştiind asta, în adâncul sufletului său. Ştiind că partenerii conştienţi de legătură nu suportau să se rănească unul pe celălalt şi că ar fi putut fi singura forţă care să o convingă să îşi recapete controlul

faţă de Deanna. Şi chiar şi după ce ea îi dovedise asta... El refuzase dovada, încă nepregătit, alungându-şi ideea din minte, în timp ce o revendicase în orice alt fel.

Cu toate acestea, Aelin ştiuse că el era partenerul ei şi nu ignorase faptul, nu îi ceruse să recunoască, deoarece îl iubea, iar el ştia că ea ar fi preferat să-şi scoată inima, decât să-l facă să sufere sau să se neliniştească.

Inima lui de Foc.

Egala lui, prietena lui, iubita lui. Soţia lui.

Partenera lui.

Cătţeaua nenorocită o pusese într-o cutie din fier.

Îi biciuise partenera atât de brutal, încât rareori văzuse atâta sânge vărsat. Apoi o înlănţuise şi o băgase pe Aelin într-un adevărat sicriu de fier, încă sângerând, încă suferind.

Ca să o închidă. Ca să o distrugă. Ca să o tortureze.

Inima lui de Foc, închisă în întuneric.

Ea încercase să-i spună. Chiar înainte ca ilkenii să se adune.

Încercase să-i spună când vomitase pe navă în acea zi, nu pentru că era însărcinată, ci pentru că îşi dăduse seama că urma să moară. Că preţul închiderii porţii, al făuririi unui nou Lacăt pentru a face asta, era viaţa ei. Viaţa ei de nemuritoare.

Cu Goldryn lângă el, cu rubinul mat în soarele strălucitor, Rowan luă doi pumni de nisip şi îl lăsă să alunece, lăsă vântul să îi poarte spre mare.

„Oricum nu a fost decât o amânare.”

Aelin nu se aşteptase ca ei să vină după ea.

Ea, care venise pentru ei, care îi găsise pe toţi. Ea aranjase ca toate lucrurile să meargă când îşi cedase viaţa. Când renunţase la o mie de ani ca să-i salveze.

Iar Rowan ştia că ea îşi închipuia că ei aveau să ia decizia potrivită şi înţeleaptă şi să rămână aici. Să le conducă armatele spre victorie – armatele pe care le adunase pentru ei, presupunând că nu avea să mai fie aici ca să vadă finalul.

Ea nu credea că urma să-l mai vadă vreodată.

El nu accepta asta.

El nu avea de gând să accepte asta şi faptul că se găsiseră reciproc şi că supravieţuiseră împreună unei asemenea tristeţi şi dureri şi disperări, doar ca să fie despărţiţi. Nu avea să-i accepte soarta, că viaţa ei era preţul cerut pentru salvarea acestei lumi. Viaţa ei sau a lui Dorian.

El nu va avea să accepte asta nicio clipă.

Paşii se auziră pe nisip, iar el îl mirosi pe Lorcan înainte să se deranjeze să privească. Pentru o clipă, se gândi să-l ucidă imediat pe mascul.

Rowan ştia că azi avea să câştige. Ceva se rupsese în Lorcan, iar dacă Rowan l-ar fi atacat acum, celălalt mascul ar fi murit. Poate că Lorcan nici nu s-ar fi împotrivit prea mult.

Chipul de granit al lui Lorcan era dur, dar în ochii lui... Se citea agonia. Şi regretul.

Ceilalţi coborâră dunele, sabatul vrăjitoarei rămânând în urmă, iar Aedion se ridică în picioare.

Toţi se holbară la Rowan când el rămase în genunchi.

Marea se unduia sub cerul senin şi albastru.

El aruncă acea legătură în lume, vastă ca o plasă, împreună cu magia lui, cu sufletul şi inima lui frântă. Căutând-o pe ea.

„Împotriveşte-te! îi ceru, trimiţând cuvintele prin legătură – legătura căsătoriei, care poate se stabilise în prima clipă în care deveniseră *carranam,* ascunsă sub focul, gheaţa şi speranţa pentru un viitor mai bun. Împotriveşte-te! Vin după tine. Chiar dacă o să îmi ia o mie de ani. Te voi găsi, te voi găsi, te voi găsi.”

Doar sarea, vântul şi apa îi răspunseră.

Rowan se ridică în picioare. Şi se întoarse încet spre ei.

Dar atenţia lor se îndreptă spre navele care navigau acum din vest – de pe câmpul de luptă. Navele verilor lui, cu ce mai rămăsese din flota pe care Ansel din Briarcliff o câştigase pentru ei, şi cu trei nave ale lui Rolfe.

Dar nu acele nave îl făcură să se oprească.

Ci cea care viră spre vârful estic al ţărmului – o şalupă. Aceasta se apropie pe un vânt-fantomă, prea repede ca să fie naturală.

Rowan se pregăti. Forma bărcii nu aparţinea niciunei flote adunate. Dar stilul ei îi stârni amintirile.

Din flota lor, Ansel din Briarcliff şi Enda pluteau pe valuri într-o şalupă, îndreptându-se spre plajă.

Rowan şi ceilalţi priviră în tăcere, când barca străină trecu prin valuri şi alunecă pe nisip.

Urmăriră cum marinarii cu piele măslinie o târâră pe plajă. Un tânăr cu umeri largi sări sprinten din ea, briza suflându-i prin părul uşor ondulat.

El nu emană nicio urmă de frică în timp ce se îndreptă spre ei – nici măcar nu îşi îndreptă mâna spre atingerea liniştitoare a sabiei elegante de la şold.

— Unde este Aelin Galathynius? întrebă străinul cam fără suflare când îi studie.

Iar accentul lui...

— Cine eşti? întrebă Rowan.

Dar tânărul era acum destul de aproape încât Rowan să-i vadă culoarea ochilor. Turcoaz – cu un miez auriu.

Aedion şopti ca şi când ar fi fost în transă:

— Galan.

Galan Ashryver, Prinţul moştenitor al Wendlynului.

Tânărul făcu ochii mari când îl studie pe prinţul-războinic.

— *Aedion,* spuse el răguşit, cu un fel de uimire şi suferinţă pe chip, pe care le alungă clipind, încrezător şi sigur şi întrebă din nou: Unde este ea?

Nimeni nu răspunse. Aedion întrebă:

— Ce cauţi aici?

Galan îşi încruntă sprâncenele negre.

— Credeam că v-a spus.

— *Ce* să ne spună? zise Rowan prea încet.

Galan băgă mâna în buzunarul tunicii lui uzate şi albastre, scoţând o scrisoare boţită care arăta de parcă ar fi fost citită de sute de ori şi i-o dădu tăcut lui Rowan.

Aedion citi peste umăr ce scria pe hârtia boţită, care încă-i mai purta mirosul.

Scrisoarea lui Aelin pentru Prinţul din Wendlyn era scurtă. Brutală. Literele mari erau întinse pe

pagină ca şi când îşi pierduse cumpătul:

TERRASENUL ÎŞI AMINTEŞTE DE EVALIN ASHRYVER.
TU ÎŢI AMINTEŞTI?
AM LUPTAT ÎN MISTWARD PENTRU POPORUL TĂU.
ÎNTOARCE-MI, NAIBII, FAVOAREA!

Iar apoi coordonatele – pentru acest loc.

— Mi-a fost adresată mie, spuse încet Galan. Nu tatălui meu. Doar mie.

Flotei pe care o conducea Galan – ca să blocheze Adarlanul.

— Rowan, şopti Lysandra în semn de avertisment.

El îi urmări privirea.

Nu spre locul în care Ansel şi Enda sosiră acum la marginea grupului lor, făcându-le loc Celor Treisprezece când ridicară din sprâncene la Galan.

Ci spre micul grup de oameni îmbrăcaţi în alb, care apărură pe vârfurile dunelor din spatele lor, stropiţi cu noroi şi arătând de parcă şi ei ar fi mers prin mlaştină.

Iar Rowan ştiu.

Ştiu cine erau înainte de a ajunge pe plajă.

Ansel din Briarcliff se albise la vederea hainelor lor stratificate şi vaporoase. Iar când bărbatul înalt din mijlocul lor îşi scoase gluga ca să dezvăluie un chip măsliniu cu ochi verzi, încă frumos şi tânăr, Regina Pustiurilor şopti:

— Ilias.

Ilias, fiul Maestrului Mut al Asasinilor Tăcuţi, se

uită cu gura căscată la Ansel, cu spatele rigid. Dar Rowan se îndreptă spre bărbat, atrăgându-i atenţia. Ilias îl evaluă cu ochi mijiţi. Iar el, ca şi Galan, îi studie pe toţi, căutând o femeie cu păr auriu care nu era aici. Ochii lui se întoarseră spre Rowan, ca şi când l-ar fi considerat conducătorul grupului.

Cu o voce răguşită de atâta nevorbit, Ilias îi întrebă:

— Am venit ca să ne achităm datoria de viaţă faţă de Celaena Sardothien – Aelin Galathynius. Unde este?

— Tu eşti *sessiz suikast,* spuse Dorian, scuturând din cap. Asasinul Tăcut din Deşertul Roşu.

Ilias dădu aprobator din cap şi se uită la Ansel, care părea că era pe cale să vomite, înainte să-i spună lui Rowan:

— Se pare că prietena mea a revendicat multe alte datorii, în afară de ale noastre.

Ca şi când cuvintele ar fi fost un semnal, mai multe siluete îmbrăcate în alb apărură pe dunele din spatele lor.

Zeci. Sute.

Rowan se întrebă dacă fiecare asasin din Fortăreaţa din deşert venise să îşi onoreze datoria faţă de tânăra femeie. O legiune mortală în sine.

Iar Galan...

Rowan se întoarse spre Prinţul Moştenitor al Wendlynului.

— Câţi? întrebă el. Câţi ai adus?

Galan schiţă un zâmbet şi arătă spre orizontul estic.

Unde pânzele albe apăreau acum la orizont. Nenumărate nave, fiecare având steagul de culoarea cobaltului al Wendlynului.

— Spune-i lui Aelin Galathynius că Wendlynul nu a uitat niciodată de Evalin Ashryver, îi zise Galan lui Aedion. Sau de Terrasen.

Aedion căzu în genunchi pe nisip când flota Wendlynului se împrăştie în faţa lor.

„Promit că, indiferent de cât de departe am să plec, indiferent de preţ, când ai să-mi ceri ajutorul, am să vin, îi spusese Aelin că îi jurase lui Darrow. Am să cer să mi se plătească vechi datorii şi promisiuni. Ca să adun o armată de asasini, hoţi, exilaţi şi oameni de rând.”

Iar ea asta făcuse; vorbise serios şi obţinuse tot.

Rowan numără navele care alunecau peste orizont. Numără navele din propria lor flotă. Le adăugă pe cele ale lui Rolfe – şi pe mycenienii pe care el îi aduna din Nord.

— Pe toţi zeii! şopti Dorian când flota Wendlynului continuă să se întindă tot mai mult.

Lacrimile alunecară pe chipul lui Aedion când suspină în tăcere. „Unde sunt aliaţii noştri, Aelin? Unde sunt armatele noastre?” Suportase critica – şi-o asumase deoarece el ştia că ea nu voia să-i dezamăgească, dacă eşua. Rowan puse o mână pe umărul lui Aedion.

„Tot pentru Terrasen”, spusese ea în ziua în care le dezvăluise că uneltise o cale de a obţine averea lui Arobynn. Iar Rowan ştia că fiecare pas pe care îl făcuse ea, fiecare plan şi calcul, fiecare secret şi risc disperat... Erau pentru Terrasen.

Pentru ei. Pentru o lume mai bună.

Aelin Galathynius adunase o armată nu doar ca să provoace Morathul... ci ca să zguduie stelele. Ea ştiuse că nu avea să apuce să o conducă. Dar tot şi-ar fi respectat promisiunea făcută lui Darrow: „Promit cu sângele meu, cu numele familiei mele, că nu îmi voi întoarce spatele Terrasenului, aşa cum mi l-ai întors tu.”

Şi ultima parte din asta... dacă Chaol Westfall şi Nesryn Faliq ar fi putut aduna o armată de pe continentul sudic...

Aedion îşi ridică în cele din urmă privirea la el, cu ochii mari, când îşi dădu seama de acelaşi lucru.

O şansă. Soţia lui, partenera lui, le câştigase o şansă nebunească în războiul acesta.

Iar Aelin nu credea că ei aveau să vină pentru ea.

— Galan?

Rowan rămase nemişcat ca moartea când auzi vocea care pluti peste dune. Când o văzu pe femeia cu păr auriu care semăna cu iubita lui.

Aedion sări în picioare, gata să mârâie, când Rowan îl apucă de braţ.

Când Lysandra, ca Aelin, aşa cum îi promisese, se îndreptă spre ei, zâmbind larg.

Acel zâmbet... îi dădu o gaură în inimă. Lysandra învăţase zâmbetul lui Aelin, acea urmă de viclenie şi încântare, finisat cu un strop de cruzime.

Comportamentul Lysandrei, însuşit în aceeaşi hazna în care şi Aelin şi-l însuşise pe al ei, fu fără cusur când vorbi cu Galan. Când vorbi cu Ilias, îmbrăţişându-l ca pe un prieten pierdut demult şi

ca pe un aliat.

Aedion tremura lângă el. Dar lumea nu putea să afle.

Aliaţii lor, inamicii lor, nu trebuiau să afle că focul nemuritor al Malei fusese furat. Înlănţuit.

Galan spuse celei pe care o crezu a fi vara lui:

— Încotro ne îndreptăm acum?

Lysandra se uită la el, apoi la Aedion, fără urmă de regret sau vină, sau îndoială pe chip.

— Mergem spre nord. Spre Terrasen.

Stomacul lui Rowan se transformă în plumb. Dar Lysandra îi întâlni privirea şi spuse cu o voce egală şi nonşalantă:

— Prinţe, trebuie să recuperezi ceva pentru mine înainte să ni te alături în nord.

„Găseşte-o, găseşte-o, găseşte-o”, păru să implore creatura metamorfică.

Rowan dădu din cap, rămas fără cuvinte. Lysandra îi luă mâna şi o strânse o dată în semn de mulţumire, un rămas-bun public şi politicos între o regină şi consortul ei, şi se îndepărtă.

— Veniţi! le spuse Lysandra lui Galan şi lui Ilias, făcându-le semn spre locul în care aşteptau Ansel, cu chipul palid, şi Enda, care se încrunta. Avem lucruri de discutat înainte de a pleca.

Apoi micul lor grup rămase din nou singur.

Aedion îşi strânse şi-şi desfăcu pumnii pe lângă corp când se uită după creatură care-i purta pielea lui Aelin, conducându-le aliaţii pe plajă. Ca să le ofere intimitate.

O armată cu care să atace Morathul. Ca să le dea o şansă pentru a lupta…

Nisipul şuieră în spatele lui când Lorcan veni

lângă el.

— Voi merge cu tine. Te voi ajuta să o recuperezi.

Gavriel spuse răguşit:

— O vom găsi. Aedion îşi îndepărtă în sfârşit privirea de la Lysandra auzind asta. Dar nu îi spuse nimic tatălui său – nu îi spusese nimic de când debarcaseră pe plajă.

Elide se apropie şchiopătând, cu vocea la fel de răguşită ca a lui Gavriel.

— Împreună. Vom merge împreună.

Lorcan îi aruncă o privire evaluatoare lui Lady de Perranth, pe care ea o ignoră. Ochii îi licăriră când îi spuse lui Rowan:

— Fenrys este cu ea. El va şti că venim după ea – va încerca să lase urme, dacă va putea.

Dacă Maeve nu îl închisese. Dar Fenrys se luptase cu jurământul de sânge în fiecare zi de când îl depusese. Iar dacă el era tot ce stătea acum între Cairn şi Aelin... Rowan nu se gândi la Cairn. La ce îl pusese deja Maeve să facă sau la ce avea să-i facă ei înainte de sfârşit. Nu – Fenrys s-ar fi împotrivit. Şi Aelin s-ar fi împotrivit.

Aelin nu ar fi încetat niciodată să lupte.

Rowan se întoarse spre Aedion, iar prinţul războinic îşi întoarse din nou privirea de la Lysandra suficient de mult timp cât să se uite în ochii lui. Aedion înţelese privirea şi puse o mână pe mânerul Sabiei din Orynth.

— Voi merge în nord. Cu... ea. Ca să supraveghez armatele, să mă asigur că sunt pe poziţie.

Rowan îl prinse pe Aedion de antebraţ.

— Liniile trebuie să reziste. Trage de timp cât poţi, frate!

Aedion îl apucă şi el de antebraţ, cu ochi strălucitori. Rowan ştia cât de mult îl chinuia asta. Dar, dacă lumea credea că Aelin se întorcea în nord, atunci unul dintre generalii ei trebuia să fie lângă ea, ca să-i conducă armatele. Şi, de vreme ce Aedion comanda loialitatea legiunii Bane...

— Adu-o înapoi, prinţe! spuse Aedion, cu vocea spartă. Adu-o acasă!

Rowan se uită în ochii fratelui său şi dădu din cap.

— Ne vom vedea din nou. Cu toţii.

El nu îşi risipi cuvintele convingându-l pe prinţul războinic să o ierte pe creatura metamorfică. Nu prea ştia ce să înţeleagă din planul lui Aelin şi al Lysandrei. Care ar fi fost rolul *său.*

Dorian se apropie, dar aruncă o privire spre Manon, care se holba la mare ca şi când ar fi putut să vadă unde îşi transportase Maeve nava, folosindu-se de puterea de camuflare la care apelase ca să-i ascundă pe Fenrys şi pe Gavriel în Golful Craniului – să-şi ascundă flota de privirile celor din Eyllwe.

— Vrăjitoarele zboară spre nord, spuse Dorian. Iar eu voi merge cu ele. Ca să văd dacă pot face ce trebuie făcut.

— Rămâi cu noi! îi propuse Rowan. Vom găsi o cale să ne ocupăm de chei, şi de Lacăt, şi de zei – de toate.

Dorian scutură din cap.

— Dacă te duci după Maeve, cheile trebuie

ţinute la mare distanţă. Dacă pot să ajut făcând asta, găsind-o pe a treia... Te voi servi mai bine în felul ăsta.

— Probabil că ai să mori, interveni brusc Aedion. Noi ne ducem în nord spre vărsare de sânge şi câmpuri de luptă – tu te îndrepţi spre pericole mult mai grave. Morathul poate aştepta.

Rowan îi aruncă o privire încruntată. Dar fratelui său nu îi mai păsa. Nu, Aedion era acum pe o pantă rea şi vulnerabilă – şi nu i-ar fi trebuit mult ca să devină mortal. Mai ales când Dorian îşi jucase rolul în separarea lui Aelin de grup.

Dorian se uită din nou la Manon, care schiţă acum un zâmbet. Era un zâmbet care îi îmblânzea chipul, făcându-l să prindă viaţă.

— Nu va muri dacă voi putea să-l ajut, spuse vrăjitoarea, apoi îi studie pe toţi. Noi călătorim ca să le găsim pe vrăjitoarele Crochan – ca să adunăm armata pe care ar putea-o avea.

O armată de vrăjitoare pentru a contracara legiunile Dinţi-de-fier. Speranţa – o speranţă fragilă, preţioasă – îi agită sângele lui Rowan. Manon făcu un semn din bărbie în semn de rămas-bun şi urcă pe faleză, spre sabatul ei.

Aşadar, Rowan dădu din cap spre Dorian. Bărbatul făcu o plecăciune – nu era un gest ca între prieteni. Ci ca între doi regi.

Consort, voia el să spună. El era doar consortul ei.

Chiar dacă ea se căsătorise cu el astfel încât să aibă dreptul legal de a salva şi reconstrui Terrasenul. Ca să comande armatele pentru care ea dăduse totul ca să le adune.

— După ce vom termina, ne vom alătura vouă în Terrasen, Aedion, promise Regele Adarlanului. Astfel încât, atunci când te vei întoarce, Rowan – când vă veţi întoarce amândoi – să mai aveţi ceva pentru care să luptaţi.

Aedion păru să se gândească. Să cântărească vorbele şi înfăţişarea bărbatului. Iar apoi prinţul general înaintă şi îl îmbrăţişă pe rege. Fu un gest rapid şi puternic, iar Dorian tresări, dar pericolul din ochii înceţoşaţi de suferinţă ai lui Aedion se domoli puţin. Tăcut, Aedion se uită la Damaris, în teaca de la şoldul lui Dorian. Sabia primului şi celui mai mare rege al Adarlanului. Aedion păru să cântărească prezenţa sabiei şi a celui care o purta. În cele din urmă, prinţul general dădu aprobator din cap, mai mult pentru sine decât pentru cineva. Dar Dorian tot îşi plecă fruntea în semn de mulţumire.

Când Aedion se îndreptă spre şalupe, ocolind-o intenţionat pe Lysandra-Aelin când ea încercă să îi vorbească, Rowan îi spuse regelui:

— Ai încredere în vrăjitoarele tale?

El dădu din cap.

— Ele lasă doi balauri ca să vă păzească navele până la marginea continentului. De acolo, ni se vor alătura din nou, iar voi vă veţi îndrepta oriunde... trebuie să mergeţi.

Maeve ar fi putut-o duce oriunde; ar fi putut să facă nava să dispară în cealaltă parte a lumii.

Rowan îi spuse lui Dorian:

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie. El schiţă un zâmbet. Mulţumeşte-i lui Manon.

Dacă toţi urmau să scape cu viaţă şi să o recupereze pe Aelin, avea să o facă.

El îl îmbrăţişă pe Dorian, îi ură regelui cele bune şi îl urmări pe bărbat urcând pe bancul de nisip, spre vrăjitoarea cu păr alb care îl aştepta.

Lysandra deja le dădea ordine lui Galan şi lui Ilias în privinţa transportării celor două sute de Asasini Tăcuţi pe navele Wendlynului, Aedion supraveghind totul cu braţele încrucişate. Ansel era adâncită în conversaţia cu Endymion, care nu părea să ştie ce să-i facă reginei roşcate, cu zâmbet de lup. Cu toate acestea, Ansel părea deja înclinată să dezlănţuie iadul şi să se distreze făcând asta. Rowan îşi dori să fi avut mai mult de o clipă de răgaz ca să le mulţumească tuturor – să-i mulţumească lui Enda şi fiecăruia dintre verii lui.

Totul era pregătit, totul era gata pentru asaltul spre nord. Aşa cum plănuise Aelin.

Nu aveau cum să se odihnească sau să aştepte. Ei nu aveau timp de pierdut.

Balaurii se agitară, bătând din aripi. Dorian urcă în şa în spatele lui Manon şi îi cuprinse talia cu braţele. Vrăjitoarea îi spuse ceva care îl făcu să zâmbească din toată inima.

Dorian ridică mâna în semn de rămas-bun, tresărind când Abraxos se înălţă spre cer.

Alţi zece balauri se ridicară în aer în spatele lor.

Vrăjitoarea zâmbitoare cu părul auriu – Asterin – şi una zveltă şi brunetă, cu ochi verzi, pe nume Briar, îi aşteptară călare pe balaurii lor pe Gavriel, pe Lorcan şi pe Elide. Ca să-i poarte spre nava de pe care aveau să exploreze pe mare.

Lorcan voi să înainteze spre Elide când ea se apropie de balaurul lui Asterin, dar fata îl ignoră. Nici măcar nu se uită la mascul când apucă mâna lui Asterin şi fu ridicată în şa. Şi, chiar dacă Lorcan îl ascundea bine, Rowan îi zări licărul de suferinţă pe trăsăturile încercate de secole.

Înjurătura lui Gavriel fu singurul sunet de neliniște când o apucă pe vrăjitoarea cu păr auriu de talie, în timp ce se ridicară spre cer. Abia după ce toţi fură în aer, urcă Rowan încet pe dealul nisipos, legând din mers teaca antică a sabiei Goldryn de centura cu cuţite.

Cămaşa ei stropită de sânge încă era acolo, chiar lângă balta de sânge care uda nisipul. El nu avea nicio îndoială că fusese lăsată intenţionat de Cairn.

Rowan se aplecă, luând cămaşa, trecându-şi degetul mare peste materialul moale.

Sabatul dispăru la orizont; tovarăşii lui ajunseră pe nava lor, iar ceilalţi se pregătiră să mute armata pe care o chemase, pentru ei, partenera lui, împingând şalupele în valuri.

Rowan duse cămaşa spre faţă şi îi inhală parfumul. Simţi ceva agitându-se în el – simţi legătura pâlpâind.

El dădu drumul cămăşii, lăsând vântul să o poarte departe spre mare, departe de acest loc îmbibat cu sânge, care duhnea a durere.

„Te voi găsi.”

Rowan se transformă şi se înălţă în aer pe un vânt rapid şi puternic produs de el, marea strălucitoare întinzându-se în dreapta lui, iar mlaştina, un amestec de verde şi gri, în stânga.

Luând în stăpânire vântul şi ajungându-i din urmă pe tovarăşii lui care zburau acum de-a lungul coastei, îşi întipări în memorie mirosul ei şi pâlpâirea legăturii.

Pâlpâirea pe care ar fi putut jura că o simţise ca pe un răspuns, ca pe pâlpâirea unui tăciune.

Descătuşând un strigăt care făcu lumea să tremure, prinţul Rowan Whitethorn Galathynius, consortul Reginei Terrasenului, plecă în căutarea soţiei sale.

Mulţumiri

Mereu îmi este greu să îmi rezum recunoştinţa copleşitoare pentru oamenii care nu doar că au lucrat neobosit la apariţia acestei cărţi, ci care mi-au oferit şi un sprijin atât de ferm şi prietenia lor. Nu ştiu ce m-aş face fără ei în viaţa mea şi îi mulţumesc universului în fiecare zi pentru că ei fac parte din ea.

Soţului meu, Josh:

Chiar şi atunci când această lume va fi o urmă de praf printre stele, te voi iubi. Mulţumesc pentru râsetele din zilele în care nu credeam că pot zâmbi, pentru că m-ai ţinut de mână când trebuia să-mi aduc aminte că sunt iubită, pentru că eşti cel mai bun prieten al meu şi pentru că îmi oferi siguranţă. Eşti cea mai mare bucurie a vieţii mele şi nici măcar o mie de pagini nu ar fi suficiente să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Lui Annie:

Nu m-ar surprinde deloc dacă, între timp, ai învăţat să citeşti. Eşti cealaltă mare bucurie a vieţii

mele şi iubirea ta necondiţionată şi siguranţa constantă transformă o muncă solitară în ceva care nu mă stinghereşte – nici măcar o singură clipă. Te iubesc, puiul meu!

Lui Tamar Rydzinski:

Am fost atât de recunoscătoare pentru înţelepciunea, duritatea şi genialitatea ta, chiar din prima clipă în care m-ai chemat, în urmă cu toţi acei ani. Dar, mai ales anul acesta, sunt chiar mai recunoscătoare pentru prietenia ta. Mulţumesc pentru că m-ai susţinut, indiferent de situaţie. Sunt atât de norocoasă să te am de partea mea!

Lui Cat Onder:

Munca alături de tine a fost un element de bază în cariera mea. Îţi mulţumesc din adâncul inimii pentru părerile inteligente şi profunde, pentru că mi-ai promovat cărţile şi pentru că ai făcut tot acest proces atât de *amuzant.* Sunt foarte mândră să te am ca editor şi prietenă.

Lui Margaret Miller:

Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul şi îndrumarea de-a lungul anilor – am evoluat atât de mult ca scriitoare datorită ţie şi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Lui Cassie Homer:

De unde să încep măcar să-ţi mulţumesc pentru toate astea? Chiar nu ştiu cum aş fi reuşit fără ajutorul tău. Eşti uimitoare!

Pentru echipele minunate şi inegalabile de la Bloomsbury din toată lumea şi de la CAA – Cindy Loh, Cristina Gilbert, Jon Cassir, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma

Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church şi întregii echipe pentru drepturi în străinătate.

Sunt atât de binecuvântată să lucrez cu un grup atât de spectaculos şi nu-mi pot imagina cărţile pe mâini mai bune! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc *pentru tot!*

Părinţilor mei:

Mulţumesc pentru dragostea neclintită şi pentru că aveţi un număr cu adevărat jenant de copii ale tuturor cărţilor mele.

Socrilor mei:

Mulţumesc pentru că aţi avut grijă de Annie când am fost plecaţi – şi pentru că ne-aţi ajutat mereu, indiferent de situaţie.

Familiei mele minunate,

Vă iubesc pe toţi!

Lui Louisse Ang, Sasha Aisberg, Vilma Gonzalez, Alice Fanchiang, Charlie Bowater, Nicola Wilksinson, Damaris Cardinali, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Kelly Grabowski, Jessica Reigle, Jamie Miller, Laura Ashforth, Steph Brown şi Maas Thirtheen.

Vă mulţumesc atât de mult pentru bunătatea, generozitatea şi prietenia voastră! Sunt onorată să vă cunosc.

Şi cititorilor mei:

Mulţumesc pentru scrisori, pentru operele de

artă, pentru tatuaje (!!) şi muzică – vă mulţumesc pentru toate. Nu pot să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine sau cât de recunoscătoare vă sunt. Voi faceţi ca toată strădania să merite.